DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

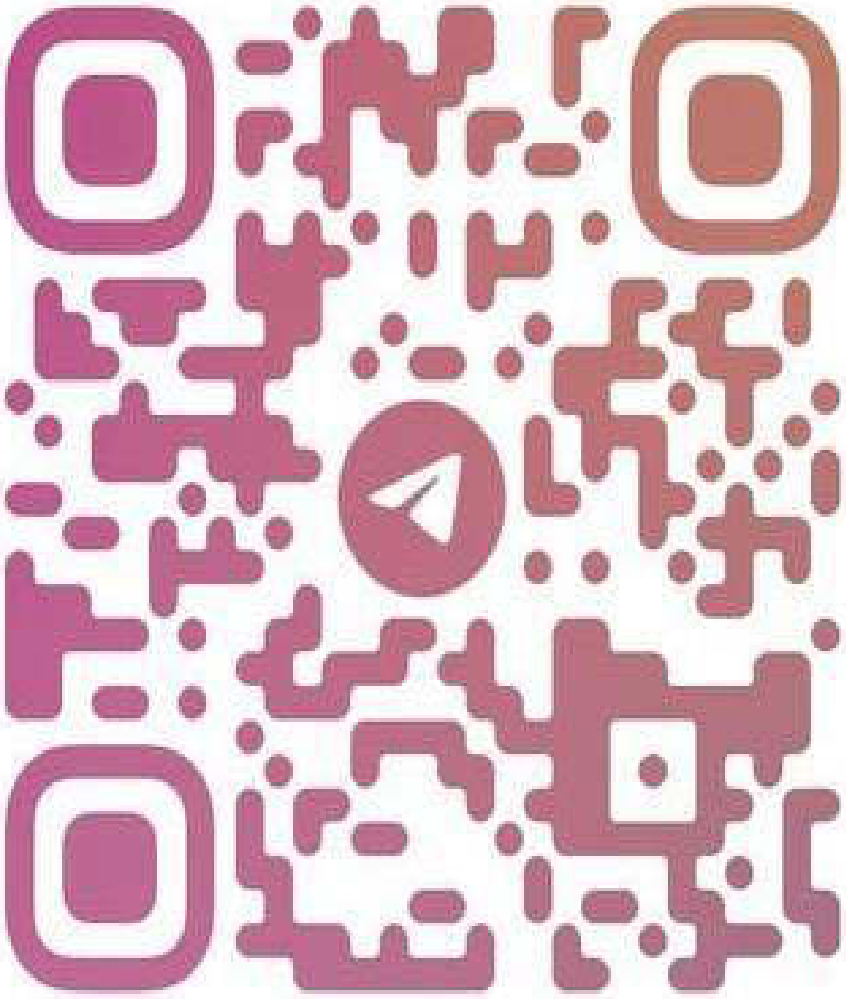
BURÇİN SARIDOĞAN

VURGUN

Kelebek Çiçekleri

Ayisigi Kitaplar

@AYISIGIKITAP

BURÇİN SARIDOĞAN

VURGUN

Kelebek Çiçekler

Yurgun - [illegible]
Burçin Sarıdoğan

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: İpek Nur Türker
Son Okuma: Serpil Köse

1. Baskı: Ekim 2024
ISBN: 978-625-97872-0-6

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Burçin Sarıdoğan, 2024 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

BURÇİN SARIDOĞAN

VURGUN

Kelebek Çiçekler

Bu kitabın taranması bir üyemiz tarafından
yapılmış olup düzenlemesi Ayışığı ekibi
tarafından yapılıp ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi telegramda takip edin.

Ayışığı Ailesi

Ayışığı Kitaplığı

"Yeniden başlamak mümkün."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

https://t.me/ayisigikitap

1

MAVERA

İnsan, yaşarken etrafını zehirleyen bir varlıktır.

Herhangi bir canlıya zarar vererek yaşamaya, yaşamak diyebilir miyiz? Hani derler ya, insanların özgürlüğü bir başkasının özgürlüğünü ihlal edene kadardır.

Bunu şöyle düzeltsem olmaz mıydı? İnsanların yaşadığı hayatların sınırı, bir başkasının yaşama hakkını elinden alana kadardır. Zihnim, o cümlenin yanına bir cümle daha ekledi. İnsanların yaşadığı duyguların sınırı, bir başkasının duygularını hastalıklı bir şekilde ihlal edene kadardır.

Sonuçta insan, her şeyi mahvetmek için yeterli varlıktır ama ısrarla aşkın güzel şeyleri mahvettiğini söylerler.

Aşk, insanların birbirlerini acımadan incittiği tek gerçek duygudur.

Bazıları aşkın güzel bir şey olmadığını; bazıları ise tam tersini, saplandığı yalnızlık bataklığından kurtulmasına yardımcı olduğunu söyler. Gazetelerde, dergilerde belki de birbirlerine âşık insanların sosyal medyada yayınlanan röportajlarında okuruz... "Onunla tanıştım, hayatım değişti," der, sonra ilişkileri biter ve yaşadıkları iyi ya da kötü her şey "Hayatımdaki en büyük kayıpmış, çok pişmanım." cümlesine evrilir. Suçu kendilerinde aramazlar. Ya kadere ya da aşka atarlar. Hangisi gerçek ya da hangisi yalan bilmiyordum çünkü bazı cümleleri anlayabilmemiz için o cümlelerin kıyısında köşesinde değil, tam ortasında olmamız gerekiyordu.

Aşkın her zaman uzağında olmuştum, ne çok yaklaşabilmiş ne de ortasında durabilmiştim.

Tıpkı acı gibi.

Tıpkı sevgi gibi.

Bizdeki en büyük yanılgı, daha önce hissetmediğimiz duyguların kıyısındayken sanki ortasındaymışız gibi yorumlamamızdı.

Dünyada adı konulan her duygu birbirinden farklıdır, tıpkı sözcükler gibi.

Yeryüzünde yaşayan herkes farklıdır çünkü insanlar, farklılıklarıyla var olur ve bir tabutun içine ne kadar çok var olduysa o kadar çok sığdırır düşüncelerini, sonra da yok olur.

Dünyada var olduğumu hissettiren şeylerin yolundan gidiyordum. Bana iyi hissettiren hislerin başında gelen işler yapıyordum ve bugün birkaç saatliğine ortadan kaybolma nedenim, yine yapacak olacağım o işlerden bir tanesiydi. Ailemin bundan haberi yoktu çünkü onlar okul hayatımla var olmamı istiyordu. Her aile gibi. İnsan nasıl olur da sadece okul hayatıyla var olabilir ki?

Koskoca dünyada okul hayatımla var olmasam, olmaz mıydı? Ya da babasının izinden gitmeyen, istediği bölümü okuyan, hayallerini bunun üzerine kuracak olan o kız olsaydım, olmaz mıydı?

Olmaz, diye fısıldadı iç sesim. *Bu hayatta bizi büyüten insanların beklentileri varken bu istediğin mümkün değil.*

Genzimi yakan yosun kokusunu bir kez daha içime çektim, titrek bir nefes bıraktım ve zihnimin içinde parmak uçlarıyla bana dokunan hayali kelimelerin izlerinde durup dalgaların kayalıklara vurduğu öfkesini izleyerek demli çayımı yudumlamaya devam ettim. Sonra kaldırıma geçtim, kelimelerin saplanıp kaldığı bataklıkta zihnimi toparlamaya çalıştım.

Önümde sarı renkli bir çöp kovası vardı; bazı insanların ruhu gibi kirliydi ve insanların ihtiyaç için dudaklarında tükettiği izmaritler, ızgara küllükte söndürülmüştü. Elimdeki karton bardaktaki demli çaydan son bir yudum aldım, çöp kovasının içine attım ve İstanbul'a yağan ilk karın üzerinde yürümeye devam ettim.

Uzun, sık ve kıvrık kirpiklerimin arasında eriyen kar tanelerinin yağdığı yeryüzünde hâlâ mutlu ve umutlu bir sabaha uyanan, uyanmakla kalmayıp gülümseyen karanlık yüzleri izledim. Güneşin yakıcı rengini taşıyan gözlerim, dakikalardır yanından geçip giden insanları izliyordu. Bazılarının yüzünde dondurucu bir soğuk vardı, bazıları ifadesizdi. Bazıları ise yağan kar tanelerini hissetmek için yüzünü göğe kaldırıyor ve gülümsüyordu.

Tıpkı benim gibi.

Kulaklarımda yankılanan ses, iki ay önce keşfettiğim ve deli gibi dinlemeye başladığım yabancı bir grubun şarkısıydı. Uzun bir süredir İstanbul'a kar yağmasını bekliyorduk, ülkece tüm problemimiz kar yağmasıydı ve en sonunda gökyüzü, dün gece sakladığı kanlı göğsünden nar tanelerini yeryüzüne dökmeye başlamıştı. Düşüncelerim birbirinden farklı kar taneleri gibi zihnimin içine düşerken kelimeler dudaklarımın arasında ezildi.

Ben Nare Mihmallı.

Kalbindeki tel örgülerin ardında yaşayan ve deniz kadar şiddetli kararsızlıklara sahip olan kız.

Ve evet, doğum günü için hiçbir zaman plan yapamayan kız.

Şöyle de diyebilirdim; doğum gününde kar yağdığı için kendini ilk defa şanslı hisseden kız.

Dün gece on biri yirmi sekiz geçe yağmaya başlayan kar, sabah dörtte durmuştu. Yarım saat önce ise yağmaya tekrar başlamıştı. Önünden geçtiğim güvenlik kulübesinin buğulanmış camından kıpkırmızı olmuş burnuma baktım ve istemsizce gülümsedim. Başıma sarı, ponponları gri bir bere takmıştım. Kışın beyaz pantolon giyilmez, diyenlere inat beyaz pantolon giyinmiştim. Altımda kahverengi, dizlerimin bir parmak altında biten *UGG* botlar vardı. Sarı beremle uyum yaptığımı düşündüğüm sarı hırkam ve beyaz boğazlı kazağımla iyi duruyordu. Beyaz, kalın yapay kürkümün cebinden ellerimi çıkardım ve buğulanmış camın üzerine bugünün tarihini attım.

CamScanner ile tarandı

Sonra buğulu camın ardından bana bakan Nihat amcayı gördüm, bir şeyler söyledi ama kulağımdaki gürültüden dolayı anlayamadım. Kablosuz kulaklıklarımı çıkardım, Nihat amcanın sitemli sözlerine kulak verdim.

"Nare! Geçen hafta da günaydın demeden geçtin gittin, şimdi aynı şeyi yine yapıyorsun!"

Sahte öfkeyle çatılan kaşlarına gülümseyerek baktım. "Geçen hafta derse geç kaldığım için telaşlıydım, tonton," Gülümseyen gözlerimin yerini, *affet* kelimesini taşıyan kedi bakışlarım aldı. "Çıkışta da sen yoktun."

"Öyle bakarsan daha da üzülürüm," dedi, sesi de bakışları gibi hüzünlüydü. "Neden üzgünsün, tonton?" diye sordum.

"Karamus da üç yavrumuz şehit olmuş," dedi, ellerini ona verdiğim tonton isminin hakkını veren göbeğinin üzerinde birleştirdi ve kahverengi gözlerindeki hüzünle bana baktı. "İçtiğim çay boğazımda kaldı. Ne zaman bitecek bu terör? Daha kaç ananın, babanın canı yanacak? Vatan sağ olsun ama nereye kadar vatan sağ olsun?"

"Çok üzgünüm," diyebildim sadece. "Nasıl olmuş, herhangi bir bilgi var mı?"

"Geçtikleri yola patlayıcı madde koymuşlar," dedi, gözlerinden akmak için hazır olan bir damla yaşı sildi. "Akşam beş dakika ana haberde izleriz, sonra da unuturuz... İnsanoğlu her şeye alışır, her şeyi de kolayca unutur. Hangisini unutmadık ki?"

"Üzülme ne olursun. Tansiyon ilaçlarını aldın mı? Bak üzüntüden unutma sakın."

"Unutmam," dedi. "Hadi ben seni daha fazla tutmayayım, küçük beyefendiyi bekletme. Sabahtan beri pencerenin ardında gelmeni bekliyor."

Bal rengi gözlerim, dubleks evin büyük pencereleri ardında beni izleyen erkek çocuğuna çevrildi. Her pazar beni burada bekliyor ve bahçenin sürgülü kapısından içeri girdiğimde dudaklarında büyük bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Görüşürüz, tonton," dedim, adımlarımı evin giriş kapısına doğru yönelttim. Birkaç saniye sonra dış kapı açıldı, evin yemek ve temizlik işleriyle ilgileniyor olan tonton Nihat amcanın eşi, tonton Nebahat teyzeyi gördüm. "Nare, hoş geldin," dedi, içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve beyaz kürküme uzandı. "Hoş buldum, Neboş," diye yanıtladım.

"Piyano odasının penceresinden ayrılmadı yine, gelmeni bekliyor. Sevdiğin çikolatalı kurabiyelerden yaptım, yanına da demli çay... Ne dersin?"

"Allah derim, Neboş! Allah beni çikolatalı kurabiyelerinden ayırmasın." Dişlerimi göstererek gülümsedim. Gülümsediğim zaman gözlerim kısılıyordu, tonton Nihat amca da kısılan gözlerimi çok seviyordu.

Ailemden gizli yaptığım ilk işim buydu. Ben bunu bir iş gibi değil, hayattan kaçış yolu olarak görüyordum aslında. İnsan nasıl olur da koskocaman bir yalıya sığamazken kendini küçücük bir çocuğun kalbine sığdırırdı?

Ailemden gizli yaptığım ikinci işim ise her ayın belirli günlerinde, üyesi olduğum dernekle beraber köy okullarına yardıma gitmekti. En son gittiğim yer Kars, Digor'du. Orada da bir sürü çocuğa oyuncak, kıyafet götürmüştük. Dernek başkanımız bu işi ailemden gizli yürüttüğümü bildiği için sabah erkenden uçak biletimi alıyor ve en geç, akşam dokuz gibi İstanbul'a dönmemi sağlıyordu. Onlarla en fazla iki saat kalabiliyordum çünkü sıkıntı uçaktan inmek değildi, köyün yollarıydı.

Düşüncelerim, piyano odasına girdiğim an zihnimin tozlu raflarının arkasına düştü ve beni gülümseyen gözlerle karşılayan Ömer Faruk, dudaklarımdaki tebessümün büyümesine neden oldu.

"Hoş geldin," dedi, her kelimesinde kekeledi, duraksadı ve birkaç saniye derin derin nefes alıp verdi. Ömer Faruk, kekeme bir çocuktu. Babası Necip Bey'in, beynin dil ve konuşma ile ilgili bölümündeki kalıtsal bir anormalliği Ömer Faruk'a da geçmişti. Ömer Faruk bu yüzden iki yıldır evde eğitim görüyordu. Neslişah Hanım onu ne devlet okuluna ne de özel okula göndermişti. Bir yandan böyle yapmasını doğru bulsam da diğer yandan iki yıl boyunca sadece arkadaşı olarak annesini ve babası bildiği için üzülüyordum. Bir gün Neslişah Hanım'a, Ömer Faruk'u nereye kadar çevresinden uzaklaştırabileceğini sormuştum. O da bana demişti ki; "Dünya o kadar acımasız bir yer ki oğlum hayata bir sıfır geride başlamışken ona bir de bunu yapamam. Arkadaşlığın kötü bir şey olduğunu öğreneceğine, insanlara karşı duvarları olacağına şimdilik en iyi arkadaşı ben ve babası olsun istiyorum... Bir de sen olsan, olmaz mı? En azından konuşma becerisi eğitimini tamamlayana kadar?"

Annesi Neslişah Hanım, İstatistik dersimin hocasıydı. Ders arası arkadaşlarım Ebru ve Yeşim'le sohbet ederken, küçükken piyanoya olan ilgimden dolayı piyano hocası olmak istediğimi ve bununla ilgili bir şeyler yapmanın hayalim olduğunu söylemiştim. O da bu dediğimi duymuş ve beni dersten sonra odasına çağırmıştı. Bir gün oğluyla tiyatroya gittiklerinde Ömer Faruk'un piyanoya olan ilgisini fark etmiş. Birkaç gün sonra Halk Eğitim'de çalışan bir hoca ayarlamış ama Ömer Faruk o hocayla anlaşamadığı için son çare olarak beni görmüştü.

Tabii mükemmel bir piyano hocası olduğum için Ömer Faruk'u sihirli parmaklarımla kandırmış ve dilimdeki şeytan tüyüyle onu cezbetmiştim. İlk günler tabii ki çok zordu. Ona iyi gelmediğimi bile düşünmüştüm. Son zamanlarda bana *abla* diye seslenmesiyle aramızdaki diğer buzları da eritmiştik. Altı aydan beri beraberdik ve Neslişah Hanım'ın dediğine göre çok iyi ilerliyorduk.

"Nasılsın?" Sarı beremi çıkardım, piyanonun karşısındaki koltuğa bıraktım. Hemen ardından beyaz kürkümü de çıkardım ve aynı şekilde koltuğun üzerine bıraktım. "İyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, küçük," diye yanıtladım. "Son verdiğim *The First Noel* parçasını kaç kez çaldın?"

"Üç," dedi. Yine birkaç saniye bekledi. "Babam da dinledi. Çok beğendi."

"Aferin," dedim. "Bugün seninle bir kez daha çalalım, tam anlamıyla öğrendiğinde diğerine geçeriz, olur mu?"

Gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim. Uzun, dikdörtgen kadife koltuğa oturdu ve beyaz piyanonun kapağını kaldırdı. Kahverengi gözleri, nota defterini açmamı izledi. *The First Noel* parçasının olduğu sayfada durdum. "Ne zaman hazır hissedersen başla," dedim. Küçük elleri piyanoda gezindi ama kâğıdın üzerinde olan notları değil, zihnine kazıdığı notaları sihirli parmaklarına doladı.

Çaldığı parça, iyi ki doğdun parçasıydı... Biliyordu. Unutmamıştı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, Nebahat teyze kurabiye tabağıyla odaya girdi. Tuhaf bir şekilde anında buğulanan gözlerim, Nebahat teyzenin arkasında bekleyen Neslişah Hanım'la göz göze geldi. Gözlerimin buğulanması tuhaftı çünkü bu hissi, yıllar önce kalbimin en derinliklerine gömmüştüm.

Ömer Faruk benim için ezberlemiş olduğu, belki de günlerce çalıştığı parçayı çalmaya devam etti. Ağlamamak için direnirken dişlerimi göstererek gülümsedim.

"İyi ki doğdun, Nare abla!" dedi, her kelimesinde birkaç kez yine duraksadı. "İyi ki doğdun, Nare," Bu sefer konuşan kişi Neslişah Hanım'dı. Elindeki hediye paketini bana uzattı. "Umarım bu yaşın, diğer yaşından çok daha güzel geçer."

Ömer Faruk parçayı tamamladı. "Tek bir dilek," dedi. "Hadi üfle, Nare abla!"

Lütfen, diye geçirdim içimden. *Ömer Faruk pençesine takıldığı yaranın kabuğunu dilinden kaldırsın. Lütfen o da her çocuk gibi yaşamaya devam etsin. Arkadaşları olsun. Bir tane değil, bir sürü öğretmeni olsun. Koskocaman bir evin içinde yapayalnız kalmanın ne demek olduğunu, nasıl hissettirdiğini biliyorum. O artık bilmesin. Bunlarla yaşamaya devam etmesin.*

Ve en sevdiğim çikolatalı top kurabiyenin üstüne dikilmiş olan *tek bir dilek* mumunu üfledim.

"Sen olmasaydın bu kadar yol ilerleyemezdik." Neslişah Hanım'ın yüz hatlarına dağılan minnettar gülümseme bulaşıcıydı. Utanç dolu bir gülümseme dudaklarımda yerini alırken, "Bu süreç sadece Ömer Faruk'a değil, bana da iyi geldi. Koskocaman bir evde yalnız kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. O yalnızlıkta, ikimiz de birbirimizin ellerinden tuttuk. Bugün için çok teşekkür ederim, haftaya görüşmek üzere," dedim.

Kapı kolunu kavrayan küçük ellerine, gülümseyen gözlerine buğulu bir şekilde baktım. "Yine gel, Nare abla," dedi. "Seni hemen özlerim."

"Ben de seni hemen özlerim," diye konuştum. "Kendine dikkat et, küçük adam."

Tonton amcanın kulübesine doğru ilerledim, kapısına birkaç kere art arda tıkladım. Küçük, dikdörtgen pencereyi açtı. "Görüşürüz, tonton," dedim, Ton-

ton da bana *gönlümü aldın* der gibi gülümsedi. "Görüşürüz, Nare kızım. Allah'a emanet ol."

Tonton amcanın gönlünü de aldıktan sonra bahçenin demir kapısından çıktım, en son bir saat önce baktığım telefonumu şeffaf, çapraz askılı çantamdan çıkardım.

Ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Operatörden bile bir bildirim yoktu. En azından o doğum günümü kutlasaydı? Ebru ve Yeşim'le bugün okul olmadığı için FaceTime yapmıştık, ikisi haricinde de doğum günümü pek hatırlayan olmazdı. Bir gün babamın karşısına geçip, "İnsan göz bebeğinin doğum gününü hatırlamaz mı?"diye sormuştum, ilk zamanlar *unuttum, özür dilerim,* diyerek geçiştiriyordu. Son üç doğum günümde evde yoktu. Büyüdüğüm evde, doğduğum günün anlam ve önemi hiç olmamıştı. Bir süre sonra da alışmıştım. Ne babam ne de annem doğum günümle ilgili sorduğum sorulara cevap vermiyordu. "İnsan kızının doğum gününü unutmaz!" diye bağırdığım gün babam gözlerimin içine bakarak, "Doğduğun gün hiçbir zaman kutlanmayacak, hatırlanmayacak da," demişti.

Bir cümle, kalpte kırılır mıydı?

Kalbimde kırgın cümleler taşıyordum ve ne zaman babama şefkatle baksam o cümle kırıldığı yerden tekrar kırılıyor, en kötüsü de hiç un ufak olmuyordu.

Zihnimiz, insanların hiç düşünmeden söylediği kırgın cümlelerin enkazlarıyla doluydu.

O günden beri doğum günlerine anlam yükleyen biri olamamıştım. Doğum günümün takvimlerden neden silindiğini bir ay sonra öğrenmiştim. İnsan kendi içinde bile dillendiremediğini, diline nasıl dökebilir ki? Üç sokak yürüdüm, bir an ağlayacak gibi olsam da hemen toparlandım.

Yirmi iki yıl önce, bugün dünyaya gözlerini açarken annesinin kalbini tam iki kez durduran biri için kutlanılacak bir gün değildi.

Annemin *Guillain-Barré Sendromu*'na* yakalanmasına sebep olmuşum ve bu sendrom doğumdan yetmiş iki saat sonra gerçekleşmiş. Kalbi normal hâline dönebilmiş ama sol kolu felç kalmış... Hiç kimse bana o günü anlatmamıştı. Abimin, ablama gerçekleri tüm şeffaflığıyla anlattığı o geceyi bir kapı ardında öğrenmiştim ve o gün, doğum günümün neden takvimlerden silindiğini anlamıştım.

On altı yaş, bunu öğrenebilmem için çok geç bir yaştı ama her zaman problemlerini kendi başıma halletmeye alışan biri olduğum için üstesinden gelmem zor olmamıştı.

Hadi ama! Neden yalan söylemeyi beceremiyordum ki?

Çok zor olmuştu.

İstanbul'un en lüks semtinde, ailemle beraber yaşıyordum. Burası birçok ünlülerin ve zenginlerin kaldığı yalıların olduğu yerdi. Babam bir fabrikatördü.

* (GBS) Sinir sisteminde meydana gelen, vücutta kas güçsüzlüğüne, refleks kaybına, uyuşmaya, karıncalanmaya sebep olan ve geçici felç hâli yaratabilen; kesin tedavisi olmamakla beraber hastalığın etkisi azaltılabilen, yüz binde bir ila iki kişide görülen nadir, nörolojik bir hastalıktır. (Editör Notu.)

Bunun yanı sıra hem burada hem de yurt dışında dedemin kurduğu ve büyüttüğü iki holdingle ilgileniyordu.

Babam istediği için İşletme bölümü okuyordum. Çünkü bana planladığı hayat; hayallerimdeki gibi savcı olmam değil, piyano okulu açıp orada öğrenciler yetiştirmem hiç değil, holdinglerinin birinde CEO olmamdı. *Kendi hayallerimin peşinden gitmek istiyorum,* dediğim gün, evden kovulmak, arabamı almak ve kartlarımı iptal ettirmekle tehdit edilmiştim. Babama boyun eğmemiş, evden ayrılmış, arabamın anahtarlarını bırakmış ve kartlarımı gözlerinin içine baka baka kırmıştım.

İki gece halamda kalmıştım. Üçüncü gün, enişte*m bir boğazı daha doyuramam,* diye evi inlettiği için oradan da ayrılmak zorunda kalmıştım. O gece abimden yardım istemiştim ve beni kimsenin bilmediği bekâr evine yerleştirmişti. Dördüncü gün, annem beni oradan almaya gelmişti ama bunu kesin bir dille reddetmiştim. Beşinci gün, babamın benim yüzümden kalp krizi geçirdiğini öğrenmiştim ve her şey hayallerime ulaşamadan yerle bir olmuştu.

İstemediğim özel üniversitede, istemediğim şehirde, istemediğim bölümün gölgesinde yaşıyordum. Babama ne zaman *sen böyle birisin,* desem, *ben öyle biri değilim,* derdi. *Despot, kuralcı, dediğim dedik ve inatçı.* Annem, *baban ne derse o olur,* diyendi ama hoşuna gitmeyen konular olduğunda yılanı deliğinden çıkaracak kadar tatlı bir dile sahipti. Yani her ne kadar babam *böyle olacak,* diye tuttursa da bunu göstermese de son karar anneme aitti.

Ablam ise benden üç yaş büyüktü ve üniversiteyi bitirdiği gibi babamın yurt dışındaki holdinginde üç ay stajyer olduktan sonra burada müdür olarak çalışmaya başlamıştı. Abim bütün pisliğini babamın sarsılmaz kimliğine bulaştırırdı ve babam da her defasında onun pisliğini kapatırdı. Gece kulübünde bir kızla kucak kucağa görünmesi, uyuşturucu kullanırken yakalanması, genelevlerde basılması... Ve bilmediğim birçok şey... Yani anlayacağınız, abim her gün dergilerde *mükemmel iş adamıyım* pozları veren ve *sakin ol champ,** *evdeyim,* diyen *playboy*'lardan biriydi.

Birilerinin çizdiği yolda yürümek, o yolu hiç yürüyememekten çok daha kötüydü ve kendi hayatımın esas kızı ben iken hayatımı yaşayan, babamın hayalleriydi.

Baba, etime kıymık batsa kahrolursun. Neden hayallerimi elinin tersiyle ittin? Evden gitmeme dayanamayan sen, neden bana doğum günlerimde bir hiçmişim gibi hissettiriyorsun?

Yaklaşık yirmi dakikanın sonunda benim için sadece başımı koyacak bir çatıdan ibaret olan evin kapısının önüne gelmiştim. Görevli Alim abi kapıyı açmış, gülümseyen yüzüyle beni karşılamıştı.

Bu evde bana en çok gülümseyen dördüncü kişiydi. Birinci kişi, süt annem Ceylan; ikinci kişi, Züleyha ablam ve üçüncü kişi de gözümü açtığım an yanımda gördüğüm, süt annemin oğlu Emre'ydi.

* (İng.) Şampiyon. (e.n.)

"Yürüyüşten mi yine?" diye sordu Alim abi. "Evet," dedim. Alim abiye söylediğim kaçıncı yalandı bilmiyorum. "Kim var evde?"

"Babanız az önce çıktı. Annenizin dernekle toplantısı var, bir saate o da çıkar ama akşam yemeğine burada olacak. Ablanız Paris'ten iki saat önce döndü. Bizim *playboy* Doruk'tan haber yok, kim bilir nerelerdedir."

"Günün özeti için teşekkürler, Alim abi. Sen de olmasan ne yapardım?"

Burukça gülümsedi. "Asıl sen olmasan ben ne yapardım? Akşam Fenerbahçe'nin maçı var, alalım biralarımızı, iki de mısır patlatalım."

"Hı hı," dedim. "Sonra babam da bizi patlatsın."

"Nare, ne bozuyorsun? Hayallerimizi de satmadık ya..."

"Hayallerimizi satmışlar, Alim abim," dedim, sesim hüzünlüydü ama ben bunu da dalga geçer gibi söyledim. "Sen benim yerime de izle..."

Yalının karla örtünmüş bahçesine girdiğimde güneş yanığı bakışlarım, buz tutmuş olan havuzu buldu. Bir an o buz gibi suda düşüncelerimi dondurmak istedim. Hadi ama! Buna zengin depresyonu diyemezsiniz... *Bilenler bilir, bu bir Mira Beylice olma sanatıdır. Depresyonu havuzun dibinde geçir. Kış olsa bile fark etmez, yeter ki havuz olsun.*

Üzerimdeki kürkü, sarı şapkamı, eldivenlerimi ve botlarımı çıkardıktan sonra havuzun kenarına bıraktım. Çantamı da diğer eşyalarımın yanına koyduktan sonra bir an bile düşünmeden havuza atladım. Havuzun yüzeyinde oluşan buzlar, ayağımın değdiği noktadan başlayarak kırıldı. Gözlerimi sıkıca yumdum, dişlerimin birbirine çarpmasını umursamadan havuzun dibine daldım ve gözlerimi usulca açtım. Buğulu gözlerimin önünde soluk mavilik vardı, ağlamak istedim ama hıçkırıklar boğazıma düğümlendi, ağlayamadım.

Bugün, diye bağırdım. *Benim doğum günüm!*

Hiç kimse duymadı.

Bugün, diye bağırdım. *Ruhu ölmek üzere olan genç bir kızın, yirmi iki yaşının ilk nefesi!*

Yine hiç kimse duymadı.

Tam beş dakika boyunca düşüncelerimin şoklandığını hatta gözyaşlarımın donduğunu hissedene kadar havuzda kaldım. Sonra kulaklarımda büyük bir gürültü uğuldadı. Buzların parçalanışı havuzun içinde büyük bir uğultu yaratırken tanıdık bir beden gördüm. Bana doğru yaklaştı, belimden sıkıca kavradı ve beni yüzeye çıkardı.

Emre bana deliymişim gibi bakmaya devam ederken dudaklarımdan küçük bir kıkırtı döküldü. Ağlamak istedim ama donmuş gözyaşlarımın içinde buzlar vardı, kalbimin etrafına saplanan buzlar, gözlerimin değdiği her noktayı buza çevirdi. Buzlar yay gibi gerildi ve kahkahalarımı hedef aldı.

"Hiç böyle hayal etmemiştim. Nesin sen, *Orkun* mu?"

"Aptal mısın!" diye bağırdı Emre öfkeyle. "Bahçeye girdiğini mutfaktan gördüm, bir an ne yaptığını anlayamadım, suya atladın! Tamam, salak. Hadi atladın... Niye bu kadar uzun süre havuzun dibinde kaldın? Ödüm bokuma karıştı! Bir şey oldu sandım!"

"Sakin ol, champ... Yaşıyorum."

"Bu hayatı neden bu kadar dalgaya alıyorsun, Nare?" diye sordu. "Hava eksi bir derece, havuz desen buzlanmış! Gerçekten tek derdin, ne olursa olsun hiçbir şey hissetmemek mi? Korku yok! Öfke yok! Ağlamak yok! Sahi en son ağladığında on iki yaşında mıydın yoksa çok daha küçük müydün? Robot musun kızım sen?"

Bu hayatı bu kadar dalgaya alsaydım, diye geçirdim içimden. *Düşüncelerim, gözyaşlarımın içinde donsun da yanaklarımdan akmasın diye eksi bir derecede havuza atlamazdım. Ağlayamamak ne kadar kötü bir his, biliyor musun Emre? Artık ağlayamıyorum, en son ağladığımda on üç yaşındaydım, dizlerimin üstüne düşmüştüm ve anneme, "Dizlerim çok acıyor," dediğimde bana, "Düşmeseydin acımazdı," demişti. O gün bir daha ağlamamak için çok ağladım. Şimdi, tam karşında ağlayamadım ama bana bir sorsana, kendimi bu hâle ben mi getirdim? Beni bu hâle getirenlerin hiç mi suçu yoktu?*

Çok acı bir gerçekti ki, "Neden bu kadar duygusuzsun?" sorusunu soranların, duygusuzluğuma sebep olmuşlukları vardı. Ben bu hissi hiç yutkunamıyordum ki...

"Hayatı dalgaya alıyorum çünkü almamam için hiçbir neden yok," dedim. Sesim sakindi ve güneşin rengini taşıyan harelerim, buzdan mızrakların gölgesine saklanırken bakışlarımda kış güneşi vardı. "Bu hayatta ardından gözyaşı dökecek kadar hiçbir şeye ve hiç kimseye değer vermiyorum. Bu beni suçlu mu yapıyor? Varsın yapsın. Ağlayamamak bana ceza değil, bir ödül."

Belimi saran ellerinin arasından çıktım ve son bir kez daha dibe daldım. Her şeyin iyi olduğuna dair kendime bininci defa yalan söyledim ve yüzeye çıktım. İki elimi havuzun mermerine yasladım, gücümü avuçlarıma verdim ve havuzdan çıktım.

"Havuçlu tarçınlı kek yiyelim mi?" diye bağırdı eski günlerdeki gibi. Az önce söylediklerimin hiçbir önemi yokmuş, duygusuzluğumun hakkını vermişim gibi. "Annem senin için yaptı. Üzerini değiş gel!"

"Tamam," dedim, sesim durgundu ama ona gülümsedim. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Bir ağacın kurumuş dalıyım ama nefes alıyorum. Güneşin doğduğu şehirdeyim ama o şehrin hiç ısınmayan ıssız sokağıyım. Gökyüzünün soluk boşluğuna düğümlenmiş hıçkırığım, milyarlar önce sönmüş ama gökyüzünde silinmemiş bir yıldızım. Bir eve su sızıntısını önlemesi için yapılan çatıyım ama kalbim sahra çölü, hiç yağmur yağmıyordu.

Bir okyanusun içinde büyüyen ama kendi gözyaşlarımda boğulurum diye korkan o kızım. *Hâlâ.*

Bir babanın bir defa bile dinlemeden yargıladığı o kız çocuğuyum. *Hâlâ.*

Dizleri yaralanmış kız çocuğunun annesi tarafından hiç silinmemiş gözyaşları, kabuk bağlayan diz yaralarıyım.

İçimdeki öfkeyi dışa vurma yanlarımdan ilki sessizlik, ikincisi buzdan ba-

kışlarım ve üçüncüsü de önümdeki kum torbasıydı. Söylemek istediklerim zihnimde var oluyordu ama dudaklarımdan dökülmüyordu çünkü ben kırgınlıklarımdan bir dağ yaratmış, o dağa da öfkeden karlar yağdırmıştım. Sırtımı yasladığım dağlar üzerime devrildiğinde hayallerimle beraber enkaz altında kalmıştım.

Hayaller, enkaz altında kalması için kurulurmuş, anladım.

İsmimin taşıdığı anlamı verir gibi, bir çığ gibi üzerime düşen sırtların üzerinde yürürken güçlü olmayı, direnmeyi öğrendim.

"Öfkeni kum torbasında çıkardıysan havuçlu kek yiyelim diyorum?" Ceylan annemin bıkkın sesi, parmaklarımın arasında kukla gibi oynattığım düşüncelerimin üstüne gölge gibi düştü. "Asuman Hanım seni soruyor, bir şeyler atıştırmadan önce git bir görün istersen."

"Neden soruyor?" diye konuştum. "Dün gece söylediği gibi ayakaltında dolanmamaya çalışıyorum, yine benden ne istiyor?"

"Annen sana öyle bir şey demedi," dedi, bunu söylerken de alay dolu gözlerimden gözlerini kaçırdı. "Neden Şebnem teyzen hakkında ileri geri konuştun? Üstelik o küfür sana hiç yakışmadı."

Teyzem, babamın parasını erkeklerle yiyen, hiçbir işe yaramayan ve annemi sadece parası bittiğinde arayan kaşarın tekiydi. Bunu herkes biliyordu, sesli bir şekilde dile getirdiğimde mi olay olmuştu?

"Aslında bakarsan yalan söylemedim," dedim, kum torbasına bir kez daha sertçe tekme attım. "Şebnem, babamın sırtından geçinen patavatsızın teki. Normalde ağzımı bozmam, buna çok dikkat ederim ama o kadın öyle biri, tamam mı? Babamın bunu bilmesine rağmen ona iyi davranması da sinirlerimi bozuyor!"

Bir tekme daha. Sakin ol, Nare.

"Baban kimseye kötü davranmaz ki güzel kızım," Ceylan minnoşum, o işler bildiğin gibi değil... "Tamam, biraz dobra birisi ama üzülmeni hiç istemez ki."

"Biraz mı?" diye sordum. "Kemal Mihmallı, kendisinden başka kimsenin fikirlerini önemsemeyen, dobra birisi! Bazen annemi dinliyor, o da bazen işte... İşine gelirse."

"Beni çok üzüyorsun, Nare. Dün gece ağzından o küfrü duyduğumda gözlerimde gördüğün hayal kırıklığı da mı seni üzmedi? Ben seni böyle mi yetiştirdim?"

"O kelimeyi öylesine mi söylediğimi sanıyorsun? Kaşar kelimesinin kimlere dendiğini iyi biliyorum."

"Ne zaman onu birinin altından çıkarken gördün?" O da benim gibi kabalaşmıştı. "Şebnem'e neden bu kadar öfkelisin?"

"On yedi yaşındaydım rezilliğini ilk yakaladığımda!" diye konuştum öfkeyle. "Babamın misafirini iki dakikada masada ayartmış, banyoda da işlerini hallediyorlardı! Kiminle yatmak istiyorsa yatsın, umurumda bile değil ama bunu evimde yapamaz, anladın mı? O kıza gösterilen anlayışın binde biri bana

gösterilmedi. Sırf o gün olanları gördüm diye beni tehdit etti. Hem de ne ile biliyor musun? Oğuzhan'ı babama söylemekle... Oğuzhan, erkek arkadaşım bile değildi. Peki, bir diğeri ne? Onu da bilmek ister misin? Üç gün önce babama evlenme yaşımın geldiğini hatta geçtiğini söylerken yakaladım. Onun otuz beş yaşında olması dışında sorun yok. Tek amacı benden kurtulmak çünkü benden kurtulmazsa yediği paraların on katını yiyemez, işlerin başına geçtiğim an kovulacağını o da biliyor! Orada eşek gibi çalışan benim ablam! Benim babam! Herkes haddini bilecek, bilmiyorsa da ben bildiririm! Holdingde stajyer olarak başlamama sadece bir yıl kaldı! Umarım bu akşam yemeğe gelir, o zaman ayakaltında dolanmak neymiş, görür."

Çok ağlamak istedim ama gözlerim bile buğulanmadı. Ceylan teyzemin gözlerinde gördüğüm şaşkınlık duygusu, birkaç saniye sonra kendini sorgu dolu ifadeye bıraktı.

"Neden bu kadar öfkelisin bugün?"

Çünkü bugün benim doğum günüm, Ceylan annem.

Bugün doğum günüm ama bir kişi bile karşıma geçip doğum günümü kutlamadı. Doğum günü kutlamalarına deli divane değilim ama bir kez bile olsun neden iyi ki doğmamıştım? Şebnem Korkmaz'ın doğum günlerinde davet verilirken ben neden bir kez bile olsun iyi ki doğmamıştım?

Çenem, ağlamamak için verdiğim mücadele yüzünden hüzünle titremeye başladı. "Gözlerimde gördüğün şeyin öfke değil, kırgınlık olduğunu anladığında tekrar konuşalım, olur mu?"

Ben Nare.

İçimdeki merhametle tanıştığımda Ömer Faruk'un ve oyuncak götürdüğüm çocukların ellerinden tutuyordum. Kendimi bulma yolunda köşeli yanlarıma çarparak ilerliyordum.

"Öfkeni kusarak, kırgınlığını da susarak anlatamazsın. Seni daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, umarım sebeplerini anlatmak istediğinde hiçbir şey için geç olmaz."

Birkaç saniye bekledi. "Babaannen geldi, seni bekliyor."

"Tamam," dedim, kum torbasına sert bir tekme geçirdim. "Duş alıp geliyorum."

Ben Nare.

Güçlü olmayı düştüğüm yerden tek başıma kalkarak, tek başıma yürüyerek öğrenmiştim.

Son kez salladığım yumruk, kum torbasını çok daha ileriye savururken öfkeyle yutkundum. Ellerime sardığım beyaz eldivenlerini çıkardım, alnımdaki teri sildim ve spor odasından çıktım. Koridorun sonunda biten asansöre doğru ilerledim, üçüncü kata bastım, birkaç dakika sonra asansörden çıktım ve duştan yeni çıkmış olan abimle göz göze geldim.

"Tarzan gibi gezmesen olmaz mı?" diye konuştum.

"Tarzan'ın böyle vücudu var mı Narcım? Varsa söyle."

"Bir de bu vücuda âşık olan kızlar vardı, değil mi? Yazık, üzüldüm."

"Sen böyle birini bulursan o zaman ben de o adama üzülürüm. Seni alan üç gün sonra geri getirir, cadı!"

İstemsizce gülümsedim.

"Nerelerdeydin?"

"İşim vardı, cadı," Bornozunun kuşağını iyice sıktı, başındaki havluyla saçlarını kurulamaya devam etti. "Akşam yemeğe Şebnem geliyormuş, süpürgeni sakla, korkmasın."

"Keşke evire çevire dövebilsem onu..."

"Kızım, bu ne sinir ya? Yürüyen trafo musun sen? Babam sırf şu öfkeni azalt diye dövüş derslerine gönderiyor seni ama hâlâ aynısın."

"Haksız mıyım ama abi? Hoşlanmıyorum o kadından. O da benden hoşlanmıyor, sanki ne yaptım?"

"Seni kıskanıyor," dedi, omuz silkti. "Teyzem yirmi iki yaşındayken senin kadar güzel değildi. İstediği üniversitede, istediği bölümü okuyorsun. Canın sıkılırsa Paris'e gidiyorsun ama o canı sıkıldığında anca gece kulübüne, o da olmazsa Bebek'e tiki kankalarıyla kahve içmeye gidiyor. Bir de senin gibi zeki ve güzel de değil... Nereden baksan hayata bir sıfır yenik başlamış. Dur ya, ben de mi seni kıskansam?"

"İnan bana, benim yerimde olsaydı benim yerimde olmayı hiç istemezdi, abi."

"O ne demek?" Islak olduğu için iki ton daha koyu duran saçlarının arasından elini geçirdi. "Hiç," dedim. "Hiçbir şey..."

Odasına girdi, kapıyı kapattı. Onun da bir şeyleri merak etme ve sorgulama sınırı vardı.

Sporcu yarım atletimi ve siyah taytımı kirli sepete attıktan sonra duşa girdim. Ilık su omuzlarımdan dökülürken hindistan cevizi kokulu duş jelimi banyo lifine döktüm, vücudumun her yanında gezdirdim. Saçlarımı iki kez şampuanladım ve birkaç dakika boyunca su fıskiyesinin altında kaldım. Bu sırada kısık bir şekilde, son zamanlarda çok fazla dinlediğim için ezberlemiş olduğum yabancı şarkının sözlerini mırıldanmaya başladım. Duşta şarkı söylemeyi seviyordum, bazen piyano çalarken de söylüyordum ama sesimi hiç beğenmediğimden dolayı birilerinin duymasını istemiyordum.

Ceylan annemin, *ne bitmez duşmuş*, diye söylenmesini istemediğim için normal zamanda kırk dakika süren duşumu on dakikaya indirdim.

Odama geçtim, üzerime buz mavisi mom jean ve bordo renkli boğazlı kazak giyindim. Demir, yıldız figür kemerimi taktım, saçlarımın ıslaklığını havluyla aldım. Son zamanlarda kurumuş olduğunu düşündüğüm saç uçlarıma bakım yağı sürüyordum. Bakım yağını ilk önce avcumun arasına döktüm, yaydım ve sonra saç uçlarıma sürdüm. Çikolata tenime, çikolata kokulu kremimi de sürdükten sonra, "Of," diye söylendim, 'Sırf bu çikolatalı nemlendirici yüzünden tenimi yiyeceğim."

Annem, ablam ve abim benim aksime buğday tenliydi. Ben tamamen babama benziyordum. Babamın da benim gibi gözleri bal rengi, teni de esmerdi. Onun kıskandığım tek bir özelliği vardı; benim gibi kilo almaya müsait bir vücudu yoktu, ne kadar yerse yesin fit görünümüne çizik bile değmezdi. Ben ise su içsem yarıyor, diyen kişilerdendim. Neyse ki düzenli spor ve dövüş derslerine çok şey borçluydum, gece dayanamayıp tatlı yediğimde ertesi gün kendimi avutabiliyordum. Büyüklüğü dudak uçuklatan ve kapısı bahçeye açılan mutfağa girdiğimde, babaannem parmak uçlarımda yürüsem bile benim geldiğimi anlarmış gibi başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "O saçları neden kurutmuyorsun?" dedi. Tek başınaydı.

Babaannem, seneleri güzelliğiyle alt eden bir kadındı. O da benim gibi esmer tenli, kömür gibi sık, kaş ve kirpiklere sahipti. Bazen aynaya baktığımda onu değil de kendimi görüyormuşum gibi hissediyordum.

"Hoş geldin, gönlümün sultanı," dedim. "Neden geleceğini haber vermedin? Erkenden yanına gelirdim."

"Ceylan'la sohbet ettik," dedi, gözlerinin önüne düşen geceden de karanlık tutamları kulak arkasına sıkıştırdı. Saçlarının karasında yaşını gösteren beyaz tutamlar vardı, babaannem o tutamları dedem yüzünden ağarttığını söyler dururdu. Bu yüzden de saçlarını boyamaya kıyamıyordu.

"Dedem nerede?"

"Arkadaşlarıyla buluşmak istiyormuş ama yalnız kalmayayım diye söylemeye çekinmiş. Torunlarımı görmeye gideceğim deyince onun da işine geldi." Baş ve işaret parmağıyla kavradığı fincan çaydan büyük bir yudum aldı. "Yalnız kalmışken sorayım, ne oldu o çocuğa?"

"Hangi çocuk?" diye sordum sanki hiç bahsetmemiş gibi. "Kimden bahsediyorsun bilmiyorum, babaanne."

"Kaç tane hoşlandığın çocuk var, kızım? Şu sınıfındaki, sana her gün ön sıradan yer tutan çocuktan bahsediyorum."

"Hım, hatırladım şimdi. Aykut'tan bahsediyorsun," Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Başkasıyla görüşüyormuş."

"Dünyanın çivisi çıkmış!" dedi. "Bu yeni nesil patlayıcı bomba gibi geliyor. Nerede dağ gibi delikanlılar? Şöyle buğday tenli, kara saçlı, uzun boylu, güzel ahlaklı..."

"Dedem gibi birini anlattın," dedim, burukça gülümsedim. "Bilmiyorum ki... Hoşlandığımın başka hoşlandığı var, benden hoşlananlardan da ben hoşlanamıyorum."

Babaannem sandalyeye asmış olduğu çantasına uzandı, içinden beyaz bir kutu çıkartıp bana doğru uzattı. Hediye mi almıştı? Bana? İlk defa doğum günümü unutmamış mıydı?

Kutuyu açtım, ilk önce orada yazan notu okudum. *"Hiçbir zaman unutmadım. İyi ki..."* Siyah, kadife kutuya özenle yerleştirilmiş olan kırmızı benekli kelebek kolyeyi gördüm, burukça gülümsedim.

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir zaman unutmadıysan neden şimdi? Neden yirmi ikinci yaşımda?"

Burukça gülümsedi. "Bu kolye yirmi iki senedir seni bekliyordu," dedi. Kolyeyi kutusundan çıkardı; nemli saçlarımı ellerimle topladım. Babaannem kolyeyi taktı ve boynuma ıslak bir öpücük bıraktı. "Bazen kaderin seni bulmaz, güzel kızım. Sen kaderine gidersin."

Ne dediğini anlayamadım, zihnimin içinde dönüp dolaşan tek bir soru vardı: *Bu kolye neden yirmi iki senedir beni bekliyordu?*

Zihnimdeki soru dudaklarımdan dökülecekken, "Artık ben kalkayım," dedi, havuçlu kekten bir çatal daha aldı ve bana öyle bir bakış attı ki o an sorularımın cevapsız kalacağını anladım. "O kolyeyi sakın kaybetme, tamam mı güzel kızım?"

"Tamam," dedim düşünceli ses tonuyla. "Hoşça kal, babaanne."

Yanağımdan öptü, kolyenin bende nasıl durduğuna bir kez daha baktıktan sonra derin bir iç çekti ve mutfaktan çıktı.

Akşam yemeğindeydik. Şebnem geldiğinden beri sustuğu anları toplasam anca üç dakika olabilirdi. Sürekli babama bir şeyler anlatıyor, onun anlattığı şeylere yorum yapıyor ve bu da yetmezmiş gibi arada bir küçümseyici bakışlarla beni izliyordu.

"Eee? Kum torbası yumruklamaya devam mı Nare?"

"Neden, merak mı ettin?" dedim umursamaz ses tonuyla. "Şimdi de sıra bunda mı?"

Ne demek istediğimi anladı ama anlamamış gibi davrandı. Piyano dersi alıyorum diye piyano öğrenmek istemeleri, hangi elbiseyi çok beğendiysem katıldığımız davetlerde üzerinde görmelerim, yaptığım kombin kıyafetlerini kopyala yapıştır yapmaları...

Gözlerim, yapmacık samimiyeti belirgin olan yüz hatlarında gezindi. Koyu kahverengi gözlerini örten koyu yeşil lensleri, ince dudakları, örümcek bacağı yaptığı kirpikleriyle birkaç yıl önceki hâline ve yaşına öyle uzaktı ki...

"Öyle merak saldım," dedi, yapmacık bir kahkaha attı. "Yakışıklı hocaların varsa gelmek isterim."

Hı hı, dedim içimden. *Onlar da gözlerine sürme çektiler, Şebnem gelsin diye dua ediyorlar.*

"Sen tırnağı kırıldığı için ağlayan kızlardansın," dedim, dudağımın kenarına samimiyetten uzak bir gülümseme yerleştirdim. "Arkadaşlarınla yogaya falan git, öfkeni öyle at."

Abim, "Ovv! Kavgada bile söylenmez," dedi ama annemin ona baktığı bakış sayesinde susmak zorunda kaldı.

"Sen de ilgi bekleyen zavallı kızlardansın, ben bir şey diyor muyum teyzeciğim?"

Dilini, ruj bulaşmış olan dişlerinde gezdirdi. "Abla, diyorum ki artık ben de mi toplantılara katılsam?"

CamScanner ile tarandı

"Olur," dedi annem. "Yavaştan işi kavradın. Yarın Kemal'in, Ahıskalı Holding'le toplantısı var. Katılabilirsin."

"Ahıskalı Holding'in CEO'su da bir tuhaf," dedi teyzem. "Bir insan hem milletvekili hem de CEO olur mu? Onca işe nasıl yetişiyor?"

"Adam çok başarılı. Ayrıca zannettiğin gibi kendisi CEO değil. Holdingi yöneten kişi, kızı Derin Ahıskalı," diye konuştu abim. "Eğer söylenenler yalan değilse oğlu da şehit olmuş."

"Oğlu yok," dedi babam. "İki kızı, iki tane de çok samimi olduğu yeğeni var. Holding işlerine yeğenleri ve kızı koşturuyor. Faran Bey'le muhabbetimiz önceye dayanıyor, hiç sormadım ama haberlerde söylendiği gibi oğlu olsaydı söylerdi."

"Neyse, bize ne milletin aile muhabbetinden," diye konuştu Şebnem. Konuyu açanın kendi olması dışında bir problem yoktu. Elindeki kadehi bıraktı, bakışlarını bana dikti. "Seni ne zaman evlendiriyoruz?"

"Bilmem, üç gün önce babama, *Nare'yi evlendirelim*, deyip duruyordun. Sen karar vermek ister misin? Benim hayatım ama sen karar vermek ister misin?"

"Yeter!" diye bağırdı babam. "İkinizin de şu tavırlarından bıktım! Kedi köpek gibi sürekli birbirinizi yiyorsunuz. Ağız tadıyla yemek yiyemeyecek miyim?"

Şebnem, babamı umursamadan konuşmaya devam etti. "Yirmi iki yaşına geldin, tek bir erkek arkadaşın bile olmadı! Belki de olmuştur, bize söylemiyorsundur?"

Gözlerimin buğulanacağını falan mı sanıyordu? Bu konuyu açarak yarama tuz basmaya çalışıyordu ama bilmeliydi ki ben yaralarımı kendime bile göstermezdim.

"Özel hayatımı senin gibi göz önünde yaşamıyorum," dedim, elimdeki su bardağını sertçe masaya bıraktım ve oturduğum sandalyeyi bacaklarımla geriye doğru itip ayağa kalktım. "Afiyet olsun."

"Otur, Nare," dedi annem sert ses tonuyla. Kahverengi gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı, kulağının arkasına sıkıştırıp dudaklarını birbirine bastırdı. "O senin teyzen, saygın olsun."

"Saygı talep edilmez, hak edilir."

Sesim netti ve gözlerim öyle öfkeli bakıyordu ki... Şebnem'e olan bu öfkemi aşamıyordum. Bana yaptığı onca kötülüğü içime sığdıramıyordum. Artık susamıyordum. Beni neden sevmiyordu? Ona ne yapmıştım?

"Bir gün bu eve cesedim geldiğinde hiç üzülmeyecek misin sahiden?" diye sordum Şebnem'e. Babamın eli, titreyen elimi kavradı ve yavaşça sıktı. "O nasıl söz, göz bebeğim?" dedi, bana bakmadan konuşmuştu.

Göz bebeğinin bugün doğum günü, baba...

Neden her doğum günümde gözlerimin içine üç saniyeden fazla bakamıyorsun? Bugün doğum günüm olduğunu biliyorsun, neden doğum günümü biliyormuş ve hiç unutmuyormuş gibi bakmıyorsun?

CamScanner ile tarandı

"Sol kolun neden o hâlde, anne?" Sorduğum soru, yıllar sonra bileklerime vurulmuş olan prangayı çözdüğümün kanıtıydı. "Seni o hâle ben getirdim, çocuk değilim, saklama artık!"

"Senin hiçbir suçun yok," diye konuştu babam. Oturduğu sandalyeden kalktı, yüzümün önüne düşen saçlarımı yavaşça okşayıp ardından kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Odana git, hadi."

"Senin yüzünden," dedi teyzem. "Biz seni hiç istemedik, biliyor musun?"

Bunu biliyorum, diye geçirdim içimden. *Bana bilmediğim bir şey söyle.*

"Seni isteyen babandı. Doğum riskliydi ama bir türlü babana kabullendiremedik. Doğumdan sonra iki kez ablamın kalbi durdu. *Guillain-Barré Sendromu*'na senin yüzünden yakalandı. Hiç istemediği bir bebektin, mecbur kaldı ve seni doğurdu."

Önümdeki bardağı avuçlarımın arasına aldım ve hiç düşünmeden içindeki suyu Şebnem'in yüzüne doğru döktüm. Bu hareketi yapmamı beklemediği, bana olan şaşkın bakışlarından belliydi. Dudaklarıma alay dolu bir gülümseme yerleşti.

"İnan bana, zavallısın sen. Suçu küçücük bir bebeğin üstüne yıkmaya çalışan bir zavallısın. Canımı mı acıtmaya çalışıyorsun?" diye sordum. "Benim canım acımaz, Şebnem. On yedi yaşında tehdit ettiğin o kız yok senin karşında! Baba, hani Yıldıray amcaların projesine yatırım yapmıştın, sonra Yıldıray amca sözleşmeyi feshetmek zorunda kalmıştı ve büyük bir zarar uğramıştın ya... Nedenini hâlâ bilmiyorsun, değil mi?"

Şebnem, *yapma, sus* dercesine gözlerimin içine baktı ama yapacaktım, artık beni susturamayacaktı.

"Yıldıray amca, oğluyla Şebnem'i veranda da basmış... Bihter ve Behlül vakası yani," Dilimi ağzımın içinde yuvarladım. "Tek fark, Şebnem ikisi kadar arsız değil, ilişkiyi bitirdi. Sırf sen öğrenip elinin altındaki imkânları alma diye..."

Şebnem bütün gücüyle üstüme doğru atıldı ama ben buna izin vermedim. Bana uzanan elini ittim, bu sırada babam araya girdi.

"Doğru mu?" diye sordu, anneme bakıyordu. "Doğru mu dedim, Asuman?"

Annem sadece başını sallamakla yetindi. Bakışları bana döndü, "Odana çık!" diye bağırdı. Ben yerimden kımıldamayınca bir kez daha, "Odana çık!" diye bağırdı. Bu sırada dakikalardır sessiz kalan ablam konuştu.

"Şebnem'in iğrençliklerini Nare'ye odana çık, diyerek kapatamazsın, anne," Sesi sakindi ama bakışları öfkeliydi. "Yarın o toplantıya gelmeyeceksin, Şebnem," dedi ablam ve son golünü de anneme attı. "Bırak da işten anlayan biri karar versin Şebnem'in ilerleme kaydedip kaydetmediğine."

Babam hiçbir şey demeden salondan ayrıldı, birkaç dakika sonra da kapı sertçe kapandı. "Yaptığını beğendin mi?" diye sordu annem. "Dün geceden beri bitmeyen öfkenin sebebi ne?"

"Yıllardır bitmeyen öfkenize karşı, iki gündür nefret kusuyorum ve dayana-

CamScanner ile tarandı

mıyorsunuz," diye konuştum. "Sizi anlıyorum, içiniz kararmış... Yemin ediyorum ağlamıyorum, bir damla gözyaşı bile dökmüyorum ama öfkem boyumdan taştı. Bu zamana kadar bana neyi sordun, anne? Neyi sordunuz? Bir annenin ilk karar vereceği şey, çocuğuna vereceği isim olur... Hayalleri değil."

Son bir kez göz ucuyla Şebnem'e baktım, "Yazık," diye mırıldandım ve onlardan koşarak uzaklaştım. Üç kat merdiveni hızla ve ikişer ikişer basamak atlayarak çıktım, dolabıma astığım kabanımı giyindim, telefonumu komodinin üzerinden aldım. Gözlerim bir an ekrana takıldı ve Faran abinin cevapsız aramasını gördüm.

Merdivenlerden çıktığım hızla indim, evden çıktım ve arka bahçeye doğru yürürken Farah abiyi aradım.

"Nare, nasılsın?" dedi. "Yarın geliyorsun, değil mi?"

"Nereye?" diye sordum. "Karamus'a," diye yanıtladı. "Çocuklar için köy okuluna kıyafet ve oyuncak götürüp orada okul yaptırmak amaçlı yardıma gidecektik, unuttun mu?"

"Hatırladım... O yarın mıydı? Bir sonraki hafta diye biliyordum?"

"Hayır, sana bu hafta demiştim ama yanlış anlamışsın. Biletleri ayarladım, uçağın sabah altıda. Köy biraz uzak ama oraya giden serviste yaklaşık on kişi daha olacak. Sıkılmazsın."

"Sen ne zaman geleceksin?"

"İki saat sonra da ben geleceğim, merak etme."

"Olur," diye kabul ettim. "Bunaldım zaten, iyi gelir... Kar var mı çok?"

"Evet," dedi. "Kartopu da oynarız. Seversin sen."

Burukça gülümsedim ve telefonu kapatmadan hemen önce, "Oynarız," diye mırıldandım. Telefonu kapattım, kış bahçesine doğru yürümeye başladım. Babamın orada olduğunu biliyordum. Kış bahçesinin kapısı önünde durdum, kapı kolunu indirdim ve şömineyi yakmaya çalışan babama burukça gülümsedim.

O da bana gülümsedi.

"Fenerbahçe maçını izleyelim mi?" diye sordu, onaylarcasına başımı salladım, yanına doğru giderken, "Özür dilerim, baba," dedim. "Şebnem bunu çoktan hak etmişti, amacım onu üzmekti, seni değil. Kalbin ağrıyor mu? İlaçlarını aldın mı?"

"Kalbim ağrıyor, yalan söyleyemem ama ilaçlarımı aldım. Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu. *Sorun da buydu, baba; beni çok seviyorsun diye dayattığın her şeye dayanmamı istemendi. Sorun buydu, baba; beni çok sevdiğin hâlde çok incitmendi. Bir çocuğa özel ders verdiğimi, ellerinden tuttuğumu sana söyleyememek büyük sorundu. Yarın köy okuluna, şehrin bir ucundan diğer ucuna gidiyorum haberin olsun, diyememek sorundu. Söylesem söylerdim ama bunların hiçbirine izin vermemen, kimsenin parasına da göz önünde olmana da gerek yok, demen çok büyük bir sorundu.*

"Özür dilerim, babam. Sesimi yükseltmek istemedim..."

CamScanner ile tarandı

Sorun sesini yükseltmiş olman değil ki baba... Sorun, beni hiç dinlememiş olmandı.

"Sorun değil," dedim, rengini kendimden bildiğim gözlerinden buğulu gözlerimi görmemesi için kaçırdım. Bu his öyle bir şeydi ki... Küçükken yanlışlıkla bir demlik çayı üzerime dökmüştüm ve annem üzerime dökülmesine ya da yanmış olmama değil, antika porselen demliğin kırılmasına üzülmüştü. Bu his öyle can yakıyordu ki sevilmemiş olmak değil, çok sevdiklerini iddia ettikleri hâlde bunu hissettirememeleri acıtıyordu.

"Maçtan önce iki el tavla atalım mı?" diye sordu, ağlamak üzereydim ama babama gülümsedim, "Atalım," dedim. İçimde öyle bir burukluk vardı ki o boşluk, o tabutun içine kolaylıkla sığardı.

Bulutların üzerinde, bir camın gerisinde film şeridi gibi gözlerimin önünden geçen hayatımı izliyordum. Bir elim, dün babaannemin hediye ettiği kelebekli kolyemin üzerindeydi. İma ettiği şeyi öğrenmek istiyordum, bu yüzden akşam İstanbul'a döndüğüm gibi yanına gidecektim.

Dün gece maçı izleyememiştim, babamla iki el tavla atıp odama çıkmıştım çünkü çok uykusuzdum. Ne evimden uzağa gidebiliyordum ne de evimde yaşayabiliyordum. Dün yine hayal kırıklığı içinde uyuduğum ama kimseye bahsedemediğim doğum günümden sonra biraz daha iyi hissettiğim bir sabaha uyanmaya ümit ederek uyumuştum. Sabah kimseye görünmeden evden çıkmış, havalimanına gelmiş ve aracımı otoparka bırakmıştım.

Şimdi ise aşırı gergin ve çok aç hissediyordum. Uykusuz ve aç olduğum zaman çok agresif bir insanım, kabul ediyorum.

Uçağın kaptanı, Ovabağ'ın merkezindeki havalimanı pistine yarım saat içinde inişe geçeceğine dair bir anons yaptığında kemerimi yeniden taktım. Uçak ilk önce sarsıldı ama sonra dakikalar içinde piste indi. Benimle beraber aynı uçakta olan on kişi, havalimanı dışında bekleyen servislere geçtik.

Bir buçuk saattir kapalı olan telefonumu çantamdan çıkardım, telefonumu açtım ve kızlarla olan *Triplets** isimli WhatsApp grubumuza girdim.

Yeşim: *Zeynep Hoca'nın verdiği sunum ödevine son dört...*

Yeşim: *Aşırı üzgünüm, arkadaşlar. :'(*

Yeşim: *İmdat diye bağıracağım!*

Yeşim: *Neslişah Hoca, bitir artık şu dersi... Bittik be!*

Ebru: *Of, hiç sorma ya... Bomboş uğraştırıyor.*

Ebru: *Sınav yap, bitsin işte... Daha ne diye sunumla uğraştırıyorsun ki?*

Ebru: *Nare, Neslişah Hoca seni sordu, ne diyeceğimi bilemedim. Dernekle Karamus'a gittiğini biliyor mu?*

Ebru: *Haberim yok hocam, dedim.*

Ebru: *Nare, vardın mı Karamus'a? Vardığın zaman haber ver. Geç kalma, tamam mı? Ceylan teyze mutlaka seni arayacaktır kontrol etmek için. Sonra da konferans yaparız, olur mu?*

* (İng.) Üçüzler. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

Nare: *Karamus'tayım, çocukların yaşadığı köye gideceğiz. Ne kadar sürer bilmiyorum. Neslişah Hoca biliyor ama bugün gideceğimden haberi yoktu, geldiğimde söylerim artık.*

Nare: *Sorun yok, bebeğim.*

Nare: *Zeynep Hoca salsa mı artık ya?*

Nare: *Sunum için yarın toplanırız.*

Nare: *Öptüm kızlarım.*

Ebru: *Dikkat et kendine, çiçeğim. Yarın haberleşiriz.*

Yeşim: *Biz de seni öptük, çiçeğim. Kendine dikkat et.*

"Öyle mutlu oluyorlar ki..." dedi adının Merve olduğunu öğrendiğim genç kız. Telefonumu sessize aldım, çantamın içine attım ve Merve'ye baktım. "Siz de benim gibi yeni misiniz?" diye sordu.

"Çok eski sayılmam, bir yıldır Dolunay derneğinde çalışıyorum."

"Geçen sefer Ağrı'ya gittiğimizde yok muydunuz?" diye sordu siyah renk saçlarını kulaklarının arkasına heyecanla sıkıştırarak. Bu sırada kapısı açılmış olan servise geçti. "Maalesef," diye yanıtladım. "O gün, ders gününe denk gelmişti. Piyano dersi verdiğim bir öğrencim var da..."

İkimiz koltuklarda yan yana oturduk. Ben servis aracının pencere kenarını, o da koridor tarafını seçmişti. Yarım saat boyunca sohbet etmiş ve gideceğimiz köyün bir buçuk saat süreceğini öğrendiğimizde, ikimiz de biraz olsun uyuyabilmek için kulaklıklarımızı takmıştık. Yolculuğun bir saati bitmek üzereyken şarkı uygulamasını kapattım, kulağımdaki kablosuz kulaklıkları çıkardım ve çantama koymuş olduğum kitabımı elime aldım.

Sonra hiç beklemediğim, aklımın ucundan dahi geçmeyen bir şey oldu.

Şoför, kalbimi ağzıma getirecek ani bir fren yaptı ve nereden çıktıklarını anlayamadığım tuhaf elbiseli yabancı kişiler, aracın önünü kesti.

"Sakin olun," dedi şoför. "Araçtan inin."

"Nasıl araçtan ineceğiz? Ne demek istiyorsun sen?" diye sordum, sesim şaşkındı. Ne olduğunu anlayabilmek için etrafıma bakındım. Bir sürü kişi aracın etrafını sarmıştı ve hepsi tuhaf bir şekilde bize bakıyordu. Şoför beni umursamadan kapıları açtı; tuhaf elbiseli insanlardan biri omzundaki lav silahını araca, diğeri ise M16 tüfeğini biz sivillere doğru doğrulttu ve dedi ki:

"Bu araç ve aracın içindeki sivillere el konulmuştur. Şimdi beyninizi dağıtmamı istemiyorsanız sesinizi çıkartmadan aşağı inin!"

9 Ocak 2019 - Saat: 05.28
Yazardan...

Derler ki; çığın altında kalan insanın çaresizliği, sessizliği izleyen ölüm gibidir.

Soğuk, genç adamın etine saplanırken buz mavisi gözleri dakikalardır ince tabakalar hâlinde dağa çökmüş sisi izliyordu. Daracık balkonda, sandalyenin üzerinde oturuyordu. Gördüğü kâbusun izleri bir gölge gibi yanındaydı. İşaret ve başparmaklarıyla kavradığı ince belli bardağa demli çay doldurmuştu. Çayın sıcaklığı, buz kesmiş avcunu ısıtan tek şeydi.

CamScanner ile tarandı

Gördüğü kâbusun izleri, genç adamı on birinci yaşına götürmüştü. *Abisiyle beraber, poşetle yokuş aşağı kaydıkları o güne...* Geçmişi hatırlayan iri gözlerin küçüklüğü çocuksu bir heyecanla, "Abi," dedi. "Bir daha İstanbul'a böyle kar yağar mı?"

Genç adam burukça gülümsedi, gözlerini usulca yumdu. "Bir daha İstanbul'a böyle kar yağmazsa ben seni Uludağ'a götürürüm, sen yeter ki iste."

"Abi," dedi, erkeksi sesi kısıktı. "Bir daha İstanbul'a böyle kar yağdığında ya sen olmazsan? Ya sen hiç olmazsan?"

Zihnindeki anılar cızırtılı, eski bir televizyon gibi görüntüsü gibi göz kapaklarına dökülürken derin bir iç çekti.

Sonra hiç beklemediği bir şey oldu ve yıllar sonra balkon kenarına koymuş olduğu telefonunun ekranında ezberlediği numarayı gördü.

Annesinin numarasını.

Eli titreyen telefona uzandı, aramayı yanıtladı ve kulağına götürdü. Annesinin sesini duymayalı yedi sene olmuştu. Birkaç saniye sessiz kaldı, telefonun ucundaki ses derin bir iç çekti ve o iç çekiş, genç adamın sertçe yutkunmasına neden oldu.

Telefonun ucundaki ses, "Emir, annem..." dedi, sesindeki özlem duygusu öyle yoğundu ki... "Annem, iyi ki doğdun..."

Anne, dedi içinden. *Bu sensiz geçirdiğim kaçıncı doğum günüm, sayamadım. Sen sayabildin mi? Anne, çok gençtim babam beni evlatlıktan reddedip, "İki oğlum da aynı gün ölmüştür," dediğinde... Ben hâlâ öksüz ve yetim kaldığım yaştayım. Kaç yıl oldu, sen sayabildin mi?*

"Seni çok özledim, Emir," diye konuşmaya devam etti. "Ne olursun bu numaradan da engelleme beni. Tamam annem, istersen hiç konuşma, ben senin nefesini duymaya da razıyım. Elim her gün kalbimde... Olduğun yerde üç asker şehit olmuş, isimleri ilk önce verilmedi. Yıkıldım salonun ortasına, tıpkı beş ay önceki o gün gibi çaresizce bekledim. Aynı acıyı yaşamayı bekledim. Adını yabancı bir kadının ağzından duymayı bekledim... Ne olursun artık affet bizi."

Kan dolmuş buz mavisi gözlerini, abisinin ona bakan hayali gözlerinden kaçırdı. Soluk mavi gökyüzünde esen rüzgâr, kırmızı külü mermere düşürdü ama geride bıraktığı simsiyah izi annesinin gözyaşlarında kaldı.

"Ölmüş bir insanın doğum gününü kutlayamazsın," dedi, sesi bıçak kadar keskindi. "Abim öldü, onun doğum gününü arayıp kutlayabiliyor musun? Beni ne ara ne de merak et. İnsan bir kere ölür, anne ve babasının yüreğine gömülürmüş. Siz beni yaşarken bin kez öldürdünüz, abimin yanına gömdünüz. Bir daha sakın arama beni."

Telefonunu kapattı, dişlerini öfkeyle birbirine geçirdi. O sözleri annesine söylerken canının çok yanmasını umursamamış, kaburgasına sığdırdığı öfkeyi diline dökmüştü. Babasının sözlerini hatırladı.

"Eğer," demişti babası. "Abinin uğruna öldüğü mesleğin üniformasını bir daha giyersen benim için öldün demektir."

Genç adam sanki o gündeydi ve yüzüne kapanmış olan kapının önünde, abisinin al bayraklı tabutuna sarıldığı sabahın gecesinde yapayalnız kalmıştı.

CamScanner ile tarandı

O anları yeniden hatırlamış olması zorlukla yutkunmasına neden olmuş, soluk aldığı yere taş dolmuş gibi hissettirmişti.

"Baba," demişti dağlara vurgun olan adam. Kelimeleri bir cam gibi ağzının içinde çiğnemiş, kan diye ağzından akıtmıştı. Babasının ateşi taze acısını deşmişti. "Ben vatan sevdasını dilime değil, gönlüme düşürdüm... Şimdi istersen beni abimle aynı mezara koy, yine de vazgeçmem. Dünya tersine dönse, anamdan içtiğim süt burnumdan da gelse vazgeçmem." İçinden eklemişti: *"Bizden abimi alanlara, bu dağları yâr diye bağışlamam."*

Oturduğu sandalyeden kalktı, banyoya geçti ve üç gündür uyku girmediği gözlerini buz gibi suyla yıkadı. Uyku, ellerini genç adamın gözlerine bastırıyordu ama uyuyamıyordu. Üsteğmen Celal'in şehit oluşu, buz mavisi gözlere sahip olan adamı o kadar çok etkilemişti ki şehit olmadan dört saat önce kahve içtikleri an bir kâbus gibi üstüne çökmüştü. Gözlerini ne zaman yumsa can yoldaşını görmüştü.

Banyo dolabının ikinci rafından tıraş köpüğünü aldı, parmaklarına sıktı ve yeni çıkmaya başlayan sakallarının üstüne parmaklarıyla yaydı. Üç gün önce paketinden yeni açmış olduğu jiletin kayganlaştırıcı bantlarının aşınıp aşınmadığını kontrol etti. İyi durumda olduğuna kanaat getirdikten sonra jileti nazikçe yüzünde gezdirdi. İlk önce kılın uzama yönüne doğru, birkaç saniye sonra da tersine doğru jileti hareket ettirdi. İşi bittiğinde yüzünü ilk önce ılık suyla duruladı, havluyla dokunarak kuruladı, ardından her zaman kullandığı beyaz kutulu tıraş losyonuna uzandı. En son adımı ise gece karası saçlarını kalın, siyah renkli fırça bir tarakla şekillendirmek olmuştu.

Tıraş olduktan sonra önce abdestini, ardından namaz kılmak için odasından seccadesini aldı. Yönünü kıbleye doğru döndü, seccadeyi serdi. Sürekli olarak namaz kılan biri değildi ama ne zaman ruhu daralsa, içi sıkışsa, nefes alamaz duruma gelse seccadesini alır ve seher vaktinde namaz kılardı. Namazını kıldı; duasını etti, ardından giyinmek için odasına doğru ilerledi.

Asker yeşili atletinin üstünde duran, abisine ve kendisine ait olan ters dönmüş gümüş künyeyi düzeltti. Kaldıkları köy, Karamus'un en soğuk köylerinden biriydi. Bu yüzden ne zaman dışarı çıksa önce içlik giyiyordu. İlk önce içliğini, ardından pantolonunu ve gömleğini giyindi. Gömleğin düğmelerini yavaşça iliklediği, pantolonunu gömleğin üstüne çekti, palaskasını beline göre ayarladı. Siyah, kalın çoraplarını ve askerî can yeleğini giyindikten sonra askıdan kalın askerî montunu aldı. Dört katlı ayakkabılığın üzerinde duran asker botlarını giyindikten sonra ipliklerini sıkıca bağladı ve evden çıkmak için adımlarını demir kapıya doğru yönlendirdi.

Kaldığı ev, şehir merkezine altı kilometre uzaklıkta tek katlı bir evdi. Şu an gideceği yer ise karargâhlarıydı. Karargâh, terörden sonra terkedilmiş bir köydü. Güvenli geçiş yerleri sağlanmış ve teröristlerin inine patlamaya hazır bomba gibi yerleşmişlerdi.

O, Bölük Komutanı Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı'ydı.

O, dağlara vurgun bir adamdı ve yıllar önce namusu üzerine ettiği asker yemini için yaşıyordu.

CamScanner ile tarandı

2

KAN TANELERİ

Parçalanmak.

Bir umut, kırılıp bin bir parçaya ayrılırsa her bir parçası diğer hayatlara karışır.

Eğer parçalanmanıza sebep olan şey sizden alınan umut ise ardında bırakılan acı kırıntıları toplamaya çalışırsınız.

Umut.

Yarım kalmış acıların devamı, acıya giden yolun başlangıcında karşımıza çıkan ilk sözcüktür.

Umut, benim için gökyüzüne baktığımda derin bir nefes alabilmekti. Özgürlük ise umudu kaybetmekti. Çünkü bilirsiniz; yaşama dair bütün umudunu kaybeden bir insan, özgürlüğü kazanmış demektir.

Özgürlüğüm hiç tanımadığım insanlar tarafından gasp edildiğinde, kar fırtınasının tam ortasında bir ipin üzerindeydim. Sol elimde umut, sağ elimde parçalanmak vardı. Dengeli, düz bir şekilde balerin gibi parmak uçlarımda yürüyordum. Kollarım omuz hizasındayken ellerim de başımla aynı hizadaydı. Gözlerim kapalıydı. Gözyaşlarım, kar tanelerinin izini taşıyan yanağımdan çeneme doğru süzülürken yürümeye devam ettim. Sonra dengem sarsıldı, zihnimde yarattığım ip koptu ve yüzüstü düşmeme neden oldu. İlk önce yüzüm, ardından vücudum kara saplandı ve dakikalar önce beni zorla araçtan çıkarmış olan adamın sesini ikinci defa duydum.

"Salak mısın!" diye bağırdı. "Yürümeyi de mi bilmiyorsun!"

Teröristler tarafından kaçırıldığımızı anladığımızda, dağ başındaki çaresiz bağırışlarımız bile bizi kurtaramamıştı çünkü bizi yakaladıkları nokta ıssız bir yerdi. Uzun namlulu silahlarını bize doğrultmuşlar, "Eller baş üstünde, tek tek dışarı çıkın!" diye bağırmışlardı. Adının Tuna olduğunu öğrendiğim kişinin teröristlere savurduğu tehditler, ellerinde tuttukları halatın bileklerimize çok daha erken geçirilmesine neden olmuştu. Şimdi ise sadece onları takip ediyor, bir metre kadar yağmış olan kara bıraktıkları ayak izlerini takip ediyorduk.

Her ihtimale karşı zihnim, geçtiğimiz yolların fotoğrafını çekiyordu. Güçlü bir hafızaya sahip olmanın kötü yanları olduğu gibi iyi yanları da vardı.

En önde, yanımda oturmuş olan genç kız, onun arkasında ise maskeli terörist vardı. Bir sivil, bir maskeli terörist olarak sıraya dizilmiştik. Bunun amacı toplu bir şekilde harekete geçmemizi engellemekti.

"Bana bir kez daha salak dersen iki bileğimi birbirine sardığınız o ip bile

CamScanner ile tarandı

yüzüne yumruk atmama engel olamaz!" diye bağırdım, sesim de bakışlarım kadar tehditkârdı.

"Karın içinden kalkarsan atarsın yüzüme," dedi, yüzündeki maskeyi düzeltti ve parmaklarını sertçe koluma sardı. "Kalk artık!"

Siyah, uzun postallarına sağlam bir tekme geçirdim ve parmaklarını sardığı kolumu çektim. "Sakın bana dokunma!" diye bağırdım bir kez daha. "Eğer düştüysem kendim kalkarım. O parmaklarını çek ve defol."

"Bu kız ağzımızın tadını kaçıracak," diye konuştu, bıkkın bir nefes bıraktı. "Kalk o zaman. Bütün deliler niye beni bulur? Bakırköy Deliler Hastanesi miyim?"

"Ne yapıyorsunuz siz orada!" diye bağırdı birisi, sesi kalındı ve koyun sürüsüymüşüz gibi bize çobanlık ediyordu. Diğerlerinden tek bir farkı vardı; bizi kaçıran adamlar siyah renk, yüzü tamamen kapatan, sadece gözleri açık bırakan maske takarken onun maskesinin rengi yeşildi. "Sibirya, hanımefendiyle sohbet et diye mi başına diktim seni?" Tuhaf, kaba bir konuşması vardı. "Biraz daha sesiniz çıkarsa kafanıza sıkar, leşinizi de köpeklere yem ederim! Kesin sesinizi ve yürüyün!"

"Senin yüzünden Komutanımdan azar işittim," dedi, sesi gürdü ama sonlara doğru kısılmıştı. "Sana zarar vermek istemiyorum, kalk hadi!"

İlk önce birleştirdiğim ellerimi kara batırdım, geriye doğru çektim ve zeminden güç aldım. Sonra dizlerimin üstüne oturdum ve yavaşça ayağa kalktım.

"Siz kimsiniz?" diye sordum. Bu sırada titreyen çenemi kontrol altına almaya çalışıyordum ama başarılı olduğum pek söylenemezdi. Dağ başında, eksi bilmem kaç derecenin altında üzerimde sadece buz mavisi bir kot pantolon, beyaz renk kalın bir kazak, siyah askerî botlar ve siyah şişme mont vardı. Çantalarımıza el koymuşlardı ve en kötüsü, yaşananlar gerçekti. Bir an babamı düşündüm. Eğer üç saat içerisinde ellerinden kurtulup evime dönemezsem büyük bir fırtına kopacaktı ve fırtınayı çıkaran kişi babam olacaktı. "Terörist mi?"

"Sizin dilinizde, evet," dedi, bu sırada gözlerini gözlerimden kaçırdı ve dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti. "Bizim dilimizde ise bağımsızlık mücadelesi veren kişiler demek."

"Sikerim öyle bağımsızlık mücadelesini!" diye bağırdı adının Tuna olduğunu öğrendiğim adam. "Sizin bağımsızlık mücadeleniz insanları öldürmek mi alçaklar? Bırakın bizi!"

"Bir süre bizimlesiniz," diye konuştu yeşil maskeli terörist. "Yanlış bir hareketinizde ya da en ufak kaçma girişiminizde o porselen yüzlerinizde hiç unutamayacağınız bir hatıra bırakırım, bilmiş olun!"

Herkes, yeşil maskeli adamın son sözüyle suspus kesildi. Bal rengi gözlerim, kan kızıl gökyüzünü buldu. Sessizce yutkundum ve "Gideceğimiz yere çok var mı?" diye sordum. "Bari su verseydiniz, nasıl insanlarsınız siz!"

"Onlar insan değil!" diye bağırdı, bu sefer bağıran kişiyi tanımıyordum. Erkekti. Üzerinde kalın, kahverengi parka vardı. "Buradan kurtulacağız, biliyorsunuz değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Seni bizim dağın itlerine yem ederim," dedi onun başında duran terörist. "Kes sesini de ilerle."

"Köpeklere hakaret ettin," diye konuştum, sesim alay doluydu. "Bu dağda sizden âlâ it yok çünkü."

On adım ötemde olan siyah maskeli, lacivert montlu adamın tehditkâr bakışları, güneşin yakıcı rengini taşıyan gözlerimi buldu.

"Senin bu öz güven nereden geliyor?" diye sordu, uzun namlusunu bana doğru doğrulttu. "Bir kurşunluk canın var, unutmuş gibisin. Hatırlatmamı ister misin?"

Bileklerimin etrafına halatı bağlarken hepimizin bir kurşunluk canı olduğunu söylemişti, ima ettiği şey buydu.

"Ben öldüğümde ne diyecekler, biliyor musun? Leş bir terörist tarafından genç bir kadın katledildi! Ne söylersen söyle, leş bir terörist olduğunuz gerçeğini değiştirmeyecek."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler, onun ar damarına bastığı için öfkeyle bana doğru yürümeye başladı. Yüzünü göremiyordum ama sesindeki öfke, keyiften dörtköşe olmamı sağlamıştı.

Uzun namlunun ucu tam kalbime değdiğinde zorlukla yutkundum ama gözlerimi alay dolu bakışlardan kaçırmadım. "Her şey namlunun ucu kalbine değene kadar," dedi, arsız bir kahkaha attı. "Ne oldu, sustun?"

Benim de dudaklarıma alay dolu bir gülümseme yerleşti. O kurşun belki kalbime belki de göğsümün tam ortasına gelecekti ama umurumda değildi. Bacak boyum, onun boyundan uzundu; bu yüzden biraz daha şanslıydım.

Bir ayağımı kaldırdım, askerî botumla elinde tuttuğu pompalı tüfeğin alt kısmına vurdum. Ayak bileğimi bütün gücümle yukarıya doğru savurdum ve tüfeğin, ellerinin arasından düşmesine sebep oldum. Bu hareketimi beklemediği için afalladı, maskenin kapatamadığı şaşkınlık gözlerine yansıdı.

Durmadım.

Diğer ayağımı kaldırdım ve tam karnının üzerine tekme attım. Geriye doğru savruldu, dengesini kaybetmemek için direndi ama kalçasının üstüne düştü.

"Senin ağzına sıçarım!" diye bağırdı, avuçlarından güç alarak ayağa kalktı ve dudaklarından dökülen acı sesle bana doğru yürüdü. Bir elini havaya kaldırdı, tam beş parmağı yanağımla buluşacaktı ki başıma dikilmiş olan şerefsiz, "Sakın!" diye bağırdı, kalın parmaklarını bana kalkan elin bileğine sardı. "Mazin, elini götüne sokar, bu yüzden kızdan uzak dur!" Öfkeyle bakan gözleri bu sefer bana döndü. "Sen de sus biraz, kafa bu da! Düş önüme!"

Pes etmemiştim ama sessiz ve sinsi bir şekilde hareket etmeye karar verdiğimden dolayı bana denileni yapmış ve gideceğimiz yere varana kadar susmuştum.

Kırk dakikanın sonunda, dumanı tüten bir çöp varilinin önünde ısınmaya çalışan insanları gördüğümde tuhaf bir şekilde ürperdim. Askerî botlarımın içi buz kesmişti. Parmak uçlarımı hem soğuktan hem de çok fazla yürüdüğümden dolayı hissetmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Dört tane ateş varili vardı, birkaç kişi varillerin önündelerdi ve soğuktan nar rengine dönen ellerini ateşin üzerine tutuyorlardı. Bir tanesi başını çevirdi, omzunun üzerinden bize baktı. Onunla diğerleri de nereye baktığını merak etti. Yabancı gözler tek tek bizi süzdü, hepsinin yüzünde maske vardı.

"Filinta, gel buraya!" diye bağırdı başımda bekleyen adam. "Efendim, Sibirya abi?"

Buradaki herkesin bir takma adı vardı. *Çerkez, Filinta, Mazin* ve *Sibirya.* Eğer yanılmıyorsam aralarındaki başı çeken kişi de *Mazin*'di.

"Bunları," dedi yeşil maskeli adam, başıyla bizi işaret etti. "Aralarında en az on beş santim mesafeyle oturttur," Bakışları beni buldu. "Bu kızın ağzını bağla, diğerlerine karışma."

"Benim neden ağzım bağlanıyor?" diye konuştum öfkeyle. "Sizin amacınız ne? Konuşmam çok mu zorunuza gitti? Susturamayacaksınız!"

Bu sırada bana tokat atmaya çalışan kişi konuşmaya başladı. "Uyku ilaçlarını da hazırla, içmeyenin kafasına sık," Sertçe yutkundum. "Ayrıca akşam haberlerinde kıyamet kopacak, hazırlıklı olun."

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. İki saat miydi yoksa iki saatten de fazla mıydı? Buraya geldiğimizde hava aydınlıktı ama şu an kararmıştı. Uyku ilacını içtikten yarım saat sonra uyku ellerini gözlerime bastırmış ve beni soğuk zemin üzerinde, iki büklüm bir şekilde kollarında uyutmuştu.

Ağzıma yapıştırılmış olan bant, birisi tarafından sertçe çekildi. Bandın keskin sesi, kulaklarıma uğuldarken dudaklarımdan acı dolu, zor çıkan tiz bir inilti döküldü.

"Ekmek ve su getirdik," diye mırıldandı, kirpiklerimi usulca araladım ve bana bakan gözleri gördüm. Saçları uzun ve kumraldı. Atkuyruğu yapmış olduğu saçlarına mısır örgüsü modeli vermiş, kara gözlerinin içine siyah sürme çekmişti. "Yemeğini yedikten sonra zırlarsan ağzını tekrardan kapatmak zorunda kalacağım ona göre."

"Hiç mi acımanız yok?" diye konuştum. "Saatlerdir buradayız. Kim olduğunuzu, niye burada olduğumuzu bile bilmiyoruz!"

Karnıma sertçe, art arda iki tekme yedim. Neden kadının en büyük düşmanı yine bir kadındı? Canım acıdı ama ağzımdan canımın acıdığına dair tek bir inilti bile dökülmedi. İzin vermedim.

"Bahsettikleri gibiymişsin," diye konuştu, bakışları öfkeliydi. Hiç zarar görmediği ve tanımadığı bir insana karşı öfke mi duyuyordu gerçekten? "Sibirya sana acımış ama ben acımam. Bir dahaki sefere Mazin de acımaz."

"Yemekten önce tuvalete gitmem gerek," diye konuştum, sesim kesik kesik çıkmıştı çünkü karnımda soluğumu kesen bir ağrı vardı. "Kaç saattir tutuyorum, daha fazla dayanamam."

"Sibirya'yı çağırırım," dedi, ardından gözlerimin önünden kayboldu. Midem ekşimişti ve ağzımın içinde kötü bir tat vardı. Önüme bırakılan ekmeğe de suya da dokunmayacaktım çünkü temiz olup olmadığını bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

İki ateş varilinin tam ortasındaydım. Varilin içindeki odunlar hararetli bir şekilde yanmaya devam ederken kalp atışlarım gibi gümleyerek ses çıkartıyordu.

Gözlerim, karanlık bir mağaranın içinde benimle olan kız çocuğuna takıldı. Soğuktan morarmış ellerini ateşe tutuyordu ve gülümseyen gözlerle babasını izliyordu. "Baba, benim sucuklarımı biraz daha fazla kızartır mısın?" diye sordu.

Evimizin bahçesinde ailemle beraberdim. Yaslandığım acıların ötesinde, her şeyden habersiz bir kız çocuğuydum. Babam büyük ellerini saçlarıma kaydırdı, gülümseyerek bana baktı. "Hadi ekmeğini getir de sana önden vereyim." dedi.

Çocukluğumun kahramanına dişlerimi göstererek gülümsedim. "Baba, annem ne zaman bir şey yapmaya çalışsam kızıyor. Artık bir şey yaparken ondan izin almasam, olmaz mı?"

Babamın kaşları çatıldı. Bakışlarını masanın etrafında anneannemle sohbet eden anneme doğru çevirdi. "Ben annenle konuşacağım, bir daha sana hiç kızmayacak. Artık ondan değil benden izin al, tamam mı?" Onaylarcasına başımı salladıktan sonra ekmek almak için masaya doğru yöneldim.

Zihnim, annemin aksine babamla bir sürü güzel anılara sahipti. Annemle hiçbir zaman anne kız ilişkisinde olamamıştık. Ben ona ne kadar yaklaşırsam o beni o kadar itmişti ve yapayalnız bıraktığı uçurumdan ben değil, ona duyduğum sevgi düşmüştü.

Annem her ne kadar itiraf etmese de kalbini bilerek iki kez durdurmuşum ve sol kolunun felç kalmasına neden olmuşum gibi davranmıştı. Küçükken haberdar bile olmadığım hastalığın cezasını bana keserken bir an bile kötü hissetmemişti.

Kötü hissetmiş olsaydı dururdu.

Bir insan sizi incittiğini bilmesine rağmen durmuyorsa kötü hissetmiyordur, tam aksine size verdiği acıdan zevk alıyordur.

"Baba, çok güzel olmuş," dedim, ön dişlerimin yeni düşmüş olmasını umursamadan gülümsedim. "Afiyet olsun, kelebeğim."

Zorlukla yutkundum. *Ya babamı bir daha göremezsem,* diye düşündüm. Hiçbir zaman karamsar bir insan olmamıştım ama bugün ilk defa babamı görememekten korktum.

Ceylan annemi, Emre'yi, ablamı, abimi ve arkadaşlarımı...

"Ne olursa olsun beni bulursun, baba," diye fısıldadım, sırtımı duvara yasladım ve ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim. O bana gelecek bir yol yoksa var ederdi. Bana gelmek için her şeyini verirdi. Biliyordum. Evden gittiğim için günlerce ağlamış, en sonunda da kalp krizi geçirmişti. Yeniden ona bir şey olmasından korkuyordum. Bugünün en karanlık keşke olmasını istemiyordum. *"Ne olursun, babacığım. Kurtar beni."*

Karanlığın içinde, ateşin yansıdığı mağara duvarında bir siluet gördüm. "Ne var?" diye konuştu, başımda duran adamdı Maske taktığı için sesi boğuktu. "Tuvalete gitmem gerek," diye konuştum, sessizce yutkundum. Bıkkın bir nefes bıraktı. "Kaçmayacağını nereden bileceğim? Bana hiç güven vermiyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Sanki *La Casa De Papel* çeviriyoruz amına koyayım," diye konuştu Tuna. "Karşımdaki sahneye bak."

Sibirya denilen adam öfkeyle Tuna'ya baktı, Tuna ise aynı onun baktığı gibi bakarak cevap verdi.

"Kaçmayacağım," diye mırıldandım. Bakışlarının gölgesi üzerime düştüğünde konuşmaya devam ettim. "Tuvalete gitmeden bir damla su içmem."

"Sen dövüş dersleri mi aldın? Kalbine yaslanmış tüfeğin namlusuna tekme atıp yere düşürmen pek normal değildi," diye konuştu, bakışlarını dikkatle üzerimde gezdirdi. "Öz güvenin buradan mı geliyor?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Dövüş dersleri almadım. Şu an tek istediğim senin gibi biriyle sohbet etmek değil, tuvalete gitmek. Az kaldı, bağıracağım imdat diye!"

"Bağır," dedi umursamaz ses tonuyla. "Burası ıssız bir yer, seni kimse duyamaz."

"Kes artık," diye tersledim. "Çöz beni ve tuvaletin yerini göster. Kaçmayacağım. Daha fazla canımı sıkma."

"Kestiği rollere bak anasını satayım," dedi. "Bunları benim söylemem gerekmiyor mu?"

"Sen de terörist olamayacak kadar merhametlisin," diye konuştum, sesim kısıktı. Sağ kaşımı yukarı doğru kaldırdım ve ona sorgu dolu gözlerle baktım. "Bugünkü tokadın neden yüzümde patlamasına izin vermedin?"

Cevap vermedi, üzerime doğru eğildi ve ayaklarımdaki ipi çözdü. "Tuvalete girmeden önce ellerini çözeceğim," dedi. "Şimdi önüme düş. Ters bir hareketinde canını yakmaktan çekinmem ona göre."

"Beceremiyorsun," dedim, güneşin rengini taşıyan gözlerim koyu kahve gözlerine değdi. "Olmadığın biri gibi davranıyorsun."

"İnsan sarrafı mısın?" Alayla gülümsedi. "Seni sulu götürür, susuz getiririm," diye konuştum, öz güvenim onu delirtiyordu.

"Manyak ya," dedi, uzun namlusunu bana doğru doğrulttu. "Yürü hadi, öz güven hanımefendi."

O, diğerlerinden farklı biriydi. Bize davranış biçiminden de bunu anlamıştım. Yanında gruptan birileri varsa onlar gibiydi ama eğer onlar yoksa çok daha sakin ve merhametli davranıyordu. Bunu hissedebiliyordum ama o hissin sebebini bulmak için gözlerindeki kuyuya inen ipi kavrayan ellerim tereddütlüydü.

Tuvalet, mağaradan yaklaşık elli beş adım ilerideydi. Tahta kapısının önünde durdum, iple sıkıca bağlanmış olan elimi öne doğru uzattım; ipleri çözmeden önce yüzümdeki duvar gibi ifadesizliği izledi. "İki dakika da hallet işini," dedi sertçe. "İki dakika sonra içeri girerim ve ne hâlde olduğun umurumda olmaz."

Tahta kapıyı açtı; art arda sıralı, çay tabağı üstüne dikilmiş olan uzun, beş beyaz mum fitilini cebinden çıkardığı *clipper* marka çakmağıyla yaktı. "Süren başladı," dedi, tuvalete girmemi bekledi ve hemen ardından kapıyı kapattı. Bu-

CamScanner ile tarandı

rası dört duvar bir yerdi, filmlerde izlediğim tuvaletten kaçma sahnelerine ağı dolusu küfretmek istedim ama bunu sonraya erteledim. İşimi gördüm, ellerimi yıkadım ve tuvaletin kapısına vurdum. Kapı açıldığı an bana doğrulttuğu silahın namlusunu elimle kavradım, karnına sert bir tekme geçirdim. İri bedeni ilk önce sarsıldı, dudaklarından ağzının içinde kaybolan bir inleme döküldü. Nasıl kullanıldığını bilmediğim silahın tetiğine işaret parmağımı yasladım ve uzun namluyu kalbine yasladım.

"Dört duvar arasında beni doğuran kadına bile yenilmedim," diye tısladım, sesim soğuk, buzdan bir heykeli andırırken ifadesizliği astığım gözlerim kalbine yaslanan namludaydı. "Size yenilir miyim?"

"O silahı bırak," dedi, sertçe yutkundu. Gözleriyle etrafı kolaçan etti, "Lütfen bırak," dedi. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Bana neden zarar vermek istemiyorsun?" diye sordum. "Şu an silahı elimden almış, yüzüme de en ağırından bir tokat geçirmiş, belki de soluğum kesilene kadar tekmelemiştin ama bunları yapmıyorsun, neden?"

Etrafı bir kez daha kolaçan etti. "Ben askerim," diye fısıldadı, yüzündeki maskeyi indirdi. Benim bildiğim askerler her zaman tıraşlı olurdu ama o karman çorman sakallara sahipti. Yüzünü detaylı bir şekilde incelememe izin vermedi, maskeyi tekrar yüzüne geçirdi.

Zorlukla yutkundum, böyle bir şey beklemiyordum. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, "Nasıl?" diye sordum. "Neden onların içindesin?"

"Bak, bu özel bir mesele. Eğer bu kadar inatçı olursan her şeyi mahvedersin."

"Sana inanmıyorum," dedim, namluyu kalbine biraz daha bastırdım. "Yüzünü tekrar göster bana, rütbeni söyle."

"Manyak kadın," dedi, yüzündeki maskeyi tekrar indirdi. "Teğmen Çağlar Demiralp," diye fısıldadı. "Bak sadece iki kişinin bildiği resmî olmayan görevdeyim. Sana burada oturup nedenlerimi sayamam ama güvenle buradan kurtulmanızı sağlayacağıma söz verebilirim."

"Nasıl?" diye sordum.

"Üç günde bir burada olanlarla ilgili haber verdiğim Komutanım var. Haberiniz geldiğinde Komutanım çoktan gitmişti ve ben sizi takip eden araca binmek için yola çıkmıştım," Gözleri bir kez daha etrafta gezindi. "Üç gün sonra topladığım bilgileri söylemek için Karamus Merkez'e ineceğim. Komutanıma tutulduğunuz mağarayı tarif ederim. Gecesine baskın düzenlenir, biz kaçarken onlar sizi bulur."

Yüzündeki maskeyi taktı, ani bir hareketle yerden kalktı ve elimdeki silahı aldığı gibi kolunu boynuma sardı.

"Sibirya, iyi misin?" diye bağırdı birisi. "Ulan şansımızın anasını sikeyim, gökten sivil yağdı, bize de bu sıkıntılı düştü!"

"Dur amına koyayım," diye konuştu, kulağıma doğru eğildi. "Mermiyi kalbime yiyecektim," Dudaklarından keyifsiz bir iç çekiş döküldü. "Kurşun yemek önemli değil de kalbimde yengen var, onun canı acırdı."

CamScanner ile tarandı

"Ne adamsın," diye mırıldandı, başındaki siyah, beyaz kareli bezi düzeltti. "Götür de zıbarsın, ayakaltında dolaşmasın. Mazin'e rahat duracağıma dair söz vermeseydim ilk önce bu kızı öldürürdüm."

"O biraz sıkar," diye konuştu ağzının içinden. "Korkma, Komutanım ne olursa olsun sizi bulur."

Az önceki terörist mağaraya doğru yürümeye başlayınca boynuma sarılı olan elini gevşetti. Yüz hatlarıma dağılan şaşkınlığı toparlayama çalışırken, "Komutanının ismi ne?" diye sordum, sesim fısıltılıydı.

"Sizi kurtaracak olan Komutanın kod adı," dedi, onun da sesi fısıltıdan ibaretti. "*Tutsak*. Geldiği zaman sana gerçek ismini de söyleyecek."

Silahın uzun namlusunu sırtımda hissettim; namlunun ucunu *yürü* dercesine bastırdı, yavaşça yürümeye başladım.

"Sana söylediklerimi kimseye söylemeyeceksin yoksa her şey mahvolur. Yüzündeki şaşkınlığı yırt ve yerine korkuyu dik," Yavaşça başımı salladım. Yüzümdeki şaşkınlığı yırttım ve sahte bir korkuyu diktim. "Ve lütfen uslu dur."

"Sakın sana inandığımı düşünme," dedim, başımı çevirdim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Eğer üç gün sonra bahsettiğin kişi gelmezse o zaman kork benden çünkü öfkelendiğimde gözüm hiçbir şeyi görmez."

"Bir Türk askeri hiç kimseden korkmaz," dedi, sesi netti. "Ve bir Türk askeri asla yalan söylemez."

Mağaraya girdiğimizde yeniden ayaklarımı ve ellerimi bağlamıştı. Gözlerim benimle beraber burada tutulan on kişiye kaydığında sertçe yutkundum. Saatler önce başımızda duran teröristlerden biri akşam haberlerinde kıyamet kopacağını söylemişti.

O kıyamet biz uyurken kopmuş muydu?

Babam yüksek ihtimal Yeşim ve Ebru'dan her şeyi öğrenmiş, belki de yola çıkmıştı. Beni bulmak için servetini dökmeye başladığından hiç şüphem yoktu.

Korkuyordum ama burada olduğum için değildi, buradan kurtulduktan sonra babam çocuk azarlar gibi cezalar verecekti ve her cümlesinin sonuna, *bunu senin iyiliğin için yapıyorum*, cümlesini ekleyecekti. Bana iyi gelen her şeyi avcumun içinden çekip alacaktı ve günlerce o eve hapsedecekti. Dışarıya çıktığımda yanımda sürekli birileri olacaktı. Gölgesi üzerimdeyken Ömer Faruk'a nasıl ders verecektim? Bu durum elimde patlamıştı, diğerine de babamın engel olmasını istemiyordum. Peki, nasıl gidecektim? Emin olduğum bir şey varsa o da kötü günleri geride bırakmıştım ve sıra çok daha kötü günlerdeydi.

Gözlerimi usulca yumdum ve en huzurlu olduğum ana gittim. Geçen yıl ağustos ayıydı, bütün aile beraberdik ve ben denize karşı bahçe salıncağıma oturmuş kitap okuyordum. Yazı çok seven bir insan değildim ama öyle huzurluydum ki güneşin altında oturmak bile rahatsız etmemişti. Ceylan annem benim için haşlama içli köfte ve muzlu sufle yapmıştı; o gün abim de benim için gitar çalmış ve ablam hiç iş konuşmamıştı.

CamScanner ile tarandı

O gün annem bile bana gülümsemişti.

O gün annem bana gülümsediği için mi huzurluydum?

Muzlu suflemi yerken her an bana bakan gözlerin gölgesini üzerimde hissetmiştim. "Mutlusun," demişti babam. "Çok uzun zaman sonra gözlerini yeniden kısılırken gördüm." Babam beni çok fazla gülümseyen biri olarak görmüyordu. Ailem haricinde herkese gülümserdim ama o gülümseyişler çirkindi.

Ben en çok size güzel gülümsemek isterdim baba.

Deklanşöre takılı kalan bir hüzün, dudaklarımdaki buruk tebessümün fotoğrafını çekerken karanlığa çekildim ve ilk defa buz gibi zeminde uyuyakaldım.

İki gün geçmişti.

İki gece önce asker olduğunu iddia eden kişi, sadece günde bir kez yarım ekmek ve su getiriyordu. Ekmeğin ucundan bir parça alabiliyordum ama karnım soğuk yüzünden ağrımaya başladığından artık sadece su içebiliyordum. Hiç kimse bizimle konuşmuyor, göz temasında bile bulunmuyorlardı.

Ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Gözlerimi acıyla yumdum, ellerimi ağrıyan karnıma sardım ve sırtımı soğuk duvara yasladım. Belim, karnım ve sırtım arasında kalan bölge öyle çok sancılanıyordu ki acıya dayanıklı biri olmama rağmen bu acıya katlanamıyordum. Hiçbir zaman regl olduğu zaman o ağrıya katlanamayıp ağrı kesici alan insanlardan olamamıştım, başım ağrıdığında ya da grip olduğumda ilaç içen insanlardan da değildim.

Soğuğu her ne kadar sevsem de şu an huzur değil, acı veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Merve, aramızda yirmi adımlık mesafe vardı. "İyiyim," dedim solgun bir sesle. "Soğuktan sanırım, titriyorum."

"Ateşin mi çıktı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Birazdan tuvalete gitme bahanesiyle ateşime bakacağım."

"Bir saat önce tuvalet bahanesiyle dışarı çıktım, ateş varilinin önünde konuşulanları duydum," Sesi son cümlelerine doğru çok daha kısıktı. "Yarın Sabiha Gökçen Havalimanı'ndaki bekleme salonunu patlatacaklarmış," Gözleri buğulandı. "Onlar için öldürmek ne kadar kolay değil mi? Bir sürü çocuk, anne baba ve yabancı insanlar olacak."

O asker bunu biliyor muydu acaba?

"Önceden haberlerde duyardım," diye konuştum. "Teröristler şu kadar askeri öldürdü, şu kadar sivile tuzak kurdu, öğretmenlerin canını aldı ve okul bombaladı diye... Bir sürü, anladın mı? Sadece üzülürdüm, belki birkaç dakika belki de birkaç saat ama sonra hayatıma devam ederdim. Etmemeliymişim, etmemeliymişiz çünkü bizim de başımıza gelebilirmiş. Sen hiç milletvekili oğullarının şehit olduğunu gördün mü? Ya da büyük devlet adamlarının oğullarını? Göremezsin çünkü dünyanın boktan adalet terazisi sadece fakire ve güçsüze işliyor."

CamScanner ile tarandı

Birkaç saniye bekledim, sırtımı yasladığım duvara iyice yaslandım ve usulca kirpiklerimi araladım.

"Sibirya!" diye bağırdım bütün gücümle, sanki kırk yıllık arkadaşımdı. "Kime diyorum, Çerkez misin Sibirya mısın çekirdek misin? Gel buraya! Bunlar ne tuhaf isimler?"

"Ne bağırıyorsun?" dedi bana tokat atmaya çalışan. "Ne istiyorsun?"

"Senin adın Sibirya mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Filinta benim adım."

"Bırak o zaman Sibirya konuşsun," dedim ters bir ses tonuyla. Filinta denilen ama filintanın anlamıyla uzaktan yakından alakası olmayan kişinin burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Sibirya'yı çağır bana."

Çok değil, birkaç dakika sonra bir eli cebinde düşünceli bir tavırla bana doğru yürüyen Sibirya'yı gördüm.

"Tuvalete gideceğim," dedim. Başka bir şey dememe izin vermedi, ipleri çözdü ve ayağa kalkmam için elini bana doğru uzattı. "Solgun görünüyorsun," dedi kısık sesiyle. "Ceketimden tut, kalkmana yardımcı olayım."

"İşine bak," dedim öfkeli ses tonumla. Taş duvarlara tutunarak ayağa kalktım, yavaşça yürümeye başladım. Gözlerimle etrafı kolaçan ettim, "Babamdan haber yok mu?" diye sordum pat diye. "Babamı tanıyorum, Karamus'un altını üstüne getirmiştir."

"Sen..." dedi, sessizce yutkundu. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi?" diye sordum.

"Baban kim ki senin?" diye sordu. "Bir kızın babası, burada olduğuna dair video istedi O kız sen misin?"

"Video mu?" diye sordum. Başını yavaşça, onaylarcasına salladı. "Dün gece bu olay Twitter gündemine bomba gibi düştü, sadece Türkiye gündemiyle kalmadı, Dünya gündemi de sarsıldı. Her şey Twitter gündeminde kalırken haberlerde alt yazı olarak bile geçmedi. Nedenini bilmiyorum. Bak, bu örgüte ulaşmak çok zor ve eğer videoyu isteyen adam senin babansa zoru başarmış demektir."

"Video mu çektiler? Beni mi yoksa başkasını mı? Kimi çektiklerini öğrenebilir misin?"

"Kimi çektiklerini görmedim ama denerim," diye mırıldandı, tuvaletin kapısını açtı. "Bir de beni asker arkadaşınmışım gibi çağırmasan mı acaba? Askerde de sınır var, o yüzden dedim."

"Bu bahsettiğin Komutan bizi kesin kurtarır mı?" diye sordum. "Kurtaracak," dedi, sesi netti. "Yarın gece evinde uyuyacaksın, merak etme. Eğer istersen senin için ağrı kesici ayarlarım."

Ona güvenemezdim. Yarını ve bahsettiği videoda kimin olduğunu öğrenmesini beklemekten başka çarem yoktu Etrafım bir sürü insanla sarılıydı, kendimi riske atmak istemiyordum.

Kendimi bu kadar güçsüz ve yorgun hissederken tehlikeli bir harekette bulunamazdım.

CamScanner ile tarandı

"Gerek yok," dedim, soğuk ellerimi alnıma değdirdim, ateşim yoktu. "Biraz uyursam geçer," Sonra Merve'nin az önce dediği şey aklıma geldi. "Yarın havalimanında bir patlama olacakmış," diye konuştum fısıltıyla. "Haberin var mı?"

"Var ve gerekli önlemler alındı," diye fısıldadı. "Daha fazla dikkat çekmememiz gerekiyor yoksa her şey mahvolacak ve ben can borcumu ödeyemeden öleceğim. Daha fazla dikkat çekmemek adına diğer asker sizinle ilgilenecek. Yanınıza gelmeyecek ama gözü üzerinizde olacak. O da benimle."

"Tamam," diye mırıldandım, bakışlarım yorgundu ve uyumak istiyordum. Elimi yüzümü yıkadım, lavabodan çıktım ve tekrardan aynı yerime geri döndüm. Sanki uyurken biri beni dövmüştü, her yanım çok uyuşuktu, yorgun hissediyordum.

Gözlerimi usulca kapattım ve cehennemin üçüncü gününe gözlerimi açtım. Başucumda, beni bekleyen bir bardak su ve ekmek vardı. Kolumu kaldıracak dermanım yoktu, günden güne güçsüz düşmemin nedeni gerçekten de soğuk muydu?

Bilmiyordum.

"Merve," diye mırıldandım, sesim düne göre çok daha solgundu. "Sen de hasta mısın?"

"Ben iyiyim," dedi, sesi benim aksime çok daha iyiydi. "Üşütmüş olabilir misin? Dağ havası çarpmış olabilir."

"Kolumu kaldıracak gücü bulamıyorum," Zorlukla yutkundum ama boğazımda acımıyordu ki? "Benim ilk önce boğazım ağrır ama şimdi boğazım ağrımıyor, ne olduğunu bilmiyorum."

Başımı zorlukla kaldırdım, sırtımı sayamadığım kez yine soğuk taş duvara yasladım. Göz kapaklarım kendiliğinden düştü, önümde birleştirdiğim elimin tersiyle yanağıma dokundum. Ateşim yoktu ama ben neden havale geçiriyormuşum gibi hissediyordum?

"Geçecek," diye fısıldadı biri. Fısıldayan kişiyi tanıyordum. Dizleri yaralıydı ve kelebek kanatları, ateşin sıcaklığında yanmayı çok seviyordu. *"Hiç geçmeyecek sandığın gecelerde de geçmedi mi Nar? Yine geçecek."*

Bütün gücümle gözlerimi açtım, ateş varilinin önünde birkaç kişi vardı ve ellerindeki telefona bakıp kahkaha atıyorlardı.

Kahkahalarına sıçtıklarım, diye konuştum içimden. Öyle öfkeliydim ki öfkemi dışa vurmak istiyordum ama buna da gücüm yoktu.

"Ne videosu izliyorlar?" diye sordum Merve'ye. "Öldürmüşler... Etrafa kaçan insanların çığlıklarına gülüyorlar... Patlama anını gösteren videoyu izliyorlar..." dedi, sesi hem şaşkın hem de üzüntülüydü. Birkaç saniye sonra bağırmaya başladı. "İğrençsiniz! Gerçekten bundan keyif mi alıyorsunuz? İnsanların acı çığlıklarından nasıl zevk alırsınız! Allah belanızı versin!"

Sibirya'ya nasıl güvenmiştim?

Bağır, dedi zihnimde gezinen küçük kız. *Bağır, Nare.*

CamScanner ile tarandı

"Sibirya!" diye bağırdım, sesim güçsüzdü. Bir kez daha bağırdım, vazgeçmeyecektim. O buraya gelene kadar bağırmayı da kesmeyecektim. "Sibirya!"

"Gelir yarım saate, işi vardı," dedi varilin önünde olan adam. Gözlerim zorlukla açılıyordu, uyuşmuş gibiydim.

Gibi değil, uyuşmuştum.

Beni uyuşturmuşlardı.

Ama nasıl?

"Tuna iyi mi?" diye sordum. "Sesi neden çıkmıyor dün geceden beri?"

"O da senin gibi sürekli uyuyor," dedi Merve, ağlıyordu. "Diğerleri normal ama ikiniz uyuşturulmuş gibisiniz. Artık korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum."

"Sibirya!" diye bağırdım bir kez daha. "Ne var? Ne bağırıyorsun?" diye karşılık verdi. "Ne istiyorsun?"

"Tuvalete gideceğim," diye konuştum sertçe. Yanıma geldi ve ilk önce ellerimdeki, hemen ardından ayaklarımdaki halatları çözdü. Ayakta duracak hâlim yoktu ama bunu şu an yapamazsam uzun bir süre daha yapamayacaktım çünkü bu insanların amacı bizi esir tutmak değil, öldürmekti.

Ve Sibirya'nın asker olduğu falan yoktu! Bahsettiği kod adına sahip biri bile yoktu! Bizi kurtarmaya gelecek bir Komutan yoktu!

İçtiğim suda bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Çünkü o suyu içtiğimden beri beynim dâhil vücudumdaki her yer uyuşmuştu. Sibirya yanımda yürüyordu ve yüzü ifadesiz bir şekilde ateş varilinin önünde duranları izliyordu. Kaşları çatık, dudakları ise düz bir çizgi hâlindeydi.

Lavaboya girdim, tahta kapıyı öfkeyle kapattım ama buna bile tepki vermedi. İşaret parmağımı boğazıma soktum, birkaç saniye arayla tekrarladım ve midemi bulandırmaya çalıştım. En sonunda sadece sıvı kustum.

Bana verdikleri şey neydi bilmiyordum ama susuzluktan ya da açlıktan ölsem bile başucumda duran ekmeğe ve suya dokunmayacaktım.

En başında içmem hataydı ama susuzluğa nasıl dayanabilirdim ki? Yüzümü şişedeki buz gibi suyla yıkadım. Biraz daha iyiydim. Gücümü tam anlamıyla kazandıktan sonra başımın çaresine bakacaktım.

Sibirya denen aptala güvenmemeliydim.

Lavabonun tahta kapısını öfkeyle açtım. "İyi misiniz?" diye sordu, sesi keyifsizdi. "Ben iyiyim de senin keyfin yerinde mi?"

Kaşları ne dediğimi anlayamamış gibi çatıldı. "Anlayamadım?" dedi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kaç kişi öldü?" Sesim titriyordu. "Bugün kaç anne, kaç baba evlatsız kaldı? Kaç evlat annesiz ya da babasız kaldı? Hangi aileyi sağ bıraktınız? Hani bizi de onları da kurtarırdı Komutanın? Sana bir şey diyeyim mi? Yalancının tekisin!"

Bir damla yaş gözlerimden süzüldü, yutkunmaya çalıştım ama boğazımdaki yumru öyle büyüktü ki yapamadım. Elimin tersiyle akan gözyaşlarımı sertçe sildim ve öfkeyle konuştum.

CamScanner ile tarandı

"Ben bir an olsun inanmıştım... O kadar aptalım ki tanımadığım bir isim vermene rağmen inanmıştım."

"Havalimanında olmadı," dedi fısıltıyla. Gözleri bir anlığına bize doğru gelen birine takıldı, kolumu sertçe çekti ve tuvaletten çıkardı. "Oradaki adamı etkisiz hâle getirdiler ama alışveriş merkezinin önünde olmasına son anda karar vermişler. Bak zaten dikkat çekiyorum, daha fazla konuşamayız. Ayrıca ben bugün Komutanımlaydım, haberim yoktu. Olsaydı engel olurdum. Bir anda karar vermişler, yemin ederim. İki gün içinde Komutanım buraya operasyon düzenleyecek. Sadece iki gün daha dayanmanız gerek."

"O hatayı bir kere yaparım," Bir an düşecek gibi oldum; başım döndü, gözlerimin önü kararadı ama kolumdaki eli düşmeme engel oldu. "Bir daha inanmayacağım, kendi başımın çaresine bakacağım."

Kolumu elinin arasından öfkeyle çektim, dişlerim birbirine çarpa çarpa yürüdüm ve gözyaşlarım yanağımdan süzülürken hıçkıra hıçkıra ağlamamak için direndim. Dizlerine vura vura ağlayan bir annenin hayali görüntüsü gözlerimin önüne düştü, sonra tonton amcamın o gün buğulu gözlerle bana baktığı an gözlerimin önüne geldi. Sessizce iç çektim ve sırtımı duvara yasladım. Sibirya ona inanmamı istediğinden mi bilmiyorum ama ayaklarıma ve ellerime bağlanan halata geniş bir düğüm attı, bir şey demeden yanımdan ayrıldı ve mağaradan çıktı.

"Defolun!" diye bağırdım öfkeyle. "İyi bir halt yemişsiniz gibi gülüyorsunuz! Dağdaki vahşi hayvanlar bile sizden daha vicdanlı!"

"Son günlerinin tadını çıkar," dedi karnına tekme attığım yüreksiz. Lakabı neydi? *Çerkez*. "Seni öldürürken çok mutlu olacağım."

"Dikkat et de sonun olmayayım," Öfkeyle gülümsedim. "Beni çok hafife alıyorsun."

"Çok korktum," Sinir bozan bir kahkaha attı, kahkahası mağarada yankılandı. "Sen yine çok fazla konuşuyorsun, kapatın şunun ağzını."

Ağzımı bu sefer siyah, kalın bir bezle kapattılar. Sırtımı onlara, yüzümü de duvara döndüm ve sessizce ağlamaya başladım.

Bazen insan çaresizlikten de ağlayabilirmiş.

Korkuyordum...

Bir daha ailemi görememekten, buradan kurtulamamaktan çok korkuyordum. Buğulu gözlerim, benim gibi sessizce ağlayan Merve'ye takıldı. Diğerleri de onun gibi, buradan çıkamayacağımızı kabullenmiş gibi duruyorlardı.

Bu kadar kolay pes etmek istemiyordum.

Bu kadar kolay pes etmelerini istemiyordum.

Korkuyordum ama korkuyor olmam, pes ettiğim anlamına gelemezdi.

Sabaha karşı bir yolunu bulacaktım çünkü ben Nare'ydim. Bir yolunu bulurdum. Her zaman bir yolunu bulmuştum. Annemin bana azap çektirdiği günlere dayanmıştım, buna mı dayanamayacaktım?

O kadar çok uzun süre ağlamamıştım ki şimdi üzerine sıcak su dökülmüş

CamScanner ile tarandı

buz gibi gözyaşlarım çözülüyordu ve onu çözen, çaresizlik duygusuydu. Gözlerimi kapattım ama uyumadım, sabaha karşı buradan gidecektim ve ulaştığım ilk yerden yardım isteyecektim. Başka çarem yoktu.

3. Gün - Patlamadan yarım saat önce...
Yazardan...

Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı, kendisine ait olan odadaydı ve bir camın ardında lapa lapa yağan karı izliyordu. Bir eli çenesindeyken diğer elinin parmaklarıyla adının yazdığı mat, siyah kalemi tutuyordu. Zihninden bir sürü düşünce geçiyordu ama o düşünceler dört duvarı da koyu kırmızıya bürünmüş bir odanın içine kapatılmıştı. Zihninde dolaşan, sanki bir roman sayfalarında geziniyormuş gibi düşüncelerine dokunmaya çalışan mürekkep zihni avuçladı. Mürekkep hayali bir şekilde parmakları dâhil avuç içindeki çizgilere dolarken düşüncelerini görmesini engelledi.

Bazı insanlar, kendi hayatlarının bile sorumluluğunu almazken genç adamın omuzlarının üzerinde başka hayatların da sorumluluğu vardı. Onları tanımıyordu, hiç tanımadığı bir sürü hayatın sorumluğu üzerindeydi. Sol omzunda taşıdığı *Türk bayrağı* armasıyla hep gurur duymuştu ve bir gün bile olsun bu mesleği seçtiği için ne yorulmuş ne de pişman olmuştu.

Elini çenesinden çekti, masanın üzerinde dakikalardır belirli aralıklarla titreyen telefonuna uzandı. Doğum gününden beri onu arayan bir numara daha vardı, üstelik normal bir arama değil görüntülü aramaydı. Buz mavisi gözlerini çevreleyen kirpiklerini kırpıştırdı, görüntülü aramayı yanıtladı ve saniyeler sonra iki yıldır sadece görüntülü de olsa gördüğü yeğeninin gülümseyen yüzüyle göz göze geldi.

Zorlukla yutkundu. "Amcam?" diye konuştu, erkeksi sesi göğsünü sızlatan özlemi taşıyordu. "Balım."

"Anne!" diye bağırdı Balım. "Amcam açtı! Yaşasın açtı!"

Emir Vural, abisi ve kendisi gibi iri, mavi gözlü yeğenine bakarken ne kadar büyüdüğünü düşündü. Kıvırcık, sarı saçlarını; sarı bir kalemle dağınık bir şekilde çizilmiş olduğunu düşündüğü kaşlarını, küçük yüzüne göre büyük burnunu ve sık sık derin nefes alıp verdiği için açılıp kapanan burun deliklerini izledi.

"Vural?" diye konuştu Balım'ın annesi Cansu. Sarı, röfleli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Kaç ay oldu görüşmeyeli? Yedi, sekiz?"

"Boş versene kaç ay olduğunu," dedi umursamaz ses tonuyla. "Yeğenimle konuşacağım, çekilir misin?"

"Valla çekilmem!" diye üsteledi Cansu. "Niye açmadın telefonlarımızı? Dört gün önce yine kalbimiz ağzımızda, haber kanallarında geziniyorduk. Bari o tarz olaylardan sonra iyiyim diye bir mesaj at!"

Vural bıkkın bir nefes verdi.

CamScanner ile tarandı

"Niye açmadın?" diye sordu bir kez daha Cansu.

"İşte," dedi.

Vural'ın verdiği umursamaz cevap, Cansu'nun öfkelenmesine neden oldu ama Balım yanında olduğundan dolayı sessiz kaldı.

"Amca, nasılsın? Anne, artık amcamla konuşabilir miyim lütfen?"

"Aman konuş, amcası kılıklı. Ben de çay koyayım. Bir de *kavurmalı hıtap*, yani börek yaptım. Mis mis!"

Cansu, Gaziantepliydi ve yemek işlerinde bayağı iyiydi. Vural'ın en hassas noktasının yemek olduğunu da çok iyi biliyordu ve onu bir kez daha yemekten vurmuştu. Vural uzun zamandır ev yemeği yemiyordu ve kendisine itiraf etmek istemese de çok özlemişti.

Vural sahte bir öksürükle boğazını temizledikten sonra, "İyiyim, amcasının balı," dedi. "Sen nasılsın? Kreşe başladın mı?"

Balım dişlerini göstererek gülümsedi ve Vural o gülüşü gördüğünde dudağının kenarı istemsizce yukarı doğru kıvrıldı.

"Başlayalı çok oldu ama sen bilmiyorsun tabii... Sekiz ay önce başladım, en son konuştuğumuzda yazılmıştım," Küçük kızın gözleri de sözleri gibi hüzünlüydü. "Ben seni çok özledim, amca. Ne zaman geleceksin?"

"Yakında," dedi, yine üstü kapalı bir cevap vermişti.

"Tarih vermeyecek misin? Yine mi?" Küçük kızın mavi gözleri öfkeyle buğulandı. "Sana çok sinirlendim ama özlediğim için kötü bir şey demeyeceğim."

Vural dudaklarındaki tebessümü büyüttü, başını arkaya doğru attı ve kahkahayı bastı. "Cansu, bu lafları nereden öğreniyor? Ben ısıramıyorum, telefonu kapattıktan sonra sen benim yerime ısır bal yanakları."

"Lütfen gel," dedi. "Kreşte herkesin babası getirip götürüyor ama beni her zaman annem götürüyor, dedem de alıyor. Onlar babamın şehit olduğunu biliyorlar ama ben seni de anlattım. Amcam çok büyük asker, dev gibi boyu var dedim."

"Amcan sana kurban olsun, bal kızım," dedi, zorlukla yutkundu. "Söz veriyorum, yakında geleceğim."

Balım'ın gözlerindeki hüznün, yerini buruk bir heyecan aldı. Çünkü biliyordu, amcası söz verdiyse ne pahasına olursa olsun tutardı.

Annesi öyle anlatmıştı. Babası gibi verdiği sözlere sadık biriydi, öyle demişti.

Bu sırada, kapı birkaç kez art arda çaldı. Vural, "Şimdi kapatmam gerek, amcam. Ben seni arayacağım." Balım yüzünde duru bir gülümsemeyle amcasına baktı, dudaklarını ekrana yaklaştırdı ve öptü.

"Seni çok seviyorum, amca," dedi, ardından telefonu kapattı. Vural son dediği cümlelerde takılı kalırken çalan kapıya birkaç dakika sonra *gel* dedi ve dağılmış yüz ifadesini toparlamaya çalıştı.

"Komutanım, çayınızı getirdim. İstediğiniz gibi demli."

Vural en son üç gün önce gördüğü Teğmen Çağlar'ı gördüğünde ayağa kalktı, "Meraktan öldüm," diye konuştu. "Neden geç geldin? Bir haber verdin bomba olayı var diye, sonra tık yok. Deli misin oğlum sen?"

CamScanner ile tarandı

Çağlar elinde tuttuğu tavşankanı kaçak çayı masaya bıraktı, "Komutanım işler biraz karıştı," dedi, başıyla sandalyeyi işaret etti. "Müsaadeniz varsa oturabilir miyim?"

Vural onaylarcasına başını salladı. "Dün sabaha karşı verdiğin haber için gerekli önlemleri aldık ama diğer karışık iş dediğinden bahsetmedin, neler oluyor?"

"Bilmiyorum, Komutanım. Twitter gündemi çalkalandı ama haberlerde alt yazı bile geçmedi. Haberlerde patlatmak varken neden Twitter'ı seçtiler bilmiyorum. Neden vazgeçtiklerini de söylemiyorlar ki!"

"Neyden vazgeçtiler?" diye sordu Yüzbaşı Vural. "Her zaman söylüyorum, olayın ortasından değil başından anlat diye."

"On sivil kaçırdılar," dedi Teğmen Çağlar. "Birisi fena, iki gece önce bir tekme salladı, sizin tekmelerinizin yerini tutamaz tabii ama bir sarsmadı değil," Çayından koca bir yudum aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Kullandıkları hesap haber kanalların WhatsApp numarasına sivillerin yüzlerinin gözükmediği bir video paylaşacaktı, ne oldu bilmiyorum kararlarından vazgeçtiler. Bir de Mazin denilen adam örgüte katıldığını duyuralı üç ay oldu ama hâlâ yüzünü göremedim."

Vural keskin bakışlarını cama doğru çevirdi. Yağan kar taneleri bir fotoğraf gibi yeryüzünden gözlerinin önündeki cama düştü ve genç adamı altı yıl öncesine, bir gömlek ve gözyaşıyla abisinin cesedini kucakladığı zamana götürdü. Kulaklarındaki çınlama bir babanın, kızının yüzünü gördükten sonra hayata gözlerini yumduğu o ana karıştı.

17 Ocak 2013 - Altı yıl önce...
Yazardan...

Balım doğalı henüz yirmi sekiz dakika olmuştu.

Bazı çocuklar doğarken annelerinin son nefesini bıraktıkları ana denk gelirler.

Bu onların suçu değildir; hiçbir çocuk annesinin son nefesini verdiği ana denk geldiği için katil diye anılamaz çünkü sebepler, ölüm ve yaşam arasındaki çizgiye bırakılmış perdedir.

O gün kız çocuğu doğarken babasını sadece üç saniye görebilmişti çünkü babası kokusunu içine çektikten sonra hastane bahçesinde bir terörist tarafından acımasızca öldürülmüştü.

"Erkek kardeşimi ve can yoldaşımı öldürdün," diye başlamıştı söze, aldığı canların haddi hesabı yokken hesap sorabilme hakkını kendinde bulabilmiş ve haksızlığıyla yerin dibindeyken tetiği çekmişti.

Konuşmasına izin vermeden.

Tek bir kelime dahi etmeden.

Ailesiyle vedalaşamadan, kızını ilk defa kucaklamışken.

CamScanner ile tarandı

Şehit olan her asker gibi.

Ve adı sadece bir dakika yirmi sekiz saniye haber kanallarında geçmişti.

Üç yıl önce bir lunaparkta iki terörist kardeşi öldüren ve sivillerin canını kurtaran Kahraman Mehmetçik Ömer Halis, dün gece özel bir hastanenin bahçesinde, "Öldürdüğün kardeşlerimin intikamını alıyorum," diyen bir terörist tarafından kalbinden vurularak şehit oldu.

Her asker gibi o da sırf yurdumuzda rahat nefes alabilelim, özgür olalım, bir ailenin daha canı acımasın diye çabaladı ve etrafa pompalı tüfeklerle ateş saçmak için hazırlanan iki teröristi öldürdüğü için şehit oldu.

Vatan sağ olsun, denildi her şehit için denildiği gibi.

Sonra unutuldu ama Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı bir an bile aklından çıkarmadı.

Kalbini bir bıçakla, öfkesini de annesinin, babasının, yeğeninin ve yengesinin gözyaşlarıyla biledi.

Abisini öldüren terörist, izini kaybettirmiş ve örgütten uzaklaşmıştı.

Ta ki üç ay öncesine kadar...

Örgüte döndüğünü öğrendiği gün, altı ay kalmış olan görev süresini isteyerek bir sene daha uzatmıştı.

"Komutanım," dedi Teğmen Çağlar. "Niye oraya öyle bakıyorsunuz?"

Vural hiçbir şey düşünmemiş gibi kendini toparladı. "İşte," dedi, sesi yalındı. Yüzüne bakan bir insan, kafasının içinde abisini bir tutsak gibi yaşattığını ve hâlâ o teröristi bulmak istediğini bilemezdi.

Vural acılarını saklamayı, sırtında taşıdığı şarapnel izleri sayesinde öğrenmişti.

Abisine ait olan son fotoğraf karesini, ölüm soğukluğu kadar öfke biriktirdiği zihninin kan rengi duvarlarına asmıştı. Ne zaman zihnindeki düşüncelere dalsa ve kulaç atacak gücü bulamasa abisinin söylediği son sözler kulaklarında yankılanıyordu.

Kaç arkadaşının toprağını o sözlerin üzerine *vatan sağ olsun* diye atmıştı bilmiyordu.

Üzerine kaç toprak atsa abisinin gözleri önünde can çekişerek söylediği şu sözleri unutabilirdi ki?

"Balım ilk önce Allah'a, sonra da sana emanet. Kızım dünyadaki kötülüklerle baş edemeyecek kadar küçücük amcası... Sen ona hem arkadaş hem de amca olursun. Düştüğünde kaldırma, kendi kendine öğrensin kalkmayı. Dizlerinden öp ama olur mu? Mızmızlanır, çok da ağlar ama sen öpersen geçer. Beni sorarsa ona gerçeği anlat. Baban kahramanca savaştı, kahpece öldürüldü de. İlk başta anlamaz, çok ağlar, çok üzülür ama sonra alışır. Cansu'ya, babama ve anneme benim yerime koskocaman sarıl. Onlar beni bırakamaz; tabuta sarılır ağlar, sığınacakları dağ ol, sakın devrilme. Babam mesleği terk et, terk etmezsen evlatlıktan reddederim, der. Sen dağlara vurgun bir adamsın, şehirde nefes alamazsın. Gittiğim yer cennet bile olsa eğer sırf ben öldüm diye gönlüne düşürdüğün sevdadan vazgeçersen ruhum cehennemdeymiş gibi acı çeker."

CamScanner ile tarandı

Sonraki cümleleri kalbindeki acıya ziyadesiyle değmiş, her insana nasip olması istenilen kelimeişehadet dudaklarından dökülmüştü.

Dağlara vurgun olan adam, gözlerindeki hüznün önüne duvar gibi ifadesizliği dikmiş, iğne ve ipliği de yalnızlığı vermişti.

"Komutanım, İstanbul'da alışveriş merkezinin önünde patlama olmuş," dedi Çağlar, kumandaya uzanan eli küçük televizyonun sesini açtı ve son dakika haberlerini veren sunucu kadını dinlemeye başladı. "Komutanım, yemin ederim ben bildiğim her şeyi söyledim, ikinci patlamadan haberim yoktu... Diğerlerine de sorabilirsiniz, Komutanım. Çınar da bilmiyordu. Hiçbirimizin de haberi yoktu."

Teğmen Çağlar, çok uzun zamandır Vural ile beraberdi ve aynı görev yerine düştüklerinde *yaslanacağım bir omuz var*, diyerek sevinmişti. Üç aydan beri sağlık sorunlarından dolayı izinli görünüyordu ve izninin bitmesine sadece iki hafta kalmıştı. Bu sırada saçını sakalını uzatmış, bir nebze de olsa asker kimliği görüntüsünden uzaklaşmıştı.

Şok içinde ekrana bakmaya devam ederken, "Bilmiyordum," diye mırıldandı. "Allah benim belamı versin, nasıl bilemedim nasıl..."

"Biz diğerine engel olunca başka bir plan yapmışlar."

Vural, elindeki telefonuyla İstanbul'da ondan haber bekleyen Komutanını aradı ve kısa süre içerisinde merak ettiği sorulara cevap aldı. "Sizi hâlâ kendilerinden uzak tutuyorlar değil mi?" Olay yeni gerçekleşmişti, yaralıların sayısını net bilmiyorlardı.

"Onlara Uzman Çavuş Çınar'dan daha yakınım ama yapacakları operasyona sırf buraya gelmek için gitmedim. Keşke gitseydim..."

"Plansız olduğu çok belli, sakin ol," dedi, ifadesiz sesiyle. "Bugün patlamaya engel olduk; bu gece yola çıkalım, önlemlerimizi alalım ama beklemek zorundayız. Eğer bu gece baskın yaparsak aralarına sızdığımızı fark ederler. Birinden bahsediyordun, her ne kadar *ona* asker olduğunu söylemeni tasvip etmesem de kalbine namluyu yaslamış, riske atmaman iyi olmuş. İki gün daha dayanmasını söyle. Tekme attı demiştin, asker ya da polis olmasın?"

Çağlar yüz ifadesini topladı ve zorlukla yutkundu. "Sanmıyorum, Komutanım," dedi. "Öylesine atılmış altı boş tekme değildi, bir an nefes alamadım. Eğer polis ya da asker olsaydı söylerdi, daha çok can sıkıntısından dövüş dersleri almış gibi duruyor."

Bu sırada odanın kapısı çaldı. Vural *gel* dedikten sonra Uzman Çavuş Safa odaya girdi. İlk önce sağ ayak topuğunu sol ayak topuğuna vurdurdu, sol kolunu sallamadan sağ elinin dört parmağını birbirine yapıştırdı; elini hafifçe büktü, avuç içi yere döndü. Sağ kaş hizasında elini sertçe kaldırdı ve esas duruşunu bozmadan asker selamı verdi. Gözleri Komutanının buz mavisi gözlerine değdi, başını hafifçe öne eğdi. "Bir durum arz edebilir miyim Komutanım?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Arz edebilirsin, Safa," dedi Yüzbaşı Vural sert sesiyle.

"Babam nar göndermiş, Komutanım. Eğer isterseniz sizin için de ayırmak isterim."

Vural içindeki sıkıntıya anlam veremezken ne diyeceğini bilemedi, dilini ağzının içinde gezdirdi. "Ekşi mi?" diye sordu. "Ben tatlı değil, ekşi nar severim."

"Yerine göre tatlı yerine göre ekşi, Komutanım," dedi.

"Öyle şey mi olur?" diye yanıtladı Vural. "Ya ekşidir ya da tatlı. Eğer tatlıysa gerek yok, ziyan olmasın."

"Tatmanızı öneririm, Komutanım," diye mırıldandı genç asker. "Benden bir isteğiniz var mı Komutanım?"

"Çıkabilirsin, Safa," dedi emir veren sert sesiyle. "İlker'e de söyle, aracı yalnız kullanacağım," Uzman Çavuş İlker, Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı'nın korumacısıydı; hizmet işleriyle ilgilenmesinin yanı sıra aracını da kullanırdı. "Narları da misafirhaneye geçerken alırım. Bir de bu gece uykunuzu iyi alın, yarına görev var."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi, konuştuğu süre boyunca esas duruşunu bozmadı ve tekrardan baş selamı verdikten sonra odadan çıktı.

"Birkaç gün bekleyeceğinizi söylemiştiniz, Komutanım," diye konuştu Teğmen Çağlar.

"Operasyonu gece başlatacağım çünkü Mazin şerefsizinin ne yapacağı belli değil. Eğer geç kalırsam ve onca masumun canına kıyarsa hiç uyuyamam. Şimdi git, kendinden bahsettiğin kişiye de dayanmasını söyle. En geç iki güne halledeceğiz."

Çağlar gitmek için ayağa kalktı. Bu sırada Vural, "Allah'a emanetsin, Çağlar Teğmen'im. Çınar'a da söyle, dikkatli olun," dedi. Çağlar'ın cevabı gecikmedi. "Emredersiniz, Komutanım," dedi, asker selamı verdikten sonra odadan çıktı. Teğmen Çağlar her ne kadar operasyonda Çınar'la görev alsa da birbirlerinin yüzlerini hiç görmemişlerdi. Operasyon kurallarına göre operasyona katılan kişilerin gerçek isimleri, nasıl bir hayat yaşadıkları, ailesine dair hiçbir bilgi verilmeyecek ve bu bilgiler diğerleri tarafından hiçbir zaman bilinmeyecekti.

Vural bakışlarını masanın üzerinde, fotoğraf çerçevesi içinde abisiyle yan yana durduğu ana çevirdi. Ömer Halis, genç adamın siyah saçları ve buğday teninin aksine turuncu, kıvırcık saçlı ve beyaz tenliydi. Vural'ın fit görüntüsünün yanında abisinin göbeği apaçık fotoğrafta sırıtsa da Ömer Halis de bu fotoğraf karesini Vural kadar sevmişti. Abisinin göbeğiyle ilgili geçtiği dalgaları anımsadı, burukça gülümsedi.

Vural'ın spora ve motorlara karşı başka bir ilgisi vardı. Karamus'ta motor kullanamasa da hafta sonları İstanbul'a gittiğinde, garajında duran *asil* bebeğiyle vakit geçiriyordu.

CamScanner ile tarandı

Her hafta sonu sabah erkenden kalkar, iki kapı arasına asmış olduğu barfiks aletiyle terleyene hatta terledikten bir süre sonra daha barfiks çekerdi. Bunun haricinde en alt katın bir odasına karın kası egzersiz aletleri, ağırlık plakaları, farklı kilolarda dambıl ve koşu bandı koymuştu. Hafta içi işten geldiğinde eğer yorgun olmazsa yemekten sonra sporunu yapıyor ve genelde televizyon karşısında uyuyakalıyordu.

Uyuyamama gibi bir problemleri yoktu ama bu mesleğe adım attıktan sonra karanlık bir odaya gidip kendiliğinden uyuduğu zamanlar çok nadir hâle gelmişti. Çoğu zaman koltukta, bazen de yer yatağında uyuyakalıyordu.

Spor yaparken bilgisayarından açtığı Spotify uygulamasına kablosuz kulaklıklarıyla bağlanıyor, yüksek tempo ve ritme uyarlanarak yazılan rap şarkılarını dinliyordu. Bu onun için düşüncelerinden kaçma yoluydu.

Müziğin sesini, düşüncelerini duymamak için açıyordu.

Tam şu anda Toyota Hilux model siyah renk pikabını sürerken düşüncelerini susturmak için açtığı yüksek sesli Trap gibi...

Karargâhtan çıkmadan önce emri altında çalışan askerlere sabaha karşı yapacak oldukları operasyonla ilgili izleyecekleri yolu anlatmıştı.

Yarım saatin sonunda dıştan tek katlı görünen, içeriden zemin kata inilen, yıllar önce terör dolayısıyla terk edilmiş dağ evinin önüne aracını park etti. Ön yolcu koltuğuna koymuş olduğu mavi poşetteki narları aldı, araçtan indi ve aracı uzaktan kumandayla kilitledi. Sakin adımlarla evine doğru yürüdü; demir kapıyı açmadan önce askerî botların ipliklerini gevşetti. Eve girmeden önce etrafı kolaçan etti, botlarını çıkardı ve kapıyı kilitledi. Nar poşetini mutfak masasına bıraktı ve duş almak için odasının karşısında olan banyoya doğru yürümeye başladı.

Banyoya girdiğinde ilk işi, suibriğindeki soğuk suyu banyo sobasının içine dökmek olmuştu. Banyoda kullandığı odun torbasından yeteri kadar aldı ve sobaya attı. Mangal tutuşturma fanıyla kullanılmayan eski bezi yaktı ve yaktığı bezi odunların üstüne attı.

Su yavaş yavaş ısınmaya başlarken üzerindeki asker üniformasını çıkardı, ahşap banyo kapısına astı. İç çamaşırlarını da çıkardıktan sonra kirli sepete attı. Suyun kaynama sesini duyar duymaz su başlığını açtı ve suyun gri kovaya dolmasını bekledi.

Hem merkeze uzak, sakin hem de karargâha yakın diye dağ evini görev bitene kadar kendisi için ayarlamıştı ama kimsenin bundan haberi yoktu. Karargâhtaki rütbeli askerler, onu bir misafirhanede tek kişilik odada kaldığını sanıyordu. Birçok köy evinde olduğu gibi burada da doğal gaz altyapısı bulunmuyordu. Huzurun ve sakinliğin olduğu yerde çok daha iyi hissettiğinden geride kalan zorluklara da katlanması ona eziyet gibi gelmiyordu çünkü Vural karmaşık duygulardan, ucu açık bırakılmış sorulardan nefret eden biriydi.

CamScanner ile tarandı

Açtığı su gri kovaya dolarken banyonun mermer duvarları da ısınmaya, ayna buharlanmaya başlamıştı. Banyonun küçük havalandırma penceresinin altında bulunan beyaz, yumurta küveti doldurdu ve hiç beklemeden suyun içine girdi.

Küvet, iki metre sıfır dört santim boyuna bir hayli küçük gelse de idare ediyordu. Bacaklarını büktü, başını geriye doğru yatırdı ve suyun içine gömüldü.

"Tutsak," dedi zihninin içinde onu her gün yoklayan o ses. *"Nereye kadar böyle yaşayacaksın?"*

Bir eli uzandı, kalbinin üzerindeki yara izine dokundu. İnsan, yara izine ölüme bakıyormuş gibi bakabilir miydi? Gözleri kapalıydı ama o, gözleri kapalıyken bile yarasına ölüme bakarmış gibi bakıyordu.

"Vazgeç," dedi o ses. *"Vazgeç, Tutsak. Kaybedeceksin."*

"Bir gün kaybedeceğimi bilsem de vazgeçmem," diye yanıtladı. Babasının ağlamaktan kanlanmış gözleri gözlerine çevrildi. "Bir gün babanı kaybetsen bile vazgeçmez misin?" diye sordu. "İnsan yarasına sessizce, ölümü izliyormuş gibi bakar mı? Sen bana neden yarana bakarmış gibi bakıyorsun, oğlum?"

"Önce vatan," dedi, gözlerinden süzülen bir damla yaş ılık suya karıştı.

"Özür dilerim, baba," dedi içinden. "Bu geç kalınmış bir özür, hiçbir şeyi değiştirmez ama yine de özür dilerim."

"İlk önce vatan, sonra mı baba?" diye sordu. "Yüzümde taşıdığım kırışıkların sebebi işimden, annemden, babamdan, karımdan bile önemli olan çocuğum... Sen bunu nasıl söylersin?"

"Yapma," dedi Vural. "Kurban olayım yapma, baba. Bana tercih yaptırma."

Sonra annesinin sesini duydu. "Emir!" dedi. "Oğlum hâlâ mı duştasın? Hadi yemek soğuyacak!"

Suyun içinde öfkeyle bağırdı.

"Bu kadar çok mu seviyorsun o dağları? Elinin altındaki imkânlardan vazgeçecek kadar mı? Ömrünün en güzel yıllarını heba edecek kadar mı?" diye sordu Faran Ahıskalı.

"Sevmek ne kelime, baba?" dedi. "Kara sevdaya tutuldum ben. Dağlara, mabede, bayrağa vuruldum."

İnsan yaşamaktan değil, ölümden korkardı.

O, yaşadığı her gün ölüyordu ve bu hayattaki en büyük korkusu ölmek değil, yaşarken ölmekti.

Yaşarken öldü hatta öldürdü de.

Bazen elindeki tüfekle bazen de sözleriyle.

Annesinin son sözlerini hatırladı. "Keşke," demişti. "Seninle ölmek dışında bana başka yol bıraksan..."

"Bugün, tam altı yıl önce kendimi terk ettim!" diye haykırdı, hiç kimse onu duymadı. "Bugün sadece sizi değil, kendimi de terk ettim."

Siyah saçları, düşünceleri gibi suyun içinde dağılırken ilk önce elini küvet-

CamScanner ile tarandı

ten çıkardı ve küvetin kenarına tutundu. Başını ılık sudan çıkardıktan sonra saçlarını siyah kutudan avcuna döktüğü şampuanla köpürttü, kovadan taşan suyla duruladı ve küvetten çıktı.

Buz kesen mermere yalın ayak bastı, alnına düşen saçlarını gözlerinin önünden çekti ve banyo kapısının arkasında duran askılıktan gri renk havlusunu aldı. İlk önce havluyu göğsünden yavaşça kasıklarına kadar götürdü; karnının biraz altında, düz çizgi hâlindeki kabarık bıçak yarasını teğet geçti. Vücudunu kuruladı, ardından saçlarını kurulamak için beyaz banyo dolabından saç havlusu aldı, saçlarını da kuruttuktan sonra havluyu beline sardı ve odasına geçti.

Bez dolaptan içlik ve asker üniformasını aldı. Koyu yeşil iç çamaşırlarını üzerine geçirdikten sonra temiz içliğini giyindi. Askerî üniformasını ve kalın askerî montunu da giyindikten sonra ıslak olduğu için daha da koyulaşan saçlarını kurutma makinesiyle kuruttu, fön tarağıyla hafif yukarı doğru şekil vererek sağa yatırdı.

Bir eli telefonuna uzandı. WhatsApp'a girdi, yengesinin adını yazdı ve yeğenine sesli mesaj gönderdi.

"Allah'ın izniyle on yedi ocakta oradayım," dedi. "Şimdi amcan göreve gidiyor, annene söyle, o gün benim için kavurmalı hıtap yapsın. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Burukça gülümsedi ve "Şafak dört," diye fısıldadı.

Genç adam ilk kez bir göreve ölmek için değil, yaşamak için gitmeye karar verdi.

13 Ocak 2019 - Saat: 05.28
Nare Mihmallı'dan...

Eğer akıttığımız gözyaşları iyi bir anlama sahip olsaydı altında kalmazdık.

Ne kadar süre hareketsiz bir şekilde mağara tavanını kaplayan örümcek ağını izlediğimi bilmiyorum.

İçimden söylediğim şarkılar, şiirler bitti.

Gözlerimin önüne hayali bir şekilde koyduğum kum saati, akıttığı kum tanelerini, mağara önünde bekleyen adamların uyuyakaldığı bir zaman diliminde gökyüzüne saklanan lacivert bulutların arasına gizlemişti.

Başucuma koydukları suya tahmin ettiğim gibi uyuşturucu bir madde karıştırmışlar ve iki gün, üç gece boyunca beni etkisiz hâle getirmişlerdi.

Bunu yapan nedense Sibirya diye tahmin ediyordum ama bir yandan da o olduğunu düşünmeyen tarafıma hak verecek sebepleri sıralıyordum.

1. O sana her zaman nazik davrandı. İlk gördüğü andan beri.

2. O gün isteseydi seni alt ederdi ama bunu yapmadı.

3. El ve ayak bileklerine sardığı halatı ona güvenebilmen için geniş bağladı.

Gücümü ilaç almadığım için toparlamıştım ama soğuktan çatlayan dudaklarım soğuk yüzünden kurumuştu.

CamScanner ile tarandı

Usulca yumduğum gözlerimi yavaşça açtım ve sessizliğin içinde kaybolan uğultulu rüzgârı dinledim. İlk önce ellerimi, birkaç saniye sonra da ayak bileklerimdeki halatları çözdüm ve ayağımdaki botları ses çıkarmaması için çıkardım.

Kalın, siyah çoraplarımla mağaranın ıslak zeminine bastım ve parmak uçlarımda, ölüm sessizliği üzerinde yürüyerek mağaranın dışına doğru ilerledim.

Donarak ölmeyi tercih eden yanım, çaresizlik içinde bekleyerek ölmek isteyen tarafıma yıkıldı. Mağaradan çıktım, yavaşça yürümeye başladım. Geldiğimiz yöne doğru döndüm, ortalıkta kimse görünmüyordu, nerede uyuduklarına dair ise hiçbir fikrim yoktu.

"Burada kim varmış? Bir küçücük tavşancık varmış..."

O ses.

Elinde olsa beni gözü kırpmadan öldürecek olan o caninin sesi.

"Çok diklenir, hiç söz dinlemezmiş... Babası onu çok, çok merak edermiş..."

Nefesimi tuttum, tuhaf bir sakinlikle sesin geldiği yöne doğru döndüm ve omzumun üzerinden maskenin izin verdiği kadarıyla görünen gözlerine baktım.

"Nereye, tavşancık?" diye sordu. "Evine mi?"

Hastalıklı bir gülümseme dudaklarına yerleşti.

Burnum yoğun alkol kokusu almaya başladığında bundan faydalanmak için iki elimi göğsüne yasladım ve dibime gelmesine izin vermedim, sertçe ittim. Biraz sendeledi. "İşte bu!" dedi, bir eli demirden yumruk oldu, dudaklarımda yerini aldı. Dudağımdan çeneme doğru akan sıcak sıvıyı hissettim ama bu umurumda bile olmadı. Hastalıklı gülüşüne karşılık verdim ama o buna değil, gözlerimin buğulu olmasına takıldı.

"Sen şimdi ağlarsın da," dedi. "Hani güçlüydün, tavşancık?"

"Sadece bu kadarını mı yapabiliyorsun?" diye sordum. "Güçlü kadın ya da güçlü erkek, ağzından küfür eksik olmayan, önüne gelene orantısız güç uygulayan değil; iki ayağının üzerinde ne olursa olsun durabilendir. Hayatın sürüklediği yolda giderken bile kendi çizdiği yoldan sapmayandır. Yaşamaktan pes etmeyen, küçüklükten beri dayatılan her kalıp düşünceye karşı çıkandır! Ağlamak zayıflık değil, bir sonraki gelecek olan duygusal çöküşü engellemektir; dolmak değil, taşmaktır!"

Bir eli cebine uzandı. "Çok edebiyat yapıyorsun, tavşancık," dedi. "Ama güzel şeyler söylüyorsun, cümlelerinin altı boş değil, tıpkı tekmelerin gibi..." Arsızca gülümsedi. "Öleceğin için çok üzgünüm, keşke güçlü olacağım diye dikbaşlı davranıp o tekmeyi atmasaydın."

Cebinden çıkarmış olduğu katlama bıçağı açtı.

Sinsi bir şekilde bana baktı, bıçağı karnıma doğru ittirdi ama buna izin vermedim; yana kaydım ve bütün gücümle koluna asıldım. Dirseğim, eğildi-

CamScanner ile tarandı

ginden dolayı göğsüne denk geldi. Nefesini kestiğim için o da boşta kalan eliyle belime vurdu, nefesimi kesti. Bıçağı tutan bileğini dişlediğim için acıyla inledi, bıçak elinden kaydı ve kara düştü. Sağ ayağımı bıçağın düştüğü yere koydum, iki elimle göğsünden tuttum ve leş gibi alkol kokan vücudunu üzerimden ittim.

Bir an bile düşünmedim, gözlerim öyle kardı ki ayağımın altına sakladığım bıçağı aldım. Bana doğru gelmeye devam etti ama kalbinin iki nefes aşağısına sapladığım bıçağı hissettiğinde durmak zorunda kaldı.

"Sana sonun olurum, demiştim," diye fısıldadım. "Bu hayatta kendinden de bilirsin, öfkeyle yatıp kalkmış bir insanın merhameti, öfkesini uyandıranla bilenir. Ben seri katil değilim, şu an bu kadar soğukkanlıysam, ellerim bir an bile titremediyse tonton amcamın askerlerimiz için döktüğü gözyaşları aklımdan hiç çıkmadığındandır. İki gün boyunca gizlice Tuna ve beni uyuşturduğunuz, insanları vicdansız bir şekilde öldürürken yüzünüzde oluşan tiksindirici ifadeyle keyifle gülümsediğiniz; mağarada, soğuk bir zeminde uyuttuğunuz insanların gözünün içine baka baka ateşin önünde ısındığınız içindir. Ben acımasız bir kadın değilim, Çerkez. Acımasız davranmak zorunda kalan bir kadınım. Şimdi bu bıçağı çıkarıp tam kalbinin ortasına saplamamı istemiyorsan bana aracın anahtarını ve telsizini ver."

"Tamam, tamam," dedi kısık sesle. Tercihi yaşamaktan yanaydı. Şaşırtmamıştı. Bir eli uzandı, cebindeki anahtarı ve montunun iç, büyük cebine koyduğu telsizi çıkardı.

Anahtarı her zaman soğuk olan avcumun arasına alırken diğer eli havalandı ve aynı saniyeler içinde derime batan iğne ucunu hissettim. Anahtarı kavradığım elim göğsünden kaydı.

Cebinden anahtarı ve telsizi çıkarırken şırıngayı da es geçmemişti. Uyuşturucu ilaç koymuş olduğu şırıngayı boynuma saplamıştı.

"Sana ne kadar süre sonra uyuşacağını söylemeyeceğim," dedi, sesi kesik kesikti. "Belki bir saat, belki de yarım saat... Kaçıp kurtulmak ya da bir yere yığılmak arasındaki seçimi sen yapacaksın."

"Sana benden bir tavsiye, *tilkicik*," Öfkeli bakışlarım, alnında oluşan su damlacıklarını, ardından kapanmak üzere olan gözlerini buldu. Bıçağı hafifçe çektim, sonra bir kez daha derine sapladım ve acıyla inlemesine sebep oldum. "Seni öldürmek için uzanan bu elleri hiçbir zaman unutma."

Başını kara bıraktığında boşta kalan elim uzandı ve yüzündeki maskeyi indirdi. Yüzünün sol tarafı yanmıştı. Zihnim, yüzünün fotoğrafını çekerken yanık izlerinin altında kalan gülle gibi ağır acımasızlığı kalbime bıraktı.

Saniyeler sonra hızla koşmaya başladım. Siyah, kalın çoraplarım ıslanmış; ayağım da soğuktan buz kesmişti ama bu düşüneceğim en son şeydi.

Mağarada benimle dört gündür kurtarılmayı bekleyen insanlara yardım etmek için çok az zamanım vardı.

CamScanner ile tarandı

Geldiğimiz yolu ezberlemiş, zihnime kaydetmiştim ama gündüz ve gece arasındaki fark yine de beni tedirgin ediyordu. Araç yaklaşık iki yüz adım ötede siyah bir brandayla kapatılmıştı. Tıkanmış nefesimle zar zor brandayı çektim, uzaktan kumandayla aracı açtım ve sürücü koltuğuna geçtim. Araç zifiri karanlıktı, herhangi bir araç içi aydınlatma yoktu. Aydınlatmayı geçtim, emniyet kemeri bile yoktu! Soğuktan donmasın diye indirilmiş olan el frenini kontrol ettim; debriyaja bastım, kontağı çevirdim, farları da yaktıktan sonra hafifçe gaza yüklendim.

Boynuma enjekte ettiği ilacın beni ne zaman etkisiz hâle getireceğini bilmiyordum. Temkinli bir şekilde yola çıktım ve freninin tutup tutmadığını kontrol ettim. Tutuyordu, hiçbir sorun yoktu. Asfalt yol üzerinde donmuş olan kar da tedirgin ediyordu ama başka çarem yoktu.

Araç gösterge paneline sabitlenmiş olan dikdörtgen, küçük saate baktım.

05.58'di.

Yavaş ve temkinli bir şekilde aracı sürmeye devam ederken gözlerim bir kez daha saati buldu.

06.06'ydı.

Parmak uçlarımı soğuktan dolayı hissetmediğime dair kendimi avuturken gözlerim yavaşça buğulandı. Keskin virajı döndüm, freni boşalmış araba gibi yanağıma devrilen gözyaşları, dudaklarımdan dökülen hıçkırıklara karıştı.

"Bir gün pes edeceğim, biliyorum," dedim, sesim fısıltılıydı. "Bir gün güçlü olmaktan, sesimi duyurmaya çalışmaktan, iyilik yapmaktan, yaralarım yokmuş gibi davranmaktan vazgeçeceğim ama o gün, bugün değil. Ne olursun o gün bugün olmasın."

Nar, dedim içimden. *Pes etmeyeceksin.*

Buğulu gözlerim dikiz aynasına takıldığında aynada gördüğüme burukça gülümsedim.

Mahvolmuştum.

Yüzüm ilacın yan etkisinden miydi bilmiyorum ama şişmişti. Dudak kenarımda kurumuş kan lekeleri vardı. En son Ceylan annemin öpüp kokladığı saçlarım, yağlanmasının yanı sıra karman çorbandı.

Gözlerim dikiz aynasından saate kaydı. İlacın vücuduma enjekte edildiği anın üstünden on beş dakika geçmişti.

Gaza biraz daha yüklendim; yolu bilmediğim için keskin virajların nasıl karşıma çıkacağını kestiremiyordum. Hızlı gitmemeye çalışıyordum ama yavaş ilerlediğim sürede ilaç gittikçe daha da kanıma karışıyordu.

İlk önce avuçlarım karıncalandı, göğsüme biriken solunum yetmemeye başladı. Gözlerimi birkaç defa art arda açılıp kapattım ve her şeyin iyi olduğuna dair yalanlar söyledim.

"İyisin, Nar," diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

İyiydim.

İyi olmak zorundaydım.

Gözlerim tekrar saati bulduğunda, gaza daha da yüklendim ve tabelada doksan yazan hız sınırını aştım.

Acele etmeliydim.

İki dakika sonra alnım terlemeye başladı, buz kesen ayaklarımı çok az hissetmeye başladım. Bir elim frene kaydı, diğer elim ise direksiyondaydı.

Saate baktım. 06.12'ydi.

İlacın etkisi tam anlamıyla yirminci dakikada çok daha yoğun hissetmeye başladım.

Sonra sonunu bildiğim bir yolda, yapayalnız yürüdüğüm gerçeğiyle göz göze geldim. Direksiyonu kavrayan parmaklarımı ve el frenini sıkıca kavrayan elimi hissetmemeye başladım.

Aracın hızını düşüremedim, direksiyon hâkimiyetimi kaybettim ve elimden gelenler kaderin, gözlerimin önüne perde gibi indirdiği duvara tosladı. Gözlerim küçük ekranda yazan saate kaydı. 06.16'ydı.

İlk önce bariyerlere çarptım, frene basamadığım için hızı düşüremedim; emniyet kemeri de takamamıştım çünkü yoktu.

Bağırmak istedim ama gücüm uyuşmuştu. Bariyerlere şiddetli bir şekilde çarpmam hızı azaltmış olsa da yüzümün ağır bir darbe almasına neden oldu. Başımın hangi tarafından aktığını bilemediğim sıcak sıvı, çatlamış olan cama sıçradı ama ben onu bile hissedemedim.

Ölüyordum ama acıyı hissedemiyordum.

Küçük çocuklara umut olmak, beni ben yapan tek şeydi.

Ben şimdi burada her şeyimi kaybederek mi ölecektim?

Özür dilerim, baba, dedim içimden. *Sana verdiğim sözü tutamadım. İyi bir evlat olamadım, dizinin dibinde duramadım.*

Araç kaç takla attı, bilincim bunu algılayabilecek kadar açık mıydı bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı; kaza yaptığım için ölmesem bile eksi yirmi beş derecenin altında, boyu bir metreyi aşan karın içinde hipotermi yüzünden ölecektim.

Çığın altında kalan çaresiz bir insan gibi sessizce, ölümün başucumda gezinen adımlarını sayacaktım.

Aracın ön camından fırladım, rüzgâr ters yönden esti ve göğsüm yanarken bedenim buz kesti. İlk önce yüzüstü taşlara yapıştım; ardından hızımı alamadım ve çok sert bir taşın üzerine sırtüstü düştüm. Acı hissetmesem bile bir cümlenin kalpte kırılışı gibi kemiklerimin kırıldığını tahmin edebiliyordum.

Ne kadar süre geçti, neredeydim, nasıl bir hâldeydim bilmiyordum. Başımı kaldıramıyor, gözlerimin üzerine ne zaman örttüğümü bilmediğim kirpiklerimi aralayamıyordum.

CamScanner ile tarandı

Sonra bir şey oldu.

Biri ilk önce sağ gözümü, ardından sol gözümü açtı.

Gözleri buz mavisiydi.

Gözlerinin maviliğinde, gökyüzünden dağlara düşen sis vardı *ya da hep* [illegible] zihnimin uydurduğu bir hayalden ibaretti.

"Nabız alıyorum," diye konuştu, hayallerin dili var mıydı? "Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu. "Beni duyabiliyorsanız sadece bir parmağınızı kıpırdatın."

Hiçbir şey yapamadım.

Bildiğim tek bir şey vardı; *şimdi ölmek istemiyordum.*

Ne annem ne de babam bana bir kez bile olsun *iyi ki doğdun* dememişti...

Annem beni sevdiğini hiç söylememişti.

Babam bensiz yapamazdı.

Annemin bir defalığına bile olsa *seni çok seviyorum* dediğini duymadan ölmek istemiyordum.

Ömer Faruk beni çok özlerdi. İyileştiği anı görmek, yanında olmak istiyordum.

Buz mavisi gözlerin sahibi tekrardan konuştu, "Nare," dedi. "Kelebek kolyende adın yazıyor. Eğer beni duyabiliyorsan açtığım gözünü oynat."

Sol gözümü açtığında gözümü ilk önce yukarı, aynı saniye içinde de aşağı doğru kaydırdım.

"Ben," dedi. "Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı. Sizi kurtaracağım, lütfen biraz daha dayanın."

Zihnim, birkaç gün önce adını duyduğum anın kaydını açtı ve kime ait olduğunu hatırlayamadığım o ses kulaklarımda yankılandı. *"Sizi kurtaracak olan Komutanın kod adı, Tutsak. Geldiği zaman sana gerçek ismini de söyleyecek."*

Kelebek Nar ölmekten değil, ardındaki insanları yarım bırakmaktan korkuyordu.

Bilincimin açık kalması için, "Nare," dedi buz mavisi gözlerin sahibi. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Uyuma, tamam mı? Sen de kendin için sakın pes etme."

Küçük kelebek, kanatlarını çırptı ve kan dolmuş gözleriyle başucumda duran adamın yüzüne baktı. Nar, minicik bir kelebekti; gitmek zorundaydı çünkü gökyüzünden dökülen kan taneleri altında kırmızı benekli kanatlarını çırpamazdı.

Ama o yanımdaydı.

Buradaydı ve hiçbir yere gitmeyecekti.

CamScanner ile tarandı

"Komutanım," dedi Uzman Çavuş İlker. "Devrilen aracın bagajında mühimmat var. Silahlara göz gezdirdim, yakaladığımız teröristlerin kullandıklarından," Genç adam, kayalığa çakılmış olan genç kadının kanlı yüzüne baktı, zorlukla yutkundu. Genç kadının görüntüsü, genç adama hiç iyi şeyler hatırlatmamıştı. Sanki yine o gündeydi, uğruna canını vereceği adamın cansız bedenini kucaklıyordu. "Devrilen araç teröristlere ait."

"Şu an derdim aracın içindeki sikik mühimmatlar mı sanıyorsun?" diye bağırdı Vural. Yüzündeki öfke sesine de yansımıştı. "Kız terörist değil, sivil!" diye bağırdı. "Yarısı törpülü, yarısı kırılmış olan tırnaklarına baktığında bile anlarsın bunu."

Nare'nin kalbi atıyordu ama Vural birkaç saniye önce inip kalkan göğsün düz bir çizgi hâline geldiğini fark ettiğinde solunumunun durduğunu anlamıştı.

Genç adam kayalığın üzerine sırtüstü çakılmış olan kıza baktı, kana bulanmış elini kara yasladı ve Nare'nin yan tarafına geçti. Boşta kalan elini ensesinin altına koydu. Şu an boynunun kırık olması bir ihtimaldi ama solunum durması boyun kırılmasından daha hayatiydi. Kana bulanmış elini genç kızın alnına bastırdı. Başını geriye doğru yatırdı, alnına bastırdığı elin baş ve işaret parmaklarıyla burnunu kapattı. Derin bir nefes aldı, Nare'nin ağzına ağzını yasladı ve göğsündeki nefesi üfledi.

Bu hareketi bir dakika içinde sekiz kez tekrarladı.

Genç kızın göğsü dakikalar sonunda yeniden inip kalktığında Vural geri çekildi. Bu sırada ambulans helikopterin pallerine karışan rüzgâr sesini duydu. Bakışları ambulans helikopterdeyken titreyen kanlı elini genç kızın saçlarına kaydırdı ve usulca okşamaya başladı. Mavi gözleri, hiç beklemediği bir anda duygularını infilak eden genç kadının yüzünde gezindi.

Sakinleşmeye çalışıyordu.

Abisini kaybettiği günde değildi, sakinleşmesi ve titreyen eline bir çözüm bulması gerekiyordu.

"Bugün burada olanları kimseye anlatmayacaksınız!" diye bağırdı, ardından ekledi. "Ben size aksini söyleyene kadar!"

CamScanner ile tarandı

3

KAYBOLAN HATIRALAR

Vural Emir Ahıskalı'dan...

Öfke, insanın zihniyle sürtüştüğünü sanır. Öfke keskinleştikçe insan körleşir. Artık gördüğü şey etrafındaki eşyalar ya da insanlar değil, kibirle büyüyen cehalettir.

Her insan, öldüğünde zihninde asılı kalmış düşünceleri de beraberinde götürür. Her cenaze, içinde öldürdüğü insanlarla beraber toprağa birden fazla ömür gömer.

Ben ne ölmüştüm ne de her yanından delinmiş bir ceset olup şehit mezarlığına gömülmüştüm... Eğer ölmediysem neden içimde öldürdüğüm seslerin, zihin duvarlarıma attığı çentikleri şarapnel izi gibi zihnimde taşıyordum?

Hayatta kalmıştım ve bu, sırtında ruhunu bir ceset gibi taşıyan insan için en kötüsüydü.

Kan dolmuş gözlerimde, savunmasız anlarda yakama asılan yaşama inancının bıraktığı lekeler vardı.

İnanmak.

Bir insana ya da bir umuda.

İnanç duygusu; yara kelimesinin sırtındaki kemiklerden çekip çıkarıldığında, bir mezar taşının gölgesinde, üçüncü gecenin koynundaydım.

Abime ait olan mezar taşı gölgesinde.

Babam, *evladım değilsin,* demeden birkaç saat önce sırtımı yasladığım dağın aşınmaz karları elime gelmez sanırdım.

İnsan bu dünyada ailesine de sırtını yaslayamazsa kime yaslardı?

"Kendine," diye fısıldadı gölgem. *"Kendine yaslanan her zaman dik yürür."*

Gözlerim bir gölge gibi ana yola düşen sisi izlerken parmaklarım dokunmatik ekrana uzandı ve düşüncelerime bastığım şarkının sesini açtı. Günde kaç kez zihnimin içinde çaldığını bilmediğim şarkının sözlerini dudaklarımın arasında parçalarken parmak uçlarımın değdiği direksiyona vurarak ritim tutturdum.

Sonra bakışlarım, dün gece aracın dikiz aynasına çengelli iğne gibi geçirmiş olduğum kelebek kolyesine takıldı.

Nare'nin kolyesine.

Operasyondan sonra uğruna, ilk uçakla İstanbul'a geldiğim kıza ait olan kolyeye.

Kolyeyi asılı olan dikiz aynasından aldım ve siyah, dizlerimin üzerinde biten kaşe kabanımın geniş cebine koydum.

CamScanner ile tarandı

"Dünya tersine dönse vazgeçmem," diye mırıldandım, radyoda çalan parkının sözleri dilimin altına sakladığım neşterle kanadı. "Gökteki güneş dönse vazgeçmem; canımdan geçerim, senden vazgeçmem... Ölsem vazgeçmem."

Bir elimi açık olan camdan dışarı çıkardım, direksiyonu sağa kırdım ve araç istediğim gibi buz tutmuş asfaltın üzerinde yağ gibi kaydı. Direksiyon hâkimiyeti hâlâ tek elimdeydi. Kahvehanenin önüne aracı park etmeye hazırlanırken, "Şekilsin," dedi tanıdık bir ses. "Ama senin şeklini burada alırlar."

"Şekli yapan benim," dedim, gür sesim az önceki sesi bastırdı. Boşta kalan elim araç kontağını buldu, hemen ardından el frenini çektim ve araçtan indim. Dudağımın kenarına asılı kalan soğuk gülümsemeyi bana şaşkınca bakan gözlerin kadrajına sundum.

"Siktir!" dedi. "Komutanım gelmiş..." Elinde tuttuğu askılı, çelik kahve tepsi anında buz tutmuş zemine düştü ve çıkardığı ses kahvehanede olduğunu düşündüğüm Feridun abinin öfkeyle bağırmasına neden oldu.

"Onur, yine mi düşürdün şu tepsiyi? Nasıl tutacağını öğretemedim gitti! Onur, niye ses vermiyorsun? Lan tamam, kızmayacağım!"

"Baba," dedi Onur, gözleri uykusuzluktan dolayı kan dolmuş gözlerimden ayrılmamıştı. "Yüzbaşım gelmiş... Hayır, hayır, rüya bu... O hiç gelmez ki... Tövbe etti, gelmez..."

"Ne tövbesi lan," dedim sahte bir öfkeyle. "İstanbul'a tövbe edilir mi?" Derin bir nefes çektim. "Özlemişim burayı," dedim.

"Baba!" diye bağırdı tekrardan. "Allah belamı versin ki gelmiş! Yaşıyor!"

"Demli kaçak çay gönder buraya," dedim, başımla küçük masayı işaret ettim. Bu sırada gözlerim Feridun abinin şaşkınca bana bakan gözlerine takıldı. "İki yılda nasıl çay içtiğim de mi unutuldu?"

"Kalp var ben de," dedi, süveterin altına giydiği gömleğin ilk iki düğmesini açtı. Birkaç kez derin nefes alıp verdi ve aldığı nefes düzenlenene kadar konuşmadı. "Bitirecek misin oğlum sen beni," diye devam etti konuşmaya, sesi öfkeliydi. "Ne gittiğini söylersin ne geldiğini."

"Çay yok mu?" diye sordum bir kez daha ısrarla. "Boğazım kurudu."

"Gel buraya," dedi kollarını heyecanla açarken. "Dev gibi adamsın, nasıl sarmalasın seni kollarım?"

Hareketlendim, adımlarım büyüdü ve ellerim Feridun abinin sırtını sıvazladı. "Niye bu kadar yıl sessiz kaldın, oğlum?" diye sordu. "Haber izlemeyi bıraktım, Vural'ım. Amcana yaptığına bak, mahvettin, bitirdin bizi."

"Öfkemi yuttum." Sesim sakindi.

"Bu öfkeni yuttuğun hâlin mi? Bir yerine bir şey mi oldu?"

Belimdeki elini çekti, tikimin olduğu yere dokundu. "Anamı sikeyim!" diye bir küfür döküldü ağzımdan, istemsizce. İki adım geriye çekildim. "Feridun abi, o tombul parmaklarını sokma iki yanıma," dedim, sertçe yutkundum. "Mihriban teyzeyi tenzih edemeden ağzımdan kaçtı küfür."

"Unuttum," dedi. "Doğru söyle, bir şey mi oldu sana? Sesini ve yüzünü unuttum lan ben! Niye gelmedin hiç?"

CamScanner ile tarandı

"İşte," dedim umursamaz ses tonuyla ve bir kez daha başımla küçük kare masayı işaret ettim. "Zeytinli poğaça aldım. Demli çay getir de poğaçayı yerken ağzımın içi ıslansın."

"Demli çay getireceğim," Birkaç kez göz kapaklarını açıp kapattı ve dudaklarına yerleşen gülümsemeyle kahvehaneye girdi. Gözlerim, hâlâ bana bakan Onur'a takıldığında çıplak eliyle tepsiye dağılmış olan cam kırıklarını topladığını gördüm. "Tam dayaklıksın," dedim. "Elin yaralanır."

Gözlerim, demir kapının önünde duran küreği bulduğunda çoktan hareketlenmiştim. Küçük, plastik küreği kavradım, çelik tepsideki cam kırıklarını küreğe döktüm. Buz üzerinde yüzen cam kırıklarını siyah, askerî botlarımla ezdim. "Nasılsın, abi?" diye sordu, bakışlarım birkaç saniye Onur'da takılı kaldı, "İyiyim, aslan parçası. Sen nasılsın? Babanın yükünü azaltıyor musun?"

"Eh işte," dedi. "Okuldan vakit bulabildiğim zaman geliyorum."

"Yardım et babana," diye boş bir nasihatte bulundum. "Bel fıtığı azmıştır bugünlerde."

"Sen gittikten sonra hiçbir şey iyi olmadı, Vural abi," dedi. "Geçen gün Faran amca geldi,"

"Öyle biri yok," dedim, sesim sertti. "İki yıl önce neyse şimdi de o."

"Nasıl istersen," dedi ama sesi keyifsizdi. "Ben yeni çay götüreyim. Cem abi susmaz şimdi, çaylar nerede kaldı, der durur."

Sadece onaylarcasına başımı salladım; siyah, boğazlı kazağımı düzelttim ve sahte bir öksürükle boğazımı temizledim. Küçük tabureye sığmayacağımı bile bile oturdum. Bu sırada, "Yine götün sığmadı o tabureye, yarısı dışarıda kaldı değil mi?" diyen Feridun abinin alay dolu sesini, ardından da gülümseyen yüzünü gördüm.

"Sen de az büyüğünü al," dedim. "Ne zaman gelsem götümün yarısı dışarıda kalıyor."

"Siktir et şimdi bunları," dedi, gözleri etrafı kolaçan etti. "Hayırdır?"

"Boğazımı bir ıslatsaydım?" Sağ kaşım sorguyla havalandı. "Saatlerdir açım, iki simit, dört poğaça yemeden kendime gelemem."

"Sen bekâr değil misin oğlum?" diye sordu.

"Elhamdülillah bekârım."

"Doğru söyle," dedi ısrarla. "Hangi kızın peşine takıldın da geldin buralara?"

"Bir dur, şu çay boğazımdan geçsin," dedim sahte bir öfkeyle. Uzun parmaklarım, ince bel çay bardağını kavradı; boğazımdan geçen çayla beraber ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra konuşmaya devam ettim. "Kurşun dizer gibi lokmaları boğazıma dizdin. Ne kızı ne hâli? Ben tövbeliyim."

"Aşkın tövbesi tutmaz," dedi kendinden emin ses tonuyla. "Hadi tamam, kız peşine düşüp gelmedin... İnanmadım ya, neyse. Balım için mi geldin? İki yıl önce hiç düşünmeden terk ettiğin yeğenin için mi?"

"Durumlar biraz karışık," dedim, parmaklarımın arasında sıktığım çay bar-

CamScanner ile tarandı

dağını serbest bıraktım ve gözlerimi, bana bakan gözlere doğru çevirdim. "Hem yeğenim için hem de..."

"Hem de ne?" Kaşları çatıldı. "Çatlatmadan anlat kurban olayım."

"Bir kız var, ismi Nare..." diye başladım, dün sabaha karşı saçlarını okşayan kanlı elim yeniden titremeye başladı. Gözlerimi inatla, bana bakan gözlere sabitledim ve ne hissettiğimi anlamaması için titreyen elimi kabanımın cebine sakladım. "İstanbul'a ayın on yedisinden önce gelmemin sebebi, kelebek kolyeli kız..."

Eski bir televizyonun cızırtılı görüntüsü gibi dün gecenin izleri göz kapaklarıma dökülürken kelebek kolyeli kıza ait olan odanın kırık kapısını araladım ve saatler öncesine döndüm.

Birkaç saat önce...

"Burası temiz, Komutanım," dedi tanıdık bir ses. Birkaç saniye bekledim, etrafı kolaçan ettikten sonra, "Burası da," dedim. Yaklaşık kırk dakikadır yürüyorduk ve beş dakika mola vermeye karar vermiştik.

"Komutanım, Çağlar Komutan'ımdan uzun zamandır ses yok," dedi Uzman Çavuş Ender. "Sizinle haberleşiyor mu, annesi nasıl?"

Ender'e görev başındayken ekstra gergin ve sinirli olduğumu kimse söylememiş miydi?

"Ne zaman susarsın?" diye sordum gergin bir ses tonuyla. Yanımızda başka asker olmadığı için bu kadar rahattı.

"Komutanım, dağ başında it köpek kovalamak haricinde ne zaman başka bir şey yapacağız?"

Derin bir nefes aldım ve en son iki yıl önce gitmiş olduğum psikoloğun sakinleşmem için söylediği ondan geriye doğru sayma yöntemine başvurdum.

On, dedim derin bir nefes alıp vererek, ardından kan kırmızı gökyüzüne baktım ve dudaklarımın üzerinde dilimi gezdirdim.

"Komutanım, şimdi güzel bir demli çay olsaydı şu manzaraya karşı iyi gitmez miydi?" diye sordu, başındaki iç konuşma sistemi ve telsizlerle uyumlu olan kabloyu düzelterek telsizin kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Dokuz, dedim ve tekrardan derin bir nefes alıp verdim, gözlerimi birkaç saniyeliğine yumdum.

"Komutanım, daha bekleyecek miyiz?"

Sabreden dervişin anasını sikeyim, diye konuştum içimden ve ekledim. *Sekiz.*

"Komutanım, ben bazen ağzımın yayını fazla geriyorum, kızmıyorsunuz değil mi?"

Sabreden Vural muradına erecek, diye devam ettim. *Yedi.*

"Komutanım, sizce bu operasyon diğerlerine göre aşırı sakin değil mi? Şimdi bizim çoktan o leşlerin ağzını burnunu kırmamız hatta götlerine fitil diye bomba koymamız gerekiyordu."

CamScanner ile tarandı

Tam ağzımı açmıştım ki yeryüzünü ikiye yaran, patlama sesine benzeyen ama bir türlü onunla da bağdaştıramadığım bir ses duydum. Ne olduğuna bakmak için hareketlenmiştim ki, "Komutanım," dedi bir askerim. "Saat bir yönünde, freni boşalmış bir araç bariyerlere çarptı. Komutanım, aracın ön camından bir kadın fırladı."

Teleskobu kaldırdım; bahsettiği yere doğru döndüm ve aracın ön camından fırlayıp uçuruma sürüklenen kadını gördüm.

"Herkes yerinde kalsın," dedim, gözlerim benimle göz teması kurmaktan kaçınan şerefsiz arkadaşıma değdi. "Şom ağzına sokayım, Aziz," Sesim öfkeliydi. "Umut, ambulans helikopter ve ambulans desteği hazır olsun. Acil durum. Eğer yanılmıyorsam, aracın ön camından fırlayan kadının sağlam tek bir kemiği bile kalmadı."

"Emredersiniz, Komutanım."

"Sen de benimle gel," diye fısıldadım. "Diğerleri aynı yerinde kalsın, kimse hareket etmesin. Bu bir rica değil, emirdir."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi hepsi aynı ağızdan.

"Komutanım, ya tuzaksa?" diye bir soru yöneltti Aziz. "Kadını kurtarayım derken biz boka basmayalım."

"Boku yeterince yedik," dedim, ses tonum öfkeliydi. "Bir elimize yüzümüze sürmediğimiz kaldı."

Tuzak olup olmadığından emin değildim. Çağlar'ın ne olursa olsun böyle bir durumda bana bilgi sızdıracağını biliyordum ama bunun Aziz'in bilmesine gerek yoktu. Çağlar geçen gün olduğu gibi bilgi sızdırır ve planlarını götlerinde patlatmamızı sağlardı ama *ya bu sabah olduğu gibi ondan habersiz geliştiyse*, diye düşündüm. Sakin ama hızlı adımlarla sırtüstü, kar yağmış kayalığa çakılan kadının yanına ilerlemeye başladık. "Umut, ambulans helikopter ne durumda?" diye sordum. "Dikkat çeken bir durum var mı?"

"Aracın devrildiği yer temiz," dedi, sakin sesiyle. "Hazırlanıyorlar, Komutanım. En geç on beş dakikaya bulunduğumuz yere gelecekler."

"Kadının yüzü kandan görünmüyor," diye konuştu Aziz. "Komutanım, ölmüş mü?"

"Bilmiyorum," dedim, adımlarım hızlıydı ama sakin değildi. Dumura uğramış hissediyordum. Tam üç dakikanın sonunda, kayalığın üzerine çakılmış olan bedenin yüzünü net gördüğümde zorlukla yutkundum. Elimdeki piyade tüfeğini omzuma astım; ilk önce sağ gözünü, ardından sol gözünü açtım. Titreyen elim kanlı boynuna uzandı, şah damarını buldu.

"Nabız alıyorum ama zayıf," dedim. "Beni duyabiliyor musunuz? Beni duyabiliyorsanız sadece bir parmağınızı kıpırdatın."

Hiçbir tepki göstermedi.

İşaret ve başparmağıma bulaşan kanın çizdiği yolda ilerledim, boynunda ters dönmüş ve üzerine kan sıçramış kolyeye baktım.

Kolyenin üzerinde bir isim yazıyordu.

CamScanner ile tarandı

Nare.

"Nare," dedim. "Kelebek kolyende ismin yazıyor. Eğer beni duyabiliyorsan açtığım gözünü oynat."

Sol gözünü açtım, güneşin rengini çalan gözlerini ilk önce yukarı, aynı saniyeler içinde de aşağı doğru kaydırdı.

"Ben," dedim, dağılmış olan sesimi sabit tutmak için uğraşıyordum. "Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı. Sizi kurtaracağım, lütfen biraz daha dayanın."

Bir elim uzandı, kelebek kolyesini buldu. Kelebek kolyesini boynundan çıkardım, avuçlarımın arasına sakladım ve bir kez daha konuştum. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Uyuma, tamam mı? Sen de kendin için sakın pes etme."

Bu sırada ne zaman geldiğini görmediğim Uzman Çavuş İlker, devrilmiş olan araca doğru ilerledi, kulaklık telsizi kulağına bastırdı ve konuştu. "Komutanım, devrilen aracın bagajında mühimmat var. Silahlara göz gezdirdim, yakaladığımız teröristlerin kullandıklarından." Buğulanmış gözlerim, kelebek kolyeli kızın yüzünde gezindi, onun terörist olduğuna dair bir delil aradım.

Yarısı törpülü, yarısı kırılmış olan tırnaklarına baktım.

Derin'in tırnaklarına benziyordu. Her sabah kahvaltıda özenerek törpülemiş olduğu tırnaklarıyla dalga geçtiğim o günlerin üzerine yıllar devrilse bile unutmamıştım.

O toz bulutu kayboldu ama ardında geçmişin izleri kaldı. Zihnime asılı kalan son sözler kulaklarıma uğuldadı, abimin cansız bedenini kucakladığım an gözlerimin önüne perde misali düştü.

Sakinleşmeliydim.

Titreyen elime çare bulmalıydım.

Travmayı atlatmıştım; o gün geçmişti, o gün sadece abim değil ben de ölmüştüm.

"Öldün, Tutsak," diye fısıldadım. *"Ölüler, mahşer gününe kadar dirilemez. Mahşer günün gelmeden, gömüldüğün mezardan çıkamazsın."*

Kardeşimin gülümseyen yüzü, kül renk toz bulutuyla beraber kaybolurken zorlukla kendimi topladım. "Şu an derdim aracın bagajındaki sikik mühimmatlar mı sanıyorsun?" diye bağırdım. Yüzümdeki öfke, dağılmış olan hislerimi gizlemek içindi ve ben ne zaman bir şeyler gizlemek istesem öfkemi kullanırdım. "Kız terörist değil, sivil! Yarısı törpülü, yarısı kırılmış olan tırnaklarına baktığında bile anlarsın bunu."

Öfkeyi, hislerimin önüne koyduğum yıkılmaz bir duvara benzetirdim. Birbirine karışan hisler, öfkeli bakışlarımın ardında kalırken, "Siktir!" diye fısıldadım, dakikalar önce inip kalkan göğsü düz bir çizgi hâline gelmişti.

Solunumu durmuştu.

"Şimdi değil, Nare," dedim. "Bir gün kaybedeceksin... Bir gün herkes kaybeder ama o gün, bugün değil."

Avuç içimdeki kader çizgilerine kan karışmış olan elimi kara yasladım ve

CamScanner ile tarandı

yan tarafına geçtim. Boşta kalan elimi ensesinin altına yerleştirdim, şu an boynunun kırık olması yüksek bir ihtimaldi ama solunum durması, boyun kırılmasından daha hayatiydi.

Kana bulanmış elimi alnına bastırdım. Gözlerim bir anlığına ruhu sökülmüş heykel gibi soğuk ve şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Aziz'i buldu.

Şaşkındı çünkü beni en son böyle dağılmış ve ne yapacağını bilemezmiş gibi gördüğünde abimi kollarının arasında kaybedişimin ilk dakikalarıydı.

"Sakin ol, Vural," dedi beni yatıştırmak istercesine. "Şu an o kızın, senin aldığın nefese ihtiyacı var."

İyiyim dercesine başımı salladım. Başını geriye doğru getirdim, alnına bastırdığım elimin baş ve işaret parmaklarıyla burnunu kapattım. Derin bir nefes aldım, Nare'nin ağzına ağzımı yasladım.

Göğsümde, yıllardır yanan ve en sonunda kül olan kimsesizlik duygusu sızladı ama bunu kendime bile itiraf edemedim.

Göğsümdeki nefes, dudaklarımdan dudaklarına aktı. Ağzındaki acı tadı aldım ama durmadım, bir kez daha güçlü bir nefes aldım ve gözyaşlarının karıştığı kan rengiyle bir dakika içinde tam sekiz kez göz göze geldim. Göğsü birkaç dakika sonra usulca yeniden inip kalktığında geri çekildim. Saniyeler sonra ambulans helikopterin pallerine karışan rüzgâr sesini duydum.

Zihnimdeki anıları durduğu zamandan sökebilecek ve beni o zamana götürebilecek kadar güçlü bir rüzgârdı.

Titreyen elime bir çare bulmam gerekiyordu.

Gözlerim, rüzgârın esintisiyle birbirine daha da karışmış olan koyu kestane saçları buldu. Yanımdaki insanların titreyen elimi, kararmış gözlerimi görmesini istemiyordum. İnsanlar sizi o hâle getiren travmaya değil, travmanın vücutta bıraktığı izleri takip ederdi; bu yüzden birilerinin en derinime sakladığım zaafları görmesini istemiyordum.

Titreyen elimi Nare'nin saçlarına kaydırdım, yavaşça okşamaya başladım.

"Kurtaracağım," dedi kaybettiğimi düşündüğüm gençliğimin mahcup sesi. *"Abi, ne olursun dayan."*

Dizlerimin üzerine çökmemek için kendimle bir savaşa girdim. İnsan, kendiyle girdiği savaşta başkasına siper olabilirmiş. Kelebek kolyeli kızın kendimle girdiğim savaşta dağlanan yarasına siper olurken gençliğimin mahcup sesinden vurulmuştum.

"Bugün burada olanları kimseye anlatmayacaksınız!" diye bağırdım. "Ben size aksini söyleyene kadar!"

Ambulans helikopterden inen sağlık görevlilerine yaptığım ilk yardımla ilgili bilgi verdikten sonra, "Kayıtlara giriş yapılmayacak, bu önemli," dedim. "Gerekli açıklamayı operasyon dönüşü Komutanıma yapacağım. Bunu bilmeniz yeter."

"Teröristlerle bağlantısı olabilir diye mi?" diye sordu birisi. "Ailesi merak edebilir..."

CamScanner ile tarandı

"Ailesi benim!" diye bağırdım öfkeyle. "Ben ne diyorsam o olacak, sorgulamak yok! En geç yarın akşamüstü hastanede olacağım."

"Komutanım, elinizi yıkayalım," dedi İlker. Onu durdurdum. "Bekleyecek vaktimiz yok," diye mırıldandım ve asker üniformama, elimdeki kanın fazlalığını sürdüm. Ne için, kimin için burada olduğumu hatırlamak için buna ihtiyacım vardı.

Zihnimdeki savaş devam ederken, "Operasyonda ne oldu?" diye sordu Feridun abi. "Diğer sivilleri bulabildiniz mi?"

"Bu kısım biraz karışık," dedim. O kısmı anlatmak istemediğimi fark ettiği için operasyonla ilgili soru sormadı.

"Kızı hastanede gördün mü? Kimlerdenmiş, orada ne işi varmış?"

"Henüz gitmedim, direkt buraya geldim," diye konuştum, buz kesmiş çayımın yerini sıcak çay aldı. Feridun abinin yanında çalışan diğer elemana *eyvallah* dercesine bir elimi kaldırdım ve kalbimin üzerine koydum, avcumun içiyle usulca kalbime vurdum.

"Niye gitmedin?"

Abimin ölümünden sonra psikolojik destek almak için hastaneye gitmem dışında, hastanelerden uzak durduğumu nasıl söyleyecektim? Son iki yıldır psikolojik destek almaktan da vazgeçmiştim çünkü gücümü zihnimdeki düşüncelerin ağırlığı değil, hastaneye giderken terleyen alnımdan ve birbirine dolanan ayaklarım tüketmişti.

Söyleyemezdim ve bu yüzden sadece, "İşte," demekle yetindim. Birkaç saniye bekledim, "Görmek istediğim birkaç kişi daha var, sonra gideceğim."

"Kızın ailesi merak eder, bir an önce haber ver," dedi, kafamda dönen tilkilerden habersizdi. "Uyanmasını bekleyeceğim," diye yanıtladım.

"İçlerinde tanıdık biri var mı?" diye sordu ima dolu sesiyle. Tanıdıktan kastettiği kişiyi tahmin edebiliyordum.

"Bitti, gitti," dedim net sesimle.

"Bitirip giden sensin, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Dünya üzerinde ilişkisi olan tek insan biz değildik," dedim. "Anlaşamadık, ayrıldık. Neden şimdi bunu sorguluyorsun?"

"Sanayiye, Süreyya'nın kuzenini görmeye gitmeyecek misin?" diye sordu. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ettiğim ikinci kişi olduğunu bilmeliydi.

"Gitmeyeceğim," dedim inatla, bana inanmayacağını bile bile. Çayımdan son kez koca bir yudum aldım ve oturduğum küçük tabureden kalktım.

"Selam söyle," dedi. "İşlerin yoğunluğu azalsın, muayeneye götürmeden önce aracın bakımını yaptırmaya geleceğim."

"Beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum," diye homurdandım. "Karamus'a dönmeden önce vaktim kalırsa uğrarım."

"Hele bir uğrama, hergele," dedi, sesi bakışlarına göre yumuşaktı. "Dev gibi adam, Yüzbaşı demem, alırım ayağımın altına!"

CamScanner ile tarandı

"Hadi çayını doldur, babalık," dedim, ona *babalık* dememden nefret ediyordu.

"Sen gelirsin..." dediğini duydum en son. Araca geçtim, önümdeki ekrandan bana ait olan *Playlist*'i açtım ve düşünmemek için şarkının sesini yükseltim. Feridun abi, babamın samimi dostlarından biriydi ama çok sık görüşmezlerdi. Küçükken her zaman yanına gelir, kahvehanesinde çalışırdım. Babam hiçbir zaman boş durmaz, tabir yerindeyse iki ayağının üstünden inmezdi. Beş saatten fazla uyumaz, toplantısı yoksa bile holdinge giderdi. Buna rağmen ne kardeşimi ne abimi ne de beni ihmal ederdi.

Gün içinde on parçaya ayrılır, her bir parçasını yanımızda bırakırdı. Annemi söylemiyorum, onsuz ne güne başlar ne de günü bitirirdi.

O, iyi bir babaydı ama ben iyi bir evlat değildim.

Elimin altındaki imkânları abim gibi terk etmiş, büyükbabamdan babama, babamdan da bana bölünen hisselerin yüzde otuz beşini reddetmiştim. Abim gibi asker olmak istemiştim. Olmuştum da ama ne kadar iyi asker olduysam o kadar da kötü evlat olmuştum.

"Dalmışım!" diye bağırdım öfkeyle, ardından bir dakika içinde yüz kez kornaya basan adama söylenmeye başladım. "Anasını siktin kornanın, düşünmeyeyim diyorum ama olmuyor işte, ne basıyorsun? Bak hâlâ!"

Sikerler trafiği, diye geçirdim içimden. İstanbul trafiğinden nefret ediyordum, bu yüzden burada *Asil*'i kullanmayı tercih ediyordum ama *Asil*'in kış lastiklerini henüz takmamıştım. İlk önce ön yolcu koltuğu camını, ardından benimkini yarıya kadar indirdim, "Neden bağırıyorsun, biraderim?" diye sordum aracımın dibinde olan adama. Sesim öfkeliydi. "Ben bağırıyor muyum? Efendi gibi bekliyorum."

"Sizin yüzünüzden diğer kırmızı ışığa kaldım," dedi. Öfkeyle yutkundum, aracın frenine biraz daha asıldım, yerimden yavaşça oynadım ve vücudumun bir kısmını camdan dışarı çıkardım.

"Acelen ne? Tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsun?"

"Aynen," dedi alay dolu sesiyle. "Gel seni de götüreyim."

"Seni aracın bir camından sokar, diğer camından çıkartırım," Gergin miydim? Biraz. Sakinleşmek için ondan geriye doğru sayacak mıydım peki? Kesinlikle hayır. "Defol git, belanı benden bulma."

Kırmızı ışığın yeşile dönmesini beklemeden gaza yüklendim, ara sokağa girdim ve kestirme yoldan geçtim. Dakikalar geçtikçe yolun uzayacağını anladım ve *sikerler böyle işi,* diyerek yeniden ana yola çıktım.

Yarım saatin sonunda sanayiye girdim ve labirent gibi dolandığım sokakların en sonunda Giray'ın dükkânının önüne aracımı park ettim. Dükkânın penceresi önünde arabaları yaptığı kanal vardı ve yüksek ihtimal yine o kanaldaydı. Araçtan indim, yine mi çırak değiştirmişti? Oldukça genç duran çırak yanıma geldiğinde, *sorun yok* dercesine elimi salladım. Çırak birkaç saniye bekledi. "Birader, senin elin hep böyle ağır mıdır?" diye sorduğumda çırağın kaşları çatıldı.

CamScanner ile tarandı

"Daha yeni başladım," dedi Giray sakin sesiyle. "Biraz beklerseniz yardımcı olabilirim. Ha siktir lan! Bu ses..."

"İki yılda sesim bile unutulmuş," dedim sahte, üzüntülü bir ses tonuyla. "Meğerse doğruymuş... İnsan gömülünce değil, unutulunca ölürmüş."

Saniyeler içinde kanaldan çıktı. İlk önce sırtını, ardından yüzünü gördüm. Yüz hatlarına yayılmış olan dağınıklığı toparlamak istedi ama yapamadı. Bunun yerine yamuk dişlerini göstererek gülümsedi.

"Geldin," dedi, sesi de gözleri gibi anında buğulanmıştı. "Vural Emir geldi!" diye bağırdı. Karşıdaki Niyazi amca, "Ne!" diye bağırdı. "Yüzbaşı olan mı?" diye sordu. Topuklarımın üzerinde ona doğru döndüm. "Kaç tane Vural Emir var?"

"Serseri Komutan!" diye bağırdı, elindeki malzemeleri bıraktı ve yanıma doğru ilerledi.

"Elim ayağım titriyor," diye konuştu Giray, sesi hâlâ şaşkındı. "Ortanca çırak, beni çimdiklesene."

"Abi, sen kimsin?" diye sordu Giray'ın *ortanca çırak* diye seslendiği.

"Askere geldiğinde burnunu sürtecek olan Binbaşı diyelim?" Sesim keyifliydi. "Sen askere gelene kadar ben Binbaşı olurum herhâlde."

"Ortanca, büyük çırağa söyle, bize tavşankanı çay söylesin."

"Çaylar da söylendiğine göre geldiğime inanılmıştır," dedim. Giray bana doğru yürüdü, aramızdaki mesafeyi kapattı ve dev boyuma yetişemediği için kollarımın altından sarıldı.

"Oğlum, gören yanlış anlayacak," dedim. "Sarılma lan şöyle."

"İki yıldır görmüyorum, bırak da keyfini çıkarayım," Dakikalar sonunda ellerini vücudumdan çektiğinde, "Zaten ayı gibiydin, daha da ayı olmuşsun. Bırak bize de ekmek kalsın..."

"Hadi işine," dedi Niyazi amca. "Oğlum, neden haber vermedin?"

"Onun işi budur," dedi Giray. "Habersizce gelir, habersizce de gider. Hatta numarasını değiştirir, o istemediği sürece kimse ona ulaşamaz. Seni kanala yatırıp ağzını burnunu kırmak vardı ama askerlerine dua et. Koskoca Vural Emir Ahıskalı dayak yemiş, demesinler diye erteliyorum."

"Yazıhaneye geçelim," dedim umursamaz ses tonuyla. "Götüm dondu. Nasılsın, Niyazi amca? İyi misin?"

"Hay *amca* diyen ağzını yiyeyim," dedi, pala bıyıklarını düzeltti ve dükkânın demir kapısını açtı.

"Kimsenin yanında böyle deme, seninle ilgileniyorum sanırlar."

"Süreyya kızımla mı ilgileniyorsun? Onun için mi geldin?"

"Hoppala," dedim dükkâna girerken. "Bitti gitti diyorum, Niyazi amca. Üzerine soğuk sular içildi, boş ver sen bu meseleyi."

"Ne bileyim, ben hâlâ o kızla hayal ediyorum seni."

"Sen beni Süreyya'yla hayal etsen ne olur? Ben kendimi onunla hayal etmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Öyle birden, keskin bir şekilde kopacağınızı bilmezdim... Sen en son buraya onun için gelmiştin, şimdi sandım ki... Yine onun için geldin."

"Onun için gelmedim." Yazıhanenin panel kapısını açtım, bilgisayar masasının karşısında duran siyah, fileli çalışma koltuğuna oturdum ve sırtımı yasladım. Niyazi amca da sobanın karşısındaki koltuğa oturmuştu. "Beni toprağa gömmeden gömen annemin, babamın arkasından tek kelime etmedim; biten ilişkinin ardından konuşmak bana yakışmaz. Olmadı, bu kadar."

"Kim için geldin öyleyse?"

"Balım için," dedim, sesim nerdi. "On yedi ocakta doğum günü, birkaç gün erken geleyim dedim."

"Annenlere de gidecek misin?"

"Niyazi amca vallahi boğuldum." Siyah, boğazlı kazağımı çekiştirdim. "Bir dur, çayım gelsin de ağzımı ıslatayım."

"Babam milletvekili oldu, haberin var değil mi?"

Neden sormuyordu?

"Benim milletvekili bir babam yok," dedim, bakışlarım bu sırada yazıhanenin duvarına, Atatürk'ün portresinin olduğu çerçevenin altında olan, abim Ömer Halis ve Giray'ın gençlik fotoğrafına takıldı. "Onun da asker oğlu yok. Sormayın artık, onlar beni toprağa, ben de onları gençliğime gömdüm."

"Ben senin amcanım. Şu kadardın," Kolunu düz bir çizgi hâline getirdi, eli sobanın boyu kadar yukarı çıktı. "Yanıma geldiğinde... Şimdi dev gibi adamsın diye sana hesap soramam mı sanıyorsun? Sorarım."

Niyazi amca, Giray'ın öz amcasıydı. Kendimi bildiğimden beri ailesiyle benim ailem samimiydi ve ne zaman bir derdimiz olsa annem ilk önce Hayriye teyzeye koşardı. Giray ise abimin çocukluk arkadaşıydı.

"Amcam, doğru diyorsun da ağzımızın tadı kaçmasın diye dedim."

"Neyse," dedi. "Ne zaman döneceksin? Hayriye teyzen gitmeden önce bize güzel bir sofra kursun. Özlemişsindir ev yemeklerini."

"Belli değil," dedim. "Acil bir durum olursa anında da dönebilirim. Haber veririm."

Dakikalar sonunda Giray'ın ortanca çırağı tavşankanı çaylarımızı getirdi. Giray da onunla gelmişti.

"Kaç şeker atıyorsunuz, Komutanım?" diye sordu ortanca çırak.

"Hiç tane," diye mırıldandım, tepsideki çay dolu bardağın alt tabağını parmaklarımla kavradım. Çay kurumuş boğazımdan yağ gibi akarken Niyazi amcanın yanına oturan Giray'a baktım.

"Serseri Komutanı buraya Balım getirtmiş. Helal olsun bıcırık kızıma..."

"Balım'ın doğum günü demek," dedi Giray. Çay kaşığını, çay bardağıyla savaşır gibi karıştırmaya başlamıştı. "Aile arasında mı olacak?"

"O gün kutlayabilir miyim bilmiyorum. Ses kaydında o gün dedim ama on altısında dönmüş olurum. Büyükbabasıyla kutlar."

"Geçen gün yanıma geldi." Giray'ın sözünü kesen, Niyazi amcanın oğlu olmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Baba! Müşteri geldi!"

"Ben gideyim de bir bakayım," dedi Niyazi amca, elindeki çay bardağını tepsiye bıraktı. "Karamus'a dönmeden önce mutlaka haber ver, Hayriye Hanım sofrası kurduracağım!"

"Tamam," dedim geçiştirmeye çalışırcasına. "Haber veririm. Hadi işin rast gele!"

Elimdeki çaydan bir yudum daha aldım. "Abimin ölüm yıl dönümü, istediği gibi mezar taşına Balım'ın doğum gününden üç gün sonrasına yazıldı. Herkes burukça ona bakarken ben o gün de yanında olamayacağım ama sorun yok. Yeter ki bal bebeğimin yüzü gülsün."

"Ya bir gün öğrenirse?" diye sordu Giray. "Ya o zaman size sorarsa, babamın öldüğü gün bana neden doğum günü kutlattınız diye? Ne cevap vereceksin?"

"Öğrenmeyecek." Bakışlarım bir kez daha abimin gülümseyen yüzüne değdi.

"Faran amca iki gün yanıma geldi, çayımı içti. O da senin gibi diline sürmüş yeminleri... İkiniz hakkında tek kelime etmedi."

Dudak kenarıma alay dolu bir gülümseme yerleşti. "Kalbindeki öfke öldüğümde mi söner sence?"

"Tövbe de ne olursun! Geçen gün patlama olmuş, yüreğim ağzıma geldi haberi dinlerken. İnsan yakınından biri şehit olmadan haber kanalında şehit isimlerini görmenin ne demek olduğunu bilmez, bilse bile şu yürekte yanan acıyı hissetmez. Sonra sen gittin, ardından ailen, Süreyya..."

"Süreyya'yı karıştırma," Zorlukla yutkundum. "Ne olursa olsun elini tutarım, dedi ama tutmadı. Ben tuttuğum eli bırakmadım, tuttuğum el beni bıraktı. Her şeyin suçlusu ilan edildim. Beni bırakanların hiç mi günahı yok?"

"Artık sevmiyor musun?"

"Bitti, sevmiyorum. Hiçbir duygum yok," dedim tek nefeste, bir kez bile düşünmeden. "Üzerinden iki yıl geçti. Yapma, dedim. Ayrılık tek başına verebileceğin bir karar değil, dedim ama dinlemedi. Kendimi bırakırım, seni bırakmam, deyişim onun bir kulağından girip çıktı ama *aileni bıraktın, bir gün beni de bırakırsın,* deyişi hâlâ kulaklarımda."

"Peki," dedi. "Seni sadece Balım rüzgârı mı attı buraya?"

"Sadece Balım rüzgârı..." diye mırıldandım. "Artık ben kalkayım. Gitmeden önce uğrarım."

"Allah'a emanet, kardeşim. Kendine dikkat et. Bir de uğramama gibi bir ihtimalin yok, bizim çocuklar da görmek ister seni..."

Geçmişin parmak izleri, çakıldığım asfaltta *ben bunu zaten biliyordum* ifadesini taşıyan yüzümde geziniyordu.

Sanki gözlerimin önünde bir okul değil, uçurum vardı ve burada, tam da şu an her şey olabilirdi. Kan dolmuş gözlerim, uçurumun kıyısında birbirlerine sarılan *babamı ve bal bebeğimi* izliyordu.

CamScanner ile tarandı

Yüzüme sert bir rüzgâr vurdu, gözlerimi usulca yumdum ama ne ben çakıldığım asfaltan bir adım gidebildim ne de babam bana bir adım gelebildi.

Düştüğüm uçurumun kıyısında hayat devam ediyordu. Paramparça olmuş ellerimle, hayatımı birbirine bağladığım halatlar sayesinde ayakta tutabilmiştim. Bir noktadan sonra beni ayakta tutan ailem değil, intikam yeminlerim ve uğruna dünyayı karşıma aldığım vatan sevdası olmuştu.

Bal kızımın sarı saçları iki yandan toplanmıştı. Saç uçları yine kıvır kıvırdı ve yüzüne her baktığımda abimi hatırlatan gülümsemeyi dedesinin gözleri önüne sunuyordu. Babamın arkasında bekleyen korumalardan biriyle göz göze geldim ama bu anlıktı. Siyah, lüks model, kurşun geçirmez aracın arkasında üç araç daha vardı.

Babamın yüzü sadece üç saniye bana döndü, aramızda on beş adım vardı ama o beni etrafın gürültüsünden fark etmedi.

Gürültü olmasaydı da fark etmezdi, diye mırıldandı iç sesim. *O seni paramparça yüreğine bakarken bile görmedi, yırtık perdelerin arasında gezinen yüzlerde seni arar mı?*

Baba, kalbimin üzerinde tepinme diye vurgunu olduğum dağları, ayaklarının altına devirdim. Şimdi evim bildiğim dağlar elime gelirken seni nasıl affederdim? İnsan, kamburu olduğu zaafları bıçak biler gibi biledğinde kendine olan inancını da yitirirmiş.

Babam, Balım'ın yanaklarından öptü ve gülümsedi. Dudakları aralandı, aynı saniyeler içinde Balım'ın da dudaklarından kelimeler döküldü ve birkaç saniye sonra babama sıkıca sarıldı.

Kaşlarım hafifçe çatıldı, dudaklarım aralandı ve karşımdaki manzarayı onlar gidene ve hatta gözlerimin önünden kaybolduktan birkaç dakika sonrasında bile sanki hâlâ gözlerimin önündelermiş gibi izlemeye devam ettim.

Bir umut, Balım'ı yengem alır diye düşünmüş ve anaokuluna gelmiştim ama hayat düşündüğüm gibi değil, istediği gibi akmaya devam etmişti. Beni az önce çakılı kaldığım zamanda yapayalnız bırakmıştı.

Araca tekrar geçtiğimde bir süre sadece akıp giden yolu izledim. Neden buradaydım, sorusunu sordum ve kendime yalan söyledim.

Balım için.

Sahil tarafındaydım. Aracın camını yarıya indirdim ve kül rengi bulutların arasında kalmış olan güneşe baktım. Martıların sesi ve yosun kokusu bu şehri çok özlediğimi sert rüzgârıyla beraber yüzüme vururken aracın içi çok sessizdi.

Düşüncelerimi susturmak için bu sefer şarkı açmadım çünkü uzağında kaldığım her şey yüzüme çarparken düşüncelerimi de dağıtmıştı. Yalnızlık masasında oturuyordum; karşımda babam, hemen yanında yirmi yaşındaki hâlim vardı ve bu dünyada her şeyden çok güvendiği insana sırtını yaslamıştı.

O masayı paramparça ettim, sonra o masayı paramparça ettiğim için ağlamak yerine daha da öfkelendim ve en sonunda, öfkelendiğinde gözünün önündeki her şeyi deviren o korkunç adama dönüştüm.

CamScanner ile tarandı

Öfkeme hâkim olabilmeyi öğrenmek için gittiğim terapileri yarım bıraktım çünkü ben böyle bir adamdım, her şeyi yarım bırakırdım ve yarım bıraktıklarım bana hesap soramasın diye. Haklı sebeplerimi parçaladığım masaya vururdum.

Boz bulanık sular geçmişin üzerini kapatmak için akarken aracı sahil kenarına park ettim ve her zaman gidip oturduğum banka oturdum. Ellerimi cebime sakladım, kısık gözlerim dalgaların sesini dinlerken gözlerimin önüne bir çift göz devrildi.

Oturduğum banktan kalktım, hastanenin bahçesinden geçerken adımlarım geri geri gidecekti bunu biliyordum ama lanet olsun ki sabaha karşı dudaklarının arasında nefes bulan o kızı görmek istiyordum.

Korkularıma rağmen.

Araca nasıl geçtiğimi, gaza nasıl yüklendiğimi ve kırk beş dakikanın sonunda hastanenin otopark kısmına aracımı park ettiğimi bilmiyorum.

Komutanım bana hangi özel hastanede, hangi odada olduğuna dair gerekli bilgileri verirken yarın mutlaka yanına uğramam için kışlaya gelmemi söylemişti ve ben de eli mahkûm kabul etmiştim. Hastane bahçelerinden nefret ediyordum. Bahçeye bir kez bile bakmadan hastaneye girdim, asansöre geçtim ve on beşinci kata çıktım.

Asansörün kapısında beni hemşire karşıladı, yoğun bakımın kapısına kadar eşlik etti ve yoğun bakım camının önüne geldiğimde genç kızın dağılmış hâli gözlerimi kısmama neden oldu.

Hemşirenin dediğine göre boynu, sağ el parmaklarının ikisi, sol el parmaklarının biri, sağ bacağı ve sağ kolu kırıktı. Başında sargı vardı, ağız yoluyla nefes borusuna takılan tüpü geceye doğru çıkaracaklardı.

Yapayalnızdı.

Benim gibi.

"Kıyafetler hazır," Usulca başımı salladım, yoğun bakım odasına girdim. "Ne zaman normal solunuma döner?" diye sordum. "Hastanızı gördükten sonra eğer isterseniz doktor beyin odasına gidebiliriz."

Onaylarcasına başımı salladım, hastane kıyafetlerini giyindim ve hemşire elinde tuttuğu uzaktan kumandayla odanın kapısı açtığında yavaşça yürümeye başladım. Odanın kapısı kapandığında derin bir iç çektim.

"Buraya gelmemek için çok direndim ama buraya gelmemek için dizdiğim korkular, yalnız kalmış olduğun gerçeğine yenildi."

Dilimin ucunda biriktirdiğim kelimeler, kelebek kolyeli kızın yanına geldiğimde çözülmeye devam ederken yalanları bir kenara ittim ve ona gerçeklerimle çırılçıplak bir şekilde geldim.

Beni duymuyordu. Tanımıyordu ama ben onun *tekmeci kız* olduğunu ve o kazanın neden gerçekleştiğini biliyordum.

Bilmeme rağmen herkese karşı susacak ve hatta bilmiyormuş gibi davranacaktım çünkü benden abimi alan acımasız Mazin, ondan da birçok şey eksiltmişti.

CamScanner ile tarandı

İyiliklerin de kötülüklerin de bir bedeli vardı.

Mazin'in payına kötülük düşmüştü ve ona ödetmem gereken bir bedel vardı.

"Arkadaşlarınızı kurtaramadım çünkü bıçakladığınız adamı bulduklarında sanıyorum ki bize haber vermek için yola çıktıklarını tahmin etmişler."

Paramparça olmuş yüzüne baktığımda, "Güzelliğinize çizik bile değmemesini isterdim," diye bir itirafta bulundum. "Ama Mazin acımasızdır. Affetmez. Bağışlamaz çünkü her şeyini kaybeden bir insan, dünyanın kanunuymuş gibi kalpleri sökülmüş heykellere dönüşür. O adam dünyanın en acımasız insanının karşısında dursa bile ondan daha da acımasızdır. Üç gün sonra tekrardan Karamus'a döneceğim ve Çağlar'dan yeni bilgi alacağım. Belki de altı gün sonra, bilmiyorum ve ben belirsizlikten, ucu açık sorulardan, karmaşıklıktan nefret ederim."

Zaman, parmak uçlarımın değdiği yaraların üzerinde adım adım tükendi.

"Bugün babamı gördüm, sen şimdi beni hiç tanımadığın gibi ailemi de tanımıyorsun, biliyorum ama ben kimseye içimi açamıyorum. Şu an karşımda olsaydın ve bana baksaydın sana da açamazdım."

Anlatmak istiyordum.

Herkese susmak isteyen yüzbaşı, bugün bir tek hiç tanımadığı kelebek kolyeli kıza konuşmak istiyordu.

"Ailemi terk ettim, onlar da beni terk etti," dedim. "Bana tercih yaptırdılar, ben de vatanımı seçtim."

Hepsi bu kadar değildi ama susmalıydım.

Buz kesmiş dudakları teğet geçen elim kabanımın cebine uzandı ve kanı kurumuş olan kelebek kolyeyi çıkardı. Gözlerim kelebek kolyeli kızın üzerinde gezinirken, "Babam beni evden yaka paça, küfrederek kovduğunda annem sadece izledi. *Yapma,* demedi. Eksi altı derece havada, üzerimde abimin hırkasıyla İstanbul'da, bir çocuk parkında uyuyakaldım. Otele gidebilirdim, akrabalarıma gidebilirdim ama istemedim. O gece o kadar çok güneş battı ki düştüğüm kuyunun içinde değil, yıldızları gökyüzünü bile göremedim. Yirmi dört yaşındaydım, bir daha güneş doğmayacak sandım. Güneş doğdu ama o yaşım, hep böyle karanlıkta, yapayalnız kaldı. Ben otuz yaşına ayak basmış adamım ama sırtımda annemin ellerini hissetmeyi özledim."

Bir damla gözyaşım, kırılmış parmaklarının üzerindeki beze düştü.

"Öyle bakma, Yüzbaşı da ağlar," dedim. "Biz askerlerin kalbi yok sanırlar. Çok şey gördüm. Kardeşim dediğim adamların kopmuş kollarını, parmaklarını, parçalanmış elbiselerini topladım. Bir saat önce azarladığım askerimin açık giden gözlerini kapattım. Bir anneye, *oğlunuz vatan için şehit oldu*, dediğimde dik durdum ama yüreğimin nasıl yandığını Allah bilir..."

Bir damla yaş daha süzülmek için izin istedi ama vermedim.

"Ben hayatıma devam edemezken, hâlâ o gecedeyken onların enkaz üzerine hayat kurmaları acımasızlık değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Yoğun bakım ünitesine ait olan sırtlı bar taburesine oturdum, kalp atışlarının düzen aralığını gösteren monitöre baktım.

"Yalnız değilsin," diye konuştum, sesim fısıltı gibiydi. "Ben varım ve uyanana kadar yanında olacağım."

Bir süre sadece yüzünü izledim ama artık doktorla konuşmam gerektiğini fark ettiğimde üzerimdeki hastane kıyafetlerini çıkardım, hemşirenin kapı önüne bıraktığı çöp poşetine koydum ve genç kadına son bir bakış attıktan sonra yoğun bakım ünitesine ait olan camın önünde beni bekleyen hemşireye doğru yürüdüm.

Doktorun kapısı açıktı, yine de nezaketen parmak uçlarımla kapıya yavaşça vurdum ve sesi duyduğu an bilgisayar ekranına bakan gözler gözlerimi buldu.

"Hoş geldiniz, Komutanım."

"Durumu nasıl?" diye sordum.

"İlk geldiğinde hayati tehlikesi devam ediyordu ama bir saat önce küçük bile olsa iyi bir ilerleme kaydettik."

"Normal solunumu ne zaman başlar? Bir de ne zaman uyanır?"

"En geç üç gün," dedi. "Bir haftadan aşağı uyandıramayız çünkü ağrıları çok fazla. Bu arada, kanında yüksek dozda verilmiş uyuşturucu ilaç çıktı. Kazadan önce boynundan verilmiş."

"Kontrolü kaybettiği için değil, uyuşturulduğu için kaza yaptı, öyle mi?"

Onaylarcasına başını salladı.

"Siz ailesi misiniz? Kayıtlara giriş yapmadık ama eğer başhekimim durumu çakarsa sıkıntı olabilir."

"Hallederim," dedim kendimden emin sesimle. "Siz üzerinize düşenden daha da fazlasını yapın, gerisini düşünmeyin."

"Siz yakını mısınız?" diye sordu bir kez daha, ısrarla. Gözlerinde gördüğüm merak duygusundan hoşlanmamıştım.

"Ailesiyim," dedim susması için. "Onun tek ailesi benim, bu sizi rahatlattı mı?" Yüz hatlarımdaki gerginlik sesime de yansımıştı. "Yoğun bakım odasının yanındaki oda boş. Orayı benim için ayarlayabilir misiniz?"

"Hastanızla ilgilenen hemşireye söylerseniz odayı sizin için açar."

"Eyvallah," diye yanıtladım. "Kolay gelsin."

Nare Mihmalli'dan...

Kelebek kolyemi düşürdüğüm lunaparkta, dik bir tekerlekten oluşan dönme dolabın önündeydim. Dönme dolap, saniyede bir değişen renkli ışıklarıyla gözlerimi kamaştırırken yanımdan geçip giden insanları izledim. İnsanların yüzünde tuhaf bir kargaşa hâkimdi.

"Kolyemi gördünüz mü?" diye sordum, gözlerim sırtı dönük adamın omzuna değdi. Bir kâbusun pençesinde asılı kalmış gibi hissediyordum ama her şey aksini iddia eder gibi çok da gerçekçiydi. Neden sargıda olduğunu bilmediğim parmaklarımı oynatamadım, bu yüzden tekrardan konuştum. "Bakar mısınız? Kolyemi gördünüz mü?"

CamScanner ile tarandı

Kolyemi neden burada arıyordum bilmiyorum. Düşürmüş müydüm? En son boynumdaydı? Biri onu benden almıştı.

Ama o bana...

Kimin hediyesiydi?

Hatırlamıyordum.

"Kolyen dönme dolaba binecek olan adamda," dedi. Gözlerim bana sırtı dönük olan adamı buldu, adımlarım kendiliğinden hızlandı.

"Lütfen bekleyin!" diye bağırdım tüm gücümle. "Kolyemi verin!"

Yanında küçük, sarı saçlı bir kız çocuğu vardı. Sesimi neden duymuyorlardı? Dönme dolaba bindiklerinde hızımı durduramadım, ben de onlarla bindim ve nefes nefese kalmış bir şekilde konuşmaya başladım. "Kolyemi verir misiniz?"

Yüzleri bana doğru döndü ama ikisinin de yüzü yoktu. Korkuyla yerime sindim, bu sırada dönme dolabın çalıştığına dair gürültülü ses kulaklarıma uğuldadı.

"Bu kolye kimin?" diye sordu küçük kız. Saçları iki yandan ayırmış ve küçük topuz yapmıştı. "Sahibi uyandığında ona vereceğim," dedi, bu sesin kime ait olduğunu biliyordum ama ismini hatırlayamıyordum.

"Beni duymuyor musunuz?" diye bağırdım. "O kolye benim."

Sanki omuzlarıma görünmezlik pelerini bırakmışlardı.

Buradaydım ama beni görmüyorlardı.

"Ben de tanışmak istiyorum, bir gün beni de tanıştırır mısın?"

"Biz de henüz tanışmadık," dedi. "Bak, gökyüzü buradan ne kadar güzel görünüyor."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Neredeyim, kimim, bilmiyorum..." diye konuştum, sesim fısıltılıydı. "Bu kâbus ne zaman bitecek?"

Sonra silikleşen yüzün yerini, zihnime kaydettiğim ama sonra yerini unuttuğum ses tonu aldı.

"Işıklar yeniden yanacak," dedi kolyemi avuçlarının arasına saklayan adam. "Işıkların yeniden yanacağı güne kadar sabret, yanındayım."

Vural Emir Ahıskalı'dan...

En son ağzıma üç ay önce sürdüğüm filtreli sigaranın ağızlığını sabaha karşı hastanenin giriş kapısında iki dudağımın arasına kıstırdım. Diğer sigara dalı kulağımın arkasında yerini alırken az önce hastane kantininden aldığım sütlü köpüklü kahveyle beraber aldığım kibriti yaktım, dudaklarımın arasındaki sigarayı ateşledim ve derin bir nefes çektim. Sadece bir buçuk saat uyuyabilmenin getirdiği dinginlik gözlerimdeydi.

Nare hâlâ uyuyordu ve durumunda herhangi bir değişiklik yoktu. Çok değil, yarın gece Karamus'a dönmem gerekiyordu ve ben onu nasıl bu hâlde bırakıp gideceğimi bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Aslında zihnimde dönüp dolaşan tilkiler bir yolunu bulmuştu ama yol ne kadar doğruydu bilmiyorum. Karamus'a sevk etmeleri konusunda bir şeyler yapmayı düşünüyordum ama durumu iyiye gitmezse bu onun için risk demekti, bunun da farkındaydım.

Haber almam gereken iki askerim vardı. Tehlikede olup olmadıklarından emin değildim, her şey bir anda nasıl bu kadar karmaşıklaşmıştı?

Karmaşıklıktan nefret ediyordum ama karmaşıklığın içine düşmüştüm.

"Siktiğimin karmaşıklığı," diye fısıldadım. Parmaklarımla kavradığım kahveden son bir yudum daha aldıktan sonra ne zaman bittiğini bilmediğim sigarayı çöp ızgarasında söndürdüm ve diğer sigarayı yaktım.

Sigaram bittikten birkaç dakika sonra elimdeki kahve de bitti. Nare'yi son bir kez daha kontrol ettikten sonra Balım'ı okula götürmek için eve gidecektim. Hastaneye tekrar girdim, asansöre bindim ve on beşinci kata çıktım.

Koridor bomboştu.

Yoğun bakım odasında, Nare'yle ilgilenen hemşireye numaramı bırakmıştım. Acil durumda beni arayacaktı ama buna rağmen evime gidememiştim.

Camın arkasında yaşam mücadelesi veren kelebek kolyeli kıza baktım. "Yanındayım," dedim, fısıltıyla. Gözlerim kalp atış hızını gösteren monitöre takıldı. "Şimdi gidiyorum ama senin için geri döneceğim."

Hastanenin otoparkına park ettiğim araca geçtim, ısıtıcıyı açtım ve aracın ısınmasını bekledim. Yarım saatin sonunda evin önünde durdum. Müstakil bir evdi. Abim, Balım doğmadan önce bu evi almış ve her şeyi Cansu'nun isteğine göre dizayn etmişti.

O yoktu ama dokunuşları bahçeye yaptırdığı demir salıncakta, merdiven korkuluklarındaydı.

Güvenlik görevlisi beni gördüğünde ilk önce şaşkınlıkla baktı, yüzündeki şaşkınlık sesine de yansımıştı. "Aracımı otoparka almana gerek yok," diye konuştum. "Uzun kalmayacağım."

"Hoş geldiniz, Komutanım," dedi, sürgülü demir kapıyı açtı. "Cansu uyandı mı?"

"Uyandılar," dedi. "Birazdan kahvaltı yapacaklar ama onun öncesinde küçük hanım, köpeği *Taci*'ye bakmaya gitti."

"Kim var evde?"

"Kimse yok." Kimseden kastının babam ya da annem olduğunu biliyordum. Arka bahçeye yürüdüm, yürüdüğüm her an Balım'ın sesi çok daha net duyuluyordu.

"Of, *Taci* ya!" dedi. "Neden *Dudu*'nun köpeği gibi konuşmuyorsun ki? Keşke konuşsaydın, o zaman oyunlar oynardık..."

Dudu mu? Kimden bahsediyordu?

"Amcamı arayacaktım ama annem izin vermedi, görevdeymiş... Gelmesine üç gün kaldı. O hiçbir doğum günümde yanımda olmaz ama bu sefer olacakmış, söz verdi."

CamScanner ile tarandı

"Söz verdim tabii," dedim. Bir an sesimin gerçek olup olmadığını anlayamadı, elindeki küçük tarak yarı erimiş, yarı buz tutmuş karın üzerine düştü.

"Amca," dedi, kendimden bildiğim iri, mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Rüya mı görüyorum? Uyandım ama... Yoksa hâlâ uyuyor muyum?"

"Amcam, geldim ben..."

Bir an düşünmedi, bana doğru koştu ve "Anne!" diye bağırdı. "Anne, amcam geldi!"

Burnumu saçlarına yasladım, kokusunu içime çektim ve titreyen sesimle, "Geldim, bal bebeğim," dedim.

"Amca, çok bekledim ben seni!" diye bağırdı, sesi öfkeliydi. Kollarını sıkıca boynuma sardı, "Ama kızmıyorum artık çünkü geldin."

Cansu'yla mutfak penceresinden göz göze geldiğimizde burukça gülümsedi. Mutfak kapısının kilidini açtı. "Hoş geldin, serseri Komutan," dedi, sesi keyifliydi. "Açıkçası geleceğine pek inanmamıştım ama beni yanılttın."

"Söz verdim." Bir elim Balım'ın beline, diğer elim ise saçlarına kaydı ve usulca okşadım. "Amca, bugün beni sen mi okula götüreceksin?"

"Evet, bal bebeğim," Yanağını yanağıma yasladı. Dudaklarım, buz kesmiş yanağından öptü. "Dönüşte de alacağım."

"Anne, rüya görmüyorum değil mi?"

Cansu burukça gülümsedi. "Hayır, anneciğim. Amcan senin için geldi. Hadi kıyafetlerini giyin ve gel. Eğer külotlu çorabını giyemezsen beni çağır."

"Giyerim," dedi, çokbilmiş küçük hanımefendi. "Amca, kahvaltı yaptıktan sonra çıkalım mı?"

"Çıkalım," diye mırıldandım, mutfak masasının önündeki sandalyeyi çektim ve oturdum. Balım mutfaktan çıkarken Cansu'nun sorgulayıcı bakışları beni buldu. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Balım için erken gelmedin," diye mırıldandı. "Eğer onun için gelmiş olsaydın çoktan gelirdin. Bu kadar beklemezdin."

"Hiç değişmemişsiniz, biliyor musun? Niyazi amca, Giray, Feridun abi, sen... Hepiniz aynısınız. Sadece sorularınız var. Bitmek bilmeyen sorularınız... Neden birinizin cevapları dinlemeye sabrı yok?"

"Belki de seni tanıdığımız için böyle düşünüyoruzdur?"

Alay dolu bir ifade yüz hatlarımda yerini alırken, "Hı hı," diye homurdandım. "Türk kahvesi yapar mısın? Orta şekerli olsun."

Sadece onaylarcasına başını salladı. "Nasıldı görev?" diye sordu.

"Karışık," dedim, bakışlarım Cansu'daydı. "Doğum gününü kutlayacak mısınız?"

"Bu tür kutlama organizasyonlarıyla ilgilenen bir arkadaşım var," Beyaz, tek kapaklı kahve dolabını açtı ve kutudaki Türk kahvesinden iki dolu çay kaşığı alıp kahve makinesinin cezvesine döktü. Suyu ve şekeri de ekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Onunla görüşeceğim bugün."

CamScanner ile tarandı

"Eğer Komutanım da onaylarsa o gün Karamus'a dönmüş olacağım," Dişlerimi birbirine geçirdim. "Bir gün öncesinde kutlarım."

"Doğum gününü kutlamana değil, yanında olmana ihtiyacı var," Sesi fısıltılıydı. "Bugün alışveriş merkezine gideceğiz. Sen de gel."

"Geleceğim," dedim. "Şimdi kahvemi içebilir miyim artık?"

Gözlerinde, neden olduğunu bildiğim ama dile getiremediğim hüznü gördüm.

Üç gün sonra abimin ölüm yıl dönümüydü ve o, kızını gülümsetmek için uğraşıyordu.

"Zor oluyor mu?" diye sordum, bu sırada önüme bıraktığı fincanın alt tabağını parmaklarımla kavramış ve fincanı dudaklarıma yaklaştırmıştım.

"Ne?" diye sordu.

"İyi değilken çok iyiymiş gibi davranmak?"

"Mecburum," dedi fısıltıyla. "O yeter ki iyi olsun."

Sonra bana burukça gülümsedi. Ben de Cansu'ya gülümsedim, buruktan ziyade *ne hissettiğini anlıyorum* demekti.

Kahveyi birkaç yudumda bitirdikten sonra Cansu'nun hazırladığı kahvaltı masasına geçtik. Tereyağına bal sürüp Balım'a uzattım. "Bal bebeğim için," dedim. Dişlerini göstererek gülümsedi, küçük ellerini minik göbeğine koydu. "Amca, bir tane daha yersem patlarım. Bu son olsun."

"Tamam, anneciğim," diye konuştu Cansu, önünde duran kızarttığı peyniri ikiye ayırdı, çatalını peynire batırdı, ekmeğin arasına koydu ve bana uzattı. "Amcan son lokmasını yerken sen koş, çantanı al gel."

Balım oturduğu sandalyeden kalktı, koşarak çantasını almaya gitti. "Tek lokma yemedin," diye konuştu Cansu. "Sen gerçekten iyi misin?"

"İyiyim," dedim, zorlukla yutkundum. Bana uzattığı ekmeyi aldım ve ağzıma attım. Gözlerimi Cansu'dan kaçırmadım ya da onu şüphelendirecek bir harekette bulunmadım. Balım mutfağa tekrar girdiğinde elinde kırmızı renk montu ve okul çantası vardı.

"Amca, giydirir misin?" diye sordu, elindeki montu dizlerimin üstüne bıraktı, ardından Cansu'ya döndü. "Bugün beslenme çantası götürmeme gerek yok, dedem bizim için börek yaptıracak."

Cansu'nun bakışları ilk önce beni, ardından Balım'ı buldu. "Biliyorum," dedi. Sessiz kaldım, Balım'ın montunu giyindirdikten sonra küçük bedenini kucağıma aldım. "Çok heyecanlı," dedi, gözleri mutluluktan parlıyordu. "Dev amcamla arkadaşlarımı tanıştıracağım!"

"Oyun merkezinde görüşürüz," diye mırıldandı Cansu ve kapıdan çıkmadan hemen önce buğulu gözleriyle bize baktı.

Omzumun üzerinden arka koltuğa sinmiş olan küçük bedene baktım, "Rahat mısın Balım?" diye sordum. "Rahatım," dedi. Kırk dakikanın sonunda yoğun ve stresli trafiği alt etmiş ve Balım'ın anaokuluna gelmiştik.

"Beni kucağına almasan olur mu? Büyüdüm sonuçta."

CamScanner ile tarandı

"Evden çıkarken hiç öyle demiyordun?"

"Ama o zaman arkadaşlarım yoktu..."

Tek kaşım *bak sen* dercesine havalandı. "Tamam," diye onayladım saniyeler sonra. Masum kedi bakışlarına bir kez daha yenilmiştim. Aracı park ettim, bu sırada Balım emniyet kemerini çıkardı ve aracın kapısını açtı. "Yüksekmiş ama inebilirim," dedi. Araçtan indiğinde minik eli büyük elimi kavradı. Beraber okula girdiğimizde sanki bu anın gerçek olup olmadığına inanmakta güçlük çekiyormuş gibi ilk önce bana, ardından ellerimize bakıp gülümsüyordu.

Merdivenlerden çıktık, anaokulunun demir kapısından içeri girdik ve o sırada kapının önünde sırtı bize dönük duran kadına, "Öğretmenim," diye seslendi, ses tonu nazikti. "Bakın, dev amcam geldi." Orta boylarda, sarı saçlı bir kadın bana doğru döndü ve o an şansıma küfretmek istedim.

Süreyya, Balım'ın anaokulu öğretmeniydi.

Siktir! Bu hiç iyi olmamıştı.

Ne zaman bu okula geçmişti? Ağır ağır yutkundu, gözleri ilk önce gözlerimde, ardından dağınık saçlarımda gezindi ve en sonunda Balım'ın parlak, gülümseyen gözlerinde durdu.

"Merhaba," dedi, sesini sabit tutmaya çalışmıştı. "Dev amcan geldi demek, senin adına çok sevindim, Balım."

"Öğretmenim Süreyya," dedi Balım. "Bu da Vural amcam."

Süreyya öğretmenin beni bir yerlerden tanıyor zaten, Balım... Hiç girmese miydin acaba tanıştırma işlerine?

Zararlı çıkacağım kesindi.

"Didem geldi mi?" diye sordu Balım, bakışları boş sınıfta gezindi. "Kimse gelmemiş ama... Amca, beni almaya geldiğinde tanışsan olur mu?"

Bir de almaya mı gelecektim?

"Olur," dedim, sesim düzdü. "Hadi gir sen sınıfına, ben de gideyim."

Süreyya, Balım'ın gitmesini bekledi. Arkamı dönmek üzereydim ki sorgu dolu gözleri beni buldu ve yerimden kıpırdamama engel oldu. "Gelmişsin," dedi. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Nare rüzgârı... Siktir, siktir, siktir! Öyle değil... Balım rüzgârı.

"Gelmem gerekti, geldim," Sesim de bakışlarım gibi sakindi. "Hayallerindeki mesleğe ulaşabilmene sevindim. İşin vardır, tutmayayım, kolay gelsin."

"Sevinmişmiş," dedi öfkeyle. "Benim yok ama sizin vardır kesin, asıl ben tutmayayım."

Öfkeli bakışlarını kaçırdı, sırtını döndü ve sınıfa girdi. Beni neden kaybettiğini görmek istiyorsa aynaya bakabilirdi. Şu an büründüğü hâl, zihninde dönüp dolaşan soruya vereceği cevaptı.

Öfke, insana kaybetmekten başka ne verebilirdi ki?

"Durumlar hiç iyi değil," diye başladı Komutanım konuşmaya. Önümde duran kahveyi ve taş çikolataları boş bir ifadeyle izliyordum. "En geç bu sabaha

CamScanner ile tarandı

Karamus'a dönmen gerek. Sosyal medya hâlâ kaçırılan sivilleri konuşuyor. Eğer önünü alamazsak yapacağımız hiçbir açıklama işe yaramaz."

"Emrinizi gün doğmadan yerine getirmeye hazırım, Komutanım," dedim. "Şu an hastanede yatıyor olan genç kızı Karamus Devlet Hastanesi'ne sevk etmemiz mümkün mü?"

"Bu kızın kaçırılan sivillerden olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?"

"Kız sivil," dedim net sesimle. "Hislerime güvenirim."

"Hisler her zaman doğru yolu göstermez ama bakalım, umarım yanılmazsın," dedi, bu sırada bakışlarım Komutanımın gergin yüz ifadesine kaydı. "O şerefsizler neden sosyal medyaya asılsız bomba bıraktı, takipçisi olacağız. Amaçları hedefe giden yolda başkası tarafından değiştirildi mi öğreneceksin."

"Emredersiniz, Komutanım."

"Şunu deyip durma, asabım bozuluyor," dedi, gergin yüz ifadesi daha da gerildi. Kahvesinden bir yudum aldı, taş çikolatayı ağzına attı ve yavaşça çiğnedi. "Genç kız uyanana kadar bekleyeceğiz. Güvendiğin üç askere durumu izah et, en kısa zamanda da diğer sivilleri kurtarmak için operasyonu başlat. Saklandıkları delikte mahvedeceğiz onları."

"Em-"

"Emir, emrine başlatma şimdi."

"Nasıl isterseniz, Komutanım," Gözlerim duvardaki saate takıldı, on ikiye geliyordu. "Benim kız yarım saate çıkar okuldan. Benden başka bir isteğiniz yoksa gidebilir miyim Komutanım?"

"Evli miydin sen? Hangi ara evlendin, oğlum?"

"Yeğenim... Abimin kızı."

"Hatırladım," dedi. "Benim sana güvenim sonsuz, Vural. Sen de kendine güven."

Balım'ı almaya gittiğimde Süreyya'yı görmemiştim. Balım beni heyecanlı bir şekilde arkadaşlarıyla tanıştırmış ve sürekli, "Bakın, dev amcam benim için geldi," demişti. Şimdi ise Cansu'yu da evden almış, oyun merkezine gidiyorduk.

"Yarın gitmesen olmaz mı amca?"

Balım'ın üzgün sesi çok daha üzülmeme neden olurken, "Acil durum, bal bebeğim," dedim. "Söz veriyorum, yine geleceğim."

"On beş gün dayanabilirim. On beş ay değil."

"Bakacağım, ilk fırsatta geleceğim," Dikiz aynasından düşen yüz ifadesini izledim. "Balım. Yapma ama böyle, amcam. Söz, ilk fırsatta geleceğim. Şimdi oyun merkezine gideceğiz, o çok istediğin dönme dolaba bineceğiz. Lütfen, güzel kızım."

"Akşam benimle *Sihirli Annem* izler misin?" diye sordu. Gözlerim Cansu'ya takıldı, *yandın sen* bakışı atmıştı. "*Taci*'nin, Umur şapşalını ısırdığı bölümü..."

"Olur, izleriz," dedim. "Şu sihir yapanlardan mı bahsediyorsun? Bir sürü bu tarz diziler var, hangisinden bahsediyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"*Dudu Peri*'den," dedi. "*Eda Peri*, *Betüş Peri* ve *Çilek*... Anne, neden benim adım Balım?"

"Bal gibi kızsın da ondan," dedi Cansu.

"Kutay da öyle diyor. Bal gibi kızsın diyor," Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Kutay kim?" diye sordum, ses tonum sakindi ama bakışlarım için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Arkadaşım," dedi umursamaz ses tonuyla. Gözlerim birkaç saniyeliğine yoldan ayrıldı ve Cansu'ya baktı. "Kutay mı mutant mı her neyse, neden benim bal bebeğime *bal gibi kızsın* diyor?"

"Ya enik onlar," dedi. "Ne takılıyorsun? Şakacıktan şey olmuştur..."

"İnşallah öyle olmuştur, Cansu."

Bu konu benim için kapanmamıştı, er ya da geç Kutay denen zibidinin façasını aşağı alacaktım. Yani Kutay denen zibidiyle tanışacaktım, dilim sürçmüştü.

"Kutay'la aynı sınıfta mısınız yoksa o diğer şubede mi?"

"Aynı sınıftayız," dedi. "Neden sordun ki amca?"

"Hiç," dedim. "Öylesine."

Alışveriş merkezinin otoparkında, yarım saatin sonunda herhangi bir krize sebep olmadan park edecek alan bulmuştum. Alışveriş merkezinin güvenliğinden geçmeden önce silahımı ve asker kimliğimi göstermiştim. Balım'ın bu sahneleri görmesini istemesem de engel olamamış, yanımda durmasına izin vermiştim.

Yürüyen merdivenlerden üçüncü kata çıktık, o çok istediği oyun merkezine geldik. "Amca, zıp zıp parka gideceğim. Sonra beraber büyük dönme dolaba biner miyiz?"

"Olur, amcam," dedim. "Hadi sen git. Annenle seni burada bekliyor olacağız."

"Çok koşturma, terlersin!" diye konuştu Cansu, ardından Balım'ın kırmızı montunu çıkardı. Balım gözlerimizin önünden kaybolurken, "Kahve içer miyiz?" diye sordum.

"Olur, sen burada Balım'a bak, ben gidip alayım," dedi Cansu. "Oyun oynarken izlememi çok seviyor."

"Nasıl istersen," diye mırıldandım. Deri cüzdanımı açmıştım ki Balım'ın, dünyaya gözlerini açtığı gün abim tarafından çekilen fotoğrafına bakakaldım. Burukça gülümsedim. "Ben de var," dedi, itiraz etmeme izin vermeden yürüyen merdivenlere doğru yöneldi. Cüzdanımı tekrardan arka cebime koydum, yavaşça ilerlemeye başladım.

Balım bahsettiği zıp zıp parkta tanıştığı iki kızla oyun oynarken sadece onu izledim. İki yılda o kadar çok büyümüştü ki görüntülü aramalarda bu kadar büyüdüğünü fark edememiştim.

Ara sıra onu izleyip izlemediğimi kontrol ediyor, gözlerimiz buluştuğunda dişlerini göstererek gülümsüyor ve oyun oynamaya devam ediyordu. Cansu

CamScanner ile tarandı

elinde iki kahveyle yanıma geldiğinde, "Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar mutlu," dedi. "İyi ki geldin," Bakışlarını gözlerimden kaçırdı. "Tekrar gidecek olsan da..."

"Cansu, yapmayın böyle. Keyfimden mi gidiyorum?"

"Keyfinden değilse neden gidiyorsun, Vural?" Zorlukla yutkundu. "Bu mesleği yapmak zorunda değilsin."

"Son nefesimi verdiğim gün bile *iyi ki* diyeceğim, Cansu. Kalbini kırmak istemiyorum ama neden gelmek istemediğim ortada değil mi? Sen böyle yapıyorsan, annem ve babam neler yapardı kim bilir? Tabii konuşsaydık..."

"Tamam, özür dilerim," dedi, buğulu gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Kardeşimsin sen benim. İnsan, kardeşi uzakta olsun ister mi? Bir de korkuyorum, anladın mı? Eğer Balım seni de kaybederse..."

Zorlukla yutkundum.

Beni kaybetmeyecek, demek istedim ama diyemedim çünkü bu meslekte, *"Güneşin yeniden doğduğu bir güne uyanabilecek miyim?"* sorusunun cevabı bile meçhuldü. Bir şeyler söylemek istedim, kelimeler boğazıma düğümlendi, tek yapabildiğim art arda sertçe yutkunmaktı.

"Amca, hadi dönme dolaba gidelim!"

Balım'a baktım. "Geliyorum," dedim. Sonra hiçbir şey olmamış gibi Cansu'ya döndüm. "Sen geç otur boş masaya, kahveler soğumadan gelirim."

Orta boyda, oyun merkezindeki alana göre yapılmış olan dönme dolabın önünde durduğumuzda, "Ben seni izleyeceğim," dedim. "Dev amcan sığmaz buraya."

"Of, amca ya! Neden bu kadar uzunsun ki!"

"İşte," dedim umursamaz bir ses tonuyla. "Hadi amcam hadi, bin de gidelim."

Dönme dolaba bindi, tam on beş dakika boyunca gülümseyerek beni izledi ve oradan da indiğinde, "Tamam, amca. Hadi sen kahveni iç, ben tekrar zıp zıpa döneceğim."

"Gözümüzün önünden ayrılma," diye uyardım. Tekrar diğer oyuncakların olduğu yere doğru hareketlendi. Gözlerimle bulunduğu yeri işaretledikten sonra ben de Cansu'nun yanına geçtim.

"Bu gece helikopterle de dönebilirim, duruma göre bakacağım."

"Sen yerinde duramıyorsun," dedi. "Gerçekten gelme nedenin Balım mı?"

"Balım," diye onayladım. "On altı ocakta da gelsem, on yedi ocakta da gelsem bir gün kalacaktım. Yüzbaşıyım ben, dolanamam öyle."

"Ben bunu yemedim ama sen yedim farz et."

Üç saati devirdiğimizde Balım yemek yediğimiz yerde, dizlerimde uyuyakalmıştı. Hesabı ödedikten sonra alışveriş merkezinden ayrılmış ve bir saatin sonunda eve gelmiştik.

"Uyanırsa mızmızlanır," dedi. "Sen o uyanmadan kaç."

"O zaman da kızmaz mı?" diye sordum. "Keşke erken dönmem gerekmeseydi..."

CamScanner ile tarandı

"Yine gelirsin," dedi Cansu fısıltıyla. "Doğum gününde sen almışsın gibi uğur böcekli pasta alırım, bir de ne zaman geleceğine dair not yazarım."

"Ben halledeceğim, sen uğraşma," dedim. "Uğur böceklerini çok mu seviyor?"

"Çok," dedi.

Evin önüne aracı park ettikten sonra Balım'ı kucağıma aldım, bu sırada tek gözünü açtı. "Gidecek misin?" diye sordu. "Gitmek zorundasın, biliyorum ama en azından söz versen... İlk fırsatta gelsen..."

"Söz, bal bebeğim," dedim güçlükle. Burnumu boynuna yasladım, bebek kokusunu içime çektim ve sımsıkı sarıldım. "Seni çok seviyorum, amcam. Allah'ın izniyle geleceğim."

"Peki, beni gerçek lunaparka götürür müsün geldiğinde?"

"Evet, geldiğimde gerçek lunaparka götüreceğim seni ve bu sefer beraber dönme dolaba bineceğiz," dedim. Küçük eli uzandı, yanaklarımı usulca okşadı ve uyku mahmuru gülümsemesi beni de gülümsetti.

2 Şubat 2019 - Yirmi gün sonra...
Nare Mihmallı'dan...

Kalpteki kangren acı kesip atıldığında insan ruhu, kabuk bağlayan yaralar gibi iyileşmek için gün sayar.

Nemrut ateşiyle sabaha kadar yanan bir yüreği hangi yağmur dindirebilir ki?

Hayata kanadı yırtık bir kelebek olarak yeniden döndüğümde, sonunu düşünmeden attığım adımların sonucunda zihnimdeki anıları yok etmiştim. Evimden kilometrelerce uzakta, hiç bilmediğim bir evin gölgesinde uykuya gömülen bilincimle yaşamaya devam ederken zihnimdeki anıları kaybedeceğimden habersizdim.

Önce kaburgalarımda nefes almamı zorlaştıran bir acı hissettim. Bu duygusal acıdan önce, fiziksel olarak hissettiğim ilk acıydı. Sanki başım ağır bir enkazın altındaydı ve ben güçlükle gözlerimi aralamaya çalışıyordum. Sol elimi kaldıracak gücüm yoktu, ben de bu yüzden birbirine yapışan kirpiklerimi usulca araladım. Hissettiğim yoğun fiziksel acının neden olduğunu sorgulamak için attığım ilk adımdı. Gözümün önüne düşen eşyalar yağmur yağan bir camın ardından baktığım buğulu manzarayı andırırken zamanın parmak uçları gözlerimi tek bir noktaya kilitledi.

Yavaşça akan serum damlalarına.

Boynumdaki ağırlığın sebebi, taktığım boyunluktu ve hareket etmemi engelliyordu. Üzerime örtülen acının parmak izlerini oynatmaya çalıştığım sağ bacağımda çok daha fazla hissederken sesimi bulmaya çalıştım.

"Ne oldu bana?" diye fısıldadım güçlükle. Etrafa bakınmak istiyordum ama başımdaki acı öyle kuvvetliydi ki... "Su istiyorum..."

Kimse yoktu.

CamScanner ile tarandı

Neden kimse yanımda yoktu?

Sonra zihnim kâbusların gölgesindeyken hep aradığım o kolyeyi hatırladı.

"Kolyem nerede?" diye sordum bir kez daha. "Kolyemi istiyorum..."

Hareketlendiğim an dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü, yanağıma bin kâbusun rüzgârlarını taşıyan gözyaşları aktı, izini kalbime bıraktı.

"Neden kimse yok?" diye fısıldadım karanlığa doğru. "Neden kimse sesimi duymuyor?"

Gri renkli çarşafa sırtüstü uzanmıştım ve saçlarım, alnımda taşıdığım sargı bezin izin verdiği kadarıyla yastığa dağılmıştı. Sol elimi güçlükle kaldırdım, boynumda olduğuna emin olduğum kolyeyi aradım. *Yoktu.* Bu yataktan kalkmam için ilk önce serum damlalarının kanıma karışmasını sağlayan iğneyi çıkarmam gerekiyordu.

Sol elimdeki serum kablolarını ağzımdan sertçe çektim, beyaz sargının altında kalan yara kanamaya başladı ama umursamadım. Sol elimin işaret ve başparmağıma yerleştirilmiş olan kuru tahta hareket etmemi zorlaştırıyordu ama sağ kolumdan çok daha iyi iş göreceği kesindi.

Boşta kalan üç parmağımı yatağın kenarına, sağ elimin alçısını da yatağın diğer tarafına koydum ve bütün gücümü kullanarak yataktan kalktım. Gözlerim ilk önce başparmağıma kadar alçıda olan sağ kolumu, ardından sağ bacağımı buldu. Parmaklarım kırıktı. Göğsümde, belimde, kısacası vücudumda hissettiğim hiçbir ağrı normal değildi.

Enkaza dönmüştüm.

Bu ben miydim?

Gözlerim odanın içindeki eşyalarda gezindi. Hiçbiri bana ait değildi. Ya da bana aitlerdi ama ben hatırlayamıyordum. Burası benim odam mıydı?

Yatağın karşısında, şifonyerin üzerinde camı kırık bir çerçeve, çerçevenin içinde küçük bir kız vardı. Mum ışığının gölgesinin izin verdiği kadarıyla gülümseyen yüzünü inceledim; sarı saçlıydı ve iri, buz mavisi gözlere sahipti.

Göğsüme saplanan ağrıyı her nefes alışımda daha da yoğun hissediyordum. Odanın kapısı açıktı ve eğer yanılmıyorsam yanan cılız ışık koridora aitti. Odadan çıktım ve dar bir koridordan geçtim. Adımlarım yavaştı ama buna rağmen sağ bacağımdaki alçıya basarak yürümek canımı yakıyordu.

Koridorun sonundaki odanın önünde duraksadım, başımı ağır ağır çevirdim ve koltukta, bir eli başının altında uyuyor olan iri bir beden gördüm.

Yaralıydım ve hiç tanımadığım bir adamın evindeydim.

Neden yaralanmıştım?

Koltukta uyuyan bu adam kimdi?

Zihnimdeki anıları yokladım ama hepsi içine daha da düştüğüm, kaybolduğum karanlıktan ibaretti.

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sessizce ağlamaya başladım. Korkuyordum... Neden korktuğumu bile bilmiyordum, tıpkı kim olduğumu, neden yaralandığımı bilemediğim gibi.

CamScanner ile tarandı

O kapıdan uzaklaştım, cılız ışığın gölgesinde yavaşça yürümeye devam ettim. Portmantoya baktığımda bana ait hiçbir şey göremedim. Evin demir kapısının önünde tahtadan bir kapı vardı, tahta kapıyı açtım ama demir kapının kulpunu bile indiremedim. Sonra arkamda yabancı bir nefesin gölgesini hissettim.

"Korkma," dedi sakin sesiyle ama bu daha çok korkmama neden oldu. Demir kapıya asıldım ve asıldığım kapı gıcırdayarak açıldı. Ne yani, kilitli değil miydi? "Gelme!" diye bağırdım, boğazım bağırdığım için acımıştı. "Çok korkuyorum, gelme! Kimsin sen? Gelme diyorum!"

"Sakin ol, Nare," dedi. Yüzümü acıyla buruşturdum, "Nare kim? Bilmiyorum!" diye bağırmaya devam ettim. "Ne olursun gelme, korkuyorum... Kolyem nerede? Kolyemi bulacağım. Lunaparkta düşürdüm..."

Evin dışına doğru ilerlemeye başladığımda yabancı adamın gölgesi hâlâ benimleydi.

"Neredeyim?" diye sordum, her yer karanlıktı. "Nare kim? Ben miyim? Neden ismimi hatırlamıyorum?"

"Ben sana zarar vermem, Nare," dedi, sesi gürdü. "Hayatını kurtardım."

"Nasıl?"

"Aracın şarampolden uçuruma doğru yuvarlandı, seni ben buldum..."

"Hatırlamıyorum," diyebildim sadece. Zihnim, anıları kaybolmuş boş bir sokaktı ve karşımdaki adamın söylediklerinin karşılığı ben de yoktu.

"Korkuyorum, çok korkuyorum..." Sessizce ağlamaya başladım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum ve bu beni korkutuyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, o an yürüdüğümün farkında bile değildim. "Ayak bileğin kırık, kolun kırık, parmakların kırık... Bu kadar yarayla nereye gidebilirsin?"

"Kolyemi kaybettim," Hatırladığım tek şey buydu. "Annem vermiş onu bana... Anneminmiş o kolye. Annem kim? Hatırlayamıyorum! Kaç gece kâbus gördüm, biliyor musun? Hani insan saplandığı çamurdan kurtulmaya çalışır ama debelendikçe daha da saplanıp kalır ya... Döndüm dolaştım, aynı kâbusa ağladım. Birisi benden kolyemi almıştı, ben de bulmaya çalışıyordum. Uyandım, şimdi yine kolyemi arıyorum... Kolyem nerede?"

"Yavaşla," dedi gür sesiyle. "İlerisi buz, Nare! Düşeceksin!"

Sonra adımlarım hızlandı. Benimle birlikte yabancı adamın da adımları hızlandı. "Gelme!" diye bağırdım ama beni dinlemedi. Saniyeler içinde belimden yavaşça kavradı ve parmakları sakinleşmem için yavaşça sırtımda gezinmeye başladı. Boşta kalan eli yüzüme düşen saçlarımı buldu, gözlerimin önüne düşen saçlarımı usulca kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sakin ol," dedi. "Biliyorum, çok zor bu istediğim ama şu an bu hâldeyken hiçbir yere gidemezsin. İzin vermem."

"Sen kimsin?" Yüzü yüzüme, gözleri gözlerime çok yakındı. Sıcak nefesi dudaklarıma izini bırakırken gözlerim, konuştukça ağzından çıkan buharlı dumana takıldı. "Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı."

CamScanner ile tarandı

"Hatırlamıyorum," diyebildim bir kez daha. "Sen beni tanıyor musun?"

"Seni tanımıyorum ama ben de senin gibi düştüğün yalnızlık ve bilinmezlik çukurundayım. Bu kuyudan gökyüzü bile görünmüyor... Biliyorum, *Leylifer.*"

"Az önce Nare demiştin? Leylifer kim?" Zorlukla yutkundum. "Seni tanımıyorum, nasıl güvenebilirim?"

"Şu an kendini de tanımıyorsun," Buz mavisi gözlerini gölgeleyen kirpikler ağır ağır açılıp kapandı. "Yarın İstanbul'a, hastaneye gidelim ve bu durumun neden kaynaklı olduğunu öğrenelim. Ağır travma geçiriyorsun..."

"İstanbul'da mı yaşıyorum? Burası neresi peki? Eğer İstanbul'da yaşıyorsam neden burada kaza yaptım?"

"Karamus'tayız," dedi, belimdeki eli gevşedi. Çok ağlamak istedim. Paramparçaydım. Ailem yoktu... Evim yoktu... Ben yoktum... Kolyem yoktu... "Buradayım, Leylifer."

Gözlerimin önü karardı, gevşeyen elleri nazikçe belimi, ardından baldırlarımı kavradı ve hiç zorlanmadan beni kucakladı. Buz kesen yanaklarımdan çeneme kadar akan sıcak gözyaşlarını silmek istedim ama buna bile gücüm yoktu.

Canım çok ağrıyordu.

"Kolyem de yok," dedim, iç çektim, sessizce ağlamaya devam ettim. "Kolyemi kaybettim..."

Başımdaki ağırlığı kaldıramıyordum. Adımları yavaşladı, diziyle sabit durmamı sağlarken baldırlarımda olan eli, başımın geriye düşmesine izin vermedi.

Başımı göğsüne yasladı, derin bir iç çekti ve eve doğru yürümeye başladı. İlk önce demir kapıyı, ardından tahta kapıyı ayağıyla ittirip yavaşça kapattı. Dar bir koridordan, iki odanın önünden geçti. "Elini yüzünü yıkayayım," dedi. Banyoya girmeden önce ışığı yaktı, belimdeki elini çekmeden beni yavaşça lavabonun önüne indirdi. "Göğsüme yaslan, alçıya basma."

Göğsüne yaslanmak yerine elimi omzuna koydum, alçılı ayağımı havaya kaldırdım ama dizimi bükmem, yüzümün buruşmasına neden oldu. "Kötü kokuyorum," dedim. "Kaç gündür bu hâldeyim?"

"Yirmi üç," dedi. Avcuna aldığı soğuk suyu lavaboya doğru eğmiş olduğum yüzüme döktü, yüzümü yıkadıktan sonra çamaşır makinesinin üzerinde duran peçeteyle ilk önce yüzümü, ardından ıslanan boyunluğu kuruladı. Başımı kaldırdım, aynaya baktım.

Dudaklarım şişmişti. Göz altlarım mosmordu, yanaklarımda morlukların iyileşirken iz bıraktığı çürükler vardı ve üstelik koyu renkteydi. Yüzümde oluşan ifade dile gelseydi eğer düşmemek için tutunduğum omuzda sabaha kadar ağlardı. Dudaklarım titriyorken aynada gördüğüm yabancı insanı izledim.

Aynada iki yabancı vardı. İkisi de bana yeryüzü ve gökyüzü kadar yabancıydı. Boşta kalan elim aynadaki yabancıya dokunmak için hareketlendi ama aynada, kâbuslarımda deli gibi aradığım kolyeyi gördüğümde duraksadım.

Kolyem, Vural Emir'deydi.

Hatırladığım tek şey, kolyenin anneme ait oluşuydu.

Bana ait olan tek şey değildi belki ama şu an kendime dair hatırladığım tek şeydi.

"Nare," dedi fısıltıyla. "Kelebek kolyeli kız..."

Omzumdaki elini düşmemek için çok daha sıkı kavradım. Bir eli uzandı, tekrardan belimi kavradı ve az önce uyuduğum odaya girerek yatağın üzerine bıraktı. "Uzun süre ayakta değildin, ağrıların çok fazla, bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen," dedi.

"Ne kadar süre böyle yaşayacağım? Hiçbir şey hatırlamıyorum..."

Sessiz kaldı. Bu sessizlik, *bilmiyorum* demek miydi? Yatağa uzanmama yardımcı oldu, alçıda olan ayağımın altına yastık koydu. Sonra odadan çıktı ama aynı dakika içinde geri döndü; elindeki malzemeleri yatağın kenarına bıraktı ve serum iğnesini sertçe çekip çıkardığım için kanamaya başlayan yarayı ilk önce oksijenli suyla temizledi, ardından temiz yara bandı yapıştırdı.

"Hemşire Hanım uyuyor, iki gündür hiç uyumadı, bu yüzden serumu uyandığında takar."

"Başımda yirmi üç gün boyunca hemşire mi bekledi?" diye sordum, onaylarcasına başını salladı. "Bazı geceler evde olamıyordum, benim yerimi o aldı ve başında bekledi."

"Kazayı nerede yaptım?"

"Dağ yolunda," dedi. "Şu an verdiğim cevapları algılayacak kadar kendinde misin bilmiyorum, bu konuşmayı sabaha erteleyelim."

"Ailem yok mu?" diye sordum. "Yirmi üç gün boyunca bu yatakta ölüden farksızdım, yaşam mücadelesi verdim ve kimse beni sormadı mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Seni tanımıyorum."

Elimin çok daha iyi olduğuna emin olduktan sonra malzemeleri yatağın yanı başındaki komodinin üzerine koydu. Yorgun bakışlarım, kaybolan anıların gölgesinde gezinirken zihnimi neden bu hâle geldiğimi bulabilmek için yokladım ama tek bir şey bile bulamadım.

"Nare," dedi fısıltıyla. "Bazı anılar sonsuza dek zihnimizden kaybolsa bile izleri bizimledir. Hâlâ yaralısın. İlk önce gücünü toplaman, sağlığına kavuşman gerek. Işıklar aydınlanana kadar yanındayım, sen sadece izleri takip et."

Ve avucuna sakladığı, kanı kurumuş olan kırmızı benekli kolyeyi avcuma bıraktı. Kolyenin tersini çevirdim, arkasında eğik yazıyla yazılmış olan isme baktım. Zihnimdeki izleri takip etmek için ilk adımı attığımda buz mavisi gözlerin gölgesi üzerimdeydi.

"Nare," diye fısıldadı yabancı bir ses. "Senin ismin Nare."

4

ODALARDA IŞIKSIZ

Kaybolmuştum.

Zihnimdeki anıların içinde, içimin sokaklarında, karşımdaki adamın sözlerinde...

İnsan kaybolduğu yerde, kendinden bir parça bulduğunda onu saklar; ihtiyaç duyduğu an karşısına koyar ve sorar: "Hayatımdaki yerin ne?"

Avcumun içinde ismimin yazdığı, rengi siyah, kanatları kırmızı benekli, kelebek desenli bir kolye vardı. Bu kolyeyi bana kimin verdiğini ya da bu kolyenin hayatımdaki yerinin ne olduğunu bilmiyordum; biliyorsam da hatırlamıyordum. Daha önce, *keşke hafızam silinse de hiçbir şey hatırlamasam*, diye bir cümle kurdum mu bilmiyorum ama eğer kurduysam o an işte şimdi bana ağız dolusu bir kahkaha atabilirdi.

Kaybolmak, ait olmadığın bir odanın içinde ışıksız kalmaktı.

Kaybolmak, ait olduğun bir kolyeye hiç ait değilmişsin gibi bakmaktı.

Derler ki; ait olduğun yeri bulmak için bazen kaybolman gerekir. Ait olduğum yer, bir dönme dolabın altıncı salıncağıydı. Kolyem o adamdaydı, dönme dolaba binen adamda... Yüzü yoktu, kalbi boştu.

Hayır, kalbi boş değildi. Kalbi de yoktu. Bir yerin boş olması demek, bir gün dolabileceği anlamına gelirdi. *O hiç yoktu.*

"Hiç ait olduğum yer neresi diye düşündün mü?" diye sordum, sesim bana bile yabancıydı. Sanki dünyaya yeniden gelmiştim; ölüm, şu anki yaşımdan önce yaşadığım hayata bir ateş gibi serilirken hatıraların küllerini bile yakmıştı. Yüzüme acı bir tebessüm yerleşti. Kaç yaşında olduğumu bile hatırlamıyordum.

Kar tanelerinin eriyip kaybolduğu pencereden yansıyan cılız ışık, yüzünün sol tarafını aydınlatıyordu. Birkaç kez ağır ağır yutkundu, yerinden hafifçe doğruldu ve uzun kirpiklerinin arasından dakikalar sonra bana baktı. "Ait olduğum yer dağlar," dedi, gözleri kaybolduğum yeri hiç bulamadı çünkü *bir kez bile aramadım* dercesine bakıyordu. Başıyla pencereden görünen karlı dağları işaret etti. "Ait olduğun yer neresi hiç düşündün mü, diye sorduğunda gözlerim karlı dağlardaydı. Bir soruyu sorduğunda gözlerin nereye ve kime dönükse cevap ondadır ya da cevap odur. Şimdi sen söyle, Kelebek Nar... Hiç ait olduğum yer neresi diye düşündün mü?"

Gözlerimi anında avucuma sakladığım, üzerine kan lekesi bulaşmış siyah kolyeye indirdim ama kalbimden ses yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Kalbi," diye sordum, *"Neden dağları seçti?"* Cevabı hazırdı. *"Kendiyle bir daha karşılaşmamak için bu savaşı kaybetti."*

"Ait olduğum yer neresi bilmiyorum, düşünemiyorum da," dedim fısıltıyla. Ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim, art arda iki kez sertçe yutkundum; derin bir nefes alıp verdim ama çaresizlik gözyaşları yanağımdan süzüldüğü gibi göğsümde açılmış olan boşlukta kayboldu. "Işıklar ne zaman aydınlanacak?"

Göz ucuyla sol bileğindeki siyah kayışlı, dijital saate baktım. 05.16'ydı. "Seni nasıl bulduğumu merak etmiyor musun?" diye sordu tekdüze bir ses tonuyla. "Uyanalı bir saat oldu ama yaptığın tek şey, buğulu gözlerle kolyeyi ve odayı incelemek."

"İsmin neydi?" diye sordum.

"Vural Emir."

"Benim ismim ne?"

"Nare," Tek kaşı sorguyla havalandı. "Kendimi sorgu odasında, konuşturmaya çalıştığım kişi gibi hissettim. İnsan, bildiği cevapları bilmece kutusunu doldurur gibi nasıl da söylüyormuş hemen. Başka sorun var mı? Karışık, cevabı iki ucu boklu değneklerden olmazsa sevinirim. Pek sarmıyor çünkü."

"Bilmece çözmüyoruz," dedim sakince. "Bir şeyler sorabilmem için tek tük bile olsa hatırlamam gerek. Hatırlayamıyorum."

Zihnimi yokladım. Yokladığım anılar düşüncelerimi bir kara deliğe çevirdi; anılar oradaydı, kilitli kapının ardında, bir sandığın içinde. Dudaklarımı tedirginlikle dişledim, nefesim daraldı, içimin penceresini açtım ama şiddetli bir rüzgâr beni yabancısı olduğum denizin kıyısında yapayalnız bıraktı.

"Hatırlayamıyorum," dedim, kendimi kaybediyormuş gibi hissediyordum. "İnsan kendini nasıl hatırlamaz?" Avucumun içindeki kolyeye baktım; içi ruhsuz, bomboş bir anıdan ibaret miydi artık benim için? "Dönme dolap vardı, bir adam ve bir kız çocuğu... Bir uyandım, onlar yok, yalnızca sen ve kolyem varsınız."

Zihnim uğulduyordu. Yerimden doğruldum, yağlı saçlarımı dudaklarımın arasından çıkan sert nefesle ittirdim. "Mahvoldum," dedim, hıçkırarak ağlıyordum. "Mahvoldum, Emir."

Avucumdaki kolye parmaklarımın arasından kaydı; sanki kolye değil, odayı aydınlatan avize gürültülü bir şekilde düşmüştü.

"Ailem yok, evim yok, ben yokum, anılar yok!" Sinir krizi geçiriyordum. Bağırıyordum. Ağlıyordum. Yattığım yerden doğrulduğumda dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü ve gözyaşlarıma karıştı. "Bir gün varsın, diğer gün bir ihtimal dedikleri bu mu?"

Vural Emir oturduğu koltuktan kalktı ve yanıma geldi. O bana dokunup dokunmamak arasında kalırken bir elim boynumdaki boyunluğa kaydı. "Boğuluyorum!" dedim. "Buz gibi bir suyun içinde çırpınıyorum ama kimse sesimi duymuyor!"

CamScanner ile tarandı

Dişlerim birbirine çarptı, çeneme gözyaşlarım değil; hatırlayamadığım anılar devrildi. "Işıklar aydınlanmayacak," diye devam ettim zihnimde uğuldayan o sese. *Bugün*, diye bağırdım. *Benim...* Devamı vardı ama anlamı yoktu. *Bugün, diye bağırdım. Ruhu ölmek üzere olan genç bir kızın...* Boyunluğa öyle asıldım ki günlerce bu yatakta ölü gibi, hareketsiz kalmamış gibi. Vural Emir ilk önce kırık parmaklarımla boyunluğa asılmamı beklemediği için afalladı, daha sonra da kendime uyguladığım güç karşısında.

Yüz hatlarındaki şaşkınlık çabucak silinirken bir eli belime kaydı. "Sakin ol," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Şu an bir krizin eşiğindesin. Ya o eşikten düşecek ya da yürüyeceksin... İzin ver, yürümene yardım edeyim."

"Bırak beni!" diye bağırdım ama bunu isteyerek söylemedim. İsteyerek de ağlamıyordum. Kaybolmuştum... İnsan, nasıl olur da zihnindeki anılarda kaybolurdu? "Beni hiç kimse duymuyor!"

Belimdeki elinin baskısı arttı, sert değildi ama gevşek de değildi. "Ben seni duyuyorum," dedi. Diğer eli yağlı saçlarıma, başımın arkasına kaydı; hafifçe eğildi ve yüzümü yavaşça göğsüne yasladı. "Nasıl zor, biliyorum. Bilmez miyim? Bir saat önce ışıklar yeniden aydınlanana kadar yanındayım, demiştim. Hatırlıyorsun değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Işıkları yeniden yakacağım, Nare," dedi ve bir saat önce kurduğu cümlenin üzerini çizdi. "Hâlâ yaralısın. İlk önce iyileşeceksin. Gücünü toplayacaksın, güç toplarken hatıraları da arkandan sürükleyeceksin. Zaman her şeye iyi gelir, derler. O cümlede soluklanmak iyi değil, hiç bilmezler. Sen de bilme... Sabırla bekle."

"Ama sabır da bir gün taşıp çatlarmış," diye konuştum güçlükle. "Ben nasıl dayanacağım?"

"Ah be Nare..." dedi kısık bir ses tonuyla. "Ah be Leylifer..."

Bir elim belimi tutan eline kaydı, tırmandı, dirseğinde durdu. Avucumun içiyle dirseğini kavrarken sakinleşmeye çalıştım. Sık sık soluk alıp vermelerim, nefesimi düzene bindirdiğinde göğsümün içinde sıkışan harlı ateşi de sakinleştirdi. "Kahvaltıdan sonra karargâha gideceğim, işlerimi halledeceğim. İşleri yoluna koyduktan sonra da İstanbul'a, hastaneye gideceğiz."

"Kaç gün sürer?" Küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarımı yukarı doğru büktüm. "Çok sürmesin, ne olur..."

"Biraz toparlan, iki günü geçmeyecek."

"Tamam," dedim başımı usulca göğsünden ayırırken. "Hafızasını kaybetmeden önceki Nare sana nasıl bir tepki verirdi, bilmiyorum ama... Her şey için teşekkür ederim. Yanımda olduğun ve olacağın günler için."

Avucumu dirseğinden ayırdım, o da elini belimden çekti. Yatağın başucunda duran sarı, loş ışığı açınca kan kırmızı gökyüzünden odanın içine sızan diğer ışığı kırdı. Gözlerim yeniden bileğindeki dijital kol saatini buldu. 05.32'ydi.

"Su içmek istersen bana seslen. Kendin uzanma. Doğru ve kontrollü bir şekilde hareket etmelisin."

CamScanner ile tarandı

"Tamam," dedim yavaşça. Tedirgin bakışlarım bedeninde gezinirken boynundaki künyeye takıldı. "Kolyemi başucuma koyar mısın?"

"Orada kaybolabilir," diye mırıldandı. Dizlerinin üzerine çöktü, kolyemi yerden aldı ve yatağın karşısındaki şifonyerin orta çekmecesinden bir kutu çıkardı. Kutudaki künyeyi boynuna astı, kelebek kolyemi kutuya koydu ve ardından kutuyu başucuma bıraktı. Sırtımı yasladığım yastığı kontrol ederken, "Rahat mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Biraz ağrım var," Ağrım çoktu ama dile getirmek istemiyordum; içimden bir ses, *hatırladığın o Nare olsan da getirmezdin,* dedi. *Sen acılarını hep yuttun ama gözlerindeki kırgınlığı hiç yok edemedin.* "Ağrı kesici içebilir miyim?"

"Birazdan hemşire hanım uyanır," Başını eğdi, ciddi bir ifadeyle koluma baktı. Baş pozisyonumu bozmadan birkaç adım attı; soğuk başparmağını, sıcak koluma yavaşça bastırdı. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedim sararmaya yüz tutmuş morluklara bakarken. "Ağrım var ama dokunduğun yer acımıyor."

"Hiçbir şey düşünmeni istemiyorum," Başını kaldırdı, direkt olarak gözlerimin içine baktı. Zaman, mümkünmüş gibi yavaşladı ve ağır bir çekime alınmış gibi kirpiklerini yavaşça açıp kapattı. Sesler sustu. Zihnimde geçmişe açılan bir kapı vardı. Kilidi kırık olduğu hâlde açıp kirli zemininde yürüyecek gücüm yoktu, eşikte dinleniyordum.

Şu an o eşiğin önünde, zihnimde kaybolan hatıranın izlerini taşıyan gözlerine bakıyordum. O, hatıralarımı kaybederken de kaybettiğimden haberim yokken de yanımdaydı. Geçmişin sönen ışıklarının aydınlanmasını beklerken yanımda duracağını hatta ışıkları yakan kişi olacağını söylemişti. *Ya o ışıklar hiç yanmazsa? O zaman ne yapacaktım?*

"Sana hiçbir şey düşünmeni istemiyorum demiştim, Nare," dedi, baş ve orta parmağını birbirine vurup şaklattı. "Bunu söylerken bile bir şeyler düşünmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Zihnim uğulduyor," diye mırıldandım keyifsiz bir ses tonuyla. "Bir şeyler düşünmeden durabilmek... Belki buz gibi bir havuzun içine girersem düşüncelerimi dondurabilirim." Bu düşünce bile tüylerimin ürpermesine yetmişti.

Dudaklarını keyifsiz bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvırdı. "Kar daha iyi bir fikir gibi... Gel yukarı dağa çıkalım, seni bir buçuk metrelik kara bırakayım. İki dakika dayanırsan üçe gelince tekrar konuşuruz."

Tek kaşını sorguyla havaya doğru kaldırırken çatlamış dudaklarımı dilimle ıslattım. "Beni çok hafife alıyorsun gibi hissediyorum," Sanki hafızasını kaybeden ben değil de bana oldukça yabancı gelen o kız konuşuyordu. "Ne kadar dayanıklı olduğuma tekrar bak istersen." Gözlerim bedenimde gezindi. Kırık dökükтüm, kabul ediyordum ama bu kadar kırık dökük iken bir tekme de sırtıma ben basmayacaktım.

Buz mavisi gözleri, beni süzmeye ayağımdaki alçıdan başladı; parmaklarım-

CamScanner ile tarandı

daki kırıklara, kolumdaki çiziklere, morluklara, boynuluğa ve en sonda yüzümde durdu. "Seni hafife alıyor gibi hissettirdiysem üzülürüm." Bir eli çenesini buldu, parmakları çenesinde oyalanırken konuşmaya devam etti. "Ne kadar dayanıklı ve zeki olduğunu, seni bulduğum uçurumun kayaklarında, yaşadığını anlamam için gözlerini oynattığında fark ettim."

"Senden bir şey istersem beni yanlış anlar mısın?"

"İsteyeceğin şeye bağlı tabii bu durum," dedi dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken.

"Asker olduğunu ve yanında gerçekten güvende olduğuma dair kanıtlayacağın her belgeyi görmek istiyorum." Gözleri, *bunu isteyeceğini biliyorum* der gibi bana bakıyordu.

"Bunları sana gösterdikten sonra hiçbir şey düşünmeyeceksin, öyle mi?"

"Hiçbir şey düşünmemek... İmkânsızı istiyorsun."

"Bu ilk değil," dedi tekdüze bir ses tonuyla. Gözleri son bir kez yüzümde gezindi ve odadan çıkmadan önce mırıldandı. "Kendi kendine ayağa kalkmaya çalışma, hareket etme... Hâlâ yaralısın. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, duyarım."

Bir anıyı unutmak, hatırlamak kadar acı veriyormuş.

Bir anı değil, beni ben yapan her şeyi kaybetmiş gibi hissediyordum. Hangi rengi çok severdim? Yeşil mi turuncu mu kırmızı mı? Nasıl giyinirdim? Nasıl tarz müzik dinlerdim? Spor yapmayı sever miydim? Mesleğim var mıydı? Kaşlarım çatıldı. Dudaklarım alay dolu bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. *"Ailem kimdi?"* sorusu neden ilk önce zihnimde canlanmamıştı?

Yaralanınca ya da birine kırılınca susar mıydım yoksa söyler miydim? İlk nerede susmuştum, sustuğumda kimin gözlerinin içine bakmıştım? *"Hatırları sakladığın bir hafızan var,"* dedi zihnimin derinliklerinden gelen yabancı bir ses. *"Unutmak için ise hiçbir şeyin yok."*

Aynı ses, ismimin Nare olduğunu da söylemişti. Benim için önemli biri miydi? Zihnimi zorladım. Bir kapıyı açtıysam kapatmadım. Çekmeceleri karıştırdım. Karanlık odalarda, parmak uçlarımda yürüdüm, sonra durdum.

Geldiğim yer bir balkon kenarı, manzarası dönme dolaba bakıyordu. "Ait olduğum yer neresi?" diye sordum gözlerimi usulca kapatırken. *Karanlık mıydı?* "Karanlıktan korkmazsın," dedim fısıltıyla. Karanlık diye bir şey yoktur, açılmayan ışıklar ve kırılan umutlar vardır.

İç çektim, gözlerimi açtım ve pencereden odaya dolan ışığı takip ettim. Beyaz, tül perde duvara doğru çekilmiş ve pencerenin önü açılmıştı. Hafızasını kaybetmeden önceki Nare nasıl bir kızdı bilmiyordum ama şu anki Nare, pek söz dinleyen biri değildi. Sırtımı yasladığım yataktan doğruldum, sağ ayağımla soğuk zemine bastım, çıplak ayağımın üzerinde izler vardı, ayak başparmağımdaki tırnağım çatlamıştı.

Tüm gücümü sağlam olduğunu düşündüğüm ayağıma verdim, alçılı ayağı-

CamScanner ile tarandı

mı kaldırdım ve bir saat önce ağlayarak girdiğim koridorda sakince ilerlemeye başladım. Sol avucum duvardaydı. İşaret ve başparmağıma yerleştirilmiş olan kuru tahta hareket etmemi zorlaştırıyordu; zorlaştırdığı gibi sızlıyordu da ama dayanabilirdim. Yürüyüşüm o kadar yavaştı ki buna yürüyüş değil, emekleme demeliydim. Kaplumbağa benimle yarışıyor olsaydı kesinlikle kazanırdı. Dar koridorda, yanan cılız ışığın gölgesinde durduğumda dudaklarımın arasından titrek bir nefes bıraktım, göğsüm acıyla kasılınca yüzümü buruşturdum.

Avucumu duvara sürterek yürümeye devam ettim. Koridorun sonundaki odanın önünde durdum, başımı sol tarafa çevirdim ve orada hiç beklemediğim bir şeyle karşı karşıya kaldım.

Vural Emir namaz kılıyordu.

Neden bilmiyorum ama o an bana öyle huzurlu geldi ki hareket bile etmeden, kirpiklerimi bile kırpmadan onu izlemeye devam ettim. Yüzünün sol tarafına vuran ışık hareket ettiği için azaldı, dudaklarının arasından fısıltılar döküldü; hafifçe eğildi, mırıltılar eşliğinde secdeye vardı. Birkaç dakika sonra iki ayağını kırıp üzerine oturdu, iki elini dizlerinin üzerine koydu ve avucunu açtıktan sonra sessizce dua etti. "Çok karanlık," dedi fısıltıyla. "Merhametine sığındım çünkü ruhum çok karanlık. Aydınlık, karanlığı da beraberinde getirirmiş ama... Aydınlığın o kadar büyük ki getirdiğim karanlık görünmez."

Seccadeyi topladı, ayağa kalktı ve gözleri beni buldu. Gözlerinde şaşkınlık yoktu, onu izlediğimi, burada olduğumu biliyordu çünkü o askerdi. Tehlikenin kokusunu alırdı. Ben onun için bir tehlike miydim peki?

"Tuhaf mı geldi?" diye sordu tekdüze bir ses tonuyla. Seccadeyi dört kez katladı, ardından tekli koltuğun üzerine bıraktı.

"Huzurlu hissettirdi."

"Sürekli namaz kılan biri değilim, sürekli olması için çabalıyorum... Kalbim daraldığında, kötü hissettiğimde hatta uyuyamadığımda dualara sığınırım."

"İnancın kuvvetliymiş," diye mırıldandım.

"Asker olanın inancı da bileği gibi kuvvetlidir. Bir tek korkusu vardır, o da Allah," dedi, yavaşça bana doğru yürümeye başladı. "Sen hep böyle söz dinlemez misin?"

"Eski Nare nasıldı bilmiyorum ama Kelebek Nar dinlemeyecek. Sıkılıyorum, bunalıyorum, oda çok karanlık, çok ıssız... Uyuyamıyorum... Tuhaf olan, az önceki sahnenin etkisi mi bilmem ama yıllardır bu evdeymişim gibi de hissediyorum."

"Sen hafızayı değil, keçileri de kaçırmışsın," dedi alay dolu bir gülümsemeyle. "Hadi yürü bakalım odaya."

"Hemşire nerede uyuyor? Biliyorum, benimle uğraşmaktan çok yorulmuş ama en azından saçlarımı yıkasak... Çok kötü hissediyorum. Çok pis kızım sanki."

"Çok pis kız mı?" Gülmemek için yanaklarının içini dişledi. "Çok pis, hiç söz dinlemeyen bir kız, aynen öyle."

CamScanner ile tarandı

"Bak gördün mü? Pis kızım işte. İğrenmezsen eğer iğrenç bir şey söyleyeceğim... Saçlarımdaki yağ ile yemek yaparsın."

Yüzünü buruşturdu. "Düş önüme," dedi. "Ya da... Kucağıma alayım mı seni? Yanlış anlama, yürüyemiyorsun diye. Alçılı falan... Zorlama."

"Tamam, askersin, inandım. Güçlüsün. Sana bakarken gökdelene bakıyormuşum gibi de hissediyorum ama... Her zaman yanımda olamazsın." Dudaklarıma acı bir tebessüm yerleşti. "Önceden nasıl bir insan olduğumu hatırlayamıyorum... Sürekli bunu söylemekten de sıkıldım ama... Ayağa kalkmak için sana tutunursam düşmemin ne anlamı kalır ki?"

"Küçük bir yardım olarak göremez misin?" diye sordu. "Kucağıma almayacağım, tamam... En azından gücünü omzuma ver."

"Neden beni hastanede bir başıma bırakmadın?" Sorgu dolu bakışlarımı yüzüne diktim. "Bana neden yardım ediyorsun?"

"Bu konuları sabah konuşacağımızı söylemiştim."

"Eee? Sabah oldu ama?"

"Sabah ve sabahın körü arasında fark vardır, Nare."

"Saçlarımı yıkamama yardımcı olduktan sonra konuşacak mıyız?" Göz ucuyla bana baktı. Bir eli usulca belime kayarken hafifçe eğildi. "Belim kırılmadan kolunu omzuma atarsan cevap veririm."

Duvara yasladığım sol avucumu çektim, sağ kolumu omzuna koydum ve ona yandan bir bakış attım. "Seni dinliyorum?"

"Sabahın körü, sabaha erdiğinde konuşacağız," dedi, dudaklarımın arasından bıkkın bir nefes verdim ve aşağı yukarı başımı salladım. Koridorun sonunda karşılıklı birbirine bakan iki oda vardı. Sol tarafımdaki kapıya uzanıp açtı ve ışıkları yaktı. "Kapıya tutunabilir misin?" diye sordu. "Odadan sandalye getireyim."

"Tutunabilirim," diye mırıldandım. Belimdeki elini ve omzundaki elimi usulca çekti. Kirpiklerimin arasından banyoya baktım. Tavanı alçak, basık bir yerdi. Küvetin üst tarafında küçük havalandırma penceresi vardı. Kırık ayak topuğumun üzerine basmamaya çalışarak yürüdüm, aynanın karşısında geçtim ve yüzüme yayılan ölü sarılığı izledim. Sağ gözümden bir damla yaş aktı, sarı izlerin üzerinden kaydı ve ardını takip eden yaşlar, ilk gelen gözyaşımda kayboldu. Mavi renk, hastane kıyafetinin açık bıraktığı cılız göğsüme dökülen saçlarıma baktım.

Aynanın karşısındaydım ve Kelebek Nar'a bakıyordum. Nare değildim. O kız gibi hissetmiyordum ama dudaklarımdan dökülen her kelime de ona aitti. Gözlerimi usulca yumdum, zihnimin içinde o kıza ait olan anıları aradım ama derin bir sessizlikten ibaretti. İri gözlü, derin bakışlı adamın ayak seslerini duyduğumda bir damla gözyaşı daha aktı. "Korkmuyorum," dedim fısıltıyla. "Ama çok üzülüyorum. Bu hâle nasıl geldiğimi bilmiyorum; bazı gözyaşları korkudan, öfkeden ya da nefretten akardı ama bu sefer yalnızca üzüldüğüm için ağlıyorum. Güçsüz değil, üzgün bir kadınım."

CamScanner ile tarandı

"Uyanalı bir buçuk saat oluyor," dedi, göremesem de kızgın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. "Şu an sana, seni bir uçurumun dibinde nasıl bulduğumu anlatmıyorsam eğer göğsünün içindeki ağrılar sızlamasın diye... Nare, ben diline geleni söylemeye çekinmeyen bir adamım, eğer susuyorsam..." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Göğsünün içindeki ağrılar, konuşmaya başlarsam çok sızlar."

Avucumu lavaboya yasladım; başımı yana eğdim ve ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Sızlamadığını mı sanıyorsun?"

"Vazgeçmeyeceksin," dedi, dudaklarının arasından dökülmek için bekleyen diğer cümleleri yuttu. "Şimdi saçlarını yıkayayım, biraz daha rahatla. Eğer şampuanımı sevmezsen bir arkadaşım buraya gelecek, gelmeden alsın."

"Bir arkadaş?"

"Geldiğinde tanışırsın," dedi. "O da benim gibi asker, merak etme."

"Nereden bilebilirim ikinizin de asker olduğunu?"

"Tamam," diye pes etti. "Saçlarını yıkadıktan sonra asker kimliğimi göstereceğim. Askerlerimle çekindiğim fotoğrafları da. Başka bir isteğin var mı Kelebek Nar?"

Yüzüme buruk bir gülümseme yerleştirdim. Ona gülümsediğim ilk anın izleri; kanatları zehirli, siyah benekli Kelebek Nar tarafından kanatlarıyla camın buğusuna çizildi.

İkimiz de her şeyden habersizdik.

Vural sandalyeyi küvetin önüne koydu ve elini bana doğru uzattı. Sızlayan avucumu avucunun içine bıraktım, küçük adımlarla ilerledim. Boşta kalan eli belime kaydı, tüm gücümü ona bırakırken dudaklarımdan acı dolu, kısık bir inilti döküldü. Sanki otururken kaynamaya yüz tutan kemiklerim bir kez daha kırılmış; içime, göğsüme batmıştı.

"Rahat mısın?" diye sordu.

"Çok fazla bu şekilde oturabilir miyim, bilmiyorum," diye mırıldandım. "Çok şey istediğimin, yoktan yere seni uğraştırdığımın..." Başparmağını yavaşça çatlak dudaklarıma bastırdı ve beni susturdu. Mavi gözleri öyle derin bakıyordu ki ani bir şekilde başımı kaçırmak istesem de boynumun sızlamaması için hareketsiz kaldım. Alnı açık, yuvarlaktı. İri gözlerinin beyazı kanlıydı. Yüzü her askerin yüzü gibi pürüzsüzdü. Kolları da bacakları gibi uzundu, kulakları bedenine göre küçük kalıyordu. "Beni incelemen bittiyse hangi şampuanı kullanmak istediğini söyler misin? Naneli mi kafeinli mi?"

"Kafeinli şampuan da mı çıkarmışlar?"

"Naneliden iyi," dedi, uzun parmaklarıyla şampuanı kavradı, küvetin içine bıraktı ve kapının önünden, oturma odasındaki koltuğun üzerinde duran kırlenti aldı. "Başını hafifçe eğ," dedi, kırlenti başımla küvetin arasına yerleştirdi. Su ibriğindeki soğuk suyu banyo sobasının içine döktü, odun torbasından aldığı odunları sobaya attı, eski bir bez yaktı ve odunların üzerine bıraktı. Su yavaştan kaynamaya başladığında su başlığını açtı, gri kovaya dolmasını bekledi.

CamScanner ile tarandı

Su doldu, taşmak üzereydi ama durgun bir gölü andıran bakışları, yumurta küvetin buğulanan havalandırma penceresine bakıyordu. "Ben anılara yaklaşmak isterken sen onlara tutsaksın," Sertçe yutkundu, alnına düşen siyah saçlarını düzeltti ve bana baktı. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz iki," diye yanıtladı.

"Kaç yıldır bu meslektesin?"

"Doğduğumdan beri."

"Çok mu seviyorsun o dağları?"

İfadesiz bakışları yüzümde gezindi. "Zihnini susturmak için bana yönelmen hiç hoşuma gitmedi," dedi. Plastik su tasıyla kovadan su aldı, eliyle kontrol etti ve yavaşça saçlarıma döktü. "Beni pas geçelim, başka şeyler konuşalım."

"Kuruyan kanlar..." Güçlükle yutkundum. "Saçlarımdan çıkmazsa keser misin?"

"Asıl soru şu olmalı; yamuk kesersem kızar mısın?"

Titreyen bir sesle, "Çok kısa kesme, tamam mı?" diye konuştum sorusunu duymazlıktan gelirken. Canım çekiliyormuş gibi hissediyordum. "Belki annem, *uzun saçı kızım,* diye seviyordur beni... Belki babam saçlarımı her kestirdiğimde *nasıl kıydın o kestanelere,* diyordur. Ablam var mıdır? Bilmiyorum ki... Hiçbir şey bilmiyorum." *Bilmek cehennem, hissetmek cehennem, unutmak cehennem... Cennete gitmenin yolu, neden hep yanmaktan geçiyor?*

"Tamam, tamam," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Yamuk kesmeyeceğim... Çok kesmeyeceğim."

Sessizlik aramıza yayılırken yapabildiğim tek şey tavanı izlemekti. Vural saçlarıma sıcak suyu döktü, avucuna aldığı şampuanı iki kez saç diplerime masaj yaparak yedirdi, nazikçe yıkadı ve işi bittiğinde beyaz saç havlusunu boynumu çok hareket ettirmemeye çalışarak saçlarıma sardı.

"Nare, seni anlıyorum," diye konuşmaya başlayınca yumduğum gözlerimi açtım ve gözlerinin içine baktım. "Kendine bu kadar yabancıyken bana güvenmeni, inanmanı beklemiyorum ama sana hiç yalan söylemedim. Seni ilk önce bir askerim gördü..." Sonra sustu. "Şimdi değil," diye söylendi. "Şu an değil... *Gözlerime sana inanmak istiyorum ama bunu yapamıyorum* der gibi bakarken değil. Hadi gel kucağıma, saçlarını kurulayalım."

"Çok güçsüz hissediyorum," diye bir itirafta bulundum; zihnimin derinlerinden gelen ses, *tek bir an güçsüz hissediyor olman, güçsüz olduğun anlamına gelmez,* dedi. *Bazen tökezlersin, bazen tökezlemeden düşersin ama akıp giden zamanın içinde sürüklenmeye devam edersin ve buna hayat derler. Kanatlarının olduğunu yere çakılmadan fark edemezsin.*

"Burası güçlü durman gereken ama çok güçsüz hissettiğin yer de olacak; bir gün hatırlasan bile ruhundaki izler silinmeyecek, Nare," Bir eli belime, diğer eli bacaklarıma kaydı ve beni sandalyeden kaldırdı. Başımı dik tutmakta zorlandığım için sert göğsüne yasladım. "Hâlâ sabahın körü değil, biliyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Senin başını şişirmeden duramayacağım," diye mırıldandım. "Şimdiden sabır diliyorum, hem sana hem de... Uyuyan hemşire kadına."

"Kaybolduğun sokakta kendini aramak, her köşeyi döndüğünde kendinle çarpışmak gibidir; yüzün parçalanır, ellerin parçalanır. Ama bir gün... Işıklar yanacak. Ben yakacağım ve seni köşebaşında bekliyor olacağım."

Beni yatağın üzerine bıraktı; saçlarımdaki havluyu çekti, yatağın karşında duran şifonyerden şeffaf paketli bir tarak çıkardı. Odadan çıktı, aynı saniyeler içinde geri döndü; elinde kurutma makinesi vardı. Tarağı paketten çıkardı, saçlarımı taramaya başladı. "Ne durumda?" diye sordum dakikalar sonra. "Kurtarılmaz mı?"

"Kesilecek bir yanı yok," diyerek içimi rahatlattı. Kurutma makinesini fişe taktı, düşük ısıya ayarladı ve saçlarımı kurutmaya başladı. Parmakları saç diplerimde gezindi, masaj yaptı. "Saçlarımla oynayınca uykum geldi," dedim mayışmış bir ses tonuyla. "Saçlarımla oynanınca uyuyorum demek ki."

Son sözlerim, saçlarımın arasında gezinen parmakların yavaşlamasına neden oldu. Kurutma makinesini kapattı, saçlarımı yastığa dağıttı ve usulca oynamaya devam etti. Uyku, ellerini bastırdı ve göz kapaklarım yavaşça düştü. "Kanatları benekli, zehirli, kırmızı kelebek... Bir varmışsın, bir yokmuşsun..." Sözcükler, dudaklarımın arasından bir damla yaş gibi süzüldü. Bu akmasını umduğum son gözyaşıydı, Nare ağlamayı sever miydi bilmem ama ben ağlamayı sevmemiştim... Hiç sevmemiştim. "Kanatları yaralı, yorgun kelebek, *Nar*... Bir varmışsın, bir yokmuşsun... Hatırlarında kaybolmuşsun."

Bir varmışsın, bir yokmuşsun, Kelebek Nar. Boşalırcasına yağan yağmurun altında iz bırakmaya çalışmışsın, uçmayı özlemişsin ama kanadından yaralanmışsın. Sen acından yanarken kanatlarına damlayan gözyaşları köşesine çekilmiş.

Kanatlarına gözyaşlarını damlatan adam kimmiş?

CamScanner ile tarandı

5

BOZ BULANIK ZİHİN

İnsan hafızası, sert bir darbe aldığında anıların üzerine bir ateş gibi serilmeye meyillidir. Bir anıyı hafızamızda sonsuza kadar tutmanın iki yolu vardır; bir anıyı değerli kılmak, hayatındaki tek anlam bütünüymüşçesine kabul etmek ve tersine, yaşadığın bir olayın yıkıcı ve yaralayıcı gücü karşısında mağlup olmak.

Kelebek kolyem, benim için değerli bir anı mıydı yoksa tersine, yaralayıcı gücü karşısında mağlup olduğum mu? Bu soruyu kendime dair bir şey daha hatırladığımda cevaplayacağımı düşünüyordum. Ne kadar süre uyudum bilmiyorum, gözlerimi açtığımda odadaki kasvet gitmiş, sabahın körü noktasından sabaha varmıştık. Yerimden hafifçe doğruldum, başımı sol tarafa çevirdim ve siyah, dijital başucu saatini gördüm.

09.57'ydi.

"Günaydın," dedi yabancı bir ses. Başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. Orta boylarda, geniş omuzlu; uzun yüzlü, gergin ciltli, kır saçlı bir kadın bana bakıyordu.

"Günaydın," dedim kısık bir ses tonuyla. Boğazımı temizledim, hissettiğim ağrı sayesinde zorlukla yutkundum.

"Serum akış hızı nasıl?" diye sordu gözleri keskin bir ilgiyle beni izlemeye devam ederken. Saatler önce uyandığımda, acısını umursamadan elimin üstünden söktüğüm serum iğne izine baktım. Beyaz bir sargıyla kapatılmış, kuruyan kanlar temizlenmişti. "İyi, teşekkürler," Bir elimi zorla kaldırdım, yastığa dağılan saçlarımı parmaklarımla kavradım ve burnuma götürdüm. Kesinlikle daha iyi kokuyordum. Sorgulu bakışlarım, kadının üzerinde gezinirken saçlarımı serbest bıraktım. "İsminiz ne?"

"Beria," dedi. "Senin ismin de Nare'ymiş... Vural Emir öyle dedi."

"Öyleymiş, ben de yeni öğrendim," Dudaklarımdan küçük, alay dolu bir mırıltı döküldü. "Vural Emir... O gerçekten asker mi?"

Orta yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim kadının kaşları çatıldı. "Anlayamadım? Siz... Arkadaşı değil misiniz?"

Gergin bir ifade yüzüme yerleşirken dudaklarımı tedirginice dişledim. "Hergele Komutan..." diye kızgın bir tavırla konuşmaya devam etti. "Senden, *çok yakın olduğum bir arkadaşım*, diye bahsetti. Ben hemşireyim. Buraya yakın bir köyde kızımla beraber yaşıyorum."

"Onu henüz birkaç saattir tanıyorum ama... Size öyle söylediyse bir bildiği vardır."

CamScanner ile tarandı

"Hergele Komutan," diye seslendi bir kez daha. "Yine mi o zımbırtı sporu yapıyorsun?"

"Zımbırtı spor?"

"Alt kata spor odası kurmuş... Tavandan zemine halatla ve demirle inen bir sürü zımbırtı aletler var. Ring de kurmuş... Ayı gibi olmuş, hâlâ spor merakında."

"Oraya merdivenle mi iniliyor?"

"Evet," dedi, dudaklarımdan bıkkın bir nefes bıraktım.

"Ayağa kalkmama yardım eder misiniz?"

"Nasıl yani? Kalkamazsınız... Olmaz! Hergele Yüzbaşı beni sımsıkı tembihledi, hiç hareket etmeden yatacakmışsın."

"Beş dakika yerimde duramam ki," dedim. "Ayağa kalkmam, yürümem, piyano dersine geç kalmamam..." Zihnim çalkalanıyormuş gibi hissettim. *Nare,* dedi zihnime uğuldayan ses. *Öyle atıştırıp çıkmak olur mu, ne bu acele?* "Olmaz, Ceylan'ım... İşim var... Piyano..."

Karşımdaki kadın yüzüne tuhaf bir ifade yerleştirdi. "Ceylan," dedim fısıltıyla. "Kimsin sen?" Zihnim keskin bir şekilde sessizliğe gömüldü. Dişlerimi birbirine geçirdim, ağlamamak için sık sık, derin bir nefes alıp verdim. "Öldürmeyen Allah hafızayla sınıyor," dedim öfkeli ses tonuyla. Gözlerimi bana hâlâ tuhaf bir şekilde bakan kadına çevirdim. "Kusura bakmayın, deli değilim ama olmak üzereyim... Su getirebilir misiniz?"

Boğazım kurumuştu. Kadın gözlerimin önünden saniyesinde kayboldu, tekrar odaya döndüğünde saydam kulplu bardakta su getirmişti. "Teşekkürler," dedim, suyun hepsini içtim. "Vural Emir ne zaman buraya gelir?"

"Öfkesini attığında," dedi tekdüze bir ses tonuyla. "O odanın duvarları ses yalıtımlı köpüklerle dizayn edildi. Şu an bağırsan da ağlasan da seni duymaz. Spor yaparken cins şarkılar dinliyor, o eziyete katlanmam dedim diye köpükleri dizdi." Bir elini kaldırdı ve rapçilerin yaptığı hareketleri yaptı. "Böyle yapanlar var ya... Onlar işte. Manyak, şarkı sözlerinin hepsini de ezberlemiş. Hangi deli bunu alır diyordum, seni görünce biraz ümitlenmiştim ama... Sen de yalan çıktın."

"Of, şimdi o odayı daha çok merak ettim," dedim, yüz hatlarıma sıkıntılı bir ifade dağıldı ve odaya göz gezdirdikçe büyüdü. "Çok sıkıcı burası."

"Boş ver, senin oda daha iyi... Aydınlık hiç değilse."

"Orası karanlık bir yer mi?" diye sordum ilgiyle.

"Tavanlardan yerlere uzanan sarı lambalar var. Şöyle... Belirli yerlerde tavandan kablo uzatmış, lambaların içinde de camdan bardaklar var. Desenleri ne kadar büyükse ışık o kadar geniş yayılıyor."

"O gerçekten de... Yüzbaşı mı?"

"Evet," dedi tereddüde bile düşmeden. "Güzel kızım... Sen bu hâle nasıl geldin?"

Gözlerim anında buğulandı. "Soru şu olmalıydı; Güzel kızım, seni bu hâle

CamScanner ile tarandı

kim getirdi?" Dudaklarım yukarı doğru kırık bir tebessümle kıvrıldı. "Beni bu hâle kimin getirdiğini bilmiyorum. Kendimi bilerek ve isteyerek..." Solgun bakışlarım bedenimde gezindi. "Bu hâle getirdiğime inanmıyorum."

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Hayır dercesine başımı salladım. "Tek hatırladığım şey... Kolyenin anneme ait olduğu ve kolyemin dönme dolaptaki adamda olduğu."

"Bunları düşünme şimdilik... Biliyorum, bunu istemek çok zor ama... Şer gibi görünen her şeyde bir hayır vardır. Bu sözün varlığına hep inandım. Aç mısın? Serumlar aç hissettirmez ama... Ağrılarım dayanılmayacak gibi dersen seruma devam edelim. Ağrı kesici karıştırdığım için biraz daha azalır."

"Şu an aç hissetmiyorum," Başımı hafifçe kaldırdım, yarısına inmiş olan seruma baktım. "Bu bitsin, eğer ağrılarım devam ederse devam ederiz."

"Ben şimdi çay koymaya mutfağa gidiyorum... Bir şey olursa seslen, olur mu?"

"Vural Emir ne zaman gelir? Çok uzun sürer mi?"

"Her sabah iki saate yakın orada takılır... Sanıyorum ki yirmi dakikaya yukarı çıkar."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum, zihnimdeki boşluğu başkalarının anılarıyla doldurmaya çalışıyordum; orada bir boşluk olduğunu düşünmek yeterince sinirimi bozuyordu, kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı.

Kadının yüzüne gözle görülür bir dağılma yerleşti. Bazı sorular, geçmişin umut dolu şarjörüdür. Kalbe dayandığında saplanması, şakağa dayandığında parçalaması kaçınılmazdır. Beni kalbimden yaralayan sorular var mıydı? *Var,* dedi zihnimdeki ses. *Bu hayatta her insanı kalbinden yaralayan, birkaç dakika tavan ve duvar izlettiren, küllüğü önüne çektiren sorular vardır.*

"Oğlum ve kocam *Ferhat* şehit oldu. *Eren...** Babasıyla beraber dağda gezerken teröristlere yardım eden ailelerin dağa bıraktığı erzakları görmüşler. Kocam Jandarma Astsubay Kıdemli Başçavuş, olaya müdahale etmek istemiş ama *Eren* var diye saklanmayı tercih etmiş. Onlar bayağı kalabalıkmış... Yerlerini ihbar etmişler, ihbardan sonra *Eren*'le beraber dönecekken birisi fark etmiş..." Buğulanan gözlerini usulca pencereye doğru çevirdi, titreyen ellerini örgü hırkasının cebine sakladı. "Kaç tabut, kaç toprağın altına *vatan sağ olsun* diye girecek?"

"Ne zaman bitecek bu terör?" dedi, bu ses diğerlerinden farklıydı. Sesleri vardı, görüntüleri yoktu. *"Vatan sağ olsun ama nereye kadar vatan sağ olsun?"*

"Tansiyon ilaçları..." dedim kalbime bir ağırlık çökerken. "Biri almamış..." *"Üzülme ne olursun. Tansiyon ilaçlarını aldın mı?"* "Özür dilerim... Araya girdim ama..." Nefes alamıyor gibi hissediyordum. *"Bak üzüntüden unutma sakın."*

"Sakin ol," dedi kadın bana doğru yönelirken. "Kendini bu kadar zorlama, Nare... Uyanalı çok olmadı, kendine bu kadar yüklenirsen zihnin de kalbin de ağrır."

"Sesler var, görüntü yok..." diye mırıldandım. "Şu ana kadar hiç korkmu-

* Ferhat Gedik ve Eren Bülbül, iyi ki varsınız. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

yordum ama artık korkmaktan öte, kendim için endişeleniyorum. Doktor buraya gelsin, ben gitmeyeyim ama o gelsin, dayanamıyorum."

Başımı usulca kaldırdım ve onu gördüm. Kulaklarında kablosuz kulaklık; ellerinde bordo renk boksör eldivenleri vardı. Üzerine beyaz, sıfır kol bir tişört ve dizlerinin üzerinde biten siyah, damarlarını gösteren bir şort giyinmişti. Beyaz tişörtü terden ıpıslaktı. Alnına düşen koyu saçlarını boşta kalan eliyle düzeltti, kulaklıkları çıkardı, boksör eldivenlerini hemşire kadına uzattı. Başıyla kapıyı işaret etti ve yavaşça bana doğru yürüdü. Bana yürürken nefesini de düzenlemeye çalışıyordu.

"Bir şeyler mi hatırladın?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla.

"Hayır, kesik kesik..."

"Amacın kendini delirtmek mi?" Ses tonu bu sefer agresif çıkmıştı. "Dünyada benim kadar kendine bu kadar düşman biri yok, diyordum. Varmış... Artık yavaştan sinirleniyorum, Nare."

"Elimde olan bir durum değil," dedim. "Ağzınızdan dökülen her kelimede sanki kaybettiğim anılarımdan parçalar var. Küçük yapboz parçaları gibi... Hepsinin yerleri belli, zamanı geldiğinde fark etmeden ait oldukları yere koyuyorum."

Vural düşünceli bir tavırla bana baktı. Kablosuz kulaklıklarını çıkardı, "Kulaklıkları kahvaltıdan sonra temizleyeceğim," dedi. "Onun öncesinde sana da bir tane alayım. Gelene kadar bunu kullanırsın."

"Neden?"

"Çok fazla düşünüyorsun," diye karşılık verdi.

"Sen çok fazla düşündüğünde kulaklık mı takıyorsun?" diye bir soru yöneltttim, kuyruğunu kapıya sıkıştırdığımı fark etmem birkaç saniye sürmüştü.

"Ben çok düşünürüm, Nare," dedi yavaşça. "O kadar çok düşünürüm ki zihnim bir noktadan sonra patlayacak gibi hissederim. Ben çok düşünürüm, ıstırabım çok düşünmek... Şarkıyı zihnim sussun diye dinlerim, bu yüzden hepsi hiphop tarzıdır. Ne kadar hızlı ve ezberlenecek şarkı dinlersem zihnimin sesini de o kadar bastırıyorum."

"Birkaç saat önce..." Çenemle oturduğu koltuğu işaret ettim. "Çok düşündüğün için mi suskundun?"

"Dağları izlemek sakinleştiriyor," dedi, bu onunla ilgili öğrendiğim ilk ve net bilgiydi. *Evet, o dağlara vurgun bir askerdi.* Konuşmaya devam ederken başını pencere doğru çevirdi. "Ne var bilmiyorum, bakınca huzur buluyorum."

"Ait olduğun yer orası, öyle mi?"

"Nare... Hafızamı kaybetsem de ait olduğum yer orası, hiç değişmeyecek. Ben şehirde nefes alamıyorum; yüreğim daralıyor... Çok kalabalık, çok trafik, çok insan, çok düşünce, çok hayat... Hiçbirinin arasında olmak istemiyorum."

"Canını yakan ne bilmiyorum ama... Alamadığın nefes şehir yüzünden değil, anılar yüzünden..." Burukça gülümsedim. "Hafızamı kaybettim ama ben hâlâ o kızım. O kızı kaybetmeyeceğim; o da bunu istemiyor... Ne zaman ağ-

CamScanner ile tarandı

zımdan bir şeyler dökülse sesini duyuyorum. Lütfen delirdiğimi düşünme, olur mu? Seni anlıyorum. Sadece merak ediyorum... Benim de vurgunu olduğum birileri ya da bir şey var mı?"

Kaşları çatıldı. Buz mavisi gözlerinde bir his çatladı, dudaklarından dökülenler o çatlağı kapatmak ister gibiydi ama bir hissin üzerini başka bir hisle kapatamazdı. Gözlerindeki his, harelerinde kayboldu sanıyordu ama ben dikkatli birisiydim.

"Bazı hisler kaybolmaz, yeniden dirileceği güne kadar saklanırdı." Bu cümleyi hangi zaman diliminde, ne zaman kullanmıştım bilmiyordum ama çok uzak bir zaman dilimi değildi. *Öyle hissediyordum.*

"Haklısın," dedi beni onaylayarak. "Saatler önce de dediğim gibi... Bazı hatıralar kaybolsa da izleri hâlâ bizledir."

Konuşmasını devam ettiren ben oldum. "Işıklar aydınlanana kadar yanımdasın çünkü ışıkları sen yakacaksın. Ben yalnızca izleri takip edeceğim."

"Güzel," dedi yavaşça, dudakları hareketsizdi ama gözleri memnun olmuş bir tavırla bana bakıyordu. "Şimdi ben duş alacağım. Kulaklıkları Beria'ya bırakayım, temizledikten sonra sana getirsin."

"Bunun için bir telefona ihtiyacım olduğunu biliyorsun," diye mırıldandım.

Siyah şortundan telefonuna çıkardı, kilit ekranındaki şifresini girdikten sonra bana verdi. "Telefonumu kurcalamayacağına inanarak bırakıyorum," dedi. "İsmimin yazdığı *Playlist* bana ait. Spor yaparken, yürürken, yani... Düşüncelerden kaçmak istediğim her an dinlerim. Kendin için de şarkı listesi hazırlayabilirsin. Merkeze indiğimizde telefon işini de halledeceğim."

"Yani bir süre senin yanındayım, demek mi oluyor bu?"

Bir eli boynuna doğru ilerlerken gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Sadece ismin var," dedi. "Soy ismin yok."

"Parmak izim var," dedim, bir elimi kaldırdım ve başparmağımı ona gösterdim. "Beni bir suçlu gibi görüp araştırma yapmaya başlayabilirsin. Askersin. Eminim, elin kolun uzundur. Parmak izimden kim olduğumu bulabiliriz."

"Bak sen?" dedi, göz bebekleri büyüdü ve dudakları sahte bir şaşkınlıkla aralandı. "Ben bunu nasıl düşünemedim?"

"Dalga geçme," dedim. "Seni tanımıyorum, aklından ne geçtiğini nasıl bilebilirim?"

"İki gün sabredemez misin?" diye sordu. "Sabredemem dersen seni alır, sırtımda taşır, yine götürürüm ama... Kendine biraz izin ver, Nare. Hafıza kaybının neden yaşandığını bilmiyoruz. Bir tahminim var ama... Daha iyi olunca konuşacağız."

"Neden sürekli ertelediğini anlayamıyorum," dedim sorgulayıcı bir ifadeyle ona bakarken. "Evet, her yanım kırık... Evet, mahvoldum... Evet, ölüyordum... Biliyorum, Emir. Tüm bunlar oldu diye yerimde durmayacağım."

"Ayağının üzerine bas, iyi bas ama... O da yetmezse sırtında tepin. Bileğin

CamScanner ile tarandı

aynı yerden kırılana hatta kırılmayan kemiklerini de kırana kadar... Kafanın da dikine git. Öyle git ki yine dönülmez yollara gir." Bir dizini kaldırdı, yatak kenarına yasladı. "Seni tanımıyorum, evet. Ama tanıdığım kadarıyla dikbaşlı olduğuna o kadar eminim ki..."

"Nereden eminsin? Ne biliyorsun ki sen benim hakkımda?" Ses tonum son cümlelerimde yükselmişti.

"Senden çok daha fazla şey biliyorum," dedi, o benim aksime sakindi. "Tamam, bugün konuşalım... Kazadan birkaç saat önce görüştüğün arkadaşım sana her şeyi anlatacak. Bu konuşmayı hem senin hem de onun için erteledim çünkü onun da henüz yanımda olduğundan haberi yok. Madem başımın dikine gideceğim, kendimi düşünmeyeceğim, diyorsun... Ben de bir noktaya kadar müdahale edebilirim. Kapıyı çalarsa sen açarsın, ben duştayım." Sesine oranla daha da gergin olan bakışlarını kaçırdı ve gözlerimin önünden kayboldu.

"Hatırlamamak benim suçum değil," dedim fısıltıyla. "Kendimi bu hâle ben getirmedim, yapmadım... Bir şeyler yanlış gitti, eminim. Ben yolumda gidiyorken, vazgeçmezken... Yolun raydan çıkması benim suçum mu?"

Cevap bekledim ama yabancı adam yoktu.

Kimse yoktu.

"Yine de yenilmeyeceğim," dedim fısıltıyla. *Dört duvar arasında beni doğuran kadına bile yenilmedim.* Telefonunu açtım, ekrandaki kamera kısmına basılı tuttum. Fotoğraf yerinden videoya kaydırdım. Kırmızı tuşa bastım, kaydetmeye başladığı an kendimden uzaklaştırdım. "Bu videoyu o kıza bırakıyorum," diye başladım konuşmaya. "Kelebek Nar'dan, Nare'ye... Başına ne geldi bilmiyorum ama bir yerlerde beni duyabildiğini biliyorum. Zihnimdesin. Kaybolan hatıraların orada. Seni bulacağım günü bekliyorsun... Seni tanımıyorum ama izlerin benimle. Sen olsan ümit etmekten vazgeçer miydin?" Buğulu gözlerle gülümsedim. "Bence vazgeçmezdin... Şu an bir adamın yanındayım. İsmi Vural Emir... Tanıyor musun? Dediği gibi seni bulan o mu bilmiyorum. Hiçbir şey benim sen, senin de ben olduğum gerçeğini değiştiremez ama... Sana ihtiyacım var."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, çatlamış dudaklarımı teğet geçti, titreyen çenemin altında kayboldu. "Sözcükler, dudaklardan parçalanıp dökülmeden önce ayrı bir yüzü vardır ve biz nasıl istersek o yüzü öyle şekillendiririz. Öfkeliyim, sözcükler öfkeden besleniyor. Kırgınım, sözcükler kırgınlıktan besleniyor. Şu an kendime bakıyorum; umudu tükenmiş bir nefes gibi, tüm zorlukları yenmiş ama son çelmede dağılmış kitap karakteri gibi hissediyorum. Tek sorun... Onlar gibi mükemmel değilim; yaralarım ve hatalarım var. Kitap okumayı sever misin bilmiyorum ama sen gelene kadar onlarla arkadaş olacağım. Bu yabancı... Bana kitap alır mı sence?"

Dudaklarımın arasından dökülen kıkırtılar derin, güçlü bir kahkahaya dönüştü. "Deliriyorum galiba," dedim ve videoyu sonlandırdım. Bu sırada, ellerinde Vural'ın kablosuz kulaklıklarıyla Beria Hanım geldi. Gülümseyişim onu

CamScanner ile tarandı

da gülümsetti. "Teşekkür ederim," dedim kulaklıkları elinden alırken. "Serum bitmek üzere. Şu an çok fazla ağrım yok ama gece ne olur, bilmiyorum."

"Gece de buradayım, merak etme."

"Kızınız sizi merak etmiyor mu?"

"Anneannesiyle beraber kalıyor," diye yanıtladı. "İki numaralı hergele gelecekmiş, beyefendi çay istiyormuş... Bir numaralı hergelenin tavşankanı çay derdi bitti, bir de bu deli başladı."

İkinci hergele diye kimden bahsettiğine dair bir tahminim vardı. Kazayı yapmadan önce görüştüğüm kişi miydi? Vural'ın bahsettiği? "Ne zaman gelir?" diye sordum.

Bu sırada kapı iki kez, art arda çaldı. "İti an çomağı mı hazırla diyeyim, iyi hergele lafın üzerine mi gelir?"

"Kapıyı ben açacağım," dedim yerimden doğrulurken.

"Kızım, dur. Ben varken sen neden açıyorsun?"

"Vural öyle dedi. Sen aç, dedi."

"Her dediğini yapacak mısın?"

"İşime gelenleri," diye yanıtladım. "Kemiklerimin açılması için yürümem de gerekmiyor mu? Bence gerekiyor... Yürümenin hafızaya da faydası varmış, ben öyle duydum. Nereden duydun deme, onu hatırlamıyorum işte."

Bir elimi yavaşça kaldırdım, ona doğru uzattım. Pes etmeyeceğimi anladı, ona uzattığım elimi kavradı ve yataktan kalkmama yardımcı oldu. "Ağırlığını bana ver," dedi. Ağırlığımı omzuna verdim, beraber küçük adımlar atarak yürümeye devam ederken kapı bir kez daha çaldı.

"Komutanım, fizandan mı geliyorsun?" dedi kaba bir ses. "Başım ağrıyor... Anam, başım o kadar ağrıyor ki... *Aman, ağzımızın tadı bozulmasın* diyen manyak kadın gibi başıma yazma bağlayacağım. Lan ayağın mı kırık? Komutanım, size lan demedim, lafın gelişi dedim..." Birkaç saniye bekledi. "Askeriyede değiliz, arkadaşız lan biz! O yüzden lan dedim."

"Dün gece korkuyla tahta kapıyı açabildim ama demir kapı elimi acıtmıştı," diye mırıldandım. "Siz açar mısınız?"

Beria Hanım belimdeki elini çekti ve kapı koluna uzandı. Tahta kapıyı açtı, gözlerimi aralıklı duran demir kapıya doğru çevirdim. Göz göze geldiğim kişi beni gördüğünde kapıdan uzaklaştı. "Siktir!" dediğini işittim, sonraki cümleleri anlayamadım çünkü sesi dağınıktı. Demir kapı açıldığında gözlerim ilk önce siyah postallarının açılmış iplerini, daha sonra da palaskasına geçirdiği silahı buldu. Gözlerim, yavaş yavaş bedeninden yüzüne doğru çıkarken dağılmış yüz ifadesiyle karşılaşmayı beklemiyordum.

"Merhaba," dedim tekdüze bir ses tonuyla. "Vural'ın bahsettiği o arkadaş sen misin?"

Elinde, şeffaf poşette kahve ve ekmek vardı. Şeffaf poşet parmaklarının arasından kaydı ve kekeleyerek, "O-Olamaz," diye fısıldadı. "Sen... Nasıl? Hangi ara? Ne? Şaka? Tekmeci kız?"

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çatarken, "Sen Türkçe konuştuğuna emin misin?" diye sordum.

"Benim Türkçe bazı zamanlar yetmiyor," dedi. Gözlerim, askerî üniformasında yazan soy ismine takıldı. *Deminalp*. "Sen gerçekten sen misin?"

Anlamsız, tuhaf bakışlarım yüzünde gezindi. "Hiçbir şey anlamıyorum," dedim. "Ne diyorsun?"

"Bu kadar sakin olamazsın... İmkânsız," dedi. "Senin şimdi bana tekme tokat girişmen gerekiyordu."

"Nare sana öyle mi yapardı?" diye sordum. Göz ucuyla Beria Hanım'a baktım, şaşkın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Sen Nare değil misin? Manyak kadın, delirtecek misin beni?"

"Manyak kadın?" Tek kaşım sorguyla havalanırken gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen az önce bana manyak mı dedin?"

Bir an durup düşündü. "Beria, sana söylemiş olsam ne olur ki? Tekmeci kız beni yer, lütfen sana söylemiş olayım."

"Kapı önünde konuşmaya daha ne kadar devam edeceksiniz?" diye sordu sırtımın gerisinde kalan adam. Omzumun üzerinden ona baktım, Beria Hanım da benimle birlikte sesin geldiği yöne doğru başını çevirmişti. Bir elinde diş fırçası, diğer elinde ise siyah tişörtü vardı. Üstü çıplak olduğu için gözlerimi anında duvara çevirdim, bunu fark eden Beria Hanım sinirli bir tavırla konuştu. "Sen beni delirtecek misin? Daha dün sana yarı çıplak gezme demedim mi evde? Genç bir kız seninle beraber yaşıyor, farkında mısın?"

Vural ağzına götürmek üzere olduğu diş fırçasını ağzından çekti ve bir şey demeden koridorda ilerleyip banyoya girdi. "Sen de geç, iki numaralı hergele."

"Beria, kurban olayım bana geç deme," dedi. "Bu kız tekme salladı diyorum bana. Nefesim ağzımdan ters döndü, götümden çıktı. Deli gücü var."

"Salak oğlum, kız hafızasını kaybetmiş! Seni geçtim, kendini bile hatırlamıyor!"

"Ha tamam," diye onayladı gayet normal bir şeymiş gibi. Jeton köşelere henüz varamamışı anlaşılan. Ne söylediğini algıladıktan sonra bir elini kaldırdı ve mutfağa girmeden önce parmaklarıyla iki yaptı. "Oha! Nare baksana... Bu kaç?"

"Kör olmadım," dedim alay dolu bir gülümsemeyle.

"İyi ki olmamışsın..." dedi parmaklarıyla kavradığı poşeti masaya bırakırken. "Ne oldu sana böyle? Uçurumlardan mı topladık seni?"

"Onu da sen anlatacaksın," dedim, çok kısa bir an karın boşluğum ağrıyla kasıldı. "Bana ne oldu?"

Yüz hatlarına şaşkın bir ifade yerleşti. "Ben bilmiyorum ki?"

"Sanırım soruyu şu şekilde sormam gerekiyordu; kaza yapmadan önceki bana ne oldu?"

Bir el yavaşça belime kaydı, burnuma gelen şampuan kokusuyla kimin olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Beria Hanım elini çekti ve ocağın üzerinde kaynayan çayın altını kısmak için hareketlendi. Karnımda hissettiğim ağrı be-

CamScanner ile tarandı

lime yayıldı, güçlükle yutkundum ve karşımda duran adama bakmaya devam ettim. Kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Komutanım, neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yok," diye konuştu dakikalar sonra. "Nare'nin bu evde ne işi var? İki gün önce de buradaydım ama..."

"Kapısı kilitliydi," diye yanıtladı Vural. "Bir şeylerin başlaması için uyanması gerekiyordu ve gördüğün üzere..." Başımı yana eğdim, hiçbir anlam taşımayan gözlerine baktım. "Anlatmaya başla, Çağlar."

"Komutanım..."

"Başla," dedi dişlerinin arasından.

"İyi görünmüyor," dedi yavaşça. "Biraz daha zaman geçse? En azından birkaç gün..."

"Dinlemek Nare'nin tercihi," dedi, yüzüme bakmadan konuşuyordu. "Ve beni bilirsin, insanların tercihlerine saygı duyarım."

Bu sefer belimden boynuma doğru çıkan derin, keskin bir acıyla inledim. Birkaç dakika bekledim, ağrı tamamen azalmasa da ilk andaki gibi bastırmıyordu. "Belimdeki elini çek," dedim yavaşça. "Ne yaptım da dişlerini sıkarak konuşmana sebep oldum bilmiyorum ama birazdan bu evden gideceğim."

"Bu hâldeyken mi?" diye sorarken kaşlarını çattı, hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Bu hâldeyken," dedim aynı onu gibi buz gibi bir ses tonuyla. "Tercihime saygı duymayacak mısın?" Sessiz kaldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu kadar ayakta kalman doğru değil," dedi, gözleri bu kez bedenim de gezinmişti ama asla gözlerime değmemişti. "Hadi gel, yatırayım seni."

Kolumu omzuna atmam için hafifçe eğildi. "Beria Hanım, odaya geçmem de yardım eder misiniz?" diye sordum, belimdeki elini çekmedi, ben bir adım öne gittim.

Vural boğazını temizledi. "Beria... Yardım etsin, evet."

Birkaç adım geri gitti, Beria Hanım aynı saniye içinde yanıma geldi ve ona yaslanmamı sağladı. Tüm gücümü üzerine bırakırken, "Kahvaltını da odana getiririm," dedi.

"Kahvaltıdan önce konuşmak istiyorum. Lütfen..." diye karşılık verdim, ses tonum çatlamıştı. Başını aşağı yukarı *nasıl istersen öyle olsun* der gibi salladı. Odaya geçtiğimizde yatağa uzanmama yardım eden kişi yalnızca Beria Hanım değildi. Çağlar da gelmişti, Vural ise yeniden belimden kavramış ve yatağa uzanmama yardımcı olmuştu. *Buradan da anlamam gerekiyordu ki gerçekten de verilen kararlara saygı duyan biriymiş.*

"Seni dinliyorum," dedim belimi yastığa yaslarken. "Anlatacağın hikâyeyi merak ediyorum."

Çağlar tereddütlü bakışlarını Vural'a çevirdi. "Başla," dedi, bu konuşması için yeterliydi.

"10 Ocak Perşembe günü..." Oturduğu deri, tekli koltuktan ayağa kalktı ve pencere kenarına geçti. Pencereyi üst taraftan yarıya kadar açtı. "Bir grup terörist tarafından kaçırıldın."

CamScanner ile tarandı

"Size nasıl güveneceğim? Anlattıklarınıza nasıl inanabilirim?"

"Hafızan yavaş yavaş yerine gelmeye başladığında..." dedi Vural. "Geçici bir süreç olduğunu düşünüyorum ama ne olacağı bilinmez, kesin bilgi için doktora gideceğiz."

"O zamana kadar seninle mi kalacağım?"

"Gitmek de bir seçenek," dedi, hâlâ bana bakmıyordu. "Uyandığına göre kendi hayatın için kararlar almaya başlayabilirsin."

"Uyuz bir insansın," dedim açık sözlülükle. Bakışlarım yeniden Çağlar'ı bulduğunda konuşmaya devam ettim. "Çağlar... Anlatmaya devam et lütfen."

"Sadece iki kişinin bildiği, resmî olmayan bir görevdeydim. Oldukça uzun bir süredir seni kaçıran grubun liderinin peşindeyiz. Üç gün, bilemedin dört... Merkeze ne zaman inersem Komutanıma haber verirdim. O gün kimsenin sizi kaçıracağımızdan haberi yoktu. Ne oldu anlayamadım; lider bozuntusundan gelen emirle," Gözlerini Vural Emir'e çevirdi. "Yani haberle dağdan indik. Bir dernekle anlaşma içerisindeymişsin. Dernek başkanı... Yıllardır bu grupla çalışıyormuş."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Bir yanım anlattıklarına inanmazken diğer yanım deli gibi anlatmaya devam etmesini istiyordu. "Küçük yaştaki sahipsiz çocukları," Çağlar dişlerini sıktı. "Alıp onlara götürüyormuş. Ailesine de sussun diye para veriyormuş. Güya dernek başkanı, güya hayır işi yapıyor... Siktiğimin hayırsızı!"

"Küfretmeden devam et," diye uyardı Vural soğuk bir ses tonuyla.

"Pardon, Komutanım... Birden şey oldu..." Yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşırken konuşmaya devam etti. "İlk gidişte aracın önünü kestik. Verilen em-" Gözleri bir kez daha Vural'a değdi. "Talimat yani... Komutanım, konuşamıyorum, neden öyle bakıyorsunuz?"

"İşte," dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Devam et mi diyeceğim sana sürekli?"

"Komutanım, niye bu kadar agresifsiniz?"

"İşte," dedi bir kez daha.

"Verilen talimat şuydu: Kimseye zarar vermeden saklanılan mağaraya sivilleri götürmek. Yolun ilk yarım saatinde her şey normaldi. Sonra sen... Hiç satışılmaması gereken birine sataştın; onca insanın içinde silahına tekme attın, o da yetmedi karnına tekme geçirdin."

Anlattıklarının hepsini yapmış mıydım gerçekten? *Az bile yaptım,* dedi zihnime uğuldayan bir ses. *Ne söylersen söyle leş bir terörist olduğunuz gerçeğini değiştirmeyecek,* diye devam etti. "Düşünme, buraya odaklan," dedi soğuk bakışların sahibi. "Kurduğu her cümle sana bir şeyler hatırlatacak. Zihnini yormadan yap bunu."

"Tamam," dedim sakin bir ses tonuyla.

"Sana, kendini *Çerkez* diye tanıttı ama yalan... Sataştığın kişinin ne bir takma ismi ne de gerçek ismi var... Herkes ona *T* diye sesleniyor. Nedenini

CamScanner ile tarandı

bilmiyorum; herkes yeşil maske takarken bir tek o siyah takıyor. Kimseye haklarında birden fazla soru soramıyorsun, aralarında gezmemize bağışıklık kazandıkları için böyle bir karar vermişler. Bu yüzden hiçbir şey diyemedim, sana vurmasına müdahale edebilmek için Mazin'i kullandım çünkü sizi kaçırmadan önce talimatı kesindi: Saç telinize bile zarar gelmeyecek." Gözlerim, alay dolu bir gülümsemeyle bedenimde gezindi. Gerçekten de saçımın teline bile zarar gelmemişti.

"Senden tekme yemeyi gururuna yediremeyen T, döndüğümüzde dağdaki grubun başında duran Süvari'ye aranızda geçen olayı anlattı. Kadın sinirlendi, yanına geldi ve sen uyurken birkaç saniye yüzünü izledi. Eğer yanılmıyorsam ya fotoğrafını çekti ya da dediğin gibi seni videoya aldı... O kısımdan emin değilim. *Çerkez, Mazin ve Süvari*... Hepsi takma isim. Kimse, kimsenin gerçek ismini bilmiyor," Dudakları yukarı doğru alay dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Leş ve yalan bir hayatın içinde gerçek isimlerini bilsek ne olur değil mi?" Titrek bir nefes bıraktı. "Ateş varilinin önündeyken Filinta ağzından patlamayı kaçırdı. Aralarından bir geri zekâlı, Tuna denilen adama söylemiş... Tuna da Merve'ye. O sırada sen de öğrenmişsin... İsimleri de bilmiyorsun değil mi?"

"Lan nefes al," dedi Vural. "Taramalı tüfek gibi konuşuyorsun, bir soluklan."

"Komutanım, ben de çok hızlı konuşan bir adamım, ne yapabilirim?"

"Karargâha döndüğümüzde söyle bir de," diye karşılık verdi tehditkâr bir ifadeyle Çağlar'a bakarken. "Yavaş konuş."

"Birlikte kaçırıldığın insanlar..." dedi daha yavaş konuşmaya çalışarak. "Tuna da senin gibi dişliydi, uğraştırdı... Sonra ne oldu bilmiyorum, birkaç gün boyunca en başta senin, sonra da Tuna'nın sesi kesildi. Sürekli uyuyordun, alnında yağmur taneleri gibi iri ter damlacıkları birikiyordu. Ateşinize gelip bakmak istiyordum ama adamlar bir saniye bile gözlerini sizden ayırmıyordu." Birkaç saniye bekledi. "En önemli detayı anlatmayı unuttum!" diye söylendi. Bir elini kaldırdı, kazağının üzerinden karnını gösterdi. "Buraya bir tekme salladın ama," dedi. "İki dakika diğer dünyaya gidip geldim... Dövüş dersleri mi alıyorsun?"

Sinir bozucu bir gülümseme yüzüme yerleşirken, "Nare'ye sorarım," diye mırıldandım.

"Ha sor bakalım, merak ettim."

"Elimdeki silahın namlusunu kavradın, karnıma sert bir tekme attın... Sonrası zaten Azrail'le merhabalar, efendime söyleyeyim nasılsınlar, öldüm mü ben şimdiler..."

"Cıvıtma," diye araya girdi Vural.

"Sonra ne oldu?" diye sordum heyecanlı bir ses tonuyla. "Çok havalı durmuyor mu? Ona tekme sallıyorum, buna tekme sallıyorum... Tekmeci kızmışım ya ben?"

"Hiç deme, Tekmeci Nare ya," dedi Çağlar. "Gözlerini belertip *'Dört duvar*

CamScanner ile tarandı

aranızda beni doğuran kadına bile yenilmedim, size yenilir miyim?' dedin ya... Orada bir yakınlaştık seninle."

"Az yakınlaş," diye bir kez daha araya girdi Vural. "Konuya dön yoksa ben seni döndürürüm."

Çağlar tehditkâr bakışların gölgesinde kalırken konuşmaya devam etti. "Gözün dönmüştü. Plan mahvolmak üzereydi, bu yüzden asker olduğumu söylemek zorunda kaldım... Bana inanmadın ama..." Sesi son cümlelerine doğru kâğıda gözyaşı misali düşen mürekkep gibi dağıldı. "Komutanım sizi kurtaracak, dediğimde biraz daha sakinleştin."

"Komutanının ismi ne?" diye sordum, bunu biliyordum ama soran kişi ben değildim; kaybolan hatırlardaki kız da değildi. *Bu hatırladığım ilk şeydi.* Nerede, nasıl, neden bu cümleyi kurduğumu hatırlamıyordum ama... Bu cümlenin dudaklarımdan döküldüğüne emindim.

Anıların kilitlendiği odadan bir ses duydum. *"Sizi kurtaracak olan Komutanın kod adı,"* dedi, onun da sesi fısıltıdan ibaretti. *"Tutsak. Geldiği zaman sana gerçek ismini de söyleyecek."*

"O gün söylediğin gibi kur cümleyi." dedim fısıltıyla.

"Sizi kurtaracak olan Komutanın kod adı, *Tutsak.* Geldiği zaman sana gerçek ismini de söyleyecek."

Doğru hatırlıyordum. Zihnimdeki uğultu anında sustu. Gözlerimi sıkıca yumdum, içimden konuştum. *Hatırla, Nare. Biliyorum, oradasın,* dedim. *Ne olursun hatırla. Duy sesimi.*

Bir çığlık duydum. Bana ait değildi. O hiçbirimize ait bir ses değildi. "Video izliyorlardı," dedim, korkunç bir his kalbime vurdu. Ürpererek gözlerimi açtım ve ona baktım. "Çok ses var... Bağırıyorlar... Kaçıyorlar... Videoyu izleyen yüzler boz bulanık zihnimde... Neden gülüyorlar?" Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "O insanlara ne oldu?" Buğulu gözlerimi Çağlar'a çevirdim. "Öldüler mi?"

"Patlama olayını Merve ya da Tuna... Hangisinden öğrendiğini bilmiyorum. Geldin ve bana haberimin olup olmadığını sordun. Ben de sana bildiğimi, Komutanıma haber vereceğimi söyledim. Merkeze indim, Komutanıma haber verdim ama... Biz İstanbul'da, havalimanında gerçekleşecek olan patlamayı önlerken diğer planı devreye koymuşlar... Alışveriş merkezinin önünde patlattılar. On sivil öldü, otuz beş kişi yaralandı ve bir polis de ağır yaralandı..."

Yanağıma damlayan sıcak gözyaşlarını elimin tersiyle sildim, "Çok korkunç," dedim, hıçkırarak ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırıyordum. "Benimle beraber kaç kişiyi kaçırdılar?"

"On kişiydiniz," dedi fısıltıyla. "Nare... Ben oradan ayrılmak zorunda kaldım çünkü resmî olmayan bir görevdeydim. Benimle birlikte görevde olan asker hâlâ orada. Merkeze inemeyecek kadar uzak bir yerde, oraya operasyon düzenledik ama... Gittiğimizde yalnızca yeni sönmüş ateşin sıcaklığı vardı... Aramızda, askerlerin içinde, onlara çalışan bir ajan olduğunu düşünüyoruz...

CamScanner ile tarandı

Ya burada ya da İstanbul'da. Attığımız adımlardan haberdar olup onlara haber uçuruyor. Karamus'ta olmadığını düşünüyoruz ama emin değiliz."

"Peki, neden aranızda birinin onlara çalıştığını söylemiyorsunuz?" Bakışlarımı Vural Emir'e çevirdim. "Sen Yüzbaşısın... Haber verdiğin kişi de Binbaşın olmalı... Ona neden söylemiyorsun?"

"Her şeyi ortaya dökemem," dedi düşünceli bir ses tonuyla. "Yalnızca üç kişinin bildiği bir durum bu. Binbaşıma ilk seferinde senin sayende, ikinci seferde de dağda onları gören bir çoban sayesinde bulduğumuzu söyledim. Üçüncü de bir şeyler çevirdiğimi anlayacak."

"Ne çeviriyorsun?" diye sordum, iri gözleri *sorduğun sorudan hoşlanmadım* der gibi bakıyordu. "Çevirdiğin iş insanların hayatından önemli mi? Ya öldürdülerse?"

"Askerimden haber alamıyorum, Nare. Şu an nerede olduğunu, ne yaptığını yakalandı mı yakalanmadı mı bilmiyorum. Öyle ya da böyle, bir şekilde bana ulaşacak ama kaç gün süreceğinden emin değilim. Çağlar'la da on gün iletişimde olmadığım zamanlar oldu. Bak seninle beraber tam üç kez onları kurtarmak için operasyon düzenledim, hiçbirinde de başarılı olamadım ve bu benim meslek hayatımda uğradığım *ilk yenilgi*. Yeterince gergin ve öfkeliyim. Her şey çıkmazda, Nare. Yıllardır çabalayıp kat ettiğim yolları geri döndüm, başladığım yerdeyim, yani *tutsak*'ta. İlk başladığımda her şey daha netti ama şimdi koca bir belirsizlik var... Gizli iş yaptığım için görevimden bile atılabilirim; evet, bu benim suçum, yapmamalıydım ama... Neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"İlk işim haini bulmak," dedi, gözleri pencerenin ardında kalan dağları buldu. "Bu kaçırılan ve haber alınamayan ilk siviller mi sanıyorsun? Medyaya yansıtılmayan çok şey var. Bu meslek insanların sandıklarından daha da tehlikeli... Bilmediğiniz, bilseniz gecelerce uyuyamayacağınız olaylar dönüyor. Boşuna mı deliriyoruz sanıyorlar? Hiçbir suçun yokken, tek amacın kendini ve oradaki masum insanları kurtarmakken göz göre göre ölüme yollandın, Nare! Sana bunları yapan bize acır mı? Güya aile diye içlerine aldığı insanları öldürdüğümüz bize acır mı? Gözlerinde bizimle yaşamalarını istemeyen bir caniyiz ama bir yanlışlık var... Gözlerimizde kendilerini görüyorlar ve evet, gözlerimizde gördükleri gibi caniler. Acımasızlar! Empatiden, vicdandan yoksun insanlar! Daha fazlasını konuşmaya ne kalbim ne de içim el vermiyor. Ne olacağını bilmiyorum; ilk kez ne yapacağımı bilemediğim bir yolun başındayım ve en kötüsü de ne, biliyor musun? Yalnız değilim."

"Göz göre göre ölüme yollandın, Nare!" Bu ne demekti? "Beni uçurumdan mı ittiler?" diye sordum, o an kendime o kadar yabancıydım ki sesim bile titremedi. "Beni nerede buldun?"

"Öfkeliydin," dedi Çağlar. "Patlamayı öğrenmiştin; engel olamadığımı düşündün, seni kandırdığımı... Haklıydın, ne olursa olsun bana tam anlamıyla güvenemezdin ama ben sana... Bekle, dedim. Açıkladım, haberim yoktu, de-

CamScanner ile tarandı

dim. İki gün sonra Komutanımın buraya operasyon düzenleyeceğini de söyledim ama değil beni umursamak, dinlemedin bile!" Sesi kızgın değildi, sadece... Üzgündü. "Bana inanman için ellerine ve ayaklarına bağlanan halata geniş düğüm attım."

"İnanmadım değil mi?" Dudaklarım yukarı doğru acı bir tebessümle kıvrıldı. "Kendime bunu ben mi yaptım?"

"Bu kadar yeterli," dedi Vural.

"Lütfen," dedim yavaşça. Ne kadar acı bir durumdu, anlattıkları her şeyi yaşamıştım ama tek bir tanesini bile hatırlamıyordum. "Bana ne olduğunu, bu hâle gelmeme kimin sebep olduğunu söyleyin."

"Sabaha karşı herkes uyuduktan sonra..." diye konuşmaya devam edecekti ki Vural keskin bakışlarıyla Çağlar'ı susturdu.

"İyi değilsin, Nare," dedi. "Bunu kaldırabileceğini düşünmüyorum."

"Tercihlerime saygı duy," dedim kaşlarımı çatarken. Sesim dağınıktı. "Çağlar, anlatır mısın artık? Bak, benim bir şeylere inanmaya ihtiyacım var. Ailem yok, anılar yok, bana dair hiçbir şey yok."

"Ben varım," dedi sözümü keserek. Gözlerimi ellerimden çektim, başımı ağır ağır kaldırdım ve ona baktım. "Geri kalanını sana söz veriyorum, ben anlatacağım. Tercihlerine saygı duyuyorum, Kelebek Nar. İnan bana, kötülüğün için değil. Buradan sonrası seni çok üzecek, kabul etmesen de yaşadıklarını ve yaşattıklarını hatırlayamadığın için vicdan azabı çekeceksin."

Çağlar yerinden doğruldu ve yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı. "Komutanım öyle diyorsa öyledir," dedi. "Beria'ya söyleyeyim, kahvaltını hazırlasın."

Çağlar odadan çıktığında Vural deri koltuğu yatağa doğru çekti. "Tekmeci kız, daha iyi misin?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Gözlerim alçıdaki ayağıma değdi. "Bu ayakla da ne tekmeci kızım ama?" Burukça gülümserken derin bir iç çektim. "Vural, iyileşeceğim değil mi?"

"İyileşeceksin," dedi, aksi mümkün olamazmış gibi. "Yapman gereken tek şey sabretmek."

"Bana ne zaman, o gün olanları ve ondan sonrakileri anlatacaksın?"

"Doktor dönüşünde," diye yanıtladı. "Ağrın var mı?"

"Arada bir vuruyor," dedim ona bakmaya devam ederken. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" Gözleri ilgiyle bana bakıyordu. "Tek başıma kahvaltı yapmak istemiyorum... Benimle beraber kahvaltı yapar mısın?"

"Olur," dedi dağılan yüz ifadesini toparlamaya çalışırken. "Beria'ya söyleyeyim, kahvaltıya iki çay koysun."

"İki de çatal," diye mırıldandım. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"*Miyim* yok, Nare. Direkt gönder gelsin."

"Kıldığın namaz, ne namazıydı? Her zaman kılmadığını söyledin, ismi yok mu?"

Oturduğu tekli koltuktan kalktı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken bir

CamScanner ile tarandı

an düşündü. Söyleyip söylememe konusunda kararsız gibi bakıyordu.

Ona beklentiyle bakmaya devam ederken, "Çalışmadığın yerden geldi galiba," dedim.

"Alışkınım," dedi, ses tonu garipti. Gergin yüzü kaskatıydı. "Şükür namazı kıldım."

Vural birkaç dakika önce odadan çıkmıştı ama sesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu. *"Şükür namazı kıldım."* Şükür namazının neden kılındığını biliyordum... Sırtımı yastığa yasladığımda, yüzümde neden şükür namazı kıldığını bildiğime dair bir ifade vardı.

Beria Hanım, ben ve Vural için kahvaltı tabağı hazırlamıştı. Dizlerimde yuvarlak, düz bir servis tepsisi, tepsinin üzerinde de birçok çeşit kahvaltılıklar vardı. "Yardım edeyim mi?" diye sordu tavşankanı çayını yudumlarken.

Gevşek bir şekilde tuttuğum çatalı salataya batırdım. "Hallediyorum, teşekkürler," diye mırıldandım. Dişlerim salatayı çiğnerken öyle bir sızladı ki yüzümdeki acı dolu ifadeyi belli etmemek için başımı pencereye çevirerek yemeye devam ettim. "Yemekten sonra biraz hava alabilir miyim?"

"Olur olur," dedi tekdüze bir ses tonuyla. "Kucağıma alırsam neden olmasın?" Boğazına bir şey takılmış gibi öksürmeye başladı. "O anlamda demedim... Yani kucak anlamında değil, taşımak anlamında... Yardım için."

"Yardım için?" Tek kaşım sorguyla kaldırdım.

"Ne yapacaksın dışarıda?" diye sordu konuyu değiştirmeye çalışırken. "Buz gibidir hava."

"Kulaklıkları takıp dağları izleyeceğim... Bir de ben bakayım, ne varmış bu dağlarda?"

Dudakları yukarı doğru muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yok ki," dedi iç çekerek. Birkaç dakika sonra gözleri yeniden yüzümde gezindi. "Umarım bir şeylere alerjin yoktur. Vücudunda kaşıntı, kızarıklık hissedersen bana söyle, tamam mı? Hastaneye gittiğimizde alerji testi de yaparız."

Burukça gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Etme," dedi, ses tonu sakindi. "Yalnızca iyileşmeye bak."

"Menemen güzel olmuş," dedim. "Beria Hanım... İyi biri."

"Öyledir," dedi çatalına peynir alırken. "Bir telefonumla kızını bıraktı, buraya geldi. Bazı gecelerde kızı da geliyordu... Seni sorup durmuş. Çok üzülmüş o hâlini görünce."

"Bazı geceler?" diye sordum, sesim çatallaşmıştı.

"Operasyonda olduğum geceler..." Başını ağır ağır kaldırdı, buğulanan gözlerime baktı. "Öyle bakma, Nare... Öyle buğulu... Çaresizmiş, yalnızmış, evsizmiş gibi... Bakma öyle..."

"Değil miyim?" Sesim de çenem gibi titremişti. "Çaresiz, yalnız, evsiz... Bu ben değil miyim?"

"Seni bulduğumda kim olduğunu soran herkese karşı ağzımdan tek bir şey

CamScanner ile tarandı

döküldü." Gözleri kısa bir an kararsızlığa düştü. "Herkes seni, aileni sordu. Ben de her defasında *ailesi benim*, dedim."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken yüz ifadem dağıldı. Göğsü derin bir nefes alıp verdiği için sarsıldı. "Nare'nin ailesi kim bilmiyorum ama *Kelebek Nar'ın ailesi benim.*" Gözlerimden bir damla yaş aktı; bu, onun için akıttığım ilk gözyaşıydı. Bu anın izleri de Kelebek Nar tarafından kanatlarıyla camın buğusuna çizildi.

İkimiz de her şeyden habersizdik.

"Senin için ev değiştirdim," dedi. "Bir önceki kaldığım ev küçüktü; yalnız, çaresiz hissettiriyordu... Artık hissettirmiyor ve sen de yalnız değilsin, tamam mı? Günlerdir başında bekleyen Beria var, Çağlar var-"

Sözünü kestim. "Sen varsın."

Aşağı yukarı başını sallayarak onayladı. "Ben varım," Birkaç saniye bekledi. "Hadi gel dışarı çıkalım, biraz hava al."

Vural kahvaltı tabaklarını mutfağa götürdükten sonra bir elini belime, diğer elini bacaklarıma kaydırdı ve beni yataktan kaldırdı. Evin dış kapısından çıktık, bu sırada Çağlar'ı bir eli cebinde, bahçede sigara içerken gördüm. Vural ne zaman getirdiğini bilmediğim sandalyeye bedenimi yavaşça bırakırken, "Yalnızca bir şarkı," diye mırıldandı. "Sonra odaya geçeceğiz."

Bir elime telefonu bıraktıktan sonra kablosuz kulaklığın birini dikkatli bir şekilde kulağıma taktı. Spotify'ın oluşturduğu *Playlist*'ten rastgele bir şarkı açtım. Başımı dağlara çeviremedim ama gözlerim oradaydı. Gözlerimi yavaşça açıp kapattım ve temiz bir nefes çektim. Yarısına bile gelmemişken şarkı durdu ve telefon arama sesi kulaklarıma doldu. Gözlerimi açtım, arayan isme baktım. *Cansu'dan görüntülü arama* yazıyordu.

"Seni Cansu diye biri arıyor," dedim, Vural parmaklarının arasında duran sigaradan derin bir nefes çekti, çöp kovasına attı ve bana doğru geldi. Telefonu elimden aldı, kulaklıkları devreden çıkardı ve aramayı yanıtladı.

Yüzüne derin bir gülümseme yerleştirdikten sonra, "Bal bebeğim?" diye konuştu.

Cansu ismindeki kadına seslenişi, göğsümün ortasına kaldırılması zor, ağır bir kayayı bırakırken gözlerimi zorlukla ondan ayırdım. Sevgilisi mi vardı? Belki de... *Karısı?* Vural kısık gözlerle ilgiyle ekrana bakmaya devam ederken tiz bir kız sesi duydum.

"Amca!" dedi kız çocuğu. "Seni çok özledim!"

"Ben daha çok, bal bebeğim," dedi. Yeğenine mi öyle seslenmişti yani? Dudaklarıma nedenini bilmediğim bir tebessüm yerleşirken göz ucuyla ona baktım. "Nasılsın, Balım?"

"Seni çok özlemeli," dedi tatlı bir ses tonuyla. "Sen ne zaman gelmeli?"

Vural gülümsedi. "Ben de seni çok özlemeli, birkaç gün sonra yanına gelmeli."

CamScanner ile tarandı

"Ay!" dedi heyecanla. "Anne, amcam yarın geliyor!"

"Yarın demedim, süpürgesiz cadı," diye karşılık verdi. "Birkaç gün sonra."

"Birkaç gün sonra, yarın demek işte," dedi, sesi gülümsüyordu. "Amca, birazdan okula gideceğim... Seni çok özledim demek için aradım."

"Geleceğim, bal kızım," dedi. "Öpüyorum yanaklarından."

"Ben de çok öptüm... Amca?" *Derin bir sessizlik...* "Geldiğinde babama da gidelim mi?"

Vural bakışlarını karlı dağlara çevirdi, sertçe yutkundu. Gözleri gittikçe kısılırken boynunun kasları da gerilmişti. "Gidelim..." dedi alçak bir ses tonuyla. "Kendine dikkat et. Kapatıyorum, Balım."

Görüntülü aramayı sonlandırdıktan sonra dağılmış yüz ifadesini gizlemek için sırtını bana döndü. Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki Çağlar'ın sesiyle susmak zorunda kaldım. Oturduğum yerden yavaşça doğruldum, kapı eşiğinde elinde telefonuyla nefes nefese kalmış olan Çağlar'a baktım.

"Komutanım," dedi göğsüne sıkışan nefesi düzenlemeye çalışırken.

"Sakin olsana," dedi azarlayarak. "Sinirlerimle oynamanı geçtim, ne bağırarak geliyorsun? Ne oldu?"

"Teröristlerin kaçırdığı kız... Karargâha yakın bir yerde cesedi bulunmuş."

Vural gergin bir ifadeyle Çağlar'a baktı. "Teröristlerin kaçırdığı kız olduğunu nereden biliyorsun? Kim söyledi?"

"Bulan kişi, Zamir," diye yanıtladı, sonlara doğru sözcükler ağzının içinde kaybolmuştu. "Cesedin üzerine yapıştırılmış bir not varmış... O günkü..."

Vural gür kirpiklerinin arasından Çağlar'a, daha sonra da bana baktı. "Notu gizlesin," dedi, Çağlar *buna çok geç kaldık* der gibi bakıyordu ama Vural bunu göremedi çünkü *sakin kal* dercesine bana bakıyordu. "Söyle, sakın okumasın."

"Geç kaldık, Komutanım," diye mırıldandı. "Zamir notu okumuş... *'Bir öncekinde de yazdığım gibi son olmayacak,'* yazıyormuş... Bir de cesedin kime ait olduğu... 2019 yılı, 10 Ocak Perşembe günü rehin alınan sivil, Eylem Baydaş."

Bir öncekinde de yazdığım gibi son olmayacak.

Daha öncesi de mi vardı?

CamScanner ile tarandı

6

KATİL ŞEHRİN KUYTULARI

"Hissedilen her şeye cümle kurulamıyor," diye bir cümlenin altını çizdiğimi hatırlıyorum. Nereden hatırladığımı sormayın, işte onu hiç bilmiyorum. Zihnimde yaşayan ama ağır bir darbe aldığım için yaralanan anılarımda kaybolmuştum; tıpkı dejavu gibi. *"Bir şeyleri yaşamışım ama bir yere baktığımda ya da gözlerimi yumduğumda ben bunu yaşamıştım, bu cümleyi bir kez daha kurmuştum,"* diyordum.

Kelebek Nar, *"Hissedilen her şeye cümle kurulamıyor,"* cümlesinde durmuş, karanlık bir sokakta elinde kelebek kolyesiyle Nare'nin zihnini aydınlatmaya çalışıyordu.

Vural'ın bir saat önce söylediği cümle kulaklarımda yankılandı. *"Ben çok düşünürüm, ıstırabım çok düşünmek,"* Ben bu cümlede hissedilen her şeye cümle kurulamadığını görebiliyordum. *"Çok düşünüyorum çünkü..."* Sonrası yoktu. Neden çok düşündüğünü söyleyemeyecek kadar ağırdı hissettikleri.

Ve onunla yollarımız bu noktada kesişiyordu. Şu an da hissettiklerim, bir çığın omuzlarıma yıkılması kadar ağırdı ve şu anda hissettiklerim, çaresizlik kelimesini doldurmayacak kadar taşkındı. Çaresizlik; yaralı ellerimden, kan kurumuş göz kapaklarımdan, ayağımdan ve kırık parmaklarımdan dökülüyordu; ne yapacağımı bilememe hissi ise katil şehrin kuytularında gözlerini dikmiş beni izliyordu.

Islak kirpiklerimin arasından Vural'ı izliyordum. Yarım saate yakın bir süredir briket üzerinde, elinde sigarası düşünceli yüzle etrafı izliyordu. İnce, keskin çenesi birkaç dakika önce titremeye başlayan çeneme göre çok daha sakindi.

Buz mavisi gözleri hiç beklemediğim bir anda gözlerime değdiğinde nabzım ani bir artışla kulaklarıma uğuldadı.

"Üşüyor musun?" Oturduğu briketten doğruldu ve omzunun üzerinden bana baktı.

Titreyen çenemi sabit tutmaya çalışırken, "Biraz," diye karşılık verdim. "Vural, karargâha gitmeyecek misin?"

Çağlar, Zamir'i arayıp onu beklemesi gerektiğini, o gelmeden hiçbir şey yapmamasını söylemişti. Apar topar evden çıkarken göz ucuyla bana bakmış, bir şeyler söylemek ister gibi dursa da hiçbir şey demeden yanımızdan ayrılmıştı. Vural son söylediklerini soğuk bir sakinlikle dinlemiş, o gittikten sonra ağzını açmamıştı.

"Gidersem işim çok uzun sürecek." Ayağa kalktı, usulca bana doğru yürü-

CamScanner ile tarandı

meye başladı. Buza kesen mavilerini gözlerimden ayırmadan konuşmaya devam etti. "Seni ilk günden yalnız bırakmak istemiyorum."

"Bu, diğer günler yalnız kalacağım anlamına mı geliyor?" diye sordum, bakışlarım kısa bir an gözlerinden kaydı, karlı dağlara değdi.

"Gittiğim zaman iki gün boyunca gelmiyorum," diye yanıtladı. "Bugün kalayım, yarın giderim. Çağlar orada, şimdi ben de gidersem dikkat çekecek."

"Bölsek olmaz mı?" Bakışlarım yeniden ona kaydı. Birkaç adım daha atsa kokusu buram buram etrafıma yayılacak kadar birbirimize yakın olacaktık.

"Nasıl yani?"

"Diğer günler yalnız kalmamam ve zihnimdeki savaşta tek başıma mücadele etmemem için her gün gitsen ve sonra geri dönsen olmaz mı?"

Yüz hatlarına ilk önce şaşkın, daha sonra da ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir ifade yerleşti ve saniyeler içinde kayboldu; yerini durgunluk aldı. Dudakları bir şeyler söylemek için aralandı ama aynı saniye düz bir çizgi hâlini aldı. Bir eli ensesinde gelgit yaptı, gözlerimiz yeniden birbirine değdiğinde birkaç kez art arda yutkunduğu için daha da belirginleşen âdemelmasına takıldım.

Afallamıştı, farkındaydım. Hiçbir şey demeden hızlı adımlarla yanıma geldi, incitmekten korkar gibi nazikçe bir eli bacaklarıma diğer eli de belime kaydı ve bedenimi oturduğum sandalyeden kaldırdı.

Evin dış kapısından geçerek içeri girdi, koridora girdiğimizde başımı yavaşça sağa çevirdim ve göz ucuyla mutfakta olan Beria'ya baktım, bulaşıkları makineye diziyordu. Odaya geçtikten sonra aynı naziklikte bedenimi yatağa bıraktı, sırtımı yaslayacağım yastığı düzelttikten sonra kolumdan tuttu ve sırtımı yavaşça geriye doğru yasladı.

"Beria ablanın telefonu kablosuz kulaklıklara bağlanır," dedi kendine ait olan telefonu hırkasının cebinden çıkarırken. "Çağlar'la konuşmam lazım, uzun sürebilir. Merkeze indiğimde söylediğim gibi sana telefon ve kulaklık alacağım, alana kadar bizimkilerle birkaç gün idare edersin."

Mor göz altlarımın altından ona bakmaya devam ederken, "Soruma cevap vermeyecek misin?" diye sordum.

"Halledeceğim," dedi, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duymuştum. Üzerine gitmemeyi seçtim, yalnızca başımı sallamakla yetindim. "Ağrın var mı?"

"Biraz başım ağrıyor... Az bir şey sorabilir mi- " Attığı bakıştan dolayı boğazımı temizledim. *"Miyim yok, Nare. Direkt gönder gelsin,"* dediğini hatırladım. "Soracağım."

"Çalıştığım yerden gelirse sevinirim, bugün yeterince çalışmadığım yerden geldi," Ses tonu, sert yüz ifadesine göre yumuşaktı. Tekli koltuğa oturdu, bacaklarını uzattı ve başını hafifçe sallayarak *ne soracaksın bakalım* der gibi göz kırptı.

"Az bir şey soruyorum o zaman..." Kekelememek ya da duraksamamak için yüzüne bakmadan konuşmam gerekiyordu çünkü yüz hatlarının keskin ve sert olması yetmiyormuş gibi bir de bakışları öyleydi.

"Az sor. Tamam, Nare. Yeter ki sor."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi kısarak ona bakmaya devam ederken, "Hep böyle uyuz biri misin?" diye sordum.

Dudakları yukarı doğru muzip bir gülümsemeyle kıvrılacaktı ama son anda engel oldu. Boğazını temizledi, bakışları kısa bir an dağlı karlara kaydı. Tek kaşım havada cevap vermesini beklerken gözlerimi bedeninden ayırmadım.

"Neden gülmemek için çaba sarf ediyorsun?"

"Az soracaktın?"

"Asıl sorumu sormadım."

Gözlerini gözlerime dikti. "Asıl sorunu sor o zaman, Nare."

"Asker olduğunu kanıtlamanı bekliyorum. Ne zaman göreceğim asker olduğunu kanıtlayan belgeleri?"

"Akıl kalmadı ki," diye mırıldandı oturduğu tekli koltuktan kalkarken. Odadan çıktı, birkaç dakika sonra elinde belgeler ve künyeyle geri döndü. "Avuçlarını aç bakalım."

Soğuk künye, saniyeler önce açtığım sıcak avucumun içine düşerken tüylerim istemsizce ürperdi. Sol elimi kaldırdım, sağ avucumdaki künyeyi usulca sol avucuma aldıktan sonra sağlam olan diğer elimle künyeyi çevirdim.

VURAL EMİR AHISKALI
BALIKESİR, 1987
0 RH +
21*******43

"Balıkesir'de mi doğdun?"

"Evet," diye mırıldandı. "Yıllar öncesinden kalan askerlik künyem. Abim, askerî lisede okumaya karar vererek asker olmuştu; ben ise askerlik için başvuru yapmaya gittiğimde asker olmaya karar verdim. Yirmi bir yaşındaydım."

"Anladım," dedim uzattığı belgeleri çizikler ve morarmalarla kurtulan elimle kavrarken. Belgeler askerî hayatıyla ilgiliydi. Bir süre ayakta belgelere göz atmamı izledi. Elleri belgelere uzanırken geriye çektim ve "Henüz bitmedi, hepsine ayrı bakacağım," dedim. "Şimdilik eski bir belgeyle başlıyorum. Canım sıkıl-"

Sözcükler kuru dudaklarımda kaldı. "Elinde tuttuğun bilgiler, yalnızca bir kâğıt parçasına yazılması gerekenler. İlerisi yok."

"Yani bu belgelerde seninle ilgili şeyler öğrenemem mi?"

Gözlerini kıstı. "Neden benimle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsun ki? Evine döndüğün zaman bir sivilin hayatını kurtarmış asker olarak hatıralarına gömüleceğim. Bu belgelere ve hakkımda bilmen gerekenden daha fazlasına ihtiyacın yok," Ses tonu gereğinden fazla mesafeliyken bakışları ise ölümcül bir sakinlikle yüzümde geziniyordu. "Seni kurtaran, Yüzbaşı Vural. Bu kadarını bilmen yeterli."

Aramıza derin bir sessizlik yayılırken elimdeki belgeleri ona doğru uzattım ve bakışlarımı pencere ardında kalan karlı dağlara çevirdim. "Beria!" diye seslendim,

CamScanner ile tarandı

çok kısa bir an göz ucuyla ona baktığımda odadan çıkmak üzere olduğunu gördüm. "Ağrılarım arttı, beni uyutabilecek bir ağrı kesici yapabilir misin?"

Uyursam diner miydi bu kimsesizlik hissi? Göğsümü sıkıştıran ağrı uyuduğum an karanlığa gömülecek, kan kurumuş göz kapaklarımı açtığımda ise dirilecekti.

"Kelebek Nar'ın ailesi benim," demek kolaydı. Zor olan ona gerçekten ailesiymiş gibi hissettirmekti.

O an anladım. Ses tonu gereğinden fazla mesafeli ve bakışları ölümcül bir sakinlikteyken... İnsan, hafızasını da kaybetse zihnindeki ölü anılarla beraber sadece kendinin ailesiydi.

Kelebek Nar'ın ailesi Yüzbaşı Vural değil, benim. Kendimin ailesiyim.

Beria ağrı kesici yaptıktan yarım saat kadar sonra uyuyakaldım. Arada bir uyanmış, korkmamam için açılan koridor ışığına baktıktan sonra ağlayarak uyumuştum. İki kez tekrarlanan bu durumun üçüncüsündeydim, şehir gece uykusuna dönerken yalnızlık hissi hâlâ kalbime vuruyordu.

Uyurken bile geçmemişti, öyle mi? Bazı ağrılar uyurken bile geçmiyormuş, ilk öğrendiğimde küçük bir çocuk muydum yoksa yetişkin bir kadın mıydım bilmiyordum. Çok yalnız ve çaresiz hissediyordum ve bu hissi hiç yutamıyordum.

Yüzbaşı Vural'ı sabaha karşı ilk kez gördüğümde ondan değil, gözlerimin değdiği enkazdan korkmuştum. *Kendimden...* O kadar çok korkmuştum ki kendime itiraf dahi edememiştim... İnsan, bu hayatta kendinden bile korkarken nasıl bir başkasına korkmadan yaklaşabilirdi ki? Dün gece vücudumda hissettiğim ağrıların çok daha fazlasını kalbimde hissediyordum. Göğsüme saplanan ağrılar bu kez kırık parmaklarım, kaburgalarım ya da bacağımdan değil; kalbimden geliyordu.

"Neden ağlıyorsun?"

Yüzbaşı Vural'ın yumuşak, sorgu dolu sesini duyduğumda yerimden hafifçe doğruldum. Bu sırada dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti döküldü. "Git buradan," dedim dişlerimin arasından. "Yarın İstanbul'a, polise gideceğim, neye ihtiyacım varsa devletim yardım eder. Beni kurtardın, bunun için defalarca kez teşekkür ederim ama hepsi bu kadar. Başımın çaresine bakacağım."

Beni neyin kırdığını biliyordu ama gözlerindeki ifade bilmiyormuş gibiydi. Ağlamaya devam ederken burnumu çektim.

"Seni bırakmam," dedi net bir sesle. "Bu hâlde hiçbir yere gidemezsin. Hâlâ yaralı..."

"Sen benim ailem değilsin!" Sesim bıçak kadar keskin, yüzündeki ifadesizliği yıkacak kadar da güçlüydü. "Anladın mı? Bir daha tekrar edeyim mi?"

"Darıldın mı sen bana?" diye sordu puslu bir sesle. Gözleri karanlığın içinde bir ton daha koyu dururken gür kirpiklerinin arasından beni izliyordu. "Sen bana darıldığın için mi uyudun bu kadar saat?"

CamScanner ile tarandı

"İnsan tanımadığı birine darılmaz, Vural," diye karşılık verdim net bir tavırla. "Darılmadım. Buradan gitmem gerek. Bugün gitmezsem yarın gideceğim. Yarın gitmezsem diğer gün... Kalmam doğru değil."

Dudaklarına buruk bir gülümseme yayılırken, "Benim içinde çok yeni, biraz müsaade et," dedi.

Göz ucuyla ona baktım. "Ne çok yeni?"

"İlk kez birinin yarasını sarmıyorum ama *ilk kez kendi yaramı sarmaya çalışıyorum*, çok yeni," Başımı yastığa yaslarken derin bir nefes aldım. Gözlerim bu kez ucuyla değil, direkt olarak gözlerinin içindeydi. "O gün seni kayalıklarda buldum ama sanki... Gözlerinde abim vardı. Uzun zamandır rüyalarıma gelmeyen abim, *'Yaralarını sar, o kızı koru,'* diye bana geldi. Yaralarımı sarmaya çalışırken kanatıyorum, bu da çok yeni. Kanlı yüzünü gördüğüm an ellerimin titreyişini unutamıyorum çünkü ben abimi yıkamadım, kefenlemedim, kanlı elbisesiyle gömdüm. Titreyen ellerimle abimin üzerine toprak attım, sonra o toprağı titreyen eller ve gözyaşlarıyla sevdim."

Abisi şehit mi olmuştu? Göz bebeklerim anında yaşla dolarken saatler önce yeğeninin sorduğu soruyu hatırladım: *"Amca, geldiğinde babama da gidelim mi?"*

"Sen yaşa istedim," Çenesi kasıldı. Yutkunduğunda âdemelması hareketlendi. Sözcükler alevin diliyken bakışları buza kesmişti. "Nare'nin ailesi olmadığını biliyorum... Bir gün o gelecek, Kelebek Nar gidecek. O zaman kur bu cümleyi bana... O zaman söyle... *'Ailem değilsin, gideceğim,'* de."

"Balım'ın babası mı? Sabah gidelim mi diye sorduğu yer şehitlik miydi?"

"Bal bebeğimin babası, evet," diye onayladı. Ağır adımlarla bana doğru geldi, tekli koltuğa yerleşti. Koridoru aydınlatan ışık yüzüne vururken bakışlarım onu takip etmişti. "Anlaştık mı *kirpikleri ıslak kelebek?*"

"Abin için çok üzüldüm... Başınız sağ olsun," dedim. Abisinin nasıl şehit olduğunu sormak istedim ama biraz daha ertelemeyi seçtim. Eğer şu an bana abisinin şehit olduğunu söylüyor, nedenini dile getirmiyorsa bir sebebi olmalıydı. Bir sebep aramama da gerek yoktu, bazı soruların cevabı dudaklarda ağır bir yüktü. O yükü hâlâ kaldıramadığını görebiliyordum.

"Vatan sağ olsun," dediğinde yabancı bir ses zihnime uğuldadı. Nare'nin tanıdığı ama Kelebek Nar'ın ismini bile hatırlamadığı biri miydi? *"Vatan sağ olsun ama nereye kadar vatan sağ olsun?"* Kalp atışlarım anıların seslerini duyduğum an hızlandı. Sertçe yutkundum, ona bakmaya devam ederken derin derin nefes alıp verdim. *Bul,* dedim içimden. *Bul o hatırayı.*

"Bir kalem ve defter bulabilir misin?" diye sordum, ses tonum kısıktı. "Sana söylediklerimi not alman gerek."

"Dinliyorum seni," dedi ilgiyle, gözleri pürdikkat yüzümdeydi.

"Kahverengi gözlü bir adam. İsmi..." Gözlerimi usulca yumdum; boş bir odada, elimde kelebek kolyemle duruyordum. Siyah renge boyanan duvara ince, kırmızı renk, düz bir çizgi çizilmişti. Her çizgideki olaylar birbirine bağlıydı. "Ona *tonton* diye sesleniyorum. İsmi... Hatırlayamıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl bir yerdesiniz? Bana ikinizin de giyindiği kıyafetleri tarif edebilir misin?"

Sağ tarafa doğru yöneldim, adımlarım da bakışlarım gibi tedirgindi. Düz çizgiye hayali fotoğraflar çıkardım ve yerleştirdim. "Bir kulübenin önündeyim," diye konuşmaya devam ettim. Olduğum yer ya sessizdi ya da hatırlamaya odaklandığım için duyabildiğim tek şey onun sesiydi. Nefes alışverişim düzensizleşirken gözlerimi sıkıca yumdum. "Sarı renk, ponponları gri bir şapka takmışım. Kışın beyaz pantolon giyilmez diyen insanların inadına beyaz pantolon giyinmişim. Ayaklarımda kahverengi renkli *UGG* botlar var. Üzerimde sarı hırka, beyaz boğazlı kazak ve kürk var..."

Sıcacık bir el yüzüme kaydı. Sanki nabzım, avucundaki sıcaklığı hissettiğinde yanağımda atmaya başladı. "Sakinleş ve sadece odaklan," dedi fısıltıyla. "Korkma, tamam mı? Ben buradayım, ne olursa olsun yanındayım."

"Çok üzgün hissediyorum," dedim buğulu bir sesle. "O kadar kırgınım ki kendime bile söyleyemiyorum. Buğulu olan yalnızca cam değil, gözlerimde. Kime bu kadar kırgın olduğumu bilmiyorum."

Yanağımdaki eli yavaşça hareket etti. "Gülümsüyorum ama yaptığım tek şey iyi olduğuma dair kendimi kandırmak."

"Tonton dediğin kişi nasıl biri? Hatırlayabiliyor musun?"

"İyi biri, ona gerçekten gülümsüyorum," Dudaklarımı düz bir çizgi hâline getirdim, başparmağı yanağımın üzerinde gitgel yaparken bedenim gevşedi. "Ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi, sanırım ona bu yüzden tonton diyorum."

"Ne konuştuğunuzu hatırlıyor musun?"

Görüntüler birdenbire değişti. Zihnim camın önünde durduğum andan öncesine dönerken ağır ağır yutkundum. Avucuyla kavradığı yanağım yanarken ölü toprağı atılmış anıları eşelemek zordu. "9 Ocak Çarşamba..." diye fısıldadım kirpiklerimi usulca aralarken. "Camın buğusuna yazdığım tarih. Bugün ayın kaçı?"

"4 Şubat," dedi, yanağımdaki elini yavaşça çekti ve sıcaklığı anında buza kesti. "Bu bile çok iyi bir gelişme. Kendini daha fazla yorma, tamam mı?"

"Gerçekten mi?" diye sordum heyecan dolu bir sesle. "Bir daha denesek mi? Odaklanınca oluyor gibi."

"Yüksek voltajda gerilim artar, zihin patlar," dedi bedenini tekli koltuğa bırakırken. "Fazla yüklenmemek zihnin adına iyi olur. Birkaç gün daha bekleyecek, öyle doktora gideceğiz. Bugün ortaya çıkan not doğrusunu söylemem gerekirse zihnimi çok kurcalıyor, tehlikede olmadığına emin olduktan sonra İstanbul'a gideceğiz."

"İyi olacak mıyım?"

"İyi olacaksın deyip büyük sözler veremem ama iyi olman için her şeyi yapacağımı bil," Yumuşacık, kısık sesi ben de gün doğana kadar ağlama isteği uyandırıyordu. "Acıkmadın mı sen? Akşam da bir şey yemedin, kontrol et-

CamScanner ile tarandı

tim hatta uyan diye sesli konuştum, sesli yürüdüm ama... Tık yok, bu ne ağır uyku?"

"Tüm gün evde miydin?"

"Bir ara karargâha geçtim," diye yanıtladı. "Yarın tüm gün çalışıyor olacağım ama akşam geleceğim."

"Yemek yedin mi? Yani Beria ve sen, yediniz mi?"

"Beria erkenden yer, erkenden de uyur. O yedi ama ben yemedim."

Kaşlarım sorguyla havalandı. "Neden yemedin?"

"Seni bekledim."

Yutkunamadım. Nefesimi tuttum, göğsümdeki ağrının üzerine bir ateş gibi serilen his, saniyeler içinde buz kesti. Her duyguyu aynı saniyeler içinde yaşamış ve en sonunda buzdan bir duvara toslamıştım.

"Az önce içimden değil de dışımdan mı cümle kurdum ben?" Bir eli boynuna kayarken yüzüne de *of ya, içimden düşünüyordum, sinirim bozuldu,* ifadesini yerleştirdi. "Rüzgâr olayına döndü, siktir işte ya."

"Ben bir şey duymadım?" diye konuştum zayıf bir sesle. "Vural, ben çok acıktım... Sen de bir şeyler yememişsin ya... Beraber yiyelim mi?"

"Olur, yiyelim. Isıtıp geliyorum."

Gözlerimin önünden anında kayboldu. Başımı usulca yastığa bırakırken az önce söylediği ama duymazdan gelmek zorunda kaldığım cümle kulaklarımda yankılandı: *Seni bekledim.*

Düşünmemek için şarkı mırıldanmaya başladım. Yeğeni Balım aramadan birazını dinleyebildiğim şarkının sözlerini ilk kez dinlememe rağmen oldukça net hatırlıyordum. Hafızam, birkaç dakika dinlediğim şarkıyı hatırlayacak kadar güçlüyse neden hatıralarımın benden alınmasına izin vermişti?

"Ağladığım gece yarısı," diye devam ettim kısık bir sesle şarkıyı söylemeye. "İnsanlığın garip sancısı..."

Lapa lapa yağan kara gömülmüş olan şehrin karanlığında şarkı mırıldanırken bakışlarım pencere pervazında toplanan karlara kaydı. Aynı gece içinde ikinci kez kaybolan bir hatıra göz kapaklarıma döküldü.

Karşımda ya on dokuz ya da yirmi yaşında olduğunu tahmin ettiğim Nare vardı. Pencere pervazında tavana sabitlenmiş, bej renkli bir salıncakta oturuyor, kulaklıklarını takmış şarkı dinliyordu. *"Belki de annemin beni sevmeyeceğini öğrenmeliyim,"* dedi fısıltıyla. Kısa bir an gözlerindeki hüzünle göz göze geldim. Gözleri yalnızca gözyaşları değil, hüzün de döküyordu. *"Belki de biz öğrenmeliyiz belki de biz sevmemeliyiz..."* dedi kulaklıklardan taşan ses.

Başını arkaya doğru yasladı, gözyaşları akmaya devam ederken derin bir iç çekti. *"Bugünü ölsem de unutmayacağım,"* dedi ve bu kez hıçkırarak ağlamaya başladı. *"Anne, beni niye hiç sevmiyorsun?"*

Annem... Beni gerçekten de hiç sevmiyor muydu yoksa zihnimin oyunlarından biri miydi? Kalbim, buna inanmak istemiyordu. Kalbim, hiçbir annenin evladını sevmeyeceği ihtimalini kabullenmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Böyle hissetmemem gerek, iyi şeyler düşünmem ve çok daha hırslanmam lazım. Ne olursa olsun hukuk okuyacağım, çok çalışacağım, özel değil kendi emeğimin karşılığında en iyi okulda okuyacağım. Nare, şu an ağlamamalısın, ayağa kalkmalı ve dersin başına oturmalısın." Dudaklarına acı dolu bir gülümseme yerleşti. *"Bu şarkı bitsin, kalkacağım. Bu şarkı bitsin, hayallerim için ne gerekiyorsa yapacağım. Hayat benim hayatım, hayallerim var, babamın izinden gitmek zorunda değilim çünkü bu onun hayali, hiç kimseye hayatım üstünden söz hakkı vermeyeceğim."*

Meğerse bugün dinlediğim *Sevmemeliyiz* isimli şarkı, o gece yaşananların bıraktığı acı dolu bir anıdan ibaretmiş. Hafızamda güçlü bir yer edinmesinin sebebi kötü bir anıyı hatırlatan şarkı olmasıymış...

Gözlerimi usulca araladım çünkü zihnimden kanı kurumuş göz kapaklarıma dökülen anı sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra Vural elinde servis tepsisiyle odaya girdi ve yatakla birleşik olan küçük boy yemek masasını çıkardı, bir eliyle yemeği tutarken diğer eliyle masayı ayarladı. Servis tepsisini masanın üzerine bırakırken, "Yemekten sonra kulaklığını verebilir misin?" diye sordum. "Bir şey denemek istiyorum."

Keskin bakışları bedenimde gezindi. "Neden istiyorsun? Bakışlarına bakarsam, şarkı dinlemek için değil de bir şeyleri hatırlamak için kullanacağını söylüyor."

"İşte," dedim onun lafını kullanarak. "Çorbanın kokusu buraya kadar geldi. Aslında çok acıkmışım."

"Aslında sen iyi laf değiştirdiğini sanıyormuşsun ama?" Dilini damağına vurdu ve onaylamazcasına şaklattı. Yüz hatlarındaki sertliğe rağmen ses tonu yumuşaktı. "Benden bir şey saklama. Ne söylersen söyle hep dinliyor olacağım."

Güçlükle yutkundum. Bir yanım onu terslemek istiyor, diğer yanım ise buz mavisi gözlerinde gördüğüm ifadeye sessiz kalmak, görmezlikten gelmek istiyordu. "Çağlar ne zaman gelecek? Ona sormam gereken şeyler var," dedim kuru bir sesle. Evet, tercihim belliydi. Gözlerinde gördüğüm ifadeye sessiz kalmak istiyordum.

"Bana neden sormuyorsun?"

"Her şeyi sana anlattığı için mi bunu soruyorsun?"

Onaylarcasına başını salladı. "Neden bilmiyorum ama her şeyi sana anlatmadığını hissettim. Nare hislerine güvenir mi bilemem ama Kelebek Nar, yanılmayacağını düşünüyor."

Kaşlarını çattı. "Müneccim misin?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılınca yüzüme kısa süreli bir ağrı yayıldı. "Ne saklıyormuş senden?"

"Yemekten sonra konuşsak olmaz mı? Sabahtan beri bir şey yemedim, ağzıma birkaç lokma koyayım da yine öyle keyfim kaçsın."

Yine? Omuz silktim. "Kontrol ettiğim raporda 9 Ocak 1987 doğumlu olduğun yazıyor. Kaçırıldığım gün ise 10 Ocak 2019, öyle mi?"

"Öyle," dedi net bir sesle. "*Seni kurtardığım* ve *ailen* olmaya karar verdiğim tarih ise 13 Ocak 2019, saat 06.33"

CamScanner ile tarandı

"İnsan ailesine sırtını dönmez," dediğimde yüzündeki sert ifade çatladı ve yerini hissedilir bir duygu aldı. *Pişmanlık*. Neden öyle olduğunu bilmediğim duygunun elleri boğazına sarıldığından yutkunamadı. "Eğer dönerse hiçbir zaman ailesi olmamış demektir."

Kirpiklerinin arasından bana bakarken, "Neden *bana biraz müsaade et, çok yeni*, dediğimi bilmek ister misin?" diye sordu. Sonra iki kez art arda sertçe yutkundu.

"Lütfen," dedim kısık bir sesle, ben bile zor duymuştum.

"Çünkü bana kimse aile olmadı. Ben birine aile nasıl olunur, bilmiyorum," Yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleşti. "Eğer müsaade edersen sayende öğreneceğim."

Sesi sıcacıktı. Gözlerini indirmiş, ne cevap vereceğimi merakla bekler gibi bana bakıyordu. Kan yanağıma toplanırken sertçe yutkundum ve aynı gün içinde ona ikinci kez gülümsedim. Ona gülümsediğim anı camın buğusuna çizen kelebek, kanatlarını çırparken sanki zaman yavaşladı.

Önüme bıraktığı yayla çorbasını karıştırmak için kaşığa uzandı. Nane ve yağ çorbaya karışırken yüzümdeki gülümsemenin yerini utanç aldı. Kalbim, daha önce böyle hızla atmış mıydı bilmiyordum ama sesini duymasından korkuyordum. Kalbimi ve göğsümün hızla kalkıp inişini engellemek için tüm çabaları sarf ediyordum. Yatağa oturmak için hamlede bulununca bacaklarımı yavaşça hareket ettirdim, alçıda olan bacağım sancısa bile acısını yüzüme yansıtmadım.

Kaşığı yayla çorbasına batırdı. "Bak bakalım tadına," diye mırıldandı ve ağzıma doğru götürdü. Uzattığı kaşıktan çorbayı içtim. "Çok güzel olmuş," dedim ve sağlam olan elimle çatala uzandım. "Sarma çok leziz görünüyor."

"Benden iste, çok hareket etme," dedi ve kaşığı bıraktığı gibi elimdeki çatala uzandı. Buza kesen eli, sıcak elime değdiğinde vücuduma bir titreme yayıldı.

Çekingen bir sesle, "Tamam," dedim ve uysal bir kedi gibi mırıldanmış olmama istemsizce kaşlarımı çattım. Vural oldukça sakin bir yüz ifadesiyle yemek yememe yardımcı oldu. Yüzüne baktığım her an kalbime giren krampları sayamıyordum. Yayla çorbasını tamamen içtikten sonra tabakta, serçe parmağı gibi ince ve güzel sarılmış olan sarmaları da yedim ve yemek bittikten sonra büyük bir bardakta su içtim.

"Midem hem bayram edip hem de nasıl her an patlayacakmış gibi duruyor, pek anlayabilmiş değilim," dedim. "Yeterince doydum, hadi sen de bir şeyler atıştır."

"Afiyet olsun, azıcık da et olsun."

Tebessüm ettim. "Sen beni obez mi yapacaksın?"

"Hedefe giden yolda her şey mubahtır," diye karşılık verdi keyifli bir ses tonuyla. "Hedefim ise seni iyileştirmek, biliyorsun."

"Çok tuhaf," dedim zayıf bir sesle.

"Tuhaf olan ne?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"İyi insanlar varmış... Her şeye rağmen."

İki elini gri kapüşonunun cebine götürdü ve birkaç saniye boyunca kirpiklerinin arasından ne yaptığını anlamaya çalışır gibi duran yüz ifademi izledi. "Seç bakalım birini." Ona cevap vermeyip ne yapmaya çalıştığını anladığında, "Sağ mı sol mu?" diye sordu.

Merakla onu izlemeye devam ederken, "Sağ," diye karşılık verdim.

Sağ cebindeki elini çıkardı. "Avucunu aç."

Avucumu usulca açtığımda ilk önce pembe paketli, kırmızı meyveli, bisküviyi; daha sonra da siyah renk, kablosuz kulaklık kutusunu bıraktı. "İyi geceler, Kelebek Nar."

Oturduğu yerden kalktı, keskin bakışları bedenimde gezinirken konuşmaya devam etti. "Kontrol etmeye geldiğimde rüya görüyordun. Sanırım... Küçüklüğünle alakalı. Babandan bisküvi istiyordun... Pembe paketli olanından. Sen öyle sayıklayınca belki bir şeyler hatırlamana yardımcı olur dedim."

"Kaybolan hatıraları bulmaya çalışırken gözlerinin izleri her baktığım yere çoktan değmiş olacak, öyle mi?"

"Aramızda yalnızca iki adım var," dedi, bedenini kapıya doğru çevirdi ama gözleri hâlâ gözlerimin içindeydi. "İki adım arkanda seni izliyor olacağım. İki adım kadar uzak olmamız hiçbir şey değiştirmeyecek aksine bin adım kadar yakın olacağım ve her kaybolduğunda, dibe düştüğünde kendini bulmana yardımcı olacağım."

"Bazen ne yaparsan yap bulamayacaksın çünkü sen de gerçek beni tanımıyorsun," diye karşılık verdim kısık ve titrek bir sesle. Ona verdiğim cevaptan sonra yüzüne *biliyorum* gülüşü yerleşti.

"Verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum, Kelebek Nar." Abisine verdiği sözü hatırladım. "Onu da kendimi de kurtaramadım, *tutsak* kaldım. Vatanımdan vazgeçemedim, iyi bir asker ve evlat olduğum söylenemez ama iyi bir kardeş olmak için elimden ne geliyorsa yapacağım." Burnundan sert bir nefes bıraktı. "Telefonum bu gece sen de kalsın, şifreyi kaldırdım."

"Özledin mi?"

Dudaklarının arasından titrek bir nefes bıraktı. Sözcükler, milyon kere parçalanarak dudaklarından kaymış ve sessizliğe gömülmüştü. Kimden bahsettiğimi hemen anladı, *abisini soruyordum*. Cevap vermeden ilerledi, eşiğe geldiğinde durdu, omzunun üzerinden bana baktı ve dedi ki: "Alıştım artık."

Saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Başımı yavaşça yastığa bırakmadan önce kulaklıkları çıkardım, Spotify'a girdikten sonra Sena Şener'den *Sevmemeliyiz* şarkısını açtım ve gözlerimi yumdum. Nasıl olurdu da ben gördüğüm rüyayı bile unutmuşken Vural en ince detayına kadar hatırlardı?

Avucumun içindeki bisküviyi karnımın üzerine bıraktım, telefonu açtım ve saatler önce telefonunu karıştırmayacağıma güvenerek bana verdiğini hatırladım ve o güveni az sonra yıkacağım için çok kısa bir an tereddüt ettim.

Telefon kilidini yukarı doğru kaydırdığımda karşıma direkt uygulamalar

CamScanner ile tarandı

çıktı. Kameranın yanında duran fotoğraflar kısmına girdim, sadece iki fotoğraf duruyordu. Birinde yeğeni Balım'ın günler önce çekilmiş fotoğrafı, diğerinde ise Balım'ın babasıyla ilk ve son kez çekindikleri fotoğraf vardı.

Balım, babasının kucağında pembe renk battaniyenin arasına sarılmıştı ve küçücük kalmış kısık gözleriyle babasına bakıyordu. Başka bir fotoğraf bulabilmek için parmak ucumla aşağı doğru kaydırdım, *gizli* yazan yere dokundum ve bir fotoğraf, iki video gördüm.

Fotoğrafa başparmağımın ucuyla dokundum. Gözlerimin önüne düşen fotoğraf, göz bebeklerimin dehşetle büyümesine neden olurken çok kısa bir an yutkunamadım.

Vural sarı saçlı bir kızın yanağından öpüyordu. Kızın kahverengi gözleri kameraya dönükken Vural'ın dudakları yanağında, gözleri ise kapalıydı. Kızın kafasında turuncu renk, örgü bir şapka; üzerinde ise siyah renk, kaşe bir kaban vardı.

Telefonun hafızasında çok az yer kaplayan fotoğraf karesi kalbime balyoz darbesi gibi indi. Nedenini bilmediğim bir his kasılan vücudumun titremesine neden olurken fotoğrafı sağa kaydırdım ve videoyu açtım. Video az önce gördüğüm fotoğraftan çok daha sarsıcıydı. Gözyaşlarım yanağımdan art arda akarken boğazım düğümlendi.

"Bu video kime gönderilecek?" diye sordu telefonu tutan kişi. Kaybolan anıların derinliklerinden gelen bir ses onu tanıdığımı söylüyordu. Bulundukları yerin mağara olduğuna ihtimal vermemek için gözlerimi kısa bir an kaçırdım, kameranın açısı yerde yatan insanlara değdiğinde dudaklarımın arasından derin bir hıçkırık dökülecekti ama izin vermedim; yaralı avucumu ağzıma yasladım ve sessizce ağlamaya devam ettim.

"Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı'ya," diye karşılık verdi, kamerada yalnızca botları gözüken tok sesli adam.

Kan çanağı gözlerim, bir mağarada günlerdir esir alınan sivilleri izlerken yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Hiçbirinin yüzü görünmüyordu. Ben de orada mıydım yoksa bu video benden sonra mı çekilmişti? Kaydedilme tarihine bakmayı zihnimin bir köşesine not ettim.

"Sana söylemek istediğim bir şey var, kulağını aç ve beni iyi dinle," dedi az önceki tok sesli adam. "Kurtardığın kızı bize ver, geriye kalan tüm sivilleri al. Eğer videoma iki gün içinde yanıt vermezsen her ay iki sivilin cesedini karargâha yakın bir yerde bulacaksın. Seçimini yap, Yüzbaşı Vural. Bari bu defa iyi bir asker ol, abin Ömer'in katilini bulmak için değil, sivillerin hayatını kurtarmak için devletin arkasından iş çevir."

Başımı ekrandan usulca kaldırdım, telefon elimden kayarken buğulu gözlerim koridor ışığında en az benim kadar bozguna uğramış bir şekilde kalakalan Beria'ya takıldı.

CamScanner ile tarandı

7

BOŞLUK HİSSİ

Yedi saat önce...
Yazardan...

Yüzbaşı Vural, parmaklarıyla kavradığı demli çayı tahta masanın üzerinde çevirirken dudaklarının arasından bıkkın bir nefes bıraktı. Bakışları karlı dağlara değerken çayını yudumlamaya devam ediyor, kalbindeki garip hisle başa çıkmaya çalışıyordu. Bir yandan kendine öfkeli, diğer yandan ise olması gerekeni dile getirdiği ve kalbine doğru derin bir set çektiği için anlam veremediği, hiçbir yere koyamadığı hisle başa çıkmaya çalışıyordu.

"Niye çattın o kaşları yine?" diye sordu Beria, yaptığı pilavın altını kapatmak için mutfağa gelmişti.

"*İşte* dersem beni kapı dışarı edersin, o yüzden ben sadece susayım. Beria, bakma bana öyle."

"Küstürdün değil mi Nar Kelebeği? Uykusu yoktu, sırf uyumak için ağrı kesici yapmamı istedi değil mi?"

Vural, Beria'nın genç kadına seslenme şeklini duyduğunda dudaklarını muzip bir tavırla yukarı doğru kıvırdı. Yüz hatlarına yerleşen ifadeyi anında sildi ve "Beria, çok soru soruyorsun," dedi sıkıntılı bir tavırla. "Daralıyorum, bunalıyorum; inan bana, yeterince gerginim."

"Kıza ne söyledin de o kadar üzüldü? Neyin var diye sorduğumda uyuyunca geçer, dedi. Uyuyunca da geçmez diyemedim, o kadar üzgündü."

Buz mavisi gözleri kadının bedeninde gezinirken, "Gerçekler üzer, Beria," diye karşılık verdi. "Tehlikenin kokusunu metrelerce öteden alırım. Ya tehlikeden uzak dururum ya da tehlikeyi yönetmek için yakınıma çekerim."

Beria çatık kaşlarla ona baktı. Vural çatık kaşlarına gizlenen soruyu anladı ve zihninde beliren şüpheleri dağıtmak için konuşmaya devam etti. "Nare benim için bir tehlike, evet ama mayın değil. Üzerine bastığım an bedenimi parçalara ayırmaz. Yakınıma çekememem ancak uzak dururum ve uzak durmasını sağlarım. Beria, ben yalnızca onun hayatını kurtaran askerden ibaretim. Ailesiyim dedim, *kalpten... Bazı kelimeler kalpten olsa da gerçek akla geldiğinde etkisini kaybeder. Yarın sabah onunla ilgili kayıtları geçen ne varsa bir dosyayla elime ulaşacak ve o zaman, ailesiyim* kelimesi *etkisini kaybedecek. Yirmi günü aşkın bir süredir yanımda; tek bir an bile omuzlarımda yük hissetmeden, karargâhta olmadığım her an başında bekledim. Dua ettim, iyileşmesini istedim ama... Gözlerini açtığında uykudan uyanan yalnızca o olmadı."*

CamScanner ile tarandı

Beria ne diyeceğini bilemeden kirpiklerinin arasından ona bakmaya devam ediyordu. "Ben, o uyanana kadar onun ailesiydim ve şimdi... Işıkları yakana kadar hayatında olacağım. Yarın sabah ışıklar yanmış olacak."

"Dosyayı ona mı vereceksin?"

Yutkunmaya çalıştı. Kalbine yerleşen anlamsız hissi görmezlikten gelerek soğuk bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Bir dosya. Sonra tamamen hatıralarına gömüleceğim."

"Son bir şey daha sorabilir miyim?"

Vural *sorabilirsin* der gibi başını usulca aşağı yukarı salladı. "Süreyya'yla olan fotoğraflarını Cansu'dan neden istedin? Sen... Unutmuştun o kızı? Yeniden mi? Onca şeye rağmen mi?"

"Tehlikeyi yakınıma çekip kontrol altına alamıyorsam uzak durmasını sağlarım, demiştim. O yüzden. O fotoğrafın benim için hiçbir anlamı yok, olamaz da."

"Nare'nin görmesini sağlayacaksın, öyle mi? Ama neden?" Beria kafası karışmış bir şekilde ona bakmaya devam etti.

"İşte," dedi Vural. "Sen yemeğini ye, beni bekleme. Nare'nin uyanmasını bekleyeceğim, tek başına yemesin." Parmaklarının arasında duran çay bardağını serbest bıraktı ve üzerini değiştirmek, ardından Çağlar'ın yanına gitmek üzere mutfaktan ayrıldı.

Beria Süreyya'yla çekildiği yıllar önceki fotoğrafı neden Nare'nin görmesini istediğini dakikalarca düşündü ve en sonunda anladı.

Boşluk hissi, insanın güçsüz bir anda tutunduğu tek daldı. Nare boşluğun tam ortasında Vural'a tutunurken altını sevgi sözcüğüyle doldurabilecek kadar çaresiz ve yalnız hissediyordu. Şartlar normal olmadığında hisler de normal olmazdı.

Beria sessizce fısıldadı. "Fotoğrafı görmesini istiyorsun çünkü... Sana çaresiz bir anda boşluk hissiyle tutulmasını istemiyorsun... Doğruymuş, Yüzbaşı. Tehlikenin kokusunu önceden alırmışsın."

Süreyya, Vural'dan ilk ayrıldığında sebep olarak büyük bir boşluktayken ona tutunduğunu sunmuştu. Kalpte zamansız dirilen, boşluk hissiyle sarmalanan sevgiler her şey normale döndüğünde gömülürdü.

Vural'ın en büyük korkularından biri boşluk hissiyle bir kez daha sınanmaktı. O, tehlike fitili çekilmeden önceki kokuyu almıştı ve tehlikeyi yakınına çekemediği için uzaklaştırmayı seçmişti. Nare'yi tanımasa da kalbi bir başkasına prangalı olduğunu düşündüğü insana boşluk hissiyle bile yaklaşmayacağını çok iyi biliyordu.

♁

Nare Mihmalli'dan...

İnanmak, yaralanmaktır.

İnanmak, yaraları sararken bir başka yara için yer açmaktır. İnanmak, bazen kalpte kabuğu kaldırılmış bir yara gibi sızlar.

CamScanner ile tarandı

Bir zamanlar hatırlamak bile istemediğin anılar acımasızca zihninden çalındığında her şeyini kaybetmiş gibi hissedersin ve o an seni ayakta tutan tek şey, bir parça inançtır.

Eğer koşulsuz bir inançla ayağa kalkıyorsak kalbe derin bir kesik alarak yaralanmak kaçınılmazdır ama yerdeyken ve inancı kıl payı tutuyorken yaralanırsak o zaman ne olurdu?

Bu sorunun cevabı bir ayna karşısında, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Beria odaya geldiğinde son kullanılan uygulamalardan çıkış yapamadan telefonu kilitlemiş, elimi yüzümü yıkayabilmem için banyoya kadar eşlik eder misin, diye sormuştum. Yüzümdeki ifadeyi ve az önce izlediğim videonun ne olduğunu biliyor gibi bakmıştı.

Yüzümdeki dehşet ifade yerini sakinliğe bırakırken musluktan gelen buz gibi dağ suyunu yüzüme çarpmıştım. Dakikalar önce gördüğüm videonun görüntüleri kadraja dökülürken, "Lütfen beni biraz yalnız bırak," diye fısıldadım, ses tonumun iyi çıkması için tüm çabayı gösterdiğime yemin edebilirdim.

"Nasıl istersen," dedi, beni dağıtan şeyi biliyor muydu yoksa anlatacağım anı mı bekliyordu? Lavabonun kenarından destek alarak ayakta dururken alçıdaki ayağımı yavaşça indirdim ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Burada kimse yoktu. Sessizdi. Hayatım mahvolmuştu. Hayatım neden mahvolmuştu? Çok mu kötü bir insanım? *Kelebek Nar, Nare'yi tanısaydı ondan nefret mi ederdi?*

Bir dernekle beraber köy okullarına yardıma giderken, iyi bir şey yapmaya çalışırken hayatıma kastedilmişti. Böyle bir insansam nasıl kötü olabilirdim ki?

"Nare?" Vural'ın sesini duyduğumda çok daha fazla hıçkırarak ağlamaya başladım. Gözyaşlarımdan dolayı aynadaki vasat hâlimi göremiyordum. Görmek de istemiyordum. Aynadaki güçsüz kadın bana çok uzaktı, onu ne görmek ne de bilmek istiyordum.

İçimden bir ses bu krizlerin hiçbir zaman bitmeyeceğini, çaresiz kaldıkça ve bir yol bulamadıkça çığ gibi büyüyeceğini söylüyordu.

"Nare, izin ver yanına geleyim."

Vural'ın sevdiği bir kadın vardı. Onu yanağından öperken çekindikleri fotoğraf karesi gözlerimin önüne geldiğinde dudaklarımın arasından titrek bir nefes bıraktım. "Kendim halledebilirim," dedim kırık bir sesle. "Yardımını istemiyorum."

"Böyle yapma, böyle yaparsan kahrolurum ben," dediğinde samimiyetine inandım ve bu samimiyet, beni kız kardeşini koruyup kolluyormuş gibi hissettirdi. Düşüncelerimin daha da karmaşıklaşmasına sebep olan *o garip his* midemde otururken zar zor suyu açtım; başımı suyun altına bıraktım ve birkaç dakika öyle kaldım. Benden ses alamayan Vural, itiraz etmemi önemsemeden banyoya girdi ve belimden kavradığı gibi nazikçe kendine doğru çekti.

"Ağlama, Nare," dedi yumuşak bir sesle. "Özür dilerim ama sen yeter ki ağlama."

CamScanner ile tarandı

"Sen hiçbir şey yapmadın ki? Neden özür diliyorsun?" diye sordum, ıslak saçlarım göğsüne dağılırken bir eli yanağıma kaydı. Sıcacık avucu ıslak yanağımı kavradı, parmak uçları usulca yanağımı turlarken derin bir iç çekti.

"Videoyu izledin değil mi? O yüzden ağladın?"

"Görmemi istemediğin bir şey olsaydı silerdin," diye konuşurken ilk önce başımı yavaşça göğsünden ayırdım, daha sonra da bedenimi geriye çektim. Belimi sıkıca kavrayan ama incitmeyen eli çok da fazla uzaklaşmama izin vermedi. "Gördüm. Görmemi istediğin her şeyi..."

"Bilerek yapmam bana ne kazandırır?" diye sorarken gözlerini gözlerimden kısa bir an kaçırdı.

"Beni neden onlara vermedin? Neden benim için diğer sivillerin canını hiçe saydın? Vural, söylemek zor olsa da..."

"Sakın," dedi, cümlenin devamını getirmeme izin vermeden, keskin bakışları yüzümde gezinirken. "Sakın o cümlenin devamını getirme. Onları tanımıyorsun. Bu kadar basit bir plan karşılığında onları alabilir miyim sandın gerçekten? Eğer bunu yapsaydım, onlara inansaydım şu an mezardaydım... İstedikleri sen değilsin, diğerleri değil, *biziz*. Ayak bastıkları toprağı kanımızla sulamak istiyorlar."

"Tüm bunlar bir gün sona erecek mi? Dün sabah birinin cesedi daha sana geldi. İşler çıkmaza girmek üzere."

"Şu an konuşmayalım."

Tek kaşımı sorguyla havaya doğru kaldırdım. "Ne zaman konuşalım istersin? Beni kurtardın, yirmi günü aşkın bir süredir yanındayım, samimiyetinden zerre şüphem yok ama... Tüm bunları abin için yaptığını neden söylemedin?"

Sertçe yutkundu. "Abin için yaptın, biliyorum..." Gözlerimin dolmasına sebep olan o garip histen kurtulmak istiyordum. *Evet, abim için yaptım,* dediği an sözcükler adını koyamadığım hissin üzerine bir ateş gibi serilecekti, biliyordum.

"Çok çaresizdin, kimsesizdin, ailen yoktu... Ben de çok çaresizdim, kimsesizdim, ailem yoktu. Bir kişi bile elimden tutmadı, ben tutayım istedim."

"Karın neden elinden tutmadı?"

Dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrılacaktı ki anında engel oldu. "Elhamdülillah evli değilim. Bunu da nereden çıkardın?'

Kaşlarımı çattım. "Sen biraz manyak mısın acaba?"

"Biraz?" Dilini damağına vurup şaklatırken dudağının kenarında kalan gülümsemeyle direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Ben manyak değilim, manyak bizzat benden oluşuyor."

Bıkkın bir nefes verdim. "Bu yolda yalnız yürümüyorsun, Vural. En azından şimdilik..."

Dudak kenarına yerleşen tebessüm anında silindi. "Şimdilik..." dedi fısıltıyla. "Kim olduğunu öğrenmeye hazır mısın?"

"Nasıl yani?" diye konuştum güçlükle. "Bana ait olan bilgilere mi ulaştın?"

CamScanner ile tarandı

Aşağı yukarı başını salladı. "Çağlar sabah dosyanı getirecek."

"Ailemin iletişim bilgileri de olacak mı?"

"Evet," diye karşılık verdi keyifsiz bir sesle. "Sana ve ailene ait olan çoğu bilgiye ulaşacaksın."

"Ve sonra da..."

"Ayrılacağız. Gerçek ailene döneceksin."

Buğulu gözlerle ona gülümsedim; sarışın kızın yanağından öptüğü fotoğrafı gördüğüm andan beri içimde oluşan o garip his bu kez kalbime vurdu. "Ama seni unutmayacağım. Bahsettiğin gibi hatıralarıma gömülmeyeceksin."

"Bir gün herkes, herkesi unutur ve hatıraları anımsamamak üzere tozlu raflara bırakır, Nare."

"Abini unuttun o zaman sen, öyle mi?"

"Ölsem de unutmam."

"Ben de seni ölsem unutmam, Vural," dedim birdenbire, kelebek kanatlarıma yüklediğim ağırlığı umursamadan. "İnsan, bir onu öldüreni bir de kurtaranı unutmaz. Beni öldüreni de kurtaranı da unutmayacağım."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Bakışları kısa bir an ıslak saçlarımda ve kazağıma damlayan su damlalarında gezindi. "Gel kucağıma, Kelebek Nar. Bir de kanatlarından büyük laflar ediyorsun, önce bir iyileş..."

Yüz hatlarıma buruk bir tebessüm yerleştirdim. "Saçlarımı kurutacağını söyleme sakın."

"Aynen öyle yapacağım," diye karşılık verdi. Belimdeki elini sağlamlaştırırken diğer eli bacaklarımı kavramak için hafifçe eğildi ve beni hiç zorlanmadan düşürmekten korktuğu bir eşyaymışım gibi nazikçe kucağına aldı. "Sonra da saçlarınla oynayacağım. Öyle söylemiştin. Saçlarımla oynanınca uyuyorum, demiştin..."

Vural'ın uzun parmakları az önce ıslattığım saçlarımın arasında gezinirken bir yandan da kurutma makinesi çalışıyordu. Saçlarımın tamamen kuruduğuna emin olduktan sonra kurutma makinesini kapattı, saçlarımı toplamak için bileğimdeki saç tokasına uzandı. "Çok beceremem, dalga geçme şimdiden söylüyorum," diye konuştu tekdüze bir ses tonuyla. Saçlarımı usulca taradıktan sonra atkuyruğu yaptı.

"Abini öldüren adamın aynı zamanda beni kaçıran kişilerle ilgisi var? Doğru mu anladım?"

"İlgi kelimesi basit kalıyor. Onların lideri."

Endişeli bir ifade yüzüme yerleşirken, "Esir aldığı insanları öldürmeye devam edecek, hiçbirine acımayacak," diye mırıldandım. "Orada Çağlar haricinde bir askerin daha olduğunu söylemiştin. Haber yok mu?"

Saçlarımdaki eli belime kayarken diğer eli karnımı buldu ve bedenimi yavaşça yastığa bıraktı. "Hâlâ haber alamıyorum," dediğinde sesindeki keyifsizlik bariz bir şekilde ortadaydı. "Her şey gittikçe daha da karmaşıklaşıyor ve biliyor musun? Karmaşıklıktan, ucu açık sorulardan nefret ederim."

CamScanner ile tarandı

"Hayat bu değil midir zaten? En sevdiğimiz ya da en nefret ettiğimiz şeylerle sınanmak? Ortası yok."

Usulca başını salladı. "Uykun yok değil mi?"

"Saçlarını topladıktan sonra bu soruyu sorman biraz garip oldu. Tamam, bu gecelik seni azat ediyorum ama yarın için aynı şeyi söyleyemem."

"Belki yarın gece saçlarınla oynayan ve seni uyutan annen olur?" diye fısıldadı.

O garip his yeniden kalbime vurdu. "Belki de..." diye fısıldadım ben de onun gibi. "Vural keşke..." *Başka şekilde tanışsaydık. Hayır, tanışsaydık da bir şey değişmezdi çünkü hayatında başka biri var. Sevdiği biri var...*

Sessiz kaldım. Yüzümüzü eşitleyerek eğildi. Buz mavisi gözlerindeki sıcak bakışlar güçlükle yutkunmama neden olurken, "Keşke, ne?" diye sordu.

"Keşke askerinden haber alabilseydin," dedim buruk bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirirken. "Umarım haber alırsın. Dua edeceğim."

"Umarım," derken geri çekildi, adımlarını kapıya doğru çevirdi. "Ruhum daralıyor, ruhum daraldığında kime sığındığımı iyi biliyorsun. Çok kötü bir şey olduğunda böyle olurum ama vesvese etmeyeceğim. Bir şey olursa seslen bana, tamam mı?"

"Olur," dedim mırıltıyla.

Vural'ın can sıkıntısının boşuna olmadığını üç saatin sonunda, Çağlar ağlayarak kapıya dayandığında anladım. Vural'ın haber alamadığı asker *şehit* olmuştu.

Hayatım bugünden sonra *Nare* ve *Kelebek Nar* arasında ikiye ayrılacaktı ve henüz bu olayı sindirememişken bizi daha da çıkmaza sokacak bir haber daha alacaktık.

Ve o haber, şehit olan askerle ilgili olmasının yanı sıra tüm dengeleri değiştirecekti.

CamScanner ile tarandı

8

KELEBEK NAR

Kan çanağı gözlerimi usulca kapattığım ve düşünecek tek bir anımın bile olmadığı gecenin sabahındayım; avuçlarımda yirmi yedi yaşında, hayata bir yerden tutunmaya çalışan bir adamın ölüm haberi ve Çağlar'ın çaresizce, "Onu da öldürmüş, Komutanım," derken hıçkırarak ağlayışı vardı. "Onu da öldürmüş."

Onu da öldürmüş, cümlesi tüm dünyanın acısını sırtında taşıyordu.

Onu da öldürmüş, cümlesi evladı için sadece *vatan sağ olsun* diyecek olan bir annenin gözyaşlarından vuruyordu.

Çağlar ağlayarak kapıya vurduğunda başucumdaki dijital saat 07.47'yi gösteriyordu. Uyku ve uyanıklık arasında gözlerimi açtığım an ilk önce dijital saate baktığımı hatırlıyorum; bir de titreyen sesini duyduğumda hissettiğim korkunun kalp atışlarımı dehşet verircesine hızlandırdığını.

Çağlar elinde yüreği ve gözyaşları kadar sıcak bir kahve tutuyordu. Kısa bir an göz göze geldiğimizde, "Yol arkadaşımdı," diye fısıldadı. "Nare, Çınar benim yol arkadaşımdı. Yalnızca bir saat önce onun cansız bedenine sarıldım. Çok soğuktu. Dudakları morarmıştı. Üzerinde yalnızca siyah, boğazlı bir kazak ve pantolon vardı. En son onu gördüğüm ve onların içinde giyindiğimiz kıyafetler değildi."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım ve güçlükle yutkundum. "Askerliğinizi tehlikeye atacak bir durum söz konusu değil mi?"

"Konuşmadığı için öldürdüler," diye yanıtladı Çağlar. "Gerçi bunun ne önemi var ki? Mazin, bu işte Komutanımın olduğunu biliyor. Amacı yalnızca can yakmak ve Vural'ı açığa çıkarmak."

"Beni istiyorlar," Sesim kısıktı. "Beni vermediğiniz sürece daha birçok insanı öldürecekler."

Çağlar, "Olmaz," diyerek kesin bir ifadeyle reddetti. "Asla olmaz, anladın mı? Olayın iç yüzünü bir şekilde öğrenmeye çalışacağım. Nare... Böyle bir ihtimal asla yok ama seni versek bile hiç kimseyi serbest bırakmayacaklar. O yüzden böyle düşünmekten vazgeç. Yalnızca bahane."

"Oraya mı döneceksin?" Sesim endişeliydi.

"Artık dönemem," dedi. "Yüzbaşım da dönmemi istemiyor."

Anladım dercesine yavaşça başımı salladım. "Yüzbaşı bugün gelir mi?"

"Beria teyze gelsin, karargâha gideyim. Eğer gelmezse zaten burada olacağım." Parmaklarıyla kavradığı ve bir yudum bile almadığı kulplu bardağı Vu-

CamScanner ile tarandı

ral'ın yeğeniyle gülümseyerek bize baktığı çerçevenin yanına bıraktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Kesik kesik, birbirini tamamlamayan anılar... Korkuyorum. Gerçekten de bir gün hiç hatırlayamayacak mıyım?"

"Hatırlayacaksın," dedi kendinden emin bir tavırla. "Zihin egzersizi yapmak mı iyi gelecek yoksa başka bir şey mi? İşte bunu doktora gittiğimizde öğreneceğiz."

"Biraz daha iyi olduğunda İstanbul'a gideceğiz dedi ama... Yaralarım iyileşse de zihnen kötüyüm. Nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Kayboldum..."

"Bu sabahtan sonra söylediği tek bir şey var... İyileşene kadar seni bırakmayacak. *Ne olursa olsun.*"

Göz ucuyla yeğeniyle olan fotoğrafa bakarak, "Artık Yüzbaşı Vural'la kalmak istemiyorum," dedim. Diğerine göre daha iş görür olan elimi kaldırdım ve alnımı kaşırken konuşmaya devam ettim. "Doktora gideriz, iyi olduğumu görür. Sonra beni en yakın karakola bırakır. İsmini bilmediğim bir yabancı bana yardım etti, derim. Parmak izimden ailemi kim olduğumu bulurlar. Başucumdaki dosyaya da bakacağım ve ailemle ilgili bilgiler edineceğim. Dün *seni ailene götüreceğim*, dedi. Bu sabah ne değişmiş olabilir?"

Çağlar kısa bir süre sessiz kaldı. "Söz veriyorum, sizi ele verecek hiçbir şey yapmayacağım. Hayatımı kurtardınız, yardım ettiniz... Yüzbaşı bana günlerce baktı, baktırdı, evini açtı. Bu iyilikleri unutmam mümkün değil ama bu şekilde olmaz. Kalamam..." İç çektim. "Büyük bir boşluğun içinde savruluyorum sanki. Kalbimdeki boşluğu ben açmadım; kim açtı, bana ne yapıldı bilmiyorum. Ailem yok mu? Yetimhanede mi büyüdüm? Her şey yeterince zorken bir de benim yüzümden insanların öldüğü gerçeğiyle karşı karşıya kalıyorum. Sizi de tehlikeye atıyorum. Lütfen yardım et bana, Çağlar. Yüzbaşıyı ikna et," Haklı gerekçelere sahip olduğumun farkındaydı. "Kelebek Nar da Nare de buraya ait değil."

Çağlar son konuşmamdan yarım saat sonra gitmişti ve Vural dört gece boyunca eve gelmemişti. Başucumda duran dosyayı ise açamamıştım. Elim ne zaman dosyaya gitse cesaretim kırılmıştı.

Dört gece daha öylece bekledim. Günler fotokopiyle çoğaltılmış gibiydi, bunun tek iyi bir yanı vardı; o da ağrılarımın günden güne azalıyor olmasıydı. Yaralı olan elimi, bacağımı hareket ettirebiliyor ve eskiye oranda daha az ağrı çekiyordum.

Bu süreçte zihnimi çok yormuştum ama birkaç anı haricinde elim bomboş kalmıştı. O anılardan birinde odamda, kelebek figürlü nevresim takımıma sıkıca sarılmış, tavanı izliyordum. Odaya biri geldi, yüzünü hatırlayamadığım için silikti ama sesi o kadar netti ki şimdi karşıma çıksa tanırdım. *Babamın sesini hatırlıyordum. Ve beni ne kadar yaraladığını da.*

"Tek bir şey istiyordum, baba," demiştim. *"Şu hayatta çocukluğumdan bu*

CamScanner ile tarandı

yana sadece tek bir şey istemiştim, o da savcı olmak. Neden izin vermedin? Neden tercihlerimi benden habersiz değiştirdin? Evcilik oyunları oynamak yerine baba-anneme diktirdiğim cüppeyle, annemden aldığım topuklu ayakkabılarla kendimce kurduğum davalara katılırdım ve her seferinde kazanırdım. Bunu neden benden aldın? Bu boşluğu yanında çalıştırarak, holdingde iş sahibi yaparak mı dolduracaksın?"

Meğerse babam çocukluk hayalimi elimden almış.

"İstemiyorum!" diye bağırmıştı. Belki de sesi bu kadar gür diye hatırlayabilmiştim. *"Savcı olmanı hiçbir zaman istemedim! Sana çizdiğim yol bu! Ya kabul edersin ya da..."*

"Ya da ne baba? Evden gitmemi mi istiyorsun?"

Cevabını hatırlamıyordum. Evden gitmiş miydim? Kabul etmiş miydim? Yoksa bana kıyamayıp tekrar hazırlanmama izin mi vermişti? Soruların bazı cevapları dört gündür elimin uzandığı ama açmaya bir türlü cesaret edemediğim o dosyadaydı.

Zihnimdeki düşüncelerle savaşmaya devam ederken evin dış kapısı açıldı. Beria salonda uyuyordu. Sabaha karşı uyandığımdan dolayı dışarı çıkmadığından da emindim. Gelen ya Çağlar ya da Vural'dı.

Yerimde hafifçe kıpırdanırken gözlerimi aralık duran kapıya diktim. Kapı açıldı ve yavaşça kapandı. Kısa bir sessizlik oldu ama sonra o sessizliği birkaç saniye süren gürültü yok etti.

"Sessiz ol, Nare'yi uyandırma," dedi Vural. "Diğer tarafa koy botlarını."

"Beria'yı uyandırabilirim yani, öyle mi Komutanım?"

"Çağlar, canım zaten burnumda. Sana bir koyarım, iki seksen yere uzanırsın. Sonra bir daha koyarım, toparlanamazsın."

"Komutanım, daracık yerde uyudum, dizlerim çok ağrıyor. Etmeyin, eylemeyin."

"Zibil seni," dediğinde istemsizce kıkırdadım.

Kıkırdayışımı duymuş olmalı ki adımları direkt olarak kaldığım odaya doğru yöneldi. Kapıyı birkaç kez tıklattıktan sonra, "Gelebilir miyim? Müsait misin?" diye sordu çelik gibi bir ses tonuyla.

Ses tonundan dolayı yüzümdeki gülümseme anında soldu. Sesimi düz tutmaya çalışarak, "Evet, müsaitim," dedim. Kapıyı avucuyla iterek açtığında gözlerim, ölümcül bir sakinlikle ve buz gibi bir ifadeyle bana bakan buz mavisi gözlere kaydı.

"Biz mi uyandırdık?" Aynı ton. *Sorun yok, Nare. Takıldığını belli etme.*

"Hayır," Tek kaşımı sorguyla yukarı doğru kaldırdım. "Bir an önce aileme kavuşmak istiyorum. İstanbul'a ne zaman gidebilirim?"

Sertçe yutkundu. "Askerî helikopterle gece yola çıkacağız, her şeyi ayarladım."

Askerî helikopteri de mi izinsiz kullanacaktı? Abisinin katilini ve yandaşlarını cezalandırmak için gizli planlar yapması gibi? *Nare,* dedi içimden bir

CamScanner ile tarandı

ses. *Ona kızma. Böyle olmasını istemezdi.* ...ıyordum ve zaten buna hakkım da yoktu. Işıkları yakacağını ve yolumu aydınlatacağını söylemişti. Işıklar artık yanamazdı çünkü yanında olmayacaktım.

"Dosyaya baktın mı?"

"Bakamadım," dedim yavaşça. Başımı karlı dağlara doğru çevirdim ve güçlükle yutkundum. "Belki de korktum. Bilmiyorum. Askeriniz... Mekânı cennet olsun. Ailesi öğrendi mi?"

Nefes alışverişi hızlandı. Başımı hafifçe çevirdim ve gözlerimi yüzüne diktim. Bu sırada bakışları anında değişti. *Kaçırdığım bir şey mi vardı?*

"Ailesine söylemek çok zordu," diye konuşmaya başladığında sesi bir nebze de olsun yumuşamıştı. Tekli koltuğa geçmeden hemen önce kapıyı kapatmış, perdeyi ise tamamen açmış ve karlı dağları yine göz hapsine almıştı. "Nare, dayanmak çok zordu. Annesi *nasıl* diye ağladığında cevap verememek... Çok zordu."

Çaresizliği iyi bilirdim. Günlerdir onunla yaşıyor, hatırlayamadığım her an bir damla gözyaşı oluyor, yanağımdan süzülüyordu. *Gün olur herkes evine döner*, ben bu çaresizlikle nereye gideceğimi bilmeden yaşam mücadelesi veriyordum ve bunun adı çaresizlikten başka bir şey değildi.

"Kalbinden bıçaklanmış," dediğinde zihnimde bir şeyler yerinden oynadı; cümleler kulaklarımda yankılandı ve cümleyi kuran ses o kadar netti ki tüylerim ürperdi: *"Sana ne kadar süre sonra uyuşacağını söylemeyeceğim. Belki bir saat, belki de yarım saat. Kaçıp kurtulmak ya da bir yere yığılmak arasındaki seçimi sen yapacaksın."*

"Ne?" diye sordu Vural kafası karışmış bir şekilde bana bakarken. "Bir şey mi hatırladın?"

"Beria hatırladığım cümleleri, anıları ve isimleri not almam için bir defter hazırladı. Komedinin üzerinde olması lazım, verir misin?" Oturduğu tekli koltuktan doğruldu, kırmızı kapaklı defteri bulur bulmaz kalemle birlikte bana uzattı. Zihnimde dönüp dolaşan cümleyi deftere not aldım. Vural not ettiğim cümleyi gözleriyle takip etmişti.

"Ellerimde yabancı birinin kanı var," diye not düştüğümde kendimi uçurumdan aşağı bırakmışım gibi bedenim ve nefesim buz kesilmişti. *"Çok karanlık. Biriyle dakikalarca boğuşmuşçasına nefes nefeseyim. Ellerimde kan var... Sol elim,"* Çünkü ben solağım. *"Yaralı değilim."* Bana ait değilse kime ait?

"Biraz daha zorla kendini, Nar," dedi fısıltıyla. "Hadi biraz daha."

"Tavşan... Tilki..."

Panik damarlarımda kol gezerken Vural'ın yüz ifadesini görmek için başımı hafifçe kaldırdım, kaşlarını çatmıştı. "Çok tuhaf," derken yüz ifadesi sertleşmişti. Bir şey olmuştu, tereddütlüydü. Düşündüklerini bilmek istiyordum. "Devam et."

"Sana sonun olurum, demiştim... Ben acımasız bir kadın değilim, Çerkez. Acımasız davranmak zorunda kalan bir kadınım." Bu ne demekti? Öfkelendim

CamScanner ile tarandı

ve kalemi elimden bırakarak burnumdan sert bir soluk alıp verdim. "Bölük pörçük hatırlıyorum, hepsi birbirinden o kadar uzak ki..."

"Yapboz parçaları gibi düşün," dedi düşünceli bir tavırla. "Bir tanesi olmadan hiçbiri tamamlanamaz. Hatırladığın en ufak bir şey bile bizim için umut vadeder."

Bir elini kaldırdı ve gözlerimin önüne düşen saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sebeplere bağlanmadığını düşündüğün tüm cümleler bir sonrakini sana getirecek. Biraz daha sabredeceğiz."

Yavaşça geri çekildi ve elimden aldığı not defteriyle beraber eski konumuna döndü. "Acıkmadın mı?" Gözleri not defterimdeydi. "*Senin* için simit ve patatesli sigara böreği aldım..." Bir yanlışı düzeltmek ister gibi boğazını temizledi. "Sizin için yani."

"Günlerdir gözüne uyku girmemiş. Göz altların mosmor ve gözünün beyazı kan çanağı... Tüm sorumluluğu üzerine aldığının ve bu yüzden günlerdir kendini mahvettiğini göremediğimi mi sanıyorsun? En geç yarın geceye kadar birlikteyiz, sonra birbirimizin hayatından çıkacağız. Babam hayallerimi elimden aldığı gece, *'Bir daha görmeyeceğim insana bir şeyler anlatmayı ve yükümü hafifletmeyi isterdim,'* diye cümle kurduğumu hatırlıyorum. Paylaş benimle."

Kırmızı kapaklı defteri komedinin üzerine bıraktı, gözlerini gözlerime sabitledi. "Acıkmadın mı?" diye sordu bir kez daha. "Patatesli börek ve simit aldım. Yanına da taze sıkılmış nar suyu. İyi gelir."

"Nar ekşi miymiş?" diye sorarak konuya saçma sapan bir yerden dâhil oldum, tıpkı onun gibi. Görmezden gelmemi istiyorsa tamam, gelirdim.

"Bilmem, tadına bakmadım."

"Nar'ın iyisi ekşi olanıdır, derler. Sever misin?"

"Ekşi nar sevmem," dedi tekdüze bir ses tonuyla. "Bekle, getireyim."

Dakikalar sonra yanıma elinde servis tepsisiyle geldi. Patatesli böreği ve simidi dilimlemişti. Yanında da koca bir bardakta nar suyu vardı.

"Nar suyunun tadına baktım, tatlı," dedi, ilk geldiği an yüzündeki gerginlik ve o gerginliği kapatan sahte gülümseme yerini gerçeğe bırakmıştı. En azından bana samimi geliyordu. "Afiyet olsun."

Servis tepsisini dizlerimin üzerine koyduktan sonra yeniden tekli koltuğa geçti. Bir süre günlerdir yaptığım gibi tavanı izledi. Ben de *onu*. İlk önce simidi yedim, yemek yerken hep böyleydim; ilk önce en sevmediğimden başlar, az sevmediğimle devam eder ve kapanışı çok sevdiğimle yapardım. *Ne?* Öksürdüm. "Bir şey daha hatırladım," dedim heyecanla ağzımdakini bitirmeden. "Defteri ver çabuk!"

"Ağzındakini bitir, öyle konuş, Nare. Boğulacaksın! Meyve suyunu iç!"

Nar suyundan birkaç yudum aldıktan sonra deftere yazması gereken şeyi söyledim. "Yavaş yavaş daha çok kendine dönük şeyler hatırlamaya başlıyorsun... Eminim, devamı da gelecek." Yüz hatlarındaki sertlik tamamen kaybolmuştu. "Demek patatesli böreği sona bıraktın. Bunu da yazayım, sevdiğin bir şeyi öğrendik sonuçta."

CamScanner ile tarandı

Daha iyi hissediyordum. Hem zihnen hem de bedenen iyileşmeye başlamıştım. Nasıl iyi hissetmezdim? Göz ucuyla dosyaya baktım.

"Vural, bir şey isteyebilir miyim?"

"İste tabii ki," diye karşılık verdi yumuşacık bir ses tonuyla. "Seni dinliyorum."

"Dosyaya birlikte baksak olur mu? Belki birlikteyken cesaret edebilirim."

"Kendini hazır hissediyor musun?"

"Hem evet hem de hayır ama yanımda sen olduğun için... Yani yalnız olmadığımı bildiğim için hazır olmasam bile bilmek istiyorum."

Saniyeler içinde yanıma geldi, başucumda duran dosyayı kavradı ve avuçlarının içine bıraktı. Çok kısa süren dokunuşu tenimi karıncalandırırken, "Dosyayı aç," demesiyle tüylerim diken diken oldu.

Dosya kapağını açtım. "Nare Mihmallı..." dedim fısıltıyla. "9 Şubat 1997, İstanbul doğumlu. Babası Kemal Mihmallı, annesi Asuman Mihmallı. Ablasının ismi Züleyha, abisinin ismi Doruk," Derin bir sessizlik aramıza yayılırken başımı usulca kaldırdım ve bir aya yakın süredir yanında olmama rağmen ailemden daha tanıdık olan adamın gözlerinin içine baktım. "Biliyor musun? Gözlerin burada yazılan isimlerden daha tanıdık."

Bir şey söylemesine izin vermeden konuşmaya devam ettim. "Oldukça zengin bir ailem varmış. Çocukluk hayalimi bu yüzden mi elimden aldı acaba? Kurduğu koca bir dünyayı üç çocuğu anca mı yönetirdi?" Tabii ki bana ya da aileme ait özel bilgiler yoktu. Bizim için asıl önemli olan ev ve iş adresleriydi.

"Neden buz gibi hissettiğini, baktığını anlamıyorum..." Yüz hatlarını vurgulayan çene yapısı, dişlerini sıktığında daha da belirginleşti. "En azından sana bir şeyler hatırlatır diyordum. Ya da bir şeyler hissettirir... Dört günden beri dokunmaya korktuğun dosyayı açtık ama sen... İfadesizsin."

"Belki de hatırladığım ilk anı beni çok yaraladı, bilmiyorum," dedim. "Babamla ilgili hatırladığım ilk şey, çocukluk hayalimi elimden almış olması. Kalbimde derin bir çukur açmış olmalı. Düşününce zor ama ben yaşamışım. Nasıl dayanmışım?"

"Her şey geçecek," dedi, geçmeyeceğini biliyordum ama inanmak istemekte bir umuttu. Umut, bazen inandığın en büyük yalandır. Ama yalan ama işkence. "Gelecek yıl doğum gününe çok mutlu bir insan olarak gireceksin. İnan bana."

Saatler sonra...

İstanbul'a dönmemiz için yalnızca bir saatimiz kalmıştı. Vural'ın söylediğine göre yolculuk askeri helikopterle üç saat sürecekti. Son konuşmamızdan sonra günlük rutinimi yerine getirmiştim. İlaç almıştım, sonra o ilaçlar beni hem uyuşturmuş hem de uyutmuştu. Uyandığımda Vural yemeğimi getirmişti. Yemeğimi yedikten sonra saçlarımı yıkamama yardım etmişti. Beria günler sonra oldukça geniş eşofman, kalın ve kazak giydirmişti.

CamScanner ile tarandı

İlk uyandığımda her yanım kırık dökükтü. Yürümekte güçlük çekmemin yanı sıra başımı yastığa koyarken bile canımın yandığını hissediyordum ama zaman, zihnimdeki anıları geri getirmese de yaralarıma iyi gelmişti.

Aynada baktığım yüze artık aşinaydım.

Uzandığım yataktan kalktım, usul adımlarla odadan çıktım ve duvara tutunarak koridorda yavaşça yürümeye başladım. Hem çok gergin hem de çok heyecanlıydım. *Heyecanımı yatıştırmak için Çağlar'a takılabilirim,* diye düşündüğümden salona doğru yürüyordum.

"Son dakika haberlerinde Nare'nin ismi mi geçiyor yoksa ben yanlış mı görüyorum?" Çağlar'ın şaşkın sesi kaşlarımın çatılmasına sebep olurken birkaç saniye durdum. Son dakika haberlerinde ismim mi geçiyordu? *Ne?*

"K-Komutanım, ben yanlış mı görüyorum?" derken kekelemişti. Televizyon ekranında gördüğü şeyin etkisi o kadar fazlaydı ki kekelemesine sebep olmuştu.

"Sesi sakın açma, sesini de kes," dedi Vural ölüm kadar tehlikeli bir ses tonuyla ve ardından kısık bir tonla konuşmasını sürdürdü. Eğer odada olmuş olsaydım duyamazdım, evet ama salona uzaklığım yalnızca on adımdan ibaretti. "Nare'nin böyle bir şey yapmadığına eminim. Kız yirmi beş gündür ölü gibi yatıyor." Vural neden bu kadar sakindi? Neden haberi ilk kez görmüyormuş gibi davranıyordu?

"Komutanım, her şey daha da berbat hâle geliyor. Bu adamların arkalarında *stop* düğmesi de yok ki durduralım!"

"Çağlar, eğer biraz daha bağırırsan İstanbul'a gitmeden önce helvanı yiyeceğiz. Bizzat ben kavuracağım."

Hareketlendim. Duvara tutunarak salona girdiğimde Çağlar televizyonu kapatmak için orta sehpadaki kumandaya uzandı ama "Sakın!" diyerek onu durdurdum. "Sakın kapatma!"

Başımı televizyon ekranına çevirdiğimde dudaklarımda acı dolu bir tebessüm belirdi. *Kelebek Nar,* bir insanın hayatını katletmeyecek kadar merhametli biriydi, emindim. Ailem kadar yabancı gelen *Nare Mihmalli*'nın da bir insanı katletmeyeceğinden emindim.

Ama televizyon ekranında bunun aksini söyleyen yazılar vardı, şöyle diyordu:

NARE MİHMALLI, GÜNLER ÖNCE TERÖRİSTLER TARAFINDAN KAÇIRILDI!

TERÖRİSTLERİN İNİNE SIZAN AJAN ASKERİ ÖLDÜRDÜĞÜ BİLGİSİNE, ÜZERİNDEN ÇIKAN SAÇ ÖRNEĞİ, KAN LEKESİ VE PARMAK İZİ BULUNAN BIÇAK SAYESİNDE ULAŞILDI.

MİHMALLI HOLDİNG CEO'SU, BABA KEMAL MİHMALLİ'NİN AVUKATI TAYFUN KESTANECİ'NİN BU KONUYLA İLGİLİ AÇIKLAMA YAPACAĞI KONUŞULUYOR

CamScanner ile tarandı

"Biri bilerek basına ... ...are, ekranda yazılar hiçbir şey doğru değil, bunu biliyorsun değil mi?"

"Haberin var mıydı?" diye sordum soğuk bir sesle. Bakışlarım, kalbi sökülmüş heykel kadar ifadesiz bir şekilde ekranda geziniyordu. "Saç telim üzerinden çıkmış. Kalbine saplanan bıçakta kanım ve parmak izlerim varmış. Biliyor muydun?"

"Hepsinden haberdardım."

"Neden durdurmadın? Böyle bir şey yapmadıysam neden şu an ismim *katil* diye geçiyor her yerde? Neden televizyon ekranında buğulanmış yüzüm var?"

"Nare, engel olmayı istedim ama Binbaşıma kadar herkese haber uçmuştu. Karargâh bu bilgiyle çalkalanıyordu. Eğer tepki gösterseydim, engel olsaydım bu kez işin içinde olduğum anlaşılırdı ve işler iyice sarpa sarardı."

"Sen de bu yüzden beni harcadın, öyle mi?"

"İstanbul'a gittiğimizde konuşacağız, söz veriyorum. Üçümüz de katil olmadığını, Çınar'ı kimin öldürdüğünü biliyoruz. Temize çıkman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bedenim hem kaskatıydı hem de buz kesmişti ama yanağıma dalmayan gözyaşları sıcacıktı. "Yaralı olmam bile üzerime yapışan katil damgasını değiştiremeyecek çünkü bir ay önce öldürüldüğü ama saklanıldığı yazıyormuş... Ben şimdi ne yapacağım? Katil olarak anılacağım! Hiçbir şey hatırlamıyorum, bu işin içinden nasıl sıyrılacağım?"

Ağlıyordum. Bağırıyordum. Öfkeliydim. Yaşadığım her şey yirmi ikinci yaşımın üzerine yığılırken kırık bir kafa, kırık bir bacak ve kırık bir parmakla yaşam mücadelesi veriyordum. Ailemden daha tanıdık geldiğine inandığım gözlerin sahibi, ben kriz eşiğindeyken sakince bana bakıyor ve konuşacağımızı söylüyordu. *Sikerler öyle konuşmayı*, diye bağırmak istiyordum. *Neden sakinsin, önce bunu anlat bana!*

"Keşke ölseydim," dediğimi hatırlıyorum yere yığılmadan ve sinir krizi geçirerek bayılmadan hemen önce. "Keşke ölseydim..."

CamScanner ile tarandı

9

YARALAYICI ANILAR

Her insan, acı veren anıların izlerini taşır ve bir gün o anılarla mutlaka karşılaşır.

Kaybolduğum anıların yaralarını taşıyorum ve ne zaman yaralayıcı anılarla tanışsam gözyaşlarımdan vuruluyorum. Gökyüzünden metrelerce yukarıdaydım. Sinir krizi geçirip bayıldığım anın üzerinden iki saat geçmişti. Bir saatten beri helikopterdeydim ve o zamandan beri sessizdim. Zihnimde hatırlamaya çalıştığım anıların çatışması vardı ama eşelemeyecek kadar yorgundum.

Helikoptere bindiğimiz an susmaz diye düşündüğüm Çağlar'dan bile ses çıkmıyordu. Birkaç kez rahat olup olmadığımı sormuştu, ben de *iyiyim* demiştim. Uzun süre dik oturamıyordum ama Vural'ın yarım saatin sonunda sırtıma zorla koyduğu yastıktan sonra bir süre daha dayanabileceğimi düşünüyordum.

"Kahve içer misin?" Göz ucuyla Vural'a baktım.

"İçmem," dedim onun kadar düz ses bir tonuyla. "Çağlar, ne kadar süre kaldı?"

"Bunu en sorduğunda bir saat kaldı demiştim. Yalnızca beş dakika geçti."

"Yani?" Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. "Ne kadar zamanımız kaldı?" Hesaplayacak matematiğe sahiptim tabii ki ama yine de gıcıklık yapmak istiyordum.

"Son elli beş dakika," diye karşılık verdi. "Hafıza sıfırlanınca matematik bilgisi de gitti sanırım."

"Beyaz şekerli mi yoksa esmer şekerli mi istersin?" diye sordu Vural yüzüne muzip bir tavır yerleştirirken.

Çağlar zorlukla yutkundu. "Şaka yaptım, Komutanım."

"Ben de şaka yapıyorum, asker, merak etme."

"İnşallah," dedi kısık bir sesle Çağlar. "Hep şaka olarak kalır."

Vural tek kullanımlık çayı karton bardağa koyduktan sonra bana uzattı. "İçmeyeceğim demiştim," dedim mırıltıyla.

"Kahve içmeyeceğini söyledin, Nar. Çay değil." Ne fark ederdi? Hiçbir şey içmek istemiyordum. "Elim yanıyor, alır mısın?"

Üçkâğıtçı Yüzbaşı.

Karton bardağı kavradım, sıcak değildi. Çayı şekerli mi içiyordum yoksa şekersiz mi bilmiyordum, Beria şeker kullanıyor musun diye sormadığından hep şekersiz içmiştim. İğrenmediğime göre şekersiz içiyor olmalıydım. Bir an içim burkuldu. Sanki dünyaya gözlerini yeni açmış bir bebektim. Annem yoktu,

CamScanner ile tarandı

babam yoktu. Savunmasızdım, ürkektim. Annesi ve babası yanında olmayan her çocuk aslında biraz savunmasız değil miydi?

"Ne düşünüyorsun?" Buz mavisi gözlerin hâkimiyeti altındaydım. Helikoptere bindiğimizden beri böyleydi. Gözlerini hiçbir şekilde üzerimden ayırmıyordu. Beni izlerken bazen kaşları çatılıyor bazen ise ifadesizleşiyordu. Yüzüne baktığımda bana bakıyor oluyordu ama düşüncelere daldığından görmüyordu.

"Çayı şekerli içip içmediğimi bile hatırlamadığını," Güldüm, alay doluydu. "Bazen ürkek bir bebekten farkım olmadığını."

Bakışları yumuşadı. "Ürkek bebekten farkın yok, evet," diye konuşurken dudaklarına küçük bir tebessüm yerleştirdi. *Dolaylı yoldan da olsa bana bebek mi demişti?* "Nare, en ufak bir şey bile hatırlasan iyi. Direkt olarak hastane pistine iniş yapacağız, doktorlar ve hemşireler seni bekliyor."

"Haber her yere yayıldı," *Katil diye anılıyordum. Asker katili. Ne kadar utanç verici bir lekeydi bu?* "Bundan sonrasında nasıl hareket edeceğiz?"

"Öncelikle," dedi ciddi bir tavra bürünürken. "Seni ailene vermeye niyetim yok, bir süre daha benimlesin." *Ne?* "Bu olayların doğrusu ortaya çıkmayana kadar seni hiçbir yere göndermem."

"Ailem en azından yaşadığımı bilmeli."

"Nare, söylemesi de en az kabullenmen kadar zor olacak biliyorum ama... Baban kaçırıldığını bilmesine rağmen karakola gitmemiş. Tek bir şikâyet yok. Ailenden hiçbiri şikâyette bile bulunmamış. Tehdit mi ediliyorlar bilmiyorum. Belki de bir gün o eve döneceğini bildiğinden etrafını sardılar. Seni bir kez daha tehlikeye atamam."

Babam karakola neden gitmemişti? Cevabı zor bir soruydu. Nasıl biri olduğunu da bilmiyordum ki... "Çağlar videomu çektiklerinden bahsetmişti. Babama gitmiş olabilir mi?"

"Her şey olabilir," diye karşılık verdi düşünceli bir ses tonuyla. Başını çevirdi ve dakikalar sonra direkt olarak gözlerim gözlerine değdi. Bu kez kaçırmadan baktım ona. "Belki de babandan para istediler? Durumları pek iyi değilmiş."

"Yiyecek ekmek bulamıyorlardı, soysuz köpekler," diye konuştu Çağlar. "Komutanım, keşke izin verseydin de birini öldürüp gelseydim. Bir leş, bir leştir."

"Onun da zamanı gelecek aslanım, sen hiç merak etme." dedi Vural kendinden emin bir ses tonuyla. "Levent'in kanını yerde bırakmayacağız. Sadece Levent'in değil, onca masum insanınınkini de bırakmayacağız."

Çayımı yudumlarken, "Adım attığım her an tehlikede olacağım," dedim. *Yaşamak da bazen işkencedir.* "Levent'i öldürdüğüm düşünülüyor. Gördükleri ilk an enseleneceğim. Kendimi nasıl savunacağımı bile bilmiyorum," Gözlerinin içine baktım. "Seni yakmadan bu işten nasıl sıyrılacağım?"

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Beynim durmuş gibi. Zihnimden bin tane düşünce geçiyor ama hepsinin sonu boşluk. Yönümü kaybettim. İnsanın aklı pusulasıdır ama o bile bazen şaşırabiliyormuş." Derin bir iç çekti. "Kendi-

CamScanner ile tarandı

me çok kızıyorum, Nare. *Keşke ölseydim*, diyecek kadar yaraladım seni. Bunu söylemeye yüzüm yok ama *affet beni.*"

"Çok zor bir sürecin bizi beklediğini biliyorsun," Dikkatle ona baktım. Sözcükler dudaklarımdan dökülürken çaresiz ve kimsesizdi. Yapayalnızdım. Aileme gidemiyordum, yaşadığımı hatta İstanbul'a dönmek üzere olduğumu bile söyleyemiyordum. "Yanımda olacak mısın? Neyle karşı karşıya kalacağımı bilmiyorum. Her şey mahvoldu ya da olmak üzere. Bilmiyorum. Bu bilinmezliğin içinde yanımda olacak mısın?" *Hayır*, dedi kalbim. *Yanında olmasını isteme, Nar. O başkasını seviyor. O kız yanında olmasına izin vermez.*

"Asker olurken namusum üzerine yemin ettim, *vatanıma ihanet etmeyeceğim*, diye. Eğer bana olan güvenini zedelemişsem ve tekrardan kazanacaksam namusum üzerine yemin ederim ki işler yoluna girene kadar sana bir şey olmasına izin vermeyecek, yanında olacağım."

Parmağı sargılı olan elimi ona doğru uzattım. Nazik bir tavırla avucunun içine aldı ve başparmağını usulca parmak boğumlarımda gezdirdi. Başparmağı birkaç saniye boyunca elimin tersinde dolaştı, sonra yavaşça dizlerimin üzerine bıraktı.

Göz ucuyla Çağlar'a baktım. "Vay anasını avradını ya," dedi göz göze gelince. "Film sahnesi izledim sanki."

"Geveze, zibil," diye karşılık verdi Vural. "Pilotlar kadın asker olsaydı sen bizim yüzümüze mi bakardın?"

"Çağlar'ın sevgilisi yok muydu?" *Kurşun yemek önemli değil de kalbimde yengen var, onun canı acırdı,* dedi zihnimde ona ait olan bir ses. Bir dakika. *Ne?* Böyle bir an uyandığımdan beri yaşamamıştık, emindim. *Neyden eminsin*, dedi iç sesim. *Manyak gibi her şeyi karıştırdığından mı?* Göz devirdim. Böyle bir konuşmayı ben uyandıktan sonra değil, önce yapmıştık.

"Oha! Hatırlıyorsun," dedi Çağlar şaşkınlık dolu bir sesle. "Biraz daha zorla. Bak etrafında kar var. Her yer bembeyaz. Biri sana tokat atmaya çalışacak, ben de ona engel olacağım."

"Kim bana tokat atmaya çalışıyor?" Kaşlarım çatıldı. "Karnına tekme atarım onun! Yere yığılır kalır!" Göz ucuyla sargıda olan ayağıma baktım. *Ne?* Yapardım tabii.

"Yaptın zaten, fıstık," dediğinde dudaklarım yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrıldı.

"Gerçekten mi?"

"Vallahi bak, Vural Komutanım ölsün."

Vural'ın gülümseyen yüzü, Çağlar'ın söyledikleri yüzünden yerini sahte bir öfkeye bıraktı. "Anladım, esmer şeker seviyorsun."

"Komutanım tövbe deyin, ben kavuramam sizin helvayı. Esmer şeker de sevmem zaten."

"Sen konuş böyle. Karargâha döndüğümüzde tüm tuvaletleri sana temizletmezsem adım *Tutsak* değil."

CamScanner ile tarandı

"Diyemezler zaten, Komutanım; ismin Vural Emir çünkü."

"Ya sabır, sus lan!" Çağlar işaret ve başparmağını birleştirdi, dudaklarına mühür vurduğuna dair bir işarette bulundu. Başımı yeniden cama doğru çevirdim, biraz daha iyi hissediyordum. En azından gerçekten de burada, yanımda olacağını biliyordum. Başıma gelenlerle tek başıma mücadele etmeyecektim.

Birkaç dakika sonra tanıdık bir el omzuma değdi. Başımı çevirdim ve ona baktım. "Biraz daha yolumuz var, Kelebek Nar. Şarkı dinlemek ister misin?" Uzattığı kulaklığı ve telefonu kavradım, yüzüme buruk bir tebessüm yerleştirirken, "Ne dinlememi tavsiye edersin?" diye sordum.

"*Çağrı Sinci, Kusursuz Gün*. Hiphop. Bilerek seçtim. Düşünmezsin."

"Rap dinlemeyi bu yüzden seviyorsun sanırım. Düşünmemek için?"

"İyi bir yol," diye mırıldanırken kendi yerine doğru geçmişti. "Sözlerini iyi dinle. Aklında kalanı sorarım."

Usulca başımı salladım. Kablosuz kulaklıkları kulağıma yerleştirdim ve adının yazdığı *Playlist*'ten söylediği şarkıyı açtım.

Vural'ın ayarladığı hastane pistine ineli yaklaşık beş dakika oluyordu. İki hemşire, bir doktor ve sedyeyi taşıyan yardımcılar helikopterden inmemizi bekliyordu.

"Doktor, çok yakın bir arkadaşım. Yanındakiler de güvendiği asistanları. Korkma, tamam mı?"

Vural'a baktım. "Kaybolan anılara kavuşmak ya daha çok yaralarsa?"

"O zaman unutmuş gibi yaparız."

Bir elini bana doğru uzattı, buz mavisi gözlerinin içine bakarken uzattığı elini tuttum ve beni bulduğu o *ilk ana* döndüm. Canımın nasıl yandığını hatırladığımda yüzüme sanki yeniden o acıyı yaşıyormuşum gibi bir ifade yerleştirdim. Aracın ön camından fırlayışım, yüzüstü taşlara düşüşüm, hızımı alamayıp yuvarlanarak uçurumdan aşağı düşüşüm... Sırtımı sert bir kayaya çarparak durduğumda kemiklerimin kırılan sesini duyar gibi oldum.

Sonra birisi önce sağ, ardından sol gözümü açtı. Hatırladığım gözler onundu. *Yüzbaşı Vural'ın*. Ne annem ne de babam bana bir kere bile olsun *iyi ki doğdun* demedi, bu yüzden *şimdi ölmek istemiyorum*, deyişimi hatırladığımda kalbimin üzerine birçok şey yıkıldı. Annem beni sevdiğini bir kez bile söylememiş... Babam ise bensiz yapamazmış... Hasta bir çocuk varmış... *İsmi Ömer Faruk*. İyileştiğini görmeden ölmek istemiyormuşum.

Yaralayıcı anılar bir sis gibi zihnimi kapladı ama *onun* sesini duyduğum an hızla kayboldu. *"Ben Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı. Sizi kurtaracağım,"* Kelebek kolyeme baktı, ismimi gördü ve bana dedi ki; *"Eğer beni duyabiliyorsan açtığın gözünü oynat."* Oynattım.

Bedenimi taşıyacak ve hareket edecek gücü kendimde bulamadığımdan bir

CamScanner ile tarandı

elimle avucuna, diğer elimle gömleğine tutundum. "Hatırlıyorum," dedim fısıltıyla. "Beni kurtardığın anı hatırlıyorum."

Gözlerinde gördüğüm his kalbimi tekletirken bir eli belime kaydı ve beni sımsıkı kavradı. "Gerçekten de hâlâ buradasın, gitmedin."

Hafızamı kaybetmeden önce zihnimde kalan son cümleyi o da hatırladı. *Ona aitti.* "Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı. Gözlerini unutmam büyük haksızlık olmuş." *Buz mavisi gözlerini unutmam büyük haksızlıktı.*

Başka bir şey söylememe izin vermeden avucumdaki eli bacaklarıma kaydı ve beni incitmeden kucağına aldı. Başımı göğsüne yasladım, gözyaşlarım aynı acıyı hissettiğim için yanaklarımdan kayarken yapabildiğim tek şey göğsüne sığınmak olmuştu.

Helikopterden indikten sonra bedenimi yavaşça sedyeye bıraktı. Bir eli bileğime kayarken, "Hiçbir şey düşünmemeye çalış, buradan çıktıktan sonra konuşacağız, tamam mı?" diye sordu.

"Tamam," dedim kısık bir sesle. Sert bir rüzgâr yüzüme vururken hafifçe üzerime doğru eğildi ve kokusu burnuma doldu. Kan kokusunu bastıran kokusu. Gerçekten de hatırlıyordum. *Uçuruma düşen kalbim nasıl titrediyse öyle titredim.*

Demir kapıdan çıktık, asansöre doğru ilerledik. Vural bir eliyle sıkıca bileğimi kavramaya devam ederken sessizliğini korudu ve hastane odasına gelene kadar da bozmadı. Odaya geçtiğimizde mavi renk önlük giyinen; otuz beş kırk yaş arası gösteren, orta boylu, geniş omuzlu erkek doktor gördüm.

"Ameliyattan çıkar çıkmaz yanınıza geldim, acil bir durum olunca üstümü değiştirmeye vakit bulamadım." Önlüğünü dikkatle inceleme fırsatı bulduğumda birkaç yerde kan lekesi fark ettim. *Kan taneleri.* Sanki gördüğüm her şey bana bir şeyler hatırlatmaya programlanmıştı.

Zihnimin karanlık sokaklarında bir ışık yandı ve yalnızca o anı aydınlattı. *Bir adam vardı, sırtım ona dönüktü. "Keşke güçlü olacağım diye dik başlı davranıp o tekmeyi atmasaydın,"* dediğinde Çağlar'ın dalga geçmediğini, doğruyu söylediğini fark ettim. *"Tavşancık,"* Bu sabah hatırladığım seslenme şekli de ona aitti. *Katlama bıçağı açtı, üzerime doğru yürüdü ve direkt olarak karnımı hedef aldı. Karnını tekmelediğimdendi hırsı, görebiliyordum. Ona izin vermedim, tüm gücümle koluna asıldım, sertçe ısırdım ve bıçağı yere düşürdüm. Sağ ayağımla bıçağı kapattım, boşluğundan yararlanıp bıçağın gövdesini kavradım ve bir an bile düşünmeden kalbinden iki santim aşağısına sapladım.*

Bir elimi korkuyla yüzüme kapatırken nefesim hızlandı. Boğuluyormuş gibi hissediyordum. "Vural, birkaç dakika yalnız konuşabilir miyiz?" Kusmak istiyordum. Doktorun kahverengi gözleri anlayamadığını gösterir gibi ikimizin arasında gitgel yaparken konuşmamı sürdürmeye devam ettim. "Lütfen."

"Birazdan geleceğim," dedi doktor ve odadan çıktı. Vural sorgulayıcı bakışlarını yüzüme dikerken titrek bir nefes bıraktım. "O gece birini bıçakladım. O [illegible] lekesi ve parmak izi olması bundan dolayı."

CamScanner ile tarandı

Gözlerindeki sorgu kayboldu ve yerini tuhaf, karmaşık bir ifadeye bıraktı. "Kan lekesi... Doktorun önlüğünde gördüğüm an hatırladım. Yalnızca birkaç saniye sürdü. Sonrası yok ama... Kontrolü kaybedip nasıl aracın camından fırlamış olabilirim?" Bir elim istemsizce boynuma kaydı. "Sanki..."

"Uyuşturucu iğne saplamış olabilir mi?"

"Belki de... Kan raporlarımı hatırlıyor musun?"

"Tekrar göz gezdirmem lazım," diye karşılık verdi sıkıntılı bir sesle. "Yavaş yavaş hatırlaman iyi ama... Kendine zarar vermenden korkuyorum."

"Ağır gelecek biliyorum ama... Yaralayıcı anılar zihnimde nefes alırken görmeden gelmek de bir tür işkence. Deftere bir isim yazmıştım. *Çerkez ama T. Çağlar'a soracağım.*"

"Tamam, kim olduğunu öğrenmeye çalışırız. Doktor gelsin mi?"

Başımı sallamakla yetindim. Doktor odaya döndüğünde ilk önce kırık parmağımı, daha sonra da kırık bacağımı kontrol etmiş ve kemiklerin iyileşme durumunu görebilmek adına röntgen istemişti.

"Hafızada dört aşama vardır. Sabitleme, koruma, uyarım ve tanım. Bir hafıza sabitlenir, korunur, iki hafıza yasasına yanıt verirse daha etkin bir şekilde çağrılabilir, tanınabilir ve konumlandırılabilir. Şu an hafızanın uyarım noktasıyla ilgileneceğiz. Az önce ne oldu bilmiyorum ama ya bana ya da bu odaya ait olan bir şey seni geçmişe götürdü. Gözünün değdiği her şeyi dikkatle, odaklanarak izlemeni istiyorum. İyi ya da tüm kötü anılar hâlâ seninle, Nare. Kendine biraz zaman ver."

"Neden hep kötü anıları hatırlıyorum?" Sertçe yutkundum. "Bu hiç iyi bir anım olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye yanıtladı sakin bir sesle. "İnsanlar yaralayıcı sözleri ve anları kolay kolay unutmaz. Tek sebebi bu."

Yavaşça başımı salladım. "Röntgenden sonra hiç değilse elimdeki tahtayı çıkaramaz mıyız?"

"İyileşme süresi dört ve altı hafta arasıdır. Eğer çok zorlamamışsan çıkarabiliriz diye düşünüyorum. Röntgenden sonra yine görüşelim." Bakışları Vural'a kaydı. "Odamda görüşürüz."

Yaka kartından isminin Tansu olduğunu öğrendiğim hemşire, röntgen çektirmeye götürmek için odaya döndüğünde Vural çoktan hırkasını omuzlarıma bırakmış ve şapkasını başıma geçirmişti.

Asansörle üçüncü kata indik, röntgen odasına doğru ilerledik. Elimdeki ve ayağındaki sargı çıkarıldıktan sonra röntgen çekildi. Sonuçların doktorun bilgisayarına gönderileceği söylendiği için oradan ayrıldık ve odaya dönmek için hemşireyle birlikte asansöre doğru ilerlemeye başladık. Vural gayet sakin bir tavırla tekerlekli sandalyeyi sürerken bir eliyle omzuma dokundu.

"Heveslendirmek gibi olmasın ama parmağındaki sargının çıkacağını düşünüyorum," dedi. "Çıksa bile çok oynatmamaya çalış, tamam mı?"

"Dikkat ederim," dedim. Odaya döndüğümüzde Vural'ın bir eli belime di-

CamScanner ile tarandı

ğer eli bacaklarıma kaydı, oturduğum yerden kaldırdı ve beni yatağın üzerine dikkatli bir şekilde bıraktı.

Kısa bir süre sonra doktor elinde röntgen filmleriyle geldi. Duvara sabitlenen beyaz tahta ışığını yaktı, dört filmi de yerleştirdikten sonra bize doğru döndü. "Kırık ayağın iyileşme süreci devam ediyor, durumu gayet iyi. Zorlamamaya ve üstüne basmamaya dikkat et. Parmağın için ise eğer fazla zorlamazsan yeniden tahta ve sargıya gerek kalmayacak."

"Peki, ya hafızam?"

"Daha önceki raporları da inceledim. Diğer meslektaşımın da dediği gibi geçici hafıza kayıplarında yapılabilecek tek şey beklemek. Bu süreçte zihnini açık tutmaya çalış. Hatırladığın şeyler üzerine düşün."

"Pekâlâ," diye yanıtladım. Yapılacak pek bir şey yoktu. Bundan sonrası bendeydi. "Teşekkür ederim."

"Ayağını tekrar alçıya aldıktan sonra çıkabilirsiniz. Vural, benimle gel de sana reçeteyi vereyim."

"Çağlar kapının önünde bekliyor, ona iletirsin. Bizim çıkmamız lazım. Eyvallah."

Doktor odadan çıktığında bakışlarım Vural'ı buldu. Bir eli cebindeki telefona kaydı, kulağına götürdü ve birkaç saniye sonra konuştu. "Doktordan reçete al, otoparka gel. Bekliyorum," Daha sonra bana baktı. "Bir sürü soru soracaktı. Hiçbirini çekemem. Hadi bir an önce alçını halledelim de gidelim. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ne? İstemsizce heyecanlandım. Yeğeniyle günler önce yaptığı konuşmaya şahit olduğumda, ilk fırsatta yanına geleceğini söylemişti. Beni... *Balım'la mı tanıştıracaktı?*

Hastanedeki tüm işleri bitirdikten sonra otoparkta bekleyen Toyota Hilux model, siyah renk pikaba geçtik. Çok fazla araba modellerine karşı ilgim yoktu ama sanki gördüklerim bana bir şey hatırlatabilirmiş gibi kadrajıma aldığım her şeyi dikkatlice inceliyordum.

Vural sürücü koltuğuna geçmeden hemen önce arka koltuğa uzanmama yardımcı oldu ve ayağımın altına mini boy uyku yastığı koydu. Çağlar ön yolcu koltuğuna geçtikten sonra motoru çalıştırdı ve kısa süre içinde hastanenin otoparkından anayola çıktı.

"Nare, çikolatalı pasta sever misin?" diye sordu Çağlar dakikalardır süren sessizliği bozarak.

Gülmek ve gülmemek arasında gidip geldim. "Severim," diye yanıtladım. "Hatta bu hayattaki en sevdiğim şeydir."

"Bekliyorum," diye araya girdi Vural.

"Neyi, Komutanım?"

"Salak salak sorular sormayı ne zaman bırakacağını. Kız diyor ki çaya kaç şeker attığımı hatırlamıyorum, sen gelmiş diyorsun ki çikolatalı pasta sever misin?"

CamScanner ile tarandı

"Balım çok seviyor ama. Ona alacağım."

Vural, "Küçük yeğenimi kandırma bari, zibil adam," diye konuşurken kaşlarını çatmıştı. "Bak, *Sihirli Annem* izleyip duruyor. Orada çilek mi çikolata mı diye bir kız varmış, teyzesinin flörtüne âşık olmuş. Balım da etkilenmiş. Yengeme ikide bir *anne aşkın yaşı olur mu* diye soruyormuş. O yüzden hiçbir şey almak yok, başıma iş çıkarma."

Dikiz aynasından göz göze geldiğimizde, "Vural, o küçücük bir kız. Dizilerden de etkilenir filmden de. Biraz fazla mı korumacıyız acaba?" diye konuştum.

"Ne kadar dilli düdük olduğunu bilmiyorsun..." Dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrıldı. "Birazdan anlarsın."

Kısa bir an tepkimi görebilmek için olsa gerek, dikkatle bana baktı. Heyecanlandığımı belli etmemek için gözlerimi ondan kaçırdım ama yüzüme yerleşen gülümseye anlam veremedim.

Vural bir süre sonra dar bir sokakta aracı park etti ve Çağlar'a baktı. "Hadi al da gel. Bir sokak aşağıda pastaneci var. Balım oranın pastalarına ve damla çikolatalı kurabiyesine bayılıyor," dedi. "Fazla oyalanma. Beş dakikaya buradasın."

Çağlar hiçbir şey demeden hızla araçtan indi.

Vural birkaç dakika boyunca sessiz kalışımızdan rahatsız olmuş gibi dikiz aynasından bana bakarak konuşmaya başladı. "Canın acıyor mu? Yerin rahat mı?"

"Daha iyiyim," dedim göz ucuyla iyileşmiş olan parmağıma bakarken. "Sanki hafifçe oynatsam kırılacakmış gibi hissediyorum."

"Birkaç güne o his geçecek." Ses tonunun verdiği güven duygusu içime işlemeye devam ediyordu. Çok değil, saatler önce gözlerinin içine baktığımda ateş püskürüyordum ama o an bile güvensizlik hissetmemiştim. İfşa olmasını tabii ki istemiyordum ama adımı ve buğulanmış fotoğrafımın altında *'Mehmetçik Katili Nare Mihmallı'* haber başlığını görünce ağır bir suçlamanın altında ezilmiştim. "Ne düşünüyorsun?"

"Haberi düşünüyorum," diyerek sorusunu yanıtladım ve başımı hafifçe kaldırdım. Yorgun gözlerle direkt olarak gözlerinin içine bakıyorken konuşmaya devam ettim. "Babamın avukatı suçlamaları kabul etmediğini, teröristlerin bir oyunu olduğunu ve hâlâ benden haber alamadıklarını açıkladı. Vural, en azından arasam ve yaşadığımı söylesem?"

"Nare, endişeni anlıyorum ama şu anda seni ailene götürmek hem onlar hem de senin için topuğa sıkmak olur. Büyük bir oyunun içindeyiz. Aileni tehdit ettiklerini düşünüyorum. Ellerinde büyük bir koz olmasaydı baban neden günlerdir bir kez bile karakola gitmemiş olsun? Çağlar araştırmalarına göre *eli kolu uzun bir adam*, dedi. Bu olay bize kadar ulaşırdı ama hep sessiz kalmayı tercih etti."

Vural tespitlerinde haklı olabilir miydi? Ne haklı diyebiliyordum ne de haksız. "Ne olursa olsun zarar görmene izin vermeyeceğim. Namusum üzerine söz

CamScanner ile tarandı

verdim, Nare. Birkaç gün daha dayan, ortalık yatışsın ve ben de araştırmalara başlayayım."

Bir aydan fazla süredir dayanıyordum, birkaç gün daha dayanabilirdim. Çağlar elinde paketlerle geri döndüğünde Vural ve benim için fırından yeni çıkmış izmir bombası almıştı.

Uzattığı tatlıyı alırken, "Teşekkür ederim," dedim. Vural bir şey demeden tatlıyı ağzına direkt attı ve motoru çalıştırdıktan sonra dar sokakta ilerlemeye başladı.

"Nare, uyan hadi," dedi birisi fısıltıyla. Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum. Kirpiklerimi güçlükle araladım, görüntü yavaş yavaş netleşirken nerede olduğumuza kısa bir an anlam veremedim.

"Geldik mi? Uyuyakalmışım."

"Çok normal, saatlerdir gözünü kırpmadın. Kucağıma alayım seni."

"Ama olmaz ki," dedim gergin bir ses tonuyla. "Bir elimi boynuna atayım, sen de belimi kavra ama kucağına alma."

Kaşlarını çattı, yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti. "Neden?"

"Balım ve yengen beni tanımıyor. Birdenbire karşılarına çıkacağım, belki de bu gece... Belki de değil. Misafirleri olacağım, orasını anladım." Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Balım kapıyı açıyordu ve amcası kucağında bir kadınla karşısına çıkıyordu...

Kısık gülmelerinin arasından, "Yanakların mı yandı senin, dur bir bakayım?" diye sordu ve aracın ışığını açtı. İşaret ve orta parmağını birleştirerek elinin tersiyle yanağıma dokundu. Evet, şimdi gerçekten de yanağım alev almıştı. Elini yanağımdan çekerken direkt olarak gözlerinin içine baktım. Benim aksime oldukça sakindi.

"Yengenin ismi Cansu'ydu değil mi?" Gözlerinde onaylar bir ifade gördüğümden konuşmamı sürdürdüm. "Sadece Cansu ya da Balım değil, bir başkasının da görmesi senin açından iyi olmaz." Bir başkasından kastımın kim olduğunu biliyordu. *Yavaş Nare, sezdirmeden, usulca.*

"Bu konuyu konuşacağız."

"Hayır, konuşmayacağız. Görmemi istediğin her şeyi gördüm, şimdi de gördüklerime göre hareket etmek zorundayım."

"Gördüklerine göre hareket etmek istiyorsan et, Nare. Bu seni kucağıma almama engel olmayacak."

"Beni kucağına almana izin vermiyorum."

Bıkkın bir nefes verdi. "O zaman senden izin alana kadar beklerim."

Naz yapma der gibi bana bakıyordu. "Sabaha kadar beklemek zorunda kalırsın."

"Başucunda sabaha kadar beklediğim günlerde oldu, Nare," Birkaç saniye sessiz kaldı. "Hadi Çağlar bizi bekliyor."

"İnat değil gerçekten," dedim daha sakin, yumuşak bir ses tonuyla. "Elimi

CamScanner ile tarandı

omzuna koyayım, ağırlığımı sana vereyim. Söz veriyorum, tüm yüküm omuzlarında olacak, kırık bacağımın üzerine basmayacağım."

"Tamam, istediğin gibi olsun. Hadi gel."

Ona tutunarak araçtan indim.

Elimi boynuna atabilmem için gerekenler listesi:

Bir, boy. İki, boy. Üç, yine boy.

"Bir doksanlık olmasan her şey daha kolay olurdu." *Ben kısa değildim, Vural çok uzundu.*

"Bir nokta doksan değil, Kelebek Nar. İki nokta sıfır dört. Senin kanatların küçükse ben ne yapabilirim? Yaradan böyle yaratmış. N'apim."

Kolumu nazikçe kavrayan parmaklarında göz gezdirirken, "Parmakların da uzun senin," dedim. "Üstelik bebek mezarı gibi ayakların var. Baksana, ben de sana dev mi desem? Kapılardan eğilerek geçiyorsundur sen şimdi. Hiç vurduğun ve kafanın şiştiği oldu mu? Bir keresinde kafamı kum torbasının demirine çarpmıştım, o kadar çok ağrımıştı ki şiştiğinden dolayı iki gün üstüne yatamadım."

"Ben de sana geveze mi desem?"

İkimiz de ayrıntıyı fark ettiğimizde anında durduk ve birbirimize baktık. Kendimle ilgili bir şey daha hatırlamıştım ve bunu fark etmeden yapmıştım.

"Çok iyi gidiyorsun, geveze. Sanırım seni hep konuşturmalıyım."

"Geveze, Kelebek Nar, Leylifer... Başka? Benim sadece bir ismim var, keşke onu da kullansan."

"Geveze, Nare."

Omuz silktim. "Sen nesin?"

"Yüzbaşı Vural."

"Buradan bakıldığında benimle laf dalaşı yapan iki numaralı geveze olarak görünüyorsun da o yüzden sordum."

"Hadi yürü yürü," dedi aceleci bir tavırla. "Uyumadan yakalayalım Balım'ı."

Evin kapısı yan taraftaydı. Girişte bizi oldukça güzel bir bahçe ve köpek kulübesi karşılamıştı. Evin demir kapısının önünde duran Çağlar, "Az kaldı meyve verecektim, sohbet koyuydu herhâlde?" diye konuştu.

"Bas zile, aslanım. Belim kırıldı." Vural en son çareyi eğilerek yürümede bulmuştu.

Kaşlarımı çatarak Vural'a baktım. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, bu sırada Çağlar zile bastı. "Bakma öyle, çok korktum."

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Balım'ın heyecanlı sesi engel oldu. "Çağlar abi! Amcam nerede?"

Başını yavaşça çevirdiğinde ilk önce benimle, daha sonra da Vural'la göz göze geldi. Sanki amcasına neredeyse sarılı bir şekilde olan beni görmeseydi koşarak kucağına atlayacaktı. Sanki? Kesinlikle öyle olacaktı. Neden bilmiyorum, içimde kötü bir his oluştu. Balım buz mavisi gözlerini çekinerek bedenimde

CamScanner ile tara

gezdirirken, "Bu abla kim?" diye sordu. "Onun için mi İstanbul'a geldin, benim için mi?"

Balım biraz da kıskançtı sanırım ama kıskanacağı bir durum söz konusu bile olamazdı.

"Bal bebeğim, sarılmayacak mısın bana?"

Balım'ın yüzündeki heyecan silinirken sesi de düştü. "Sarılacak hiçbir yerin yok ki."

"Çağlar, yardım eder misin?"

Vural kolumu *gitme* dercesine daha sıkı kavradı hatta gelmemesi için Çağlar'a kötü de baktı. "Çağlar," dedim bir kez daha bastıra bastıra. "Yardım et."

Bu sırada Cansu'nun sesini duydum. "Kızım, neredesin? Balım! Yine mi *Taci*'ye bakacaksın? Soğuk hava! Üşü-" Beni gördükten sonra son cümlesi dudaklarının arasında kaldı. Çağlar elindeki paketleri Cansu'nun eline tutuşturduktan sonra bana doğru yürüdü. Vural'ın eli gevşediğinde tüm ağırlığımı Çağlar'ın omzuna bıraktım.

Balım gözlerini bana dikerek amcasına doğru yürürken, "Amma da güzelmiş," dedi fısıltıyla, yüzünü yeme isteğim bilmiş konuşmasıyla daha da artacaktı, emindim. "Ama benim kadar değil."

"Özlemedin mi amcanı? Gelsene, bal bebeğim."

Vural, yeğenini kollarıyla sarmalarken saçlarına öpücük bıraktı. Gözlerimi bile kırpmadan ikisine baktım. "İyi ki geldin, amca. Seni çok özledim."

"Bir süre buradayız, bal bebeğim. Hep beraber olacağız."

"Arkamdaki kız da mı?"

Vural, "Onun bir ismi var, Balım," dedi, ses tonunda az da olsa uyarı vardı. "Tanışmak ister misin?"

"Bilmiyorum, çok sevecen gelmedi."

"Kızım, çenen açıldı maşallah!"

Cansu'ya doğru döndüm. "Çocuk işte..." dedi mahcup olmuş bir tavra bürünürken. "Hoş geldin..."

"Nare," dedim zar zor da olsa gülümseyişine karşılık verirken. "Kusura bakmayın, gelişim biraz ani oldu."

"Olur mu öyle şey? Lütfen eve geçin. Soğukta kaldınız."

Çağlar'a tutunarak yürümeye devam ettim. Çelik kapıdan geçtikten sonra bizi oldukça geniş, aydınlık bir hol karşıladı. Gözlerim yuvarlak model, beyaz çerçeveli aynaya takıldı. Çok kısa bir süre yüzümü inceledim, gerginliğimi gizleyememiştim. Hissetmemek için neler yapardım? Kendimi tanıyamadığım için duygularım apaçık yüzümdeydi. Ayna altı dolabın üzerinde Balım, babası Ömer Halis ve Cansu vardı. Fotoğrafa daha da dikkatli baktım. Balım, annesinin kucağındaydı, üç yaşında olduğunu tahmin ediyordum. Babası ise askerî üniforma giyinmiş, dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"O gerçek değil," dedi Balım kısık bir ses tonuyla. "Babamla yalnızca bir tane fotoğrafım var. İkinci fotoğraf, doğduğum günden. Keşke yıldızlar kadar çok olsaydı..."

Omzumun üzerinden Balım'a baktım. Yüz hatlarındaki hüznü gördüğümde kalbimin derinliklerinde bir yer çok acıdı. *Adı baba sevgisi miydi?* "Baban şehit oldu." *Biliyorum, Balım.* Keşke bu acıyla imtihan edilmek zorunda kalmasaydın. Küçücük kalbi yıllardır bu acıyla nasıl nefes alıyordu?

"Bence çok acıkmışsınızdır," diye mırıldandı Cansu. "Yemeğe başlamak üzereydik. Tabak koyayım, elimin de ayarı bugün fazla kaçtı. Meğerse hissetmişim geleceğinizi."

Çağlar kabanımı çıkarmama yardımcı olduktan sonra Cansu'ya uzattı. Bu sırada Vural, Balım'ı kucağından indirdi. "Nare'ye yardım etsen mi amca? Baksana, ayağı yaralanmış. Anne, ayağı neden yaralanmış?"

Vural'la aynı anda cevapladık ama farklı şeyler söyledik. Vural, "Kayak yaparken ayağını kırdı," dedi, ben ise merdivenden düştüğümü söyledim.

Balım kafası karışmış bir şekilde gözlerini ikimizin üzerinde gezdirirken kısa bir an Çağlar'a baktı. "Tuhaf şeyler yaşanmıyor mu sence de?" diye sordu.

Çağlar konuyu değiştirmek amacıyla, "Balım, sen ne laf cambazı olmuşsun ya? Kimden öğreniyorsun bunları?" diyerek araya girdi ve küçük kızı kucakladığı gibi yanımızdan hızla ayrılmadan hemen önce Balım gülümseyerek, "Süreyya Öğretmen'imden." dedi.

"İyi bir şey öğretmez zaten," dedi Vural fısıltıyla. Yüzümde meraklı bir ifadeyle tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Omuz silkti, bana doğru birkaç adım attı ve koluma girdi. Sol tarafa döndük, uzun bir koridorda yürümeye başladık.

"Koltuk altı değneği alsaydın keşke Nare'ye," dedi Cansu. "Yarın hemen alalım."

"E ben varım ya?" diye yanıtladı Vural. "Benim olduğum yere koltuk altı değneği giremez."

Dev bir değnek olduğu doğruydu. Uzun koridorun sonunda üç oda vardı. Biri solumda kalırken diğer ikisi yan yanaydı. "Siz masaya geçin, ben de tabakları getireyim."

Vural yemek masasına oturmama yardımcı olduktan sonra yanımdaki koltuğu çekince, "Orası Çağlar abimin yeri," dedi Balım, ses tonunda çok tatlı bir kızgınlık vardı. "Senin yerin benim yanım, amca."

"Öyle tabii ki fıstığım," dedi Vural. "Çağlar abin için çektim."

"Görüyor musun amcanı? Nasıl da bana âşık. Sandalyemi bile çekiyor."

"Ya nereden sana âşık oluyor? Bana âşık!"

"Niye? Ben de amcana âşık olabilirim."

"Ona yalnızca ben âşık olabilirim!" Balım'ı bu kadar hırçınlaştıranın varlığım olduğunun farkındayım ama bir şeyi anlamakta zorluk çekiyordum. Daha önce yanında hiç kız görmemiş gibi tuhaf ve aksi davranıyordu.

"Balım, seninle iki dakika konuşabilir miyiz amcam?"

Balım usulca başını salladı ve kendine uzatılan eli küçük eliyle kavradıktan sonra yemek odasından çıktı. Hiçbir şey düşünmemek için göz ucuyla yemek odasını incelemeye başladım. Karşımda aynalı konsol, o konsolun üzerinde ise

CamScanner ile tarandı

bir sürü anıyı taşıyan fotoğraf çerçeveleri vardı. Başımı hafifçe çevirdim, beyaz renk orta sehpanın üzerinde Balım'ın oyuncak bebekleri sırayla dizilmişti. Gözlerim kısa bir an tekli koltukta oturan ve dikkatli bir şekilde telefona bakan Çağlar'a kaydı.

"Balım, Vural'ı kimseyle paylaşamaz," Çağlar, başını kaldırdı ve gülümsedi. "Beni yanlış anlama lütfen. *Öyle* bir şey sezmedim, bir şey olmayacağından da eminim ama kendini kötü hissettiğini fark ettim. Hissetme. Bir süre sonra sana alışacak."

Öyle'den kastı, Vural ve benim aramda... Tabii ki *böyle* bir şey mümkün değildi. Olamazdı.

"Rahatım, hiçbir sorun yok," derken Vural, Balım ve elinde tabaklarla Cansu odaya girdi.

Cansu tabakları dizdikten sonra çorbaları servis etti. Yayla çorbasıydı. "Ellerine sağlık," dedikten sonra sanki bu eve her zaman gelen biriymişim ilk kez tanışmıyormuşuz gibi bir samimiyetle başımı kaldırdım ve Cansu'ya gülümsedim.

"Afiyet olsun," dedi ve aynı samimiyeti o da gösterdi.

Vural çorbada üçüncü tabağına dönerken Balım ilk kâsesinin yarısına bile gelememişti. "Amca, sen gerçekten de Shrek kadar çok yiyorsun."

Shrek? Dev olan? İstemsizce güldüm. *Bingo, Balım!*

Vural iki elini yukarı doğru kaldırdı ve kol kaslarını gösterdi. "Bunları yapmak kolay olmadı, bal çocuğum. Tabii ki yiyeceğim. Yedikçe güç kazanacağım."

"Yüz kilo da olsam beni taşırsın değil mi amca?"

"Nare ablanı taşıyorum, seni de taşırım."

İçtiğim çorba boğazımda kaldı. Balım'ın suratına kızgın bir ifade yerleşirken gözleri direkt olarak beni buldu. "İyi de Nare yüz kilo değil ki? Neden taşıdın?"

"Ayağım kırıldı ya, o yüzden," diyerek durumu toparlamaya çalıştım.

Balım, "Ne zaman iyileşecek ayağın?" diye sordu. "Umarım hemen iyileşir."

"Biraz daha var."

"Anne, doydum ben. Biraz bebeklerimle oynayabilir miyim?"

Cansu, "Senin için bir kazan tavuklu pilav yaptım. Ne demek doydum?" diye konuştu. "Tavuklu pilav yemeden olmaz."

"Of, tamam," derken dudaklarını büzdü, yüzünü somurttu. Yemek faslı bittikten sonra Çağlar, Cansu'ya yardım etti ve masayı beraber topladılar. Vural koltuğa geçmeme yardımcı olurken Balım'ın dikkatli bakışlarını üzerimizde hissediyordum.

Koltuğa yan şekilde oturdum, Vural ayağımın altına yastık koyduktan sonra bizi izleyen Balım'ın yanına geçti.

"Bir keresinde ayağım burkulmuştu," diye söze başladığında sesindeki kırgınlık bana neden bilmiyorum, çok tanıdık geldi. "Her zamanki gibi annem geldi. Birkaç gün üstüne basamadım, annem vardı yanımda. Seni bekledim. Hiç gelmedin."

CamScanner ile tarandı

Ayağa kalktı, gözyaşları yanaklarından süzülürken konuşmaya devam etti. "Artık asker olmanı istemiyorum! Babam asker olduğu için öldü! Sen de öleceksin, biliyorum! Bırakıp gideceksin beni!"

Vural, "Bunu daha önce konuştuk, Balım," diye karşılık verdi yumuşak bir ses tonuyla. "Lütfen ağlama. Sen ağladığın zaman dünyam başıma yıkılıyor."

"Askerler hep ölüyor, amca. Ya sen de ölürsen?"

Askerler hep ölüyor, cümlesini duyduğum an kalbimin üzerine ağırlık çöktü. Gözlerim saniyesinde buğulanırken dudaklarımın arasından titrek bir nefes bıraktım.

Vural cevap veremedi. *Ölmeyeceğim*, diyemedi. Çünkü vereceği hiçbir sözün garantisi yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Balım onu sarmalamak için uzanan kollara sığınmamak için koşar adımlarla odadan çıktı. Vural karşımdaki koltuğa otururken iki elini başının arasına aldı ve hafifçe eğildi.

"Abime verdiğim sözü tutamadığımın kanıtıdır bu sahne," dedi fısıltıyla. "Ona ne iyi baba ne de iyi bir amca oldum."

Vural'a doğru dönerek, "Büyüyor. Belki okuldaki çocuklardan etkileniyor, belki de izlediği çizgi filmlerden. Hatta... Ölüm haberi verilen asker haberlerinden. Çok hassas bir konu, ne desem yanlış olacakmış gibi hissediyorum," dedim. "Ve benim üzerimde olan ilgin onu rahatsız etti. Seni kimseyle paylaşmak istemiyor."

"Hava almaya ihtiyacım var," dedi oturduğu yerden kalkarken. "Nare, benimle sahile gelir misin? Çağlar burada kalsın. Daralıyorum, ev üstüme üstüme geliyor sanki."

"Olur," dedim birdenbire, hiç düşünmeden. "Cansu'ya ayıp olmazsa tabii."

"Biraz hava alır döneriz. Haber vereyim."

Bir süre sonra Vural tekrardan odaya geldi. Bir elinde siyah renk kaban, diğer elinde ise bere vardı. Şişme montunu çoktan giyinmişti. Kabanımı giyindim, beremi taktım ve bunları yaparken elinden destek aldım.

"Şimdi bir şey yapacağım ama bağırmak kesinlikle yasak." Cevap vermeme fırsat vermeden hafifçe eğildi, beni ilk önce belimden daha sonra da bacağımdan kavradı ve kucağına aldı. Dudaklarımı itiraz etmek için araladım ama o kadar hızlı ilerledi ki boşta kalan ellerimi düşmemek için boynuna sardım. Evden hızlı adımlarla uzaklaştı, çok kısa süre içinde demir kapı önünde park hâlinde duran aracın yanına geldik.

Ön ve arka farlar birkaç saniye aydınlanıp söndü. Aracın uzaktan kumandasıyla kapıları açtı. Bedenimi oldukça nazik bir şekilde ön yolcu koltuğuna bıraktı, kapıyı kapattı ve ön taraftan dolanıp sürücü koltuğuna geçti.

Motoru çalıştırdıktan sonra sokakta ilerlemeye başladı. Gözleri düşünceli bir şekilde yolu izliyordu. Göz ucuyla ona baktığımda, "Böyle konuşmakta haklı," dedi. Bu sırada Balım'ın, *askerler hep ölüyor amca*, deyişi kulaklarımda yankılandı, göğsümde varlığını hissettiğim kalbimin atışı hüzünlüydü. "Çok

CamScanner ile tarandı

yalnız bıraktım. İlk seneler gelemedim, Cansu'yu her şeyiyle bir başına bıraktım."

"Aşamadın, kaçtın çünkü senin içinde ağırdı," Onu haklı çıkarmak değildi amacım. "Vural, haddime değil belki ama... İki haftadan beri uyanık bir şekilde yanındayım, bana anne ve babandan bahsetmedin. Tabii etmek zorunda değilsin ama bir kez bile duymadım."

Sessiz kaldı. Bazen sessizlikte bir cevaptır, anlamasını bile. Öldüklerini düşünmüyordum, eğer böyle bir şey olsaydı dile getirirdi. Görüşmüyor olmalıydı.

On beş dakikanın sonunda sahile geldik. Aracı uygun bir yere park ettikten sonra motoru durdurdu, araçtan indi ve yanıma geldi. Bu kez kucağına almak yerine kolumdan kavradı. Ağırlığımı omuzlarına bırakırken yavaş adımlarıma uyum sağladı, sırayla dizilmiş banklara doğru yürüdük. Bir an durdum, deniz kokusunu burnuma çektim ve başımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. "İstanbul'u çok seviyorum," dedim, bu his geldiğimizden beri içimde vardı. "Çok kalabalık, gürültülü, karışık, yaşaması zor, bin bir çeşit insan var ama... Burayı hiçbir şehre değişmem."

"Elhamdülillah tek bağlılığım mesleğim."

Gülümserken *emin misin, bir kez daha düşün istersen* der gibi baktım, yani ben öyle baktığımı düşünüyordum. Banka geçtik, birkaç dakika boyunca sessizce dalgalarını kayalıklara vuran denizi izledik.

"Onu çok özlüyorum," dedi titrek bir sesle. "Abimi çok özlüyorum."

Hislerinin önüne ördüğü duvarların bana karşı ilk kez sallandığını hissettim. O duvarları engel görmemiştim. İnsanın duvarları elbette olacaktı. Bu devir de kim, kime içinde yaşadığı yıkımları anlatıyordu? Önemli olan engel olarak görmemekti. Sana ulaşmak isteyen duvarları bir engel olarak görmez; çabasını gösterir, o çabayla duvarlar yıkılmaz, kalp seni zaten içeri almıştır. *Belki de duvar sandığın kapıdır, açılması için bir kez tıklatman yeterlidir, kim bilir?*

"Küçükken yaramaz bir çocuktum," diye sürdürdü konuşmasını. "Abim bana göre daha uysal, daha sessizdi. Okuldan kaçtım, arkadaşlarımla kola çekirdek yapmak için parka gittim. Babam çok disiplinli bir adam olduğu için ekstra yapacağım şeylere izin vermezdi. Ben buna katlanamazken abim karşı çıkmıyordu. Bir kere tamam dedim, iki kere dedim, üçüncü de *bu ne lan böyle*, deyip kaçtım okuldan."

Küçük hâlini zihnimde canlandırdım, *bu ne lan böyle* deyişi kulaklarımda yankılanınca kahkaha atmamak için yanağımın içini dişledim.

"Abim rahat durmuyorum diye meğerse peşime sınıfımdan bir çocuk takmış. Çocuk her şeyi abime yetiştirmiş, hangi parka gittiğimi de. Abim babama haber verip okuldan çıkmış, arkadaşlarımla gülüp eğlenirken bir baktım babam kızgın gözlerle bana doğru yürüyor. *İşte şimdi bittim, gitti karizma,* diyerekten kaçtım babamdan. Yakaladı tabii. Arkadaşlarımın yanında bir şey yapmadı, eve gittiğimizde bir güzel dövdü, özür dilettirdi, yeminler ettirdi, iki gün okula

[illegible] mi?"

CamScanner ile tarandı

Gülümsedim. "Yine mi kaçtın?"

Onaylarcasına başını salladı. "Bu kez abimi de ayarttım, babam da hiçbir şey anlamadı."

Bir an zihnimi yokladım. Belki hatırlar ve ona çocukluğumla ilgili bir şeyler anlatabilirim diye ama olmadı. Bir süre sessiz kaldık. Aramızdaki sessizliğe eşlik eden yalnızca dalgaların sesi vardı.

Vural'a döndüm, bakışlarımı yüzünde hissettiği için o da bana baktı.

"Sanki öleceğini hisseder gibi Balım'a mektup yazmış, onun için hazırladıkları bebek odasında, konsolun üzerine bırakmış. Üçüncü gece, yengem Balım'ı emziremeyecek kadar kötü olduğundan hazır mama alıp gelmiştim. Gözlerim kan çanağı, birkaç saat ya uyumuşum ya da uyumamışım, biri dokunsa yığılacağım. Balım'ın odasına girdim, beşiğinde her şeyden habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Kucağıma aldım, korkuyorum küçücük bir şey çünkü..." Gözleri buğulanmıştı, kaçırsa bile görebiliyordum. Vural tek bir zaafının olduğunu düşünüyordu. *Mesleği... Yanlıştı. Onun tek bir zaafı vardı, o da ailesiydi.* "Öptüm, kokladım, sanki dünyada böyle güzel bir koku yoktu. *Seni hiç yalnız bırakmayacağım*, diye söz verdim ama sözümü tutamadım. O gün veda ediyormuşum meğerse, haberim yokmuş. Konsolun üzerinde mektubu gördüm, merakıma yenik düştüm, açtım ve okudum..." Bir eli cebine kaydı ve bahsettiği mektubu cüzdanından çıkardı. "Fotokopisini çektirdim, cüzdanıma koydum. O günden beri de yanımdan hiç ayırmadım."

Mektubu bana uzattığında bir an tereddüt ettim ama ne yazdığını da çok merak ediyordum. Dörde katlanmış kâğıdı açtım, kızına sesleniş biçimini gördüğümde kalbim yanmaya başladı. *Bal bebeğim.* Vural'ın ona her defasında *bal bebeğim* demesinin en büyük sebeplerinden biri buydu demek.

Bal bebeğim,

Senin için video kayıtları çektim. Dört tane. Asker olanın bir saniye sonrasının bile garantisi yok, ne demek istediğimi büyüyünce anlayacaksın ama Allah'ım hiçbir zaman anlamak zorunda bırakmasın seni.

Video kayıtlarının sana ulaşması için zamanı var. Sana bıraktığım manevi mirastır. Bir yandan bu mektubu yazarken diğer yandan da hiç okumamanı ümit ediyorum. Sana doyamadan bu dünyadan gidersem nasıl olur benim hâlim?

En büyük isteğimdir ki vatanıma hayırlı, anne ve babasına saygılı, merhametli bir evlat yetiştireyim. Seninle ilgili bir hayalim daha var ama onu video kaydında dile getirdim, bir gün gerçekleşir mi bilemem ama kalbimden diledim.

Eğer şehitlik mertebesine ulaşırsam ve bu mektup eline geçerse ağlama. Asker olduğum gün hatırlıyorum da, "Ölürüm bu meslek," için demiştim. Vatanını sev, anneni yalnız bırakma. Hayallerine giden yolda yürürken yapamazsın, diyecekler ve engel olacaklar. Onlara kulak asma. Ellerim her daim omuzlarındayken değil hayallerine engel olmak, aklını bile karıştıramaz ve gölge düşüremezler.

Nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Hayallerinin peşinden git, vazgeçme. Çünkü baban öyle yaptı. Sen babanın kızısın. Benim, biricik bal bebeğimsin.

CamScanner ile tarandı

Düştüğünde amcana ya da annene ağlama. Ayağa kalkmasını bil. Bu hayat acımasız. Düşürür, el uzatmaz. Kimseden el bekleme, kendini sen kurtar.

Düştüğünde dizlerinden öpecek bir amcan var, düşmemen için elinden geleni yapan bir baban.

Bal bebeğim, beni affet. Ellerim omuzlarından bir an bile ayrılmayacak. Gölgem daima seninle olacak.

Baban,

Ömer Halis Ahıskalı

Vural avuçlarını yanağıma yasladı ve durmaksızın akan gözyaşlarımı usulca silmeye başladı. Hafifçe yan döndüm, direkt olarak gözlerinin içine baktım. "Sen çok iyi bir amcasın," dedim çatlak bir ses tonuyla. Avucunu yanağıma yasladığından beri yanağım yanarken dizlerim de titriyordu.

Gözlerimi sıkıca yumdum, birkaç saniye sonra tekrar açtım. Gerçekten de yüzüm avuçlarının içindeydi ve gözyaşlarımı siliyordu. "Bugün hep ağlattım seni," dedi fısıltıyla. "Gözyaşlarını silmek için hazırım, parmak uçlarım yansa bile... Zaman, izler dışında her şeyi silermiş. Yüzünde iz bırakmak istemiyorum. Sileyim ve bir daha benim yüzümden ağlama, tamam mı?"

17 Ocak 2013-Ömer Halis'in şehit olduğu, Balım'ın ise doğduğu gün...
Yazardan...

"Babacığım, bal bebeğim," dedi genç adam fısıltıyla. "İyi ki geldin, hoş geldin."

Ömer Halis gülümsemeden edemedi. "Çok güzel bir şey bu," dedi fısıltıyla. Hemşire kucağındaki bebeği alırken, "Küçük prensesi emzirmesi için annesine götürüyorum, izninizle," diyerek yanından ayrılınca *Ömer Halis de sigara içmek için* hastane bahçesine çıktı. Sigarasını yaktı, göz ucuyla etrafına baktı ve gergin bir şekilde içmeye başladı.

"Komutanımız da buradaymış, kızın doğmuş hayırlı olsun! Vatana millete hayırlı bir evlat olsun."

Ömer Halis omzunun üzerinden sesin geldiği yöne doğru baktı. "Ben Mazin," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Ailenin bugünü unutmasına asla izin vermeyeceğim. Erkek kardeşimi ve can yoldaşımı öldürdün. Bu, öldürdüğün kardeşlerimin intikamıdır."

İlk kurşun göğsünün tam ortasına, ikinci kurşun kalbine yakın bir yerde, üçüncü kurşun kalbine gelirken dördüncü ve beşinci kurşunun nereye saplandığını yakalayamamıştı.

Mazin denilen adam saniyesinde ortalıktan kaybolurken büyük bir gürültü koptu, hastane bahçesindeki insanlar bağırarak kaçarken Vural araçtan indiği ve silahını kavradığı gibi hızla koşmaya başladı.

Kimin öldürüldüğünü bilmiyordu. Duyduğu tek şey art arda ateş edilme sesiydi.

CamScanner ile tarandı

Kalabalığı elleriyle dağıttı ve yerde yatan kişiyi gördüğünde dudaklarının arasından titrek bir nefes bıraktı. Gözleri şaşkınlıkla büyürken, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, abi. Şimdi değil..."

Abisinin başını dizinin üzerine koyarken gözyaşları durmaksızın akmaya devam ediyordu. "Yalvarırım gitme," dedi hıçkırarak.

"Bulun ilk önce Allah'a, sonra da sana emanet. Kızım dünyadaki kötülüklerle baş edemeyecek kadar küçücük amcası... Sen ona hem arkadaş hem de amca olursun. Düştüğünde kaldırma, kendi kendine öğrensin kalkmayı. Dizlerinden öp ama olur mu? Mızmızlanır, çok da ağlar ama sen öpersen geçer. Beni sorarsa, ona gerçeği anlat. Baban kahramanca savaştı, kahpece öldürüldü de. İlk başta anlamaz, çok ağlar, çok üzülür ama sonra alışır. Cansu'ya, babama ve anneme benim yerime koskocaman sarıl. Onlar beni bırakamaz; tabuta sarılır ağlar, sığınacakları dağ ol, sakın devrilme. Babam mesleği terk et, terk etmezsen evlatlıktan reddederim, der. Sen dağlara vurgun adamsın, şehirde nefes alamazsın. Gittiğim yer cennet bile olsa eğer sırf ben öldüm diye gönlüne düşürdüğün sevdadan vazgeçersen, ruhum cehennemdeymiş gibi acı çeker."

Ömer Halis içinden ekledi, affet beni Emir'im. Affet.

"Ölürsen bırakırım!" diye bağırdı Vural. "Her şeyi bırakırım!"

Ömer Halis güçlükle, "Vatan sağ olsun," dedi, başka bir şey söylememek için gözlerini yumdu.

Vural başını abisinin göğsüne yasladı ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Kurban olayım gitme," dedi yalvarırcasına. "Abim! Abim! Gitme, bırakma bizi."

Ömer Halis içinden bir kez daha tekrar etti, *ne olursun affet beni.*

Vural, abisinin başını kaldırdı, göğsüne yasladı ve ağlamaya devam etti. *Ne olup bittiğinden haberi yoktu, belki de hiçbir zaman olmayacaktı.*

CamScanner ile tarandı

10

VİRAN GECE

Anne, çocuğun dünyaya gözünü açtığı ilk andan gözünü kapattığı son ana kadar sığındığı ilk yerdir. *Baba*, sırtını dayadığın ve hiçbir zaman yıkılmayacağına inandığın duvardır.

Bir gün sığındığın liman bertaraf olabilir, sırtını dayadığın duvarlar üzerine yıkılabilir.

Bir gün dünyaya gözlerini açmana sebep olan insanların yüzünü, sesini hatta kokusunu bile unutabilirsin. *Unuttum.* Bir gün sırtını dayadığın ve hiçbir zaman yıkılmayacağına inandığın duvar neredeydi, sığındığın göğüs kimindi, unutabilirsin. *Unuttum.*

Vücudumun ağrısı azalınca ruhumun ağrısı daha da hissedilir hâle geldiğinden midir bilmiyorum, anne ve babamı, onları hatırlamasam bile çok özlüyordum.

Vural'la aramızda derin bir sessizlik hâkimdi. Dalgaların sesi kayalıklara vururken gözlerimi usulca araladım ve yerimden hafifçe doğrularak ona baktım. Dakikalar önce avucu yanağıma yaslıyken parmakları da izi kalan gözyaşlarımı siliyordu. Avucunu yanağımdan ayırmadan hemen önce, *"Seni bir damla gözyaşı dökmedin ve öfkeni kusmadın diye canın yanmıyor sanmışlar, bırak devam etsinler. Gözyaşı haznende kabuk bağlayan yaraları görüyorum."* demişti.

Şu anda bile mi diye sormak istesem de sessiz kalmıştım. *Ben bile göremezken sen nasıl?*

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim, zihnimde dönüp dolaşan cümlelerden ve cevabını bulamadığım soruları kendime yöneltmekten yorulmuştum. Bu sessizlik fazla gelmişti.

Hafifçe doğruldu. "Zor bir soru geliyor, anlaşıldı. Direkt gönder ama cevabı *işte* olursa kızma, şimdiden söyleyeyim."

Ona yöneltilen sorulara cevap vermek istemediğinde *işte* diyordu, bunu biliyordum ama yine de bir tarafım *işte* diye karşılık vermesini istemiyordu.

"Balım ve Cansu haricinde, neden ailenden biriyle görüşmüyorsun?" Dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra sertçe yutkundum ve konuşmaya devam ettim. "Yemek odasında fotoğrafları gördüm. Yalnızca bir tanesinde sen varsın, onda da Balım yok, abin var. Ölmeden önce çekinmiş olmalısınız."

"Etrafımda benim kadar dikkatli birisini görmeyeli oldukça uzun zaman olmuştu. Tuhaf hissettirdi," Yani? Vermesini istediğim cevap kesinlikle bu değildi. İki elini cebine koyarken göz ucuyla bana baktı, anlıktı. "Nare, bakma

CamScanner ile tarandı

bana öyle," diye konuşmasını sürdürürken gözlerini çevireceği ve dakikalarca izleyeceği karlı dağlar olmadığından rahatsız gibi denizi izlemeye devam etti.

"Nasıl bakıyorum?"

"Anlar gibi," diye yanıtladı Vural, sesi o kadar kısıktı ki yanında olmama rağmen ben bile zar zor duymuştum. "İnsan ya anlar ya da yaralarmış ya, sen anlar gibi bakıyorsun, bakma."

"İnsan ya anlar ya da yaralar..." Zihnimi yokladım. Bu sözü bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu hatırlayamıyordum. "Daha önce bu sözü bir yerde görmüş olabilir miyim? Sanki daha önce okumuş gibiyim."

Hayır, Nar. Işık hızında konudan saptığın gibi geri dönmelisin.

"Annem ve babamla abim öldüğünden beri görüşmüyorum," dediğinde kaşlarımı çattım. Neden görüşmüyordu? Dişlerimi meraklı bir tavırla dudaklarıma geçirdim. Ailesiyle arasında yıllarca görüşmek istemeyecek kadar ne yaşanmış olabilirdi? "Ben dağlara vurgun adamım, Nare. Bak şu deniz insana biraz bile olsun huzur vermez mi? Bana vermiyor, boğuluyormuşum gibi hissediyorum, çok fazla insan var, zihnimde öldürdüklerimden daha çok. Nefes alamıyorum ki..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim dürüstçe. "Çok özel değilse, nedenini sorabilir miyim?"

"Bir seçim yapmak zorundaydım," Sıkıntılı bir nefes bıraktı, ne diyeceğini bilemezmişçesine etrafına bakınıyordu. Saniyeler sonra gözleri gözlerime takıldığında, "Zorunda bırakıldım," diyerek düzeltti kendini. İçini açmakta zorlanıyordu, görebiliyordum. "Yanlış anlama, rahatsız olduğumdan değil ama ben... O kadar uzun zaman oldu ki kendimle ilgili bir şeyler anlatmayalı... Hep içime atardım, bazen *sorsalar birkaç kelime etsem de rahatlasam*, diye düşünürdüm, şimdi cümleleri toparlamakta zorlanıyorum."

"Anlatmak istiyor musun?" Sorduğum sorunun cevabını gözlerinde olduğundan konuşmamı sürdürdüm. "Soru cevap yaparak ilerleyelim, Yüzbaşı."

"Öncesinde çay mı içseydik?"

Gülümseyerek, "İçelim," dedim. "ama burada satan bir yer var mı?"

Başıyla sol tarafıma düşen küçük, balık restoranını işaret etti. "Restoranın müdürünü tanıyorum." Bir eli cebine kaydı, telefonunu çıkardı. "Kadir abi, aynı yerdeyim. Birkaç saat oldu geleli. Evet, sana zahmet. Hayır, bir değil iki olacak. İkisi de şekersiz ama biri demli biri açık."

Açık çayı benim için mi söylemişti? Telefonunu kapattı, cebine koyduktan sonra gözleri yeniden gözlerime değdi. "Dün demli çay içerken fark ettin mi bilmiyorum, üç yudumdan sonrası gelmedi. Belki de demli çay sevmiyor, içemiyorsun," Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken konuşmama izin vermeden devam etti. "Nasıl fark ettiğimi sorma, Nare. Ben bir askerim. Oldukça dikkatli bir asker."

"Hep böyle dikkatli misindir?"

"Bazen değil," diye konuşurken omzunun üzerinden bize doğru yürüyen

CamScanner ile tarandı

orta boylu, kısa bacaklı başına kalpak geçirmiş adama bakmaya devam etti. Ciddi bir tavırla servis tepsisindeki çayları aldı. Sol elindeki karton bardağı bana uzattıktan sonra cebinden bir miktar para çıkardı. "Üstü kalsın, yine ödeşiriz. Ellerinize sağlık," dedi ve orta yaşlarda olduğunu düşündüğüm adama uzattı. Adam *afiyet olsun* dedikten sonra yanımızdan uzaklaştı.

Çaydan birkaç yudum aldım, başımı kaldırdım ve kan kırmızı gökyüzüne baktım. Gökyüzünden yeryüzüne doğru usulca düşen kar taneleri kirpiklerime değdi. Sanki bu anın bile bir anlamı vardı. "Doğum günümde dışarıdayım," dedim, zihnimdeki parçalar yavaş yavaş birleşiyordu. "Kar yağıyor. İnsanları izliyorum, kulağımda kulaklık, çok sevdiğim bir şarkı çalıyor."

"Ne çaldığını hatırlayabiliyor musun? Buradan açayım, belki yardımcı olur."

"ShamRain, *Usvameri*."

Vural'ın şarkıyı açmasını bekledim, açtığında konuşmaya devam ettim. "9 Ocak Çarşamba. Kaçırılmadan bir gün önce. Biri bana seslendi. İsmi..." Gözlerimi sıkıca yumdum. *Hatırla. Hatırla. Anılar kaybolsa bile sonsuza kadar hafızanda kalacak. Yapman gereken tek şey biraz daha çabalamak.* "Nihat. Ona tonton diyorum. Üzgün. Sebebi... Üç asker şehit olmuş. O günü hatırlıyor musun?"

"Evet, doğru. Başka ne hatırlıyorsun? Neden o adamla buluştun?"

"Onunla buluşmuyorum," dedim tereddüt dolu bir sesle. Zihnimdeki sesler bir anda kesildi. Nihat amcanın silueti silindi, mekân değişti. Bir çocuk sırtını dönmüş, piyano çalıyordu. "Vural, piyano sesi kulaklarımda yankılanıyor... Bir çocuk piyano çalıyor, ben de gülümseyerek izliyorum. Sırtı dönük."

"Ders veriyor olabilir misin?"

"Galiba," dedim kısık bir sesle. "*İyi ki doğdun* parçasını çalıyor. Benim için." Gözyaşlarım usulca yanaklarımdan akıp çenemin altında kaybolurken kim olduğunu hatırladım. *Ömer Faruk. Piyano öğrettiğim, kekeme çocuk. Benim için doğum günü parçasını çalıyordu.*

"Ağlama," dedi Vural yumuşacık bir ses tonuyla. "Kötü bir anı mı? Bak, eğer öyleyse unutmuş gibi yapacağız, tamam mı?"

"Hayır," diye karşılık verdim çatlak bir ses tonuyla. "Anne ve babam doğum günümü hiçbir zaman kutlamazken, *doğum günün hatırlanmayacak, kutlanmayacak*, diyen babama karşı gelir gibi küçücük bir çocuk beni düşünmüş. Ailemi çok özlüyorum, yüzünü bile hatırlamadığım insanları o kadar çok özlüyorum ki kalbimi bir zamanlar çok incitmiş olan anıyı hatırlamaktan daha zor bir şey varsa o da aynı hissi tekrar yaşamak. Onlara dair neden tek iyi bir şey bile hatırlayamıyorum?"

Cevabı onda da yoktu. "İyi anıların da vardır, Nare. Biraz daha zaman ver kendine."

"Beni hiç sevmiyorlar mı? Bak şikâyette bile bulunmamışlar. Babam beni bulmak için kılını bile kıpırdatmadı mı? Bana verdiğin dosyada çok saygın,

CamScanner ile tarandı

bilinen iş insanı yazıyordu. Madem bu kadar güçlü, saygın birisi... Neden beni kurtarmak istemedi?"

"İstemedi demek kesin bir ifade olur," dedi yüzüne düşünceli bir ifade takınarken. "Seninle bir konuda daha anlaşalım mı?"

Buğulu gözlerle ona baktım. "Kesinliğinden emin olmadığımız konular hakkında kendini üzmeyeceksin."

"Yarın gece aileme gitmek istiyorum," dedim yorgun bir sesle. "Ne olursun, Vural. Tüm soruların cevabı onlarda. Beni aileme götür." Yüz hatlarıma dağılan, sesime yayılan çaresizliği taşıyamıyordum. "Bu süreçte söz veriyorum, seni yanımdan uzaklaştırmayacağım."

"Güvenli bir ortam oluşmadan seni ailene götüremem," dedi kesin bir dille. "Nare, nasıl bir işin içinde olduğumuzun farkındasın. Yanlış attığımız tek bir adım seni ölüme, beni de uçuruma sürükler. Uçuruma sürüklenmem sorun değil ama mesleğimi kaybetmemek için nelere dayandım, nelerden vazgeçtim, bilmiyorsun. O yolun sonu benim için uçurum değil, darağacı olur. Eğer bu işte olduğum anlaşılırsa *her şeyimi* kaybederim. Eğer seni bulurlarsa *hayatını* kaybedersin."

"O zaman dayanma gücü ver bana," dedim çaresizce. Ağlıyordum. Uyandığımdan beri kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. "Bir şey yap. Dayanma gücü ver bana. Bir gün sonra mı aileme kavuşacağım, bir ay sonra mı? Bir gün değil, bir saat bile dayanacak gücüm kalmadı." Elimin tersiyle nazikçe gözyaşlarımı sildim ve burnumu çektim. "Zihnimin içinde kaos var, içinden sağ çıkamayacağımı düşündüğüm. Bu şekilde nasıl devam edeceğim?"

Bir eli aniden belime, diğer eli boynuma kaydı ve bana sıkıca sarıldı. Sarılışı *ben buradayım, dayanma gücün de bu olacak* der gibiydi.

Vural kırılan kemiklerimi sızlatırcasına bana sarılırken sarsılarak ağlamaya başladım. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Kollarının arası dayanma gücümün sona erdiğini hissettiğim yerdi. Bir eli sırtımdan yukarı kaydı, saçlarıma ulaştı. Avucunun içiyle saçlarımı sevmeye başladığında gözlerimi yumdum. Sessizlik aramıza yayılırken gözyaşlarım yanağımdan akmaya devam ediyordu. Olayların içimde yarattığı sarsıntı geçmişti. Nefesim düzene binerken bir süre sonra gözyaşlarımda durdu.

Bana sarıldığında kalbim de sakinleşmişti. Dakikalardır kollarının arasındaydım, avucunun içiyle saçlarımı seviyordu ve itirafı zor gelse de günler sonra gerçek anlamda ilk kez kendimi iyi hissediyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordu saçlarımı yavaş yavaş sevmeye devam ederken.

"İyiyim," diye yanıtladım sorusunu, burnumu çekerek başımı göğsünden ayırdım ve buz mavisi gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey sorabilir miyim?" Cevap gözlerimdeydi. "Kötü hissettin mi? Nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Beni yanlış anla-" *Onu hangi anlamda yanlış anlamamdan korkuyordu?*

CamScanner ile tarandı

"Hangi anlamda yanlış anlarım?" diye sordum sözünü keserek. "Sen bana hangi anlamda yaklaşıyorsun ki ben seni yanlış anlayacağım?"

Ani çıkışım afallamasına sebebiyet verirken yüz hatlarına dağınık bir ifade yerleşti. Tek kaşımı sorguyla kaldırdım, *cevap bekliyorum* der gibi bakmaya devam ettim.

"Beni hiçbir zaman yanlış anlamazmışsın... Tamam, anladım," dedi ve çabucak konuyu değiştirdi. "Artık dönelim mi? Daha iyi hissediyorum."

Oturduğum yerden kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı. Uzattığı elini kavrayarak yerimden doğruldum, eğildi ve bir elimi omzuna attım, sargıda olan ayağımı hafifçe kaldırarak yürümeye başladım ama Vural yalnızca birkaç dakika sabredebildi. Sonrasında zaten kucağındaydım.

Eve döndüğümüzde saat dokuz buçuğa geliyordu. Balım yarın sabah erkenden anaokuluna gideceği için biz gelmeden yirmi dakika önce uyumuştu. Cansu mutfakta kahve yaparken Çağlar da spor kanalında basketbol maçı izliyordu.

Kısa bir süre sonra Cansu ve Vural odaya geldi. Cansu türk kahvesini bana uzattıktan sonra tekli koltuğa geçti. "Çok fazla konuşamadık," dedi tedirgin ama bir o kadar da sıcak bir ses tonuyla. "Vural buraya gelmeden önce olaylardan az çok bahsetti."

"Haberleri izledin mi?" diye sordum kahveden küçük bir yudum alırken.

"İzledim," dedi durgun bir sesle. "Nasıl bir oyun dönüyor bilmiyorum ama Vural ne diyorsa gözüm kapalı inanırım."

"Birini bıçakladım," dedim acımasız bir sesle. "Ama bir teröristi, askeri değil." Göz ucuyla Cansu'ya baktım. "Bazı şeyler hatırlıyorum ama iyi ama kötü. Bir sabah uyanacağım, kaybolan her şeyi tekrar bulacağım ve bu hâle gelmeme sebep olan kim varsa hepsinden teker teker hesap soracağım."

"Yalnız olmayacaksın," dedi Vural çelik gibi bir ses tonuyla. "Aklına kazısan iyi olur."

Kısık bir sesle gülerken yerimden hafifçe doğruldum ve ona baktım. "Bir noktadan sonra yanımda olsan da olanlara engel olamayacaksın, ikimiz de bunu çok iyi biliyoruz, Yüzbaşı. Dün olduğu gibi." *Haberlere engel olamaman gibi.* "Kahve çok güzel ama daha fazla içemeyeceğim, birkaç gündür uyuyamıyorum. Her şey için teşekkür ederim, Cansu. Yarın daha iyi bir psikolojiyle sohbet edeceğimizi umarak uyusam, olur mu?"

"Nasıl istersen," dedi Cansu. "Senin için Balım'ın kaldığı odanın karşısını hazırladım."

Göz ucuyla Vural'a baktığımda çoktan ayaklandığını gördüm. Bir şey dememe izin vermeden bir elini bacağıma, diğer elini belime kaydırdı ve bedenimi koltuktan kaldırdı. Bir merdiven çıktık, sola döndük, koridorun sonundaki odaya geçtik. Cansu kapıyı açtı, ışıkları yaktı ve yatak örtüsünü topladı. Benim için kalın bir battaniye bıraktıktan sonra *iyi geceler* diyerek odadan çıktı.

"Yarın koltuk altı değneği alsak, olur mu? Böyle zor oluyor."

CamScanner ile tarandı

"Bana zor olmuyor, gerek yok" [illegible] tavırla, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Koltuk altı değnekleri benim kadar iş görmez." Dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrıldı. "Seni kucakta taşıyabilir mi? Hayır. Saçlarını sevebilir mi? Mümkün değil. Sarılabilir mi? Asla. Bak, ben iyi bir koltuk altı değneğiyim."

"Neden, Vural?"

Yüz ifadesi ciddileşmesine rağmen gözlerinde gördüğüm sıcaklık biraz bile azalmamıştı. "Çünkü söz verdim. Ne olursa olsun yanında olacağım."

"Koltuk altı değnekleriyle de yanımda olabilirsin."

"Nare, kapatsak mı artık bu konuyu? İstersen sabaha kadar tartışalım, yine de sonuç değişmeyecek."

"Uyuz birisin!" diye yükseldim. "Gider misin artık? Uyuyacağım."

"Masal dinlemek istemiyor musun?"

Tek kaşımı sorguyla yukarı doğru kaldırdım. "Balım'a mı anlatacaksın?"

"Uyanmış, beni bekliyor."

"Gelmem iyi bir fikir değil. Yalnız kalın, seni çok özlediği belli."

"Nasıl istersen," dedi. "Uyurken hareketsiz olmana rağmen üstünü çok açıyorsun. Odam aşağıda, sürekli kontrol edemem. Dikkat et."

Kısa bir süre bakışlarına esir kaldım. Bir his tırnaklarını kalbime geçiriyordu. *Hayır, öyle bir his yoktu. Kalbime de tırnaklarını geçirmiyordu.* "Ederim," Sesim o kadar kısıktı ki ben bile zor duymuştum. "İyi geceler, Yüzbaşı."

Odadan çıkmadan önce o da fısıldadı. "İyi geceler, Nare."

Vural gitmeden hemen önce koridorun ışığını açmıştı. Karanlıktan korkan biri olmadığımı hatırlamasam da biliyordum ama bu gözlerimi yumduğum an ardında göreceğim anılardan korkmadığım anlamına gelmiyordu. Bir süre yatakta başımı bir o yana bir bu yana çevirip durdum ve en sonunda pes ettim. Yerimden hafifçe doğruldum, kalçamı sürterek sırtımı yatak başlığına dayadım.

"Uyku tutmadı galiba?"

"Sen beni hiç yalnız bırakmayacak mısın?" diye karşılık verdim. Vural'a bakmadan dudaklarımın arasından yalandan bıkkın bir ses bıraktım. "Düşünüyorum, sonra uyuyacağım."

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Her şeyi söyleyemem."

Başını eğerek kapıdan geçti, yatağın karşısındaki tekli koltuğa yayılarak oturdu. "Sen niye gıcık oldun birdenbire böyle?"

"Sen neden birdenbire üçkâğıtçı olduysan ondan."

"Balım'ın canı masal dinlemek istemiyormuş. Bücürük bir kızdan trip yediğime inanamıyorum."

"Benden kaynaklı."

"Seni sevmediğinden değil."

"Çok normal," diye konuşurken avucumu dudaklarıma kapatarak esnedim. "Ben uyuyorum." Sırtımı yatak başlığından ayırdım, başımı yastığa koy-

CamScanner ile tarandı

dum ve gözlerimi yumdum. Düşünceler artık zihnime değil kalbime de ağır geldiğinden uykuya sığınmak istiyordum.

Ne kadar süre boyunca uyuduğumu bilmiyorum, ağlama sesi duyduğumda gözlerimi hızla açtım ve etrafıma bakındım. Kısa bir süre nerede olduğumu idrak edemedim, ağlama sesi şiddetlenirken gözlerim istemsizce Vural'ı aradı.

Uyumadan önce gördüğüm koltukta yoktu. Sağ tarafa döndüm, avucumun içine tüm gücümü vererek ayağa kalktım. Dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldüğünde duraksadım, derin bir nefes aldım ve ayağımın üstüne basarak, duvara doğru yürüdüm.

Ağlama sesi Balım'a aitti.

Duvara tutunarak ilerlemeye devam ederken başımı sol tarafa çevirdim ve amcasına sarılan Balım'ı gördüm. "Özür dilerim, amcacığım," dedi iç çekmelerinin arasından. "Lütfen gitme. Terk etme bizi."

"Bırakmam, bal bebeğim. Hiç bırakır mıyım?"

"Ölme ne olursun," derken gözleri kısa bir an bana kaydı. "Nare, ölmesin değil mi amcam?"

Vural'ın bedeni kaskatı kesildi. Yüz hatlarına gergin bir ifade yerleşirken başını hafifçe kaldırdı ve duvara tutunarak ayakta kalan bana baktı.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Evet," dedi durgun bir sesle. "Anlatmak ister misin?"

"Sadece sarılsak olmaz mı? Üçümüz sarılalım, incinmeyelim. Annem hep böyle der. *Eğer sarılırsak bizi hiçbir şey incitemez.*"

"Nare ablan buraya gelmesin, biz ona gidelim." Vural, Balım'ı kucağına aldı ve bana doğru yürümeye başladı. Tam karşımda durduklarında Balım bir elini boynuma kaydırdı; küçük elleri ikimizi birbirine yaklaştırdı ve hem bana hem de amcasına sarılmış oldu.

"Şimdi geçti," dediğinde güçlükle gülümsedim ve yüzüne oldukça yakın olduğum buz mavisi gözlerin sahibinden gözlerimi kaçırdım. Balım konuşana kadar onu dikkatli bir şekilde incelediğimin farkında değildim. "Nare, çok güzel kokuyorsun."

Vural derin bir iç çekti.

"Sen de öyle," dedim saçlarına küçük bir öpücük bırakırken. "Ben gideyim artık, sen de uyu. Olur mu?"

"Amcam biraz daha burada olacağınızı söyledi. Yarın erken uyanabilirsen kahvaltıda *Sihirli Annem* izler miyiz?"

Vural, Çağlar pastaneye gitmeden önce yine bu diziden bahsetmişti, istemsizce heyecanlandım. Beni biraz da olsa sevdiğinin göstergesi olabilir miydi?

"İzleriz tabii ki. Biliyor musun, Yavuz'u çok severim. Çok yakışıklı." *Umarım batırmazsın, Nare.*

"Sen de benim gibi yakışıklıları seçiyorsun," dedi edalı bir tavırla. "Amma da güzel kızsın, erkekler peşinden çok koşuyor mu sen böyle güzel olunca?"

"Az koşsunlar," dedi Vural. "Yani az konuş, Balım. Eğer uyumazsan yarın sabah annen seni zorla uyandıracak ve geç uyuduğunu anlayacak. Hadi."

Balım küçük ellerini amcasının boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. "*Bal bebeğim* de uyuyayım."

Vural yüzüne merhamet dolu bir gülümseme yerleştirirken sesini de bir o kadar yumuşatmıştı. "İyi geceler, bal bebeğim. Biriciğim."

Babasının bal bebeği, amcasının biriciği. Balım Ahıskalı.

Vural, Balım'ı yatağına yatırdı, üzerini örttü ve saçlarına öpücükler bıraktıktan sonra bana doğru döndü. Başıyla odayı işaret etti, hızla yanıma geldi ve alçılı ayağımı kaldırdı. Bir elini belime kaydırırken diğer elini omzuma attı. Yavaş adımlarla odaya geçtik, yeniden uzanmama yardımcı olduktan sonra üzerimi örttü.

"Bir daha ne olursa olsun ayağının üzerine basarak yürüme, tamam mı?"

"Çok uğraştırıyorum seni," dedim durgun bir sesle. "Bir gün son bulacak, söz veriyorum."

"Sıkıntı yok, Nare. Aynen devam."

"Balım rüyasında ne görmüş, sana anlattı mı?"

"Önemsiz. Bilinçaltına işlemiş bir sürü saçma sapan şeyler."

Göz ucuyla ona baktım. Gözleri kan çanağıydı. "Uykusuz görünüyorsun. Hiç uyuyamadın mı?"

"Çok düşünüyorum, düşündüğüm zamanlarda da uyuyamıyorum," dedi saklama gereği duymadan. "Bir şey olmaz ama eğer olursa seslen, duyarım."

Başımı sallamakla yetindim. Vural saniyeler içinde odadan çıkarken gözlerimi yumdum ve bu kez sandığımdan da kolay uykuya daldım.

Uyandığımda saat dokuza geliyordu. Balım çoktan anaokuluna gitmişti ve onu okula bırakan kişi Vural'dı. Cansu kahvaltıyı bu kez mutfağa hazırlamıştı. Kahvaltı yaptıktan sonra ilk önce Vural, daha sonra da Çağlar duşa girmişti.

Cansu sanki gözlerimdeki duş alma isteğini görmüş gibi eğer istersem yardım edebileceğini söylemişti ve ben de itiraz etmemiştim. Gerçekten de duş almaya ihtiyacım vardı. Ayağımdaki alçı ıslanmasın diye çöp poşeti geçirmiş ve iç çamaşırlarımla duşa kabinin içine girmiştim. Cansu duş almama yardım ettikten sonra Vural'ın ne zaman aldığını bilmediğim kıyafetleri giyinmeme yardımcı olmuştu.

Üzerime siyah boğazlı bir kazak geçirirken altıma da buz mavisi bir mom jean giyinmiştim. Şu an ise aynanın karşısında saçlarımı tarıyordum. Cansu üzerimi giyinmeden önce kullandığı nemlendiricileri getirmişti, uzun zaman sonra gerçekten de fiziksel olarak kendimi daha iyi hissediyordum.

Kurutma makinesini getirmeye giden Cansu'ydu ama ben karşımda Vural'ı buldum. "Saçlarımı yapıyordum, sana da lazımmış." diye konuşurken bakışları dikkatli bir şekilde yüzümde geziniyordu. "Saçlarını kurutayım mı?"

Sertçe yutkundum. Avuçlarımın içi karıncalandı. Göğsümün içine sıkışan

CamScanner ile tarandı

nefesi ona fark ettirmemeye çalışarak düzenledim. Sessizliği bir cevap olarak kabul etti, kurutma makinesini fişe taktıktan sonra saçlarımı kurutmaya başladı. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi.

Saçlarımı hafif nemli bıraktıktan sonra kurutucuyu kapattı, saçlarımı taradı. Cansu'nun kuruttuktan sonra kullanmam için bıraktığı kremi saç uçlarıma yedirdim.

"Galata'da, *Viyana Kahvesi*'nde *San Sebastian* yiyelim mi? Sonra da Balım'ı oyun parkına götürürüz."

"Ya tanınırsam?"

"Tüm haberlerde yüzün buğuluydu," diye karşılık verdi ama yine de gergin hissediyordum. "Üstelik sabah bir karar aldım. Sonra da bu kararı uyguladım."

Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım. Gözlerimi bile kırpmadan ona bakmaya devam ederken, "Ne yaptın?" diye sordum.

"Çağlar şu an babanın evi etrafında dört askerle birlikte. Eğer her şey istediğim gibi ilerlerse seni bugün evine götüreceğim."

Son söylediklerinden sonra hem heyecanlandım hem de tuhaf bir şekilde üzüldüm. Neden üzgün olduğumu kendime itiraf etmekten çekiniyordum. Zor gelse de kırk güne yakındır yanında olduğum Yüzbaşı Vural'ı bu geceden itibaren ardımda bırakacaktım, *öyle mi?*

Nare ailesine kavuşuyordu. Kelebek Nar ise ailesini bu geceden itibaren ardında bırakacaktı. Öyle.

Gülünce gözleri parlayan, annesinin onu çok sevdiği babasının ise göz bebeği olan bir kız çocuğuydum. Öyleydim. *Öyle değilse bile ne olursun öyle olsundu.* Yaşananları kaldırabilmemin tek yolu sevgi ve sabırdı. Vural'dan o sevgiyi hiçbir zaman istememiştim ama merhameti ve ilgisi eksikliğimi tamamlayamasa da her an hissetmiştim.

"Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama aklından geçenler olmayacak."

"Aklımdan geçenler... Ne geçiyormuş bakalım benim aklımdan?"

"Bugün evine götüreceğim ve sonsuza dek hatıralarına karışacağım." Güldü, ifadesizdi. "İstediğini düşünmekte özgürsün ama böyle bir şey *şimdilik* mümkün değil."

Şimdilik kelimesinin üstüne bastıra bastıra konuşmuştu. "O adama ulaştığında her şey bitecek mi?"

"Nare, amacıma giden yolda o da var ama ben artık onun değil, bu çetenin peşindeyim. Bu geceden itibaren *Tutsak Kartanel Plan*'ını uygulamaya başlayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Tutsak Kartanel Plan'ı?"

"Plana verdiğim isim."

Onu anlamıştım. "Neden ikinci planı uygulamaya geçiyorsun?"

"Çünkü istediğim yalnızca Mazin'in değil, onu yönlendirenlerin de ölmesi. Sana güvenebilir miyim?"

"Belki evet belki hayır," diye cevapladım sorusunu oldukça dürüst bir şekilde. "Vural, bu planın neresinde olduğumu merak ediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Belki her yerinde belki de hiçbir yerinde." Kaçak oynamayı seviyordu, *en az benim kadar.*

"İnan bana, hiçbir yerindeyim," dedim kendimden emin bir sesle. "Ben hazırım, gidebiliriz."

Yağmur yağıyordu.

Viyana Kahvesi'nde oldukça huzurlu hissettiren sözlerini bildiğim yabancı şarkı çalıyordu. Vural karşımda oturuyordu ama baktığı ben değil, zihnindeki düşüncelerdi. Buraya daha önce gelip gelmediğimi bilmiyordum ama sanki hep buraya geliyormuş gibiydim. Oturduğum sandalye, içtiğim çayın tadı ve izlediğim manzara... Hiçbiri yabancı değildi.

"Hep burada mı takılırsın?"

Derin bir sessizliğin ardından konuşan ben oldum. "Bazen," diye yanıtladı kısık bir sesle. "İstanbul'a gelirim ama üç günden fazla kalmam. Günü birlik gelmelerim daha çoktur."

"İstanbul'dan neden bu kadar nefret ediyorsun? Tek sebebi kalabalık olması değil gibi."

"Nefret güçlü bir duygudur, Nare. Bu şehirde yaşamak istememin sebebi bu kadar güçlü bir duygu değil."

"Ailen burada olduğu için mi?" diye sorduğum an gözlerini gözlerime saplandı ve cevabın ne olduğunu saniyeler içinde anladım.

Bazen sözcükler gerçek hislerin önüne dizdiğin, kendini uyuttuğun yalanların kalbidir. Dilinle şekillendirir, gözlerinle bir duvar inşa edersin ve insanların seni anlamasını beklersin.

Vural ailesinden gerçek anlamda nefret etmiyordu. Aslında nefret ettiği gerçek hislerinin önüne dizdiği ve kendini uyuttuğu yalanlardı.

"Annenle en son ne zaman görüştün?"

İkiletmedi. "Doğum günümde aradı ama beni aramaması gerektiğini söyledim."

"Doğum günün ne zamandı?"

"9 Ocak."

Doğum günümüz... Aynı gündü. İstemsizce gülümsedim ama öyle silikti ki bir an ben de emin olamadım.

Vural'ın kendi için istediği ve yaklaşık üç çatalda bitirdiği *San Sebastian* pastasından ben henüz bir çatal almıştım. Göz ucuyla benimkine de baktı. "Beğeneceğini düşünmüştüm," dedi mırıltıyla. Bu sırada pastadan bir çatal daha almak için hareketlenmiştim. "Beğenmediysen zorlama kendini."

"Sevdim, sadece tadı yoğun."

Çataldaki pastayı ani bir kararla ona doğru götürdüm, ilk önce afalladı ama beklentiyle ona baktığımı görmüş olmalıydı ki uzattığım pastayı yedi.

"Çok seviyorum, dayanamadım," dediğinde ikimiz de birbirimize bakarak aynı anda gülümsedik.

CamScanner ile tarandı

"Galiba tatlıyla çok aram yok," dedim yemeye devam ederken. "Hepsini yiyemem, kalanı da ye lütfen."

"Tatlıyı bir insan nasıl sevmez ya?" diye yükseldi kendi kendine. "Sabah, öğlen, akşam tatlı yiyeyim çıtım çıkmaz. Fark ettin mi bilmiyorum ama her akşam yemeğinden sonra şekerim düştüğünden ekmeğe nutella sürüyorum."

"Biliyorum," dedim birdenbire, onunla ilgili bildiğim şeylerden bir tanesiydi ve hepsini yanında kaldığım süre zarfında öğrenmiştim. Yine de bu kadar net ifade etmeseydim iyi olurdu. "Yani Beria söyledi de... Masaya koymuştu, gördüğüm zaman sormuştum."

"Hım," dedi ağzının içinden. Sırtını oturduğu sandalyeye yasladı, dudağının kenarında muzip bir gülümsemeyle bana bakmaya devam etti. "Bir çay daha içer misin? Ya da kahve söyleyeyim?"

"Kahve olur," dedim. "En son geldiğimde kahvelerinin tadını beğenmemiştim ama oldu bayağı, belki düzelmiştir. Sıcak olsun diye belirt olur mu? Her defasında soğuk getiriyorlar, içemiyorum."

Ne söylediğimi fark ettiğimde kirpiklerimi bile kıpırdatmadan ona baktım. Gözlerimiz bir süre birbirinde saplı kaldı. Ağzımdaki lokmayı güçlükle yutarken zihnimden gözlerimin önüne bir perde çekildi ve geçmişe uzanan pencere açıldı.

Bu kafeye daha önce gelmiştim. Bir arkadaşımla. Hava sıcak, üzerimde papatyalı, midi boy, drapeli bir elbise vardı. Saçlarımı iki yandan ablama balıksırtı ördürmüştüm. Oturduğum yerden kalktım, Vural da benimle aynı anda kalktı ve hiç müdahale etmeden peşimden geldi. Kahveciden çıktım, Galata Kulesi'ne oldukça yakın duran masaya geldiğimde durdum. Vural alçılı ayağımın üzerine basmamam konusunda bir şeyler söylüyordu ama gerçek şuydu ki umurumda olan en son şeydi.

"Bir arkadaşımla şu masada oturdum," dedim gergin bir sesle. Masanın kenarı oyuktu, elimle ısrarla oyuğa dokunduğumu hatırladım. "Az önceki şarkı, Vural... O şarkıyı mırıldanıyorum."

"Çok üzgünüm ve ilk kez bu üzgünlüğün sebebini biliyorum." Sandalyeyi kendime doğru çektiğim an aylar önce yaşadıklarım zihnimde canlandı. Karşımda oturan kızın yüzü net değildi ama görsem belki de tamamen hatırlardım.

"Neden üzgünsün?"

"Annemle tartışmışım. Şebnem yüzünden." *Şebnem kimdi?* "Onun kim olduğunu bilmiyorum. Göğsümde bir ağırlık, zihnimde bir ses. O senin..." Gözlerim buğulandı. *O senin teyzen, Nare. Saygı duy. Bıktım senin çocuk hareketlerinden. Kabulleneceksin! Babanın yanında işe başlayacak! Sana demiyorum ki yerini alacak! Onu zaten bırakmazsın ya, neyse! Kıskanıyorsun, bu apaçık ortada! Onda olup sen de olmayan ne var?*

"Sevgin..." dediğimi hatırladım ve bunu söylerken canımın nasıl yandığını hissettim. Annem beni sevmiyor muydu? Vural gözyaşlarımı silene kadar ağladığımın farkında bile değildim.

CamScanner ile tarandı

Başımı usulca kaldırdım ve ona baktım. "Ne zaman bir şeyler hatırlasan boğazımda bir yumru, gözlerimde yaşlar. Hani demiştin ya, kötü anıları unutmuş gibi yapsam diye... Bunu unutsak olmaz mı?"

Annemin beni sevmediğini unutmak istediğim bir zaman dilimi vardı; çocuktum, genç bir kız oldum, değişmedi ve bir gün çok acı bir şekilde o dilek gerçekleşti. Beni mahveden sözlerinin çeyreğini belki de daha azını hatırlıyordum ve buna rağmen dayanamıyordum. Bir gün her şeyi hatırlayacaktım... Dayanmak o zaman daha zor gelecekti ve belki de hiç hatırlamamış olmayı isteyecektim.

Oturduğum yerden kalktım, bir elimle Vural'ın kolundan kavradım ve ayağımdaki ağırlığı azaltmaya çalıştım. Vural bir elini belime kaydırırken diğer elini başımı kavradı ve yüzümü göğsüne bastırarak bana sarıldı.

Sevgin, dedi eksik ve çaresiz kalan tarafım bir kez daha. *Beni neden sevmiyorsun, anne?*

Bir ömür boyu beni sevmemesine katlanmıştım, kabullenmiştim hatta bununla yaşamıştım da. Şimdi bu kadar ağır gelirken o zaman nasıl dayanmıştım?

Zihnimde çalan, sözlerini ezbere bildiğim o şarkı. Yüzümdeki üzgün ifade, arkadaşım bir şey sorsa ağlayacağım. Hiç sormamış, ben de ağlamaktan iyidir deyip sessizleşmişim. Bugün o anda ama farklı bir tarihte parçalara ayrılırken Vural yanımdaydı ve beni sımsıkı sarmalıyor, saçlarımı usulca okşuyordu.

Kelebek Nar'ın ailesi Yüzbaşıydı ve bir gün hayatından sonsuza kadar çıksa bile unutmamalıydı ki hatıralarında kaybolmayacak, zihninde sessizliğe gömülmeyecek bir sevgi hissetmişti.

Balım'ı anaokulundan almak için yola çıktığımızda dehşet bir trafik yoğunluğu vardı. O süre zarfında ikimizde oldukça sessizdik. Zihnimin içinde nefes alan bir gürültü ve göğsünde taşıdığı fırtınalar vardı. Neden bilmiyorum, evime döndüğümde taşıdığı tüm fırtınayı dökecekmiş gibi hissettiriyordu.

"Eğer kötüysen ve ailenin yanına dönecek kadar iyi hissetmiyorsan bekleyebiliriz," dedi Vural. Konuşurken ara sıra başını çevirip direkt olarak gözlerimin içine baktı ve yüz hatlarımdan cevabımın ne olduğunu söylemeye çalıştı.

Yüz hatlarıma buruk bir gülümseme yerleştirirken, "İyiyim, sorun yok. Alıştım artık," dedim. Balım'ın okuluna gelene kadar son konuşmamız bu oldu. Aracı okulun ön bahçesine park etti, ardından bana döndü. "Balım'ı alıp gelirim, çok sürmez."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. Emniyet kemerini çıkardıktan sonra araçtan indi, anaokulunun aralık duran demir kapısından içeri girdi. Saniyeler sonra dışı yeşil renk, üzerine çizgi film karakterleri çizimleri ve sayılar olan binaya girerek gözlerimin önünden kayboldu.

Vural dediği gibi birkaç dakika sonra Balım'la binadan çıktı. Bir eli küçük elin arasındayken diğer eliyle de pembe renk, *Sihirli Annem*'in karakterlerinin olduğu baskılı bir çanta tutuyordu. İstemsizce gülümsedim.

CamScanner ile tarandı

Gözlerim çok kısa bir an ikisini pencere ardından izleyen kadına takıldı. Yüzünü tam anlamıyla incelemeye başlayacaktım ki pencerenin ardından saniyeler içinde çekildi ve perdeyi kapattı.

Vural, Balım'ın arka koltuğa geçmesi için kapıyı açtığında yerimden hafifçe doğruldum ve ona baktım.

İçtenlikle gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. "Hoş geldin, Balım."

"Hoş buldum, Narcım." Gülümsemesi daha da derinleşti. Yüz hatlarına yerleşen muzip bir gülümsemeyle konuşmasını sürdürdü. "Sabah çok güzel uyuyordun, ses yapıp seni uyandırmak istedim ama amcam, *hiç uyuyamıyor, bırak da uyusun,* dedi."

"Keşke uyandırsaydın, beraber kahvaltı yapardık."

"Çilekli süt içerdik, evet... Kahvaltıyı bugün okulda yaptım, okulda yapma günüymüş... Dün gece sana söyledim ama başka zamana ertelesek de olur değil mi Nare?"

"Olur tabii ki. Üstelik çilekli süt, en sevdiğim."

Vural kısık bir sesle güldü. Göz ucuyla ona baktım. Neden gülüyordu? Çilekli süt severdim, neden sevmeyecekmişim?

"Çok seversin, öyle mi?"

"Hı hı," dedim ağzımın içinden. "Sen bunu boş ver, bizi hangi köfteciye götüreceğini söyle." Bakışlarım Balım'a kaydı. "Köfte, patates ve kola! Daha iyi bir seçim olabilir mi?"

"Yaşa, Nare! Hadi, çok acıktım!"

"Sizi çok güzel bir yere götüreceğim," diye mırıldandı Vural motoru çalıştırırken. "Balım, sakın yolda uyuma."

"O zaman Nare abla bana bir şeyler anlatsın," dedi, saniyeler önceki dinç hâlinden eser yoktu, mayışmıştı. "Sabah çok erken uyandım, amca. Annem geç uyuduğumu anlamasın diye gözlerimi kocaman açmak zorunda kaldım."

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Amcamla nasıl tanıştınız ve arkadaş oldunuz?"

Vural, "Bunu neden mera-" diye söze başlamıştı ki konuşmasına izin vermedim ve *sorun yok* dercesine baktım.

"Amcanla Karamus'tan biliyoruz birbirimizi," diye başladım söze. 'Savcıyım. Ortak arkadaşlarımız sayesinde tanıştık."

"Gerçekten mi? Savcı mısın? Kötü adamları hapishaneye atan bir kadın... Çok havalı!"

Gözlerimi kısarak heyecanını izledim. *Keşke*, dedim içimden. *Keşke sana anlattıklarım doğru olsaydı. Sana anlattığım her şey doğru olsaydı.*

"Başka ne merak ediyorsun?"

"En sevdiğin renk ne? Benimki babamın en sevdiği renk. Yeşil."

Bilmiyordum ki...

"Mavi," dedim tekdüze bir ses tonuyla. Bakışlarım Vural'a kaydığında çenesinin kaskatı kesildiğini gördüm. Düşünceli bir ifadeyle yolu izlerken onu

CamScanner ile tarandı

baktığımı fark etmiş olmalıydı ki kısa bir süre gözlerini yoldan ayırdı ve bal rengi hareletine sapladı.

"Şarkı mı açsak, Nare?" diye sordu. "Hareketli bir şeyler."

"Evet, ancak. *Kırmızı Balık* açabiliriz."

Güldüm. "Tamam, *Kırmızı Balık* açalım."

Vural telefonunu aracın müzik sistemine Bluetooth'la bağladıktan sonra YouTube'dan kırmızı balık şarkısını açtı. Balım daha önce hiç dinlememiş ve söylememiş gibi aynı heyecanla şarkıya eşlik ederken gülümseyerek onu izlemeye devam ettim.

Vural alışveriş Merkezi'nin oyun salonuna geçmeden önce yemek için köşebaşında, her zaman geldiklerini söylediği bir restoranın önüne aracı park etti. İlk önce Balım'ın araçtan inmesine yardımcı oldu, daha sonra da kapımı açtı ama hareket etmeden beklememi söyledi. Aracın bagajından çıkardığı koltuk altı değnekleriyle yanıma geldi. "Bazen kullanabilirsin," dedi ve bana doğru uzattı. Koltuk altı değneklerini kullanarak araçtan indim. Balım koşarak yanıma geldi.

"Canın acımıyor değil mi Narcım?"

"Hayır, bal bebek."

Beraber restorana geçtik. Cam kenarı, deniz manzaralı masaya oturduk. Balım, amcasının yanına geçerken ben de karşısına geçtim. Vural ikimiz için güveçte et sote söyledi, söylediğine göre burası çok güzel yapıyormuş. Balım için ise köfte ve patates istedi.

Vural yemeklerimiz geldikten sonra Balım'ın patates kızartmalarının üzerine teker teker soslardan sıktı. Balım yemek yerken gerçekten de oldukça sessizdi. Yemekten başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Yemek faslı bittikten sonra yirmi dakika içinde oyun salonuna geçtik. Bir köşede ikisini izlemeye devam ederken Balım istediği her oyuncağa biniyor, amcasıyla birlikte oyunlar oynuyordu.

Kısa bir süre de olsa zihnimdeki düşüncelerden uzaklaştığım anlardan birindeydim.

Balım, atlıkarıncadan indikten sonra yanıma geldi ve küçük avucunu yanağıma yasladı. Bu hareketi kalbimin hızla çarpmasına neden olurken avucunun içiyle yanağımı sevdi.

"Bir gün iyileşeceksin değil mi?"

"Evet, az kaldı," diye yanıtladım. Bu sırada Vural'ın bakışları ikimizin üzerinde gidip geliyordu. Dudaklarım yukarı doğru buruk bir gülümsemeyle kıvrılırken ben de bir elimi kaldırdım ve başını sevdim.

"İyileştiğimde yine gelelim mi? Seninle de oynamak istiyorum, atlıkarıncaya binmek istiyorum."

"İyileştiğimde hepsini yapacağız."

"Söz mü?" diye sordu serçe parmağını bana doğru uzatırken.

CamScanner ile tarandı

"Söz," diye karşılık verdim ve serçe parmağımla serçe parmağını kavradım. Dişlerini göstererek gülümsedi ve bizi oldukça tuhaf bir ifadeyle izleyen amcasının yanına doğru hızla ilerledi.

Balım'ı eve bırakırken iki söz daha vermek zorunda kalmıştım; birincisi, onu unutmayacağıma dair verdiğim söz iken ikincisi de *Sihirli Annem* izlemekti. Balım'la olduğum süre zarfında bile zihnimde bir savaş vardı. Zaman yaklaştıkça kalbime ağrılar giriyor, midem kasılıyordu.

Bazen olur; çok önemli bir haber alacaksınızdır ve o haberi alana kadar bir köşede oturur, gelmesini beklersiniz. O süre boyunca zihninizden birçok şey geçer, kalbiniz bazen hızlı bazen de yavaş atar ve hızlı attığı zamanlarda derin derin nefes alıp verirsiniz, etrafınızdakilere bir şey çaktırmamaya çalışırken tüm bu hareketler daha da zordur.

O anın içindeydim. Vural, *seni bugün ailene götüreceğim*, dediğinden beri. Bazen düşünmemek için içimden bine kadar saydım. Hatta bunu üç kez tekrarladım.

"Çok gergin görünüyorsun," dedi Vural. "Biliyorum, söylemesi kolay ama bundan sonrası senin için daha kolay olacak."

"Bazen düşünüyorum," İlk kez sözcüklerden kaçmadım ve dudaklarımın arasından titrek bir nefes gibi akıp gitmesine izin verdim. "Kelebek Nar'ın hayatı, Nare'den daha iyi durumdaysa eğer? O zaman ne yapacağım?"

"Oraya aitsin, Nare," Karşıdan gelen aracın beyaz ışığı, buz mavisi gözlerini kısa bir süre aydınlattı. "Kelebek Nar da sensin, Nare de. Biri bedenen, diğeri ise belki de ruhen yaralı. Ne olacağını bilmiyorum ama unutma, bu bilinmezliğin içindeyken de yanındayım."

Başımı usulca salladım. *Biliyordum.* "Ne kadar sürecek?"

"Çağlar ve askerler biz oraya varmadan kırk dakika önce ayrılacak. Henüz yolumuz var, karşıya geçeceğiz."

İkimiz de senkronize olmuş gibi aynı anda radyoya uzandık. Bana göre oldukça sıcak olan parmak uçları buz kesmiş ellerime değdi. Bir şey demeden elini çektiğinde radyoyu açtım, rastgele bir kanalda durdum.

Kaç şarkı geçti bilmiyorum, başımı cama yasladım ve sadece akıp giden yolu izledim. Uzun ağaçlarla çevrili bir yola girdik, o yolun sonunda yıllardır yaşadığım eve ulaşacaktım. Oldukça lüks bir semtti. Yalıda yaşıyor olmalıydık çünkü burası öyle bir semtti.

Vural konumun sonlandığını bildiren kadının sesiyle motoru durdurdu, başını yana eğerek yalıya baktı ve dudaklarını *amma da iyiymiş* der gibi büktü. Araçtan inen ilk önce o oldu, etrafı kolaçan ettikten sonra oturduğum koltuğun kapısını açtı ve inmeme yardım etti.

Ellerim titriyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum, derin bir nefes alıp verdim ve defalarca kez yaptığım gibi *sakin ol, Nare,* diye geçirdim içimden. Vural'la birlikte demir, beyaz renk sürgülü kapıya ilerledik. Kapı otomatik olarak açıldı, gözlerim istemsizce etrafta gezindi. Yalının karla örtünmüş bahçesine girdiğimde güneş yanığı gözlerim buz tutmuş havuzu buldu.

CamScanner ile tarandı

Zihnimde kaybolan anıları bulmanın ilk adımıydı.

Kısa bir an durdurdum; neden o havuza atladığımı, havuzdayken neler söylediğimi ve beni havuzdan çıkaran kişiyi hatırladım.

Ağlayamamıştım. Ağlayamayacak kadar yaralıydım ama gözlerimden bir damla yaş bile akmamıştı. *Bugün,* diye haykırmıştım. *Benim doğum günüm! Ruha ölmek üzere olan genç bir kızın doğum günü!*

Beni havuzdan kurtaran ve hayatı dalgaya aldığımı söyleyen kişi süt annemin oğlu Emre'ydi. Ona söyleyemediklerim dudaklarımdan bir nefes olup aktı, göğsüm içimde kaldı. Yutkunamadım. *O günkü gibi.*

Nare, *direnç* demekti. Adımın verdiği anlamın hakkını verir gibi dik durmaya, ağlamamaya çalışıyordum. *O günkü gibi.*

Işıkları takip ederek yalının ön kapısına doğru ilerledim çünkü arka kapı bahçeye açılıyordu ve orayı kullanan tek insan süt annemdi. Ön kapı biz zili çalmadan büyük bir gürültüyle açıldı, içeriden oldukça şık giyinimli bir kadın çıktı ve zehir gibi gülümsemeyle ilk önce bana, daha sonra da Vural'a baktı.

Şebnem'di. Teyzem.

Onunla ilgili yaşadığım her şey zihnime dökülürken kısa bir an nefes alamıyormuş gibi hissettim. Ayakta duramıyor, bir yere tutunma ihtiyacıyla etrafa bakıyordu. Yanına biraz daha yaklaştığımda aldığım alkol kokusu midemi bulandırdığı için Vural'ın elinden destek alarak hızla geri çekildim.

"Tüm partiler sensiz çok güzeldi!" dedi yüzündeki zehir gülümsemeyi her zaman yaptığı gibi kalbime bastırarak. "Neden geldin?"

"Bir siktir git, ucuz kaşar seni!" dedim öfkeme hâkim olmaya çalışırken. "Gerçekten bir gün elimde kalacaksın, Şebnem!"

Siktir! Siktir! Siktir! Bu cümleleri ben mi kurmuştum? Nare'nin düşünceleri zihnime yayılırken yüzüme keyifli bir gülümseme yerleşti. Şebnem'i ardımda bıraktım ve Vural'dan destek alarak yürümeye devam ettim.

Eve girdiğim an hoparlörden duyulan piyano sesine kulak verdim. Siyah etek, aynı renkte bluz ve üzerine beyaz önlük geçiren yardımcı bir kız beni gördüğü an elindeki şampanya bardaklarını düşürdü ve gözleri şaşkınlıkla aralandı. Başka şartlar altında dinleseydim rahatlatıcı olduğunu düşüneceğim piyano sesi, şu an sadece gergin hissetmeme neden oluyordu.

"Babam nerede?"

Konuşamadı. Bir eliyle az önce yürüdüğü uzun koridoru gösterdi. Beraber gösterdiği tarafa doğru yöneldik. Koridorun sonuna doğru ilerlerken klasik müzik daha da derinleşti ya da gergin hissettiğim için ben uydurmuştum bilmiyordum. Zihnim çalkalanıyordu çünkü adım attığım her an bir şeyler hatırlıyordum ve daha önceden hatırladığım boşluklara yerleştiriyordum.

Tüm her şey bittiğinde karşıma çıkan görüntüyü merak ediyordum.

Vural büyük kapıyı parmak uçlarıyla ittirdi. Kalbim yerinden çıkacakmışçasına atarken soluğum hızlandı.

Kulağıma uğuldayan piyano sesi ve yabancı kahkahalar kesildi. Bir partinin

CamScanner ile tarandı

ortasına bomba gibi düşeceğimden ve derin bir sessizlik yaratacağımdan habersizdim. Gözlerim, şaşkınlıkla gözlerini aralayan iyi görünümlü, ellerinde viski ve şampanya bardaklarıyla bana bakan insanların yüzlerinde gezindi.

Arkamdaki kapıyı sağlam olan ayağımla sertçe kapattım ve o gürültü, defalarca kez zihnimde yankılanan çığlıklarımın sesi oldu.

Kaçırılmış, eziyet görmüş, ölümün kıyısından dönmüş ve günlerce hiç tanımadığım bir adamın evinde, çaresizce iyileşmeyi beklemiştim. Uyanmıştım, korkuyla etrafıma bakarken kim olduğumu bile hatırlayamamıştım. Yapayalnız ve çaresizken Yüzbaşı Vural'ın merhametine sığınmıştım. Parmaklarımı oynatacak dermanım yokken bile ailemin bensiz ne hâlde olduğunu düşünmüştüm.

Bu hâldelermiş meğerse.

Herkesin gözleri büyük bir dikkatle yüzümde gezinirken, "Unutmak en kolayıymış," diye fısıldadım. "Hatırlamak daha can yakıcı."

Hatırlıyorum. *Her şeyi.* Kim olduğumu, neden ve nasıl kaçırıldığımı, ailemi, annemin beni neden sevmediğini, Şebnem'i, ablamı, abimi ve etime kıymık batsa üzülecek olan adamın, doğum günlerimi bir kez bile kutlamadığını. Babamı. *Her şeyi.*

Bakışlarımı Vural'a çevirdiğimde gözlerini bile kırpmadan bana baktığını gördüm. İçimdeki gürültüyü dile dökemiyordum çünkü bazı kırgınlıkları sadece yaşar ve seni yutmasına izin verirdin.

Zaman akıp giderken Vural'ın kolunda duran elimi çektim ve bana doğru yürüyen babamı elimi kaldırarak durdurdum. "Senin kızın olduğum için iğreniyorum," dedim, içimdeki bu zehri akıtabilmenin yolu başkalarını yaralamaktan geçiyordu. Durdum, gözlerinin içine baktım ve tekrarladım. "Senin kızın olduğum için iğreniyorum kendimden."

Babam saniyesinde ağlamaya başladı. Büyük bir şok geçiriyordu. "Nare," dediğinde nefes alamadım, alamadığım nefes göğsüme düğümlenirken gözyaşlarımın ardından anneme baktım. Yüzüne ağır ve sarsıcı tokat atan benmişim gibi bakıyordu.

Sesim titrerken konuşmaya devam ettim. "İsteğin çok kısa sürdüğü için üzgün müsün anne? Geri döndüğüm için mi yüzündeki bu keder?" Yine derin, kalbimi sarsan ve içimi dağlayan o sessizlik oluştu. "Kaçırıldım, eziyet gördüm, ölüm döşeğinde günlerce hareket etmeden yattım! Hafızamı kaybettim, hayatta kalmak için savaştım ve böyle bir anda bile sizi düşündüm! Beni seviyorsunuz sandım, hafızasını kaybeden âciz bir insanken bile beni sevdiğinizi hayal ettim! Allah sizi kahretsin!"

"Öyle deme," dedi babam yalvarır gibi. "Çok mera-."

"Sus!" diye bağırdım ve içimdeki o öfkeyi kusmak istercesine etrafıma saldırdım. Ayağımın acısı bile umurumda değildi. Elime geçen çerçeveleri, şampanya bardaklarını, hazırlanan kokteylleri, tabakları etrafa savururken insanlar bağırarak kaçmaya başladılar. Kabullenmesi hep çok zordu ama biliyordum annemin beni bir daha hiç sevmeyeceğini. Babamın biraz bile sevmiyor olu-

CamScanner ile tarandı

şunu bilmek kalbimi yakmıştı. "Keşke ölseydim! En azından buna değerdi! Bu sahneyi yaşamak yerine ölseydim!"

"Dur, yapma ablacığım," dedi bir ses. "Kurban olayım, dur!"

Az önce girdiğim kapıdan bana bakıyordu ve üzerinde pijamaları vardı. "Abla," dedim çaresizce. "Günlerdir yaşam mücadelesi veriyorum ama bugün öldüm ben."

Dizlerimin üzerine düşmek üzereydim ki bir eli sıkıca belimi kavradı ve başını göğsüne yasladı. *Beni seviyorlar,* diye düşünmüştüm. *Yalandı.* Hepsi koskocaman bir yalandan ibaretti. Hiçbir zaman sevmemişlerdi. "Yüzbaşı Vural, benim bir ailem yokmuş." Sesim çatladı ve ağlamamak için verdiğim mücadeleye yenik düştüm. Babam, pürdikkat gözlerini Vural'a dikti. "Ne olursun gidelim buradan."

"Hiçbir yere gidemezsin!" dedi babam. "Bu adamla hiçbir yere gidemezsin!"

"Yeter artık!" diye yükseldi ablam. "Yeter artık, tamam mı? Daha fazla rezil olmamanız için sesimi çıkarmıyorum ama bilin ki konuşursam ölüp bittiğiniz cemiyet hayatınızı bitiririm! Nare, ne hâlde görmüyor musunuz? Anne! Hiç mi acımanız yok? Kız ne hâlde! Söyle, baba! Bitirsinler artık bu lanet geceyi!"

Vural belimdeki elini sağlamlaştırarak beni kucağına aldı ve yerden kaldırdı. Bir elimi boynuna kaydırdım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimi saniyeler içinde yeniden araladığımda ifadesiz bakışlarıyla karşılaştım.

"Unutmuş gibi yaparız," dedi sakin bir sesle, direkt olarak gözlerimin içine bakarken. "Ağlama, Nare. Anılara yeniden döndüğün için sakın ağlama."

Gözlerimi kısarak ona baktığımda bir damla yaş süzülerek aktı yanağıma doğru. Çaresizlik hissi viran gecenin içinde yol alırken bugünü ölsem bile unutmayacağımı biliyordum.

Belki de ben okunması yasaklı bir romanın karakteriyimdir ve acımla birlikte bu viran geceye hapsolmuşumdur.

CamScanner ile tarandı

11

KELEBEK VADİSİ MEZARLIĞI

Bu hayatta atlatamayacağımız şey yoktur, affedemediğimiz ve ölsek bile unutamayacağımız anlar, insanlar vardır.

"Bazı gecelerin sabahı yoktur," derler. Eklemek isterim, *"Bazı gecelerin sabahı olsa, ardında baharı da getirse yüreğin yandığı geceyi unutamazsın. Affedemezsin."*

Eğer aklı başında, kendini yetiştirmiş ve bu zamana getirmiş bir kız olmasaydım bu gece akıl hastanesinde, kendim için kurdurduğum salıncakta yaşamıma son verirdim. Yaşadıklarımı düşününce *nasıl bir dağ oldun da dayandın,* diyorum. İnsanın gücü aklıyken merhameti de kalbidir; kalbim nasıl dayandı da anne ve babama yüce bir merhamet gösterdi, onları en kötü şartlar altındayken bile sevdi. *Anne, ben seni en kötü şartlar altındayken bile sevdim, niye bir kere bile saçlarımı okşamadın?*

Artık şaşırmıyordum. Bu geceden sonra anne ve babamdan her şeyi bekliyordum. Bu hissi bilirsiniz, *keşke bilmeseydik...* Nefesini keser; gözyaşların bir okyanus olur, yüzemez, boğulursun. Ölümden beterdir, hayatta kalmanın cezasını çekersin.

Göğüs kafesim şimdilerde kelebek vadisi mezarlığı; mezar taşlarının her birinde anne ve babamın ismi yazıyor. Okudum bir dua; yaralandım, sonra vurdular beni kelebek kanatlarımdan, bir daha uçamam diye gökyüzünü yalanladım.

Evimin yakınlarındaki sahil kenarına gelmiştim. Beni buraya getirmesi için Vural'dan rica etmiştim. Burası ne zaman kalbim sıkışsa sığındığım limandı. Sağlam ayağım çıplak bir şekilde kumlara değiyor, sular çarpıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken bu geceyi unutabilmenin bir yolunu arıyordum.

Ama bulamıyordum.

Canım yanıyordu. Birçok şey söylemek istiyorum ama dilimden dökülen iki kelime var, *canım yanıyor.* Zamanın belirsizliği omuzlarımdayken; yüzüm gözüm yara bere içindeyken ailemi özlüyor, onlardan başka bir şey düşünemiyordum ve bensiz ne hâlde olduklarını düşünüyordum.

"Kabullenemiyorum," dedim, ağlamamak için verdiğim mücadele nasıl saniyeler içinde tuzla buz olduysa sesimin titrememesi için verdiğim mücadele de tuzla buz oldu. "O manzara gözümün önünden gitmiyor."

"Unutmuş gibi yapacağız, en azından bu gece. Seni buraya getirmem için yaptığımız anlaşma buydu."

"Ama kabullenemiyorum, Yüzbaşı. Ne hâlde olduğumu gören, her anıma

CamScanner ile tarandı

şahit olan sensin... Günlerce kahroldum ben. Bir kere bile beni merak etmemişler, bak hissediyordum, yemin ediyorum ki hissediyordum ama tokat gibi suratıma çarpınca afalladım."

"Bu gece..." Sertçe yutkunduktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Orada kalacaksın değil mi?"

"Bazı cevaplara ihtiyacımız var; bu yüzden, evet."

"Cevaplara ulaştığımızda her şeyin çok farklı bir boyuta ulaşacağından korkmuyor musun?"

Korkuyorum. "Her şey yeterince mahvoldu; sebebi ben değilim, sen de değilsin. Gözlerimin içine her baktığında biraz bile olsa şüpheleniyordum ama artık eminim... Kendini tüm bu olanlar yüzünden suçlama."

"Böyle olmasını istemezdim."

Derin bir iç çektim. Bu cümleyi kurmak kırıcıydı ama öyle hissettirmiyormuş gibi gülümsedim. *Her şeye rağmen hatırlamak, ben olmak güzeldi. Belirsizlik yoktu.* "Ailem haricinde kimse böyle olmasını istemezdi, Yüzbaşı." Başımı omzuma yatırdım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. *Buz mavilerine. Ayağıma değen sular kadar soğuk olan mavilerine.* "Peki, ya sen? Korkuyor musun?"

"Askerim ben," dedi kendinden emin bir sesle, kirpiklerini bile kıpırdatmadan. "Bir Türk askeri hiçbir şeyden korkmaz."

Kalbim belirsiz bir nedenden dolayı sıcacık oldu. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. *Hızla kayboldu ama yakalamıştım.* Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım. "Neden gülümsedin?"

"Teyzeni hatırlama şeklin aklıma geldi." Benim de. *Siktir git,* demiştim. *Ucuz kaşar seni.* "Sen kelebek oldun, açtın kanatlarını. İçinden jaguar çıktı."

"Ondan nefret ediyorum," Güçlükle yutkundum. "Ondan, bu dünyada kimseden etmediğim kadar nefret ediyorum." Nedenini sormadı, sorsaydı anlatır mıydım emin değilim. Dalgaların kıyıya vurduğu ses, aramızdaki sessizliği örterken zaman akmaya ve yaşadıklarım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye devam etti.

"Konuşmamız gereken şeyler var. Bir bıçaklanma olayı. Biliyorsun, onu da hatırlıyor musun?"

Zihnimi yokladım. *Net değildi.* "Görüntüler eski bir televizyon görüntüsü gibi cızırtılı ama inanıyorum, netleşecek."

"Oraya dönelim mi?"

Beni götürmeden önce hep *evin* diyordu ama götürdükten ve manzarayı gördükten sonra her defasında *oraya* demişti. Evim olmadığını Yüzbaşı bile kabullenmiş, farkına varmıştı. *Hayır, Nar. Acımıyor. Artık acımamalı. Artık acımasın.*

Rüzgârın uğultusu kulaklarıma ulaşırken gözlerimden bir damla yaş aktı; elimin tersiyle sildim, kalbimdeki huzursuzluk dağıldı ama kırık bir his cam gibi parçalanarak gözlerime yağdı. *Acımıyor,* dedim içimden. *Artık üzülmüyorum.*

CamScanner ile tarandı

Oturduğu yerden kalktı, bir eli belimi diğer eli bacaklarıma kaydı ve beni kucağına aldı. "Unutmuş gibi yapamadım," dedim kuru bir sesle başımı göğsüne yaslarken.

"Bu gece mecbursun ama bir sonraki gece meçhul."

Usulca başımı salladım ve gözlerimi yumdum. Bu gece mecbur, bir sonraki gece meçhul. *Öyle.*

"Bazı yoksulluklar karşısında insanın kendisini mutlu hissetmesi utanç vericidir."

Jean de La Bruyère

28 Temmuz 1997 - Geçmiş...

Takvim yaprağı rüzgârın uğultusuyla cam masanın üzerinden düşerek balkon kapısına ulaşırken ak saçlı kadının gözleri durmaksızın yağan yağmuru izliyor, gök her gürlediğinde avucu kalbine yaslı besmele çekiyordu. Kan çanağı gözleri duvardaki saate takıldığında sabaha karşı olduğunu fark etti. *Artık gelsinler, dayanamıyorum,* dedi içinden. *Gel artık.*

Annesinin biricik kelebeği, babaannesinin göz bebeği, babasının Nar kızı. Ak saçlı kadın, koyu kahverengi gözlerinden akan yaşı sildi. Nare'yi *biricik kelebeğim* diye seven kadın bugün *ölmüştü. Bebeği henüz altı ay yirmi yedi günlükken ve çocuğunu büyütmek için tazecik bir yaştayken.* "Özür dilerim," demişti gözyaşları içinde, küçük bedenini kollarının arasına sıkıca sararken. "Seni koruyacak kadar uzun yaşayamayacağım, ne olursun affet beni."

Bedeninde derince üç bıçak yarası, kalbine doğru atılan iki kurşunla morgda toprağa karışmayı bekliyor. Bir anneyi evladından ayıran cani birinin sözleri ruhun kulaklarında. "Seni bulamayacağımı mı sandın? Nereye gidersen git, hangi cehennemin dibinde olursan ol bulurum demiştim sana! Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?"

Boynundaki kelebek kolyesi biricik kızının boynunda, ait olması gereken yerdeydi. Ruhunu teslim etmeden hemen önce kanlı eliyle boynundaki kolyeyi çıkarmış, bebeğinin göğsünden içeri bırakmıştı. Issız bir sokağın ortasında ölüme yenik düşerken bebeğinin huzursuz yüzünü izlemişti. Sorsalar en güzel ölümdü ama o güzel, masum yüzü bir daha izleyemeyecek olmak ölümden de beterdi.

Ak saçlı kadın, alt kattan gelen demir kapı sesini duyduğunda yerinden sıçradı. Elindeki tesbihi masanın üzerine bıraktı, hızlı adımlarla salondan çıktı ve evin kapısını açtı. Karşısında duran adamın gözleri kan çanağıyken karısının gözleri ifadesizdi.

"Öldü mü?" diye sorarken kalbi parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki kaburgaları birbirine geçmişti, nefes alamıyordu. "Öldü mü?"

Asuman Mihmallı cevapladı. "Biz yalnızca teşhis etmeye gittik, gitmeden önce ölmüştü."

CamScanner ile tarandı

Nare, diye geçirdi içinden kadın. *Annesiz mi kaldı?* Nare'nin annesini en son iki ay önce kapısına dayandığında görmüştü. Nare'nin varlığından da o zaman haberi olmuştu. Oğlunun yasak aşkının ispatı karşısında duruyordu. Küçük kızı ne bir kere öpmesine ne de kucağına almasına izin verilmişti. *"O küçük kız senin en büyük günahın!"* diye bağıran gelini Asuman Mihmallı'nın sözlerini hatırladığında gözlerinden bir damla yaş süzüldü. *Oğlumun en büyük ama en güzel günahı*, diye düşünmeden edemedi. Eğer Nar, bu dünyadaki en büyük günahlardan biriyse karşısında duran kadın ne oluyordu?

"Güzel kelebeğim," dedi babaannesi titrek bir sesle, küçük bedenini ilk kez kucağına almak için hazırlanırken. "Küçük kelebeğim..." *Annesi kelebek olmuş, açmış kanatlarını, göğe yükselmiş.* "Babaanneciğim, canımın içi, güzel bebeğim."

Bebeği kucakladıktan sonra burnunu boynuna yasladı ve kokusunu içine çekerek öpmeye başladı. Adımlarını az önce eli yüreğinde beklediği odaya yönlendirirken gözyaşlarını durduramıyordu. Lila renk battaniyeyi çekti ve uyuyan bebeği izlemeye başladı. *Annesine benziyor*, diye düşünmeden edemedi.

Saçları omuzlarına kadar dökülen, kahverengi gözlü, dudaklarındaki kırmızı ruju az önce yenilemiş olan Asuman Mihmallı, "İstediğin gibi bebeği sana getirdik. Onu bir daha görmek istemiyoruz," dedi ve tiksinerek bakan bakışlarını bebeğin yüzüne sabitledi.

Bebeğin babaannesi, "Kollarımın arasındaki bebeğin hiçbir günahı yok," dedi en sonunda dayanamayarak. *Savunmasızdı. Her şeyden habersizdi. Bu dünyanın böyle bir yer olduğunu bilseydi, doğmak ister miydi? Kim isterdi ki?* "Ne zaman anlayacaksınız?" Başını kaldırdı ve oğluna baktı. Oğlu çaresiz bir ifadeyle sadece bebeği izliyordu. "Onun masum olduğunu aptal karına ne zaman anlatacaksın?" Artık susmak, karşısındaki kadına haddini bildirmeden durmak istemiyordu. Yapamıyordu. Gerçeklere gözü körmüş gibi davranamıyordu. "Bu bebek artık kimsenin günahı değil!" diye bağırdı öfkeyle. "Onun annesi de babası da benim. Anladınız mı?"

"Bırakamam," dedi adam gözyaşları içinde. "Küçücük, savunmasız, yapayalnız. Onu bırakamam."

Neslişah göz bebeklerini büyüterek kocası Kemal'e baktı. "Ne dediğinin farkında mısın? Bizim zaten iki çocuğumuz var!"

"Nare de benim çocuğum, *bırakamam* diyorum!" Derin bir nefes aldı, aldığı nefesi öfkeyle verirken burun delikleri genişledi. "O artık bizim çocuğumuz. Kabullenmiyorsan yapabilecek hiçbir şeyim yok, kendini de öldürsen kızımı bırakmayacağım."

Babaannenin yüz hatlarına acı dolu bir gülümseme yerleşirken gözlerinden bir damla yaş aktı, çenesinin altına akarak kayboldu. "Bir süre benimle kalacak," dedi sert, karşı çıkılmasını istemediğini belirtir bir ses tonuyla. "Ona süt anne bulacağım. Elbiselerini almanıza gerek yok, her şeyi dedesiyle halledeceğiz."

Asuman güçlükle yutkundu.

CamScanner ile tarandı

Babaanne omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Annesini gördüğü an gözleri sevgiyle nasıl parladığını hatırladığında bebeği koltuğa bıraktı çünkü gücü tükenmişti. Hıçkırıkları boğuktu. Tanrı şahitti, Nare'nin annesi yokluk içinde sürünürken karşısındaki kadından daha iyi anne olmuştu. Islak kirpiklerinin arasından mermer yüz ifadesiyle karşısında duran kadına baktı.

"İki şartım var: Birincisi, hiçbir zaman onun annesi olmayacağım," Genç kadının kırmızı dudaklarından dökülen cümleler acımasız olmasının yanı sıra öfke doluydu. "İkincisi, hiçbir zaman doğum günü kutlanmayacak." Göz ucuyla felç kalan sol koluna baktı. Kurduğu cümleyi çok iyi hatırlıyordu. *9 Ocak 1997*, Nare'nin dünyanın kollarına düştüğü ilk gün. *"Bana yaşattıklarınızı yanınıza bırakmayacağım."*

Günümüz...
Nare Mihmalli'dan...

Araçtan inmem, gerçeklerle yüzleşmem, daha sonra da en alt kattaki spor odama gitmem gerekiyordu ama değil bunların birini yapmak; oturduğum koltuktan kalkmaya yeltenemiyordum bile.

Her şey mahvolmadan önce tüm işler yolunda gibi gözükürdü. Tanrı'nın verdiği cezanın ağırlığı iyi şeylerin ardından felaketle taçlanırdı. Yaşadıklarım zihnimden gözlerimin önüne bir perde gibi indiğinde nefes alamıyordum. Sanki biri kaburgalarıma balyoz geçiriyor, nefesimi kesiyor, çığlıklarımı bastırıyordu. Korku, dudaklarıma gelen cümleleri paramparça etti ama ben buna sessizlik dedim. Korkuyordum; o eve girmekten, odama çıkmaktan, yatağıma uzanıp başımı yastığa koymaktan.

"Bir keresinde evi terk ettim," Sözcükler nefesimde parçalanıyor, bir alt satıra tutunamadan düşüyordu. "Babam kalp krizi geçirdiği için geri dönmek zorunda kaldım. Düşünüyorum... Sadece evi terk ettim diye bu hâle gelen adam, günlerdir bir haber bile benden alamazken nasıl?"

Bakışlarımı evin bahçesinden ayırdım ve Yüzbaşının yüzüne sapladım. Çenesi gergin, bakışları düşünceliydi. "Neden terk ettin?"

"Çünkü ben holdingin başına geçmek değil, savcı olmak istiyordum. Tercihlerimi benden habersiz değiştirdiğini öğrendiğimde sakin kalamadım."

"Evi terk ettin, birkaç gün bir yerde idare ettin; sonra kalp krizi geçirdiğini öğrendin ve her şey sıfırlandı. Güzel oyunmuş, ne kadar para aldın oynamak için?"

Buz kestim. *Ne? Nefes alamama hissi. Yine burada, bir ölüm gibi yanıma serildi ve gözlerini dikerek bana bakıyor.* Yüzbaşı hızlıca hareket etti, oturduğum koltuğun kapısını araladı ve soğuk hava keskin bir şekilde araçtan içeri doldu. Titrek bir nefes dudaklarımın arasından kayarken, "Gerçekti," diyebildim yalnızca. "Gerçek. Gözlerimin önünde olmadı ama hastaneye gittim, doktorlarla konuştum. Onları da satın almış olamaz değil mi?" Hayatımın en karanlık dö-

CamScanner ile tarandı

nemi... Karşımda bir ayna... Ay..... yansıtıyor. "Bu kadar da acımasız olamazsın, baba."

Öfke yeniden gözlerimde parladı. Şu an eve girecek gücüm vardı. Her yeri yıkabilir, babamın ne işler çevirdiğini sorabilir; anneme ise yıllardır neden benden nefret ettiğini sorabilirdim ama sözleri durmama neden oldu.

"Öfken var ama kullanmasını iyi bilmen lazım," dedi tok bir sesle. "İçeri girdiğinde her yeri darmadağın ettin, öfken bir cam kırığı gibi ayaklarının altında parçaladın... Sonra ne olacak? Sakinleşecek ve cevapları bulmak için yine o gözlerin içine bakacaksın. Nare, ilk başladığım görevde plan mottosu neydi, biliyor musun? *Yılan kadar zehirli, öfke kadar taşkın, sessizlik kadar sinsi ol.* Sana bir söz verdim. Işıkları yakacak ve yolunu aydınlatacağım, sadece soruların cevabını almayı bekle."

Sakinleşmeye ve söylediklerine kulak vermeye çalıştım. Dakikalar boyunca göğsümün içine sıkışan nefesi düzenlemeye, bakışlarımı ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Başarılı da oldum. Öfkemi kontrol altına alan bir kız olamadım hiç ama bundan sonra; gerçekler uğruna biraz daha sakin ve planlı ilerlemem gerekiyordu.

"Artık gitsem iyi olur."

Bir eli torpido gözüne uzandı ve oradan telefon çıkardı. "Bu artık senin," dedi son model telefonu kucağıma bırakırken. "Bu telefon üzerinden yalnızca benimle iletişime geçeceksin." Bakışları yüzüme değdi. "Bir şey olduğunda direkt ara, tamam mı? Saat kaç olursa olsun, çekinme. Ve unutma, sakin kal."

"Tamam," diyerek onu onayladım. Aracın ön tarafından dolandı; bir eli bacaklarıma, diğer eli belime kaydı ve beni yeniden kucağına aldı. "Yarın sabah sargını değiştirelim, ayağının durumunu öğrenelim. Koltuk altı değneklerini bırakıyorum, ben gelene kadar idare edersin."

Evin sürgülü kapısından içeri girdiğimizde Emre'yi gördüm. Bankta oturuyor, endişeli gözlerle etrafı izliyordu. Gözlerimiz buluşur buluşmaz bana doğru yürümeye başladı. "Nare," dedi titrek bir sesle. "Gerçekten de buradasın."

Vural tok bir sesle "Kim bu eleman?" diye sordu. "Cinsi ne bunun?"

"Cinsi ne mi? Kardeşim o benim!"

"Kardeşin gibi mi yoksa kardeşin mi?"

"Süt annemin oğlu, Emre. Kardeşim o benim."

Sessiz kaldı. Emre tamamen yaklaştığında bir şey demeden bedenimi kucağına bıraktı ve gözlerimin içine *kendine dikkat et* der gibi baktı. Bir elimi kaldırdım ve *hoşça kal* dercesine el salladım. Gözleriyle karşılık verdi, kısa bir süre içinde de aracıyla birlikte kadrajımdan kayboldu.

"O kim?" *En azından daha kibar bir dille soruyor.*

"Yalnızca pelerini eksik biri." *Hayatımın kahramanı* demenin başka bir yolu muydu bu da? Göz ucuyla havuza baktım. Hatırlamak için zihnimi yorduğum anların birindeyken zamanın anıların üzerine nasıl devrildiğini anımsadım. O gün canımın acısı dinsin diye kendimi buz gibi bir suyun içine hapsetmiştim. Sanmıştım ki kalbim donarsa, düşüncelerim de donar. Hiçbir şey hissetmem.

CamScanner ile tarandı

O gün hissettiğim yıkımdan daha fazlasıydım; hayatımın en affedemeyeceğim günlerin başında gelen bu gece için yapabileceğim tek şeyin buz gibi bir suya atlayıp her şeyi unutabileceğime inanmak olmasını nasıl isterdim. Ruhsuz bakışlarım havuzun yanından geçerken gördüğüm Şebnem'in yüzünde parçalandı, kirpiklerimi bile kırpmadan ona bakmaya devam ettim. Tek bir kelime etseydi onu parçalara ayıracak kadar öfkeliydim, şanslı olmalıydı ki tek kelime bile etmemişti.

Evin kapısından içeri girdiğimde tenim ürperdi. Ağlamamak için dişlerimi dişlerime geçirdim ve yuttum. Karşılaştığım, hak etmediğim her şeyi yuttum. Yutmasaydım devam edemezdim biliyordum. Yutmasaydım Vural'ın mottosunu uygulayamazdım.

"Odaya götürme, bana ver," dedi tanıdık bir ses. Hatırlamak için kendimi yediğim ses. *Babam.*

"İstemiyorum," dedim ölümcül bir ses tonuyla. *Bazen sözcükler bıçaktır, kalbe saplanır. Bazen insanlar bıçaktır, geçmişine saplanır. Geçmiş geleceğin yara izleridir.* "Burada olmamın artık benim için hiçbir anlamı yok."

"Nare," dedi yumuşacık bir sesle. "Her şeyi anlatacağım."

Gözlerimi gözlerine sabitledim. "Anlattıkların yaşadığım her şeyin üzerine soğuk bir su gibi devrilecek mi? Sizin nasıl yandığımdan haberiniz var mı? Kül olmak istedim, olursam sönerim sandım; uyandığım her sabah bir ateş oldum, etrafıma yayıyla yayıla büyüdüm. Bak, ben ateşim. Nasıl yanıyorum bilmiyorsun, baba. Sana *baba* derken nasıl yandığımı ve nasıl utandığımı bilmiyorsun. Bilseydin yapmazdın."

Merdivenin başında bir gölge hissettiğim için bakışlarımı o yöne doğru kaydırdım. Ablamdı. Gözleri kan çanağı, durgun bir yüz ifadesiyle beni izliyordu. Partide olmaması içimi biraz rahatlattı ama beni merak edip nerede olduğumu sorgulamaması hakkında kendime bir soru yönelttiğimde yeterli cevap alamadım. Şu an ona da öfkeli davranırsam yokluğumda nelerin olup bittiğini öğrenemeyecektim. "Abla," dedim kısık bir sesle. "Bu gece senin odanda uyuyabilir miyim?"

"Yanındaki o adam kimdi?" Babama bakmadım. Gözlerim hâlâ ablamdaydı, o da saniyeler önce başını usulca sallayarak onay vermişti. "Bana bak," diye sürdürdü konuşmasını sert bir tonla. "Nare, konuşacağız. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrin yok. Hemen doktoru arayacağım, ayağına baktıralım. Nasıl bu hâle geldin, sana ne oldu, anlat bana."

Duymazlıktan geldim. "Emre, yukarı çıkarır mısın beni?"

"Nare!" diye yükseldi bu kez babam. Emre, babamın itiraz etmeyen sesini duyduğunda hareketlenmekten vazgeçti. "Dinle beni!"

"Uyuyacağım!" diye yükselttim sesimi. *İlk kez.* Babama karşı ilk kez sesimi yükseltmiştim. "Uyuyacağım! Bırak, rahat bırak beni!"

Emre'ye *lütfen* der gibi baktım. Yalnızca başını sallamakla yetindi ve merdi-

CamScanner ile tarandı

"İyiyim, gidebilirsin," dedim düz bir tonla. "Ablam nerede? O gelecekti."

Gözleri dolu, sesi titriyordu. "Hafızanı mı kaybettin?"

"Yaşadıklarımı anlatırken şaka gibi geliyor, öyle değil mi? İnanmakta güçlük çektiğiniz şeyler yaşadım."

"O adam mı kurtardı seni oradan? Buraya getiren?"

"İlk önce benim sorularımın cevapları."

"Nare, sana zarar gelsin istemedim. Yemin ederim hiçbir zaman istemedim. Tüm bu soruların cevabı baban da. Karamus'a gittiğini öğrendiğimizde baban şaşırmadı. Bu konuyla ilgili hiçbir şey konuşmayacağımızı, hiçbir şey sormamamızı söyledi. Parti olayına gelirsek... Baban istedi. Haberlerin asılsız olduğunu göstermek için böyle bir şey yaptı."

Anlayamayacak kadar aptal bir kız değildim ama konduramıyordum. "Beni neden hiç sevmiyorsun?" Sol eline baktım. "Onun sorumlusuyum diye mi?"

"Seviyorum," dedi direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerindeki hislerin ağırlığı yüz hatlarımda geziniyordu. "Sen benim kızımsın. Seni nasıl sevmem? Gel buraya."

Hareket etmedim ama izin vermedi. Bir elini belime kaydırdı ve başımı göğsüne koydu. "İyi geceler, Nare. Annen burada ve seni çok seviyor."

Yutkunarak boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalıştım, göz bebeğime dolan yaşların akmaması için gözlerimi yukarı diktim ama başarısız kaldım. Uyku, kollarını bedenime sararken omuzlarımdaki ağırlık bir battaniye gibi bedenime serildi ve içimdeki çocuk, annesinin göğsünde uyuyakaldı.

Kış bahçesindeydim. Uyanalı kırk dakika oluyordu. Gece birkaç kez uyandığımı ve yaşadıklarımın gerçek olup olmadığını sorguladığımı hatırlıyorum. Her uyandığımda annem de uyanmış ve *buradayım, korkma,* diyerek sakinleştirmeye çalışmıştı. Uyanır uyanmaz koltuk değneği yardımıyla asansöre kadar gelmiş, oradan da kış bahçesine geçmiştim.

Odunların çıtırtısı sessizliği bastırırken zihnimdeki kargaşa devam ediyordu. Cevaplar istiyordum ama duyduklarımı kaldırabilecek güç de olmadığımın da farkındaydım. Kaçırıldığım günün görüntüleri netti hatta Çağlar'la olan sahneler bile... Ama bıçaklanma olayına dair henüz bir şey hatırlamıyordum.

"Anne, bak Nare burada!"

Başımı sağa yatırdım ve kısık gözlerle Emre'ye, daha sonra da yanında duran süt annem Ceylan'a baktım. Gözleri dolu dolu bana bakıyordu. "Yavrum," dedi titrek bir sesle. "Geldin sonunda."

"Geldim," dedim fısıltıyla. İki elini bedenime sardı ve bana sıkıca sarıldı.

"Seni ne kadar özledim... Bir gün çıkar da gelirsin diye ne kadar bekledim, yollarını gözledim... Biliyor musun sen?"

"Her şeyi biliyor, az önce Asuman Hanım'la konuştu."

Başımı salladım. "Eziyet mi ettiler sana? Elleri kırılır inşallah! Yavrum... Karamus'ta [illegible]

CamScanner ile tarandı

"Köy okulundaki çocuklara yardıma gidiyordum," dedim dudaklarımın arasından titrek bir nefes bırakırken. "Yolumuzu kestiler, kaçırdılar. Birkaç gün uyutuldum, sebebini bilmiyorum, belki de çok sesim çıktığındandır. Orada aja... Her neyse, kullandıkları araçla bir gece kaçmaya çalıştım, hâkimiyeti kaybettiğim için kaza yaptım. Sonrasını biliyorsun. Kendime bile yabancıydım."

Daha fazla anlatacağım birileri var mıydı? Herkes birbirinden öğrense olmaz mıydı? Gücüm yetse nefesim yetmiyordu yaşadıklarımı anlatmaya.

"Döndün, canımın içi," dedi saçlarımı severken. "Canın ne istiyor, ondan yapayım sana. Söyle. Çok zayıflamışsın." Göz ucuyla sargıda olan ayağıma baktı. "Ah be yavrum..."

"İyiyim," dedim durgun bir sesle. "Birazdan dışarı çıkacağım."

"O adamla mı buluşacaksın?"

Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım ve Emre'ye baktım. Bir şey söylemeden gözlerini gözlerimden kaçırdı, *ben de öyle düşünmüştüm.*

"Bir şeyler yemeden gidi-"

Babam buradaydı. Başımı geriye atsam, görecektim, kokusu yakınımdaydı ama bilerek bakmadım, yokmuş gibi davranmaya devam ettim.

"Lütfen birkaç gün üzerime gelmeyin," dedim soğuk, mesafeli bir tavırla. "Yaptıklarımı sorgulamayın. Burada olmamışım, hiç dönmemişim gibi hayatınıza devam edin."

Ceylan annem konuşmak için dudaklarını araladı ama babamı fark etmiş olmalıydı ki sadece başını sallamakla yetindi. Emre'yle birlikte kış bahçesinden çıktı. Oturduğum yerden hareketlendim ve koltuk altı değneklerime uzandım ama babam benden önce davrandı. Koltuk altı değneklerini uzaklaştırdı ve bir sandalye çekip karşıma oturdu. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ısrarla ona bakmıyordum.

"Dün gece söylediklerini duyduk," diye başladı konuşmaya. Tepkisiz bakışlarım bir noktaya sabitliydi. "Nare, bana bak ne olursun."

"Kendi kendine yazdığın bir oyunun daha parçası olmayacağım," Boğazımdaki yumru defalarca kez yutkunmama rağmen gitmiyordu. Göz bebeklerim dolu ama bir damla yaş bile akmıyordu. "Anlatacağın hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum. Çabalamadığını gördüm. Bir asker katili diye anılıyorum her yerde. Kalabalığa çıksam yüzüme tükürecekler, *nasıl kıydın yavrumuza*, diyecekler. O zaman inandırabilecek miyim? Bu kadar baskıcı bir baba olmasaydın belki de oraya gittiğimden, o çocuklara yaptığım yardımlardan haberin olurdu ama değil beni görmek, ne istediğim umurunda bile olmadı. Senin için hayallerimden vazgeçtim. Çocukken giydiğim cüppeyi bir daha giyememek için yaktım. Size layık bir evlat olabilmek için her şeyi ezdim geçtim."

Bir damla yaş gözlerimden aktı, dudaklarımın arasında kayboldu. Yüz hatlarıma buruk bir gülümseme yayılırken derin bir iç çektim ve konuşmamı sürdürdüm. "Kaçırıldım, eziyet gördüm, iki gün uyutuldum. Kurtulayım derken daha çok saplandım; hafızamı kaybettim, haftalarca tanımadığım bir adamın

CamScanner ile tarandı

evinde kaldım, uyandım, o adamdan sevgi dilendim çünkü yapayalnızdım. Bir bebek kadar savunmasızdım. Bana dayatılan her şeye sessiz kaldım ama artık durmam gereken noktayı biliyorum. İnan bana, *ne istediğimi bilmiyorum* ama *neyi istemediğimi çok daha iyi biliyorum.*"

"Seni o lekeden kurtaracağım, söz veriyorum. Her şey eskisinden de daha iyi olacak. Yarın basın toplantısı düzenlenecek, avukatım senin için bugün konuşma metni hazırlayacak."

Teslim olmak istemiyordum. Canım yanıyordu ama mecburdum. "O toplantıya gelmeyeceğim, benim için hiçbir şey yapma. Çıkıp gelmeden önce nasıl rahatsan, nasıl vicdanın yokmuş gibi hayata devam ediyorsan öyle yap. Okulu bırakıyorum," dedim, sesim bile titrememişti. Gözlerimi dakikalardır baktığım boşluktan çektim ve şaşkınlıkla büyüyen göz bebeklerine baktım. İçimdeki huzursuzluk gitgide büyüyordu. "Yeniden sınava hazırlanacağım. Evden ayrılıyorum, birkaç gün içinde toparlanacağım."

"Okul tamam," dedi ve bunu söylemeden önce birkaç kez art arda yutkunmuştu. "Ama ev olmaz, Nare. Seni bırakmam."

"Beni bıraktın, baba," Buğulu gözlerle ona bakmaya devam ediyordum. "Her anne ve baba çocuğu dünyaya geldiğinde ona sözler verir. *Seni hiç bırakmayacağım*, der. Gözüm gibi bakacağım, senden hiç vazgeçmeyeceğim, çok seveceğim..." Sesim buz kesti, buğulu bakışlarım yerini durgunluğa bırakırken kuru dudaklarımda son cümlelerim kaldı. "Sözünü tutmadın."

Oturduğum yerden kalkmadan önce yüzüne baktım. "Yapma, böyle konuşma," dedi gözyaşları içinde. "Bırakmadım ben seni. Bırakmadım, göz bebeğim."

"Göz bebeğini niye yapayalnız bıraktın? Günlerce benden haber alamadın. İki gece eve gelmedim diye İstanbul'u birbirine kattın! Gücünün farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Polise gitmek yerine hesaplarına iki milyon dolar yatırdın? Hisseler, siyasi ve sosyal durum, bunlar nasıl oldu da benden önemli hâle geldi? Baba! Anlayamıyorum! Düşünmekten uyuyamıyorum! Nefesim kesiliyor, konuşamıyorum! Konduramıyorum! Haykırmak istiyorum *neden* diye. Sadece gözlerimin içine bakıyorsun, hiçbir şey söylemiyorsun! Gerçeklerle gel bana! O gün gelene kadar da sakın bir daha karşıma geçme!"

"Nare..." dedi ama gerisini dinlemedim bile. Koltuk altı değneklerine uzanmak için ayağa kalktım, ayağım sızladı ama çıtımı çıkarmadım. Kış bahçesinden çıktım, evin ön tarafına doğru yürürken hıçkırarak ağlamaya başladım. Yüzümün önüne dağılan saçlarımdan önümü göremediğim için köşeyi döndüğüm an sırtımı duvara yasladım, derin derin nefes alıp vermeye başladım. Nefesimi düzenledikten sonra yürümeye devam ettim. Arka cebimdeki telefona uzandım, rehbere girdim ve *Yüzbaşı* diye kaydedilen numarayı aradım.

İlk çalışta açtı. "Nare?"

"Bir daha seni aramayacaktım, bu telefonu da hattı da kırıp atacaktım çünkü her şeyin canı cehennemeydi."

CamScanner ile tarandı

"Artık değil mi?"

Sessizce ağlıyordum. Soluklandım. "Bir daha görüşmeyeceğiz diye düşünmüştüm. Ne olursa olsun karşı karşıya gelmeyeceğiz, ne yaşandıysa yaşandı, herkes kendi yoluna demiştim ama..."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Derin bir iç çektikten sonra, "Ağlama," dedi kısık bir sesle. "Bir saat sonra oradayım."

"Burada görünmemelisin."

"Tamam, sahile inebilir misin?"

"Emre taksi çağırır."

"Dikkatli olman gerek. Aklım sen de kalacak."

"Olacağım, söz veriyorum."

"Söz verdin, Nare. Yanıma sapasağlam geleceksin. Öyle ya da böyle." Birkaç saniye bekledi. "Gelirken peçete getireyim mi?"

"Ne için?"

"Gözyaşların için. Daha ağlayacak mısın?"

Yüzümdeki ifade çatladı, gülmek için kendimi oldukça zorladım ama mimik oynamadı. "İşte buna söz veremem."

Her şey düşündüğümden yabancı geliyor. Bir keresinde okuldan çıktıktan sonra yine bu banka gelmiş, her şeyi en ince detayına kadar düşünürken bulmuştum kendimi. O zamanlar omuzlarımda bu kadar ağır bir yük yoktu, gözlerim zaman zaman uzağa dalardı; artık gözlerimi uzaklardan ve boşluklardan alamıyordum.

Daha önceki bu hayat benimdi ama kazadan ve hafızamı kaybettikten sonra yaşadıklarım çok daha fazla bana aitmiş gibi hissediyordum. Şimdi derin bir boşluğa savruluyor, duracağım bir yer ya da toslayacağım duvar yokmuş gibi hissediyordum. Hiç bitmeyecekmiş gibi.

Yanımdaki boşluğu tanıdık kokunun sahibi doldurduğunda, "Hadi gel," dedi dudaklarını muzip bir tavırla yukarı doğru kıvırarak. "*Viyana Kahvesi*'ne gidelim." Bu sırada kısık gözlerle onu süzdüm. Buz mavisi jean, lacivert renk kaşe gömlek ve içine düz model beyaz bir tişört giyinmişti. Asker kolyesini tişörtün üzerinden bırakmıştı.

"Nasıl yani?"

"Çilekli pasta sevmez misin? Artık kendinle ilgili bir şeyler hatırlıyorsun. Bir de öyle oturalım seninle karşı karşıya." Çilekli pasta severdim. Vural gözlerimin içine bakarak, "Hadi, Nare. Hatırlamadan önce bu kadar yavaş değildin. Kaplumbağa seni." diye sürdürdü konuşmasını.

"Tamam, belki de çilekli pasta yemek, filtre kahve içmek yaralarımı sarar."

Yüz hatlarına saniyeler süren bir gülümseme yerleşti. "Narece mi oluyor bu söylemler? Bir tane daha vardı sanki."

"Evet, bilmiyor musun? *Narece* diye bir dil var, yakında diline dolanır, benden söylemesi."

CamScanner ile tarandı

"Bak sen!" dedi keyifli bir sesle. "Dilime dolanacak kadar yan yana olacağız yani!"

Dün saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken tek kaşımı sorgulayarak ona baktım. "Bak bak, lafı nasıl da istediğin gibi anlıyor ve söylemek istediğimi nasıl da kendine göre çeviriyor. Laf cambazı değilim, Yüzbaşı," Bir elini belime, diğer elini bacaklarıma kaydırdı ve oturduğum banktan kaldırdı. "Balım'ı bugün görmem mümkün mü?"

"Balım'ı görmek de mi yaralarını saracak, sana iyi gelecek?"

Bir elimi usulca boynuna çıkarırken belirgin âdemelması ağır ağır aşağı yukarı çıktı. Park hâlindeki araca doğru ilerledi, bedenimi yavaşça ön yolcu koltuğuna bıraktıktan sonra banka yasladığım koltuk değneklerini aracın geniş bagajına bıraktı. Sürücü koltuğuna yerleşti. "Kemer," dedi uyarıcı bir tonla. Avucunun içiyle direksiyonu tuttu, dikiz aynasıyla yolu kontrol ettikten sonra direksiyon avucunun içinde yağ gibi kaydı.

Caddeye çıktığımızda gözlerimi ön cama çevirdim ve yola odaklandım. Vural boşta kalan eliyle telefonunu bağladığı ekrandan Spotify'a geçti, sevdiği türden bir şarkı hoparlörden aracın içine yayılmaya başladı. Sesi biraz daha yükselttikten sonra dikkatini tamamen yola odakladı.

Vural, çalan şarkıyı mırıldanırken gözlerimi ona diktim.

"Baban bir şey söyledi mi?"

Yakalandım. Gözleri gözlerime değdiğinde hızla çekmek istedim ama içimdeki o tuhaf his buna engel oldu. "Teröristler kaçırıldığım gün babama ulaşmış ve iki milyon dolar karşılığında beni serbest bırakacaklarını söylemiş. İlk başta inanmamış olmalı ki video istemiş, video geldikten sonra parayı hesaplarına aktarmış. Ablamın ağzını aradım ama sadece bunları biliyor."

"Sadece bunları biliyor diye bir şey olamaz," dedi Vural, yüzü gerilmişti. "Babanın her an yanında değil mi? Abin ne diyor peki?"

"Abim iki günden beri ortalarda yok, şaşırdım mı? Hayır. Umurunda olsaydım şaşırırdım."

"Annen?

Annem... "Gözlerinde pişmanlık gördüm, ilk kez," Dün gece annemin yüzünü o kadar dikkatle izlememe rağmen görebildiğim tek şey buydu. *Pişmanlık.* "Annem..." Titrek bir nefes dudaklarımın arasından kalbimi inciten bir gerçekle aktı. "Beni sevmez. Hatta o kadar sevmez ve önemsemez ki çoğu zaman üvey çocuğu olduğumu düşünürdüm."

"Artık düşünmüyor musun? Öyle bir anlam çıkardım."

"İki yıl önce DNA testi yaptırdım, üvey değilim. Bundan sonrasını sorgulamadım, sevmiyorsa sevmiyordur. Saçlarımı okşamamasına, hayatıma karışmamasına, her yaptığım işle ilgili azar çekmesine, beğenmemesine alıştım."

Sessiz kaldı. Hatta bu sessizlik yüz ifadesinde dağıldı, düşünceli bir hâle dönüştü. Bir saat içinde gideceğimiz yere vardığımızda Vural uygun, dar bir sokağa aracı park etti. "Dönüşte hastaneye gidelim," diye mırıldandı araçtan

CamScanner ile tarandı

inmeden hemen önce. "Ayağının durumuna baktıralım. Hiç üstüne bastın mı? Ağrı hissediyor musun?"

"Ara ara hissediyorum," diye mırıldandım kollarının arasındaki yerimi alırken. "Ama ilk zamanlardaki kadar yoğun değil."

Viyana Kahvesi'ne gidene kadar tek konuşmamız bu oldu. Vural dün geldiğimiz masaya doğru ilerledi, sandalyeye bedenimi bıraktıktan sonra karşıma oturdu. Garson yanımıza geldi, menüleri bıraktı. Sessizlik içinde menüye göz gezdirdik. Vural elini kaldırarak garsona gelmesi için işaret verdi.

"İki çilekli pasta ve filtre kahve."

Garson siparişleri aldıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Vural'ın buz mavisi gözleri, gözlerime değdi. Gözlerimin içine bir şey söylemeye çalışıyor ama nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Bundan sonrasında ne yapacaksın? Ne yapmak istiyorsun?"

"Bu olayın peşini bırakmayacağım."

"Gözlerinde bu isteği görebiliyorum ama sormak istediğim, hayatında neler olup biteceği. Orada yaşamaya devam edecek misin Nare?"

Ağır ağır yutkundum. "Okulu bırakacağım."

Kaşlarını çattı, yüzüne gergin bir ifade yerleşti. "Ne demek okulu bırakacağım?"

"Sınava yeniden hazırlanacağım. Beş ay gibi bir süre var, her halükârda toparlarım. Bu süreçte evde de olmayacağım. Başka bir yerde yaşayacağım. İçimdeki çocuğun ukdesi var hayallerimde. Hukuk okuyacağım."

Göz bebekleri parladı. "Savcı olacağım, diyorsun yani?"

Çok havalıydı. "Savcı Nare Mihmallı. Aynen öyle."

"Bu olayların içine girmeni istemiyorum ama..."

"Ama pata küte bu işin içinden sıyrılamayacağımın farkındayım, Yüzbaşı. Babam yarın için bir basın toplantısı düzenleyeceğini ve avukatın konuşma metni hazırlayacağından bahsetti. Ne yapmalıyım bilmiyorum. Yapacağım konuşma seni etkiler mi?"

"Konuşma metnini önden görmek istediğini söyle, fotoğrafını çek ve sana verdiğim telefondan bana yolla, kontrol ettireyim."

Bakışlarımı kaldırarak sakin bir ifadeyle ona baksam da içimdeki şüpheyi dile getirişim için aynı şeyi söyleyemezdim. "Vural, babamın o adamlara para göndermesinin altında başka bir şey yatıyor olabilir mi?"

Vural'ın dudakları gerildi ve düz bir çizgi hâlini aldı. "Bilmiyorum," dedi düşünceli ve ciddi tavırla. "Derin bir araştırma ve sıkı takip gerekiyor." Sessizlik içinde kahvemizi içtik, pastamızı yedik. Vural'ın telefon melodisi kulaklarıma uğuldarken meraklı gözlerim yüzüne değdi.

"Efendim, Cansu?" Birkaç saniye bekledi. "Tamam, alırım." Telefonu kapattı, buz mavisi gözleriyle direkt olarak gözlerimin içine baktı ve "Balım'ı okuldan alacağım. Sen de gelir misin? Daha sonra hastaneye geçer, ardından da yemek yeriz."

CamScanner ile tarandı

"Olur," diye karşılık verdim. "Öncesinde lavaboya gitmeme yardımcı olur musun?"

Vural başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. Bir elini belime kaydırırken ben de elimi omzuna çıkardım ve ondan güç alarak ayağa kalktım. "Sen geç, ben de hesabı kapatıp yanına geleyim." Lavaboya geçtim; ellerimi yıkadım, yüzüme soğuk su çarptım ve kilitlediğim kapıyı açtım. Bu sırada, hemen yan tarafımda erkeklerin kullandığı lavabo kapısı açıldı.

"Bir küçücük tavşancık varmış," dedi gözlerimin içine bakarak, fısıltıyla. Yandan bakıldığında kulağında telefonla konuşuyor gibi görünüyordu. "Çok dikkenir, hiç söz dinlemezmiş..."

O ses.

Tuhaf bir sakinlikle yüzünü incelemeye başladım. Yüzünde tanıdık gelen tek bir şey yoktu. Gözlerim gözlerine ulaştığında istemsizce ürperdim, bedenim buz kesti. *Sebebi neydi?* Karşımda telefonla konuşuyormuş gibi yapan ama aslında dikkatle yüzümü inceleyen adam, Vural'ın seslenmesiyle birlikte gözlerini yüzümden çekti ve yanımdan hızla ilerleyerek üst kata çıkan merdivene doğru yöneldi.

"Yüzün kireç kesmiş, ne oldu?" diye sordu Vural endişeli bir tavırla. "Az önceki adam seni rahatsız mı etti?"

"Hayır," dedim donuk bir sesle. "Onu tanımıyorum."

Belki de tanıyorsun, dedi Kelebek Nar. *İyi düşün. Gözleri ve söylediği sözcükler tanıdık.* Bir elimi kaldırdım ve istemsizce boynuma götürdüm. Az önceki sahne gözlerimin önünde yeniden canlanırken telefonu tutan eli hatırladım. Tek bir fark vardı; elinde beyaz renk bir telefon değil, telsiz vardı. Zihnimde bir ses yankılandı, bana aitti.

"Sana benden bir tavsiye, tilkicik. Seni öldürmek için uzanan bu elleri hiçbir zaman unutma."

Unutmak yıllar alır, hatırlamak bir an. *Hatırlıyorum.* Bıçakladığım adam az önce karşımda, *unutmadım* der gibi bana bakmıştı.

CamScanner ile tarandı

12

KADER: YAŞAMAYI SEÇTİĞİMİZ HAPİSHANE

İçinde yaşadığım kaderin dışına çıkabilseydi sahip olduğum her şey, nasıl bir hayata sahip olurdum?

Başka bir kaderin mahkûmu olsaydım nasıl bir insan olurdum, diye düşünmekten hayatımı yaşayamıyorum.

Ailem tercihlerimi sorgulamasaydı mesela, kendimi meslek hayatımda olmak istediğim insan gibi yetiştirebilseydim çok mu serseri bir kız çocuğu olurdum? Her sabah formumu korumam için hazırlanan kahvaltıları değil de annemin yaptığı sucuklu tostları yeseydim; tabanlarım yanana kadar sokakta koşuşturan, akşam ezanı okunduktan sonra eve giden, telefon alınmasın diye türlü oyunlar çevirmeyen, aklındaki meslekleri araştırırken babası gelir de kızar diye kapıları kilitlemeyen, öğünlerini istediği zaman yiyebilen, uykuya dalmadan önce ayağının altındaki canavarlarla arkadaş olarak değil de annesinin kokusuyla uyuyan o kız olsaydım içinde yaşadığım bu kaderi hapishaneye benzetmekten vazgeçer miydim?

Yaratıcı beni kaderin hapishanesine bırakmış. Bu öyle bir kadermiş ki her şeyin bedelini, *yapmadıklarımın bile*, bana ödetmiş. Ödetmeye de devam edecekmiş çünkü nefes aldığım her saniye mücadeleyle geçmek zorundaymış. *Keşke*, diye geçirdim içimden. *Böyle bir kaderin mahkûmu olmasaydım.*

Yeni bir şey daha hatırladım. Sonra zihnimi de susturdum. Hatırladığımı unutmak istedim, neydi benim bu çelişkili hâllerim? Hatırlamak bir an, derler unutmak yıllar alırken. Bu kez unutmam yıllar alacaktı. *İnsan nasıl olurdu da unuturdu bir insanı ölmemek uğruna bıçakladığını?*

"Kafeden çıktığımızdan beri çok sessizsin. Uyandığın ilk günden bu yana sustuğun zamanlar neredeyse hiç yokken... Zihnindeki sesleri susturmak için eline kulaklık, telefon tutuşturduğum günleri de biliyorum. Şimdi ise o günlere nazaran daha sessizsin. Nare, evet çok zor bir durum-"

Gözlerimiz birbirine değdiğinde konuşmaya son verdi. Zihnimde dönen savaştan bir haber olduğu için ona kızamazdım. Gerçekleri de söylemeliydim. *Bir şey hatırladım, hatırladığım şey bana katil olmadığımı söylüyor,* demeliydim ama kendimden de emin değildim. Su içindeki küçük bir balığın kocaman görünmesi bir yanılsamadır, ya benim de gördüklerim bundan ibaretse? Önce emin olmalıydım.

CamScanner ile tarandı

Aracın hoparlöründen içeriye dolan ses zihnimi ele geçirirken geçmişe döndüm. *Geçmişe dönmek yanılgıcıdır, Nare ama geçmişte yaşamak kadar değil.* Dudaklarımdan çeneme doğru hayali bir kan aktı. Gözlerimi sıkıca yumdum; yüzümde dehşet bir ifade yerleştiğine emindim, sakinleşmeye ve Vural'a çaktırmamaya çalışıyordum ama onun yanında imkânsızdı. Vural bir problem olduğunu anladığı için motorun hızını yavaşlattı.

"Nereye, taşıncık? Evine mi?" Kafeden çıkmadan önce gördüğüm adamın sesiyle zihnimdeki ses örtüşüyordu. Yüzü gerçekten de kafede gördüğüm adama mı aitti yoksa bu zihnimin yanılması mıydı? Kalbim sıkıştı. *"Öleceğin için çok üzgünüm, keşke güçlü olacağım diye dik başlı davranıp tekme atmasaydın."*

Geleceğin yolunu çizerek geçmişte yaşananlar alt edebilirsin, Kelebek Nar. Dehşetle yumduğum gözlerimi usulca açtım. Bir elim boynuma kaydığında, "Birinin beni bayılttığını hatırladım," dedim, direkt sorgu dolu gözlerinin içine bakıyordum. "Boynuma uyuşmam için ilaç sapladı. Yüzü net değil." Kaza yaptığım anı da hatırlamak istiyordum ama altında kalmaktan da korkuyordum. Bunca zararın altında yeterince kalmamışım gibi.

Tek kaşı sorguyla havalandı. Parmakları pürüzsüz teninde dolaşırken, "Bazen asker olduğumu unuttuğunu düşünüyorum," dedi.

"Asker olmak demek, her şeyi ön görmek ve hissetmek değildir, Yüzbaşı."

Onu yanıltmak istemezdim ama kendimden emin değildim. Emin olmadığım bir şeyin arkasından ne kendimi ne de onu sürükleyebilirdim. İhtimaller üzerine konuşmaya değil, kendimden emin olmaya ihtiyacım vardı.

"Her askerin hissiyatı kuvvetli dersem yanılma payı olabilir, haklısın ama ben kendimden bahsediyorum. Birkaç gün sonra ne demek istediğimi anlayacaksın, acelem yok, beklerim."

"Ben de beklerim, sonuçta bir süre daha acelem olmayacak..." Derin bir iç çektim. "Yanılmanı beklerim." Yanılmayacağını bile bile lades... *Aklımda.*

Hilux Model 4x4 aracın tekerlekleri yolu ezerken çıkardığı ses haricinde aracın içinde tık yoktu. İkimiz de kendi düşüncelerimize boğulduk. Sessizlik aramıza yayıldı, düşüncelerimize karıştı, Balım'ın okulunun önüne geldiğimizde ise son buldu. Düşünme, Nare. Düşünmeye devam ettiğin her an omuzların ve zihnin çökecek. Yığılıp kalacak, belki de kaldıramayacaksın.

"Birkaç dakikaya çıkar, cimcime," dedim, sesimi de bakışlarımı da rahatlatmaya çalışırcasına. "Balım bana iyi gelecek, yaralarımı saracak."

"Kız iki dakika da sattın beni," dedi Vural oyunuma dâhil olmayı seçerek. Başını sağa çevirdi, yüzünü hafifçe yüzüme yaklaştırdı ve gözleri muzip bir edayla yüzümde gezinirken, *'Bir erkeğin böyle bakması yasaklanmamış mıydı? Ben tarafından?'* diye düşünüyordum. Konuşmaya devam etti. "Balım iki saat sonra yok, yine bana kalırsın, söyleyeyim."

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? Bu ne saçmalıktı tam da şu an? Başka derdimiz var, Nar. Köy yanarken kaşar Şebnem'dir saçlarını tarayan. Bu âdet yalnızca ona özgü.

CamScanner ile tarandı

"Neden sana kalıyormuşum, Yüzbaşı? Askerlik anılarını dinlemeye hiç hevesli değilim."

"Hiç güzel anım yok zaten, hevesli olmaman daha iyi."

Evet, üzülen o enayi yine benim. Kaş yapayım derken göz çıkaran. "Öyle demek istememiştim, şakasına..."

"Biliyorum, Nare. Niye gelmedi ki bu kız?"

Bu sırada Balım, okul kapısından çıkarken göründü. Üzerine pembe renk şort tulum, tulumun içine beyaz bir gömlek ve mont giyinmişti. Tulumun renginde atkı ve şapka takmıştı. Kirpiklerinin arasından kaldırım yanına park edilen araçları süzdü ve amcasının arabasını gördüğünde dişlerini göstererek gülümsedi. Vural, Balım'ı gördü ama onu koltuğa oturtmak için hareketlenmedi.

"İnmeyi de binmeyi de biliyor, öğrettim," dediğinde bakışlarımdan sorguladığımı anlamış olduğunu fark etmiştim. "Ben sadece kapısını açacağım."

Balım araca doğru daha da yaklaştığında Vural arabadan indi ve oturduğum yerin arka yolcu kapısını açtı. Balım'ın binmesi bekledikten sonra kapıyı kapattı, şoför koltuğuna yerleşti.

"Seni görünce çok mutlu oldum, Kelebek Nar!" Parlayan gözleri, şaşkın bakışlarıma değdi. *Kelebek Nar mı?* Tek kaşımı havaya kaldırarak kısa bir an Vural'a baktım, *neden böyle seslendiğini bilmiyorum* dercesine omuz silkti. "Birlikte *Burger Home*'a gidecekmişiz. Biliyor musun, on üç numaralı hamburgerine bayılıyorum. Sen de ondan yersin mi?"

"*Yersin mi* ne demek, amcacığım? Güzel konuş."

"Pelin'den öğrendim. Hatta bir şey daha öğrendim ama kızar mısın bilmiyorum."

Omzumun üzerinden Balım'a baktım. "Söyle bakalım, merak ettim. Ayrıca bahsettiğin hamburgerden yerim tabii ki."

"*Aşko* demek kötü bir şey mi Narcım?"

Vural, "Aşko ne, Balım? Kim söyledi sana bunu?" diye sordu. Bakışları ikimizin üzerinde gidip geliyordu ama pürdikkat de yola odaklıydı.

"Amca, ne kadar unutkansın? Pelin dedim ya!"

"Pelin değildir o. Kim öğretti sana aşko demeyi? Şu adını unuttuğum zibidi mi? Kutay Mutay?"

"O kötü bir laf! Arkadaşımın ismi Kutay, amca! Sürekli Mutay diyorsun!" diye karşılık verdi Balım itiraz dolu bir tonla. "Ablası arkadaşlarına aşko diyormuş, *aşkım* demekmiş. Öyle mi Narcım?"

Yüzümde içten bir gülümseme yerleşirken, "Hayır, aşko," dedim, bu sırada bakışlarım Vural'a kaymıştı. "Değil mi *amca aşko*?"

Gözleri kısıldı. "Bak kızım,"

"Amca, kabalaşmasana!"

"Kız dilli düdük, biz sen gelene kadar gayet iyi anlaşıyorduk! Yat aşşa, yemekte konuşacağız bu cins kelimeyi."

"*Yat aşşa* ne demek Vural?"

CamScanner ile tarandı

"Benim Trabzonlu askerin sözü, diğer asker arkadaşına söylerken duymuştum. Küfürlü kısmı attım, *çok ağlama da devam et* gibi bir şey."

"Hım," dedim.

"Sakın bana karşı kullanmayın, hiç hoşlanmam böyle angut ifadelerden."

"Niye?" diye sordum.

"İşte."

İşine gelmeyen soruların tek bir cevabı vardı: *İşte.*

"Tamam, demeyiz biz de sana. Başkalarına aşko kuşko deriz," Gözlerim yeniden Balım'ın keyifle bana bakan yüzüne döndü. "Değil mi?"

"Bal bebeğim söylemez öyle şeyler."

"Üf!" dedi Balım. "Bu söylediğinden sonra biraz zor olacak, Narcım. Çünkü bal bebeğim deyince amcam çok tatlı oluyor, ben de kanıyorum."

İki metre sıfır dört santim boyuyla mı? Hiç de bile Balım aşkosu. Hiç de bile.

"Niye öyle güldün ki şimdi sen?" diye sordu Vural, gözleri yüz hatlarıma yayılan alay dolu ifadede geziniyordu. "Bak senin yüzünde gülme ifadesi var. Neden gülümsüyorsun? Yüzbaşı Vural tatlı olamaz mı?"

"Amca, önceden sana tatlı dediğimde, *erkek adam tatlı olur mu* derdin. Bana diyeceksen *yakışıklı amca de* diyordun. Şimdi ne oldu ki? Allah Allah."

"Gülümsemiyorum," dedim gülümsemeye devam ederken ve bunu durduramazken. Tatlı olmak ve iki metre sıfır dört santim boy ile üstelik. *Gülümseme, Nare.* "Bize bugün hamburger ısmarlayacakmışsın, Yüzbaşı. Ben öyle duydum."

İyi değildim, yalnızca numara yapıyordum. Kafeden çıkmadan önce karşılaştığım adamın sesi zihnimde dönüyordu. *"Bir küçücük tavşancık varmış, çok diklenir hiç söz dinlemezmiş. Babası onu çok, çok merak edermiş..."* Soğukkanlı kalmak ve aklımın kalan son kırıntısını kaybetmemek adınaydı gösterdiğim bütün çaba. Zihnimdeki savaşa yenilmemek içindi. Geceyi bekliyordum. Başımı yastığa koyduğumda ağlamamak ve düşünmemek için koyduğum yasakları üzerimden kaldıracaktım. İyi değildim, farkındaydım ama olmak zorundaydım.

"Yine dondu yüz ifaden," dedi Vural düşüncelerimi bölerek. "Bir sorun mu var, Nare? Yeni bir şey mi hatırladın?" Sesi son cümlelere doğru daha da kısılmıştı. "Kaçırıldığın o günlere dair?"

Zoraki bir gülümseme yüzümde belirdi. Güçlükle, "İyiyim," dedim. "Sorduğum sorunun cevabını alamadım."

"Çünkü dinlemedin," diye yanıtladı beni. "Yemek öncesinde hastaneye gideceğimizi söyledim. Doktor seni görmek için bekliyor."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. Balım, Vural'ın hemşire arkadaşıyla beraber hastane bahçesindeki oyun parkına doğru ilerlerken biz de doktor odasına geçmiştik. Doktor ayağımın birkaç güne nazaran daha iyi bir durumda olduğunu ve üzerine basmamam konusunda dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. Ne olur ne olmaz diye parmağımı da kontrol etmiş, dinlendirmeye devam etmem gerektiğini de eklemişti. Şu an ise oyun parkına ait olan bankta oturuyordum ve yanımda Vural vardı. Balım'ın salıncakta sallanmasını izler-

CamScanner ile tarandı

ken, "Çok mutlu ve pozitif bir çocuk," dedim. "Etrafındaki insanın da enerjisini yükseltiyor."

"Bazı insanları izlemek huzurdur," derken gözleri üzerimdeydi. Başımı omzuma doğru yatırdım ve ona baktım. Buz mavisi gözleri dikkatli bir şekilde yüzümü inceliyordu.

"Balım da öyle biri. Ağladığında ve istediği olmadığında çok huzur verdiğini söyleyemeyeceğim ama?"

Gülümsedim. "Seni çok seviyor," Yutkundum. "Baba olmuşsun sen ona."

"Onun bir babası var, Nare," dedi Vural. "Ben ona sadece amca olabilirim."

"Bana Karamus'tayken... İlk zamanlar... *Sen yaşa istedim*, demiştin." Ağır ağır yutkunduğunda âdemelması aynı yavaşlıkta inip çıktı. "Gözlerimde abini görmüşsün. Uzun zamandır rüyalarına gelmeyen abin o gece sana gelmiş, *yaralarını sar ve o kızı*, koru diye. Abini yıkamamışsın, kefenlememişsin, gömmüşsün kanlı elbisesiyle. Abin rüyana gelmeseydi, gözlerimde onu görmeseydin... Yine de bana yardım eder miydin?"

Hiç düşünmeden cevapladı. "Ne olursa olsun seni öyle bırakmazdım, yardım ederdim. İyileşmen için her şeyi yapardım," Boğazını temizledi. "Askerim ben. Görevim, ilk önce vatanımı, sonra da vatandaşımı korumak. Korurdum." *Öyle, Nare. Hep öyleydi.*

"Hayatımı kurtardın, Yüzbaşı," Bir elim titreyerek yanağına uzandı ama hemen vazgeçtim, elimi omzuna bıraktım ve minnetle gülümsedim. "Hayallerimi, gençliğimi, beni ben yapan her şeyi bana geri verdin. Bir gün olur ya, olmaz dersin ama olur ya... İhtiyaç duyarsın bana. Senin için daima burada olacağım."

Yalnızca başını sallamakla yetindi ama gözleri gözlerimin içine öyle bir baktı ki karşımda olmasaydı ve bana böyle dikkatli bakmasaydı her şey daha kolay olabilirdi.

Balım'ın çok sevdiğini söylediği *Burger Home*'a geldik. Vural aracı park ettikten sonra koltuk değneklerini bagajdan aldı. İlk önce Balım'ın, daha sonra da benim kapımı açtı. Uzattığı koltuk altı değneklerini kavrarken, "Neden şunlara ihtiyaç duyuyorsun ben varken?" diye sordu sitemli bir ses tonuyla. "Bunları ben yokken kullan diye aldım."

"Yine huysuz oldun, amca," dedi Balım. "Çok açım, biraz daha hızlı olabilir miyiz?" Gözleri alçıda olan ayağıma kaydı. "Ay olmayalım, vazgeçtim! Nare'nin canı acır."

Kafeye geçtiğimizde mekânın şefi bizi görür görmez güler yüzle yanımıza doğru geldi. "Komutanım, hoş geldiniz. Ne zamandır yoksunuz, özledik vallahi."

Balım küçücük elini kaldırdı ve yüzüne doğru eğilmem için işaret verdi. "Bu Murat. Biraz konuşkan ama iyi biri. Amcam sever," Başımı iki yana salladım ve gülümseyerek ona baktım. "Çok acıktım, bir an önce yiyelim."

Bize ayrılan deniz manzaralı masaya geçtik. Vural ve Balım yan yana otururken ben de Balım'ın karşısındaki sandalyeye yerleşmiştim. "Nare, amcamla

CamScanner ile tarandı

nasıl tanıştınız? Nasıl bu kadar yakın arkadaş ... Çağlar abi de arkadaşı ama seni çok seviyor olmalı ki hep yan yanasınız."

Gözlerimi Vural'ın gözlerine sabitledim. "Nare ablanla iyi bir şekilde tanışmadık," deyişi zorlukla yutkunmama sebep oldu. "Sana detay vermeyeceğim. Bu soruyu es geçelim." Bu tepki... Ne olursa olsun yalan söylemem demek miydi? Ne tuhaf. Yalan söyleyeceğini ve ben de ona uyacağımı sanmıştım.

Balım. "Tamam, aşko amca," dedi. "Büyüdüğümde anlatırsın belki."

"Bal bebeğim," diye başladı söze, oldukça kibardı. "Büyüdüğünde bu soruyu unutmuş olacaksın. Sen bunları düşünme, hamburgerini düşün. Nare'ye de mi on üç numaralıdan söyleyeceğiz?"

Gri saçlarını balerin topuzu yapmış genç bir kadın, siparişlerimizi almak üzere masamıza yaklaştığında, "Evet, amca. Sana da her zamanki gibi klasikten mi?"

"Onunla doymam ki," diye cevap verirken Vural, benim de patavatsızlığıma denk geldi. İkimiz de aynı anda konuştuk. "Onunla doymaz ki," dedim.

Bir numaralı hamburger küçüktü, üstelik tek et içeriyordu. *Nasıl? Siktir!* Bu patavatsızlık değil, başka bir boyuttu. Ne zamandan beri düşünmeden konuşan bir insan olmuştum? Başımı denize çevirdim ve yemeklerimiz gelene kadar sadece Balım'la konuştum. Vural da benim gibi sessiz kalmıştı. Keşke görmezden gelseydi... Beni ne ilgilendirirdi ki onun aç kalıp kalmaması?

Yemeklerimizi yedikten sonra Vural kendi için demli, benim için de açık çay istemişti. *Hâlâ dikkat ediyor, diyen tarafıma susması için bir milyon dolar teklif ediyorum.* Balım çaylarımız bitene kadar oyun parkında olacağını söylemişti. Çaylar geldikten sonra da aramızdaki sessizlik devam etti.

Sessizliği sorduğu sorusuyla beraber ciddi bir konuşmaya dönüştü. "Bu gece eve dönmek zorunda mısın?"

"Konuşma metnini görmek için eve dönmek zorundayım." Başını salladı. Derin bir sessizlik olacağını düşünürken beni yanılttı.

"Yoğun bakımda yatarken seni görmeye gelmiştim," Mekânın tavan pencereleri açıldığında rüzgâr uğuldayarak esti. Vural cebinden çıkardığı paketten bir dal sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra ucunu ateşledi ve derin bir nefes çekti. "Ayın on yedisinde gelmem gerekiyordu ama... Erken geldim. Bazısı törpülü, birçoğu kırık tırnaklarını gördüğümde kız kardeşim Derin aklıma geldi. Özenerek yaptırdığı tırnaklarıyla dalga geçtiğim, ailemle bir daha aynı hislerle eksiksiz bir kahvaltı masasına oturmak için vermeye hazır olduğum yıllarım... Nare, sen de yalnızca abimi değil, kaybettiğim her şeyi görüyorum."

Ağır ağır yutkundu. "Ölüler mahşer gününe kadar dirilmez, derler. Bu his ben ölene kadar dirilmez sanırdım ama seni gördüm, ailemi ne kadar özlediğimi hissettim. Ellerim titredi, ablamın gülümseyen yüzünü hatırladığımda kalbim sıkıştı. Sana baktığımda kaybettiğim her şeyi görmek istemezdim." Sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Her gün işten döndüğümde beni bekleyen

CamScanner ile tarandı

kimse olmazdı. Hastaydın, yalnızdın, çaresizdin ama o evdeydin. Vardın. *Hatırlarsa kendini, tanışacağız,* demiştim. Keşke hatırlamasaydın diyemem, iyi ki hatırladın kendini, iyi ki de tanıştık. Bir daha teşekkür etme, hayatını kurtardığım için bana minnetle gülümseme, öyle bakma. Görevimi yaptım. Anlaştık mı?"

Darmadağın hissediyordum. *Nare, sen de yalnızca abimi değil, kaybettiğim her şeyi görüyorum.*

Verdiğim her nefes hızlıydı. *Hatırlarsa kendini, tanışacağız demiştim. Keşke hatırlamasaydın diyemem, iyi ki hatırladın kendini, iyi ki de tanıştık.*

Kül tablasını önüne çekti ve sigarayı yarıda söndürdü, oturduğu yerden ayağa kalktı. "Yorulduysan eve bırakabilirim?"

Başımı kaldırdım ve donuk bakışlarımı yüzüne sabitledim. "Bir sonraki durak neresi olacak?"

"Gelmek istiyor musun?"

Cevap gözlerimdeydi. *Her gün işten döndüğümde beni bekleyen kimse olmazdı. Hastaydın, yalnızdın, çaresizdin ama o evdeydin. Sen vardın.*

"Amca! İnanamıyorum! Beni gerçek bir lunaparka getirmiş olamazsın!"

Vural, Hayrola Lunapark'ın giriş kısmında heyecanla bekleyen Balım'a doğru yürüdü, yanına ulaştığında bacaklarını kırarak çömeldi. "Söz vermiştim, unuttuğumu düşünmedin herhâlde?"

Balım avucunu amcasının yanağına yasladı. "Seni çok seviyorum, amca," Avucunun içiyle yanağını usulca sevdikten sonra kollarını boynuna sardı. Gözleri buğulanmıştı. "Keşke babam da burada olsaydı..."

"O hep seninle," dedim. "İnan bana, eğlendiğini ve iyi bir çocuk olduğunu gördüğünde daha mutlu hissediyordur."

"Görüyordur değil mi?" diye sordu mırıltıyla. "Annem, babamın gökyüzünde beni izlediğini söylediğinde hep gece olsun isterdim. Yıldızlara bakar, babamla konuşurdum. Hiç cevap alamazdım. Nare, babam benimle hiç konuşamayacak değil mi?"

İçime çektiğim nefes göğsüme düğümlendi. Buna verecek bir cevabım yoktu. Gözlerinde gördüğüm hüzün yüzünden ağlayabilirdim. Belki de saatlerdir ağlamamak için verdiğim mücadeleye değerdi. Sarı saçlarını okşadım, yanağını sevdim. "Amcam göreve gittiğinde beni sen lunaparka götürür müsün?"

"Götürürüm tabii ki."

"Bu kadar duygusallık yetmez mi kızlar?" Bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordum, yalnızca duvar örmeye ve Balım'ın daha fazla üzülmemesi için aklını dağıtmaya çalışıyordu.

Sahte bir hüzünle dudak büktüm. "Bize pamuk şekeri alsan iyi olur, Yüzbaşı. Çok konuşuyorsun."

"İddialı," diye yanıtladı Vural. "Keşke seni eğiten bir Komutan olsaydım. O zaman dışarıda bile benimle böyle konuşamazdın."

CamScanner ile tarandı

Omuz silktim. "Evet, yüksek ihtimal sen benden uzak durardın."

"Prosedür gereği kadınlarla fazla samimiyeti kendime yasaklamıştım." *Mı-tım? Ne?* Bakışları değişti. "Elhamdülillah *hâlâ* da öyleyim. Merak etme, sınırımı bilirdim."

Sınırını *hâlâ* bilmesi iyi. Evet, hayatımı kurtardığı için her an ona minnetle bakmalıydım ama benimle uğraştığı için pek mümkün değildi. Yine de sakin kaldım. *Sakin, Nare.* Pimi çekilmiş bomba olmanın şu an için ikinize de faydası yok.

"Senden önce ben bilirdim."

Vura, konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki Balım engel oldu. "Siz neden sürekli birbirinize kötü davranıyorsunuz? İyi arkadaşlar birbirlerini sever."

İkimiz de aynı anda konuştuk.

"İşte."

"Tarzımız bu, ben de pek anlamıyorum aslında."

Kolyen dönme dolaba binecek olan adamda. Vural ve Balım, çarpışan arabaya binerken ben de bir köşede onları izliyordum. Dönme dolaba baktığım an zihnimde yeni bir şey canlandı. *Kolyemi aradığım o garip rüya.* Kolyemi alan adamın yanında küçük bir kız çocuğu hatırlıyordum. Sarı saçlı. *Tıpkı Balım gibi.*

Öyle bir çark ki nereye dönerse dönsün kaderin yolundan sapmıyor. Öyle bir saat ki bozuk olsa bile günde iki kez mahkûmu olduğum kaderi gösteriyor.

Kazadan sonra takmaya cesaret edemediğim kelebek kolyemin bana geldiği günü hatırladım. *"Bazen kaderin seni bulmaz, güzel kızım. Sen kaderine gidersin,"* demişti anneannem. Yirmi iki senedir beni bekleyen o kolye... *Belki de mecburdun, Nare. Yüzbaşı Vural'ın kaybettiklerini bir ayna gibi yansıtmaya, bunca acıyı çekmeye, yaralanmaya ve yaralandığın yerden kalkıp devam etmeye.*

Çarpışan arabaların dakikası bittiğinde büyük bir gürültü koptu ve yerimden sıçramama, başparmağımı damağıma yaslamama neden oldu. Kalbim göğsümü delercesine atıyordu ve dudaklarım korkuyla aralanmıştı.

"Nare!" diye bağırdı Vural. "İyi misin?" Oturduğu yerden kalkmasıyla yanıma gelmesi saniyeler aldı. Dehşete bürünmüş yüzüm, sıcak ellerinin arasına girdiğinde tuttuğum nefesi bıraktım.

"Dalmıştım, korktum," diyebildim endişe dolu mavilerine bakarken. "Çok yüksek bir ses değildi ama anlamadım nasıl..."

"Bir sorun var," dedi göz ucuyla etrafı kolaçan ederken. "Ne olduysa kafeden sonra oldu. Neden bana gerçeği söylemiyorsun?" Neden bana gerçekleri anlatmıyorsun? Saklama benden bir şey, Nare. Saklama, böyle bir durumdayken hiç yapma."

"Hiçbir sorun yok, Vural..." Güçlükle yutkundum.

"Su alıp geleceğim," Bizi endişeyle izleyen Balım'a çevirdi gözlerini. "Nare ablanla birlikte kal, güzelim. Su alıp geleceğim."

Vural su alıp gelene kadar Balım elimi bir an bile bırakmamıştı. Getirdiği suyu içtim, beni dönme dolabın önündeki banka götürdü, oturmama yardımcı

CamScanner ile tarandı

olduktan sonra soğuk suyla yüzümü ıslattı. Başparmağıyla çok kısa bir an yanağımı sevdi ya da bu... Tamamen zihnimin uydurmasıydı.

"İyisin değil mi?"

"İyiyim, sen her defasında benimle böyle bebekmiş gibi ilgileneceksen..." *Ne diyorsun, Nare. Anlaşılan beynine de şok vurdu.* "Dönme dolaba mı binsek?" Sahte bir hüzünle dudaklarımı büzdüm. "En tepeden deniz çok güzel görünür."

"Ay, evet!" diyerek beni onayladı Balım. "Amca, lütfen..."

"Tamam ama bir şartım var..." Göz ucuyla ayağıma baktı. "Şu alçılı ayakla yapmadığımız şey kalmadı, bize de helal olsun."

"Neymiş şartın?" diye sordum.

Başıyla merdivenleri işaret etti. "Oradan bu elemanlarla çıkamazsın."

"Tamam," dedim.

"Hayret, başına saksı mı düştü? Hemen kabul ettin."

"Balım için."

"Evet, amca. Ben çok istiyorum diye."

Büyük tekerlekli dönme dolap saniyede bir değiştirdiği renkli ışıklarıyla oldukça göz alıcı dururken Vural bir elini belime diğer elini bacağıma kaydırdı ve bedenimi kucağına aldı. Bir elim boynuna kayarken belimdeki eli varlığını hatırlatırcasına hareket etti. Gözlerimi gözlerine sabitledim. Esen rüzgâr kokusunu burnuma getirdiğinde iç çekmemek için zor durdum ve bunu kendimden bile sakladım. Gözlerini gözlerimden çekti, saniyeler sonra bedenimi oturacağımız yere bıraktı.

Daha sonrasında Balım'ı kucakladı, yanağından öptü ve birlikte karşıma oturdular. Kısa bir süre sonra dönme dolap hareket etti.

"Çok heyecanlı! Gerçek bir dönme dolap! Amca, teşekkür ederim!"

Vural yumuşacık bir sesle, "Güzelim, bal bebeğim," diye karşılık verdi. "Sen yeter ki mutlu ol."

Vural'ın, Balım'a öyle içten sarılması hiç beklemediğim bir yerden vurulmama, geçmişin gözlerimin önünden akmasına neden oldu. Zihnimde çürümeye yüz tutan bir anı... Gözlerimi kapatmama gerek yoktu, geçmiş hemen yanımdaydı.

On dokuzuncu yaşım... Kutlanmayan bir doğum günüm daha ve ben yine spor odamda, ağlamamak için kum torbasına hızla vuruyorum. Ceylan annem benim için en sevdiğim kekten yapmış; bir kere bile olsun doğum günümü kutlamadı ama her doğum günümde bana havuçlu tarçınlı kek yaptı.

"Bir gün kendini sakatlayacaksın diye korkmuyor değilim. Ne buluyorsun şu merette?"

"Bu meret olmasa Şebnem'in ağzını burnunu kırarım," Göz ucuyla spor odasının kapısına baktım. "Belki de kırmalıyım, ne dersin? Böylelikle annemle kahve içecek bir ağız bulamaz."

Gözlerini kaçırdı ve spor aletlerine bakmaya başladı. "Niye öfkelisin bu kadar? Şebnem her zaman annenle kahve içer. Sadece bugüne özel bir durum mu var? Ters tarafından mı kalktın?"

CamScanner ile tarandı

Buğulu gözlerimi Ceylan annemin yüzüne sabitledim ama o bana değil, duvara bakıyordu. "Kek yemek istemiyorum," Titremese ya şu lanet olası sesim. "Odadan çıkar mısın?"

"Yapma böyle," dedi fısıltıyla. "Eziyet etme kendine."

"Lütfen... Git."

Başını sallayarak kurabiyeleri aldı, odadan çıktığında kablosuz kulaklıklarımı taktım ve şarkıyı devam ettirdim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Bugün benim doğum günüm!" diye bağırdım. "Sizin kabullenemediğiniz bu kız on dokuz yaşına girdi."

Tekmelerimi art arda kum torbasına geçirirken gözyaşlarım görüş alanımı buğulandırdığından durmak zorunda kaldım... Dizlerimin üzerine yığıldım. Spor salonuna gelmeden önce annem, Şebnem'le kış bahçesinde kahve içerken görmüştüm. Annem, Şebnem'e deniz kızı figürlü kolye almıştı. "Dün beğendiğim kolye! Abla... Çok teşekkür ederim! İyi ki varsın," demişti. Şebnem'in gözündeki parıltı kalbime batarken annemin gözlerimin içine baka baka, "Sen mutlu ol diye her şeyi yaparım," deyişi nefesimin kesilmesine, gözyaşlarımın birer birer akmasına neden olmuştu.

"Tamam, kutlamayın," dedim mırıltıyla. "Hiçbir zaman da sevmeyin ama bu kadar da yakmayın canımı." Savaştım, öylece kaçmaktansa darbe yemek iyidir. "Ya da sikeyim derdinizi, siz kimsiniz ki beni üzeceksiniz?" Dizlerimin üzerine yığıldığım yerden kalktım, sağ elimi kum torbasına geçirmeden önce gözyaşlarımı sildim. "Bir daha beni üzmenize izin vermeyeceğim."

Bu sırada, telefonuma bağlı olan kulaklıklardan ses kesildi ve telefonumun melodi sesini duydum. Aramayı yanıtlayıp yanıtlamamak konusunda kararsızdım. Birkaç saniye boyunca telefon ısrarla çalmaya devam etti. En sonunda ne olacaksa olsun dedim ve aramayı yanıtladım.

"Nare Hanım?"

"Evet, benim."

Bundan bir hafta önce köy okullarına yardım için derneğe başvurmuştum. İzin alabilmek için böyle bir konuyla babama gidemeyeceğimi bildiğimden vazgeçmiştim. Şimdi ise dernek başkanı Melih Bey arıyordu.

"Yarın köy okullarına yardım için Karamus'a gideceğiz. Düşündüm de belki siz de gelmek istersiniz."

"Bu konuyu babama henüz açmadım. Yüksek ihtimal sizinle yardıma gelemeyeceğim."

"Çok üzücü oldu," Telefonun ucundan gelen ses hayal kırıklığına uğramış bir tondaydı. "Babanızın engel olacağını düşündüğünüz için mi istemiyorsunuz gerçekten? Buraya geldiğiniz zaman gözlerinizdeki heyecanı görmüştüm. Eğer öyleyse lütfen bunu düşünmeyin, günübirlik olması için ayarlamalar yapabiliriz."

"Düşüneceğim."

"Sizin gibi siyasi ve sosyal gücü olan bir ailenin kızı derneğimize yardım ederse çok mutlu olacağız. Sevindireceğiniz binlerce çocuk var... Bunu da düşünün lütfen. İyi günler dilerim."

CamScanner ile tarandı

Dönme dolap en tepede durdu. Gözlerimi geçmişin aynasından çektim ve beni izleyen mavi gözlerle çarpıştım. Aklımın bir köşesine dört yıl önceki telefon konuşmasını yazdım, bu konuyla ilgili sormak istediklerim vardı. Lunaparkta olduğumuz süre boyunca Vural'ın gözleri hep üzerimdeydi. Balım tüm oyuncakları kullandı ve en son oyuncak tüfekle balon vurulan yerin önünde durdu.

"Amcam, sanki iki bin şınav çektim. Öyle yordun beni. Bu da son."

"Tamam, amcacım. Söz, bu son! Bak, şuradaki tavşan ne kadar güzel. Lütfen balon patlat, kazan onu bana!"

Sekiz balonu vuran kişi oyuncak araba, on iki balon vuran kişi de Balım'ın istediği oyuncak tavşanı kazanacaktı. Vural adama ücreti ödedikten sonra oyuncak tüfeği aldı ve balonları yavaş yavaş vurmaya başladı. On iki balonun her birini vururken biri bile sekmedi.

Gözlerim bana doğru dönük olan tavşana kaydığında tüylerim ürperdi. Başıma giren ağrı kalbimle birlikte zonklamaya başladı. Oyuncak tavşanın kara gözleri gittikçe büyürken tırnaklarımı avuç içime geçirdim. *Bir küçücük tavşancık varmış*, dedi zihnimdeki o ses. *Babası onu çok çok merak edermiş.*

Yapma, Nare. Toparlan. Balım burada. Onu korkutmak istemezsin.

"Amcam kazandı!"

Satıcı adam oyuncak tavşanı aldığında bile kara gözleri üzerimdeydi. Mavi renk bedeni, kocaman gözleri ve büyük kulakları korkutucuydu. *Hayır, Nare. Sen korkmazsın ki tavşanlardan. Çok seversin onları.* Artık değil. Bir el belime dolandığında ne zaman yumduğumu bilmediğim gözlerimi açtım ve mavi gözlerin sahibini gördüm. "Çok tuhafsın bugün," Tek kaşı sorguyla havalandı. "Bizim seninle denize karşı çay içip konuşma vaktimiz gelmiş. Hadi gel. Balım'ı eve bıraktıktan sonra sahile inelim."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Balım arka koltuğa geçmemi istemiş, sonra da yüzünü sevdirerek uykuya dalmıştı. Cansu'nun evine geldiğimizde Çağlar onu kucağına almış, odasına çıkarmak için Cansu'ya yardım etmişti. Çağlar da bizimle sahile gelecekti, bu yüzden onu bekliyorduk.

Vural çatık kaşlarıyla sabit bir noktaya bakarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bir sıkıntı var, onu nasıl halledebilirim diye düşünüyorum."

Gözlerimin önüne düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ne sıkıntısı?" diye sordum, ses tonum endişeli çıkmıştı.

"Gittiğimiz yer Türk çayı demliyor, ben de kaçak seviyorum. Türk çayı istemiyorum da diyemem öyle, Çağlar'a bunu söylersem esprinin kırkı çıkana kadar dalga geçer."

"Sen... Manyak mısın? Hayır, kusura bakma ama ödüm bokuma karıştı burada. Karşıdaki arabaya bakıyorsun, birini gördün sandım..."

CamScanner ile tarandı

"Kaç gündür içtiğim çaylar ağzımın içini ıslatmıyor, zehir içiyormuşum gibi hissettiriyor, Nare. Ne yapayım?"

"Neden Türk çayı istemiyorum, diyemiyorsun ki?"

"İçinde *Türk* geçiyor dersem bir *manyak* daha gelir herhâlde. Diyemem, Nare."

"Peki, direkt olarak kaçak çay istiyoruz, desek nasıl olur? İyi bir fikir gibi sanki he?"

Vural'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "He, iyi dedin onu. Ben söylemem ama sen söyle."

"Tamam, asker. Ben söylerim. Sen hiç merak etme."

Çağlar yavaş adımlarla araca doğru yürürken Vural oturduğu yerin camını indirdi. "Hızlan biraz."

"Komutanım, ani bir kararla Karamus'a gitmek, sonra geri dönmek, döndükten sonra kışlaya gitmek beni yordu."

"Ben onu sormadım ama sen bilirsin..."

"Biliyorum, Komutanım. O yüzden anlattım ben de."

Çağlar, arka koltuğa geçtikten sonra Vural motoru çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz, Komutanım? Canım çok kelle paça çekti."

Vural alay dolu bir ifadeyle, "Üzerine de pul biber ister misin?" diye sordu.

"On numara olur, Komutanım."

"Çay içmeye gidiyoruz."

"Çayı kelle paçadan sonra da içebiliriz, Komutanım."

"Nare'nin canı çay istiyor." Göz ucuyla bana baktı. "O yüzden hemen çay içeceğiz."

"Kelle paça hiç içmedim, bilmiyorum. Çay mı güzel kelle paça mı?"

"Çaydan önce kelle paça içmek, Kelle paçadan sonra da çay içmek daha güzel bence, Narecim."

İkisi de manyak bunların.

"Askerlik arkadaşın mı lan Nare senin?"

"Asker arkadaşım olsaydı çok dayak yerdim, Komutanım. İyi ki de olmamış."

"Nare'den değil, benden yiyeceksin birazdan, asker! Haberin olsun!"

"Şu an mesai saatleri dışındayız, Vuralcım. *Komutanım* dememe bakma, alışkanlıktan."

"Pezevenk seni..." diye mırıldandı. "Biliyorsunuz, bizi yalnız o paklıyor."

İşe bak sen. Hiç üzülür mü?

"Çayı güzel mi oranın?"

"Türk çayı değil, Komutanım. Bu sizi üzer mi?"

"Nasıl Türk çayı olmaz ya? Neyse artık, mecbur içeceğiz... Kelle paçayı içtikten sonra çayları da sahil kenarında içeriz."

Yirmi dakikanın sonunda, Çağlar'ın bahsettiği küçük işletmeciye geldiğimizde Vural aracı kaldırıma park etti. Koltuk altı değneklerimi almak için arka

CamScanner ile tarandı

koltuğa uzandığımda, "Ben sana yardım ederim," dedi Vural tok bir sesle. "Gerek yok o zibidiye."

"İnsanlara ve cansız varlıklara isim koymaların aşırı tuhaf," dedim. "İnsanların kim olduklarını sorma *üslubun* kadar hatta." *Süt annemin oğlu Emre'ye 'cinsi ne bunun' diye sorması gibi...*

"Az kaldı, yakında bana dağda kaldığım için vahşi de dersin. Bak nasıl da aklında kalmış? *Bu kim,* diye sorsaydım kalmazdı."

"Siz neden bugün böylesiniz?" diye sordu Çağlar, gözleri şaşkınlıkla ikimizin yüzü arasında gidip geliyordu. "Birbirinizle vakit geçirdikçe böyle oldu sanırım."

Benim bunu yapma sebebim bugün hatırladıklarımdı. Suçlusu Vural değildi, biliyordum ama kendime de engel olamıyordum. Bazen olur. Neye, kime öfkelendiğinizi bilmezsiniz ama tüm gün ateş topuymuş gibi gezersiniz. Bir sebebim vardı ama o sebebin gerçekliğinden emin değildim. *Söyle, gerçek ya da değil. En azından asker katili olmadığını hatırladığını söyle.*

Vural sessiz kaldı. Ben de ona uydum, ağzımı açmadım. Mavi gözlerin sahibi araçtan indi ve arka kısmından ön yolcu koltuğunun olduğu yere, yanıma geldi. Kapımı açtığında sert bir rüzgâr kokusunu solumama neden oldu. *Kokusu...* Sessiz bir iç çekiş... Bir eli usulca belime kayarken sağ elim boynuna çıktı ve ondan gücümü ondan alarak ayağa kalktım. İyileşmek üzere olan ayağımı kaldırdım, seke seke mekânın kapısından girdim. Çağlar bizden önce her zaman oturduklarını söylediği yere, sobanın yanındaki masaya geçti. Garson geldi, bana tatmam için az kelle paça, ikisi için de *mega* söylediler.

"Bir şey sorabilir miyim?" Gözlerimi Çağlar'ın yüzüne sabitledim. "Bugün neden apar topar Karamus'a döndün?" Sesim son cümlelere doğru daha da kısılmıştı. "O günkü gibi sivil- "

"Arama emrinin ne durumda olduğunu öğrenmeye gittim. Yüzbaşım kadar rütbeli olamadığım için Binbaşımdan bir şeyler öğrenemiyorum. Yüzbaşım da şu an seninle ilgili bir şey soramıyor, kırmızı çizgi yedi," diyerek konuşmamı devam ettirmeme izin vermedi.

Kaşlarımı çattım. "Kırmızı çizgi mi yedi?" Gözlerimi bu kez Vural'a sabitledim. "Bu ne demek oluyor?"

"Binbaşı seninle herhangi bir bağım olmadığı için bu olaydan beni uzaklaştırdı. Abimle olan durumlar da tetikledi. Şüpheleniyor ama gözüyle görene kadar yargılayamaz."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sen Binbaşına sürekli beni mi soruyordun? Neden?" Sessiz kaldı. "Vural, neden bana söylemen gereken şeyler olmuş da susmuşsun gibi hissediyorum."

"Binbaşım artık seninle ilgili hiçbir şeyi öğrenmeme izin vermiyor çünkü... Sivillere gelen notu askerlerimden biri fotoğrafını çekip atmış. Bugün Çağlar karargâha döndü ve ortalığın nabzını yokladı. Dün Komutanımın yanındaydım, iyi bir azar ve kırmızı çizgiyle olayı kapattığımızı söyledi."

CamScanner ile tarandı

Boğazım yanar gibi oldu. Garip hissetmenin yanı sıra sanki biri nefes alamamam için göğsüme ellerini bastırıyorlardı. "Artık yok musun demek mi bu? Sen yoksan... Ben-"

"Verdiğim her söz namusum ve şerefimdir. Bu olay bitene, her şey çözülene kadar yanında olacağımı söyledim. Işıklar hâlâ yanmadı, Nare ama karanlıkta da değiliz."

Babam yanımda değildi. Ablam, hisselerden bahseden aptalın tekiydi. Annem değil yanımda olmak, hiçbir zaman sevmemişti. Emre... Bu konulardan çok uzaktı. Abim... Acı dolu bir kahkahaydı. Evde bile değildi! Yapayalnızdım. Ruhsal değil, bu kez fiziksel olarak da yapayalnızdım. Vural yoksa... Kaldıramazdım ki.

"Siz yemeğinizi yiyene kadar ben... Dışarıda bekleyebilir miyim? Çok..."

"Nare sakin ol, tamam mı? Ben buradayım, hiçbir yere gitmeyeceğim. Seni yalnız bırakmayacağım. Aramın iyi olduğu askerler var, onlardan haber alacağım. Ne oluyor, ne bitiyor öğreneceğiz."

"Ama birkaç gün öncesi gibi olmayacak. Karamus'a dönmen gerekecek, ben gelemeyeceğim, polise gidemiyorum çünkü ne olursa olsun seni harcayamam. Yapamam..."

Oturduğum yerden kalktığım an o da benimle ayaklandı. Bir eli belime kaydı, beraber dışarı çıktık. Gözlerimi yumdum, her şey çok fazla üst üste geliyordu. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaydı. Her şey bu kadar üst üste geldiğinde ve elimden hiçbir şey gelmediğinde sessizliğe gömülürdüm. Sessizliğe gömülemiyordum çünkü farkındaydım, o zaman bile durulmayacaktı. Hayatım yeterince mahvolmamış gibi *beklesen de boş,* diyordu zaman. *Sabretsen de. Devam et yoluna. Sonu ölüm değil miydi bu yolun sen de o yoldan dönmedin mi?*

"Nare, bana bak," dedi yumuşacık bir sesle. Ses tonu aramızdaki boşluğu doldurdu âdeta. "Ağlama." O söyleyene kadar ağladığımın farkında bile değildim.

"Ağlayamayayım, tamam. Söyle bana o zaman, şimdi ne olacak? Sen yoksan, nasıl..."

Başparmağı buz kesen yanağımdan kor bir ateş gibi düşen gözyaşlarıma ulaştı ve nazikçe sildi. "Buradayım," dedi fısıltıyla. "Oradan bakınca gitmiş gibi mi duruyorum? Nereye gidiyorum?"

"Ama öyle demiştin," Burnumu çektim. "Aileni bulduğumda yollarımız ayrılacak demiştin."

"Ailenin düzgün olduğunu düşünüyordum çünkü o zaman. Seni de bu işin peşini de bırakmazlar sanıyordum." Bir eli belime kayarken diğer eli saçlarıma uzandı. Belimdeki eli bedenimi kendine doğru çekti. Yüzümün sağ tarafını göğsüne yasladım. Parmaklarını yavaşça saçlarıma daldırdı ve birkaç kez gelgit yaptı, sonrasında daha da yavaşladı. Kalp atışlarım hızlıydı ama bedenim az önceki gibi titremiyor, gözyaşlarım akmıyordu. Yüzüme doğru esen rüzgâr sayesinde kokusunu soludum. *Kokusu...* Gözlerinde gördüğüm anlayış ve umut kokan sözleri kadar etkiliydi.

CamScanner ile tarandı

"Sadece..." Birkaç saniye bekledi. "Basın toplantısının ne zaman yapacağını öğrenmen gerekiyor. Elinden geldiğince dört ya da beş gün sonrasına ertelemen gerek."

"Çünkü gitmek zorundasın..."

"Çağlar burada, seninle kalacak. Yokluğumu aratmayacak. Mecburum, Nare. Normal şartlarda bu kadar süre bile ayrılamazdım karargâhtan. Basın toplantısının olduğu gün geleceğim, şimdi bu konuşmanın üzerine doğru olmadı biliyorum ama bir çaresini bulacağım. *Yanımda olabilmen ve yanında olabilmem* için bir çare."

Bir adım geri gittim, buğulu gözlerle yüzüne baktım. "Geri döneceksin ama söz ver."

"Söz, Kelebek Nar. Söz."

"Toplantınız bittiyse yemekler geldi. Ben başladım, sizi bekleyemedim ama Komutanım soğuk yemek sevmez. Karamus'a döndüğümüzde bin şınav çektirmemesi için de söylemeye mecburum."

"Hadi yırttın, zibidi. Karamus'a gelmiyorsun bugün. Nare basın toplantısı yapana kadar işlerimi halledeceğim."

"Nasıl emrederseniz, Komutanım."

Vural gelmek için söylenip durduğu kelle paçadan iki kâse içtikten sonra çaylarımızı almış, sahil kenarına geçmiştik. Vural'ın istediği tatta kaçak çaydı, keyifli ve memnun yüz ifadesinden de anlayabiliyordum. Vural aracın camlarını yarıya kadar indirdi ve deniz kokusu burnumuza doldu.

"Şimdi sıra sen de," dedi Vural. "Bugün kafede bir şey oldu. Anlat bana."

"Evet, bir şey oldu ama gerçek olup olmamasından emin değilim, yanılma payı büyük."

"Bir şeyler mi hatırladın?"

Çağlar'a döndüm. "Sen oradayken kaçtığım gece... Bir teröristi mi yoksa askeri mi bıçakladım?"

"Askeri bıçaklamış olsaydın burada olmazdım ama teröristi de bıçaklamadın. Hiç kimseyi bıçaklamadın."

"İşte bundan emin değilim. Ne bıçakladım diyebiliyorum ne de bıçaklamadım. Bu konuyla ilgili netliğe ihtiyacım var."

"Biri seni rahatsız mı etti?" Vural'ın ses tonu da bakışları da değişmiş, karanlık bir ifadeye bürünmüştü. Sanki birinin beni rahatsız edebilme ihtimali bile olamazmış gibi bakıyor, *o ihtimali yerle bir ederim* dercesine bağırıyordu.

"Yalan söylemek istemiyorum, birini gördüm ama yanılıyor da olabilirim. Bilmiyorum. Ne söylersem söyleyeyim sıfırla çarpacağız ve hiçbir şey elde edemeyeceğiz."

Başını sallamakla yetindi. Kısa bir süre sonra motoru çalıştırdı, caddeden ara sokağa girdi ve dakikalar sonra müstakil bir evin önünde durdu. Çağlar, "İyi geceler, Nare," diyerek araçtan indi. Ben de ona *iyi geceler* dedim ama sesim çatallaşmıştı. Vural'a bakamadım. Baksaydım eğer... Bakamazdım işte.

CamScanner ile tarandı

"Eve gitmek istiyor musun?"

"Ev?" Tek kaşımı yukarı doğru kaldırdım. "Ev diyemem artık oraya. Cehennem desem abartmış olur muyum? İki gün önce başıma yıkıldı çünkü."

"Gitme o zaman," Sertçe yutkundu. "Yani git tabii de sabah havalimanına giderken bırakırım ben seni."

Birkaç saniye bekledim. Hevesli görünmemem gerekiyordu. "Olur, öyle yapalım o zaman ama Cansu..." *Aynen, hiç hevesli görünmedin. Beş saniye daha beklesen Vural der ki ne kadar zor bir kız.*

"Cansu hiçbir şekilde sıkıntı yapmaz, merak etme."

"Tamam o zaman."

Vural motoru durdurdu araçtan indi ve bu kez ön taraftan dolanarak yanıma geldi. Kapıyı açtı, itiraz etmeme izin vermeden kucağına aldı. "Biliyorum, bıktırdım seni... Sürekli taşıyorsun beni..."

"Bir haftaya kalmaz çıkarırlar artık, yavaş yavaş da üzerine basarsın. Ayrıca bıkmadım, Nare. Bıkmam da."

"Bazen sana sinir oluyorum," diye bir itirafta bulundum. "Ama biliyor musun? Hiçbir zaman vahşi demem ya da dağ ayısı. Öyle biri değilsin ki."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Şu ayağın iyileşsin de daha ben seninle çok dalga geçeceğim. O zaman dersin vahşi, beni rahat bırak artık diye."

"Zamanı geldiğinde düşünürüz o kısmı."

Vural bedenimi kucağına almadan önce evin anahtarını avucuma bırakmıştı. Hafifçe eğildikten sonra kapıyı açtım. Vural, Cansu'ya seslendi.

"Hoş geldiniz," dedi Cansu merdivenden inerken. "Nare, bugün daha iyi misin?"

"Teşekkür ederim, daha iyiyim."

"Dolapta sizin için yemek ayırdım. Hazırlayayım ister misiniz?"

"Ne yaptın kız? İki kelle paça gömdüm, ağzıma tek bir şey daha atarsam midem patlar ama söylemesen de ölürüm."

"Karnıyarık yaptım."

"Çok sevmem, iyi oldu."

Ben severdim. Hem de çok. "Teşekkür ederim, Cansu. Ben de tokum." *Hiçbir şey yemedin ki Nare. Hamburgerin yarısını Vural lavaboya gittiğinde kediye verdin, kelle paçadan bir kaşık aldın, midem iyi değil deyip bıraktın. Açsın işte, utanma.*

"Lütfen çekinme," dedi Cansu. "Nare, çok erken uyanacağım için pek kalamayacağım yanında. Yatağın üzerinde pijamalar var, tertemiz hepsi, yeni yıkadım. Yatağını da yaptım. Geleceğini bilmiyordum ama ne olur ne olmaz dedim."

Hayır, Nare. Ağlama. Sus. "Teşekkür ederim, ben..." Sesim titriyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, yalnızca çok teşekkür ederim."

"Teşekkür etme lütfen. Vural sabah Karamus'a dönecek ama sen burada, benimle, bizimle istediğin kadar kalabilirsin. Ve lütfen, Vural gitti diye buraya gelmemezlik yapma. İstediğin zaman seni alırım."

CamScanner ile tarandı

"Teş-" Gülümsedim. "Çok sağ ol. İyi geceler."

"Sana da... Vural, Nare'yi odasına bıraktıktan sonra bir iki dakikanı ayırabilir misin bana?"

"Tamam. Salona geç, geliyorum."

Bir merdiven çıktık, sola döndük, koridorun sonundaki odaya geçtik. Vural bedenimi yatağa bıraktıktan sonra Cansu'nun bıraktığı düz model, lacivert renk pijama takımını bana verdi. "Halledebilirsin değil mi? Halledemezsen," Cebindeki telefonumu çıkardı. *Sadece onunla görüştüğüm ve sadece onun numarasının olduğu telefonu.* "Ara beni. Cansu'yu gönderirim."

"Tamam. Gitmeden önce lütfen uyandır beni, bir an önce eve dönmem ve basın gününü kararlaştırmam lazım."

Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Bir an önce mi?"

"Hı hı," diyerek onu onayladım. "İyi geceler, Yüzbaşı."

Odadan çıkmadan ve kapıyı kapatmadan önce mırıldandı. "İyi geceler, Nare."

Vural gideli yarım saatten fazla olmuştu ama hâlâ uyuyamamıştım. *Karnımız aç çünkü Nare.* Yattığım yerden doğruldum; sağlam olan ayağımın üzerine basarak ayağa kalktım, oldukça yavaş adımlarla, alçıda olan ayağımın üzerine basmamaya özen göstererek odadan çıktım. Koridoru bitirip merdivenlere geldiğimde alçıda olan ayağımı kaldırarak yine yavaşça, seke seke indim.

Ayaklarım çekine çekine mutfağa yönelse de midemden gelen gurultular bu durumdan bir hayli memnundu. Mutfağa girene kadar ankastre ışığının altında yemek yiyen Vural'ı fark edememiştim.

"Cansu, sakın bana gecenin bu saatinde yemek yenir mi deme. Nare'nin yanında ekme-" Yüzünü bana döndüğü an göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü ve parmaklarının arasındaki kaşık parkeye düştü.

"Yanımda ekmek yemekten çekindiğin için doymadın mı?"

Sertçe yutkundu. "Aç mısın? Şey, öyle değil de sen nasıl? Ayağın acımıyor mu?"

"Eskisi kadar değil, merak etme. Üzerine basmadım. Seke seke indim merdivenden."

"Yine de dikkat et," dedi yere düşen kaşığı almak için eğildiğinde. "Gel sana da koyayım yemek. Açsındır."

"Su içmek için..."

Tek kaşını alayla havaya kaldırdı. "Komodinin üzerine koymuştum."

İşaret ve başparmağımı tamamen birleştirmeden boşluk bırakarak, "Şu kadarcık acıktım," dedim.

"O zaman gel, şu kadarcık ye."

Mutfak dolabından aldığı tabağa biraz pilav ve karnıyarık bıraktıktan sonra Cansu'nun hazırladığını söylediği limonatadan da bir bardak koydu. Pencere önündeki yemek masasına geçtiğimizde sandalyeyi çekti ve oturmama yardımcı oldu. Kendi de karşıma geçtikten sonra sessizce, küçük bakışmalarla yemeğimizi yedik.

CamScanner ile tarandı

"Seni ilk kez tabağını bitirirken görüyorum."

"Çünkü açtım."

"Neden uyumadan önce bana söylemedin peki? Ben düşündüm aslında, biliyor musun? Ama seni zorlamak istemedim," Birkaç saniye durdu. "Böyle yaparsan nasıl seni bırakıp giderim ben? Aklım sen de kalacak," Bakışlarını kaçırdı. "Yani daha yeni yeni iyileşiyorsun, hiçbir şey yiyip içmezsen basın toplantısına kadar güç toplaman zor."

"Haklısın, elimden geldiğince dikkat edeceğim yeme ve içme düzenime."

"Ağrıların olursa ilaç almayı aksatma. Bir de... Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Olaylardan nasıl haberdar olacağımızı mı buldun?"

"Evet ama bir anda verilebilecek bir karar değil, iyi düşünmemiz gerek. Birçok şey düşündüm ama her yol buna çıkıyor." Birkaç saniye bekledi ve yavaşça başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Uçağım sekizde. Saat altıda evden çıkacağım, seni de uyandırırım ve detaylıca konuşuruz. Olur mu?"

Yüz ifadesi tedirgindi ve ses tonundan kasvet akıyordu.

Yutkundum. "Pekâlâ, o zaman konuşalım."

Yediğimiz yemeğin bulaşığını alan ben, bulaşık makinesine yerleştiren ise Vural oldu. Sonrasında mutfaktan çıktık, bir şey söylememe izin vermeden kucağına aldı. Adımlarımızın haricinde bir ses yoktu, ta ki merdiveni bitirene kadar.

Cansu'nun odasından ağlama sesi geliyordu ve bir adam konuşuyordu. Vural'ın bedeni kaskatı kesildi.

Cansu, "Seni çok özlüyorum," dediğinde Vural yutkunamadı. Gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Bir mucize olsun diye çok dua ettim. Yıllardır bekliyorum, mucizelere sonsuzluk lazımmış ama o kadar yaşayamam ki."

Vural'ın adımları sesin geldiği odaya doğru yöneldi. Ona *yapma* dercesine baktım ama dinlemedi. Bedenimi aralık olan kapının önüne bıraktığında kayıttan geldiğini anladığım, canlı durmayan ses daha da netleşmişti.

"Bal bebeğim, babacığım," dediğinde kimin olduğunu anladım. *Balım'ın biricik babası. Ömer Halis Ahıskalı. "Sana bugün masal anlatacağım."*

"Yengem video kayıtlarını açmış, yıllar sonra..." dedi Vural dağılmış bir ses tonuyla. "Hiçbirimiz izlemeye cesaret edememiştik. Balım'ın bu kayıtlardan haberi yok, ağır travma geçirir diye doktoru izletmememiz gerektiğini söyledi."

"İzlemek istiyor musun?"

"Cesaretim yok," dedi fısıltıyla. "Ama abimi çok..." *Özledin.*

Kapıya doğru giden ayakları çekingen ve cesaretsizdi. *"Sana bu masalı anlatabilmek için kırk tane masal kitabı aldım, inan bana güzel kızım, en güzel son hangisiyse onu ezberledim."*

Vural gözlerini bile kırpmadan ekrana bakıyordu. Cansu, Vural'ı gördüğü an elindeki kumandayla kaydı durdurmak istemişti ama Vural onu bakışlarıyla durdurmuştu. *"Uzak diyarlar içinde güzel mi güzel Balım adında güzel bir*

CamScanner ile tarandı

prenses yaşarmış... "Göz ucuyla ekrana baktığımda adamın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Bu kaydı başlatmadan önce ağlamıştı. *"Her sabah erkenden kalkar, kahvaltısını yaptıktan sonra buz pistine gider, oradaki ayı arkadaşlarıyla vakit geçirirmiş... Annesi ve babası uyandıklarında onu göremediği için endişelenmiş, Balım eve döndüğünde annesi onu çok merak ettiklerini, artık buz pistine gitmesine izin vermediklerini söylemiş ama bu gece, buz pistinde çok güzel bir balo olacakmış... Saraydaki muhafızları kandırmış ve gece o baloya gitmiş..."*

"Nare, bu kimin sesi?" Kayıt anında kesildi. Omzumun üzerinden Balım'a baktığımda uykulu ve şaşkın gözlerle beni izlediğini gördüm. Balım, "Kimin sesiydi?" diye sordu bir kez daha. "Amcam masal mı anlatıyordu sana?"

Cansu kırmızı gözlerle odadan çıktığında ağlamasını durduramadan Balım'a sarıldı. "Çok özlemiştim, özür dilerim..."

"Kimi çok özledin, anne? Neden ağlıyorsun?"

Vural donuk gözlerle odadan çıktığında bakışları ilk önce bana, daha sonrasında Balım'a takıldı. "Baban..." dedi, yutkundu. "Senin için..." Yutkundu. "Masal anlatmış, videoya çekmiş..." Yutkunamadı. "Hani hep bana soruyordun ya, *amca neden bana masal anlatmıyorsun,* diye... Sana babandan başka kimse böyle güzel masal anlatamaz ki."

Çenesi titriyordu, kirpikleri ıslaktı. "İzlemek ister misin?"

Balım göz bebeklerini büyüterek Vural'a bakmaya devam ediyordu. Gözlerindeki tepki yerini bomboş bir ifadeye bırakırken, "Babamın sesini mi duyacağım?" diye sordu. "Amca, babam gelsin. Söyle, gelsin. Şehit olmasın, biz o şehit olunca üzülüyoruz, bir daha şehit olmasın, gelsin babam."

Şehit olmak ne demek bilmeyen çocukların babası şehit mertebesini taşırken omuzlarına, hiç acımazlar mı onları öldüren vicdansızlar?

Vural sırtını döndü. "Kandırıyorsunuz beni! Başkası o değil mi? Babam değil benim! Olsaydı gösterirdiniz bana!"

"Amcam," dedi titrek bir sesle. "Yapma ne olursun."

"Yalancısın işte!" Balım, Cansu'yu iterek odasına doğru ilerledi. "Babam değil... Yalan-"

Balım dakikalardır buğulu gözleriyle çıtını bile çıkarmadan ekrandaki yüzü izliyordu. Balım ekrandaki yüzü izlerken Vural ona bakamadı. Gözlerini duvardan çekemedi.

"Babacığım," dediğinde tutamadım gözyaşlarımı. Küçük avucunu bir de babasının yüzüne yaslamıştı, yanağını severek konuşuyordu. "Neden gelmiyorsun? Çok şehit olmadın mı sen? Gelsene artık."

"Nare, hazırlan çıkalım," dedi Vural kaskatı bir sesle. "Üzerimi değiştireyim, aşağıda bekleyeceğim seni. Hazır olduğunda söyle, yukarı çıkar alırım seni. Benden habersiz aşağı inme sakın, basma ayağının üzerine daha fazla."

Hiçbir şey söylememi beklemeden gözlerimin önünden hızla kayboldu. Cansu, "Yalnız bırakma. Mahveder kendini. Ben sadece..."

"Balım'a baksan iyi olur, onu düşünme. Ben yanında olacağım..."

CamScanner ile tarandı

Eve dönüş yolunda ses kaydı açılmadı. Vural'ın dediğine göre Cansu kaydı kapatmamış ve Balım, babasının anlattığı masalı dinleyerek uyuyakalmıştı.

Vural, Karamus'a döneli dört gün oluyordu. Basın toplantısı ise iki gün sonra gerçekleşecekti; bu yüzden Vural uçak biletini ne olur ne olmaz diye gitmeden önce alacağını söylemişti. Sabaha karşı, o havalimanına gitmeden önce konuştuklarımız ikimizin de dudaklarına pelesenk vurmuştu. Zihnim o günden beri çok dalgındı ve kendimde olduğum pek söylenemezdi.

"Çok iyi düşünmeliyiz, sen de ben de," demişti bana. *"Zorlama yok, Nare. İstemiyorsan olmayacak. Birkaç gün öncesi kadar olmasa bile elimden geldiğince konuya dâhil olacağım ve seni korumaya devam edeceğim."* diye de eklemişti.

Basın toplantısı günü Vural'a bir cevap vermek zorundaydım. Vereceğim cevap açıklamalarımı da değiştirecekti. *Belki hayatımı da.*

"Nare, Komutanımla konuştunuz mu hiç?" Çağlar'ın sesiyle düşüncelerim bölündü.

"Hayır, müsait olduğunda yazacağım demişti ama dört günden beri çıt yok."

"Bana da cevap vermiyor, Uzman Çavuş Serhat'a sordum, odasından çıkmıyormuş. İnzivaya çekilmiş." Dört gün önceki konuşmadan sonra benim zihnim de bitkisel hayattaydı, kendisinden pek farkım olduğu söylenemezdi.

Çağlar en son Vural'la geldiğim hastanenin otoparkına arabayı park etti, arabadan indikten sonra koltuk altı değneklerimi bagajdan aldı ve yanıma geldi. "Bugün bunlardan kurtuluyorum," dedim. "İki ayağımın üzerinde durmam meğerse ne mucizeymiş."

Doktor gerekli olan tüm filmleri çektikten sonra istediğim o haberi bana verdi. Alçım bugün gerçekten de çıkıyordu.

"Alçıdan çıkan ayağın ne kadar iyileşmiş olursa olsun eski gücüne kavuşmuş değil, onu söyleyeyim," Genç adam, uzun kirpiklerinin arasından dikkatlice filmi izlemeye devam ediyordu. "Aynı noktaya vurulan darbe kasların yeniden hasar görmesine neden olabilir, dikkatli ol. Alçıdan sonra bandaj kullanımı zorunlu. Eğer kullanmazsan ağrı ve sızı hissedersin."

"Hepsini eksiksiz yerine getireceğimden şüpheniz olmasın, doktor bey. Aylardır dayanıyorum, şimdi de dayanırım."

"Geçmiş olsun, iyi günler dilerim."

Çağlar koluma girdi ve küçük adımlarla yürümeme yardım etti. Hastane karşısında eczane vardı, girerken görmüştüm. "Hastaneye girmeden önce..."

"Biliyorum, Tekmeci Nare. Eczane var, bandaj falan filan... Komutanım gitmeden önce almıştı lazım olan her şeyi. Arabada."

Günler önce söyledikleri bir kez daha kulaklarıma uğuldadı. *"Her şeyi göze alacağız, bu süreçte seni bir kez bile yalnız hissettirmeyeceğim. Nare, kapana kısıldım. Hareket edemiyorum. Hani bana demiştin ya, bir şeye ihtiyacın olur, olmaz dersin ama olur ya... İkimiz için. Sadece kendimi düşünerek bencillik yapmıyorum inan bana."*

CamScanner ile tarandı

Yalnız hissettirmeyeceğim, demişti. Ama daha ona bir cevap vermemiştim ki. *Cevap vermesen bile,* diyordu sanki. *Seni yalnız, bir başına bırakmayacağım.*

Çağlar yalıya giden sokağa girdi. Dakikalar sonra motoru evin önünde durdurdu, araçtan inmeme yardımcı olduktan sonra, "Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım," dedi kibarca.

"Basın toplantısına kadar evden çıkmayacağım. O gün Vural gelmiş olur, beraber gideceğiz."

"Ablan konuşma metnini atmadı mı hâlâ?"

"Avukatla görüştüm, bugün yollayacak. Çağlar... Her şey için teşekkür ederim."

"Nare, bir şey soracağım."

"Sor bakalım."

Koyu renk gözleri tereddütle bana bakıyordu. "Sen bu profesyonel tekmeciliğe can sıkıntısından mı başladın?"

Güldüm. "Dün gece uyumadan önce sana tekme attığım sahneyi canlandırdım gözümde. Tüfeği kalbine dayadığımda gözlerindeki korkuyu görmüştüm ama yine de güvenememiştim sana. Keşke güvenseydim, bilemezdim tabii..."

"Yeniden tekmelemeden önce kurban olayım haber ver, çelik yelek giyeyim." O gün isteseydi beni alt ederdi ama istememişti. O, eğitimli bir askerdi. Yalnızca gücünü üzerimde denememişti. Keşke... Keşke ve yine keşke... İnansaydım ve bekleseydim. *Onun gelmesini.* Ama... Bazen kaderimiz bize gelmezdi. Biz ona giderdik. Öyle demişti babaannem. *Çok bilmiş, çok şey görmüş yaşamış. Ondan öyle.*

"Bir daha kaçırılmayayım, sen de terörist olma tekme de atmayayım. Lütfen."

İkimiz de güldük. "Balım'ı okuldan alacağım, geç kalmayayım. Dikkat et."

Çağlar kısa bir süre sonra caddede kaybolurken sırtımı döndüğümde görevli kulübesinde beni izleyen babamı gördüm. Gülen yüzüm anında değişirken küçük adımlarla eve doğru ilerlemeye başladım. Ruhsuz bakışlarım yüz hatlarıma dağılırken dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı.

"Kim bu gülümsediğin adam?" Ona cevap vermedim. Günlerdir yaptığım gibi görmezlikten geldim. "Nare, konuş artık benimle!" *Siyah renk ojeden sıkılmıştım. Kırmızı mı sürseydim?* "Amacın beni delirtmekse eğer başarıyorsun. Bir kere dinle." *Belki de mavi* sürmeliyim. *Yok yok, mavi* değil, siyahtan devam biz.

"Ne olursun bir kere konuş benimle. Dinle."

"Sen beni hiç dinledin mi?" Titreyen ellerimi görmemesi için kollarımı birbirine doladım. Yüzümdeki ifadeyi görsün diye günlerdir kaçındığım gözlerine baktım. Bana yaptığı zorbalığın izleri her yanıma dağılmıştı çünkü. *Senin için özel hoca tuttum! Piyano öğreneceksin! Matematik dersleri alacaksın, tiyatroya gideceksin, bir saatin bile boş geçmeyecek, boks kursuna yazdırdım! AVM'lerde vakit harcama, sana göre uygun kıyafet göndereceğim, birini seç ve giy! Lisedeki arkadaş-*

CamScanner ile tarandı

larınla iyi geçiniyorsun, biz seni bunun için mi gönderiyoruz oraya? Orası olmaz! Başka okula gideceksin!

Senin kadar acımasız değil sesim ama sen onu da anla. Bak, ölümden döndüm. Bir kere bile olsun, *nasılsın* diye sordun mu bana? Benden nefret ettiğini düşündüğüm annem vicdana geldi, sakinleşeyim diye benimle uyudu. Saçlarımı sevdi. *İlk kez.* Sen beni gördün mü? Ne istediysen giydim, nerede oku dediysen okudum, ne ye dersen onu yedim! Ağlamamak için kum torbasına yumruk atmayı, tüm hıncımı ondan çıkarmayı öğrendim. Büyüdüğüm için özür dilerim, baba. Keşke saçlarını sevmeye kıyamadığına inandığım o kız çocuğu olarak kalabilseydim." Buğulu gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Seni dinlemek istemiyorum. Hisseleriniz, iki milyon dolarlık projeleriniz, siyasi ve sosyal gücünüzün zedelenmesi... Hepsi benden daha önemliymiş."

"Varlıklarım hiçbir zaman ailemden daha önemli olmadı! Olmayacak da!"

"Keşke sana inanabilseydim..."

"İki yıldan beri o dernekle beraber çalışıyormuşsun! Bunu bana neden söylemedin?"

"Söylemek istemedim. Küçük bir çocuğa özel ders veriyorum, bunu da söylemek istemedim. İyi bir evlat değilim, dizinin dibinde duramam artık!" Bu cümleleri söyleyen ben miydim? Korkardım, üzülürdüm, kırarım diye konuşamazdım ki. "Zor bir karar aşamasındayım. Bak, belki de bunu hiç bilemeyeceksin."

Sırtımı üzgün ve şoka uğramış yüzüne doğru döndüm. "Bir ömür verdim sana ben! Karşılığında bunu almak için mi? Bunları duymak için mi?"

"Aklımı kaybettim ben, baba! Aklımı kaybettim! Polise haber veremedin, yanıma da mı gelemedin? Benim tanıdığım, uğruma ömür veren babam Karamus'u altını üstüne getirir, bana ulaşırdı! Bir de sosyal medya hesabımı hackletip açıklama yaptırmışsın... *Teröristler tarafından kaçırılmadım, eğitim ve seyahat amaçlı bir süre Amerika'da olacağım*, diye!" Güldüm, alay doluydu. "Seni dinlememi istiyorsun. Gerçekleri verecek misin bana? Beni kaçıran adamlarla ne ilgin olduğunu söyleyecek misin?" Sertçe yutkundu. Sırtını döndü, park hâlindeki araca doğru ilerledi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Arka bahçeye, mutfak tarafına geçtiğimde annemin Şebnem'le kış bahçesinde kahve içtiğini gördüm. Annem beni görür görmez oturduğu yerden kalktı, boydan boya cam olan kapıdan geçti. "Nare, çıkardın mı alçıyı? Ne dedi doktor?"

Bu ilgi neydi? Beni gördüğünde yolunu değiştiren kadın, yanıma mı geliyordu? "Bir sorun yok, iyiyim," dedim soğuk bir sesle. Gözlerimi Şebnem'in yüzüne diktim, sert bakışlarım üzerinde gezinirken konuşmaya devam ettim. "Bu kızın evi yok mu? Niye sürekli burada?"

"Birazdan gidecek... Aç mısın? Ceylan'a en sevdiğin yemekten yaptırıyorum akşam için. Geldiğinden beri odadasın, yemeğe inmiyorsun... Yapma böyle." Neden bana iyi davranıyordu? En sevdiğim yemeği biliyor muydu da yaptırıyordu Ceylan anneme?

CamScanner ile tarandı

"Neymiş en sevdiğim yemek? Nasıl bilebilirsin ki? Ceylan anneme sorup öğrenmişsindir."

"İyi hissetmen için ne gerekiyorsa yapacağım, Nare," Annemin sıcacık bakan gözleri yüzümde geziniyordu, yabancıydı bu tavrı. Bana bakarken hiç görmediğim bir duyguydu. "Kahve içer misin? Söyleyeyim, Ceylan yapsın hemen."

"Abim nerede? Neden kaç günden beri göremiyorum onu?"

"Abin Amerika'da," dedi gözlerini kaçırarak. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

"Telefonuna neden bakmıyor?"

"Saat farkı var ya, Nare. Müsait olduğunda..."

"Dört günden beri bana ayıracak beş dakikası bile yok mu? Siz iyi misiniz? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatınıza devam edebildiniz?" Annem konuşmak için dudaklarını araladı ama onu durdurdum. "Ablam geldi mi?"

"Unuttum söylemeyi... Eve döndüğünde odasında bekleyeceğini söylemişti. Yarın basın toplantısında söyleyeceklerini hazırlamış, ben de gördüm. Kurtarılır."

"Anne, biz artık hiçbir şeyi kurtaramayız..."

"Nare, öyle deme... Babanın bize açıklayamadığı sebepleri olduğunu biliyorum... İnan bana, sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum. Elim kolum bağlıydı. Polise gidemedim, babamdan yardım isteyemedim, babanla arasının iyi olmadığını biliyorsun. Sadece beklemek zorunda kaldım."

Samimiyetine de söylediklerine de inanmıyordum. "Neden hiç merak etmedin beni?"

"İlk günler inanmadım, kafanı dinlemek için bizden uzaklaştığını düşündüm... Video geldiğinde şoka uğradım, baban halledeceğini söyledi. O pisliklerin hesabına para yatırdığını bilmiyordum! Yemin ederim, kızım... Bana yalnızca halledeceğini ve ağlamamam gerektiğini söyledi..."

"Biz artık ne halledebilir ne de kurtarabiliriz..."

Bir şey söylemesine izin vermeden yanından ayrıldım. Abimin günlerdir evde olmamasından şüpheleniyordum; hepsi ezberletilmiş sözlerdi, babamda annemin söylediklerini söylemişti keza ablam da. Abime hiçbir şekilde ulaşamıyordum. Arkadaşları da Amerika'ya gittiğini söylemişti. Gerçekten de gitmiş miydi? Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Durgun adımlarla asansöre doğru ilerlerken duvara asılmış olan aile fotoğraflarımıza göz gezdirdim. Kötü bir çocukluk geçirmemiştim; *sevilmedim* diyemezdim ama kalbimde hep boşluk hissetmiştim. On bir yaşımdan sonra çok daha fazla hissetmiştim.

Ablamın odasına girmeden önce kapıyı tıklattım. *Gel* diye seslendikten sonra kapıyı açtım ama odaya girmek için hamlede bulunmadım. Denizi gören koltuğunda oturuyordu. Pencereyi açtığı için oda normal sıcaklıkta değildi. "Basın toplantısında söyleyeceklerim hazırmış. Verir misin?"

"Neden odaya girmiyorsun? Gündüz çalışıyorum, gece geldiğimde de odanın kapısını kilitlediğin ve bana cevap vermediğin için konuşamadık hiç...

CamScanner ile tarandı

Bugün erken çıktım holdingden..." Gözleri çıkmış olan alçıma kaydı. "Ayağın nasıl?"

"Bana gerçeklerden bahsedecek misin?" Yüzünde mimik bile oynamadı. Derin bir iç çekerek, "Neden susuyorsun?" diye devam ettirdim konuşmayı. "Söyle, abla. Sen anlat."

"Yapamam..." dedi fısıltıyla. "Sana gerçekleri verebilecek tek kişi var, o da babam. O yapmadan, ben yapamam."

"Basın toplantısına çıkmayacağımdan korktuğu için mi anlatmıyor hiçbir şey?"

"Babam büyük bir projenin içinde," diye karşılık verdi ablam. "Oyunun kurbanı olarak seçilen sen oldun. Eğer o dernekle iş birliği yapmasaydın olmayacaktın. Seni koruyabilecektik. Şimdi her şey için çok geç çünkü seni, bize karşı kullandılar. Görüntülerin ellerinde olduğu sürece kullanmaya da devam edecekler. Tek bir çaremiz var; o da susmak. Kör olmak. Her şeyi yalanlamak ve onları ele vermemek."

"Bana gerçekleri anlatmayacaksınız, öyle mi?" *Lütfen, abla. Yalvarırım anlat bana gerçekleri. Beni o teklifi kabul etme mecburiyetinde bırakma. Ne olursun anlat. Susma. Bileyim.* "Ya o gece kurtulmasaydım? Ne olacaktı?" Acı dolu bir ifadeyle dudaklarımı ısırdım. "Çünkü benden vazgeçtiniz. Her şeyi yalanlamak, kendinizi ele vermemek için benden vazgeçtiniz. Bu yüzden polise gitmediniz, kimseye haber vermediniz."

Tüylerim diken dikendi. Çalışma masasının üzerinde duran dosyalara uzandım; dosyalara baktım, ismimin geçtiği ve *konuşma metni* yazan dosyanın bana ait olduğunu anladığımda elimle kavradım, arkamdan seslenmesine aldırmadan odadan çıktım ve kendi odama geçtiğim gibi kapıyı kilitledim.

♁

16 Mart 2019 - Bir gün sonra...

Yüzbaşı: *Geldim, İstanbul'dayım. Yarın basın toplantısına gitmeden önce ne karar verdiğini konuşalım mı?*

Kalbimi hissetmediğim bir güne uyandım. Eğer hissetseydim şu an makyaj koltuğunda oturuyor olmazdım. İlk önce makyaj bazını yüzüme sürmüştü makyaj artisti olan genç kız; fondöten fırçasına kapatıcılığı çok yüksek olmayan BB kremi tüm yüzüme yedirdikten sonra oldukça sade, gözlerimi ön plana çıkaracak, kahve tonlarında göz makyajı yapmıştı. Pembe alt tonlu allığı elmacık kemiklerime fırça yardımıyla dağıttıktan sonra ben de kirpiklerimi kıvırmış, maskara sürmüş ve en son nude tonlarında bir kalemle dudaklarımı çerçevelemiştim. Göz altlarıma dağılan yorgunluk gizliydi ama durgun bakışlarım için yapabileceğim bir şey yoktu.

Üzerime siyah renk, kol kısmı detaylı blazer ceket, beyaz renk ince askılı bir crop geçirirken altıma da takım olan ceketin kumaş pantolonunu giyinmiştim. Ayakkabılarım ince topuk, kırmızı renk *stiletto*'ydu; sağ ayağım hâlâ şiş olduğundan dolayı bir numara büyük almıştım. Birazdan giyinecek ve basın toplantısının olduğu ofise doğru gidecektim.

CamScanner ile tarandı

"Hepimiz hazırız, Nare Hanım." Kanalın sekreter yardımcısı buraya geldiğimden beri benimleydi.

"Hazırım, ayakkabılarımı giyineyim ve çıkalım."

Sekreter yardımcısı Leyla, *stiletto* ayakkabıyı giyinmeme yardımcı olduktan sonra makyaj odasından çıktık. Bu sırada avucumun içinde sıktığım telefonum titredi.

Yüzbaşı: *Nare, Çağlar seni bir saat önce alışveriş merkezine bırakmış. Az önce seni almak için geri dönmüş ama aramalarına yanıt vermiyormuşsun...*

Yüzbaşı: *Nare, endişeleniyorum.*

Telefonumu *rahatsız etme* moduna aldım. Canlı yayının başlayacağı odaya geldiğimde mikrofonumu taktılar. Leyla, ne yazdığına sadece bir kez baktığım konuşma metnini elime tutuşturdu. Mikrofonum hazır olduktan sonra bir çalışan, "Canlı yayına son üç dakika," diye bilgi verdi. "Nare Hanım, sizi koltuğunuza alalım."

Bugün, babamın arkadaşının sahibi olduğu televizyon kanalına konuktum ve haberlerden önce konuşmama on dakika verilecekti. Alt yazı geçmemişlerdi çünkü hâlâ kırmızı bültenle aranıyordum. Kanal ajansının müdürü yapacağım bu konuşmanın iyi bir reyting getireceğini bildiğinden ötürü kabul etmişti. Babamın arkadaşı olması hiçbir anlam ifade etmezdi, eğer etseydi ondan gizli tutmazdı.

Dün gece defalarca kez bu anın provasını yapmıştım ve işte burada, tüm maskeler yüzümde, yalanlar dudaklarımda, verdiğim kararı açıklayacağım. *Ona ve tüm herkese.*

"Reklamdan çıkıyoruz. Son on beş saniye. Üç, iki, bir. Canlı yayındayız!"

"Herkese iyi akşamlar, değerli izleyenler. Ben Suphi Dalkılınç. *Gerçeklere Doğru*'ya hepiniz hoş geldiniz. Bu akşam yanımda sürpriz bir canlı yayın konuğum var," Kamera bana döndüğünde, "Günlerdir üzerine bir sürü şey yazılan, herkesin konuştuğu, sosyal medya gündeminden düşmeyen bir isim... Nare Mihmallı, bugün Gerçeklere Doğru Programı'nda bize gerçekleri anlatacak. Nare Hanım, hoş geldiniz."

Başımı dik, gözlerimi ifadesiz tuttum ve yüzümde tek bir mimik bile oynamadan konuştum. "Hoş buldum, Suphi Bey."

"Bugün neden burada olduğunuzu biliyoruz, arkadaşlarımdan gelen bilgiye göre bizi izleyen sosyal medya kullanıcıları şaşkın olduklarını yazıyormuş. Doğrusunu söylemek gerekirse beklediğim bir tepkiydi. Öncesine söylemek isterim ki Nare Hanım, anlatıldığı durumlar içinde değil. Bu konuyu tamamıyla yargıya bırakıyorum, ne demek istediğimi o zaman anlayacaksınız," Bakışları yeniden beni bulduğunda, "Bize anlatmak istedikleri var, izin verirseniz soru cevap ilerlemek yerine sözü ona bırakacağım," dedi.

Omurgamdan yukarıya doğru tırmanan titreme hissi bacaklarıma inerken, "10 Ocak Perşembe günü, 2019 tarihinde, köy okullarına yardım etmeye gittiğim dernekle beraber Karamus'a doğru yola çıkmıştım. Oraya gitmemin bir

CamScanner ile tarandı

özel sebebim daha var, eğer izin verirseniz en sonunda açıklamak isterim... İki yıldan beri aynı dernekle hiçbir problem olmada, günübirlik projeler yürütüyordum. Ta ki o güne kadar... Kaçırıldığım ve bir grup terörist tarafından günlerce eziyet gördüğüm o günden bahsediyorum. Ellerinden kurtulmak için çok çabaladım ama olmadı. İki gün boyunca bilinçsiz ve hareketsiz bir şekilde uyudum. Verdikleri suda hareketsiz kalmamı sağlayan bir şey olduğunu anladığımda bir gün boyunca ağzıma hiçbir şey sürmedim. İlacın etkisi geçtiğinde oradan kaçma kararı aldım. Kaçarken teröristlerin elebaşı olduğunu bildiğim adamı bıçaklamak zorunda kaldım. Çünkü ya o ölecekti ya da ben. Başka bir yol yoktu. Kalan son gücüyle günlerdir beni uyuşturdukları maddeyi boynuma sapladı. Yine de vazgeçmedim."

İfadesiz, titremeyen ve ayakları yere sağlam basan cümleler... Öz ve kısa cümleler kurmalısın demişti çünkü.

"Benimle kaçırılan dokuz sivil arkadaşıma yardım etmek için teröristlere ait olan araca bindim. Güvenli değildi ama yapmak zorundaydım. Aracı sürmeye devam ettikçe uyuştum, bir süre sonra da bedenim tamamen uyuştu. Zihnim uyanıktı, tepkiler verebiliyordum ama kaza yapmamak için hiçbir şey benim tarafımda değildi. İlk önce bariyere çarptım, frene basamadım çünkü hiçbir şey hissetmeme duygusu daha da yoğunlaşmıştı. Aracın ön camından fırladım. İlk önce yüzüstü taşlara yapıştım; hızımı alamadım, çok sert bir taşın üzerine sırtüstü düştüm. Ne kadar süre geçti, neredeydim, nasıl bir hâldeydim bilmiyordum..."

Biraz sonra kuracağım cümleler kalbimi sıkıştırıyordu. Titreşen gözlerim anlam veremediğim bir endişe taşıyordu.

"Şimdi izin verirseniz başta bahsettiğim özel sebebe gelmek isterim... Beni kurtaran kişi, *nişanlım ve yakın bir zamanda evlenecek olduğum* Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı'dan başkası değildi."

12 Mart 2019 - Vural'ın Karamus'a döneceği sabah...

Gözleri derin, yakıcı bir hüzünle denizi izlerken rüzgârın uğultusuna karışan bir ses vardı kulaklarımda. *Bazı insanları izlemek huzurdur...*

Bir eli cebindeyken diğer elinde üçüncüsünü içtiği su şişesi vardı... Yarım saate yakın buradaydık; ağzımı açmıyor, sakinleşmesini bekliyordum. Öfkelendiğinde gözlerinin rengi mümkünmüş gibi daha da koyulaşırken çenesi titriyordu. "Seni de sürüklüyorum peşimden, üstelik hiçbir suçun yokken..."

Sertçe yutkundum. "Hiç kimse, kimseyi zorla bir yerlere götüremez ki," Ses tonum yumuşacıktı. "Hâlâ kendini suçluyorsun, görebiliyorum ama kader çarkına engel olamazsın. O gün hastaneye beş dakika erken gidemezdin."

"Ben böyle kaderin gelmişini geçmişini..." Gözlerini yumdu, derin bir iç çekti. "Almışlar beni kaderin hapishanesine. Yıllardır oradayım. Ben istemedim ki böyle olmasını. Yıllardır omuzlarımda [illegible] Lan ben...

CamScanner ile tarandı

Gittiğim yerde *vatan haini* diye anılmayayım diye kaçak çay içmek istediğimi bile söyleyemiyorum. İstesem ne olacak? Hiçbir şey! Öleceğim şu sevdadan. O şerefsizi bulabilmek için nelerden vazgeçtim! Yalvardı Cansu bana, *gitme, bırak peşlerini,* dedi. Başımı yastığa koyunca beş dakika sürmez, uyurdum. Şimdi yıllardır uykusuzum, düşünmemek için neler yapıyorum... İstemiyorum ben bu denizi, İstanbul'u... İstedim ki dağlara bakan karargâhımı versinler, eksi otuz beşlerde zar zor ısınan evimi, cızırtılı televizyonumu... Ben başka bir şey istemedim, Nare. Bu hayatı yaşayayım bir köşede, kader bana dokunmasın, almasın o hapishaneye istedim."

"Hangimiz yaşayacaklarımızı seçebiliyoruz ki? Bir noktada haklısın, tercihler bize ait ama sunulan yollarda yaşayacaklarımız bizden bağımsız. Hangi yola gidersek gidelim, ne olacağını bilmiyoruz."

"Bak ben yine o yollardan birindeyim," Başını eğerek gözlerini yüzüme sabitledi. "Yanımda da sen varsın. Neden bana o gün o sözleri söyledin?"

Adımları olduğum yere doğru yöneldi. Birkaç adım daha atıp yakınıma geldiğinde kalbim ritim değiştirdi. Daha da hızlandı. Yoğun bakışları yanağımın yanmasına neden olurken, "Hangi günden bahsediyorsun?" diye sordum. Gözlerim çekingen bir ifadeyle yüz hatlarındaydı.

Hayallerimi, gençliğimi, beni ben yapan her şeyi bana geri verdin. Bir gün olur ya, olmaz dersin ama olur ya... İhtiyaç duyarsın bana. Senin için daima burada olacağım.

Hangi günden ve sözden bahsettiğini anladım. "Hâlâ geçerli, değişen hiçbir şey yok," dedim tereddüt bile etmeden. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu olayın izinden gitmem gerekiyor, kırmızı çizgi yedim ve tüm plan mahvoldu. Binbaşımı şüphelerinde haklı olmadığına inandırmam gerekiyor."

"İntikam istiyorsun. O adamı bulmak ve hayatına son vermek istiyorsun."

"İntikam çok hafif, Nare. Yaşattıklarını yaşamadan ölmesi, demek intikam. Ben onun cesedini köpeklere yem edeceğim! Öldürdükleri, benden aldığı tek insanın abim olduğunu mu düşünüyorsun? Arkadaşlarım öldü! Hepsinin kanı ayağımı bastığım toprakta! Vazgeçemem... Dünya tersine de dönse vazgeçmem. Annemden emdiğim süt haram oldu bana. Bizzat annem haram etti. Evlatlıktan reddetti babam beni. *Giymeyeceksin,* dedi o formayı. *Düşmeyeceksin peşlerine.* Binbaşım, Çağlar'ı ajan olarak gönderdiğimi de anlar yakında hatta belirsiz bahaneler kullanarak uzaklaştırma kararı çıkartacak çünkü babamla ikisinin amacı da zaten bu. *Beni görevden uzaklaştırmak...* Öleceksem bile şerefimle öleceğim çünkü bir tek soyadımın önünde yazan rütbem kaldı benim."

İki avucunu aniden yanağıma yaslamasıyla midemi ateşe verdiler sanki.

"Tüm bu olanlardan seni uzak tutacağım. Hiçbir şekilde dâhil olmayacaksın, söz veriyorum. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Üzerimdeki kırmızı çizgiyi kaldırmam, bu olayın abimle ilgisinin olmadığını açığa çıkarabilmem ve yakından ilgilenebilmem için benimle evlenmen gerek."

CamScanner ile tarandı

Ne?

Dudaklarım şokla aralanırken son söylediği kelimeler defalarca kez zihin duvarlarıma çarparak kulaklarımda eko yaptı.

Benimle evlenmen gerek.

"Çok iyi düşünmeliyiz, sen de ben de. Zorlama yok, Nare. İstemiyorsan olmayacak. Birkaç gün öncesi kadar olmasa bile elimden geldiğince konuya dâhil olacağım ve seni korumaya devam edeceğim. Her şeyi göze alacağız, bu süreçte seni bir kez bile olsun yalnız hissettirmeyeceğim. Nare, kapana kısıldım. Hareket edemiyorum. Hani bana demiştin ya, *bir şeye ihtiyacın olur, olmaz dersin ama olur ya*... İkimiz için. Sadece kendimi düşünerek bencillik yapmıyorum, inan bana."

Ne söyleyeceğimi bilmeden dudaklarım aralandı ama susmam için dudaklarıma yasladığı başparmağı buna izin vermedi. Soğuk parmağına işleyen sıcak nefesim kesik kesikti.

"Seni etkileyecek hiçbir harekette bulunmayacağım. Eğer olmaz dersen bu konuşma hiç olmamış gibi devam edeceğiz. Sana olan düşüncelerim hiçbir zaman değişmeyecek. Şu an neysen, o zaman da o olacaksın."

Başka bir şey söylemedi, söylememe de izin vermedi. Araca geçtiğimizde ben hâlâ söylediklerinin şokunda, ne diyeceğimi bilemezmişçesine aydınlanmaya başlayan gökyüzünü izliyordum. Düşüncelerimiz içinde boğulmamak için boşta olan eli medyadan radyoya geçen tuşa değdi. *M. Akustik* yazıyordu.

"Seni bulamamışken ben kayboluyorum," diyordu. *"Şimdi gökyüzünde kendimi ellerinle dans ederken buluyorum..."*

Başımı soluma çevirdim. *"Al beni yanına sevgilim... Seni bana geri ver sevgilim..."* Hayatımı kurtarmış, bana yeniden hayal kurma imkânı sunmuştu. Vural düşünceli bir ifadeyle lastiklerin altında ezilen yolu izlerken gözlerimden bir damla yaş süzüldü, yanağımdan akarak çenemin altında kayboldu. *"Hayallerim yalnız senin için..."* Bana bir söz vermişti. Işıkları yakacak ve yolumu aydınlatacaktı.

Sözleri bir kez daha zihnime uğuldadı: *Benimle evlenmen gerek.*

"Işıklar yeniden aydınlanana kadar yanındayım, sen sadece izleri takip et demiştin," dedi kalbim, üzerine birçok şey yıkılan kalbimin sesini en çok bu gece duyuyordum. *"O güne kadar burada, yanında olmaya ve izleri takip etmeye devam edeceğim."*

CamScanner ile tarandı

13

DUDAK KENARI

Bazı yara izlerini seversin, açandan çok. Çünkü izler yaralayıcı olduğu kadar öğreticidir de. *"Bak burası hiç sevilmeyen yanın. Çocukluğun en büyük yara izin,"* der hayat sana. Kimse sevmemiş diye seversin çocukluğunu. Büyürsün, içindeki çocuğun sevilmeyen, kusurlu ve hor görülen yanlarını sen seversin. *Her şeyiyle.*

İfade taşımayan yüz hatlarım dakikalar önce biten yayının etkilerini gizliyordu. Dişlerimi sıkmasam ağlayacağım. Gözlerimi aynaya çevirsem belki de her yeri kan gölüne çevireceğim ama durgun bir göl gibi sessizim.

Evleneceğim insanın yalnızca asker olduğunu biliyorlardı. Vural'ı deşifre etmemek amacıyla yalnızca asker olduğu alt yazı da geçmişti. İsmi ve rütbesi de canlı yayında sansürlenmişti. Nişanlım ve yakın bir zamanda evlenecek olduğum adam... Hiçbir zaman da gerçek olmayacak olan nişanımız, evliliğimizi böyle bir ortamda açıklayacağımdan bahsetmedim ona. Bir yanım ailemden önce Vural'ın vereceği tepkiden korksa da diğer yanım, *başka türlü ailene kabullendiremeyecektin iyi yaptın,* diyordu.

Telefonumu açmaya korkuyordum. Ve beni buradan almaya gelecekmiş hissinde olduğum için bekleme salonundaydım. Fırtına öncesi sessizlik ya da fırtına çoktan koptu, beni yutacak olan sessizliği bekliyorum. Buradan çıktıktan sonra ifade vermek için karakola gitmem gerektiğini biliyordum ama sorun şuydu; oturduğum yerden kıpırdayamıyordum.

"Nare nerede?" dedi tanıdık bir ses. *Sakin ya da sakin olmaya çalışan ton. Her an sorun yaratabilirdi.* Dakikalar önce nişanlım olduğunu duyurduğum adam, bekleme salonuna ait olan güvenlik kapısının önündeydi. Gölgesini gördüğümde güçlükle yutkundum. Nabzım hızlanırken gergin bir ifadeyle kapının önündeki gölgeyi izlemeye devam ettim. "Az önce tüm herkese nişanlısı olduğumu itiraf etti. Benden bahsetti. Manyak mıyım lan ben? Neden yalan söyleyeyim?" Kontrollü bir öfkeye sahipti ama her an dengeler değişebilirdi. *Adım Nare. Anlamı güç ve direnç demek. Ama bugün ikisi de değilim.* Ve biraz daha burada öylece beklemeye devam edersem Vural'ın yakıp kavuracağı herkesin sebebiyim.

Oturduğum koltuktan kalkarken gözlerimi cama yansıyan gölgeden ayırmadım. Saniyeler içinde kapıyı açtım, güvenliğin önünde bekleyen Vural'ı gördüğümde bacaklarımdaki gücü yitirmiş gibi hissediyordum. Ellerim, bacaklarım ve kalbim titriyordu. Gözlerim yanmaya başladı çünkü buz mavisi gözleri,

CamScanner ile tarandı

gözlerimin direkt olarak içine bakıyordu. Güvenliğe, "Uzatma," dedi ve bana doğru yürümeye başladı. Saniyeler sonra karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de aynı anda yutkunduk. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Buz kırağı ifadesi bakışlarımda parçalandı.

Kulağıma doğru eğilirken, "Başka bir yol bulabilirdik," dedi fısıltıyla. "Ailenin kabullenmesi için buna gerek yoktu, Nare."

Babamın hiçbir zaman kabul etmeyeceğini biliyordum. Şu an gelen tepkilerden ötürü susmak zorundaydı. Her şeyi yeterince çıkmaza sokmuştum, yapacağı tek şey sessiz kalmak olacaktı; gündemi değiştirmek için projelerinden bahsetmek zorunda kalacaktı.

"Neden gelmemi beklemedin? Neden benden habersiz..." Gözleriyle etrafı kolaçan etti. "Böyle bir şey yaptın?"

Ağlamak üzereydim. Yanlış bir şey mi yapmıştım? İstediği cevap bu değil miydi? Bu soruyu sorarken de vereceğim cevabı bilmiyor muydu? Madem bir askerdi, her şeyi önceden sezinlemeyi biliyordu. Bunu da tahmin edememiş miydi? Buğulu gözlerle ona bakmaya devam ederken, "Ben gidiyorum," dedim mırıltıyla ve bir şey söylemesini beklemeden omzuna hafifçe çarparak ilerlemeye başladım. Asansöre bindiğimde de ağlamamak için direnmeye devam ettim. Hatta kanala ait olan binadan çıkana kadar metanetimi korudum. Soğuk hava yüzüme çarptığında bir damla gözyaşı bile akıtamadım. *Ağlamayacaktım; hayır, hayır. Bu ilk değildi.* Dudaklarımı birbirine bastırarak sırtımın gerisinden bana doğru gelen Vural'a baktım.

"Neden bu yükü bensiz taşıdığını soruyorum sana!" dedi gergin ve bir tık da yüksek tonla. "Teklifi sunan benken, neden taşın altına elini koyan sen oldun diyorum! Neler yaşadığını ben biliyorum, başucundaydım. O zaman yalnız değildin, şimdi neden..."

"Çünkü olmaz! Böyle olmasaydı olmazdı. Anlamıyor musun?"

"Tutsaydım elinden, götürseydim seni nikâh dairesine... Kim ne bok diyebilirdi? Bir halt diyemezdi kimse!"

Ona doğru yürüdüm ve sessizce, "Nikâh dairesine gidince iş bitiyor mu sanıyorsun? Kandıracağımız, yalan söyleyeceğimiz tek kişinin Binbaşı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Özgür olmak istemiyor musun?"

"Artık yalnızca üzülmemek istiyorum. Ağlamamak istiyorum. Ertesi gün yaşam kaygısı içinde uyanmak istemiyorum. Hayatım mahvoldu, toparlamaya çalışırken daha da mahvetmek istemiyorum. Bana sunduğun yol özgürlük değil, kaçış. Kaçıyorum öyleyse."

"Gerçek bir şey olmayacak-"

"Hiçbir zaman gerçek olmayacak, Yüzbaşı. Sen ve ben bir ihtimal bile değiliz," Sesim fısıltı hâlindeydi. "Eğer korktuğun şey buysa söz veriyorum, korkmana gerek yok." Zihnim o kadar gürültülüydü ki kalbimin sesini duyamıyordum ya da kalbim çoktan sessizliğe gömülmüştü, bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Vural konuşmak için dudaklarını araladı ama kısa bir süre sonra sessiz kalmayı daha iyi bir yol olarak gördüğünden midir bilmem, konuşmaktan vazgeçti. Binanın önüne park ettiği aracını çıktığım ilk an seçmiştim. İkimizin de adımları senkronize oldu. Dakikalar içinde araca geçtiğimizde yol boyu sessiz kaldık. Soğuk bakışları dakikalar sonra üzerimde yoğunlaştığında etkisi altına girdiğimden midir bilinmez başımı çevirdim ve ben de bakışlarına karşılık verdim.

"Gündem felaket," dedi tekdüze tutmaya çalıştığı ses tonuyla. Gözlerini gözlerimden ayırdı ve dikkatini yeniden yola verdi. "Haber kanallarında, Twitter'da, magazin haberlerinde açıklamaların geziniyor."

"Kanalın sorumlusunu zor bir durumda bıraktım. Bir sıkıntı olmaması adına polisler buraya gelene ve beni alana kadar beklemeliydim."

Soluduğumuz hava kasvet doluydu. "İfade vermen için seni karakola götüreceğim ama öncesinde..." Dörtlüleri yakmadan önce sinyalini yolun sağına verdi, saniyeler içinde yavaşladı, tamamen dursa da motoru durdurmadı. Sol eliyle direksiyonun hemen altındaki küçük, gizli bölmeyi açtı ve oradan siyah, dışı kadife bir kutu çıkardı. Gözlerim, tuhaf bir heyecanla çıkardığı kutuya takılırken yavaşça yutkundum. Kutuyu açtığında beyaz ışık, iki alyansı aydınlattı.

"Yüzük ölçünü tahmin ettim, eğer geniş gelirse daraltırız," Boşta kalan elini ensesine götürdü. "Bir şey daha var ama onu ilerleyen günlerde, Karamus'a döndüğümüzde göreceğiz," Gözlerini yumdu. "Takmak zorunda değilsin ama biliyorsun, her normal çift gibi..."

"Mecbur olduğumuz için. Sorun değil, *basit* bir yüzük sonuçta."

Gözlerini yüzüklerden ayırdı, başını kaldırdı ve sanki küfretmişim gibi tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Ya da siktir et, Nare."

Alyans kutusunu sertçe kapattı, aldığı yere geri koydu ve aksi bir tavırla gizli bölmeyi kapattı. Dörtlüleri kapattı, solunu kontrol ettikten sonra yola girdi. "Karakola gittiğimizde sana yüzüğünü soracaklar, biz *sahte* ve *basit* düşündüğümüz için takmadık, dersin o zaman," Birkaç saniyeliğine yüzüme baktı. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. İlk kez bana karşı bu kadar sert bakıyor, ağzını bozduğunun farkında olmadan konuşuyordu. Dudaklarım konuşmak için aralandı ama parmağını kaldırarak beni susturdu. "Lütfen karakola gidene kadar tek kelime etme."

İfade vermek için karakola gittiğimizde saat dokuzu çoktan geçmişti. İfademi alan polisler Vural'ın samimi olmasa da arkadaşlarıydı ve doğruyu söylemem gerekirse bana inandıklarını düşünüyordum. Tabii bu iş onların inanmasıyla bitmiyordu.

Ama ben kendime inanıyordum. Eğer aramızdaki bu anlamsız gerginlik biterse kafede olanlardan ve zihnimdekilerden bahsedecektim. O gün yanımda yalnızca Çağlar vardı. Hatırlamayana kadar emin değildim; kendimden tereddütlüydüm, hatırlamadığım için keza Vural da öyleydi.

Telefonumun ekranına dokunduğumda saatin sabaha karşı 03.28 oldu-

CamScanner ile tarandı

günü gördüm. Saate en son sorgu odasına girmeden önce bakmıştım, dokuz buçuğa geliyordu. Bir kez mola vermiş, Vural'la bahçeye çıkmıştım; beş dakika sürmüştü ve bu süre zarfında hiç konuşmamıştık... Kolay şeyler yaşamamıştım ve her anıma şahit olmuştu. Bana baktığında kaybettiği her şeyi görmesini istemezdim mesela. Ya da eve geldiğinde benimle ve bana ait olan sorunlarla uğraşmasını... *Hiç tanımamayı isterdin yani? Öyle mi?* Hiç tanımamayı istemek... Cesaretim olmazdı içimden bile söylemeye. Ne demişti? *İyi ki...*

Seni çok yaralayan, anılarından nefret ettiren, yara izlerini bile sevemediğin insanlar olur. En başta öfke gözlerine bir perde gibi iner, sonra zaman girer araya. Özlersin... Seni en çok yaralayanı da anılarından nefret ettireni de. Hatta yara izlerini bile...

Araca geçtiğimizde ikimiz de sessizdik. "Yurt dışına çıkma yasağı haricinde pek bir şey yok," dedi motoru çalıştırırken. "Ellerinde sadece o kişinin sen olduğuna dair telefonu kulübesinden yapılan arama var. Kamera kayıtlarına bakmışlar; aramayı yapan kişi siyah şapkalı, orta boylarda, uzun yüzlü biri. Yüzü maskeliymiş. Yani bu planı yapan kişi her şeyi düşünmüş, tüm kameralara göz gezdirmiş. Bir sonraki kayıtta da yüzü aynı, diğerinde de. Kör bir noktada ortadan kaybolmuş..." İfadesiz bakışları çok kısa bir an bana döndü. "Ama ne derler bilirsin, giden arkasında mutlaka bir iz bırakmıştır."

Gözlerim kapanmak üzereydi ama direniyordum. "Artık kırmızı bültenle aranmıyorum değil mi?"

"İki saate ifade alındığına dair haberler düşer, merak etme. Birkaç hafta da ortalıkta gözükmezsin." Bu sırada Vural'ın telefonuna ait olan melodi sesini duydum. Telefonunu çıkardığında arayan kişinin Binbaşı olduğunu gördüm. Aramayı sessize aldı.

"Neden açmıyorsun?"

"Şimdi açarsam uzun sürer konuşmam. Araç kullanırken de konuşmayı sevmem. Hem... Uykun var, baksana... Esnememek için şekilden şekilde girdin. Bir an önce eve götüreyim seni."

"Telefonumu hâlâ açmadım... Keşke bir mucize olsa da eve gitmesem..."

Vural'ın dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu ama o kadar kısa sürmüştü ki bir an emin olamadım. "Eğer kimseye söylemezsen seni gizli yerime götürürüm."

Heyecanlandım ama belli etmemek için çok heyecanlanmamış gibi davranmaya çalıştım. "Gizli bir yer? İstanbul'da? Evin mi var?"

"Zeki insanın hâli bir başka oluyor tabii. Bazen günübirlik ya da iki güne bir gelmelerim oluyordu. O zaman kaldığım bir ev."

"Çay var mı peki o evde? Kaçak?"

Yüzünde mimik oynatmamaya dikkat ederek baktı sanki bana. "Demleyecek misin?"

"İstersen," Sessiz kaldı. Güçlükle yutkundum ve ona baktım. Yola odaklanan bakışları ifadesizdi. *Ve çok sessiz... Hayır, hayır, ona sessiz kalmak hiç yakışmıyordu ki.* "İstemiyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Gözleri ağır ağır gözlerime değdiğinde nefesimi tuttum. "Dün, bugünkü konuşmaya çalıştığın için mi evden çıkmadın?"

"Çağlar'ın da ağzında bakla ıslanmamış."

"Yarın Binbaşımla konuşmak için yanına gideceğim. Akşam yemekte görüşeceğiz. Sen de geleceksin." Göz ucuyla bana baktı. "Canlı yayında söylediklerini tekrar etmen gerekecek. İyi bir ezberci misin görelim."

Bu konunun dışına çıkmak mümkün müydü? Dik duruş ve kendimden emin bir sesle, "Ezber yapmaktan nefret ederdim," diye başladım konuşmaya. Daha doğrusu konuyu değiştirmeye. Saçlarımın önüne düşen gür saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Lisedeki edebiyat hocam sağ olsun, kafama vura vura öğretti. İlk sınavda on soru klasik sormuştu. Bir tane yapabilmiştim, ismimi de yazdığım için on vermişti," Derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya devam ettim. " Sınıftaki herkes alay konusu oldu öğretmenler odasında. Hepsi zengin ama aptal diyordu. Sonrasında hırs yaptım, iki gün boyunca neredeyse çok az uyudum. Zengin çocukları aptal, onlar ancak parayla bir yere gelebilirler gibi ifadelerin üzerini çizmek için çok çalıştım. Ve ikinci sınavdan doksan beş aldım. O gün anladım aslında... Çalışırsan, emek verirsen gerçekten de karşılığını alabiliyormuşsun."

"Baban istemediği için mi hukuk okumadın?"

"Evet," diye mırıldandım. "Babam bu konuda söz hakkı tanımadı. En başından beri tek isteği kendi gibi ekonomi üzerinde çalışmam ve holdinglerin birinde CEO olmamdı. Kendimi hiçbir zaman bir yere ait hisseden insan olarak hissetmedim ama bu mesleğe hiç de yakın değildim."

"Senden iyi savcı olur, Nare. Gördüm o ışığı."

Düşünceli bir şekilde ona baktım. "Bazen düşünmekten göğsüm sıkışıyor," Gözlerim aynı gece içinde daha kaç kez böyle yanabilirdi? *AHD.* Üçlü ve güçlü etki. *Ağlamak, haykırmak, dağılmak* güçlü bir eylem ama sessizliğin gölgesi düştüğünde etkisiz kalıyor. Ağlamadım, haykırmadım, dağılmadım ama biliyordum. *Hiç iyi değilim.* "Nereye sürüklendiğimi bilmiyorum. Karanlık bir sokakta, ışıkların yanacağı günü bekliyorum. Ama durmuyorum. Yürüyorum. Bazen yüzümü çarpıyorum, bazen dizlerimin üzerine düşüyorum. Duvarlara dokunarak ilerlediğimden avuç içlerim yaralı. Kararlar alıyorum, bazılarının üzeri çizili. Bazılarını uyguluyorum, bazıları hayatımı mahvetmek içindir belki ama henüz bilmiyorum," Pürdikkat yola bakıyor olsa da can kulağıyla beni dinliyordu. "Birinin sıcak nefesini ve gölgesini hissediyorum," Kısık bakışlarını çok kısa bir an yüzüme sabitledi. "Ona güveniyorum. Fısıltıları, *yola devam et, en zoru ölüm derler. Sen oradan da döndün,* diyor."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme gördüm ama o kadar silikti ki emin de olamadım. "Dönmedin mi?"

Sessiz kaldım. Yol bitene, bahsettiği eve gelene kadar hatta. O da sessiz kaldı. Beş katlı, en üst katında terası olan ve boydan boya camlarla kaplanmış olan apartman binasının altındaki marketin önünde motoru durdurdu. İkimiz de

CamScanner ile tarandı

aynı anda araçtan indik. Vural uzaktan kumandaya [illegible] dikten sonra göz ucuyla artık alçı olmayan ayağıma baktı.

"Ayağın ne küçükmüş senin öyle," dedi. "Boyun da uzun ama. Kaç numara giyiyordun ki sen?"

"Otuz sekiz."

"Canın acımıyor mu o topuklu ayakkabıların içinde? Hayır yani, daha yeni çıktı ya alçın... Ondan diyorum."

"Altımdaki topuklu ayakkabılarla kum torbası şovu yapabilirim."

"Aman, kalsın. Bir taraflarını kırarsın şimdi."

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Ya da dalga geçtiği mi? Ben iyi bir dövüşçüyüm, Yüzbaşı."

"Bir gün alırım ifadeni."

"Biraz daha iyileştikten sonra olur tabii, neden olmasın. Yanılışını izlemek zevk verir."

Gülümsedi. "Apartman dairesindekiler biraz..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Sorunlu. Çok fazla kalmadığım için önemsemiyorum, binadan içeri girdiğimizde ekstra yavaş olalım."

"Topuklu ayakkabılarımı çıkarabilirim?"

"Yalın ayak basma merdivenlere... Daha kolay bir çözümü var."

"Ne gibi?"

Yüzüme doğru eğildi, o da benim gibi fısıltıyla konuştu. "Burada değil, dairede fısıltıyla konuşacağız. O zaman göstereceğim."

Boğazımı temizledim. "Tamam o zaman."

Apartmanın kapı girişi marketin sol tarafına düşüyordu. Sakin adımlarla ikimiz de oraya doğru ilerledik, zillerin olduğu kısım mavi ışıklarla aydınlatılırken sensörlü beyaz ışık bizi gördüğünde yandı. Vural kapıyı cebinden çıkardığı anahtarla açtıktan sonra geçmem için müsaade etti. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra, "Sakın bağırma," dedi ve tek hamlede kucağına aldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken asansöre doğru ilerledi. Dörde bastı, asansör birkaç dakika içinde dördüncü katta durdu. Vural sakin bir tavır göstermeye devam ederek kapıyı ayağıyla ittirdi ve bedenimi asansör kapısı açıldığında direkt olarak karşımıza çıkan dairenin önüne bıraktı. *Dördüncü kat, daire on.*

Kapıyı açtıktan sonra prize uzandı ve uzun, geniş holü aydınlattı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım, eve girdim. Vural da eve girdikten sonra kapıyı kapattı. İstemsizce ürperdim ama belli etmemek için bakışlarımı ondan kaçırdım. "Dönmeden önce temizlettim Sezen Abla'ya," dedi düz bir tonla. "Her şey temiz."

"Karamuş'taki evin de öyleydi," diye yanıtladım onu. "Titiz birisin, bir erkeğe göre fazlasıyla hatta," Dolabının titizliğinden de bahsederdim ama şimdi oralara girersek birtakım açıklamalar yapmak zorunda kalabilirdim. *O yüzden bazı şeyler bize kalmalı, Nar. Sus.* "Mutfak ne tarafta?"

"Bu saatte insan sadece uyur, Nare."

CamScanner ile tarandı

Bileğimdeki saate baktım. "Sabahın beşi olmuş ya..."

"Olmuş mu o kadar ya?" Ses tonu keyifli ve bakışları dinçti. "Sen direkt benim odaya. Çarşaflar yeni. Ben de oturma odasına."

"Çay içmeyeceğiz yani, öyle mi?"

"İki dakika gözünü kapattığını görseydim rüyanda mı gördün çayı diye sorardım ama... Benim için diyorsan karakolda bolca içtim, doydum yani."

Aşağı yukarı başımı salladım. "O zaman gideyim, uyuyayım."

"Nare..." Sesi de bakışları kadar yumuşaktı. "Bu gece kaçarız ama yarın meçhul. Ailene de aileme de... Söylemeliyiz."

Bu gerçekten de olacak mıydı? Gerçekten bu kadar ciddi miydik? Lafta, sözde, rüzgârın savurduğu yerde kalmayacak mıydı? İlk önce kendimizi, sonra da insanları mı kandıracaktık? *Olmaz dersin ama olur ya* demiştim, *bana ihtiyacın olur. Burada olacağım.* Ağır bir sözmüş ama yaşadıklarım kadar değil. Yaşarken ölümcül olacak sanırdım, nasıl hissettirdiği ölene kadar benimle ama gün geçtikçe hafifliyor ağrılar. Hep böyle olmaz mıydı? Öldürse daha iyi dersin yaşadıklarına. Yuttuklarına. Ama sonra zaman denilen o kavram girer kör noktaya. Ölümcül sandığın ne varsa hafifler, unutulur belki de.

"İlk önce Binbaşınla konuşsak?"

"Nasıl istiyorsan öyle yaparız."

"Gün belirlememiz gerekecek mi? Kanıtlı mı gitmemiz gerek?"

Sertçe yutkundu. "Şimdilik sadece yüzük... Ve birkaç süslenmiş kelimelerle tanışma hikâyesi... Yeterli," Başımı aşağı yukarı salladım, bu sırada dudaklarımın arasından anladığıma dair mırıltılar döküldü. "İyi uykular, Nare."

"İyi uykular, Yüzbaşı."

Yazardan...

Yüzbaşı, gecenin kaçıncı sigarasını yaktığını bilmiyordu. Hesap edemeyecek kadar çok içmişti ve boğazı bu yüzden tahriş olmuştu. Gözüne uyku girmediğinden ötürü yattığı koltuktan kalkmış ve mutfağa, sıcak süt içmeye gitmişti. Ne zaman boğazı tahriş olsa annesi ona ılık süt içirirdi, bunu hatırladığında yüzünde derin bir hüzün yerleşse de kendine belli etmemeye çalışarak koridorda ilerleme devam etti. Tekrardan uyuduğu odaya girmeden önce gözleri hemen önünde durduğu, Nare'nin uyuduğu odaya takıldı. Kapısı aralık olan odaya...

Adımları aklına ihanet ederek odaya doğru yöneldi. Koridordan odaya sızan ışık sayesinde kapı önünden genç kızı görebilecekti. Belki de genç adam, ışığı bu yüzden açık bırakmıştı...

Nare başını elinin üzerine koymuş, cenin pozisyonu alarak yatağın köşesine kıvrılmıştı. Üstünde onun için aldığı ve bunun için dört mağaza gezdiğini asla bilmesini istemediği; mavi saten düğmeli, düz model pijama takımı vardı. Vural kendinden bile gizlediği heyecanla gözlerinde sakladığını düşündüğü merhamet dolu bakışlarını genç kadının bedeninde gezdirdiğinde yatağın ucundaki pikeye dokunmadığını fark etti.

CamScanner ile tarandı

Parmak uç [illegible] odaya girdi ve yatağın ucundaki pikeyi alarak genç kadının üzerine bıraktı. Başından aşağısını örttükten sonra başucuna giderek hafifçe eğildi, titrek elleri genç kadının yüzüne ilerlediğinde kalbindeki çarpıntıdan nefret etti.

"Ne ettiğim yeminler ne vurgunu olduğum dağlar... Unutamaz o hâlini.. Keşke başka bir yol olsa, bir damla gözyaşı dökmeden alsam seni, çıkarsam bu dipten." Yüzüne dağılan saçlarını usulca kulak arkasına sıkıştırdı. "Sen gökyüzünden dibe inensin, bilirsin... Bataklığımdan görünen yıldızlar sen baktığın için mi bu kadar parlak yoksa gözlerin zaten bir yıldız mı? O yüzden mi sana bakarken ışıklar yanacak, dibine düştüğüm kuyu aydınlanacak gibi hissediyorum? *Sera'dan Süreyya'ya kadar...** İnandığım ne varsa gözlerinde... Keşke olmasalardı, Leylifer. *Işıklar aydınlanacak çünkü ben yakacağım*, dedim; yerin en dibinde, kör bir kuyudan sana bakarken. Yıldızlar sensin, karanlık da ben. İnandığım ve kaybettiğim her şey gözlerinde, keşke olmasalardı... İnanmak ve kaybetmek, Leylifer. Hiç bu kadar zor olmamıştı. Sözüm söz... Senin de söylediğin gibi... Bir ihtimal bile olmayacağız."

Başparmağı tüy kadar hafif bir dokunuşla yanağından çenesine doğru kaydı. Pikeyi üzerine tamamen örttüğüne emin olduktan sonra odadan çıktı. Bu kez hissedemediği bir şey vardı... Nare sırtını döndüğü an gözlerini açmış ve sanki göğsünün üzerinde ağır bir taş ezilmiş hissiyle Vural'ın ardından bakakalmıştı. Ve söylediği her şeyi duymuştu...

Nare Mihmalli'dan...

Hikâyeler gidenlere değil, kalanlara aittir derler. Kalan insan yazar hikâyeyi. Vural da ben de kaldık, yan yanaydık beni bulduğu günden bu yana. Bir gün ilk kim kapıdan adımını atarsa, artık bu hikâyede benim yerim yokmuş derse kalandır devam ettirecek olan.

Babamın çok yakın arkadaşlarından biri olan Ethem amca, karısını çok seviyordu. Bize her yemeğe geldiklerinde karısına olan bakışları tuhaf gelmişti hep bana. Bir insan, bir insana nasıl böyle aşkla bakabilirdi ki? Laf arasında bana âşık olup olmadığımı sormuştu. O da anlamıştı bakışlarını tuhaf karşıladığımı...

"Yok, olsa da sizin gibi izleyemem ki," demiştim. *"Sürekli gözlerimi kaçırırım. Ben âşık olmaktan çok korkarım. İnsanın korktukları kaybettikleridir, derler; hiç kaybetmedim de aslında. Belki de kaybedeceğimi bildiğimdendir."*

İnsan sevince gözlerini kaçırırmış. Üç saniyeden fazla bakamaz, heyecandan dili tutulurmuş. Ethem amca, karısı Öykü teyzeye âşık olduğunu gözlerine bakamadığında, kalbi yerinden çıkacakmış gibi attığında ama yine de her an onu görmek istediğinde anlamış. Anlattığına göre Öykü teyze karşı komşularıymış. Ne zaman işten gelse onu görmek için arabasını balkonlarının hizasına park edermiş. Birkaç dakika boyunca arabada bekler, Öykü teyze çıktığında ise

* Yerden *Ülker* yıldızına kadar birbirine zıt ve uzak şeyler için söylenen bir ifadedir. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

kendini belli etmek için bakarmış. Öykü teyze onu hiç fark edememiş ama. Ta ki evin önünde kaza olana kadar... Tesadüfen ikisi de oradalarmış. Ambulansın geç geleceğini anlayınca yaralıyı hastaneye götürmüş, Ethem amca. Öykü teyze de yükün tek ona kalmasına razı gelememiş... Ethem amca gözlerinin içine üç saniyeden fazla bakamamış o gün... Öykü teyze utangaç sanmış onu, nereden bilsin ki platonik olduğunu...

"Karşı apartmanınızda oturuyoruz," dediğinde bilmiş, sonrasında da takip etmeye başlamış. İçten içe Öykü teyze de hoşlanmış Ethem amcadan... Erkenden uyanır, işe gitme saatini öğrenmeye çalışırmış. Ne zaman arabasını göremese içinde bir burukluk oluşurmuş. Görmezlikten gelirmiş o burukluğu, kendine bile söyleyemezmiş. Ne zaman balkona çamaşır assa, Ethem amcanın iş saati dönüşüne denk getirirmiş. Bir gün caddede karşılaşmışlar; Ethem amca, *kahvenin kırk yıllık hatırı vardır, gel seninle kırk yılı devirelim*, demiş... Bu kadar yalınmış o zamanlar aslında. Güzelmiş eskiler, eski hikâyeler, eski aşklar...

Söylemesi kolaydı ama ben birine nasıl aşkla bakıldığını görmüştüm, kimseye öyle bakmamıştım... *Kandırmaca öyle, evet.*

Bugün, Binbaşı Engin Karasu'yla yemek yiyecektik. *Bir yemek*, demişti Vural az önce bana. *Bir de evlilik cüzdanını gösterdiğimiz gün görüşeceğiz. Sonra bir daha görüşmeyeceksin. Görüşmemen için elimden geleni yapacağım.*

"Kahvaltıyı dışarıda yaparız diye düşündüm ama sonra... Birkaç gün ortalıkta görünmemen gerektiği aklıma geldi. Aşağıdaki marketten atıştırmalık bir şeyler alacağım. Ekstra istediğin bir kahvaltılık var mı?"

"Hayır, kafana göre takıl sen. Şey..." Göz ucuyla Vural'a baktım. "Yüzükleri de getirir misin?"

"Nare..."

"İstemediğim hiçbir şeyi yapmam, Vural. İstemediğim hiçbir şeyin yapılmasına da izin vermem."

"Bir gün takıp bir gün çıkarabileceğin bir yüzük değil o, Nare. Oyun bile saygı ister devamı gelebilsin diye."

Bir elimle saçımı arkaya atarken, "Bir gün takıp bir gün çıkaracağımı kim söyledi ki sana?" diye sordum. Bu sırada mutfak kapısına yansıyan görüntüme baktım. Pijama haricinde rahat edebileceğim çok bir şey yoktu. Vural'ın da üzerinde siyah tişört ve kot pantolon vardı. Duş aldığı için kokusu taze ve yoğundu. Birkaç saniye birbirimize baktık. "Yumurtayı nasıl seversin?"

"Tam pişmiş. Ama sen nasıl seviyorsan öyle yap, bana uyar."

Son konuşmamız buydu. Vural dakikalar içinde gözlerimin önünden kaybolurken çayı demledim, buzdolabından iki yumurta çıkardım. Çok becerikli bir insan olduğum söylenemezdi ama elimden geleni yapıyordum. Mutfak ne çok küçük ne de aşırı büyüktü. Üst dolaplar beyaz, alt dolaplar kahverengiydi. Bir evde olması gereken, lazım olabilecek mutfak eşyalarının neredeyse hepsi vardı. *Vural'ın birkaç gün kaldığından emin miydik?*

Yumurtaları cezveye koydum, su kaynamaya başladığında ocağın altını kıs-

CamScanner ile tarandı

tım. Sonrası için Vural'ı beklemem gerekiyordu. Vural yirmi dakikadan fazla bir süre sonra geri döndüğünde salatalık, domates dilimledim. O da kahvaltılıkları mutfaktaki kare model masanın üzerine dizdi. Hazır paket patatesleri kızarttıktan sonra kahvaltı masasına geçtik. Vural kendine oldukça demli bana da açık çay koyduktan sonra karşımdaki sandalyeyi çekti.

Çayından birkaç yudum art arda aldı, yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle bana baktığında gözlerimi gözlerine sabitledim. "Olmuş mu?"

"Açık ara en iyisi. Bu kadar iyi yapabiliyor olman kötü oldu ama."

"O neden?"

"Öyle ya..." diyerek geçiştirdi beni. "Ellerine sağlık."

Sessizlik içinde kahvaltı yapmaya devam ediyorduk. Vural dördüncü bardağını doldururken ben henüz ilk bardağımdaydım. Sorun biraz da yavaş içiyor olmamdaydı sanırım. Bulaşıkları hallettikten sonra Vural yüzükleri getirmek için yanımdan ayrılmıştı. Aynı dakika içinde geri döndüğünde alyansı çıkardı. "Diğer yüzüğü bugün beraber seçeriz... Sonuç olarak beğenmediğin bir şeyi takmanı istemem. Bu arada, alyansı beğenmezsen eğer söyle, değiştirelim onu da."

Kutudaki iki alyansa baktım. Klasik model, altın alyanstı. Hiç düşünmemiştim bir gün nişanlanırsam ne yüzük takarım diye ama eğer düşünseydim yüksek ihtimal böyle zarif bir şey olurdu... Vural bana ait olan alyansa uzanırken bakışlarını, pürdikkat onu izliyor olan gözlerimden kaçırdı. Bana göre olduğunu düşündüğüm alyansı çıkardıktan sonra kutuyu masaya bıraktı ve elime uzandı.

Sağ el yüzük parmağıma geçirdiği yüzüğe bakarken sanki zaman yavaşladı. Başımı kaldırdığımda gözlerimiz birbirine değdi, o anda zaman akmaya devam etti. Sağ elimle masanın üzerindeki kutuya uzandım, yüzüğü aldım ve ben de onun sağ el yüzük parmağına taktım. Elimin titrememesi için o kadar çok çabaladım ki yine de başarısız oldum. Nabzım yolundan çıkmış, kalbim tuhaf bir heyecanla derimi dövmeye başlamıştı. Kendimi zar zor sakinleştirdim. *Konuya dön, Nar.* Konu neydi ki? *Yüzük.* Yok, onu geçtik. *Binbaşı.*

"Binbaşınla ilgili bilmem gerekenleri söylersen hem dersime çalışmış olurum hem de akşama kadar vakit geçiririm."

"Film ayarladım sana canın sıkılmasın diye... Bilmen gerekenleri mesaj atarım."

"Ne yani? Beni bırakıp gidecek misin?"

"Çağlar gelecek."

"Çağlar'ın gelip gelmeyeceğini sormadım. Nereye gideceksin ki?"

"Kız dur, daha yeni taktık yüzüğü. Biraz bekleseydin, ne bu sorgu sual?"

"Espri değil, başka bir boyut bu, Yüzbaşı. Kötü bir şaka... Nereye gidersen ben de geleceğim."

"Birkaç gün ortalıkta görünmemen-"

Omuz silktim. "Ya benimle ya da hiç."

CamScanner ile tarandı

"Çattık ya," dedi dudaklarının arasından sıkıntılı bir nefes bırakırken. "Olmaz, Nare. Beraber halledebileceğimiz işler değil," İşaret parmağıyla burnumun ucuna fiske attı. "Yalnızca iki saat. Sonra hemen döneceğim."

Sahte bir hüzünle dudaklarımı büktüm. "Çağlar başlayacak yine askerlik anılarını anlatmaya..."

"Sen de tekme at, sussun. Tekmeci kız değil misin?"

"O bir kere olur."

Kapıdan çıkmadan hemen önce, "Gelmeye yakın hazırlanman için mesaj atacağım. Çağlar gerekli olan ve giymeni istediğim elbiseye varana kadar her şeyi aldı," dedi.

"Tamam..." diye karşılık verdim ben de ona. "Dikkat et kendine."

"Siz bu sahte evlilik işinde ciddi misiniz ya?" Çağlar geldiğinden beri aynı saat içinde dördüncü kez aynı soruyu soruyordu ve bunu yapmaktan bir an bile vazgeçmeyecekmiş gibi bana bakmaya devam ediyordu. "Komutanım ve evli olmak... Bu adam her gün *elhamdülillah Müslümanım* der gibi *elhamdülillah bekârım,* diye geziniyor ya."

Gülümsedim. *Vural ve benzetmeleri...* "Ama sahte olacak işte. Bu sefer de *elhamdülillah sahte kocayım,* der."

"Ülkemin askeri bile dolandırıcı ya! Ne demek sahte evlilik? Balım'a da mı yalan söyleyecek? Peki, ya Cansu? Ona da mı?"

"Vural onunla ilgili dolandırıcı dediğini duysa bin değil, ölene kadar şınav çektirirdi sana. Benim de pek bir vasfım yok ama tekmelerimin meşhur olduğunu biliyorsun."

"Dün bir, bugün iki. Nasıl kocana çekebilirsin hemen ya?" Boğazını temizledi. "Sahte kocana yani... Sahte müstakbel kocana."

Parmaklarımla kavradığım kupayı serbest bırakırken, "Sana sormak istediğim şeyler var. Sorabilir miyim?" dedim. Yüzüm de ses tonum da anında ciddiye büründüğünden olsa gerek, Çağlar da aynı ciddiyeti göstererek, "Tabii," dedi.

"İlk olarak Levent Kunduz'dan bahsedeceğim... Öldürülen asker... Orada seninle gelen bir askerin daha olduğunu söylemiştin. Sapasağlam döndüyseniz eğer ölen asker kim?"

"Senden önce oraya götürülen asker... Nöbet dönüşünde olmuş. Nasıl oldu, nasıl yakalandı da onlar aldı, bilmiyoruz. Üstelik Karamus'ta değil, Van'da görev yapıyordu," Kirpiklerimin arasından meraklı gözlerle onu izlemeye devam ettim. "Van'dan, Karamus'un batısına giden yirmi asker eli boş döndü. Saklandıkları yeri buluyorlar ama ya içinde değiller ya da bir saat öncesinden terk ettiklerini ateşin sıcaklığından anlıyoruz. İçimizden birileri bilgi sızdırıyor ama henüz kim olduğunu bilmiyoruz."

"Dün Vural, Karamus'a alınan uçak biletimi dosyaya eklemiş. Onların yanından kaçtığım gün ve askerin ölü bulunduğu gün, aynı gün. İnsanlara yan-

CamScanner ile tarandı

sunmak istediklerini başardılar. Daha önce öldürülen askerin haberini sanki ben öldürmüşüm gibi yaydılar. Bu gerçeği biliyoruz ama susmak zorundayız."

"Öyle ya da böyle, sıyrıldın bu işin içinden. Bir teröriste inanacak değiller. Nare. Araştırılıyor... Önünde sonunda askerin senden önce öldürüldüğünü kanıtlayacaklar. Dün söyleyemedim... Baban isminin geçtiği her konuyla ilgili yayın yasağı aldırmış. Otopsi raporları gizli tutulsa da bir basın açıklaması yapılacak."

"Şu an bana ulaşamadığı için delirdiğine eminim. Kötü olan taraf ne, biliyor musun? Onlar benim ailem ve en fazla bir gün daha kaçabilirim. Öyle ya da böyle yüzleşmek zorundayım." Üzerime düşen ve yapmam gereken her şey sanki bir ok gibi kalbime saplanacak, nefesimi kesecek ama öldürmeyecekmiş gibi hissediyordum.

"Peki, gerçekten de evlenecek misiniz?"

"Uzun sürmeyecek," diye yanıtladım onu. "Binbaşının bu konuyla ilgili derin bir araştırma sonucuna girmemesi ve Vural için görevden uzaklaştırma kararı aldırmaması için her şey."

"Binbaşı Engin Karasu... Yıllardır devlete çalışan, özü sözü bir asker. Onunla ilgili tek yanlışa rastlayamazsın. Hani derler ya hiç kimseye yanlış yapmaz, kendine de yanlış yapılmasına izin vermez diye... Hiç kimseyle ilgilenmez, kendinden ve ailesinden başka ama Vural Komutan'ıma her zaman zaafı olduğunu düşünürüm. Bazen bir askeriymiş gibi değil, oğluymuş gibi konuşur, öğütler verir. Bir keresinde Vural Komutan'ım, Engin Komutan'ımın babası Faran amcayla konuşurken gördü. O günden beri Komutanımla arasına mesafe girdi.

Bu soğukluğu bizzat Vural Komutan'ım koydu. Binbaşım, abisi gömüldükten birkaç saat sonra sessizce düşünen Komutanımın bir şey planladığından şüphelendiği için, *bu işin peşini bırakacaksın,* demiş. *Bir durum olursa bununla sen değil, diğer askerler ilgilenecek. Tek bir hatanı görürsem görevden uzaklaştırırım, vurgunu olduğun dağları zor görürsün,* diye de tehdit etmiş. Vural Komutan'ım tek bir hatada silinecek biri değil. İşini bu kadar aşkla yapan, mesleğine kalpten bağlı olan insan sayısı azdır... Aralarına mesafe girmesinin sebebi, bu iyiliğinin babasından ötürü olduğunu diye düşündüğü için belki de... Bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. Faran Ahıskalı... *Nereden tanıyordum ki ben bu ismi? Daha önce duymuş gibiydim ama Vural'dan değil.* Göz ucuyla, sayamadığım kez bir şey düşünürken parmağımdaki alyansa baktığımı fark ettim. Neden sürekli bakıyorum bilmiyorum. Sanki ruhu var bu alyansın, parmağıma geçtiği an düşüncelerimi kendine doğru çekiyordu. Bir şekilde zihnimde düşündüğüm şey yer değiştiriyor ve parmağımdaki alyansa geliyordu.

Ne zaman parmağımdaki alyansa baksam radyoda çalan şarkı cılız bir tonda kulaklarıma uğulduyordu. *Seni bulamamışken ben kayboluyorum...* Şarkıları anılarıyla hatırlayan biri olmanın en kötü yanı buydu. Nasıl hissettirdiğini unutturmuyordu, *unutamıyordum.* Kokular gibi... Bir insanın kokusunu

CamScanner ile tarandı

duyduğunda nasıl zihnindeki anıya dönebiliyorsan şarkıların da böyle bir gücü vardı.

"İkincisi ne?" *Anlamadım* der gibi ona baktım. "İkinci soracağın şey ne?"

Vural'ın telefonunda gördüğüm o fotoğraf... Ona sormalı mıydım? Her ne kadar güvenilir olsa da sonuç olarak Vural'ın emri altındaydı. "Karamus'tan dönmeden önce Vural'ın telefonunda bir fotoğraf gördüm." Ses tonumu sakin tutmaya çalışıyordum. Vural bana bir keresinde bu konuyla ilgili konuşacağımızı söylemişti. Ben de *gördüklerim belli, konuşacağımız çok bir şey yok* demiştim... Neden o an konuşmasını istememiştim ki? Şu an böyle gerilmezdim. Çağlar sorgu dolu gözlerle bana bakmaya devam ederken, "Nare, sormanı bekliyorum," dedi.

"Vural'ın telefonunda eski sevgilisini gördüm... Hâlâ saklıyor... Bir ihtimalleri olabilir mi? Eğer öyleyse-"

"Eğer fotoğrafı gördüysen Komutanımın bir bildiği vardır. Diğer sorduğuna gelirsek, ikisi için ne bu dünyada ne de öbür dünyada... Hiçbir ihtimal yok." Birkaç saniye bekledi. "Ölümlü dünya tabii. Sen benim neden bu kadar keskin konuştuğuma takılma ama boş teneke değilim ki söylediklerim de boş yankıdan ibaret olsun," Soluklandı. "Ve konuşulanlar aramızda. İyi bir arkadaş olmanın yolu, iyi sırdaş olmaktan geçer derler."

Son bir soru... Sonrasında hazırlanmaya gitmeliydim. "Peki, Vural'ın planından yalnız iki asker mi haberdar?"

"Üç kız, üç erkekten oluşuyor ekip. Bu bir gizli görev, diğerlerinin sana ifşa olup olmayacağını yalnızca Komutanım bilir."

"Anladım ve teşekkür ederim. Ben hazırlanmaya gideyim."

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa... Olmasın be Nare. Anlamıyorum, pek kafa basmıyor benim kadınsal şeylere."

Gülümsedim. "Tamam, öyle olsun."

Odaya geçtiğimde Vural'ın, Çağlar'la gönderdiği paketlere baktım. Bir pakette makyaj malzemeleri varken diğer pakette giyineceğim elbise ve ayakkabılar vardı. Elbise dizimin iki parmak üzerinde, ince askılı, siyah renk ve saten kumaştı. Ayakkabılar da siyah renk, ince bantlıydı ama... Kelebek modeldi. Kelebeğin kanatları hologramdı. Çok güzeldi... *İç çekmeme neden olacak kadar güzeldi hem de...*

Hızlıca duş aldım; elbiseye göre seçilmiş olan iç çamaşırlarını giydim, saçlarımı nemli kalacak şekilde kuruttum. Elbiseyi giyindikten sonra saçlarımı ayırma tarağıyla ikiye ayırdım, iki tutam alarak yüzümün önünde bıraktım; ardından diğer kısmı spreyleyerek kalın fırçayla düzelttim. Yüzümün önüne bıraktığım saçları topladım, spreyledim ve tel tokaladım. Hafif bir ten makyajı yaptım. Kirpiklerimi kıvırdım, allık ve maskara sürdükten sonra banyodan çıktım ve topuklu ayakkabıları giyindim. Çantamdan parfüm aldım, yalnızca boynuma ve bileğime sıktım. Askısız, siyah renk çantayı avucumla kavramadan

CamScanner ile tarandı

hemen önce dizlerimin üzerinde biten kaşe kabanı giydim ve sonra odadan çıktım.

Telefonumun ekranında yazan saate baktığımda neredeyse bir buçuk saati devirdiğimi fark ettim. Vural'ın sesini duyduğumda bakışlarım tedirginleşmiş, adımlarım istemsizce yavaşlamıştı. Kötü bir his ellerimin titremesine neden olurken güçlükle yutkundum. Koridorda ilerlemeye devam ederken tıkırtı seslerim sayesinde topuklarının üzerinde döndü, omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimiz birbirine değdiği an belirgin âdemelması aşağı yukarı yavaşça hareket etti.

"Ah be Nare..." dedi fısıltıyla. O kadar kısıktı ki bir an emin olamadım. Gözlerim bedeninde gezinirken tamamıyla siyaha büründüğünü, takım elbise giyindiğini gördüm. Siyah takım elbisesinin içinde bir elmas gibi parlıyordu buz mavisi gözleri.

"Sadece yemeğe gittiğinizden emin miyiz?" diye sordu Çağlar. Elbiseyi gördüğüm andan beri zihnimde beliren soruyu dile getirmişti.

"Nare'yi bir davete götürüyorum," dedi Vural gözlerini benden bir saniye bile ayırmadan. "Ya da gitmese miydik bilemedim... Niye böyle oldu ki?"

"Neden gitmeyecekmişsiniz ki Komutanım?"

Çağlar'a ters bir bakış attı. "İşte."

Çağlar başka bir şey söylemeden Vural'ın yanından geçip gittiğinde ikimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. Vural, "Hazır mısın?" diye sorarken gözleri parmağımdaki alyansa kaymıştı. "İşimin erken bitmesini ve sana evlilik teklifi yüzüğünü almaya gitmeyi isterdim ama... Anca vakit bulabildim de hazırlandım."

"Sadece alyans yeterli, Vural."

"Yetmez, Nare," diye karşılık verdi yumuşacık bir sesle. Gözleri usulca ayakkabılarıma takıldı. "Sevdin mi?"

Beğenmemek mümkün müydü? "Kelebek Nar'ı unutmamak lazım," diye karşılık verdim ona. "Nare'yi bilmem ama o çok beğendi."

Sert mizacına derin bir gülümseme yayıldı. "Davet, yeni açılan bir müzenin tanıtımı. Birçok kesimden insan orada olacak. Magazincisi, influencer kesimi... Binbaşım da orada olacak eşinden ötürü. Bir bakıma iyi oldu, sorularıyla seni çok darlamayacak. En başta bu kadar detay vermememin sebebi, saçma sapan senaryolar kurup kendine eziyet etmemen içindi. Bir de şimdi diyeceksin ki neden ortalıkta görünme derken böyle bir yere götürüyorsun... Suçu olan saklanır, Nare. Bazen unutuyorum ama hatırladım. Şimdi hazırsan çıkalım."

Söylediklerini hazmetmem bittiğinde, "Hazırım, çıkalım," diye yanıtladım. İtiraz etme ya da sorun çıkarma gibi bir lükse sahip değildim. Aslında kendimi biliyordum; hoşuma gitmeyen bir nokta olduğunda dayanamayacak, kafamın dikine gidecektim ama artık tek kişilik düşünmemeliydim. Verdiğim her karar, yaptığım her hata sadece beni etkilemeyecekti. Ne derler bilirsiniz; *doğru yolun rüzgârı arkadan eser. Gözü karalık yolu düzeltmez, değiştirmez de.*

Geldiğimiz mekân, daha önce dizi çekimlerinde kullanılan bir yerdi. Eski

CamScanner ile tarandı

Türk dizilerinden anımsıyordum ama dış görünüşü çok fazla değişmiş, restore edilmişti. Vural aracı otoparka götürmesi için valeye bırakacaktı. Vural anahtarı valeye bıraktıktan sonra aracın ön kısmından dolanarak ön yolcu koltuğuna doğru ilerledi, kapımı açtı ve bir elini nazikçe uzatıp inmeme yardımcı oldu. "Burada magazinciler yok," dedi rahat bir tavırla. "Arka kapıdan gireceğiz."

Eli elime kaydı, parmakları parmaklarıma kenetlendi. "Gücüm oluyorsun," diye bir itirafta bulundu bana. "Ne var bilmiyorum sende, Nare. Ben eski ben olsam, dizlerim titrer diye giremezdim kalabalığa."

Kalabalıktan korkmuyor ama çekiniyordu çünkü ona can yoldaşı olan abisini bir kalabalığın içinde kaybetmişti. Sadece can yoldaşını değil, arkadaşlarını da... Elini sıkıca kavradım ve adımlarımızın senkronize olabilmesi için ilk adımı ben attım.

Vural'la mekâna girdiğimizde bizi yeşil ve kırmızı ışıklarla süslenmiş, duvarları taştan uzun bir koridor karşıladı. Bakışlarımı Vural'dan ve ellerimizden ayıramazken düşüncelerimde boğulmamak için direnmeye çalışarak bitirdim koridoru. Vural sanki daha önce gelmiş gibi sağa döndü. Misafir listesini kontrol eden görevli Vural'ı inceledi ve gözleri anlam veremediğim bir şaşkınlıkla büyüdü. İsmini sormadan kapıyı açtı. Mekândaki misafirlerin gözleri yavaş yavaş ikimizin bedeninde gezinirken Vural'ın gözleri birbirine sıkıca kenetli olan ellerimize kaydı.

"Gülümse," dedi dudaklarını kıpırdatmadan. "Mutluyuz, Nare. Yakında evleneceğiz ve bu bizim, katıldığımız ilk davet... Son da olmayacak."

İnsanların neden şaşkınlıkla baktığına anlam veremiyordum. Gözlerim tanıdık bir yüz ararken yüzüme istediği gibi mutluluk içeren bir gülümseme yerleştirdim. Sonra o tanıdık yüzü gördüm... Cansu'yu. Ve yanındakileri... O Kızgın bakışı. Özlem dolu ama şaşkın bakışı da. Hatta gülümserken bir anda donup kalan gülüşü de... Berbat bir hafızaya sahip olabilirdim ama Balım'ın amcamdan sonra en sevdiğim diye anlattığı dedesinin görüntüsünü unutamazdım. Ya da her gün babaannesiyle oynadığı o komşuculuk oyunlarının videolarını izlediğimi, halasının onunla oynamıyor diye triplenişlerini unutamazdım.

Vural, insanların bakışlarına aldırmadan bir elini çeneme kaydırdı ve kendine bakmamı sağladı. Kalbim derimi dövercesine atarken zihnimdeki düşünceler bir anda sessizliğe itildi. Yüzümdeki gülümseme dondu, zaman değildi acımasız kahkahasını yüzümde patlatan... Bu kez değildi.

Dudakları donuk gülümsememin kenarında, *yani dudağımın kenarındaydı.* Vural dudaklarını birkaç saniye önce gerçekten de dudağımın kenarına yaslamış ve tabiri caizse beni gülümsediğimde dudağımın sağ tarafında ortaya çıkan küçük gamze izinden öpmüştü.

Ufak ama etkili, aklımın daha da parçalara ayrılmasına neden olan teması yüzünden bedenim titremeye başladı. Vural bedenimin titremesine aldırmadan bir elini yeniden elime kaydırdı ve parmaklarını sıkıca kenetleyerek ilerlemeye başladı. Beni nereye götürdüğünü ve ne yapmaya çalıştığını kavrayamazken kulaklarım yabancı bir adamın sesine misafir oldu.

"*Yüzbaşı Vural'ın Nare'si*... Sonunda tanıştık seninle."

CamScanner ile tarandı

14

PUSULASI DAĞ

Ömer Halis Ahıskalı'nın Cenaze Töreni - Yazardan...

İleri bak, şehit al. *Ömer Halis Ahıskalı. Bir kız çocuğu babası.* Cenaze yürüyüşü, marş.

Keskin, vurgulu adımların gölgesinde ağlayan annesi. Koca bir çınar olup evlatlarını korumak için elinden geleni yapan bir baba. Artık ağlayamıyor. Cansu Ahıskalı. Ömer Halis'in dört yıllık eşi, canı, cananı. Can yoldaşı. Yol arkadaşı. Kızını ömrü boyunca sadece bir kere emzirdi. Sonra sütten kesildi, bir daha da çocuğunu emziremedi. Bir evlat verdi hayat ona, sonra da hayatını aldı. Ondan yalnızca kocasını değil, evini de almışlardı. Cansu için ev, *Ömer* demekti. Cansu için hayat, Ömer'den ibaretti. Cansu için nefes almak, Ömer'in kollarının arasında uyuyakalmak demekti. Artık uyuyamıyor, konuşamıyor, bebeğini kucağına bile alamıyordu.

"Vatan sağ olsun," dedi bir asker. *Vatan sağ olsun*, dedi içinden genç kadın. *Ama nereye kadar vatan sağ olsun?*

Büyük bir kalabalık, Türk bayrağıyla sarınan tabutun arkasından ilerlerken Yüzbaşı Vural, annesi ve yengesinin kolunda yürüyerek ilerlemeye devam etti. *Yüzbaşı Vural. Dağlara vurgun adam. Balım'ın baba yarısı.* "Abi," dedi Derin Ahıskalı kısık bir sesle. "Böyle olmamalıydı..."

Böyle olmamalıydı. Askerlerimiz öldürülmemeli, ölüme sürüklenmemeliydi. Çıkarlar uğruna kullanılmamalıydı.

"Ağlama," dedi Vural keskin bir ses tonuyla hafifçe Derin'e doğru dönerek. "Bir damla gözyaşı düşmeyecek gözünüzden!"

Derin, usulca başını salladı. Ağlamamalılardı. Ağlayıp düşmanlarını sevindirmemelerdi. *Sikeyim böyle dünyanın adaletini*, diye geçirdi içinden genç kız. *Abimi aldılar lan benden. Nasıl ağlamayayım?*

Hazır ol. Saygı atışı için nişan vaziyeti al. Atış. *Bir.* Atış. *İki.* Atış. *Üç.*

Çok kalabalık, diye geçirdi içinden Yüzbaşı. *Boğuluyorum, ölüyorum sanki. Son yolculuk... Kaç arkadaşım gömüldü böyle ama hiçbiri bu kadar ağır gelmedi. Sen gittin, gömdüm, attım üzerine toprak. Ama sanki ben de öldüm. Bazı mezarlar tek kişilik kazılsa da gömülen iki kişidir. Gömüldüm ama nasıl hâlâ nefes alabiliyorum? Girdiğim her savaşı kazansam da bu mezarın önüne geldiğimde yenik olacağım.*

Kalabalık dağıldığında akşamüstüydü. Annesiyle mezar başında oturuyor, bir

CamScanner ile tarandı

yandan da yorgun bakışlarıyla kuran okuyan annesini izliyordu. Baktığı her yerde abisini görüyor, ağzını bıçak açmıyordu çünkü o bıçak tam kalbinin üzerindeydi.

"İstifanı ne zaman vereceksin?" Annesinin çatlamış sesinden dökülenler, Vural'ın gözlerini şaşkınlıkla aralamasına neden oldu. "Bir oğlumu daha vermem, yâr etmem bu vatana! Elleri kanlı insanlar geldi, toprak attı yavrumun üzerine. İhtiyacımız mı var? Yok! İstifanı vereceksin. Hem de bugün!"

Vural'ın kalbinin üzerindeki bıçak, canını yakmaya bu anda başlamıştı. "Anne," dedi kısık bir sesle. "Acı benim de acım ama bak, ben ağzımı açmıyorum ki kimsenin canını yanmasın..." Annesinin eline uzandı. "Eğer yarın şehit olacaksam ve gömüleceksem abimin üzerine, bin şükür. Vazgeçmem." Konuşurken duraksıyordu çünkü kan kırmızı gözleri yaş toprağın üzerindeydi. "Bir daha bu konuyla gelme bana."

"Seni bıktırana kadar söyleyeceğim," dedi annesi. "Sen vazgeçene kadar, gücüm yettiği yere kadar..." Annesi Belçim Hanım, avucunun içindeki eli sıktı. "Asıl sen bizden vazgeçemezsin. Balım... Abinin sana emaneti. Hadi bizden geçtin diyelim, ondan nasıl geçeceksin?"

Balım... Amcasının biriciği, babasının bal bebeği. Sahi Yüzbaşı, küçücük yeğeninden nasıl vazgeçecekti?

Eve döndüklerinde Balım'ın arada bir ağlama sesi haricinde kimse çıtını çıkarmıyordu. Vardır bir tabir... *"Herkes çok sessiz, sanki evden cenaze çıkmış."* Birebir yaşıyorlardı. Vural televizyonun karşısında oturuyordu ama baktığı televizyon değil, abisinin cansız bedeniydi. Hangi kanalı açsa abisi vardı. Kollarının arasında, *yalvarırım gitme,* diye ağlıyordu. *Ölürsen her şeyi bırakırım. Abi, gitme. Kurban olayım bırakma bizi.*

Vural gözlerinin önünde abisinin toprağa verildiği anı gördüğünde bir çocuk gibi sessizce ağlamaya başladı. *"Şehit Üsteğmen Ahıskalı, bugün son yolculuğuna uğurlandı. Şehit Üsteğmen Ömer Halis Ahıskalı, bugün toprağa verildi."* Çok kısa bir süre ekranda, abisinin üzerine toprak atarken görmüştü kendini. *"Ahıskalı Holding'in CEO'su olan Faran Ahıskalı'nın Üsteğmen oğlu şehit Ömer Halis Ahıskalı, bugün son yolculuğuna uğurlandı."*

Babasını görür görmez televizyonu kapattı ve gözlerini dikkatli bakışlardan kaçırarak bahçe kapısına çevirdi. Babası derin bir sessizlikle ona bakmaya devam ediyordu. Sessizlik ne kadar derin olursa o kadar gürültüye gebe kalır; zamanı geldiğinde ise dudaklardan akar, insanı zehirlerdi.

"Eğer abinin uğruna öldüğü mesleğin üniformasını bir daha giyersen benim için öldün demektir," Bu sözler, Vural'ın kalbinin üzerindeki bıçağın kalbine ilk saplanışıydı. "Ölüler mahşer gününe kadar dirilmez, *Tutsak.* Eğer istifa etmezsen benim için mahşer gününde bile dirilmeyeceksin." Kalbine giren bıçak biraz daha içerdeydi, nefes aldıramayacak kadar acıtıyordu üstelik. "Bir baba için ne kadar zor evladından ayrılmak, bilmiyorsun. Seni de kaybedemem, oğlum. Bir daha olmaz."

CamScanner ile tarandı

"Söz verdim ben abime," diye karşılık verdi Vural kısık bir ses tonuyla. "İstifa etmem, edemem."

"Nereye kadar böyle yaşayacaksın? Bir gidiyorsun, aylarca yoksun! Öldün mü kaldın mı? Ne yedin ne içtin belli değil! Bırak bu ülkenin orospu çocuklarını temizlemeyi! Hayatını kurtar! Göndereyim seni yurt dışına, oku, öğren, gel geç işlerin başına! İki yıl eğitimini alırsın, oldu, bitti! Ben de yardım ederim, keza ablan da öyle. Derdin geçim kaynağıysa... Eğer gerçekten derdin buysa olmasın. Dağ gibi baban var arkanda."

Dağlara vurgun olan adamın dağ gibi arkasında olduğunu söyleyen babası... O yüzden mi dağların eline geldiğini, üzerine yıkıldığını hissediyordu?

"Vazgeç, *Tutsak*. Evlenmek istemiyor musun Süreyya'yla? âşık değil misin ona? Kim verir kızını ne zaman döneceği belli olmayan askere? Vazgeçmezsen kaybedeceksin. Vazgeç bu meslekten, her şeyine tamamım. Bana yalnızca bu meslekle gelme."

Süreyya'yı seviyordu ama... Âşık mıydı bilmiyordu. Mesleğinden çok daha fazla sevmesi gerekmez miydi? Vural hiç kimseyi *asla* ama *asla* mesleğinden daha çok sevmezdi.

"Seviyorsa böyle kabul eder beni. Değiştirmeye çalışmaz. Ben buyum. Böyleyim."

Babası gözlerinden yaşlar süzülürken konuşmaya devam etti. "Bir oğlumu daha kaybetmek istemiyorum, anlasana! Sen benim canımsın... Yavrumsun. Eşek kadar olsan da hâlâ kâğıt helva seven o küçük çocuğumsun! Bana tercih yaptırmak zorunda bırakma. İstifa edeceksin diyorsam edeceksin! Bitti! Anladın mı? Bitti! Senin bundan sonraki iki sorumluluğun iyi bir amca olmak ve iki yıl eğitim aldıktan sonra işlerin başına geçmek! Sonrasında da istediğin gibi evlenmek."

Yüzbaşı titrek bir sesle, "Bir gün kaybedeceğimi bilsem de vazgeçmem," diye yanıtladı. "Önce vatan, baba. Ne iş ne evlilik... Ne de..." Sustu. Cevabı babasını öldürürdü, biliyordu ama şu an söylemezse bir daha söyleyemezdi, biliyordu. "Önce vatan, sonra aile."

Faran Ahıskalı, hayal kırıklığı içinde, direkt olarak oğlunun gözlerinin içine baktı. "İlk önce vatan, sonra mı baba?" diye sordu. "Yüzümde taşıdığım kırışıkların sebebi işimden, annemden, babamdan, karımdan bile önemli olan çocuğum...Sen bunu nasıl söylersin?" Gerginliği, gözlerindeki hayal kırıklığına dağılırken ses tonu da yükselmişti. "Bakmam yaşına, alırım lan seni ayağımın altına! İlk önce aile lan! İlk önce aile!"

Faran Ahıskalı, toprağın altına giren oğlu kadar cansız hissediyordu kendini. Zihninin içi, oğlu *ilk önce vatan* dediğinden beri öyle sessizleşmişti ki ilk kez bu kadar kırılmıştı ve ilk kez bu kadar vazgeçilmiş hissediyordu. Oğlu ondan vazgeçmişti, gözlerinde bu hissi gördüğünde daha da yaralanıyordu.

"İnsan yarasına sessizce, ölümü izliyormuş gibi bakar mı? Sen bana neden yarana bakarmış gibi bakıyorsun, oğlum? Ben senden canını istemiyorum, yaşa istiyorum."

CamScanner ile tarandı

Vural ifadesiz bir tonla "Mesleğimi bırakmayacağım," dedi.

"Bu kadar çok mu seviyorsun o dağları? Elinin altındaki imkânlardan vazgeçecek kadar mı? Ömrünün en güzel yıllarını heba edecek kadar mı?" diye sordu Faran Ahıskalı.

"Sevmek ne kelime, baba? Kara sevdaya tutuldum ben. Dağlara, mabede, bayrağa vuruldum."

İnsan yaşamaktan değil, ölümden korkardı.

O, yaşadığı her gün ölüyordu ve bu hayattaki en büyük korkusu ölmek değil, yaşarken ölmekti.

Babasının son sözlerinden dolayı kalbi ve ruhu abisiyle birlikte aynı mezara gömüldü.

"Son sözün bu mu?"

"Yapma," diye karşılık verdi pusulası dağ olan adam, âdeta yalvarıyordu. "Kurban olayım yapma, baba. Bana tercih yaptırma."

Faran Ahıskalı, gözyaşları içinde, "Sen tercihini yapmışsın, oğlum," dedi. Sesi fısıltıdan ibaretti. Sırtını oğluna doğru döndü ve konuşmaya devam etti. "On beş dakika içinde sana ait olan ne varsa topla ve bu evden bir daha dönmemek üzere, cesedin bile gelmemek üzere git. *Önce vatan, sonra aile,* dedin bana. Benim için önce aile, sonra diğerleri gelir. Görüyorum ki senin için öyle değil. Bu evde yerin yok artık."

"Yapma, baba. Yalvarırım yapma."

"Eğer on beş dakika içinde eşyalarınla bu evden defolup gitmezsen kolundan tuttuğum gibi yaka paça atarım seni dışarı! Duydun mu beni? Siktir git! Nereye gidersen git!"

Babasında gördüğü öfke yeni değildi ama ilk kez küfrettiğini görüyordu. Üstelik bu küfür, biricik oğlu Vural'aydı. Vural gitmeye cesaret edemedi. Babası söylediği gibi evden yaka paça, küfürler ederek kovmuştu ve annesi hiçbir şey yapamadan izlemişti. Birkaç parça eşyasını alabilmiş, diğerlerini daha sonra almak üzere ambara bırakmıştı. Arabasını almamış, lapa lapa yağan karın altında, eksi altı derecede, bir çocuk parkında uyuyakalmıştı. Yirmi dört yaşında koca bir adam olabilirdi ama otuz yaşına da gelse annesinin ellerini sırtında hissetmeyi özlemekten hiç vazgeçmeyecekti.

O gece herkes Ömer Halis Ahıskalı'nın mezara girdiğini düşünüyordu ama yanılıyorlardı.

O gece ölen tek kişi, pusulası dağ olan adam Yüzbaşı Vural'dı.

Nare Mihmallı'dan...

Hz. Mevlâna der ki; *aradığın seni arayandır. Eklemek isterim; aradığın hiçbir zaman bulamayacağındır ama düşersen üzerine, araştırır ve derine inersen aradığında seni arayandır. Gördüklerin canını yakarsa, gördüğüne hazırlıksız ve savun-*

CamScanner ile tarandı

masızsan düşünürsün; ben istemedim ki bilmeyi. Görmeyi. Canımın yanmasını. Canının yanmasını istemedin ama yanmaması için bir adım geride de durmadın, der aradığın sana.

Bu gece buradasın, Nare. Çünkü canın yanmasın diye uğraşırken bir adım geride durmayı değil, aradığının da seni bulmasını istedin.

Aradığın seni buldu, Nare. Bir oyunun içindesin ve öyle ustaca oynamalısın ki insanlar, *ne kadar çok âşık bu kız,* diyebilmeli, bir zamanlar Ethem amcana dediğin gibi. Ama ben bilemem ki âşık gibi bakmayı hiç âşık olmadığımdan... Sevmediğimden... Aramadığımdan... Bir babama güzel bakarım öyle, gözlerimin içi güler, sesim neşelenir. Anneme çok baktı gözlerim öyle ama karşılık bulamadığımdan olsa gerek, vazgeçtim. Öyle olur bazen. Gözünün içine baktığın seni görmediğinde vazgeçersin bakmaktan.

Babamın kütüphanesinde, Farsça-Türkçe sözlüklerinin birinin başında olduğumu hatırlatmıştı sözleri. "Dag, dâğ, yanında da arapçası yazıyor. Türkçesi *yara* demek. *"Dağlar benim dergâhım,"* demişti bir keresinde, hemen yanımda duran, dudak kenarımdan öpen ve bunu tamamen ailesine gösteriş için yapan adam. *"Dağ, yara demektir benim nezdimde. Bir insanın yarası neredeyse dergâhı da orasıdır."*

Vural Emir Ahıskalı. Yüzbaşı Vural. Ama hayır, kesinlikle *Nare'si* olduğu söylenen adam değil. Çünkü ben kimsenin Nare'si değilim, hiç olmadım.

"Ailenin de burada olabileceğini söylemedin..." dedim konuşacak gücü kendimde bulabildiğimde. Bendeki karmaşanın aksine onun duruşu net ve kendinden emindi. "Bana bir davete gideceğimizden de bahsetmedin."

"Bakışlarını yumuşat," diye fısıldadı. "Eğer söyleseydim..."

"Gelmem mi sandın? Söyleseydin hazırlıklı olur-"

"Strese girmeni istemedim, Nare. Çok düşünüyorsun, yeterince çok... Bir anda olup bitsin istedim. Benim içinde kolay değil şu an burada durmak ve gözlerinin içine sana çok âşıkmış gibi bakmak." dedi araya girerek.

"Bana söylemeliydin," dedim sözcüklerin üstüne bastıra bastıra. "En başında böyle olacaksa... Bir şeyleri sonradan öğreneceksem devam etmemeliyiz."

Zorlukla yutkundu. Bakışlarım bizi merakla izleyen gözlerin üzerinde gezinmeye başladığında, "Endişelenecek, gergin olacaktın. Böyle olmasını istemedim," dedi. "Eğer bundan rahatsızsan şimdi dönelim."

Gözlerinin içine baktım. "Bir dahaki sefere planlarından beni de haberdar edeceksen dönmeyeceğim."

Belimdeki eli daha da keskinleşirken, "Her plandan bahsedemem ama," dedi dürüstçe. "Söz veriyorum, böyle bir durumla bir daha karşı karşıya bırakmayacağım. Söyleyeceğim."

Ona inanmak istiyordum. Boğazıma koca bir yumruyla durmuyormuş gibi ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. "Beni öperken bir sonrakinde izin al," dedim. "Yanaktan fazlası olmayacak, baştan söylemiş olayım."

Cevap vermemeyi seçti, gülümsemekle yetindi. Belimdeki eli adımlarımı yönlendirmeme yardımcı olurken derin bir nefes aldım ve olması gerektiği gibi bakışlarımı yumuşattım.

CamScanner ile tarandı

Binbaşı Engin Karasu'nun masasına doğru ilerlemeye başlamıştık. Vural arabada fotoğrafını göstermişti. Masaya geldiğimizde Engin Karasu ve eşi olduğunu düşündüğüm kumral saçlı, iri gözlü, minyon tipli kadın senkronize olmuşçasına ayağa kalktılar ve gülümseyerek ikimize baktılar. "Komutanım," dedi Vural saygıyla. "Nişanlım, Nare," Bakışlarını bana çevirdi. "Nare, Binbaşı Engin Karasu."

Gergin bir gülümseme yüz hatlarıma yayılırken, "Merhaba, efendim," dedim düz tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. Göz ucuyla eşi olduğunu düşündüğüm kadına baktım.

Engin Karasu, ciddi bir ifadeyle, "Yüzbaşı Vural'ın Nare'si... Sonunda tanıştık seninle," dedi. Bakışları ciddi, ses tonu ondan da ciddiydi. Askerler hep böyleydi sanırım. "Eşim, Emel."

"Merhaba... Ben Nare." *Salt Nare. Kimsenin Nare'si olmayan salt Nare. Lütfen yani. Yalnızca Nare de istersen bir de Nar? Öyle daha az abartmış olursun.*

"Ezberledik ismini," diye karşılık verdi Engin Karasu, yüzündeki ciddiyet dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasıyla biraz da olsa kırılmıştı. "Benim askeri ilk kez böyle görüyorum."

"Komutanım, sıcak olmadı mı? Alsam mı ceketinizi?"

"Böyle de konuyu değiştirmeye çalışır ama başaramaz... Bugün dökeceğim oğlum tüm foyanı ortaya," Eliyle oturmamız için işarette bulundu. "Oturun, lütfen." Birkaç saniye önce önüme bırakılmış olan cam su şişesini kristal şampanya bardağına doldurdum ve sakince içtim.

"Daha iyi gördüm seni," dedi Engin Karasu. Daha önce de görmüştü yani, bunu mu anlamalıydım? "Vural hastanede olduğundan bahsetmişti."

"Evet, kötü günlerdi," dedim ifadesiz bir bakış atarak. Sonrasında döndüm ve Vural'a gülümsedim. "Ama geçti."

"Nasıl tanıştınız peki? Bu olayla tanışmadınız, öncesinde de birlikteydiniz, yanlış bilmiyorum değil mi?" *Soru bir.* Bu kadar hızlı giriş yapmasını beklemiyordum.

"Galata'da, *Viyana Kahve*'sinde. O gün benim için oldukça kötü bir gündü. Babam kalp krizi geçirmişti. Arabamın anahtarlarını kaybetmiştim, beni hastaneye Vural yetiştirmişti."

"O zaman sevgili oldunuz yani?" Karısı, *neden bu kadar merak ediyorsun, bir sussana* der gibi baksa da zaten amacımız onu ilişki yaşadığımıza inandırmak olduğu için gayet sakin, rahat bir tavırla yanıtlamaya devam ettim sorularını.

"O zaman değil," diye karşılık verdi Vural. Ben de başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Birbirimizi tanımamız oldukça eski ama sevgililikten nişanlılığa geçiş süresinde yedi aylık bir süreç var. Öncesinde geçen bir yıl boyunca arkadaştık."

"Hislerinizi anlayabilmek için bir yıl beklediniz yani?"

Göz ucuyla Vural'ın ailesinin olduğu masaya baktım. Hepsi gergin bir yüzle, sahnede piyano çalan adamı izliyordu. Babası Faran Ahıskalı, her ne kadar

CamScanner ile tarandı

ifadesiz gibi görünse de içten içte pimi çekilmiş bomba gibi olduğunu düşünüyordum.

"Vural'la bir yıl içinde dört kereden fazla görüşmedik çünkü o hep sizin verdiğiniz görevlerdeydi," Yüz ifadesi değişti. *Her şeyi de biliyor* bakışı attı. "Onu özlediğimi hissettiğim ilk an Mardin, Dargeçit'te göreve gitmişti. Elli sekiz gün kadar sürdü. En kısa süren görev buydu tabii."

Binbaşı, parmaklarıyla kavradığı şampanya bardağını dudaklarına götürdü ve suyu tekledi. Şampanya bardağını masaya bıraktıktan sonra gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?" *Bu sizi hiç alakadar etmez. Bu kadarı da fazla. Yeterince sorgulamadı mı? Ters bakış atmadan kaç saniye durabilirdim? İki saat? Bir, iki, üç...* Vural beni duyarmış gibi lafı ağzımdan aldı.

"Bir ay içinde evleneceğiz, Komutanım."

Ne? Bu kadar çabuk mu? Bir ay... Hayır, hayır. Bir sene dedi. Ben yanlış duydum. "İyi bari, asker," dedi Engin Binbaşı. "Baban da burada. Gördün mü?"

"Açıkçası haberim yoktu, Komutanım," dedi Vural, gerildiğini hissettim. "Haberim olsaydı da bir şey değişmezdi," Göz ucuyla bana baktı. "Dans edelim mi *sevgilim*?"

Kurumuş dudaklarımın arasından kısık bir sesle, "Olur," dedim, güçlükle yutkunarak uzattığı eli kavradım ve birlikte dans eden insanların arasında karışmak için yürümeye başladık. Piyanist parmaklarını oldukça huzurlu hissettiren melodilerin üzerinde gezdirirken bir eli belime kaydı ve aramızdaki mesafeyi daha da aza indirdi. Elimi omzuna yerleştirirken gözlerim gözlerindeydi.

"Bir ay ne, Yüzbaşı?"

"Evlensek bile peşimi bırakmayacak... Görmüyor musun tavrını? Bu nazikçe sorduğu hâli bir de."

"Yine de bu çok kısa bir süreç."

"Birbirimizi bir ayda tanıyamayacağımızı mı söylüyorsun?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sen ne zaman evlenmek istiyorsun, *müstakbel karıcığım*?"

"Yalnızken bana böyle şeyler söylemeni istemiyorum," Gülümsüyordum ama söylediklerim gayet ciddiydi. "Benim bir ismim var."

"Nare..." dedi fısıltıyla, elini belime daha da bastırırken. Bastırdığı elinin altından tenime yayılan tüm hisler derin bir boşluk oluşturuyordu. "Bu evlilikte sana vadettiğim tek şey, dizlerim," Belimdeki elini yavaşça çekti. Birkaç adım ondan uzaklaştım ve etrafımda usulca döndüm. Saniyeler içinde yanına geldiğimde boşta kalan elini belime yerleştirdi ve konuşmasını sürdürdü. "Kaybolduğun, yorulduğun zamanlarda ve *gidecek hiçbir yerim yok*, diye düşündüğünde başını dizlerime koymana izin vereceğim. Seni hep dinleyeceğim."

Kendi içimde kayboldum, beni kurtar demek istiyordum ona böyle zamanlarda. Beni böyle anladığında. Beni böyle çok anlar gibi baktığında. "Bak ben üzerine bastığım taşları, sırtımı dayadığım kapı ve duvarı, yem verdiğim kuşu bile dinliyorum. Ama kimse beni dinlemiyor." Gözlerinin içine baktım. Sesi-

CamScanner ile tarandı

min titrememesi ve yüzümdeki ifadenin daha fazla dağılmaması için oldukça çaba gösteriyordum. "*Dinlemiyordu...*"

"Bakma bana öyle, Kelebek Nar," dediğinde içimde bir şeyler devrilir gibi oldu. Böyle böyle seslenmesini... *Özlemiştim.* Sıcacık bakışları gözlerimin içinde konuşmaya devam etti. "Her an ağlayacakmış gibi bakma yoksa..."

"Yoksa, ne?"

Gözlerini yumdu ve kirpiklerini araladığında bana ilk kez dişlerini göstererek gülümsedi. "Balım'ın dedesi, karısıyla birlikte bize doğru dans etmeye geliyorlar. O tarafa sadece bir kez bak, karısıyla göz göze gel." Anne ve babası dans etmek amacıyla bize geliyordu. *Ama anne, baba bile diyemiyordu ki onlara.*

İstediği gibi videoda gördüğümden çok daha güzel olan annesine, Balım'ın babaannesine baktım. Uzun boylu, geniş omuzlu bir kadın olmasının yanı sıra saçları siyah renkti. Gözleri, çok kısa bir an gözlerime değdiğinde istemsizce ürperdim. Vural'ın gözlerinin rengini nereden aldığını artık biliyordum. Annesinin gözleri gibi buz maviydi ama öfkelendiğinde korkutucu, koyu bir renge dönüşüyordu.

Neden annesi suçluluk duygusuyla kavrulurmuşçasına bakıyordu ona?

"Deli gibi merak ediyorlar seni," diye konuştu Vural. "Ve bu beni o kadar keyiflendiriyor ki."

"Neden? Daha önce de sevgilin, uzun ve ciddi bir ilişkin olmadı mı?"

"Sevdim, Nare," dedi gözlerimin içine bakarak, yalansız ve dolansızdı dudaklarının arasından kayan ve tuhaf bir şekilde, içimde bir yerleri acıtan. "Ama evlenmek istemedim hiç. Ben sadece seninle evlenmek istiyorum."

Benimle evlenmek istemesinin sebebi de askerliğini kurtarmak değil miydi? Öyleydi. O zaman öyle bakmalıydı bana. Dün gece söylediklerinin arkasında durur gibi bakmalıydı. Buzdan bakışları son sözleriyle yumuşasa da babasının kolu, hafifçe bedenini sıyırıp geçtiğinde öfkesi dirildi.

"Hiçbir zaman ailenle barışmayacak mısın?"

Gayet net bir tavırla, "Balım ve yengem haricinde bir ailem yok benim," diye yanıtladı. Gözlerindeki öfke yerini dinginliğe bırakırken, "Buradan çıktıktan sonra seni tatlı yemeye götüreyim mi?" diye sordu. "İstersen yemek de ısmarlayabilirim."

"Masadakiler çok dikkatini çekmemiş sanırım."

Yüzünü buruşturdu. "*Garaville* mi? Salyangoz yemek nedir ya? Şerefimle aç kalırım, sonra da gider ciğerimi yerim. Tamam işte."

"Tüh ya," dedim sahte bir üzüntüyle. "Istakoz yemeği düşünüyordum aslında."

"Evlilik kararını gözden geçirmem lazım, ciğer yemeyen bir kadınla evlenemem."

Kaşlarımı çattım. "Bir kere ben ciğer çok severim! Ama artık sevmiyorum kararını gözden geçir diye!"

CamScanner ile tarandı

Gülümsedi. Aşık rolü kesebiliyor muyduk? Bence fena sayılmazdık. Bakışlarımı ondan ayırmadan, "Sence Binbaşı inandı mı?" diye sordum.

"İnanmadı ama *henüz*." Belimdeki elinin başparmağı usulca sırtıma kaydı, sıcacık eli çıplak sırtıma değdiğinde istemsizce karnımı içine çektim, güçlükle yutkundum. "Yarın yanına gideceğim."

Olmaması gereken yerlerde regl olma durumları...

Üstelik beni bu kadar iyi hissettiren bir elbisenin içindeyken ve yanımda tampon adına hiçbir şey yokken. Üç gün erken olduğumdan ötürü olsa gerek, ne belimde ne de kasıklarımda ağrı hissetmemiştim. Hissetsem bile bunu anlayabilecek psikolojide miydim bilmiyordum. Lavabodan alıp üst üste geçirdiğim peçeteler şimdilik beni idare ederdi ama buradan çıktıktan sonra mutlaka market bulmam gerekiyordu. İşimi bitirdikten sonra lavabodan çıktım, ellerimi yıkamak için geniş lavaboya ilerlerken kapının açılıp kapanma sesini duydum ama oraya bakmadım. Başımı kaldırdığımda aynadan Vural'ın annesini gördüm.

"Merhaba," dedi çekingen bir ses tonuyla. "Size bir kere sarılabilir miyim?" Kirpikleri ıslaktı. "Kim olduğumu biliyorsunuz, ben normal de böyle bir şey istemem, bana *deli misin* diye de bakmayın öyle. Ben sadece..." Gözlerinden bir damla yaş aktı. "Oğlumun kokusunu çok özledim. Oğlumun kokusu senin üstüne sinmiştir..." Sesi titriyordu. "Bu kollarım yıllardır sarmalamıyor onu."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Gözlerim şaşkınlıkla aralanmış, karşımdaki kadının çaresizliğini izliyordu. Kalbim şiddetle çarpıyordu.

"Özür dilerim, sizi korkuttum... Çok özür dilerim..."

"Lütfen, tamam, sakin olalım... Birden sizi görünce korktum ama geçti. İsminiz?"

"Belçim."

"Belçim Hanım, inanın bana sarılmanızda en ufak bir sorun görmüyorum ama Vural..."

"Bizi tamamen hayatından çıkardı değil mi?" Detayları bildiğimi düşünüyordu ama bu konuyla ilgili birbirleriyle konuşmadıkları dışında bir şey bilmiyordum. "Nare, böyle ayaküstü konuşamayız. Yarın öğleden sonra Cansu'ya geleceğim. Orada olur musun?"

"Vural'dan habersiz sizinle konuşamam..." Bunu yapmak istemiyordum ama mecburdum. Vural'ın benden habersiz ailemle konuşmasını istemezdim. "Burada olduğunuzu bilmiyor..."

"Nare, neden geciktin bu kadar? Bir sorun mu var?" Vural bana seslendikten sonra kapıyı tıklattı. "Nare, orada mısın?"

"Lütfen bir kez dinle beni. Lütfen... Yarın öğleden sonra Cansu'da olacağım. Oraya gel."

Vural'ın endişe dolu sesi kulaklarıma uğuldarken Belçim Hanım hızla lavabolardan birine geçti. "Buradayım," dedim kadın gözlerimin önünden kaybolduğunda. "Geliyorum."

CamScanner ile tarandı

Lavabodan çıktığımda, "Bir sorun mu var? Neden çıkman uzun sürdü?" diye sordu. Kısılmış gözlerle bedenimi süzüyordu. "Yüzün kireç gibi. Biri bir şey mi dedi sana?" Avucunu yanağıma yasladığında kalbim bu kez tuhaf bir heyecanla çarptı. Ortamın gergin havası soluduğum havayla birlikte ciğerlerime dolarken kalbimi sakinleştirmeye, sonra da zihnimdeki cümleleri toparlamaya çalıştım. "Nare? Neden konuşmuyorsun, güzelim? Biri sana bir şey mi yaptı?"

"Sakin ol, Vural," dedim gülümseyerek. "Kimse bana bir şey demedi, yapmadı da. Sadece..."

Dudaklarının arasından rahat bir nefes bıraktıktan sonra, "Sadece, ne?" diye sordu. O kadar dikkatli bakıyordu ki sanki az önce lavaboda yaşananları biliyordu da bana gerçeği söylemem için baskı uyguluyordu.

"Regl oldum. Yanımda da hiçbir şey yok. Bu yüzden uzun sürdü."

"Sancın olduğu için mi yüzün kireç gibi?" Sesi daha da endişeli çıkmıştı. Bir eli sanki bunu hep yapıyormuş gibi rahat bir tavırla elime kayarken parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Benim evde sana göre pek bir şey yok doğal olarak. Giderken alayım, unutturma."

Ne? Bana ped mi alacaktı? Vural, ben *o şeyi* alamam diyen erkekler kategorisinden değil miydi? Bunun bir mecburiyet olduğunu unutan ya da ayıp olduğunu düşündüren insanlar yüzünden genç kızların çoğu utana sıkıla alıyordu. Bu dünyada ped almaktan daha normal bir şey olamazdı. Çikolata, cips ya da markette alınabilecek diğer şeyler... Bu da o kategorideydi ve hepimiz bilmeliydik ki bu utanılacak bir şey değildi.

"Ben de alabilirim."

"Sıcak su torbası da ister misin?" diye sordu ilgili bir tavırla. "Çikolata peki?"

Gülümsedim. "Regl döneminde insanın canı tatlı istiyor, evet ama bugün canım hiçbir şey istemiyor."

Gözlerimin içine baktı. "Hiç mi istemiyor? Yemek bile mi istemiyor?"

"İştahtan da kesiliyorum nedensiz, birkaç gün boyunca."

"İşte o olmaz, *Mihmallı*. Bir şeyler yemek zorundasın ki benim de iştahım yerine gelsin, ben de yiyebileyim. Hangi kadın, müstakbel kocasının aç kalmasını ister?"

"Daha ne kadar yiyebilirsin ki Yüzbaşı?"

Bir adam, gözlerini yüzüme dikerek yanımdan geçerken bakışlarım istemsizce oraya kaydı. Dudaklarımdaki derin gülümseme silinerek kayboldu, yerini düz bir çizgiye bıraktı. Vural'ın elini daha sıkı kavrarken yanımdan geçip giden adamın bakışlarındaki rahatsızlık daha da yayıldı hislerime ve o bakışları bir yerden hatırlayıp hatırlamadığımı sorguladım. Kafede gördüğüm adam değildi, biliyordum. O yüzü hatırlıyordum. Söylediklerini de. Boynuma ilaç saplayarak beni etkisiz hâle getirdiğini de ve hatta onun yüzünden hafızamı kaybettiğimi, günlerce acı çektiğimi ama hiçbir şey hissedemeyecek kadar kötü olduğumu da.

"Seni öldürmek için uzanan elleri unutma," demişti bana. Unutmamıştım

CamScanner ile tarandı

ben de. Bu bir çeşit korku olabilir miydi? Zarar gördüğüm için herkesi bana o gün, orada zarar veren insanlar olarak görüyor olabilir miydim?

"Nare, yine daldın," dedi Vural sıkıntılı bir tonla. "Bir şey olmadığını söylüyorsun ama seni ne zaman bıraksam kendi hâline, hep düşünürken buluyorum."

"*Çok düşünmek, ıstırap*. Bir tanıdığım söylemişti. Çok düşünüyorum, benim de ıstırabım çok düşünmek sanırım. Durduramıyorum zihnimi. Sanki gördüğüm herkes o gün oradaydı ve bana zarar vermek için şimdi de buradalar gibi geliyor," Yanaklarımın içini dişledim. "Burada kalacak mıyız daha?"

"Biraz daha," dedi başını yavaşça iki yana sallayarak. Söylediklerimin acısından kaçamadığımı o da biliyordu. "İyileşmen için elimden ne geliyorsa yapacağım, biliyorsun. Bir yabancıyla konuşmak seni rahatlatır mı?"

"Sadece seninle konuşmak beni rahatlatabilir," dedim fısıltıyla. Gözleri bir an bana döndü. Yıllardır içimde biriken o yalnızlık duygusu sırtından bıçaklanıyordu ve elini her tuttuğumda içimdeki soğuk nevale kız yaralanıyordu. O kız mutlu bir aile tablosunun içinde yapayalnızdı. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kayarken konuşmaya devam ettim.

"Soğuk nevale bir kız, olmaması gereken yerde. Mutlu bir aile tablosunun içinde. Herkes gülümseyerek bir noktaya bakarken onun gözleri hep dalgın. Kimse dinlemez çünkü. Önem verilmez söylediklerine. Prangalar yalnızca suçlulara takılmaz, insan suçlu olduğu için hapsedilmez bir hücreye. *Bir babanın olmaması gereken çocuğu olduğun içindir bazen nedenler...* Sözcükleri dudaklarına silah diye alan birini seni ruhen öldürdüğü için kelepçeleyemezsin. Babam kaç kez yaraladı beni sözleriyle, baltaladığı hayallerimle. Kelepçeleyemedim, söylediklerini duymazlıktan gelsem de bir noktada karşıma çıktılar, bırakmadılar yakamı. Ama sen şimdi karşımdasın, bu bir oyun bile olsa ben de babamın karşısındayım. İlk kez babamın yanında durmak zorunda değilim."

İlk kez babamın yanında durmak zorunda değilim; *onun yanı*, durmam gereken yerdi.

Bir eli usulca bileğimi kavradı, bedenimi kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yaslarken dudaklarını saçlarıma bastırdı. Öpücüğün anlamı, *olman gereken yer kollarımın arası* olabilir miydi?

"Çünkü durman gereken yer *burası*," dediğinde yüreğime çöken ağırlığı hissettim. Bir gün *oradan* gitmek zorunda kalacaktım. *Bu oyun bittiğinde... Her şey normale döndüğünde...* O zaman ne yapacaktım? Başımı göğsüne yaslarken tereddüt ettiğim her şey çok kısa bir an sustu. Elleri bedenimi usulca sarmalarken kokusunu içime çektim. Bu zaman dilimi bana o kadar uzun gelmişti ki hiç bitmeyecek sanmıştım. "Kaybettiğin her şeye bir de kollarımın arasından bak. Ben bakıyorum. Eskisi kadar acıtmıyor."

Başımı hafifçe kaldırdım, kirpiklerimi araladım ve tam da o an Faran Ahıskalı'nın dik bakışlarıyla çarpıştım. Baktığı kişi babasıydı. "Artık gidebiliriz."

Nare Mihmallı, ölümden döndün, en zorundan, bundan da dönersin. Ayrılık

CamScanner ile tarandı

ölümden zor, derler; inanma onlara. Ayrıldığında bir ihtimal vardır; adına geri dönüş, derler. Ya öldüğünde?.. Kelebek Nar, uyandırdın zihnini kaybolmuş sokaklardan. En zorudur insanın kendini bulması. Yüzbaşı hatıralarına gömüldüğünde yapman gereken tek şey, hatıralarla birlikte sana verdiği bu ismi de gömmek tozlu raflara.

Yazardan...

Genç adam, soğuk kokusu sinen balkonda sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra küllüğe attı ve sessiz adımlarla salona doğru ilerlemek için hareketlendi. Koridordan odaya sızan ışık sayesinde kapı önünden genç kıza baktı. Cebine sakladığı, yüzük taktığı elini çıkardı ve birkaç dakika boyunca izledi. Adımları yine aklına ihanet etti.

Genç kızın bacaklarına kadar inen pikeyi göğsüne kadar çekti ve yüzüne dağılan saçlarını yüzüğün takılı olduğu parmağıyla kulak arkasına sıkıştırdı. Biliyordu. Bu hareketi ömrünün sonuna kadar yapabilirdi. Ömrünün sonuna kadar Nare'nin yanında kalabilir ve bu oyunu devam ettirebilirdi. İçinde birçok şeyin darmadağın olmasını beklerken bu kadar sakin kalıyor olması onu şaşırtıyordu ve yine biliyordu ki bu kadar sakin kalmasının sebebi Nare'ydi.

"Ben giremem bu kalabalığa ellerimi tutmasan," demişti ona. İçinden eklemişti: *İyi ki buradasın, bana korkularımla yüzleşme cesareti veriyorsun.*

Balım'ı okuldan almak için gittiğinde babasını görmüştü ve o zaman bile kendine itiraf edemese de bir çocuk gibi koşarak babasına sarılmak istemişti. "Affedelim birbirimizi, baba. Barışalım." Bugün hissettiği ve onlara göstermek istediği ise benim bir ailem var demekti aslında. Nare için oldukça sade bir elbise seçmişti ilk önce. Komutanıyla o davette görüşeceklerdi ama ailesinin de o davette olacağını öğrendiğinde elbise seçimini değiştirmişti. Komutanına bir sorun olmayacağını söylediğinde o da birkaç dakika duraksamış, söylediklerinde ciddi olup olmadığını düşünmüştü.

Kendini sınamak istemişti. Ve sınamıştı da. Bir çocuk gibi ağlayacağını düşünürken Nare'nin elini tutmuş ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmıştı. Parmakları Nare'nin yüzüğünü bulduğunda birkaç dakika boyunca yüzüğün üzerinde gitgel yaptı. Ne yaptığını fark eder etmez ani bir hareketle dizlerinin üzerinden kalktı. Sırtı komodinin üzerinde duran vazoya değdi; vazoyu güçlü refleksiyle tuttu, yavaşça yerine bıraktı.

"Böyle giderse benim akıl nanay. Acilen yaylanmam lazım."

Odadan çıkmadan önce sırtının üzerinden Nare'ye baktı ve sinsi bir gülümseme dudaklarında belirdi. Yarın tüm gün uğraşacağı kurbanı seçmişti. Çağlar rahatlayabilirdi.

"Sen hep bu kadar saat uyuyacak mısın? Kime ne diyoruz ki? Hey yavrum hey, kaç rüya bitirdin kız? Bak, hiç kale alıyor mu beni? Kime diyorum?"

CamScanner ile tarandı

Kirpiklerimi araladığımda Vural'ın ıslak saçlarıyla karşımda dikildiğini gördüm. Çok kısa bir an nerede olduğumuzu algılayamadım. En son yemek yediğimizi, sonrasında da arabada çay içtiğimizi hatırlıyordum. Uyuyakalmış olmalıydım.

"Gece sen mi taşıdın beni odaya?" Sesim çatladığından boğazımı temizledim ve Vural'ın tamamen açtığı perdeden yüzüme doğruca gelen ışığa gözlerimi kısarak baktım. Sonra sorduğum sorunun saçmalığına güldüm. Başka kimin taşımasına izin verirdi ki? Koltuk değneğine bile izin vermeyen adam.

"Alıştın tabii seni taşımama," Bu sabah neden bu kadar neşeliydi? Vural onu tanıdığımdan beri ilk kez bu kadar keyifli görünüyordu. "Bu eller silah da tutar, müstakbel karısını da taşır. Yalnız..." Dilini damağına vurup şaklattı. "Ben seni böyle kabul edip taktım bu yüzüğü parmağıma da... Kilo alsan fena olmaz hani? Çok zayıfsın."

Saçlarını kuruladığı havluyu bana doğru attı, refleksle kavradım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Ya sen bugün neden bu kadar keyiflisin? Benim bilmediğim bir şey mi oldu? Miras falan mı kaldı sana?"

"O biraz zor. Tüm mirastan menedildiğim için yani."

"Bu gidişle babam da beni menedecek."

"Üzülme kız, aç bırakmam ben seni. Açıkta da koymam," Kurutma makinesini çalıştırmadan hemen önce konuşmaya devam etti. "Asker maaşı deyip geçme bak, ne istiyorsan alırım ben sana."

"Yüzbaşı, dün kafana ben uyuduktan sonra darbe almış olabilir misin?"

Saçlarını kuruttuktan sonra, "Bugün Çağlar ya da diğer askerlerimle uğraşmayı değil, seninle uğraşmayı seçtim. Eğlenceli değil mi?" diye yanıtladı beni. "Saat kaç oldu, kahvaltı da hazır değil. Yol yakınken dönsem mi ya?" Kafası karışmış gibi baktı. *Öyle bakması gereken bendim. Rol çalıyordu.*

Bağdaş kurduğum yataktan hızla kalktım ve Vural'ın ardına düştüm. "Baksana sen bana!" Aniden yüzünü dönünce ona çarpmamak için sendeledim, o da bileğimden yakaladı beni.

"Baktım sana," Kısa bir bakış attıktan sonra bileğimi bıraktı. "Söyle bakalım, kelebek."

"Neden keyiflisin bugün? Yani hep böyle biriydin de askersin diye gizliyor muydun bu yanını?"

"Nare, o adama dönüşmem beş dakikayı bulmaz. Kasvetle başlamayalım güne, dedim. Hani nasıl başlarsan öyle gidermiş ya, ne bileyim, deneyeyim dedim şu zımbırtı işi. İstiyorsan dönüşeyim, bir daha da görmezsin bu yüzümü. Bu sorgu ne?"

"Tamam, Yüzbaşı. Öyle olsun," Bir elimi cebime koydum. "Bugün ne yapacağız?" Annesinin dün gece söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu. "Karamus'a ne zaman döneceksin?"

"*Ne zaman döneceğiz*, demek istedin herhâlde? Sensiz dönemem çünkü."

CamScanner ile tarandı

Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım. "Nasıl yani?"

"O zamana kadar evlenmiş oluruz yani," Çay suyu koyduktan sonra sözlerini devam ettirdi. "Binbaşı bugün beni darlar, ne zaman evleneceksiniz diye."

"Sence bize inandı mı?"

"Bu sorunun cevabını şimdilik veremem ama en sonunda inanacağını biliyorum. Şu an karargâha dönsem bile senin mevzunla ilgilenmeme yine izin vermeyecek. Üzerimdeki kırmızı çizginin kalkması üç ayı bulur."

"Nasıl oluyor bu durum?"

Saçlarını her zaman yaptığı gibi yukarı doğru taramış; altına koyu gölgeli, lacivert bir jean giyerken üzerinde de bebe mavisi tonlarında bir gömlek vardı. Kahvaltılıkları buzdolabından çıkarırken ifadesiz yüzünde küçük bir tebessüm görür gibi oldum ama saniyelik olduğundan yakalayamadım.

"Neden sırıttın öyle?" Ama sormayacak da değildim.

"Saçların dağınık, gözlerinde mahmur bir ifade. Civcivli pijamalarınla karşıma geçmiş, küçük bir kız çocuğu gibi sorular soruyorsun. Az kaldı, ellerimi saçlarına daldırıp karıştıracağım."

Çok kısa bir an utandım. Tüm kan yanaklarıma dolduğundan avucumu yasladığım yanağımın sımsıcak olduğunu fark ettim.

"Çayı demler misin?" Bir eli saçlarıma uzandı ve söylediği gibi gülümseyerek karıştırdı ve burnuma parmak ucuyla fiske attı. "Ben de marketten ekmek alıp geleyim."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Kapıya varmıştı ki hâlâ gitmesini bekleyen bana doğru döndü. "Çilekli süt ister misin?"

"Yüzbaşı!" diye yükseldim. "Yok sana çay falan demlemek! Duş alıp üstümü değiştireceğim!"

"Sinirli kelebek ateş püskürdü!" dedi gülmemek için dudaklarını ısırırken. "Gelince çayım hazır olsun, müstakbel karıcığım."

Tam da şu an ona doğru bir şey fırlatmak için etrafıma bakındım, bunu o da fark etmiş olmalıydı ki hızla evden çıktı. Küçük adımlarla uyuduğum odaya döndüm, aynanın karşısına geçtim ve kendimi izledim. Dün gece üstümü değiştirdiğimi ve lenslerimi çıkardığımı hatırlıyordum. Gözlerim bozuk olduğundan dereceli, şeffaf lens kullanıyordum; yüksek bir derecesi yoktu ama gözlük kullanmayı seven biri olamamıştım hiç.

"Lens kutumu getirir misin?" diye sormuştum Vural'a. Karşılık olarak o da bana, "Şimdiden yandım ben ya," demişti. Yananın kim olduğunu ilerleyen günlerde görecektik, o ayrı mevzuydu. Diğer mevzu ise hâlâ babamın karşısında çıkamamamdı. Korktuğumdan değil ama gazabı sarsıcı olacaktı. Şu an her yerde deli gibi beni aradığını, arattığını biliyordum.

Vural'ın annesiyle Cansu'da görüşür müydüm bilmiyordum. Ondan gizli bir iş çevirmek istemiyordum, bu konuyu Cansu'yla konuşmam doğru olacaktı. Benimle ne konuşmak isteyebilirdi ki? Ona nasıl yardımcı olabilirdim ki? Bir yanım deli gibi anlatacaklarını dinlemek istese de diğer yanım Vural'ın bu durumu hiç hoş karşılamayacağını düşünüyordu.

CamScanner ile tarandı

Derin bir nefes verdim ve aynadaki görüntüme ters bir bakış atıp çayı demlemek için mutfağa doğru ilerledim. Kahvaltı yaptıktan sonra Vural, Binbaşı Engin Karasu'nun yanına gitmek için evden ayrıldı. Çağlar ise dün arabamı getirmiş ve otoparka bırakmıştı. Üzerimi değiştirdikten sonra ben de aracıma geçtim. Cansu'nun attığı konumu izleyerek bir buçuk saatin sonunda evine geldim. Daha erkenden de gelebilirdim ama yağmur yağdığı için trafik birkaç yerde kilitti. Evin önünde daha önce görmediğim bir araç duruyordu ve yüksek ihtimal bu araç, Vural'ın annesine aitti.

Telefonumun mesaj sesiyle düşüncelerim bölünürken navigasyonu kapattım ve mesaja baktım. Vural'dandı.

Yüzbaşı: *Neden bir buçuk saat boyunca Kıraç, Sevgilim dinlediğini sorabilir miyim? Bence sorabilirim...*

Yüzbaşı: *Sana sevgilim ve müstakbel karıcığım demem için bir mesaj mı gönderiyorsun yoksa?*

Yüzbaşı: *Bu şarkı bence de ikimizin şarkısı olmalı. Binbaşıma bir ara bunun ikimizin şarkısı olduğunu söyleyelim.*

Nare: *Neden dalga geçiyorsun? Spotify'da takip ettiğin bir ben varım galiba, sürekli ne dinlediğime bakıp laf atmamalısın.*

Yüzbaşı: *Seni sadece Spotify'dan mı takip ettiğimi düşünüyorsun? Sevgilim, dikkat et kendine. :)*

Nare: *Yalnızken bana sevgilim ya da karım gibi hitaplarda bulunmaman gerektiğini sana bir daha hatırlatmayacağım, Yüzbaşı. Eğlence konun olmam hiç adil değil!*

Yüzbaşı: *Ama öyle değil misin? Nare oyunu ne kadar iyi oynarsak ve kendimizi inandırırsak o kadar gerçekçi olur.*

Yüzbaşı: *Sevgili karım, bugün seninle Viyana Kahvesi'nde San Sebastian yemek, ardından kısa bir tekne gezintisi yapmak isterim. Ne dersin?*

Nare: *Aklın fikrin yemekte. Beni de kendin gibi biri yapacaksın. Daha yeni kahvaltı yapmadık mı?*

Yüzbaşı: *Sevgilim, kahvaltı yapalı neredeyse yıl olmuş gibi geliyor. Karargâha geldim, çıktıktan sonra haber vereceğim. Sen neredesin?*

Nare: *Evden çıktım. Lütfen bana sevgilim ya da karım deme artık! Değilim çünkü.*

Yüzbaşı: *Henüz değilsin, kelebek. ;)*

Arabamı bahçe kapısının önünde park ettikten sonra çantamı aldım ve araçtan indim. Vural'ın annesini dinledikten ve o gittikten sonra nerede olduğumu yazacaktım. Bahçe kapısından geçtim, zile bastım. Cansu beni güler yüzüyle karşıladı.

"Hoş geldin," dedi. Gülümseyişine aynı samimiyetle karşılık verdim ama gözlerimdeki endişeyi silememiş olmalıydım ki, "Seninle konuşacağını söylediğinde ben de aynen böyle oldum. Nare, nasıl gelişti?"

"Dün, Binbaşı Engin Karasu'yla tanışmaya gittik. Oradalardı. Lavaboya

CamScanner ile tarandı

gittiğimde bana sarılmak istediğini çünkü uzun zamandır Vural'a sarılamadığını, kokusunu çok özlediğini, eğer bana sarılırsa Vural'a sarılmış gibi hissedeceğini söyledi. Bir de yarın benimle buluşmak istediğinden bahsetti. Eğer ben de istersem sana gelmemi söyledi."

"Peki, bundan Vural'ın-"

"Söyleyemedim ama merakıma da dur diyemedim, Cansu. Belçim Hanım'ın benimle ne konuşacağını merak ediyorum." dedim hemen ne söyleyeceğini bildiğim için.

"Vural bunu öğrendiğinde normal bir tepki göstermeyecek, Nare. Üstelik..." Ses tonunu alçaltı. "Sizin nişanlı olduğunuzdan, yakın bir zamanda da evleneceğinizden bahsetti. Vural'a canlı yayını sorduğumda bunun bir oyundan ibaret olacağını söylemişti. Kayınvalideme her şey gerçekmiş gibi mi davranacaksın?"

"Sen ve Çağlar haricinde herkes gerçek olduğunu bilecek," diye karşılık verdim. "Salonda mı? Kısa sürecek."

"Umarım öyle olur. Salonda, evet."

Tereddüt dolu adımlarla salona doğru ilerlerken Vural'ın sözleri kulaklarımda yankılandı: *"Kaybettiğin her şeye bir de kollarımın arasından bak. Ben bakıyorum. Eskisi kadar acıtmıyor."*

Ailesini kaybetme hissi artık eskisi kadar canını acıtmıyordu ama karşımda duran kadın için aynı şeyi söyleyemezdim. Belki de evladını yıllar sonra ilk kez canlı kanlı gören bir annenin kan çanağı, şişmiş gözleriydi canımı çok acıtan. Vural'ın annesiyle neden görüşmek istediğimi bu noktada anladım aslında. Annem... Bana hiçbir zaman anne olamayan annem, bir kez bile olsun beni kaybettiği için ağlamış mıdır? Sırf oğlunun yanındayım diye sarılmak isteyen, bana sarılınca oğluna sarılacakmış gibi hissedeceğini söyleyen kadına sırtımı dönemedim; belki yaptığım aptallıktı, Vural öğrendiğinde kızacaktı ama çok çaresizdi. Hayatı boyunca çaresizlik nedir bilmeyen, hiç yaşamayan anlamazdı beni. Sırtımı bir annenin çaresizliğine dönemedim ve onu dinlemek istedim.

"Merhaba," dedim sesimin titrememesi için oldukça çaba gösterirken. Kadın gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. "Nasılsınız?"

"İyiyim. Teşekkür ederim, güzel kızım. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Teşekkür ederim."

Kadın bana doğru yürüdü ve bir şey söylememi beklemeden sıkıca sarıldı. "Kokusu sinmiş sana," dediğinde güçlükle yutkundum. "Şimdi onun bu hayattaki en değerli varlığı sen misin?"

Hayır, demek istedim. *Onun bu hayattaki en değerli varlığı hâlâ mesleği. Ben de bu yüzden onun yanındayım. Yüzbaşı Vural ve Kelebek Nar... İmkânsız bir ihtimal.*

"Çok fazla vaktim yok. Konuya hemen girersek..."

"Bizi Vural'la konuşturmanı istiyorum senden," dediğinde tüylerimin ürperdiğini hissettim. "Babası da ben de artık bu durumdan çok yorulduk. Düşündüm ki; eğer sen onunla konuşursan..."

CamScanner ile tarandı

"Benim böyle bir gücüm yok," diye karşılık verdim. Tekli koltuğa oturdum ve gözlerimi bir kez bile kadının gözlerinden ayıramadan konuşmaya devam ettim. "Kızmıyorum, anlıyorum ama Vural sizinle görüşmek istese ona kimse engel olamaz."

"Bizi bıraktı." Çenesi kaskatı kesilmişti. "Yıllardır tek başına yaşam mücadelesi veriyor. Bir anne için yedi yıldır evladına sarılamamak ne kadar kötü bir duygu... Bir oğlumuzu verdik toprağa, kurban ettik bu vatana, diğer oğlumuz bizimle kalsın istedik. Babası öfkeyle hareket etti ama şimdi bin pişman..."

Bu sırada zil çaldı. Cansu, "Bugün temizlikçi abla bana yardıma gelecekti, ben bir bakayım," dedi ve kapıyı açmak için oturduğu sandalyeden kalktı.

"Siz nasıl tanıştınız? Dün gece gördüm... Oğlumun sana nasıl baktığını, nasıl sarıldığını... Önceki ilişkilerini de biliyorum, lütfen yanlış anlama beni, kıyaslama yapmak için demiyorum ama çok seviyor seni."

"Babam kalp krizi geçirmişti... O gün arabamın anahtarlarını kaybetmiştim, beni hastaneye Vural yetiştirdi. Öyle başladı..."

"Nasıl güzel yürekli bir kızsın sen böyle?" diye sordu gülümser bir yüz ve minnettar sesle. "Kıyamadın, bir sözüme geldin buraya. Çok ama çok teşekkür ederim. Vural..."

Cümleleri yarım kalmıştı. Bakışları salon kapısının girişine kilitlenmişti. Başımı ağır ağır salon kapısına doğru çevirdiğimde öfkeyle parlayan mavi gözleri gördüm. *Vural'ı.*

"Nare," dedi bana bakmadan buz gibi bir sesle. "Arabaya geç."

Sanki onu gördüğümden bu yana bir ömür geçmişti, oysaki saniyeler sürmüştü ama öyle gergin bir hava yaratmıştı ki oturduğum yerden kıpırdayamıyordum. Burada olduğumu nasıl anlamıştı? Yazdığı mesajı hatırladım: *Seni sadece Spotify'dan mı takip ettiğimi düşünüyorsun?*

"Sen benden habersiz nasıl böyle bir şey yaparsın?" diye sordu kibirle. "Kalk diyorum sana!"

"Benimle düzgün konuş," dedim, ses tonumu sakin tutmaya çalışıyordum ama benimle böyle konuşursa sakinliğimden eser kalmayacaktı. "Annen..."

"Benim annem öldü!" dedi gayet ciddi bir tavırla. "Karşında duran kadını tanımıyorum."

"Vural," dedi kadın gözyaşları içinde. "Yapma böyle, oğlum. Ben zorladım Nare'yi."

"Nare'yi hiçbir şeye zorlayamazsın!" dedi Vural, direkt olarak annesine bakıyordu. "O istemiyorsa hiçbir şeyi yapmaz! Ona istemediği hiçbir şeyi yaptıramazsın!"

"İsteyerek geldim, evet," dediğimde, *sözlerini duymak istemiyorum* der gibi elini kaldırdı.

"Arabada bekliyorum seni," dedi ve bana bir kez bile bakmadan evden ayrıldı.

"Böyle olmasını istemezdim," dedi annesi Belçim Hanım suçluluk duygusuyla. "Kusura bakma ne olur."

CamScanner ile tarandı

"Bu yağmurda nereye gidecek? Öldürecek beni bu deli hâlleri!" diye söylendi Cansu. "Dikkat edin kendinize."

Çıkardığım kaşe kabanı giyindim, evden hızla çıktım ve arabada beni bekleyen Vural'a doğru ilerledim. Araca geçtiğimde gaza bastığında hafifçe öne atıldım. Motordan çıkan ses daha da öfkelenmeme sebep olurken, "Bana böyle davranamazsın!" diye yükseldim. "Ben kötü bir şey yapmadım!"

"Bana bak kızım, arkamdan iş çeviremezsin! Ayarlarımı bozma benim!"

"Ne diyorsun sen be? Ne iş çevirdim ben senin arkandan? Düzgün konuş benimle!"

"Lavaboda o kadar kalmanın sebebi, o kadınmış meğerse. Bir de senin için endişelenmiştim, yazık, yazık!"

"Endişelenmeseydin!"

"Bir daha endişelenmem, merak etme!"

İçimdeki deli kanın öfkeyle yanaklarıma yol aldığını hissediyordum ve böyle konuşmaya devam ederse kalbini kıracak şeyler söylemekten korkuyordum. Benimle tartışmasına anlam veremiyordum. Karşısına alıp güzelce söylese olmaz mıydı? Neden olsundu ki? Öfkeden daha da koyulaşan gözleri geldiğinden beri ilk kez gözlerime değdiğinde derin bir iç çekti, çok kısa bir an gözlerini yumdu.

"Bu yağmurda araç kullanmak çok da akıllı bir fikirmiş gibi?" diye söylendim.

"O zaman inériz biz de!" diye bağırdı, ani bir manevrayla direksiyonu sahile çevirdi ve dakikalar sonra aracı park ettiği gibi indi. Delicesine yağan yağmurun altında öfkeyle parlayan gözleri, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Ben de ona uydum ve araçtan indim.

"Gittim! Şu an olsa yine giderim!"

"Gidemezsin!" diye tersledi beni.

Kaşlarımı çattım ve inatla, "Giderim! Konuştuk sadece! Seninle görüşmek istiyorlarmış... Güya ben senin için çok önemliymişim... Sizi barıştırabilirmişim..."

Bana doğru adımlar atarken gözleri çok kısa bir an etrafı kolaçan etti. Eğildiğinde sıcak nefesi yüzümü yalpaladı. "Benim için önemlisin lan," dediğinde avucumun içini göğsüne yasladım ve onu ittirdim.

"Düzgün konuş benimle! Bu yüzüğü parmağıma taktım diye kendini bir şey sanma! Sen benim hiçbir şeyimsin!"

Bir an için bakışları gözlerime takıldı. "Nare," dedi dişlerinin arasından. "Delirtme beni!"

"Sen zaten delirmişsin! Annen o senin ya annen!"

"Annem ise niye beni yedi yıl önce bir piçmiş gibi bıraktı?" dediğinde güçlükle yutkundum. "Ben onları değil, onlar beni terk etti! Abimin öldüğü gün kendimi, mezara gömüldüğü gün de ailemi kaybettim lan ben! Bir kişi bile yoktu benim yanımda! Bir yıl boyunca ne yaptım, ne ettim, aç mıydım açıkta mıydım... Niye umurunda olmadı?"

CamScanner ile tarandı

İkimiz de sırılsıklam olmuştuk.

"Babam küfrede küfrede kovdu lan beni evden..." Sesi titriyordu. "Seni bulduğumda niye bırakamadım, biliyor musun? Ailen yoktu, çaresizdin, benim gibi kimsesiz kalmıştın. Yaran tanıdıktı, terk edemedim seni... Yaran tanıdıktı, sırtımı dönemedim sana..."

Avucunu yanağıma yasladı ve direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Babam beni evden yaka paça, küfrederek kovduğunda annem sadece izledi. *Yapma* demedi. Eksi altı derece havada, üzerimde abimin hırkasıyla İstanbul'da, bir çocuk parkında uyuyakaldım. Otele gidebilirdim, akrabalarıma gidebilirdim ama istemedim. O gece o kadar çok güneş battı ki düştüğüm kuyunun içinde değil yıldızları, gökyüzünü bile göremedim. Yirmi dört yaşındaydım, bir daha güneş doğmayacak sandım. Güneş doğdu ama o yaşım, hep böyle karanlıkta, yapayalnız kaldı. Ben otuz yaşına ayak basmış adamım ama sırtımda annemin ellerini hissetmeyi özledim." Sessizce yutkundu. "Ben senin hiçbir şeyin olabilirim ama sen benim *karım* olacaksın. Bu bir oyun bile olsa, sen benim karım olacaksın."

Hayır, ağlamıyordum. Yanaklarımı ıslatan yağmur damlaları.

"Bir daha arkamdan iş çevirme."

"Ben senin arkandan iş çevirmedim!" diye bağırdım, sanki onlara aniden duyduğum öfkeyi kusuyordum. Bakışları kalp atışlarımı hızlandırıyordu çünkü tuhaftı. Sözleri ve ses tonu öfkeden kudursa da gözleri sanki bana gülümsüyordu. "Dün gece annen sırf sana sarılıyorum diye sarılmak istedi bana. Kokunu özlemiş..." *Hayır, ağlamıyorum. Yanaklarımı ıslatan annemin beni hiçbir zaman böyle sevmeyişi.*

"Üzüldüm, kıyamadım annene..." Avucumun altındaki gövdesini ittirdim bir kez daha, sendeledi ve birkaç adım uzaklaştı. "Ben senin arkandan iş çevirecek en son insanım! Anladın mı beni?" Sadece gözlerimin içine bakıyordu. Dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrıldığını gördüğümde sinirden daha da köpürdüm. "Kime diyorum ben? Anladın mı beni?"

Vural ani bir hızla bana doğru yürüdü, belimi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Gözlerimi anında yumarken bedenimi sanki mümkünmüş gibi daha da kendisine çekti. Dudakları aniden dudaklarımı kapatırken hissedebildiğim tek duygu, kaybolmuş olduğumdu.

Hayır, hayır, hayır! Dudaklarıma değen yağmur damlaları.

Yüzbaşının dudakları değil...

CamScanner ile tarandı

15

YİRMİ SANİYELİK BİR AN

Bazen *daha fazlasını* hissetmemek için kalbe ağır gelen düşüncelerini yok saymaya çalışırsın. Bilmiyormuş gibi davranır, aptalı oynarsın. *Ama en çok kendini kandırırsın.*

Hissettiklerin bir duvar olur doğruların önünde, yanlışlar ise yakıcı bir gerçek. Hisleri duvara vurma şiddetin ne kadar çok olursa o kadar çok hissizleşirsin. *Aynı noktaya, defalarca kez ve bir öncekinden daha şiddetli, gözyaşların bile akmadan. Hissettiklerinin bir ateş gibi göğsünü yaktığını unutana dek.*

Gece olur, başını yastığa koyarsın ve o kadar çok hissizleşmiş olursun ki gözyaşlarının aktığı yastık bir deniz olsa dahi boğulduğunu anlamazsın. Bir şarkı açarsın, sözlerini duysan da canın yanmaz. Bomboş izlediğin tavan üzerine çöker, sen üşümemen için omzuna bırakılan hırkalardan biri sanırsın. Bu döngüye etrafındaki insanlar *yaşamak* der, sen ise *kaybolmak. Derin bir karanlığa doğru sürüklenmek.* Dudakların sessizliğe kapanması. Zihnin susması. *İnsan konuşamıyor diye kalbi de mi sessiz kalmalı?*

Dudaklarımın üzerinde dudakları varken *öyle* hissetmiştim kendimi. Durabilmek için sayısızca kez düşünceleri yok saymaya çalışmak ve en sonunda hissizleşmek. *O anın* üzerinden sadece dokuz saat geçmişti. Zemine çakıldığımı, üzerinde durmamı sağlayan topuklarımı hissetmediğim için dizlerimin üzerine yığılacağımı ama son anda omuzlarına tutunarak durduğumu hatırlıyorum. Annesiyle konuşmam, bizi görmesi, araca binmem, öfkeden delirmesi ve kemer tokamdan tutup beni kendine doğru çekmesi, dudaklarını dudaklarıma bastırması... Hepsi o kadar hızlı ve aniydi ki *biz ne yaşıyoruz ya,* diye düşünemeden edememiştim.

Geri çekildiğinde pişmanlıkla dolu buz mavisi gözleri, şaşkınlıkla irileşen gözlerime bakmıştı. *İnsan neden pişman olacağı şeyler yapardı?* Beni öptüğü için mi pişmandı yoksa hislerimi yaralayacağını bildiği için mi? İkinci bir seçenek yoktu. Olmamalıydı. Hislerimi yaralamaya hakkı yoktu. Sahte bir evliliğin gölgesinde yürüyor olmamız ona bu hakkı vermiyordu. Ben *o an* bittikten bir süre sonra daha yerimden kıpırdayamamıştım. Birkaç dakika sonra kendime gelmiş, nereye gideceğimi ve ne yapacağımı bilemeden yanından ayrılıp ilk gördüğüm taksiye binmiş ve okuldan arkadaşım Yeşim'e gelmiştim. *Gidecek bir evim bile yoktu.* Ona durumları özet geçtim ama neden şu an evinde olduğumu söyleyemedim. Her konuşmanın soru Vural'a geliyor, onu gerçekten sevip sevmediğimi soruyordu ve ben de her seferinde kaçamak cevaplar veriyordum.

CamScanner ile tarandı

Sevmesem evlilik kararı alır mıydım? Neden sevmeden böyle bir aptallık yapıp hayatımı mahvedeyim? Evlilik kimse için bir zorunluluk olmamalı, benim için de öyle değil.

Palavra Nare palavra. Sen de kınadığın her yalanın başrolündesin şimdi.

Yastığın kenarına bıraktığım telefonumdan gelen mesaj melodisini duyduğumda yattığım yerde hızla döndüm.

Yüzbaşı: *Hiç yazmayacak mısın bana?*

Güçlükle yutkundum. Bir önceki mesajları okumadan silmiştim. Eminim ki yazdığı her şey, nerede olduğumu merak ettiğine ve özür dilediğine dairdi.

Yüzbaşı: *Nare, öylece çekip gittin. Nedenini bile sormadın...*

Yüzbaşı: *Lütfen aç telefonu konuşalım. Seni merak ediyorum.*

Dudaklarıma yapıştığı için nasıl bir neden sunabilirdi? Dudağıma yapışmasının nasıl bir nedeni olabilirdi?

Nare: *Konuşmak istemiyorum. İyiyim. Güvenli bir yerdeyim.*

Yüzbaşı: *Oyunu bitirdin demek mi oluyor bu?*

Nare: *Bir daha sınırlarımı aşarsan evet, Yüzbaşı.*

Yüzbaşı: *En azından nerede olduğunu söyle. Aklım sende.*

Nare: *Ne kadar yalancısın sen ya!*

Nare: *Cansu'ya gittiğimi nereden öğrendiysen yine oradan bak! Öyle ya da böyle çözeceğim beni nasıl takip ettirdiğini.*

Yüzbaşı: *Takip ettirmedim kız. Her iddiasına girerim, asla tahmin edemezsin.*

Nare: *Şu an benimle bir iddiaya girebilecek konumda mı görüyorsun kendini?*

Yüzbaşı: *Nare, tamam. Özür dilerim... Hadi gelip alayım seni.*

Nare: *İstemiyorum.*

Yüzbaşı: *Yemek yedin mi?*

Nare: *Aç değilim.*

Yüzbaşı: *O zaman izin ver, sana yemek getireyim.*

Nare: *Hayır.*

Nare: *İstmeiyruöm.*

Nare: *Of, istemiyorum ya!*

Yüzbaşı: *Emin misin?*

Nare: *Sen beni delirtmek mi istiyorsun? İstemiyorum diyorum!*

Yüzbaşı: *Tamam. Yarın sabah görüşecek misin peki benimle?*

Nare: *Ne için?*

Yüzbaşı: *Nikâh günü alalım...*

Yüzbaşı: *Öncesinde yapılması gereken birkaç prosedür var. Hastaneye gideceğiz.*

Nare: *Bakarız.*

Yüzbaşı: *Bakarız, deme.*

Nare: *Niye?*

Yüzbaşı: *İşte.*

CamScanner ile tarandı

Nare: *Bakarız.*

Yüzbaşı: *Gideceğiz.*

Yüzbaşı: *Şimdi nasıl uyuyacağımı düşünüyorum...*

Nare: *Niye?*

Yüzbaşı: *İşte.*

Nare: *Sınırlarıma saygı duymanı beklerdim. Bir gün öncesinden sana söyledim, Vural.*

Nare: *Sana duyduğum güveni böylesine paramparça edeceksen devam edemeyiz.*

Nare: *Ben... Seninle evlenebilirim ama... Anlıyorsun değil mi?*

Nare: *Bu konuyu kapatalım, unutalım. Böylesi en doğrusu.*

Ekran buğuluydu. Basit, anlamı olmayan bir öpücüğü neden bu kadar büyütüyor ve tepki veriyordum ki?

Yüzbaşı: *İşte bu yüzden uyuyamayacağım ya!*

Son mesajlaşmamız bu oldu. Durmadan gözümün önünde canlanan sahneyi unutmam için en azından sabaha kadar süre verdim kendime. Kaldığım odanın kapısı tıklatıldığında kısık sesle, *gel* dedim. Yeşim saçlarına doladığı havluyla sadrazama benziyordu. Bu hâli beni yine gülümsetmişti. Gergin bakışları yüzümde gezinirken dudaklarıma yerleştirdiğim tebessümden olsa gerek, yumuşamıştı.

"Sana ballı süt yaptım. Saçlarını kuruttun mu? Islak duruyor sanki."

"Biraz nemli, kuruttum," diye karşılık verdim. "Uykum gelmiyordu, iyi yaptın. İçtikten sonra uyurum misler gibi."

"Nare..." Güçlükle yutkundu. "Seni o kadar çok merak ettim ki. Kemal amcayı her aradığımda *yurt dışına gitti, gelmeyecek uzun bir süre,* dedi. Tabii ki gidebilirsin ama tuhaftı. Apar topar, veda bile etmeden... O gün Karamus'a gittiğini bildiklerini anlamadım hiç... Şimdi yaşadıklarını biliyorum, ağlamamak için kaç kez yutkundum bilmiyorsun. Çok üzgünüm... Ben... Çok üzgünüm, Nare."

Bir eli usulca elime uzandı. "İnan ben de çok üzgünüm yaşananlar için ama hayat böyle bir şeymiş, Yeşim," *Boğazımda koca bir yumru, yutkunsam geçecek diye düşünüyorum ama ağlasam bile iyileşmeyecek yaralar taşıyorum içimde.* "Tüm kapıların birer birer yüzüne kapanması... Sevgisizliğin tadını bilmek, sevgi dilenmek, yaralanmak... Taşı duvarı dinleyip karşındaki insana kendini dinletememekmiş. Yaşamak böyle bir şeymiş, öğrendim işte ben de."

"Vural Ahıskalı... Yüzbaşı olan yani... Nişanlım dediğin... Gerçekleri anlat bana, Nare. Üç yıldır tanıyorum ben seni. Değil biriyle nişanlanmak, sevgili bile... İstemedin. Hiçbirini istemezken birdenbire bu adam nasıl?"

"Birdenbire oldu zaten," Gözlerimi boşluğa sabitledim. "Ona kırılacak kadar yakın hissediyorum kendimi. Çocuk gibi alınacak, küsecek kadar hem de. İnsan, kırılamadığı birine nasıl yakın hissedebilir ki kendini?"

"Karamus'a gerçekten de onu görmeye gittin yani, öyle mi?"

CamScanner ile tarandı

Başımı iki yana salladım. "Hem yardıma hem de onu görmeye gittim."

"Hâlâ şaka gibi geliyor... Bizim Nare ya... Sert tavır ve mizacından ötürü kahve içmek istediklerini söyleyemeyen adamların Nare'si..."

"Ama yeter," dedim durgun bir sesle. "Ben kimsenin Nare'si değilim." *Yüzbaşı Vural'ın hiç değilim. Hiç yani.* Ballı sütten birkaç yudum aldım. "Teşekkür ederim, iyi geldi."

"Ben de derslerle uğraşıyorum, vizeler yaklaştı," Omuz silkti. "Sensiz de hiç çekilmiyor o okul."

"O iş de sarpa sardı... Güya kendime yeni bir ev kuracak, hayatıma yeniden başlayacaktım."

"Vural'la birlikte her şeye yeniden başlarsınız..."

Yalanlar içindeyken çok zor, demek istesem de *umarım* dercesine başımı sallamakla yetindim.

Vural'a sabah adresi konum attım, o da sonrasında yalnızca *geldim* diye mesaj yazmıştı. Radyoda *Şekersiz* grubunun, *İmkânsız Bir Aşk* şarkısı çalıyordu. Bir şarkımız eksikti yani, sanki her şey çok normalmiş gibi... Yaklaşık yarım saattir sadece şarkı dinliyor, -daha doğrusu dinleyemiyordum çünkü zihnim susmuyordu- Vural'la konuşmamaya hatta göz temasında bile bulunmamaya çalışıyordum. Araca ilk geçtiğimde çok kısa bir zaman diliminde benimle göz teması kurmuştu, o an gözlerim sadece dudaklarına takılmıştı. *O anı* hatırladığımda kalbime giren ağrı göğsüme yayıldı ve birkaç saniyeliğine nefesim kesildi.

"İlk önce hastaneye gideceğiz," dedi bana asırlar gibi gelen zaman diliminden sonra konuşmayı seçerek. "Sonrasında kahvaltı yaparız."

Boğazımı temizledim. "Hastaneden sonra eve geçmek zorundayım," diye karşılık verdim, bu sırada ona bakmasam da gözlerinin dikkatli bir şekilde üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Kendi evime."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra dayanamamış olmalı ki, "Kahvaltı da mı yapmayacaksın?" diye sordu.

"Direkt eve geçeceğim."

"Konuşmayacak mıyız?"

Tek kaşımı sorguyla havaya doğru kaldırıp ona baktım. "Ne konuşacaktık? Unuttum."

"Hiçbir şey," dedi ve yeniden sessizliğe gömüldü. Omuzları hafifçe gerilmiş, hareketleri asabileşmişti. Boşta kalan eliyle cebindeki telefonu çıkardı; baktığı şey her neyse burun deliklerinin öfkeyle açılıp kapanmasına neden olurken avcunun içinde kayan direksiyonu sert bir manevrayla sağa kırdı, ani bir fren yaptı. Telefonu sıkıca kavradıktan sonra kolunu siper etti ve ön camdan savrulmama engel oldu.

"Ne oldu?" diye sordum, sözcükler dudaklarımın arasından tedirginlikle dökülürken soluğum hızlıydı. "Vural, iyi misin?"

"İyiyim," diye karşılık verdi. Anlamsız bakışları yüzümde gezinirken siper ettiği kolunu çekti. "Devam edelim."

CamScanner ile tarandı

"Telefonda ne gördün?"

Bakışları yüzümde gezinirken, "Hiç," diye karşılık verdi ama basitçe söylenmiş bir *hiç* olmadığını biliyordum. "Bir an önce bitsin bu iş de seni eve bırakayım."

Güçlükle yutkundum. *Bir an önce bitin bu iş.* Bitsin öyleyse.

Nikâh işlemleri için gerekli olan sağlık belgelerini hastanede hallettikten sonra gün almak için nikâh dairesine doğru yola çıktık. Vural'ın aldığı vişneli meyve suyunu içerken bir yandan da ona bakmamak için saniyeleri sayıyordum. Zaman neden bu kadar yavaş geçiyordu?

"Konuşmayacak mısın? Konuşmadığında çok sıkıcı biri olduğunu daha önce söyleyen olmuş muydu?"

"Telefonda ne gördüğünü bana da söylersen konuşabilirim tabii," dedim ona bakmamaya on yedi dakika yirmi saniye sonra yenik düşerken. *Can sıkıntısından yaptığım saçmalıklar: Bir, zamanı saymak.* "Ben bu aralar en çok senin yanında susuyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Hiçbir şey olmamış gibi davranalım diyorsun ama ben öyle bir adam değilim," Direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Seni öpmemiş gibi davranamam."

"Onu iyi dedin!" Ses tonum istemsizce yükselmişti. "Sen beni öptün, ben değil! Sen yok saymak istemiyor olabilirsin ama ben istiyorum çünkü..." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Ben seni öpmedim! Karşılıksızdı. Amacın neydi? Birini mi gördün de öptün beni? Sınırlarıma saygı göstermeni bekliyordum! Bana bak, Yüzbaşı!"

Aracın iki yanındaki aynaları kontrol ettikten sonra sağa çekti, ani bir fren yaptı ama az önceki kadar şiddetli değildi. Çenesiyle beni işaret ederek, "Baktım sana," dedi. "Söyle bakalım."

Kalbimi gereksiz bir heyecan sararken, "Bir daha bana yaklaşma," dedim. "Ve yanında kalmamı istiyorsan bir daha da bu konudan bahsetme."

"Bu konuya bu kadar kapalı olduğunu bilmek üzüyor beni," diye karşılık verdi, yüzüne renk mi gelmişti ben konuşmaya başlayınca? Yok yok, uyduruyorum. Bu adam da bu göz varken yüzünün cansız durması imkânsızdı. "Bir noktada anlaşmamız gerekiyor, Nare. Bu evliliğin gerçek olduğunu herkesin bilmesi gerekiyor."

"Beni öperken kime ispatlamaya çalışıyordun peki bu evliliğin gerçekliğini?"

Ağır ağır yutkundu. "Konuşmama, anlatmama fırsat vermiyorsun ki," dediğinde koca bir ağırlık kalbimde yayılarak göğsümden aşağı inmeye başladı. Kaburgalarımı ve kalbimi sıkıştıran cümlelerin devamını duymak istemiyordum. "Seni *öptüm* çünkü bizi izleyen birileri vardı. Arabayı süren, bir. Kameraya çeken, iki. Arka koltukta oturan, üç. Üç kişiydiler, evet. Fotoğrafımızı çeken adamın saçları ensesine kadar uzun, geniş omuzlu biriydi. Aracı süren-"

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımı şaşkınlıkla aralarken, "Sen ne anlatıyorsun bana ya?" diyerek sözünü kestim. "Ne demek fotoğraflarımızı çektikleri için öptüm seni? Ne demek bu ya? Sen gerçekten de yüzüne en ağırından bir tokat yemeyi hak etmişsin!"

"Nare, çıldırmış gibi tartışıyorduk. Bize zerre kadar inanmayan Binbaşı, tartışuğımızı ispatlayan fotoğrafları ve videoyu gördüğünde ne düşünecekti? Bak bir asker için tabii ki magazinin sınırı vardır ama bu kez ben de bu sınırı geçmek zorundaydım. Sana söyleyemedim ama Binbaşı inanmadı bize. Beni gözlerinde görememiş güya... Bak mahremiyetin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Düşündüm ki bu fotoğraflar ortaya çıkarsa gerçekten evleniyor olduğumuza inanır, ondan habersiz yaptıklarımı kurcalamaz... Anla işte, Nare. İnanır, dedim. O yüzden anla... Yapmak zorunda kaldım."

Ses tonu ifadesizdi ve sözcükler hiç kalbe sahip olmamış bir heykelin ağzından ruhsuzca dökülüyordu.

"Beni kullandın yani, öyle mi?" *Neden konuşurken yüzüme bakmıyordu?* Vural ne olursa olsun böyle bir şey yapmazdı. Hislerimi kendi çıkarları uğruna kullanmazdı. Bir gün bu oyunun bana zarar verdiğini görürse, ne olursa olsun vazgeçerdi. En azından ben *öyle* inanmıştım. Neden insanlar onlara *öyle* inandığımızda bizi yanıltacak tavırlarda bulunurlardı? Kabul etmeliydik ki zamanında ağır hasarlar alarak atlattığımız olayları ifadesizce anlatmak, bir devrimin başlangıcıydı. Ağır yaralamıştı ve şimdi de ifadesizce anlatışına aynı şekilde karşılık vermemi bekliyordu. "Aracı durdur, kenara çek," Ses tonum sakindi ama bakışlarım için aynı şeyi söyleyemezdim. "Bir kere de anlayamıyor musun? Aracı kaldırıma çek!"

Vural aynalardan kontrolü sağladıktan sonra aracı dakikalar içinde kaldırım kenarına çekti. "Nare," dedi ama son dediklerini duyamadım çünkü hızla araçtan inmiş, karşı yola geçmek için üst geçide doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Nare, dinler misin? Bak öyle demek istemedim... Sikeyim! Kaş yaparken göz çıkardım, hay ben ağzıma... Nare!"

"Sus! Gelme peşimden! Bu nasıl bir genişlik ya? Hâlâ nasıl peşimden gelebiliyorsun?"

"Nare, bak yağmur yağıyor! Sırılsıklam olacaksın."

"Merak etme, hasta olup başına kalmam!"

"Kızım, ben onun için mi dedim ya?"

"Niye dedin?"

Bir eliyle bileğimi kavrarken diğer elini belime sardı ve başımı göğsüne yasladıktan sonra sıkıca sarıldı. Ağlıyordum ve bunu durduramıyordum. İzlediğim boş tavanlar, dinlediğim şarkılar, yaşadığım her şey, anne ve babamın söyledikleri... Hepsi üzerime yığılıyordu. Bir elimi Vural'ın omzuna çıkarırken, "Lütfen daha fazla bir şey söyleme, susalım. Çok yoruldum," Belimdeki eli sırtıma doğru ilerledi. Bu sırada bileğimi kavrayan eli saçlarıma kaydı ve başımı göğsüne yaslamama izin verdi. "Çok yoruldum, Yüzbaşı. Her şey üzerime yığılıyor ve ben hiçbir şey yapamadan izliyorum."

CamScanner ile tarandı

Saçlarımın arasındaki parmakları yavaşça hareket ederken, "Ama sen minicikmişsin," dedi, ses tonu tuhaf bir şekilde keyifliydi. Minicik olmam mı yoksa savunmasız bir şekilde kollarının arasında olmam mı hoşuna gitmişti? Başımı hafifçe kaldırdım ve ıslak kirpiklerimin arasından buz mavilerine baktım.

"Çok yorgun hissediyorum," diye bir itirafta bulundum ona karşı. "Bazen diyorum ki keşke hiç kurtarma-"

"Öyle şeyler söylenmemeli, küçük hanım," Bakışlarım çok kısa bir an dudaklarına değdi ama gözlerimin önünde canlanan o sahneden ötürü anında kaçırdım. "Gel buraya. Sarılmanın hep iyi geleceğini söylerler, seninle bunu bir deneyimleyelim."

Burnumu çektim. "Fotoğraflarımızı çeken birileri mi var da yine böyle sarıldın bana?"

"Nare yalnızca birkaç dakika, tamam mı? Sonrasında yine istediğini söylemene izin vereceğim."

"İyi, sen sarıl o zaman. Benim ihtiyacım yok sarılmaya."

"Yalanspor seni," dediğinde gülmemek için dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Bazı sözlerin ve anların büyüsü vardı. Sanki öldüğüm gün gözlerimin önünden geçen yirmi saniyelik anların birini yaşıyor gibi hissediyordum. Bir elim usulca beline kayarken dizlerim titremeye, kalbim ise göğsümü dövercesine atmaya başladı. *Bu son zamanlarda çok fazla oluyordu. Onun yanındayken çok fazla hem de.*

Onun aksine belinden kavrayışım cılızdı. Vural yüzümüze doğru hızla çarpan yağmur damlalarına aldırmadan tekrardan başımı göğsüne yasladı ve sıkıca sarıldı. *Bu bir özür müydü?* Tamam, eğer bu bir özürse kabul ettim. *Bilmene gerek yok ama.* Yirmi saniye saydım, sonra usulca ayırdım kollarımı bedeninden. Gözlerimin içine *bu kadarcık mıydı* der gibi baksa da ona aldırmadan geldiğim yöne, araca doğru yürümeye başladım. Bu kez adımlarım daha sakin, daha küçük ve *seni bekliyorum* der gibiydi.

Özlem hissi.

Bazen hatırlamak istemediğin geçmişi bazen bir şarkıyı bazen de yirmi saniyelik bir sarılmanın nasıl hissettirdiğini özlemek. Bugün burada *iyi ki* dedim. İyi ki sarıldı bana ama biliyorum, ileride keşkelerden ibaret kalacak yirmi saniyelik bir anıya sahiptik artık. *Yirmi saniye.* Ansızın elinden kayan hisler. Artık paramparçaydı hislerimiz, bir gün birbirine tutunana kadar.

Tutunur muydu?

Onu bilmiyordum, bildiğim tek bir şey vardı; o da böylesine iyi hissettiren bir anı yaşamayı ne kadar çok özlediğimdi.

"Bugün günlerden 10 Nisan Çarşamba."

Vural dokuz nisan diye yazdığım tarihi düzeltmem için uyarıda bulununca, "Dalgınım bu aralar," diye karşılık verdim ve tarihi düzelttim. Bir ay sonraya, 10 Mayıs 2019 Cuma gününe nikâh randevusu aldık.

CamScanner ile tarandı

"Bir ay fazla bir süre mi oldu?" Göz ucuyla Vural'a baktım.

"Yangından kaçırmıyorsun değil mi beni? İyi işte bir ay. Birbirimizi daha iyi tanırız. Bakalım bu bir aylık süreçte neler olacak?"

"Ben bir şey yapmıyorum, Nare," Küçük çocuklar gibi omuz silkemezdi şu an. *İki metre sıfır dört santim boyuyla üstelik!* "Neden başına sürekli bela açıyormuşum gibi bakıyorsun? Hiç yakıştıramıyorum."

Gerekli belgeleri aldıktan sonra binadan çıktık ve park hâlindeki araca ilerlemeye başladık. Az önceki söylediklerine cevap vermeyi unuttuğumu hatırladığımda, "Sürekli başıma bela açmıyorsun ama beni dengesizleştiriyorsun," dedim. "Her zaman ne hissettiğinden emin olan bir kadındım. Mutluysam mutluyumdur, gülümserim ya da enerjik oluşumdan anlarsın bunu. Yüzüm asıksa ya yorgunum ya da açım demektir. Ama şimdi modum düşük olmasa, hiçbir şey yaşamamış olsam bile yorgunmuş gibi hissediyorum. Dünden beri hiçbir şey yiyemedim, gergin hissediyorum çünkü kontrolü kaybettim," Buğulu gözlerim yüzünde gezindi. "Bana böyle hissettirmeye hakkın yok çünkü ben sana böyle hissettirmiyorum."

"Söylenmiyor olması hissedilmediği anlamına mı geliyor?"

Gözlerinde gördüğüm o tuhaf hissi tanıdım. Çünkü bazen bende de oluyordu... Sebebini bilmek istemiyordum. O tuhaf hisler de bana derin derin nefes aldıran şeyler de umurumda değildi. Ona bir söz vermiştim, tutmak zorundaydım ve bu anlamsız oyun bittiğinde ikimizin de yolları ayrılacaktı. Anlaşma buydu. *Kaçabildiğim yere kadar kaçacağım diye bir şey yoktu çünkü kaçtığın yakalandığındır aslında. Henüz inkâr ettiğin ama farkında bile olmadığın.*

"Sana nasıl hissettiriyorum ki ben? Hiçbir şey yapmıyorum. Dün sadece anne..." Birkaç saniye bekledim. Annesi değildi. En azından o öyle dememi istemiyordu. "O kadını dinlemek istedim... Bak sana bu yüzden hesap vermeyeceğim. Arkandan iş çevirmedim, eğer dinlemek istersen anlatacaktım."

"Kızdığım şey, seni buna mecbur bırakması," Bir elini cebine kaydırdı, sigara paketinden bir dal aldıktan sonra dudaklarına yerleştirdi. Sigarasını ateşledikten sonra derin bir nefes çekti. "İkisi de insanları hep bir şeylere mecbur bırakırlar. Sana da yapması öfkelendirdi. Sen de ben de onların hiçbir şeyiyiz, hayatlarında bile değiliz."

"Sadece dinlemek istedim çünkü dinlenmemenin nasıl hissettirdiğini biliyorum," Güçlükle yutkundum. "Sana söylemiştim. Üstüne bastığım taşı, su verdiğim çiçeği bile dinliyorum ben. Çünkü her şeyden önce anlaşılmak önemli."

"O bunu hak etmiyor ve bir daha *o kadın* ile görüşmeni istemiyorum."

Dudaklarım yukarı doğru alay dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Daha yeni nikâh tarihi aldık, sen hemen havalara girdin, Yüzbaşı."

Dudaklarının arasından kısık bir kıkırtı döküldü. "Şöyle ol, modumuz yükselsin. Neydi sabahtan beri o hâlin? Gel karnını da doyurayım senin de modun iyice yükselsin. Dünden beri hiçbir şey yememişsindir."

CamScanner ile tarandı

"Canım istemiyor ki. Hiçbir şey yiyemiyorum."

"Neden, âşık mı oldun?"

Yüzümü buruşturdum. "Hemen teşhisi de koydun! Yok yok, sen kaşınıyorsun."

"İnsan, âşık olduğunda ya da kafası karıştığında iştahtan kesilirmiş çünkü zaten düşüncelerini yer bitirirmiş."

"Psikoloğuna söyle, her insanda böyle olmayabilir. Ayrıca ne aşkı? Şu an tek hedefim, kariyer."

Park hâlindeki aracın önünden geçtim; Vural'ın uzaktan kumandayla aracın kapılarını açtı, ön yolcu koltuğuna yerleştim ve emniyet kemerimi bağladım.

"Hiçbir psikolog söylemez sana bunları," dedi motoru çalıştırmadan hemen önce. "Hiçbir kitapta da yazmaz. Aynen, kariyer. Az önce evlilik tarihi alan da ebemdi zaten."

"Ebene..." *Sakin, Nare. Seni delirtmesine izin verme. Sakin.* "Çok sevgiler. Hiçbir ebe bir daha böyle Yüzbaşı doğuramaz. Ellerinden öpüyorum."

"Gergin miyiz biraz?"

Çok kısa bir an gülümseyen yüzüne baktım. "Yoo! Ne alakası var? Sen şimdi başlarsın kariyer değil, çocuk istiyorum, diye."

"Onu iyi dedin," dedi o da bana ayak uydurarak. "Dört çocuk yeter."

"Vural!"

"Tamam, iki olsun."

"Vural!" dedim bir kez daha.

"Ne cimri çıktın? Bir olsun, tamam."

"Vural!" *Sabır. Sabır. Sabır.*

"Şaka yapıyorum, Kelebek Nar."

Koltuğa yayıldım. "Biraz uyusam, olur mu?" Gözlerimi yumdum ve klimadan yüzüme doğru üfleyen sıcak havayla daha da mayıştım. "Hiç uyuyamadım."

"Uyu bakalım, kelebek," dediğinde istemsizce gülümsedim. "Güzel uyuma ama... Güzel uyursan uyandırmaya..." Birkaç saniye bekledi ve az öncekinden daha kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "*Kıyamam.*"

"Üçkâğıtçı," dedim mırıltıyla. "Çirkin uyuyayım da gör sen."

"Sanki mümkünmüş gibi..."

"Uyan hadi uykucu, geldik."

Vural'ın kısık, ciddi ses tonuyla kirpiklerimi yavaşça aralarken, "Bilerek çirkin uyudum," dedim. "Becerebildim mi?"

"Ağzının iki metre açık olmasından mı bahsediyorsun? Gayet iyiydi."

"Vural! Ben öyle uyumam bir kere!"

"Ya hadi oradan, bilmesem inanacağım sana! Gözlerinin yarısı da açıktı, bir an dedim ne oluyoruz, uyandı da bana mı bakıyor?"

"Kötü birisin."

CamScanner ile tarandı

"Hadi bu kötü birisi, sana çok leziz bir kahvaltı ısmarlayacak."

"Ama canım istemiyor ki."

"Bana bakınca iştahın açılır."

"Kaçak çay var mı burada?"

Güldü. "Başıma kaçak çaycı mı oldun sen de?"

"Orada duralım, Yüzbaşı. Ben senden önce de kaçak çaycıydım."

"Aynen Nare aynen. Ebem de öyle diyordu zaten."

Ya sabır. Sakin, Nare. Mekân deniz manzaralıydı. Uzaktan da olsa Galata Kulesi görünüyordu. Vural da araçtan indikten sonra yanıma geldi, bir elini bana doğru uzattı. Uzattığı eline bakakaldım birkaç saniye. "Naz yapma da tut elimi."

"Düzgünce söyle."

"Naz yapma da tut elimi."

"Düzgünce söylemezsen tutmam."

Bir adım attım. "Nare, elimi tutar mısın lütfen?"

Hı hı, böyle.

Uzattığı eli kavradım. Elim elinin arasında küçücük kalmıştı. *Minicikmişsin ama sen,* dediği aklıma geldiğinde istemsizce kaşlarımı çattım. Ben minicik değildim, *o kocamandı.*

Uzun, devasa pencerenin yanındaki sandalyeye geçmeden önce elimi elinin arasından çektim. Bana yardımcı olmak için sandalyemi çekti, sandalyeye oturduktan sonra ise hafifçe ittirdi. Kendi de karşıma oturdu. Birkaç dakika sonra garson geldi, *her zamanki kahvaltıdan* dediğinde buraya daha önce de geldiğini anladım. Kahvaltılık malzemeler yavaş yavaş masaya gelirken en son gelen baharatlı patates kızarma tabağı ve kuymak olmuştu.

Vural kuymağı karıştırdıktan sonra ekmekten bir parça aldı ve güzelce yedirdikten sonra bana doğru uzattı. "Hadi aç bakalım ağzını."

Gülümsedim. *Yoo! Utanmadım. Yanaklarıma doğru basan sıcaklığın bununla hiçbir alakası yok.* "Uçak geliyor da diyecek misin?"

"Onu genelde Balım'a yapıyorum ama istersen sana da yapabilirim tabii ki."

"Komik seni," dedim yüzümdeki gülümseme anında silinirken. "Canım kuymak istemiyor."

"Hadi, Nare."

Başımı hafifçe uzattım, ağzımı açtım. *Gerçekten çok güzeldi ama.* "Beğendin sanki?" diye sordu ağzımdan memnun mırıltılar döküldüğünde.

"Hakkını yiyemeyeceğim, bayağı iyi," dediğimde gülümsedi ve ikinci kez ekmeğe sürdükten sonra tekrar uzattı. Vural termostaki çayı ince belli bardağa dökerken telefonumu çıkardım, sabah yayınlanan haberlere baktım. Biri gerçekten de bize aitti. Haber ilk önce burada yayınlanmış olmalıydı. Yanaklarıma kan otururken güçlükle yutkundum. Vural'ın dudaklarıma asıldığı anın fotoğrafı karşımdaydı. Uzaktan çekilmişti. Manşetin iğrençliğine küfretmemek için zor duruyordum.

CamScanner ile tarandı

NARE MİHMALLI, MÜSTAKBEL EŞİYLE BEBEK'TE AŞK TAZELERKEN GÖRÜNTÜLENDİ!

"Nare Mihmallı, son zamanlarda gündemden düşmeyen siyasi olaylarıyla biliniyor. Bir haber programına yaptığı açıklamayla gündeme bomba gibi düşen Mihmallı, çok mutluyuz pozları verdi. Hayranlarının çektiği fotoğraf kareleri ilk önce Twitter'da paylaşıldı. İkilinin ne zaman evlenecekleri merak konusu."

Hayranlarının çektiği mi? Yayınlanan haber sayfasının editörüyle arkadaştım. Böyle bir haberin yayılmasına nasıl izin vermişti? Bir de bana sormamıştı. *Ama mutlaka sorardı*, diyen iç sesim tırmaladı. Instagram hesabıma girdim, magazin ajansının editörü olan Selin'e mesaj attım:

Nare: *Bana numaranı yolla, acil.*

Birkaç dakika sonra mesajımı gördü, anında yazmaya başladı.

Selin: *Nare, yemin ederim haberi yayınlatan ben değilim.*

Selin: *Öncesinde tabii ki sana sorardım ama bu haber biz yayınlamadan Twitter gündemine düştü.*

Selin: *Oraya düşenin de hâlini biliyorsun...*

Nare: *Sen yayınlamadıysan kim yayınladı? Kim böyle bir cesarette bulunabilir?*

Nare: *Hayranları çekmiş, demişsiniz bir de!*

Nare: *Ben kimim ki hayranlarım da olsun?*

Selin: *Nare, istediğin her şeyin üstüne yemin edebilir ve kanıtlayabilirim.*

Selin: *Haber ajansımızda çalışan tüm muhabirler lansmana katılmışlardı. Kaç yıllık dostuz, sana neden böyle bir şey yapayım?*

Selin: *Kızın hesabına gir, bak. Fotoğraflar oradan.*

Nare: *Tüm kanıtları istiyorum o hâlde. Kanıtlar gelmeden sana inanmayacağım.*

Vural'ın sigara içmek için masadan kalkıp terasa geçmesini fırsat bilerek Twitter uygulamasını indirdim, *fake* bir hesap açtım ve arama kısmına *Nare Mihmallı* yazdım. İlk olarak karşıma neredeyse on bine yakın beğeni alan fotoğraf karesi çıktı. Paylaşılan fotoğrafların saati yayınlanan gazete sayfasından iki saat öncesine aitti. Fotoğrafı paylaşan hesaba girdim, genç bir kıza ait kullanıcı profiliydi. Instagram hesabının internet sayfası linkinde yazdığını görür görmez tıkladım, mesaj gönderdim.

Nare: *Dün çektiğin fotoğraf amma da havalı! Birbirine âşık iki çift...*

Nare: *Çok para ödediler mi sana magazinciler?*

On dakika sonra ana ekranıma mesajın cevabı düştü. Gözlerim hem terastan bana çapkın bir sırıtışla bakan Vural'ın hem de mesajın üzerinde gidip geldi.

@bilinmeyenkullanici: *Ne magazini ya? Bizzat görüp çektim fotoğrafı.*

@bilinmeyenkullanici: *İkisi de birbirini yiyorlardı. (Kavga anlamında.) Sonra adam şak diye kendine çekip öptü kadını. (Buradaki yeme tarzını anla sen.)*

CamScanner ile tarandı

@bilinmeyenkullanıcı: *Ben tanımıyordum, yanımdaki arkadaşım söyled bu kadın iki gün önce ne gündem oldu diye.*

@bilinmeyenkullanıcı: *Hem hangi öğrenciye nereden beleş para düşmüş ki bizi de bulsun.*

Gözlerimi telefon ekranından ayırdım ve Vural'a baktım. *Yalanspor sen* diye geçirdim içimden. Güya beni birileri fotoğrafımızı çekiyor diye öpmüştü değil mi? *"Arabayı süren, bir. Kameraya çeken, iki. Arka koltukta oturan, üç. Üç kişiydiler, evet. Fotoğrafımızı çeken adamın saçları ensesine kadar uzun, geniş omuzlu biriydi."* deyişi kulaklarımda yankılanırken göğsümdeki o ağırlık tuhaf bir şekilde hafifledi. Bundan sonraki yalanlarını külahıma anlatırdı anca.

Yalanspor adam seni... Ben senden bunun itirafını almaz mıydım peki?

CamScanner ile tarandı

16

KELEBEK ÇİÇEKLER

Dakikalar önce öğrendiğim o gerçek. Vural'ın gazetecileri gördüğü için beni öpmediğini biliyordum. Bu gerçeği bilmeseydim yine de onu affeder miydim? Cevap çok netti; içimde güven adına birçok şey paramparça olacaktı ama ben yine de onun yanında kalmaya devam edecektim. Hatta... *Evlenecektim de.*

Aramızdaki en güçlü his, güvendi. Hiç kimseye böylesine güvenememiş bir kadın olarak *seni öpmek zorundaydım anla*, dediğinde yine de ona inanamamıştım. *Yapmaz*, demiştim. *Hislerimi yaralayacağını bile bile oynamaz benimle.*

Hayatım nasıl oldu da böylesine değişti bilmiyorum.

Sanki bir yere çakılı durmuşum, akan zaman bana değmeden yolunu bulmuş, her şeyi değiştirmiş. Bir bana dokunmamış sanıyorum ama bakışlarım bile değişmiş. Önceden her şeyi sessizce hallederdim, şimdi dudaklarımın arasından dökülen sözcükler *yorgunum* diyebiliyordu. *Sarılmak istiyordu.* Biri bana tüm bu yaşadıklarım sonunda bir adama güvenebileceğimi, güvenmekle kalmayıp başımı göğsüne yaslayıp *çok yoruldum* diye sitem edebileceğimi söyleseydi ona gülerdim ama inanırdım da. Ne olursa olsun içimdeki bir ses, *birbirimizi bulacağımızı* söylüyordu. O gün kurtarılmaya ihtiyacı olan bendim, bugün Vural. Bir noktada ellerim ellerindeydi. *Ayrılacak olsa bile.*

"Neden dakikalardır yüzüme bakarak sırıtıyorsun sen?" Odaklanmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Başını hafifçe eğdi, pencere dışından havayı inceledi. "Başına güneş de geçmedi. İyi misin?"

"İyiyim," dedim gülümsemeye devam ederken. "Sen nasılsın? İştahım açıldı, ekmek sepetini uzatır mısın?"

Vural kafası karışmış bir şekilde bana bakarken ekmek sepetine uzandı, önüme bıraktı. Ekmeğe reçel sürerken, "Sen de ister misin?" diye sordum. Bakışlarındaki tuhaf ifade giderek büyüdü.

"İki dakika sigara içip geldim, ne oldu? Kafana bir şey mi düştü?"

"Yüzbaşı, acıkmadın mı? Bak her şeyi silip süpüreceğim, sen de aç kalacaksın."

"Rolleri mi değiştik, ne yaptık anlayamadım?" diye söylendi kendi kendine. "Ver bardağını da çay doldurayım."

İnce belli çay bardağını ona uzattım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Çalıştığım yerden olursa neden olmasın," diye konuşurken bir yandan da çayımı dolduruyordu. "Aramıza mesafe koyma." Gözleri direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "İstediğini sorabilirsin. Mesela... Seni nasıl bu kadar güzel sarmalayıp kendine nasıl getirdiğimi..." Göz kırptı.

CamScanner ile tarandı

Dudaklarım yukarı doğru alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yeme konusunda neden bu kadar takıntılısın? Yani... Küçüklükten gelen bir travma mı yoksa bu uydurduğum saçma sapan bir şey mi? Ya da yemek yemeyi çok sevmemle mi alakalı?"

"Bak, Nare. Ben yemek adamıyım. Başkaları sever, sevmez, beni ilgilendirmez. Adana kebabını, tava yemeğini, lahmacunu, ciğeri, içliköfteyi... Hepsini severim. Başkası yemez, ben yerim. Hem de bir güzel yerim ki... O kadar."

"Seni ilk tanıdığımda ağzından cımbızla laf alıyordum... Şimdi bir şey soruyorum, cevabı cımbızla bile alamıyorum, direkt dalgaya vuruyorsun. Hiç ciddi bir şey konuşamayacak mıyız biz?"

"Sinirlenme, *fıstık*." Bakışları anında ciddileşti. "Ergenliğe yeni girmiştim *Bulimia Nervoza** hastalığıyla mücadele etmeye başladığımda. Oldukça sinditim problemi yaşıyordum, bir gün çok fazla yerken diğer gün hiç yiyemiyordum. Yediğim günlerin gecesi ise kusmakla sonlanıyordu. Doktora gittiğimizde bunun psikolojik bir hastalık olduğunu öğrendik. Alkol ya da uyuşturucu bağımlısı değildim. Kalple ilgili sorunum da yoktu. Bu hastalığın ortaya çıkmasının başlıca nedenleriymiş de."

Bir elim çenemde onu dinlemeye devam ederken, "Psikolojik mi? Kilolu muydun?" diye sordum.

"Çok öz güvensiz bir çocuktum," diye yanıtladı sorumu. "Yüzü sivilceden geçilmeyen, göbeği sallanan, dişleri yamuk..."

Bir an onu anlattığı şekilde hayal edemedim. Dikkatim tamamen ona odaklanmıştı ama çok kısa bir an gözlerinin güzelliğine daldım. Yüzünü hafifçe eğdi, o da tıpkı benim ona baktığım gibi dikkatle yüzümü incelemeye başladı. Yüzüme birdenbire tokat yemişçesine kendime gelirken, "Eee? Sonra ne oldu?" diye sordum.

Dilini damağına vurup şaklattı. "Ama böyle bakarsan anlatamam ki."

"Vural!" dedim uyarı dolu bir ses tonuyla.

"Tamam, tamam... İçten içe tüketmiş beni bu psikoloji. Spora gidiyordum, yaşımın kaldıramayacağı kadar ağır protein tozları kullanıyordum... Bir gün..." Sertçe yutkundu. "*O adam* geldi, karşısına aldı beni. Bu durumu birlikte aşabileceğimizi söyledi." *O adam*, diye bahsettiği babası olmalıydı. Annesine *o kadın* deyişinden anlamıştım. "Birlikte halledelim derken işler daha da kötüye gitti, bu kez de yemekten içmekten kesildim. Ağzıma bir lokma koysam kusacakmış gibi hissediyordum."

O kadın, *annesi*. O adam, *babası*. Ne kadar acı dolu, kalp kıran kelimelerdi.

"Nasıl halletmeye çalıştınız?"

"Sabah da akşam da *o adam* ile birlikte aynı şeyleri yiyorduk. Sınav dönemi geldiğinde işler değişiyordu ama söyleyemiyordum tabii. Her sabah kusmayla başlayan ve her gece kusmayla biten iğrenç günlerdi anlayacağın."

---

* Kısaca *bulimia* olarak bilinen bu hastalık, ciddi ve potansiyel olarak hayati risklere yol açabilecek bir yeme bozukluğudur. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

"En sonunda nasıl toparladın peki?"

"Bu kez daha da sıkı denetime girdim. Psikolojik destek, motivasyon konuşmaları, öz güven eksikliğini tamamlama falan... Biliyor musun? Psikoloğumun kocası askerdi. Ne zaman kötü hissetsem ilk önce kocasını arardım." Gülümsedi. "Erkek erkeğe, karısından habersiz dışarı çıkar, tavla atardık. Şu zaman oldu, hâlâ görüşürüz. Bu aramızda, karısı hâlâ bilmiyor, kendisi beni iyileştirdi sanıyor. Emekli oldu, ben de onun izinden işte..."

"Emekli olana kadar evli olacağımızın imasını mı veriyorsun?"

"Düşünmüyor değilim tabii ama benden sonra seni alan adama da yazık olur." *Benden sonra seni alan adam...* Bu kadar incitmemesi gerekiyordu.

"Neyse ki senden sonra bir daha evlenmeyi düşünmüyorum," diye karşılık verdim son söylediğini hazmedebildiğimde. "Etrafımızdaki genç kızların aksine aşık olup evlenme fikri hep uzak geldi bana. Hâlâ da uzak."

"Evlendikten sonra boşansak bile bir süre gözüm üzerinde olacak." Bu konuları konuşmasak olmaz mıydı? Nefesimi kesen, göğsümü ağrıtan şeyler vardı. Masanın üzerinde duran elini kaldırdı ve çok kısa bir an parmak uçlarıma değdirdi. "Ne olursa olsun yanında olacağım. Bir gün yanında olmam senin için hiçbir anlam ifade etmediğinde bile. Söz veriyorum."

Bir gün yanında olmam senin için hiçbir anlam ifade etmediğinde bile.

Şu an gözlerimin dolmaması gerekiyordu. Hayır, hayır. Ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim, gözlerimi ondan kaçırdım ve denize çevirdim. Hislerimi saklamak için kaçtığım yerin deniz olması da ayrı bir ironiydi.

İstiklâl'deki *Viyana Kahvesi*'ne gittik bu sefer. Sanırım İstanbul'da ne kadar *Viyana Kahvesi* varsa götürecekti beni. Üst kata çıktık, pencere tarafındaki koltuğa geçen ben olurken karşımdaki sandalyeye oturan Vural oldu. Benim için yulaf sütlü kahve söylerken çikolatalı *San Sebastian* tatlımız ise tabii ki yanında çayla eşlik etti. Göz ucuyla raflardaki kitaplara bakarken turuncu ve mavi tonlarında, yan boyamalı, kapağında ise bir kar küresi olan ciltli bir kitap dikkatimi çekti. *Güz Esintisi II.**

"Neye bakıyorsun öyle, fıstık?"

Fıstık? "Hiç, gözüm daldı," dedim, son söylediği kelimeden ötürü de son derece tuhaf hissediyordum. "Bu tatlı bana çok ağır geliyor. Sen nasıl birinciyi bitirmeden ikinciyi yiyebileceğini söyleyebiliyorsun?"

"Öyle dersen kırılırım," dedi, tatlı kaşığını tatlıya daldırdı ve saniyeler içinde ağzıma doğru uzattı. "Bir tane yesene."

Dudaklarımı araladım. "Bir tane ama," dedim gülümseyerek. Tatlıyı ben yedim ama sanki o yemişçesine mutlu oldu.

"Nedeni bilinmez, bunu söylemem de ne kadar doğru bilmiyorum ama mutlu olduğunu hissettiğim zaman ben de *çok* mutlu hissediyorum."

Gözlerinde görebiliyordum. *Şu an olduğu gibi.* Keşke tam da şu an bura-

* Yazarın basılmış olan *Güz Esintisi* isimli serisinin ikinci kitabıdır. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

da, bu anda kalabilseydim diye düşünmeden edemedim kendimi. Çok yanlıştı böyle düşünmek, çok yasaklı ve çok... *Tehlikeli.*

Anılar biz istediğimiz sürece zihnimizde yaşar ve ölümsüz kalır, değil mi Yüzbaşı? İyi ki o gün ordaydın, beni iyi ki buldun ve şu anda da iyi ki buradasın. Tüm bu hissettiklerim ve düşündüklerim çok yanlış, kendimi ister istemez bir felakete sürüklüyorum, biliyorum ama... Engel de olamıyorum.

"Bana hâlâ kırgın mısın?" Kızgın olmadığımı biliyordu. En azından bu iyiye işaretti, hata yaptığının farkındaydı.

"Bilemiyorum aslında," diye karşılık verdim ona dudaklarım muzip bir tavırla yukarı doğru kıvrılırken. "Biraz çabalaman gerekecek."

"Unutturmam mümkün değil," dedi kendinden oldukça emin dolu bir sesle. "Unutturmak da istemiyorum açıkçası. Eğer bu çaba unutman için olacaksa baştan söyleyeyim, mümkün değil. Neden böyle söylediğimi sorma, ben de sike sürülecek akıl yok şu anda," Ne söylediğini fark ettiğinde, "Ananı si... Boşluğuma geldi, fıstık. Kusura bakma," diye sürdürdü konuşmasını.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Olmamış sayamam."

"Vural," dedim uyarı dolu bir tonla. "Senden böyle bir şey de istemiyorum. Sadece sussan, tatlını yesen olmaz mı?"

"Onu yapabilirim."

Tatlıyı aldığı kaşığı ilk önce bana uzattı. "Bir tane daha." *İstemiyorum* dercesine baktım, o da *olmaz* dercesine. Yine onun istediği gibi oldu. Uzattığı tatlıyı yedim, sonrasında kahvemi içmeye devam ettim. Omzumun üzerinden manzarayı izlerken derin bir iç çektim. Vural ikinci tatlısını söylerken ben yalnızca su istedim. Biraz daha vakit geçirdikten ve Vural'ın tatlı ihtiyacını tamamen karşıladığımızdan emin olduktan sonra kafeden ayrıldık, sol tarafa döndük ve caddede yürümeye başladık.

"Burası kalabalık bayağı," dedi. "Seni kaybetmemek için ya elini tutmalıyım ya da sen koluma girmelisin."

İğneleyici bir tonla, "Yine fotoğrafımızı çekmeye falan kalkarlar, aman diyeyim," dedim. "Dikkatli olmamız lazım."

"Nare, tut elimi de kaybetmeyeyim seni şurada. Sonra *karım buradaymış, elden ele uzatalım, burası çok kalabalık, karımı nasıl bulacağım,* edebiyatı yapturma bana."

"Nazik bir şekilde söylersen neden olmasın?"

"Nare, fıstık, kelebek, tutar mısın elimi?"

"Maalesef," dedim ellerimi montumun cebine saklarken. "Ellerim üşüyor."

"Benim de montumun cebi var. Sen elimi tutarsan montumun cebine koyarım, üşümezsin böylece."

Her şeye de var çözümü, cevabı.

Eli elime uzandı. Avucunun arasına aldı, "Bak buz gibi olmuş," dedi ve ikimizin de elini montunun cebine koydu. Caddede yürürken sanki etrafımız-

CamScanner ile tarandı

daki kalabalık yok olmuştu. Adımlarımız birbirine senkronize olmuş bir şekilde yürümeye devam ettik. Yaklaşık yirmi dakika sonra aracı park ettiğimiz yere geldik.

"Oraya mı gideceksin?"

Orası. Her anıma şahit olan... Ev bile diyemediğim o yer. "Artık mecburum," dedim mırıltıyla. "Nikâh tarihini de belirledik, hepsine verecek bir cevabım var."

"Yanında olmak istiyorum ama..."

"Şu an ben de neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. İlk önce ben yüzleşeyim, sonra yine istiyor olursan birlikte de gideriz."

"Nasıl istersen, Kelebek Nar."

Vural, Yalı'dan bir sokak aşağısına bırakmak için durduğunda, "Keşke seninle gelebilsem," dedi, gözleri dikkatli bir şekilde yüzümde gezinirken dudaklarının arasından sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, bunu biliyorsun değil mi?"

"En son geldiğimde kalbimin nasıl kırık, nasıl yorgun olduğumu anımsıyorum. Doğum günümdü," Gözlerim anında dolarken gülümsemeye çalıştım. "Çok yaralandım, Vural. Tahmin edemeyeceğin kadar çok... İmkânım olsa yıkılmak, yıkıldığım yerden de kalkmamak isterdim ama devam etmek zorundayım. Bir yola girdim, geri dönüşü yok. Bu yolda *bir süreliğine* bile olsa seninle olacak olmak güç veriyor bana."

"Bir kelime daha edemem ama anla," dedi fısıltıyla. "Ben hep senin yanındayım."

Anlıyorum ama kaldıramıyorum artık yaşananları.

Yuttuklarımı, sustuklarımı, daha küçük bir kız çocuğuyken esirgenen sevgileri.

Anne ve babamın sırtında yük gibi hissedişlerimi.

Bir süre birbirimize baktık. Başka bir şey söylemeden araçtan indim, yukarı caddeye doğru yürümeye devam ettim. Eve girdim, kimseye görünmeden odama çıktım ve kapıyı kilitledim. Ruhsuz bakışlarım odanın içinde gezinirken duvara gömülmüş kitaplığıma doğru ilerledim, babamın ben yedi yaşındayken Fransa'dan aldığı bez bebeği avuçladım. Kalbindeki dikiş izlerini severken yatak ucuna oturdum. Saçları pembe renkti. Pembe şapkasının altından süzülen saçlarını iki yandan örmüştüm. Saçlarıyla aynı renge sahip olan elbisesinin sol tarafında kelebek vardı, babaannem kasnakla işlemişti.

"Dünyanın en güzel bebeğini aldım sana."

"İsmi ne olmalı ki? Çok heyecanlandım."

"Kelebek Kız olsun. Senin gibi inatçı olmasın ama..."

"Ama beni inatçı olmama rağmen çok seviyorsun, öyle değil mi?"

"Çok seviyorum."

Kelebek Kız'ı, hâlâ kimin yaptığını öğrenememiştim ama *teyze* demeye utandığım o kadının yaptığını düşünüyordum. Biri kalbinden makasla kesmiş

CamScanner ile tarandı

ve pamuklarını dışarı çıkarıp yatağıma bırakmıştı. Çok ağlamış, çok üzülmüş tüm. Babaannem siyah bir iplikle yarasını dikmişti. *Bazı yaraları iyileştirmek için görmezden gelmeyi öğrenmelisin,* demişti bana. Şimdi anlıyorum alt metinde geçen hisleri.

İyileşmek için öğrendiğim tüm tecrübelerle birlikte yarayı da yara açanı da geride bırakıp hayatıma devam etmem gerekiyordu. İz kalabilirdi, mutlaka bir iz bırakırdı yaşadığımız haksızlıklar. Bırak konuşsunlar ve istediklerini söylesin, düşünsünler. Kendini bildikten sonra çıkacağın her dik yokuşta alnın açık, başın dik olacak. Yanlış bir şey yapmamıştım *nişanlıyız* diyerek. Esiri olduğum tüm duygulardan arınmak, yeni bir başlangıç ve her şeyi geride bırakmak için ise elimden geleni yapmak istiyordum.

Bebeği yerine bıraktım, hızlıca duş aldıktan sonra saçlarımı kuruttum ve mutfağa inmek için odadan ayrıldım. Asansörle mutfak katına inerken tedirgindim. Süt annemin sesini duyduğumda tedirginliğim daha da artarken mutfağa girdiğimde kahkahalar atarak elindeki telefona bakan Şebnem'i gördüm. Aynı saniyelerde tedirginlik hissinin yerini tamamen öfke doldurdu.

Gözleri yüzümde gezindi, en sonunda yüzüğü taktığım elimde birkaç saniye durdu. "Sen bu eve uğrar mıydın?" diye sordu yüzüğüme bakmaya devam ederken. "Hangi dağda kurt öldü?"

"Haddin olmayan şeylere burnunu sokmaya, haddin olmayan soruları sorup tepemin tasını attırmaya devam ediyorsun. Yıllardır aynı muhabbet, Şebnem. Hiç mi büyümeyeceksin? Hiç mi beni kıskanmaktan vazgeçmeyeceksin?"

Küçümseyici bakışlarım yüzünde gezinirken gözlerimi kısarak ona bakmaya devam ettim. "Seni kıskanmak? Hayal dünyanda yaşamaya devam et. Ne kadar geniş bir hayal dünyan var senin... Şaşkınlıkla izliyorum."

"Söylediğim her şey gerçek," dedim sert ve kendimden emin bir tavırla. "Ve sen, gerçekleri kendine itiraf etmek yerine tüm bunların benim hayalim olduğunu söylüyorsun. O kadar acınası bir durumdasın ki yaptıklarını kabullenemeyecek kadar cesaretsiz olmanın yanı sıra zavallısın da. Sana acıyorum." Bir şey söylemesine izin vermeden bakışlarımı ondan çektim ve Ceylan anneme baktım. "Babam evde mi?"

"Odasında... Seni bekliyor."

Yutkunamadım. Yalnızca aşağı yukarı başımı salladım ve Şebnem'e son bir kez tersleyici bakış attıktan sonra mutfaktan ayrıldım. Babamın odasına girmeden önce kapıyı tıklattım, *gel* dedikten birkaç dakika sonra kapıyı açtım.

"Yüzüğü çıkar, öyle gir bu odaya."

Attığım adım havada kalırken güçlükle yutkundum. "Sen istemediğinde çıkar diye takmadım," dedim, bir an bile olsun geri adım atmak istemiyordum. "Kapının önünde konuşalım öyleyse."

Yüzünü döndüğünde göz altlarının morardığını, gözlerinin de kızardığını gördüm. Günlerce uykusuz kaldığında böyle olurdu babam. Vicdanım *senin*

CamScanner ile tarandı

yüzünden bu hâlde, derken; mantığım *asıl tüm bunlar baban yüzünden yaşanıyor,* diyordu.

"Ne zamandan beri görüşüyorsun o adamla? Ne zamandan beri evlilik düşünüyorsun? Karşımdaki benim kızım mı? Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum! Hiç mi düşünmedin beni? Ya sen beni delirtecek misin? Bir askerle nişanlı olduğunu nasıl duyurursun, Nare?" Ses tonu daha da yükseldi. "Bir askerle nişanlanacak kadar aptal mısın sen? Bir askeri sevecek kadar aptal mısın? Tehdit mi etti seni? Cevap ver, konuş!"

Eski Nare olsaydı bozguna uğramış ve dolu gözlerle babasına bakar, bir köşeye siner, sırf kalp kırmamak için susardı. Ama ne ben eski Nare olabilirdim artık ne de hayatım eskiye dönebilirdi.

"Bitti mi?" diye sordum babamın aksine oldukça sakin bir tonla. "Tüm kinini kustun, eminim kusmaya da devam edeceksin ama öncesinde beni dinleyecek misin?"

"Ne anlatacaksın? Her şey ortada!"

Güçlükle yutkundum. "Konuşmama izin vermeyeceksen bir daha dönmemek üzere bu evden gideceğim."

Dudakları konuşmak için aralandı ama söylediklerimde ciddi olduğumun farkına varmış olmalıydı ki sessiz kalmayı seçti.

"Köy okullarına yardıma gidiyordum ama oraya gitmemin bir diğer sebebi de Vural'dı. Kalp krizi geçirdiğin gün beni hastaneye yetiştirmişti, bu sırada tanıştık, sevgili olduk," Gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. Eğer kaçırsaydım yalan söylediğimi anlardı. "Yakında da evleneceğiz. Nikâh tarihi aldık."

Babam içine çektiği her nefeste boğulur gibi bakarken kalbim bakışlarının ağırlığı altında ezildi sanki. Öyle bakıyor olmasını umursamamalıydım, ben ölümden dönerken onun umursamadığı gibi ama içimde, onu hâlâ deli gibi seven ve *baba* diye ölen kız çocuğuna engel olamıyordum. Gözlerimin içine baktı uzunca bir süre. Kalp atışlarım düzensiz, soluklarım kesik kesikti. Ağzından çıkacak olan her kelime kalbime saplanacaktı, kaçarım yoktu.

"Yarın akşam alsın ailesini, gelsin, adam gibi istesin. Tanışalım. Yüzbaşı olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Kızımı hiç bilmediğim bir adama mı vereceğim?"

Ne? İşler gittikçe daha da garip bir hâl alıyordu. "Bakma bana öyle, Nare. Tamam diyorum, tanışalım diyorum."

"Anlamadım? Yani sen... Bu evliliğe karşı çıkmıyor musun?"

"Seni bir kez daha kaybetmek istemiyorum," dedi. "O adamı... Seviyor musun?"

"Onu seviyorum," diye yanıtladım gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Net bir ses tonuyla ve kendimden emin bakışlarla. Gerçekten âşık bir kadın böyle mi yapardı? Bilmiyordum, rolüme uygun davranıp davranmadığımdan da emin değildim. "Onu seviyorum, baba. Çok seviyorum."

Sadece *anladım* dercesine başını salladı. "Karamus'ta mı yaşayacaksınız?"

CamScanner ile tarandı

"Bir süre Karamus, İstanbul arası gitgel yapacak, görevinin bitmesine altı ay var. Sonrasında tayini nereye çıkarsa oraya gideceğiz." O zamana kadar çoktan boşanmış olma ihtimalimiz neden kalbimi bu kadar kırıyordu? "Bir sıkıntı var."

"Adamın her tarafı sıkıntı ya neyse," dedi. Bakışlarım düştüğünde omuz silkti ve kaşlarını çatmaya son verdi. "Tamam, kızım. Ona da tamam."

"Sıkıntının ne olduğunu daha söylemedim ki baba?"

Gözleri parladı. Ona günler sonra ilk kez *baba* diye seslenişimden mi kaynaklıydı bu parıltı? Öyleyse olmamalıydı. Gözlerinde parıltıyla ona bakmayalı çok olmuştu ve bir kızın babasına eskisi gibi bakamaması ondan çok şey götürürdü. *Çok şey götürdüğünde anladım.*

"Ya da tanışma iptal, ailelerin kaynaşmasını gerektirecek hiçbir şey yok çünkü nikâh haricinde bir araya gelmeye-" Konuşmamı bitirmeme izin vermedi.

"Nare, her şey yeterince zor. Bu olanları kabullenmek, bizden ruhen uzaklaşmışken bir de bedenen uzaklaşmanı sindirmek, zor. Yanında olmaya, o adamı kabullenmeye çalışıyorum çünkü az önce *seviyorum* derken sesin bile titremedi. Öyle kendinden emin, kararlı, gözü karasın. Gözün kara olmasaydı gider miydin oraya? İzin ver, yanında olayım ve kendimi affettireyim."

"Seni affetmemi istiyorsan önce bana gerçekleri anlat. Polise haber vermemenin ve beni hiç merak etmeyişinin sebebi, gerçekten de itibarın mı? Yoksa sen de her iş adamı gibi teröre yardım mı ediyorsun?" Tek kaşımı sorguyla yukarı doğru kaldırırken dudaklarıma alay dolu bir gülümseme yerleşti. "Ölen askerlerin sebebi misin sen de? Ne için sustun ve hesaplarına milyon dolarlar yatırdın? Bana gerçekleri ver, seni affedeyim."

"Ben öyle bir adam değilim, hiç olmadım," Dudaklarının arasından kayan sıkıntılı nefesin ardından konuşmasını sürdürdü. "Nare, hiçbir şey eskisi gibi olmaz ama söz veriyorum, eskisinden de kötü olmayacak. Yarın gelsinler, tanışalım. Ailesiyle iş yapma gibi bir mevzumuz dönmüştü, Ahıskalı Holding'in CEO'su Faran Ahıskalı... O adam değil mi babası? Dönemin en gözde milletvekillerinden de üstelik."

"Evet, babası ama ailesiyle görüşmüyor," diye yanıtladım. "Sebebini sorma, anlatmam. Eğer bir gün Vural isterse anlatır. Sanıyorum ki yengesi ve yeğeniyle gelecek."

"Nasıl istiyorsan öyle olsun, göz bebeğim. Yeter ki bana açık bir kapı bırak."

"Tüm kapılar açık görmüyor musun?" Güçlükle yutkundum. "Bana yalnızca gerçekleri verirsen seni affederim. İtibar senin için hep önemliydi ama özel günlerde yaptığımız her yemek konuşmalarının başında *aile her şeyden ve herkesten önce gelir,* derdin. Son üç yemekte değil söylemek, ailenin önemini bile vurgulamadın; bu da neredeyse üç yıla tekabül ediyor. Baba, ben senin kızınım. Bana yalan söylerken bunu da göz önünde bulundur."

Ve bir şey söylemesine izin vermeden odadan çıktım.

CamScanner ile tarandı

Nare: *Vural, babam yarın gelsin seni istesin, dedi.*

Yüzbaşı: *Ağzımdaki çayı püskürttüm, kızım!*

Yüzbaşı: *Sen niye her olaya dan diye giriyorsun?*

Yüzbaşı: *Müsafit mym diye bir sorsna.*

Nare: *Bir de bayıl istiyorsan, Feriha.*

Yüzbaşı: *Ciddiyete davet ediyorum...*

Yüzbaşı: *Kararı hemen nasıl böylesine değişebildi?*

Nare: *Yüz yüze daha iyi anlatabilirdim sanki.*

Yüzbaşı: *Halı sahayı iptal edeceğim mecbur.*

Nare: *Halı sahadan sonra da görüşebiliriz.*

Yüzbaşı: *Nasıl dayanacağım...*

Nare: *Abart.*

Yüzbaşı: *Canın dayak mı istiyor?*

Nare: *Şiddet görüyorum!*

Yüzbaşı: *Abart.*

Yüzbaşı: *Doğru söylüyorsun değil mi? Aklımla oynamıyorsun?*

Nare: *Hayır, Yüzbaşı. Söylediklerimde gayet ciddiyim.*

Nare: *Bir noktada babam da beni kaybetmemek için böyle bir karar verdi.*

Nare: *Yanımda olmak istiyor, kararıma saygı duyduğunu söyledi.*

Yüzbaşı: *Seni görebilir miyim on beş dakika içinde?*

Nare: *On beş dakika içinde buraya nasıl gelebilirsin?*

Nare: *Hem senin çok önemli işlerin vardı hani? Yüzbaşınla maçın vardı?*

Yüzbaşı: *Gidemedim...*

Yüzbaşı: *Bıraktığım sokağın başında seni bekliyorum. Bir şey olur diye bekledim.*

Yüzbaşı: *Biraz acele et, halı sahaya yetişmem gerek!*

Nare: *Geliyorum.*

Üzerime bir ceket aldığım gibi yalıdan çıktım, beni bıraktığı sokağa doğru yürüdüm ve dakikalar sonra gerçekten de gitmediğini gördüm. Anlam veremediğim bir duygu, onu aracın kaportasına yaslı bir şekilde gördüğümde yeniden kanıma karışıp nabzımı hızlandırdı.

"Ne demek, babam yarın gelsin seni istesin demek?" Yüzündeki gülümseme alay mı doluydu yoksa gerçekten sevinmiş miydi anlayamamıştım.

"Sana ne zaman yalan söyledim, Vural?"

"Evleneceğiz yani?"

"Vural, biz günlerdir ne yaşıyoruz, farkında mısın?"

Omuz silkti. "Ailen istemiyor ama beni."

"Bu gerçek bir evlilik değil, isteyip istememeleri hiçbir anlam ifade etmez."

"Gerçek bir evlilik değil..." Dudağı yukarı doğru alay dolu bir tavırla kıvrıldı, başını hafifçe eğdi ve yüzümüzü eşitledi. "İmzanın gerçeği, sahtesi de oluyor yani? O an mı karar vereceksin sahte imzana?"

"Hangi anlamda gerçek olmayacak, biliyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Her anlamda gerçek bir evlilik bu, Nare. Sana olan sadakatimi kaybetmeyeceğim kesin sen de öyle, biliyorum."

Bu değişken ruh hâlinin beni daha fazla çıldırtmasına müsaade etmemek için. "Hı hı," diye geveledim. "Ben de buraya çağırmanın bir sebebi olduğunu düşünmüştüm."

Ondan uzaklaşmak için hareketlenirken o da ani bir hızla bileğimi kavradı, tutuşu nazikti. "Nare," dedi muzip bir tonla. "Sen birden öyle yazınca kalbime indi, çayı tekledim, dilim yandı. Tam gidecektim, gidemedim. Bak, eğer şakaysa..."

"Üçkâğıtçı değilim senin gibi. Ya vallahi öyle dedi! Gelsin istesin o zaman dedi!"

"Yarın seni istemeye gelecek olan bir üçkâğıtçı."

Esen rüzgâr kokusunu burnuma getirirken ve işlerin benim için daha da zor bir hâle geldiğinin oldukça farkındayken gitmek doğru bir seçenek gibi geldi. "Artık gitmeliyim," dedim. "Yarın Balım, Çağlar ve Cansu'yla gelirsin değil mi?"

"Halledeceğim, fındıki fıstıki. Sen hiç merak etme. O kısım bende."

Güldüm. "Pekâlâ, Yüzbaşı. Sen ne diyorsan o," Bileğimi usulca elinin arasından çektim. "Babam, beni kaybettiğinin ve bir daha da kazanamayacağının farkında. Son kozu, bu evliliğe izin vermekti. Başka türlü yanında olmayacağımı, tüm bağlarımızın kesileceğini biliyor. Bazen nasıl hissediyorum, biliyor musun? Sanki ben biri tarafından babama emanet edildim, ne yaparsam yapayım benden vazgeçemiyor. Vazgeçerse emanetine..." Kaşlarını çatmış, dikkatlice beni izliyordu. "Niye öyle bakıyorsun ki? Sadece tuhaf bir düşünce," Göz devirdim. "Tamam, oldukça tuhaf bir düşünce, kabul ediyorum."

"Yarına kadar güzelce dinlen, düşünmemeye çalış. Bak, tanıştığımızdan bu yana bir günümüz bile normal geçmedi. Bırak yarın normal olsun. Biliyorum, istemesi kolay yapması zor ama ben yanındayım, Nare. Ne olursa olsun buradayım."

Gülümsedim. "Deneyeceğim, Yüzbaşı," Sırtımı ona döndüm, yürümeye başladım ama içimde uslu durmayan ve her an ona sataşmak isteyen kız durmadı. "Aman maçta bir yerini sakatlama, yarın lazımsın sen bana."

"Sadece yarın mı?"

"Başka ne olmasını isterdin ki?"

"Yarın görüşürüz, Nare. Ellerimde çiçekler, sanırım geliyorum kapına. Tü tü maşallah diye video da çekecek misin?"

"Kırmızı gül sevmem. Beyaz da öyle, ayrılık getirir derler." Adımlarımı daha da yavaşlattım, omzumun üzerinden hâlâ aracının önünde duran ve gülümseyerek bana bakan Vural'ın bakışlarına karşılık verdim.

"Ben biliyorum ki hangi çiçeği sevdiğini."

"Hangisiymiş?"

"Yarın görürsün, kelebek. Hadi üşütme. İncecik ceketi giyinip gelmişsin."

CamScanner ile tarandı

"Balım'ı öp benim yerime."

"Öperim. Bir şey olursa mesaj at. Konuya *dan* diye girme ama."

"Tamam."

İki saat kırk beş dakika. *Kırk dört. Kırk üç. Kırk iki.*

"Bu kadar gergin olmamalısın," dedi annem, göz ucuyla duvardaki saate baktıktan sonra yüzünü yüzüme çevirdi. "Ya da tamam... Galiba gergin olmakta haklısın."

Annem gün boyunca yanımdan ayrılmamış ve hazırlık aşamasında yapılan her şeyi kontrol etmişti. Bu tuhaftı. *Benim için çabalıyor olması... Tuhaftı.* Tüm gün yüzümde en ufak bir mimik bile kıpırdamamıştı ve annem, buna rağmen yanımda olmaya devam etmişti. *Ayaklarıma dar gelen çocukluk ayakkabısı gibi, derimi parçalamasını umursamadan hiç vazgeçememiştim kendimi sevdirmekten, derimi parçalayan ayakkabıları giymeyi hiç bırakamayışım gibi.*

Ama insan vazgeçebiliyormuş. Çocukluk ayakkabılarımı giymekten vazgeçtim, annem beni sevsin diye uğraşmaktan da. Çünkü yaralandı derim, parçalandı hislerim.

"Babam bu geceyi gerçekten de sorunsuz bitirecek mi?"

"Konuştum, söylediklerinde samimi olduğunu ve hiçbir olay çıkarmayacağını dile getirdi. Endişelenme, Nare. Biz buradayız. Yanındayız. Hep..." Sustu. Çünkü hep yanımda değillerdi. Olamamışlardı.

"Hep yanımda olamadınız, evet," dedim buz gibi bir tonla. "Artık bunları konuşmanın bir anlamı da yok. Abime hiçbir şekilde ulaşamıyorum. Günlerdir hem de! Aklımı yitirecekmiş gibi hissediyorum. Ne zaman dönecek?"

"Abin, babana birkaç gün önce Amerika'da olduğunu yazmış, merak etmememiz gerektiğini de söylemiş. Abin iyi Nare, iyi olmasa nasıl haber versin? Hadi sen hazırlan, ben de mutfağı eksik bir şey var mı diye son bir kez daha kontrol edeyim."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Nare, kahroluyorum," diye yanıtladı annem. "Bana o kadar yabancı bakıyor ve konuşuyorsun ki kahroluyorum."

"Bir yanlışın var, anne," Gülümsedim, acı doluydu. "Ben sana karşı hep böyleydim, belki şu an biraz daha keskin olabilir cümlelerim. Böyle olmadığım zamanlar da vardı, hatırlamakta güçlük çekiyorum ama vardı, biliyorum. O zamanlar nasılsan yine öyle olmaya devam et."

"Seni kazanacağım," dediğinde *haykırırcasına gülmeyi, dalga mı geçiyorsun,* diye bağırmayı istedim ama bunu yapmaktan vazgeçip alay dolu bir bakış attıktan hemen sonra salondan ayrıldım, hazırlanmak için odama çıktım.

CamScanner ile tarandı

"Ama Niyazi abi, sen ikide bir tikime dokanırsan Mihriban teyzeyi tenzih edemeden küfredeceğim."

"Dokanmayayım diyorum ama dayanamıyorum ki," diye karşılık verdi adam, kısık ve gülen gözlerle çocuğu gibi sevdiği Yüzbaşına bakarken. "De bakalım, ne getirdi seni yine buraya?"

Aslında haberde görmüştü, neyin onu *yine* buraya getirdiğini ama yine de inanmak istemiyordu. Vural, babası gibi bir adamın kızına mı gönlünü kaptırmıştı? Niyazi, Vural'ı kendi kızı gibi sevdiği Süreyya'dan başkasıyla hayal edemiyordu ve Allah biliyordu ya, bir gün birleşeceklerine olan inancı tamdı. Ta ki Süreyya'nın ağlayarak karısını arayıp yakında evleneceğini söyleyene kadar tabii...

"Az çay içseydik, ağzımı ıslatsaydım. Bir saat yol geldim."

"Ne için geldiğini söyleyene kadar bir *fişki** yok sana." Yaşlı adam, Yüzbaşının taktığı nişan yüzüğüne baktı. "Madem utanıyorsun evleneceğini söylemekten, neden taktın o yüzüğü parmağına? Buraya en son geldiğinde bıyık altından, *ne kızı ne aşkı tövbeliyim,* deyip duruyordun, ne kolay bozulmuş senin tövben!"

Vural oturuşunu dikleştirdi. "Utanmıyorum," dedi net bir tavırla. "Otuz iki yaşıma kadar utanacağım tek bir şey yapmadım, bu saatten sonra da yapmam, eyvallah," Dudaklarının arasından sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Bugün *benim kızı* istemeye gideceğim yengemle. Ama istiyorum ki Kamuran teyzemi de alalım, beraber gidelim."

"Kaderimde bu da mı vardı," diye söylendi adam. *Ne istedim ne oldu. Gitti zengin kızını gönlüne koydu...* "Gideriz gitmesine de baksana bana be oğlum. Oralara yakışır mıyım hiç?"

"Niyeymiş o? Onlar da senin benim gibi insanlar. Bana kalsa giyerim üniformamı, çekerim postalları, isterim *benimkini.* Ama bana kalmıyor."

"İyi ki de sana kalmıyor, velet," diye homurdandı adam. "Giyermiş üniformasını, çekermiş postalları..." Niyazi bir elini sakalına kaydırdı. *Süreyya'ya ayıp olur mu* diye düşünmeden edemiyordu ama gitmese Vural'ın bir daha kapısının önünden bile geçmeyeceğini de biliyordu. Vural'ı ne olursa olsun böylesine önemli bir gecede yalnız bırakamazdı.

"Gideriz, oğlum," dedi gülümseyerek. "Sen gel bakalım, anlat bana şu işi en başından. Ne oldu, nasıl oldu bir bileyim."

"Önce çay yoksa anlatamam."

"Çayını si..." Yaşlı adam başını iki yana sallayarak, göbeğini kımıldatarak güldü. "Gel de demle."

"Kaçak olandan ama."

"Türk çayının suyu mu çıktı lan?"

---

* Atgillerin dışkısı. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

"Onu da seviyorum ama bitmesin diye dedim."

"Üçkâğıtçı, oğlum... Yürü hadi yürü."

Nare Mihmalli'dan...

Üzerime kumaşı saten, balon kol detaylı bir elbise geçirirken şeffaf renkte, kelebek motifli, ince topuklu bir ayakkabı giyindim. Makyajımı oldukça hafif yaptım, düzleştirdiğim saçlarımı omzumdan geriye doğru attım. Yatağımın üzerinde duran telefonum titredi. Uzandım, telefonumu kavradım.

Vural mesaj atmıştı.

Yüzbaşı: ***On dakikaya kadar orada olacağım.***

İstemsizce gerildim. Ama hayır, gerilmeme gerek yok çünkü bu... Gerçek bir şey değil. Sadece bir oyun. Aylar sonra bitecek ve herkesin yolu ayrı olacak. Dün gece bir rüya görmüştüm, gerçi rüya da denmezdi; kâbustu aslında. Hatırlamak tüylerimi ürpertmişti. Bir zindanın içinde, soğuk zemin üzerinde uyuyordum ve hiç kimse yoktu. Vural da yoktu. *"Beni niye bıraktı?"* diye ağlıyordum sessizce. Günlerdir su ve yemekten yoksun, çaresizce bekliyorum yine gelsin ve kurtarsın diye. Uyandığımda tavandan yüzüme vuran loş ışığın altında bir süre nefesimi düzenlemiştim ve bir yanım delicesine *onu* aramak istemişti. Ama arayamamıştım. Yüzüme yerleşen buruk ifadenin anlamını biliyordum ama bazen, kimsenin okumadığına emin olduğun deftere bile yazamadıkların olurdu, yazamadıklarını kendinle bile konuşamazdın.

Yüzümdeki ifadeyi sildim, bakışlarımı aynadan kaçırdım ve saniyeler sonra odadan çıktım. Babam, ablam, anneannem, dedem ve annem merdivenin başında beni bekliyorlardı. Dedemi gördüğüm an gözlerim doldu. Ne babaannemin ne de dedemin ilk başta başıma gelenlerden haberi yoktu. Dedem *Alzheimer* hastası olduğu için verdiği tepkiyi bir saat bile olmadan unutuyordu, babaannemle ise hiç konuşmamıştık bu konuyu. Çok tuhaf bir durumun içindeydim. Günler önce bu eve aittim; bu evin bir kızı, parçasıydım ama şimdi... Yaşananlar aitlik hissimi de alıp götürmüştü benden. *Hiçbir yere ait hissetmiyordum.*

"Ama prensesler gibisin," dedi dedem belimi sıkıca kavrayıp beni kendine doğru çekerken. "Benim güzel prensesim, seni nasıl başkalarına vereceğim?"

"Dede," dedim yumuşacık bir sesle. "Makyajım bozulur, sakın ağlatma beni."

"Hep gül sen, güzel kelebeğim."

"Tırtıl Nare de bir gün kelebek olacak ve yuvasından uçup gidecekti, Giray. Bize mi kalacak sandın?"

"O zaman ağlayalım."

"Ama ağlamayın yoksa ben de ağlayacağım," dedim.

"Nasıl ağlamayalım? Gel de sen ağlama," diye karşılık verdi dedem.

Babaannem sarılmadan önce boynuma baktı. "Kolyen nerede?" diye sordu fısıltıyla. "Böyle önemli bir gecede nasıl takmazsın?"

CamScanner ile tarandı

"O kolyenin bana uğursuz geldiği..."

"Sakın," diyerek sözümü kesti babaannem. "Sakın bir daha böyle bir şey duymayayım. Müsait bir zamanında tekrar tak. Mutlaka, Nare. İstemeden hemen önce."

Bu kolyenin neden bu kadar önemli olduğunu sormak üzereydim ki, "Geldiler, efendim," diyen yardımcının sesini duymamla buz kestim. Dün Vural'a, *bir de bayıl istersen, feriha*, dediğim için özür dilerim, şu an bayılacakmış gibi hissetmem hiç normal değildi çünkü. Ne kadar süre geçti bilmiyorum, kapı çaldığında beynimden gelen *hareket et* komutuyla yürümeye başladım.

Düşüncelerim yavaşladı, etrafımdaki insanların sesi silikleşti, saniyeler içinde ise kayboldu, kapıyı açtığımda sanki yalnızca *o ve ben* vardım. Gözleri gözlerime değdiğinde ellerinde tuttuğu beyaz fona sarılı, kırmızı renk şakayık çiçeklerini avuçlarımın arasına bırakırken yavaşça yutkundu. Gözlerim çiçeklere kaydığında kelebekleri gördüm. *Kelebekli şakayıklar.*

Vural'ın yanında sadece yengesini beklerken orta yaşlarda bir adamı ve onun koluna girmiş olan, karısı olduğunu düşündüğüm kadını gördüm. Dişlerimi göstererek gülümsedim ve içten bir tavırla, "Hoş geldiniz, efendim. Lütfen buyurun," dedim. Sonrasında Balım, gülümseyerek bana doğru yürüdü ve bacaklarıma sarıldı.

"Çok güzel olmuşsun, Narecim."

"Sen benden daha güzelsin."

"Ama amcamla evlenen sensin. Benim güzel olmam pek işe yaramıyor."

Boğazımı temizledim. Babam, "Gel bakalım buraya, fıstık," dedi ve gülümseyerek Balım'ı kucağına aldı. "Sen benim kızdan daha güzelmişsin. Benim kızım olsana."

Balım'ın dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı döküldü. "Benim bir babam var. Yakında da gelecek, bana söz verdi," Balım bilmememiz gereken bir şey söylemiş gibi küçük eliyle ağzını kapattı. "Yani rüyamda gördüm de."

Elimdeki çiçekleri titreyen ellerimle güçlükle kavrarken göz ucuyla Vural'ı inceledim. Saç ve sakal tıraşı olmuştu. Vural'ı bu kadar ciddi bir kıyafetin içinde görmek... Siyah ceketi, pantolonu ve gömleğini tamamlayan sade, düz kravatı... Topuklu giyinmeme rağmen ona hâlâ başımı kaldırarak bakıyordum. Aramızdaki boy farkı beni istemsizce gülümsetti, neden gülümsediğimi fark ettiğimde tavrımı değiştirdim ve dikkatimi güçlükle Balım'a verdim.

"Deden olayım o zaman? O da mı olmaz?"

"Ama benim dedem de var."

"Dayın var mı peki?" diye sordu babam bu kez. "Dayın olayım bari."

"İlla bir şeyim olmak zorunda değil ki Nare. Neden baban böyle?"

"Amma da çok bilmişsin, *küçük fare*," diye karşılık verdi bu kez babam. "İyi anlaşacağız seninle."

"Amca! Bana küçük fare dedi!"

"Dili sürçmüştür amcam yoksa *prenses* demek istedi aslında." Babam, Vu-

CamScanner ile tarandı

ral'a *senden pek hoşlanmıyorum* bakışı atsa da Vural ona aldırmadan gülümsemeye devam etti.

Vural'ın kahvesini hazırlamak için mutfağa geçtiğimde avucumun içindeki telefonum titredi.

Yüzbaşı: *Yanımızda gelen kişiler çok sevdiğimiz aile dostumuz. Niyazi amca ve eşi Hayriye teyze.*

Yüzbaşı: *Rahat ol, gerilme. Her şey iyi olacak.*

Yüzbaşı: *Bu arada, bir şey daha söylemek istiyorum... Çok güzelsin. :)*

Avucumdaki telefona bakarken güçlükle yutkundum. Kalp atışlarım onu gördüğümden beri normal değildi. "Tuz koymayacak mısın?" diye sordu Ceylan annem, ses tonu da bakışları kadar durgundu.

"Bal koyayım diye düşünüyordum."

"Onu da yapanlar var tabii. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

"Neden evlenmemi istemiyorsun?" Güçlükle yutkundum. "Ne kadar mutlu olduğumu göremiyor musun gerçekten?"

"Bu yıldırım aşkı nereden çıktı, bunu merak ediyoruz sadece," diye karşılık verdi Emre mutfak kapısı eşiğinde, kollarını birbirini bağlamış bir şekilde bana bakıyordu. "Daha da kötü şeyler olmasın diye."

"Vural, iyi bir insan," dedim kahvenin köpüğünü fincana bırakırken. "Ve onu çok seviyorum. Yıldırım aşkı değil üstelik, uzun zamandır tanıyorum."

"Ne zamandan beri *soldier boy** erkeklerden hoşlanıyorsun?" Emre bu cümleyi kurduktan hemen sonra güldü, ruhsuzdu. "Adam asker lan! Binbaşı mıydı? Psikolojileri bozuktur böylelerinin. Bak iyi düşün, tamam mı? Henüz yolun başındasın."

"Haddini aşıyorsun, Emre," diye karşılık verdim dişlerimin arasından. "Vural sandığınız gibi psikolojisi bozuk bir asker değil. Ki olabilir de. Bazı geceler uykusunda sayıklayabilir hatta ağlayabilir. Yaşadıkları çok zor ve sen bu ülkede nefes alabiliyorsan inan bana, askerlerimize borçlusun. Bir gün ülkemiz dış güçler tarafından tehdit edildiğinde sıcacık yatağından kalkıp giden sen olmayacaksın, Vural da olmayacak. Çünkü ne Vural ne de askerlerimiz sıcacık bir yatakta uyumak için fırsat bile bulamıyor. Her an tetikte, her an ölümle burun buruna. Bilmem anlatabildim mi?"

"Bu delilik!"

"Nesi delilik? Bağırma, geri zekâlı! Bak, sakin kalayım diyorum ama az kaldı mutfağı başına yıkmama. Sabahtan beri bir afralar tafralar... Bana bak, Emre. Kendine gel."

"Ona âşık olman ve tüm bunları bile bile evlenecek olman, Nare. *Delilik!* Ben sadece seni düşünüyorum, aptal."

"Onu seviyorum," dedim net bir sesle. "Hoşlanmıyorum. Hoşlantıdan daha öte bu. Hiç kimseden beni anlamasını beklemiyorum, o kısmı atlatalı çok

* (İng.) Asker çocuk. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

oldu. Bu tavırlar... Sadece bir gösterişten ibaret. Yukarıdaki hiç kimse, bizim için burada değil. Çok merak ediyorum, kaçırıldığımda da bulunmam için sesimiz böylesine yüksek miydi?" Güçlükle yutkundum. Ağlamayacaktım. Hayır, hayır, şu an değil. İkisi de sessiz kaldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kahve makinesinden çıkan sese şükrettim. Vural'ın kahvesine tuz ekledikten sonra servis tepsisine yerleştirdim ve ne Emre'ye ne de Ceylan anneme baktım, direkt yukarı çıktım. İlk önce yardımcımızın taşıdığı kahve tepsilerini dağıttım, sonrasında Vural'ın kahvesini aldım. Vural ona doğru uzattığım kahveyi kavrarken başını usulca kaldırdı ve direkt olarak gözlerimin içine baktı. Kahveyi tamamen kavrayana kadar da gözlerini gözlerimden çekmedi.

Vural'ın baba gibi gördüğü adam söze başladı; sonra babam gözlerimin içine baktı, usulca başımı salladım; *evet*, dedim. *İstiyorum.* Babam sözü bitirdikten sonra Vural'ın yengesi Cansu, kırmızı kutudaki nişan yüzüklerini çıkardı, Niyazi amca benim yüzüğümü takarken babam da Vural'ın yüzüğünü taktı, kurdeleyi kesen Niyazi amca oldu.

"Sizi ilk önce Allah'a," demişti makası vurmadan hemen önce. "Sonra da birbirinize emanet ediyorum."

Vural ve ailesiyle ortak bir anımız vardı bu gece. Yüzüğümüz kesildikten sonraki mutlu dolu anı ölümsüzleştiren bir fotoğraf karesine bakarken Vural'ın mesajını gördüm. Dün gece yüzükler takıldıktan bir saat sonra gitmişlerdi, Vural'la dün geceye dair çok bir şey konuşmamıştık.

Yüzbaşı: ***Günaydın bile yazmıyorsun, bu nasıl nişanlılık?***

Mesajına cevap vermek üzereydim ki sabredemeyip aradığını gördüm. Aramayı yanıtladım, "Günaydın," dedim. *Sesim mi gülümsüyordu?* Oturduğum yerde hafifçe kıpırdadım, aynaya baktım. Bildiğin otuz iki diş sırıtıyordum. Yüz ifademi düzelttikten sonra boğazımı temizledim.

"Tünaydın, Narcım. Günaydın mı kaldı? Akşam oldu."

Göz ucuyla duvardaki saate baktım. On bire geliyordu. "Şafak vaktinde mi uyandın?"

"Hiç uyumadım."

"Neden, bir şey mi oldu?"

"Önemli bir şey değil," diye karşılık verdi, sesi sıkıntılıydı. "Ben sade bir nikâh istiyorum, Nare ama sen ne düşünüyorsun bilmiyorum."

"Gösterişli bir şey istemediğim kesin. İnan bana, gücüm de yok şatafatlı bir düğün yapmak için kollarımı sıvamaya. Sade bir nikâh töreni yeterli benim için."

"Ailen ne der bu duruma?"

"Bizim yalının bahçesinde sade bir nikâh... Birkaç arkadaşım bu tür organizasyonlarla ilgileniyor. Aile arasında yaparız."

"Tamam, uyar bana."

"Vural, pişman mısın? Oldun mu hemencecik? Daha yeni başlamıştık."

"Pişman değilim, Nare. Olmayacağım da."

CamScanner ile tarandı

"O zaman neden böylesin?"

"Nasılım?"

"Durgun, yorgun, sessiz... Telefonu açtığımdan beri bana sataşmadın bile."

"Sana sataşmamı seviyorsun yani?"

"Öyle bir şey demedim."

"Nare, Karamus'a gelmekten korkuyor musun?"

"Bazen korkutuyor," Güçlükle yutkundum. "Yıllardır burada yaşıyorum, sokak sokak ezbere biliyorum, kimsenin tahammül edemediği trafiği bile seviyorum. Bir başka şehirde yaşamak, yeni bir hayat kurmak... *Korkutucu.* Ama sen varsan alışabilirim."

"Bazı geceler göreve gideceğim, evde olmayacağım. Tek kalamayacaksın."

"Göreve gideceğin zaman İstanbul'a dönerim."

"Babanın evine dönmeni istemiyorum."

"İstanbul'daki evde kalırım."

"Nare, sorun şehir değil ki... Sorun yanında, yanımda olamaman. Başına bir şey gelme ihtimali."

"O zaman tek bir çare var. Görevinden istifa edeceksin."

Bir süre cevap gelmedi. Düşünüyor muydu? "Biz zaten görevim tehlikeye girmesin diye evlenmiyor muyuz?"

Güldüm. "Evet, o yüzden evleniyoruz. Hatırlatayım dedim. Bir hafta kalırım orada, sonra görevde olduğun için dönerim," Sesim son cümlelere doğru daha kısıktı. "Gerçek bir evlilik olmadığını biliyoruz," Dudaklarımın arasından sıkıntılı bir nefes kayarken konuşmaya devam ettim. "Gerçek bir imza olabilir ama hisler, Vural. Onlar gerçek değil."

Hisler, Vural. Onlar gerçek değil.

Birkaç dakika sessiz kaldı. Dün bu konuyu konuşmuş, halletmiştik, şimdi neden gün yüzüğüne çıkarmıştım ki? Bu süre zarfında kalbini kırdığımı düşündüm; kendimi suçlamaya başlamıştım hatta dudaklarım nedenini bilmediğim bir şekilde özür dilemek için bile aralanmıştı ama konuşmama izin vermedi.

"Hiçbir zaman da gerçek olmayacak, Nare."

Yazardan...

"Neden uzaklara daldın, Yüzbaşı?"

Vural, tavşankanı çayını yudumladıktan sonra derin bir iç çekti.

"Burada nasıl yaşadığınızı hâlâ anlayamıyorum. Bu memleket denizi de olmasa çekilmezmiş."

"Bak, ben Karamus'ta yapamam ama sen yaparsın, dağcı adamsın. Ruhum daralır, kalbim sıkışır, nefesim kesilir."

"Sen yine de büyük konuşma; yapamam, edemem deme. Allah öyle bir şey yaşatır ki ne memleket kalır ortada ne de başka bir şey. Bak bana, aile kalmayınca memleket de kalmadı, çektim gittim."

CamScanner ile tarandı

Giray göz ucuyla Yüzbaşının yüzüğüne baktı. "Nişanlanacak adam da de ğildin güya, ulan seni bile yola getiren biri var da bizi niye yok lan?" Omzunun arkasından ortanca çırağa baktı. "İki kahve söyle. Sade ve şekerli."

"Tamam, abi."

Giray cebinden çıkardığı sigara paketini Vural'a uzattı. Güneş iki gencin de tam sırtına vuruyordu. "Sen bana şu işin aslını anlat, Vural. Buradaki herkesi yiyebilirsin ama beni es geç. İnanmam."

"Neyine inanmıyorsun? Masallardaki gibi işte. Kız arkadaşım kaçırıldı, ben de kurtardım, şimdi de nişanlanıyoruz."

"Öyle bir kızla yapamazsın sen. Değil sevgili olmak, aynı yolda bile yürümezsin sen."

Vural güldü. Alay doluydu. "Niye? Ben kimim ki onunla aynı yolda bile yürümeyeyim? Asıl o yürümez benimle. Askerim ben. Yarınım yok. Evim yok. Bugün varım, bir saat sonra bir ihtimal. Asıl o benimle yapamazdı."

"Zengin bebesi değil yani?"

"Alakası yok," diye karşılık verdi genç adam. "Babasının yarattığı imkânlar şımartmamış. Allah var, ilk başta düşünmedim değil, *aşko kuşko* mudur her ne boksa öyledir diye ama alakası yok. Bir koysa diğer duvardan çıkarsın, öyle de güçlü."

"Âşıksın yani?"

"Bilmem, adı aşk mı? İlla bir isim mi koymak gerekiyor? Bak ben duramıyorum; her gün, her an onu görmek istiyorum. *Kır çiçeğim benim, güzel kelebeğim*, demek istiyorum. Yani diyorum işte, bunlar sevgi gösterisi değil mi? *Aşk*... Çok basit, ben bitmeyecek olanı seviyorum."

"Bir önceki ilişkindeki seni de tanıyorum. *Aşkım* bile demezdin; şimdi kır çiçeğimmiş, güzel kelebeğimmiş... Dikkat et, Yüzbaşı. Kelebeğin ömrü bir gün derler."

"Benimle olan kelebeğin ömrü bir gün olmaz, aslan. Üzülme sen. Adamın ömrünü uzatırım ben."

Giray gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Karamus'a ne zaman döneceksin?"

"Düğünden birkaç gün sonra."

"O kadar çabuk mu? Nare de gelecek mi?"

"Evet, gelecek. Bir ay göreve gideceğim, o zaman dönecek."

"Herhangi bir şey, ne olursa olsun buradayım."

"Biliyorum, iyi ki buradasınız. Nikâh iki aile arasında gerçekleşecek, Nare'nin psikolojisi hâlâ iyi değil, büyük gürültüyü kaldıramayacak. Gelirsin değil mi?" Bunu sormasının nedeni, Süreyya'ydı. Çünkü Giray, abisinin çocukluk arkadaşı olmasının yanı sıra Süreyya'nın da kuzeniydi.

"Geleceğim."

"Eyvallah."

CamScanner ile tarandı

"Asi bakışların geziniyor yine deniz üzerinde. Bugün kimi öldürdün kafanda?"

Babam elinde gazetesiyle yanıma kıvrılırken bakışlarımı çok kısa bir an babama çevirdim. Üzerine beyaz bir gömlek giyinmiş, omuzlarına ise mavi bir hırka bırakmıştı.

"Nişanlını mı? Dün bir bugün iki, çabuk mu bıktırdı seni?" Güldü. *Geç tabii dalganı.*

"Öyle bir şey yok, şakası bile hoş değil," dedim buz gibi bir sesle. "Arkadaşlarına nikâh gününü haber vermeye gitti."

"Nikâh günü?" Babam kaşlarını sorguyla havaya kaldırdı. "Sadece nikâh mı olacak?"

"Ne bekliyordun ki? Allı şallı, şatafatlı, tüm cemiyet hayatını toplayacak bir düğün mü? Çok beklersin."

"Nare, düzgün konuş."

"Bir gözyaşına indirirdim tüm gardımı. O kızı görürsen bana da söyle hatta sarıl, hâlini hatırını falan sor. Bu Nare'yi sevemediğini geri gelmesini falan söyle."

"Bir hata yaptım! Kabul ediyorum! Özür dilerim ama başka çarem yoktu!"

"Bir hata yaptın, canıma mal oldu. Yalnız bıraktın, sahipsiz bıraktın sen beni. Baba, affedemiyorum ben seni. Affetmeyeceğim de. Unutamıyorum yapayalnız bırakışını, ardımdan gelmeyişini, nerede ve nasıl olduğumu merak etmeyişini. Söyle bana! İş birliği içinde misin o şerefsizlerle?"

"Saçma sapan konuşma, Nare Yok öyle bir şey! Kapatalım bu konuyu. Sen buradasın, iyisin..." Gözlerini yumdu.

"Ben kalbini, kendi kalbim gibi sandım. Şefkat dolu, yumuşacık. Ama değilmiş."

"Konuştukça yaralıyorsun, yapma," dedi babam dolu gözlerle. "Böyle olsun istemedim."

"Artık olan oldu. Yaşayacağız, herkes de çekecek payına düşeni. Bir daha bu konuyu açma, espri dahi yapma. *Benim yuvam, Vural'ın olduğu her yerdir.* O nereye, ben oraya."

Babam aşağı yukarı sallamakla yetindi başını. Sessizlik her yere yayılırken gözlerinden süzülen yaşları gördüğümde kalbime tonlarca yük bindi ama göstermedim. Bu sırada kapı açıldı, gıcırdayan sesten ötürü başımı çevirdim ve yalı bahçesine doğru merdivenden inen Vural'ı gördüğümde bir an emin olamadım, kirpiklerimi kırpıştırarak bana yaklaşan bedenini süzdüm.

"Hoş geldin, Yüzbaşı." dedi babam tekdüze bir ses tonuyla.

"Hoş bulduk, nasılsınız?"

"İyiyim. Seni de iyi gördüm."

Vural başını sallamakla yetindi. "Nare'yle konuşmam gereken bir mevzu var."

CamScanner ile tarandı

"Tabii tabii, sizi yalnız bırakayım. Sonra gitme ama birlikte yemek yiyelim."

Babam yanımızdan uzaklaşırken Vural üzerindeki ceketi çıkardı ve bir şey söylememe izin vermeden omuzlarıma bıraktı. "Deniz havası çarpar, niye böyle incecik kazakla oturuyorsun burada?"

"Hava almak istedim, sonra babam geldi, oturduk öyle."

"Anladım," diye karşılık verdi. Göz ucuyla onu inceledim. Tıraş olmuştu ve saçlarını her zamanki gibi özenle taramış, şekil vermişti. "Asık yüzlü."

"Yüzüm asık değil."

"Asık olduğu gibi sesin de soğuk. Hayırdır?"

"Çağlar, *tekmeci kız* diyordu bana. Siz hiç konuşmuyor musunuz? Tekmelerim hakkında bilgi vermedi mi? İyiliğin için söylüyorum." Nedenini anlayamadığım bir şekilde bana ışıl ışıl parlayarak bakan gözlerine karşı tek kaşımı sorguyla kaldırdım, tıpkı onun da dediği gibi *hayırdır?*

Yüzümüzü eşitledi. Sıcak nefesi dudaklarıma değerken gözleri direkt olarak gözlerimin içindeydi. "Tekme atacağını anladığım an ters kelepçe tutarım seni, nasıl olduğunu bile anlamazsın."

"Bileklerimi kırarsın sen! Bir doksanlık adamsın, elinin altında çürür tenim."

"Bir doksan mı? Bir doksan mı dedin?" Başını iki yana salladı. "İki metre sıfır dört santim."

Dudakları ani ve hızlı bir şekilde yanağıma değdi. Öpücüğü ani ve hızlı olmasına rağmen derindi. Yüzümdeki aptal ifadeye bakarak gülümsedi, gülümseyişi saniyeler içinde daha da büyümeye başladı.

"Emre denen eleman bakıyor, yüzüme tokat yiyeceğimden emin olmasam dudaklarından öper, keyfini daha da bozardım."

"Bize mi bakıyor?"

"Bakmak... Gözüyle yedi demek daha doğru olur. Benden hoşlanmadığını biliyorum, az çok insan sarrafıyım, nişandan önce ağzına geleni de saymıştır." Dişlerini birbirine geçirdi. Hafifçe yan döndü, sol elini sağa sola salladı. "Hayırdır? Ne bakıyorsun?" Emre göz devirerek pencerenin önünden çekildi, saniyeler içinde gözlerimizin önünden kayboldu.

Vural yüzük taktığı eliyle yüzük taktığım elimi kavradı ve sanki bir şeyleri ispatlar gibi gözlerimin içine baktı. Elim kocaman avucunun içinde kaybolmuştu. Omurgamdan aşağı derin bir ürperti geldi, güçlükle yutkundum.

"Korkuyor musun?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim kısık bir tonla. "Attığım her adım boşluğa düşüyor sanki. Bir labirentin içindeyim, nereye gideceğimi biliyorum ama yolu bulamıyorum. Yanımdasın ama yine de korkuyorum."

"Işıklar yanmadı mı?" diye sorduğunda dizlerine yatıp ağlama isteğiyle doldum. "Kelebek Nar, ben miyim bu belirsizliğin sebebi?"

"Sana bir söz verdim, tutmak zorundayım."

"Kötü hissettiriyorsam tam da şu an her şeyi bitiririm," dedi, yüzündeki

CamScanner ile tarandı

ciddiyet gittikçe büyüdü. "Seninle evlenme konusunda ısrarcı ve netim ama eğer bu durum yaralanmana sebepse bitiririm, Nare ve bir daha da karşına çıkmam."

Avucunun içindeki elim buz kesmişti. Bir daha karşıma çıkmama ihtimali miydi kalbimi bu kadar kıran, gözlerimden damla damla yaş olup akan? Boşta kalan eliyle gözyaşlarımı sildi. "Neden ağlıyorsun? Neden susuyorsun? Bu zorundalık sana işkence gibiyse bitirelim. Hiçbir şey ve hiç kimse senden önemli değil."

"Ama sen ölürsün," dedim gözyaşları içinde. "Mesleğini kaybedersen ölürsün."

"Ya seni yaşatamazsam? Unutma, Nare. İlk önce sen. Her şeyden önce, kendi hayatın için sen."

Ellerini avucumun içinden ayırdı. "Nikâha çok az bir süre kaldı. Bir süre beni görmesen daha iyi olur sanırım. Aklını karıştırıyorum ya da seni kötü hissettiriyorum."

"Vural, sadece korkuyorum..."

"Korkulmayacak bir adam değilim, haklısın. Ne gecem belli ne gündüzüm. Bu gece kararını ver, mesajla bildir bana. Belki kızıyorsun neden böyle yaptığımı ama sana en başında söylemiştim. Ucu açık cümlelerden, karmaşık hislerden hoşlanmam, uzak dururum diye."

"Sana bir söz verdim."

"Nare," dedi uyarır gibi. "Bana bir söz verdin, evet ama tutmak zorunda değilsin, bunu anlatmaya çalışıyorum. Karşımda günden güne kahrolmanı izlemek istemiyorum. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Sadece bir süreç, neden yanımda olmak yerine gitmeyi seçiyorsun? Senin için ne kadar zorsa benim için de öyle. Hayatım yerle bir oldu, aynada kendime bakıyorum, eski beni çok özlüyorum. O insanı bir daha hiçbir yerde göremeyeceğim, biliyorum ama bir umut, tutunuyorum. Yaşamaya, hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Yalnız kaldığında kendi sesini duyabil diye gidiyorum," Oturduğu yerden kalktı. Gözyaşları içinde ona baktım. "Birbirimize zaman vermemiz gerekiyor. Yaşadıkların ağırdı, sende bıraktığı hasarı iyileştiremeden yeni bir felakete sürükledim. Pişmanım."

"Bir kere sarıl bana," dedim dağılmış bir ses tonuyla. "Ben zaten yalnızım, görmüyor musun ne kadar çaresizim? Bu evde kalmayı, yaşamayı istemiyorum. Aldığım her soluk göğsümü yaktığından kaçıyorum buraya. Sadece burada nefes alabiliyorum. Denize baktığımda azalıyor, sakinleşiyorum." *Gözlerinin renginde çünkü bu deniz. Sana bakıyormuşum gibi baktıkça azalıyor yalnızlığım, sakinleştiriyor.*

Vural bir elimi kavradı ve ayağa kalkmamı sağladı. Bir elini belime kaydırdı, kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," derken saçlarımı öpmeye başladı. Yanaklarıma sıcaklık bastı. "Bu evin sana ne kadar kötü geldiğini unuttum, haksızlık ettim, özür dilerim."

CamScanner ile tarandı

[illegible], yaktın, aydınlattın yolumu. Şimdi kayboldum ama yine buldun beni. Söyle, inanayım. Yalan bile olsa, geçecek de inanayım."

Sözlü bir cevap vermedi, sıkıca sarılmaya devam etti.

Yüzbaşı içinden ekledi: "Bir yaz akşamında; üzerinde kırmızı, kelebek desenli elbisenle, güneşten yanık yüzünle bana gülümse diye... Üstelik sana alacağım bir sürü kelebekli çiçekler varken... Yeniden yaşa diye... Gerekirse mesleğimi bile feda ederim senin için, yeter ki ağlama diye..."

10 Mayıs 2019, Cuma - Nikâh günü...

Hayat, biz planlar yaparken acımasız yüzünü ortaya çıkaran vicdansız bir illüzyondan ibaretmiş meğerse. Beş dakika önce bahçeye açılan misafir odasında, aynanın karşısındaydım; iki gün önce Vural'la birlikte seçtiğim kuğu model nikâh elbiseme bakıyor, makyajla birlikte bambaşka olduğum yüzüme bakmaya doyamıyor, mutluluktan parlayan gözlerimi aynadan ayıramıyordum. Beş dakika sonra yaşadığım korku ise zihnimde yaşanan kargaşayı yeni bir travmayla kucaklamıştı.

"Gelinliğime kan bulaşmadı değil mi?"

Ablam gözyaşları içinde ne yapacağını bilemezmişçesine bakıyordu bana. "Nare, kim girdi bu odaya? Elini bu hâle kim getirdi?"

"Bir bez parçası bul, peçete kalmadı. Kesik derin, çok kanıyor," dedim güçlükle. Aldığım her nefes korkuyla birlikte göğsüme saplanıyordu. Avucumun içine bastırdığım peçeteyi hafifçe kaldırdım, avucumun içindeki ize baktım. *"Seni öldürmek için uzanan elleri hiçbir zaman unutma, demiştim sana, tavşancık. Hatırladın mı? Kelebekcik mi demeliydim yoksa? Yüzbaşı sana öyle sesleniyor ya. Kelebeğim diye... İyi bir senaryo yazmışsınız ama tebrik ederim, mükemmel oyunculuktu,"* deyişi ve iğrenç kahkahası kulaklarımda yankılandığında dişlerimi birbirine geçirdim, ağlamamak için direndim. Ağlarsam makyajım bozulurdu; makyajım bozulursa Vural ağladığımı anlardı ve nikâh iptal olurdu. İptal olmayacaktı. Hiç kimse bugün, *Yüzbaşının karısı* olmama engel olamayacaktı. Beni nereden bulduğuna, buraya nasıl girdiğini bilmediğim *terörist* bozuntusu bile... İzin vermeyecektim.

Ablam sarı rengindeki saten elbisesinin eteğinden uzun, üç parça kesti; avucumun içine açılmış olan derin bıçak yarasına bastırdı. "Ne zamandan beri canınla savaşıyorsun? Bunu sana kim yaptı? Aklım almıyor benim, delireceğim! Nare, böyle olmaz! Vural'a haber vermeliyiz, hastaneye gitmeliyiz!"

"Bir kez olsun beni dinle," dedim yalvarırcasına. "Nikâhı erteleyemem. Uzun sürmeyecek, biliyorsun."

"İnsanlar avucunun içine bez bağladığımızı fark etmeyecek mi sanıyorsun? Parmaklarının içine kadar kan doldu!"

Gözlerimi sıkıca yumdum. Sesi kulaklarımdan silinmiyordu. *"Hangi elinle sapladın bıçağı?"* diye sorduğu an gözlerimin önüne düştü. Kanlı ve öfkeden

CamScanner ile tarandı

delirmiş kapkara gözleri gördüğümde anlamıştım aslında öldürmeye geldiğini ama yanıltmıştı beni. *"Yavaş yavaş öldüreceğim seni,"* demişti avucumun içine ters *i* şeklinde derin bir kesik bırakmadan hemen önce. Karanlık gözleri kadar, karanlık bir tonla konuşan sesini unutamıyordum. *"Unuttun mu yüzümü? Hatırla. Kim, kimin sonu olacak göreceğiz."*

Kafede gördüğüm ama hatırlayamadığım yüzün sahibi de oydu. *Kaçmadan önce kalbinden bıçakladığım terörist.* Nasıl olurdu da hatırlamazdım onu? Karşımda telefonla konuşuyormuş gibi yapmış ama aslında dikkatle yüzümü incelemişti, Vural'ın seslenmesiyle birlikte gözlerini yüzümden çekmiş ve yanımdan hızla ilerleyerek saniyeler içinde gözlerimin önünden kaybolmuştu. Dibime kadar gelmişti ama zarar vermek için beklemişti. Televizyonda ise nişanlım olduğunu öğrenmişti ve hakkımda yaptığı araştırma onu buraya kadar getirmişti. Kalbim boğazımda atıyordu.

"Abla, sıkıca sar. Baskı yap."

"Canın böylesine yanarken bir de baskı yapmamı söylüyorsun. Nare, dayanamıyorum, Derin bir sessizlik yayıldı. Ablam titreyen elleriyle avucumun içini sardıktan sonra korku dolu gözlerini gözlerime sabitledi. "Peki, bu yarayı nasıl saklayacağız? Eldiven aldın mı?"

"Keşke annemi dinleyip eldiven model nikâh elbisesini seçseydim," Acı nefesimi kesiyordu. "Kollarımdaki tülü iki kez katla, başparmağıma doğru kes, bileklerime geçir. Böylece dikkat çekmeyecek, yarayı az da olsa kapatmış olacağız."

"Ağrı kesici getireceğim. İçmeden nikâha geçmeyeceksin."

"Tamam, sen dediğimi yap, seni bekliyor olacağım. Abla, çok vaktim yok. Yara kanamaya devam edecek, tüle geçmeden hemen önce imzayı atmam gerek."

"Bu acele ne, Nare? Öleceksin! Yaralısın!"

"Derin bir avuç kesiğinden kimse ölmez, onun amacı bugünü mahvetmekti, izin vermeyeceğim." Kısık bakışlarım, korkudan yüzü sararmış olan ablama değdi. "Lütfen, abla. Sakin ol ve bana yardım et."

"Tamam güzelim tamam. Nasıl istiyorsan öyle olacak. Hemen geleceğim."

Ablam misafir odasının kapısından çıkarken gözlerim *Tilki* adındaki teröristin geldiği bahçe kapısına değdi. Bugün nikâh olacağını magazine haber vermemiştik; nikâh bittikten sonra *fake* bir hesaptan fotoğrafları basına servis edecektim. Büyük bir düğün yapmamın sebebi bir yara daha almamaktı aslında, gücümün olmadığı için değildi. Düğünde birine zarar gelir diye korkmuştum; hayat ne acımasızdı, korktuğumuz her şeyin başrolü bize verilirken yapabildiğimiz tek şey yaşamaya devam etmekti.

Gözlerim duvardaki saate kaydığında dizlerimin üzerinden kalktım, aynanın karşısına geçmeden önce fondöten kutusunu kavradım, boynumdaki kızarıklığı kapatmak için sağlam olan elimde tuttuğum fırçayı usulca fondöten kutusuna batırdım. Boynumdaki kızarıklığı kapatmama rağmen izlerini göre-

CamScanner ile tarandı

biliyordum. *Bazı yaralar böyledir. Zamanla kapanır, iyileşir sanırsın ama bilirsin ki o yara seninle nefes alır, uyur, saklanır. Başını yastığa koyduğunda bir damla gözyaşı olur akar yanaklarından, yarayla yaşamayı böyle öğrenir insan.*

Ablam elinde bir bardak su ve ağrı kesiciyle tekrar geldi; hapı içmeme yardımcı oldu, sonrasında ise telefonumu makyaj masasından aldım ve ona uzattım. "Vural'a onu beklediğime dair bir mesaj yaz. Bahçe kapısından gelsin."

Ablam söylediğim gibi mesaj attı. Vural birkaç dakika sonra bahçe kapısını tıklattı. "Yüz ifadeni düzelt, abla. Vural'ın asker olmasından daha tehlikeli bir şey varsa o da çok dikkatli bir asker olmasıdır."

"Gel," dedim titrek bir tonla. Vural sürgülü kapıyı sol tarafa doğru ittirdi ve buz mavisi gözleri, *heyecanla gözlerime değen gözleri* uzunca bir süre takılı kaldı üzerimde. Yaralı elimi sırtımın gerisine götürürken dişlerimi göstererek gülümsedim. "Kelebek Nar," dediğinde ağlamamak için yutkundum. Gözlerim saniyesinde buğulandığından, "Sakın ağlama, *kır çiçeğim*," dedi. Ellerinde, nişanlanacağımız gün getirdiği çiçeklerden vardı. *Kelebek çiçekler.* "Çiçeğini unutmuşsun, *sevgilim*."

"Getirdiğin için teşekkür ederim, *sevgilim*." *Ellerim parçalansa da taşırdım kelebek çiçekleri, bilmeliydi.*

Ablam, "Sizi bekliyoruz, acele edin," dedi ve zoraki gülümsemesiyle misafirlerin yanına gitmek için yanımızdan uzaklaştı.

"Gergin mi biraz?"

"Bilmiyorum ki anlamadım," diye yanıtladım, avucumun içindeki acıyı gözlerine baktığımda bile unutamıyordum. Bir an önce geçsin; bitsin, kollarının arasında özgürce ağlayayım istiyordum. "Gidelim mi artık?"

"Nare, bir şey mi oldu?"

"Hayır, Vural. Lütfen böyle şeyler düşünme. İyiyim, hiçbir şey olmadı ve olmayacak da."

"Hâlâ vazgeçebilirsin."

Gülümsedim, acı doluydu. "Vazgeçmeyeceğim."

Bahçe kapısından çıktığımızda havanın kardığını fark ettim. Bu sırada demir korkulukların üzerine koyulmuş olan konfeti ve volkanlar patladı. İstemsizce yerimden sıçradım, korktuğumu gören Vural, "İyi misin?" diye sordu, yüzü tuhaf bir ifadeye bürünmüştü. Hareketlerime çeki düzen vermem gerekiyordu yoksa anlayacaktı.

"İyiyim, ürperdim sadece," dedim. Vural'ın koluna giren elimde çiçeklerim vardı, diğer elimle elbisemi kavramıştım. Vural gülümseyerek bize bakan ailemize, arkadaşlarımıza karşılık verirken gözlerim çok kısa bir an onu inceledi. Siyah takım elbisesi, papyonu ve jilet gibi ütülediğim gömleği... Kendisini pürdikkat izlediğimi anlayan Vural, başını usulca çevirdi ve buz mavilerini bal rengi gözlerime sabitledi. Parlayan gözleri, buğulu gözlerime bakarken tüm korkularımı bir kenara bırakarak gülümsedim ona. Bakışlarımın, gülüşümün yalan olduğunu, herkese yaptığımız bir gösterişten ibaret olduğunu düşünüyordu ama... *Gerçekti.*

CamScanner ile tarandı

Klasik müziği takip eden alkışlar eşliğinde nikâh masasına doğru yürüdük. Vural'ın şüpheli bakışları yüzümde geziniyordu ama istese de göremezdi çünkü yaralı elimle çiçeğimi tutuyordum. *Canım sızlıyordu.*

"Elbisenin kabarık kollarını neden parmaklarına geçirdin?"

"Öyle daha güzel durdu."

"Odaya girdiğim ilk andan beri bir sorun vardı," Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ablanın yüzü kireç gibiydi keza senin de bakışların normal değildi. Ne olduğunu anlatmak ister misin?" Bir yandan da gülümsemeye devam ediyordu.

"Nikâhtan sonra sorduğun her soruya cevap vereceğim."

"Biri sana zarar mı verdi?"

"Kalbinden bıçakladığım terörist ölmemiş," dediğimde adımları çok kısa bir an savsaklar gibi oldu ama hemen toparlandı. Gergin bakışlarını gülümseyerek yumuşattı. "Ön kapıdan elini kolunu sallaya sallaya yalıya girmiş, hazırlandığım odayı bulmuş. Elinde bir bıçakla avuç içimi oydu," Acıyla gülümserken Vural'a buğulu gözlerle bakmaya devam ettim. "Bizden biri, onu odama kadar getirdi."

Vural'ın gülümsemesi derin bir öfkeye dönüştü. "O orospu çocuğunu yanına kadar getireni buraya gömmemem için bir şey yap," dedi ölümcül bir tonla. "Beni durdur."

"Birazdan *karın* olacağım," Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "*Nare Ahıskalı* olacağım." Vural yalnızca başını sallamakla yetindi. Gözleri öfkeye bürünürken elleri buz kesmişti.

Nikâh memuru yerimizi aldıktan birkaç dakika sonra nikâhı kıymak için konuşmaya başladı. Nefesim göğsümde sıkıştı, tenim buz kesti ve sızlayan canımın acısını hissedemez oldum.

"İyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek Kemal kızı Nare'yi eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Ölüm bizi ayırana dek," diye karşılık verdi Vural. "Evet."

Nikâh memuru bu kez bana doğru döndü. "İyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek Faran oğlu Vural Emir'i eşin olarak kabul ediyor musun?"

Öfkeden kavrulan gözler, acıdan yanan gözlerimle buluştu. "Evet," dedim. "Ölüm bizi ayırana kadar, evet."

İlk önce Vural, daha sonra imzayı atan ben oldum. Nikâh şahitlerimiz olan Çağlar, ablam, Engin Binbaşı ve Vural'ın arkadaşı Giray da imza attı.

"Evet, tüm imzalar da tamamlandığına göre... Sizleri karı koca ilan ediyorum."

Vural'la birlikte oturduğumuz sandalyeden aynı anda ayağa kalktık. Bedenlerimiz birbirine döndü, gözlerimiz buluştu. Vural yaralı olan elimi aldı ve avucuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

"*Nare Ahıskalı,*" dedi yanan gözlerle ve dineceğine hiç inanmadığım öfkeli

CamScanner ile tarandı

ses tonuyla. "Ben saçının teline kıyamazken bir bıçakla avucunu yaralamışlar, öyle mi? En büyük yeminim olsun sana, karıma; avucunun için nasıl yandı ve sızladıysa öyle yakacağım onları. Öyle sızlatacağım."

CamScanner ile tarandı

17

LEYLİFER, GECE IŞIĞI

6 Şubat 2017
Yazardan...

Yüzbaşı Vural kendinden, zihninden, yaşadığı dünyadan kaçmak için gittiği her yere aslında kendini de götürürdü. Bir insanın zihni neden hiç susmazdı? Yaşadığı psikolojik bunalımlar mıdır bunun sebebi? Yoksa telefonu eline aldığında arayacak kimsesinin olmaması mıdır? Kendiyle ilgili en son ne zaman birine hesap vermişti ya da kendiyle ilgili bir şeyler anlatmıştı, hatırlamıyordu. Uzun zaman olmuştu. Buz mavisi gözler karlı dağların üzerinde gitgel yaparken merdivenden inince zemine değen botlarından çıkan ses sayesinde zihnindeki düşünceleri biraz da olsa bastırdı. Hava oldukça soğuktu ve her nefes alışverişinde ağzından buhar çıkıyordu.

Bu seferki görev yeri Mardin, Dargeçit'ti. Görevi iki gün sonra sonlanacak ve bir haftalık arayı değerlendirmek için İstanbul'a dönecekti. Parmaklarıyla kavradığı filtre kahve dolu kupayı dudaklarına götürdü, koca bir yudum aldıktan sonra derin bir iç çekti. Bu sırada telefonundan yükselen melodi sesiyle dikkati dağıldı. *Bilinmeyen numara.* Yüzbaşı kim olduğunu bilerek açtı ve duyduğu ses, bildiğini doğrular nitelikteydi.

"O derin iç çekmeyle karşıki dağlar yıkıldı, Yüzbaşım," dedi uzun zamandır duymadığı ses. "Şafak kaç?"

Yüzbaşı Vural, "İki," diye yanıtladı. "Şerefsizin ağzında da bok durmuyor."

Yüzbaşı omzunun üzerinden kendisini izleyen askerine baktı. *Teğmen Çağlar'a.*

"Sen de benim *yürüyen trafo* kardeşim gibisin bugün. Az önce beni aradı, yine hangi cehennemdesin, hangi kızlarlasın diye hesap sordu. Normal zaman da olsa açmazdım ama üst üste aradı. Hattı bu yüzden telefondan çıkaracağım ama çıkarmadan önce bir seni arayayım dedim. Sürekli arayıp duruyorlar. Bir bilseler benim ne sikik işlerle uğraştığımı..."

Yüzbaşı güldü. "Nelerle uğraşıyorsun?"

"Gizli görevdeyim. Sana bile söyleyemem." Bu doğruydu. Yüzbaşıyla İstanbul'da, Binbaşının odasında tanışmıştı. O günden beri aralarındaki iletişim, telefonlarını aldıktan ve üst üste buluşmalar ayarlandıktan sonra tuhaf bir şekilde daha da güçlenmişti. Yüzbaşı ismi ve soyismi haricinde onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, araştırmamıştı, önemi de yoktu. Onu altı aya yakındır tanıyordu; gizli görevlerde nasıl başarılı olduğunu ve mesleği uğruna kişisel ka-

CamScanner ile tarandı

rakterini yok ettiğini de biliyordu. *Bu yüce meslek uğruna hiç olmadığım biri gibi davranmak zorundayım, aileme karşı bile,* deyişinden anlıyordu.

"Ee? Ne diye aradın beni?"

"Dan diye konuya girmelerinin hastası olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Hadi lan, yavşak yavşak konuşup durma. Cevabını söyle."

"Cevabı seni arayarak verdim, Yüzbaşı."

Yüzbaşı yüzündeki gergin ifadeyle Teğmen Çağlar'a döndü ve aşağı yukarı başını salladı. "Bir sözleşme imzalayacağız."

"O kadar da büyük oynuyoruz, öyle mi? Etkileyici. Etkilendim şahsen."

"Benim sana ihtiyacım var, bu yadsınamaz bir gerçek," diye karşılık verdi Yüzbaşı. "Nasıl görevlerden geçtiğini, işin içine girdiğinde geri dönmenin imkânsız olduğunu kabullenmenin acısı hissettiğini, *bu kadarını da tahmin etmiyordum,* deyişinden anladım. Çok zor bir mücadele verdin olduğun konumda ilerleyebilmek için. Gözünün içine bakarak, *oğlumu benden iyi kimse tanıyamaz,* dediğin annene bile yalan söyledin belki, kardeşlerine olmadığın biri gibi davrandın. Benim senin gibi bir güce ihtiyacım var. Karış karış bilirsin o yerleri, insanlarını, yol gösterirsin. Başka türlü kazanamam."

"Ya kaybedersen? Ya seninle bu yola girmeme rağmen kaybedersen? Benim belirli bir kimliğim yok, bir şekilde bu işin içinden sıyırırım kendimi. Karşısına geçtiğin Binbaşı mesleğini kendi çıkarların uğruna kullandığını öğrenirse, o zaman ne yapacaksın?"

"Abimin ölümüne göz göre göre takipsizlik kararı verildi. Kimse ardına düşmeyeceğimi, zaman geçtikçe unutacağımı sandı ama bak, ilk günkü gibi yanıyorum ben. Zaman yalnızca alıştırdı beni, iyileştirmedi. Mesleğimi yakmamak için çok yuttum, eğer bu planda ilerlersek 2019'un ilk ayında her şey bitmiş olacak. İnan bana, bu iş bittikten sonra ne yanan meslek umurumda olacak ne de başka birisi."

"Sözleşmenin şartları ne?"

"Yüz yüze."

"Bekliyorum öyleyse."

"Eyvallah."

Sözleşmenin dört şartı şöyleydi:

1. ŞEHİT HALİS adlı operasyondan yalnızca Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı sorumludur, en ufak bir sorunda bile yalnızca ondan hesap soracaklardır.

2. Bu operasyona katılan kişilerin gerçek isimleri, nasıl bir hayat yaşadıkları, ailesine dair hiçbir bilgi verilmeyecek ve bu bilgiler diğerleri tarafından hiçbir zaman bilinmeyecektir. Operasyona üç kadın ve üç erkek olmak üzere altı kişi katılacaktır. 2019'un ocak ayında operasyon tamamlanamamış olursa süre bir yıl daha uzatılacaktır.

3. Operasyon gizliliğini deşifre ve operasyona ihanet eden, operasyonu başlatan kişi tarafından her türlü işkenceye katlanmak zorundadır. İntihar etmek ve öldürmek yasaktır. Böyle bir durumda operasyon düşer, bunu yapan asker ve görevde olan diğer askerler mesleğinden istifa etmek zorundadır.

CamScanner ile tarandı

4. İlk üç sözleşmeden herhangi birine uymayan, bu operasyonu başlatan kişi bile olsa bir yıl boyunca zindanda kalmaya mahkûm edilecektir. Operasyonu başlatan, operasyonda olan kişiler hakkında her şeyi bilecek fakat özel hayatın gizliliğine herhangi bir aykırı davranışta bulunursa yine kendisi de bir yıl boyunca zindana mahkûm edilecektir.

Nikâhtan yarım saat önce...
Nare Mihmalli'dan...

Vural'ın bahçe kapısından gelmesini beklediğim için sırtımın gerisinde kalan odanın kapısı açıldığında kaşlarım çatıldı ve panikledim. Hemen sonrasında, karşısında durduğum boy aynadan kanlı ve kapkaranlık gözleri gördüğümde beni öldürmek için geldiğini anladım. Hatta hiç kimseye edemeyeceğim o itirafı edeyim, *kendimi ilk kez ölüme bu kadar yakın hissettim.* Gözleri korkunç bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Seni biraz korkuttum sanırım," dediğinde zihnimde bir ışık yandı ve onu ilk gördüğüm anı aydınlattı. *Kafanıza sıkar cesedinizi de köpeklere yem ederim,* diye tehdit etmişti. Ben de ona *burada sizden âlâ it yok,* demiştim. İyi ki de demişim. "Sahte bir evlilik için çok gösterişlisin. Unuttun mu yüzümü? Hatırla. Kim, kimin sonu olacak göreceğiz."

"Şebnem, kendi ölüm fermanını imzaladı," diye karşılık verdim. "Bu kez onu gerçekten kendi ellerimle öldüreceğim."

"Bu odadan sağ salim çıkarsan tabii," dedi ve yüz hatlarına iğrenç bir sırıtış yayıldı. "Hangi elinle sapladın bıçağı?"

"O gün kafede yanımdan geçen kişi de sendin değil mi?"

"Duydum ki ufak bir kaza geçirmişsin, hafızanı kaybetmişsin. Yüzbaşı seni bulmuş, yaralarını sarmış, ailene kavuşturmuş... Ben de *geçmiş olsun* demek için yanına uğrayacaktım ama ne yazık ki seni hiç tek yakalayamadım. Ta ki şu ana kadar..." Güçlü, keyiften dörtköşe olmuş bir kahkaha attı. "Yavaş yavaş öldüreceğim seni."

Bir eliyle belimi kavradı; tutuşu o kadar güçlüydü ki bir an nefes alamadım. Diğer eliyle avucumu açtı ve ona karşılık vermeme fırsat bile vermeden belimdeki elini çekti, bıçağı tutan eli avucumun içine ters *i* şeklinde bir kesik bıraktı. Canım o kadar yandı ki dudaklarımın arasından kopup gelen acı dolu bir haykırışın ardını gözyaşlarım takip etti.

"Burada bitmeyecek," dedi bedenimden hızla uzaklaşıp gözlerimin önünden kaybolmadan hemen önce. "Beni unut, bunu unutma."

Makyaj çantasının üzerine bıraktığım peçeteleri aldım, ilk önce avucumun içine bastırdım. Bir pakete yakın peçeteyi bitirmek üzereydim ki ablam odaya girdi. *Yeniden geldi* diye düşündüm, istemsizce titremeye başladım. Ablam, "Nare? Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Buraya gelirken birini gördün mü?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır," diye yanıtladı beni.

"Şebnem geldi mi?"

"Hayır, henüz gelmedi."

"Emin misin?"

"Eminim, Nare." Duvar dibinden ayrılıp bana doğru yürümeye başladığında yüzündeki gülümser ifade dağıldı. "Sen iyi misin?"

"O buradaydı," dedim nefes nefese. "Elbisenin kuyruğunu kes, avucuma bağlayalım."

Ablam gözleri peçeteyle baskı yaptığım avucuma kaydı. Peçetedeki kanı gördüğünde nefesini derince çekti, sonrasında ise tedirgin bir sesle geri verdi. "Ne zamandan beri canınla savaşıyorsun? Bunu sana kim yaptı? Aklım almıyor benim, delireceğim! Nare, böyle olmaz! Vural'a haber vermeliyiz, hastaneye gitmeliyiz!"

"Evet, tüm imzalar da tamamlandığına göre... Sizleri karı koca ilan ediyorum."

Vural'la birlikte oturduğumuz sandalyeden aynı anda ayağa kalktık. Bedenimiz birbirine döndü, gözlerimiz buluştu. Vural yaralı olan elimi aldı ve avucuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

"Nare Ahıskalı," dedi yanan gözlerle ve dineceğine hiç inanmadığım öfkeli ses tonuyla. "Ben saçının teline kıyamazken bir bıçakla avcunu yaralamışlar, öyle mi? En büyük yeminim olsun sana, *karıma*... Avucunun içi nasıl yandı ve sızladıysa öyle yakacağım onları. Öyle sızlatacağım."

"Eğer bana böyle bakarsan ağlamaya başlayacağım," dedim dişlerimi birbirine geçirmeden hemen önce. "Ama düşman sevindirmeye gerek yok, o yüzden böyle konuşma, ben de ağlamayayım."

"E damadın ayağına basmadı bu kız?" diye konuştu babaannem. "Nare bassana, kızım!"

Nikâh memurundan evlilik cüzdanını kaptığım gibi Vural'ın ayağına bastım, gülümseyerek ona döndüğümde *o* zaten bana bakıyordu. Hem de dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"Boşandığımız zaman da böyle gülümseyecek miyiz acaba?" diye sordum.

"Araya bunu sıkıştırmazsan ölürsün değil mi?" Bir eli belime kaydı, hafifçe kendine doğru çekti. "Attığın o imza sahte değil, *sevgili karıcığım*. Bakarsın boşamam seni, süründürürüm mahkemelerde, fena mı olur?"

"Karşında hâkime olmak için kolları sıvayan bir kadın duruyor, Yüzbaşı. Bence ayağını denk almalısın."

Burnu burnuma değdi. "Nasıl denk alabilirim mesela? Bu gece öğretir misin?"

"Sen..." Güçlükle yutkundum. "Çok kötü birisin!"

"Kurallara göre fındıkı fıstıkı kurallara göre..."

"Yarın bizim için güzel bir gün olacak mı Yüzbaşı?"

CamScanner ile tarandı

"Bu geceyi atlatabilirsek, evet." Güçlükle yutkundum. "Korkma, Nare. Buraya elini kolunu sallayarak girmediğini ikimiz de biliyoruz. Yirmi dört saat geçmeden kameralara ulaşmam gerek." Bir eliyle nikâh cüzdanımızı tuttuğum elimi kavradı. "Korkma, Nare. Öyle bakma bana."

"Ne zaman bir şeylerin iyi olacağına inansam saniyesinde tepetaklak oluyorum. Bu kez *son* diyorum, *iyiyim* diyorum ama karşıma dikilen gerçek izin vermiyor. Hiçbir zaman iyileşmeyecek olan bir yara taşıyorum avucumun içinde. Bana hep bugünü hatırlatacak bir iz. Bir keresinde sana yalvarırcasına, *dayanma gücü ver bana,* demiştim, hatırlıyor musun?" Aşağı yukarı başını salladı. "Yalnız sen yüklenme artık bu gücü. İzin ver, birbirimize güç olalım."

Başparmağı usulca yanağımda gezinirken gözleri usulca yüzümü izledi. "Bir gün her şey bitecek ve sen bu kez böyle buğulu bakmayacaksın bana. Asker sözü, Nare."

İlk kez yanlış bir tespitte bulunmuştu. Bir gün her şey bittiğinde ve yollarımız ayrıldığında ben ona yine buğulu bakacaktım. Belki de bunu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Çok kalabalık değildik. On beş kişi vardı. Nikâh töreni bitmişti ama annemin, *sana bir sürprizim var,* dediği fotoğrafçı çağırmak olduğu için hâlâ buradan çıkamamıştık. Fotoğrafçı ilk önce Vural'la beni farklı açılarla üç poz çekti, sonra ise çekirdek ailemizi. Arkadaşlarımızla aynı fotoğraf karesine girmek istemeyen Çağlar, *ben sizinle ayrı bir aileyim,* demişti ve bu da istemsizce gülümsememe neden olmuştu.

Fotoğraf faslı bittikten sonra Vural kulağıma eğildi. "Acıktın mı?"

"Ne ısmarlayacaksın bana?"

"Ne istersen," dedi ve göz kırptı. "Ama sadece sen ve ben. Hep olduğu gibi. Yalnızca ikimiz."

"Babam yemek planlamıştı aslında," dedim. "Biliyor musun? Ben Şebnem'den şüphelenmiştim ama nikâh törenine gelmemiş bile."

"O konuya da geleceğiz ama madem kayınpederim yemek organize etmiş, bırakıp gitmek olmaz. Çağlar birazdan arabaya gidecek, ilk yardım malzemesi getirecek. Bir yolunu bul, banyoya geçelim ve eline dikiş atayım."

"Dikiş mi atacaksın?"

"Evet, fıstık," diye yanıtladı beni. Şaşkın gözlerimle ona bakmaya devam ediyordum.

"Neden dikiş atmayı öğrendin?"

"Birkaç kez mecbur kalmıştım ama öncesinde bile isteye, bir gün lazım olur diye öğrendim," Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım. "Küçükken doktor olmayı çok istiyordum," diye devam etti konuşmaya, bakışlarımda inanca dair en ufak bir kırıntı görmediğinden olsa gerekti bu açıklama. "Asker olmaya karar verdiğimde anladım doktor olamayacağımı... Eh, belki lazım olur dedim ve doktor bir arkadaştan, kendisi erkek olur, dikiş atmayı öğrendim." *Kendisi erkek olur. Detaylar, Hı hı.*

CamScanner ile tarandı

Göz ucuyla anneme baktım. "Birazdan geleceğiz," dedim ve Vural'ın elini tuttum. Bahçe kapısından eve girdik, asansöre bindiğimizde aynadan nasıl durduğumuza baktım. Nikâh elbisem sade bir modeldi ama sadeliği göze batmıyor aksine, isteyerek evlenmiş olsaydım gerçekten de nikâh günümde giyebileceğim bir elbiseydi.

"Elinin yarasıyla elbiseni düşünmen ne kadar acayip," Dudakları muzip tavırla yukarı doğru kıvrıldı. "Bence de sana çok yakışmış," dedi ve bir eli usulca belime kaydı. "Yüzbaşının karısına da bak sen? Çok da güzel olurmuş, kocasının aklını başından alırmış..."

Dil çıkardım. "Sen geç dalganı... Fazla temas olmasın," diye karşılık verdim ve belimdeki elini yavaşça ittirdim. "Sınır çizelim."

"Eyvallah, karıcım," dedi alay dolu bir ses tonu ve bakışlarla. "Her şeyine eyvallah."

Asansör başında Çağlar'ı bekledik. Vural'ın aracından ilk yardım malzemelerini asansöre bıraktı, Vural yardım malzemelerini aldıktan sonra banyoya geçtik.

Vural ani bir hızla iki eliyle belimden kavradı ve bedenimi kavradı. Beni nazik bir şekilde banyo lavabosunun geniş kısmına bıraktı, birbirimize istemsizce o kadar yaklaşmıştık ki taze nefesi dudaklarımı yalpalıyordu.

"Canın çok yanıyor mu?" diye sordu kısık bir sesle, yanan gözleri benimle buluştuğunda güçlükle yutkundum. "Yanımdan hiç ayırmayacağım artık seni. Ne zaman uzaklaşsan benden, yakıyorlar canını. Dokunmaya kıyamadığım avucuna nasıl dikiş atacağım?" Yaralı elimi kavradı. Bakışları kalp atışlarımı hızlandıracak kadar tuhaf, bakışlarımı kaçıracak kadar da cesaret doluydu. *Hisler,* demiştim. *Onlar gerçek değil.* Eğer öyleyse kalp atışlarımı hızlandıracak, bakışlarımı kaçıracak ne vardı?

Avucumu bağladığım kumaş parçasını çözerken çenesinde bir kas oynadı. Tenim ürperse de gözlerimi avucumdan çekemedim. Avucumdaki yaraya odaklandığımızda tüm havada derin bir gerginlik başlamıştı sanki. Önce kumaş parçasını, sonra peçeteyi ayırdı ama peçetenin bir kısmı yapıştığı için zorlandı ve canım yanmasın diye avuç içime yapışan peçeteyi nazikçe temizledi.

"Canım en son ne zaman böyle yanmıştı, biliyor musun?" Yavaşça yutkundu. "Gözüm öfkeden en son ne zaman bu kadar dönmüştü? Her yeri nasıl böylesine hem yakmak hem yıkmak istemiştim? Kendimi hem bu kadar çaresiz hem bu kadar güçlü hem de bu kadar..." Devam etmedi. Bekledim ama birkaç dakika boyunca sessiz kaldı için dudaklarımı araladım. "Abin..." diyebildim sadece.

"Abim, Nare."

Biri kalbimi tutup ikiye ayırdı sanki. Avucumdaki yaraya odaklandı yeniden. "Kesik derin," dedi dikkatli bir şekilde yarayı incelerken. "Ama korkma, halledeceğim. Daha da derin bir yara dikmiştim. Bak, bu aletin ismi portegü. Diğeri de penset. Pensetle deriyi kaldıracak, sonrasında da uygun bir sütürle

CamScanner ile tarandı

yarayı dikeceğim. Yaranın fotoğrafını çekip doktor arkadaşıma atacağım, o da sütür konusunda beni bilgilendirecek." Avucumu çekti, doktor arkadaşına attı. "Ama önce fiziki muayene yapmam gerekiyor. Parmaklarını oynat." Oynatabildim. Hafif bastırarak avucuma dokundu. "Hissediyorsun değil mi?"

"Evet, hissediyorum, ağrıyor."

Kullanması gereken ipi portegü dediği alete geçirmeden önce yarayı uyuşturdu. Yaranın uyuştuğundan emin olduktan sonra derinin bir alt tabakasından başladı. "Yara derin olduğu için dokuda boşluk oluşturabilecek alan kalmadan ilerleyeceğim. Avucunu ışığa doğru tut, fıstık."

"Kendi yaranı dikerken de böyle ince ince mi ilerliyorsun?"

"Pek değil," diye yanıtladı ciddi tavrını bozmadan. "Bir kez diktim yaramı, öncesinde zaten biliyordum. Yani mecbursun işte, Nare. Bir arkadaş bu tarz şeyleri çok yaşıyormuş, gel öğren dedi. Ben de öğrendim."

Tek karşımı sorguyla havaya doğru kaldırdım. "Bir arkadaş?"

"Tanıyacağını düşünmüyorum. Zaten benim de tanıdığım pek söylenemezdi."

"Bu nasıl bir şey? Nasıl tanımıyorsun? İnsan tanımadığı biriyle arkadaş olabilir mi?"

"Normal bir arkadaşım değildi, Nare. Operasyon arkadaşımdı."

"Artık değil mi? Arkadaşımdı dedin ya o yüzden soruyorum. Öldü mü?"

"Henüz birbirimizi öldürmedik, yasak zaten. Bilmiyorum, gördüğünde ve bazı şeyleri öğrendiğinde işler değişebilir."

"Bilmece gibi konuşmak yerine sussan keşke. Kafam karıştı."

"E ama sen de sorup duruyorsun."

"Net cevaplar alamıyorum."

"Neyse, bitti, fıstık. Şimdi yarayı saracağım."

Gerçekten de bitirmişti. "Elin her işe böyle yatkın mı?"

Yüzümüzü eşitlemek için eğildi. "Her türlü işe yatkın." Göz kırptı. "Belki bu gece..." Sözünü bitiremedi çünkü ayağımla dizine vurdum.

"Yazıklar olsun, ayıp be! Şimdiden başıma çıktın, yarın da üstüme çıkarsın."

"Çok konuşursan sırtına da atlarım!"

"Hem sırtıma hem de üstüme mi çıkacaksın bir de?"

"Nerede benim en başta tanıdığım o adam? Hiç değilse sulu şakalar yapmıyordu."

"O adam yok, öldü ama kocan burada. Ulan hem eline dikiş atıyorum hem sevgi gösteriyorum. Ayıp değil mi?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Sadece gül diye, Nare..." Sesi de bakışları kadar yumuşacıktı. "Keşke böyle olmasaydı... Son ana kadar yanında beklemeliydim, başucunda."

"Hiçbir şeyin sorumlusu sen değilsin. Bir daha karşıma çıkmayacağını düşünmek ve buna göre hareket etmek benim aptallığımdı. Güçlü bir hafızaya sahip olduğumu sanırdım, görürsem hatırlarım diye düşündüm ama öyle olmadı. Onu hatırlayamadım."

CamScanner ile tarandı

"Seninle konuşmam gereken bir konu var," Bir elini başına götürdü ve dudaklarının arasından sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Artık bu konu seni aştı... En başından beri anlatmam diyordum ama başka bir yol kalmadı. Operasyon seni bulduktan sonra iptal oldu ve bir yıl daha uzadı."

"Yani bir yıl boyunca evli kalmamızın gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Onu da kastediyorum, evet ama sadece bu değil. Operasyonun iptal olması değil, asıl sorun. En önemli kuralı ihlal ettim ve bunu nasıl toparlayacağımı bilmiyorum," Kafam karışmıştı. Sorgu dolu gözlerle ona bakmaya devam ettim ve kendisini açıklamaya devam etmesine sessiz kalarak izin verdim. "Operasyona başlamadan önce herkes sözleşme imzaladı. Ben de dâhil. Yalnızca bir kişi benden onunla ilgili hiçbir şey bilmemi istemediğini söyledi. Kabul ettim ama istemeden kuralı çiğnedim. Kabul, şu an söylediklerimden hiçbir şey anlamıyorsun ama... Anlatacağım. Yani anlatacağız."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Birkaç gün ya da birkaç hafta sonra, ben de tam emin değilim, günü geldiğinde öğreneceğini söylesem kızar mısın bana?"

"Bu bir zorundalıksa hayır, kızmam, Vural."

"Şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım ve aşağıda bizi bekleyen aile yemeğine inelim öyleyse."

Karnıma ağrılar girmesine neden olan o nikâh yemeği.

Masadaki herkes birbirleriyle sohbet ederken yemeğe odaklı tek kişi Çağlar'dı. Çağlar hemen yanımda oturuyordu ve daha önce hiç yememiş gibi yemek yiyordu.

Hafifçe kulağına eğildim. "Afiyet olsun, sana dağda hiç yemek vermediler mi?"

Boğazında kalıyordu. "Aman be yenge, daha yeni karı koca oldunuz, bu adam seni hemen nasıl kendine benzetebildi?"

Vural'ın *sahte*, sert bakışları Çağlar'a değdi. "Bir kelime daha edersen bin şınav fazla çekermişsin, öyle dedi."

"Bu yemeği anca eritirim, Komutanım da haklı."

Hemen karşımdaki sandalyede annem, annemin yanında ise Vural'ın yengesi Cansu ve Balım vardı. Balım bugün çok sessizdi. O kadar sakin duruyordu ki onu konuşturmak için laf attığımda bile tepki vermemişti. Amcası evlendiği için hüzünlü olduğunu düşünüyordum hatta bundan emindim. Kendimi onun yerine koyduğum zaman hak veriyordum, benim de bu kadar çok sevdiğim bir insan evlenseydi eminim, çok üzülürdüm. Ondaki amca sevgisi baba sevgisi kadar büyüktü.

"Balım?"

Vural'ın yumuşacık sesini duyduğumda başımı yana yatırdım ve ona baktım. "Çok fazla yeme, pasta yiyeceksin daha. Senin sevdiğin gibi yaptırdım, çilekli."

CamScanner ile tarandı

"Neden benim sevdiğim gibi yaptırdın ki?" diye sordu tekdüze bir tonla. "Nare, senin karın değil mi artık? Onun sevdiği gibi olsaydı."

Tahmin ettiğim gibiydi ve bu konunun dışında kalmam en doğrusuydu. "Amcacım, biraz konuşalım mı?"

"Sadece ikimiz mi yoksa Nare de gelecek mi?"

"Sadece ikimiz." Vural ayağa kalktı. "Hadi gel."

Balım ve Vural bahçeye geçtiğinde, Nare yanlarında olmayı ne kadar çok istese de oturduğu sandalyeden kalkamamıştı. Vural, Balım'ın küçük elinden tuttu ve usulca yürümeye başladılar.

"Neden mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim," diye yanıtladı küçük kız. "Sadece..." Gözleri buğulandı. Ağlamak istemiyordu. Çünkü ağlarsa amcasının üzüleceğini biliyordu.

"Sadece, ne?"

"Nare'yle evlendin," diye konuştu küçük kız. "Birkaç gün sonra ondan bebeğin olacak."

Vural gülmemek için kendini zor tuttu. Nedense bu fikir hoşuna gitmişti. Birkaç günde olabilecek bir şey olsa keşke, diye düşündü. Sonra bu düşünce için kendi kendine öfkelendi. Daha önemli bir mesele vardı, goy goy yapmanın sırası değildi.

"Benim senden başka bal bebeğim olabilir mi? Mümkün mü böyle bir şey?"

"Amca, beni unutacaksın, biliyorum."

Vural, avucunun içiyle sarı saçlarını sevdi. "Seni unutamam, minik kızım, bal bebeğim. Ne zaman göreve gitsem fotoğrafın sol cebimde. Ne zaman özlesem çıkarır öperim, koklarım sanki yanımdaymışsın gibi. Sen benim ilk ve tek kızım olarak kalacaksın. Anlaştık mı?"

"Hiçbir zaman bebeğin olmayacak mı?"

"Olmayacak," dedi adam kendinden emin bir sesle. "Keşke sana her şeyi anlatabilsem."

Küçük kız, avucunu amcasının yanağına yasladı. "Nare, sana güzel kurabiyeler yapsa bile hep benimkileri öv, tamam mı amca?"

"Nare kurabiye yapmayı bilmiyor ki. Beceriksiz biraz."

Minik kız gülümsedi. "Seni ispiklerim ama," dedi. "Nare! Amcam sana beceriksiz dedi!"

Balım ismimi haykırarak salona girdi. "Nare!" dedi nefes nefese. "Amcam sana beceriksiz dedi!"

"Kız sen ilk günden yakacak mısın beni?"

"Balım gidiyoruz, anneciğim. Hadi gel, montunu giyin."

"Hemencecik mi?" diye sordu Balım. "Amcam bizimle gelmeyecek mi?"

Vural, Cansu'ya *neden bu kadar çabuk* dercesine baksa da dudaklarından dökülenler farklıydı. "Yarın geleceğim," diye karşılık verdi Vural. "Tamam mı fıstığım?"

CamScanner ile tarandı

"Peki, ya Nare? O da gelecek mi?" Bir süre bu krizi yenemeyecektik, artık kabullenmiştim.

"Eğer gelmemi istersen gelirim, bal kız."

Sessiz kaldı. İlk önce amcasıyla, daha sonra da babamla vedalaştı. "Bu kadar erken gitmeseydiniz keşke," dedi babam. "Daha pasta yiyecektik."

"Ben zaten çilekli pasta sevmem, siz yiyin," dedi Balım, *çok bilmiş bal kız.* Balım'ın beni öpmek için yanıma geldiğini düşündüm ama yanılttı. "Amca, yarın sadece sen gel. Ben de sana kurabiye yapayım."

Cansu, "Yengenle de vedalaş, gidelim," dediğinde Balım suratını buruşturdu.

"Yengem kim? O ne demek ki anne?"

"Yani Nare ablanla vedalaş, gidelim..."

"Hoşça kal, Nare."

Bu sırada dış kapı hızla çaldı. Büyük bir gürültü kopuyordu. Emre'nin, "Burası dağ başı mı lan?" dediğini duydum. "Bana baksana sen!"

"Nare, sakın gelme," dedi Vural. "Tamam mı? Sakın. Herkes geride dursun. Çağlar, Nare'yle kal. Ne olursa olsun."

"Cansu!" dedi kalın sesin sahibi öfkeyle. "Cansu!"

"Faran amca," diye fısıldadı Çağlar. "Vural, Faran amca gelmiş."

Vural, Cansu'ya baktı. "Sen mi söyledin?"

Cansu'nun göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü. "Saçmalama," diye karşılık verdi Cansu. "Neden böyle bir şey yapayım?"

"Çağlar, Nare'yi bırak. Balım'ı al, arka bahçeye geç."

"Amca!"

"Balım, ne diyorsam o!" diye yükseldi Vural. "Nare, benimle gel."

Vural sağlam elimi kavradı ve yemek yediğimiz –pardon, yiyemediğimiz– odadan çıktık. "Açın kapıyı," dedim sakin tutmaya çalıştığım ses tonumla. "Bir sorun yok."

Kapı açıldı. Faran Ahıskalı öfke saçan gözlerle ilk önce Vural'a, sonra da bana baktı. Gözleri uzun bir süre bizi inceledi. *Boşluk ve soğuktu.* Faran Ahıskalı'nın bana hissettirdikleri gerçekten de bu iki kelimeden ibaretti.

"Balım ve Cansu nerede?"

"Ne yapacaksın?" diye sordu Vural sert bir ifadeyle babasına bakarken. "Alıp götürecek misin? Ne haddine?"

"Benim olmadığım, çağrılmadığım yerde ne gelinimin ne de torunumun işi olur! Söyle, dışarıda bekliyor olacağım. Bir an önce gelsinler."

"Gelmeyecekler," dedi Vural. "Bekleme boşuna."

Gözleri çok kısa bir an bana değdi. "Koskoca Faran Ahıskalı'nın oğlu böyle mi evlenecekti? Gizli saklı? Bu kız, bu elbiseyi elimi öpmeden mi giyecekti? Söylesene bana!"

"Ben senin *oğlun* değilim, hiç olmadım," dedi Vural, art arda yutkundu. "Nare de hiçbir zaman *gelinin* olmayacak. Daha fazla uzatma, git buradan."

CamScanner ile tarandı

"Vural, gitsek iyi olur," diye konuştu Cansu. Vural omzunun üzerinden öfkeyle Cansu'ya baktı, dişlerini sıkarak konuştu.

"Gitmeyeceksiniz."

"Zaten gidiyorduk, biliyorsun," dedi mahcup olmuş bir tonla. "Bizi almadan gitmeyeceğini biliyorsun. Daha fazla zorluk çıkarma, herkesin huzuru bozuldu, görüyorsun... Böyle bir günde... Yapma. Çağlar'a söyle, Balım'ı getirsin."

Çağlar'a, Balım'ı getirmesi gerektiğini söyleyen ben oldum çünkü Vural yerinden kıpırdamadı, ağzının üzerinde bir bıçak, *sadece kendi yaralandı.* Balım, dedesinin kucağına doğru yürürken göz ucuyla amcasına baktı ve çok kısa bir an duraksadı.

"Amca, dedemle gidebilir miyim?" diye sordu. "Eğer izin verirsen gideceğim."

"Gidebilirsin, bal kızım," dedi Vural duvar gibi bir sesle. "Yarın geleceğim."

Cansu, Balım'ı kucağına alan Faran Ahıskalı'nın yanına doğru ilerlerken duyduğum sözler yüzüme ani, keskin bir tokat yemişçesine irkilmeme neden oldu.

"Eğer bir gün ölürsen ben Nare kızıma da bakarım," Vural avucumun içindeki elimi sıktı. "Ardında bırakacağın çocuğa da. Nasıl olsa sen ve abin, bana başka ne verebilirsiniz ki?"

Bir cümle kalpte kırılabilir miydi? Yüzbaşının kalbi, babasının söylediği sözlerin kırıklarıyla doluydu.

"Seni bulduğum gün kollarıma almasaydım," diye başladı sözlerine, babası gözlerimizin önünden kayboldu ve Vural, bir an bile bırakmadığı elimi tutarak evden çıktı, bahçedeki havuza doğru ilerlemeye başladı. Havuz karşısındaki banka oturdu. "Bunca kan durmazdı." Sesi çığ düşüren dağların aşınmaz karlarını taşıyordu. *Dağlar onun yuvasıydı, sinesine sakladığı yalnızlık ise bendim.* Ondan abisini alan acımasızlar, benden de birçok şey götürmüştü ve ikimizi birbirine bağlayan en önemli şey buydu.

"Baban ne olursa olsun bugün burada olmak istermiş, Vural."

"Beni hiçbir zaman affetmeyecek, Nare... Sanki ben istemez miydim bugün burada olmalarını? Ama olmuyor. Koptuk, parçalandık. Eskisi gibi olmaz."

Vücudumun her bir noktası çaresizlikle doldu. Yaralı elimi, elinin üstüne koydum. "Belki olur, hiç denemedin ki..." Yaralı avucumu yanağına yasladım. "Bir rüya gördüğümü hatırlıyorum," Titrek bir nefes aldım. "Bir adam vardı, onu henüz tanımıyordum, başucumda ağlıyordu. *Ailemi terk ettim, onlar da beni terk etti. Bana bir tercih yaptırdılar, ben de vatanımı seçtim,* dedi. *Otuz yaşına basmış bir adammış ama annesinin ellerini sırtında hissetmeyi özlemiş.* Başımı omzuna yasladım. "Sence de burada çok yorulmadık mı Yüzbaşı? Evlendik de üstelik. Gitmemiz gerekmez mi?"

"Gerekir mi?"

"Artık gerekir çünkü beni buraya bağlayan tek bir eşya bile kalmadı." Göz

CamScanner ile tarandı

ucuyla havuza baktım, tenimden bir ürperti geçti. O gün kendini havuzun soğuk sularına bırakan o küçük kızı kimse duymamıştı. *Bir adam hariç.* O da buradaydı, birazdan elinden tutup yalıdan çıkacaktım. *Bir zamanlar yuva dediğim ama artık benim olmayan, hiçbir gönül bağımın kalmadığı o ev.* İnsanlar? Onlar hiçbir zaman olmamış.

"Vedalaşma prosedürünü de yerine getirelim, gidelim."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Üzerimi değiştirmeme gerek yok. Direkt çıkalım."

Annemle babamla hatta ablamla da yüzümde mimik oynamayan bir vedalaşma yaşadım ama iş babaanneme ve dedeme geldiğinde, hiç de göründüğü kadar kolay olmamıştı. *Çünkü bir noktada anne ve baba olmuşlardı bana.* "Kelebek kızım," dedi boynumdaki kolyeye dokunurken. "Ben hep buradayım. Hayat meçhul, bir gün hayatın terse düşer, gidecek yer bulamam diye düşünürsün, aklına hep bu kolyenin varlığı gelsin. Bu kolye sen de oldukça gidecek hep bir yerin olacak, o da babaannenin yanı, dedenin sıcacık kolları. Hep öyleydi, biliyorsun," Beni sıkıca sarmaladı. "Gözlerinde bu dev adamı ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. O da seni seviyor, hem de çok seviyor... Birbirinize her şey olun. İlk önce yukarıdaki Mevla'ma, sonra da sen ona, o da sana emanet."

"Seni çok seviyorum, babaanne," dedim. "Bu dünyaya yine gelsem, yine benim annem olmanı isterdim."

Gözyaşlarımı sildi. İçimi tam da bu an derin bir huzursuzluk kapladı. Kanım çok hızlı akıyor, avuçlarım terliyordu. Nabzım da çok hızlıydı. Kalbim, göğüs kafesimden fırlayacaktı sanki. Çok kısa bir an ürperdim; tüylerim diken diken oldu, zihnimde bir şeyler çalkalanırken hafif sendeledim. Başımı kaldırdım, bana ağlayarak bakan kadına baktım. *Yüzü çok yabancıydı.* Gözlerimi sıkıca yumdum. Saniyeler sonra kirpiklerimi yeniden korkuyla araladım ve o gözleri gördüm, kolları beni bir kez daha yıllarca büyüttüğü anne şefkatiyle sarmaladı ama onu hatırlayamadım. Deklanşöre takılı kalan hüzünlü bakışıyla bana baktı, gülümseyemedim.

"Başım dönüyor," dedim tanımadığım kadının yüzüne bakarken. Ama onu tanımıyorsam, *neden az önce sarılıyordum* demekten alıkoyamadım kendimi. "Yüzbaşı... O nerede?"

"Buradayım, sevgilim," dedi belimi kavrayarak. *Sevgilim mi? Az önce eski nişanlısıyla olan fotoğraflarını görmemiş miydim? Sonrasında ise uyuyakalmıştım. Hayır, uyuyakalmamıştım. Beria elimi yüzümü yıkamama yardım etmişti. Birkaç dakika sessiz kalmalıyım. Hatırla, Nare. Hayır, hayır, sen o günde değilsin.* Zihnim susmuyordu. Başım neden bu kadar ağrıyordu? Ben az önce evlenmiştim. Zihnimdeki sesler yavaş yavaş silinirken, "Yüzbaşı," dedim, sakin kalmaya çalışıyordum. "Gidelim mi artık?"

Vural elimi tuttu ve birlikte araca doğru yürümeye başladık. "Az önce çok tuhaf bir şey yaşadım." Sözlerimin altında kopmaya hazır bir gerilim yatıyordu. "Babaannemi hatırlayamadım. Korkuyla geri çekildim, bir an her şeyi unuttum

CamScanner ile tarandı

ve Karamus'ta geçirdiğim güne geri döndüm sanki. Gözlerimin önünde bir ışık yandı; yataktaydım ve eski sevgilinle fotoğrafını gördüm. Sana atılan videoyu izledim. Vural, neden bana öyle bakıyorsun? Ben... Gerçekten yaşadım. Birkaç dakika sürdü ama çok gerçekçiydi."

"Nare... Ciddi misin?"

"Yüzbaşı," dedim uyarırcasına. "Böyle bir konuda şaka yapmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

"Sadece kendimi kandırıyorum, sinirlerim bozuldu," diye karşılık verdi dudaklarının arasından sıkıntılı bir nefes bırakırken. "Doktor, eğer ağır olaylar yaşamaya devam edersen hafıza kaybının tetiklenebileceğini, bu durumun iyileştikten sonraki süreçte psikolojik bir savaş yaratabileceğini söylemişti."

"Ve sen bana bunu hiçbir şekilde söylemedin, öyle mi?"

"O adamı görmen tetikledi belki de," Zorlukla yutkundum. "Hafızan yerine geldikten sonra böyle bir şey yaşadın mı? Hayır. Kabul etmek istemesen de korkularının hepsi o adam çünkü bu hâle gelmene *o* sebep oldu. Yaşadığın şeyler normal mi sanıyorsun? Ve uzun zaman sonra biraz daha iyi hissederken nasıl olurda benden böyle bir şeyi söylememi beklersin? Belki de hiç yaşamayacaktın, kafanı bulandırmak istemedim."

Birkaç saniye sessiz kaldı sonrasında ise kısık sesle konuşmaya devam etti. "İki saat önce bıçaklandın, Nare. Hiçbir şey olmamış gibi, bir damla gözyaşı bile dökemeden nikâh törenine çıktın. Gülücükler saçtın. Avucuna her baktığında dolan gözlerini kendinden bile kaçırabilirsin ama benden asla." Sessizce küfretti. *Siktiğimin günü bitmeyecek...* "Zor bir süreçten geçiyorsun, geçiyoruz, sana söyleyemedim çünkü..." Bir kez daha sessizce küfretti. *Çünküsünü de sikeyim.*

8 Şubat 2017
Yazardan...

Sagopa Kajmer'ın *24* isimli şarkısı, spor yapan Vural'ın kulaklarında dördüncü tekrarını yaparken, Vural'ın beklediği şahıs yavaş adımlarla merdivenden çıkıyordu. Birkaç dakika sonra kahve gözlerin sahibi, "Karga bokunu yemeden niye buluşmak istediğini anladım," dedi kendi kendine söylenircesine. "Kimse yok."

"Ayağınıza galoşları giymelisiniz," diyen spor çalışanına döndü kahve gözler. "Diğer türlü sizi içeri alamam."

Genç adam, nişan yüzüğü taktığı parmağını cebine sakladı ve sarışın kızı süzmeye başladı. Yüzüğün bir sahibi yoktu, sadece görev icabı takmıştı ve çıkarmayı unutmuştu.

"İstersen ayakkabılarımı da çıkarabilirim," dedi, dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrılmıştı. "İstersen burada, istersen başka yerde."

Yakışıklı olduğunu biliyordu. Hem yakışıklı hem de zengin olmak zordu. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de *Özel Harekât C Timi Komandosuydu. Ne*

CamScanner ile tarandı

havalı değil mi diye düşünmeden edemiyordu ama bu aşamaya gelene kadar yaşadığı şeyleri hatırladığında ufak çaplı bir kalp krizi de geçirmiyor değildi. Ne zaman o zor günlere dönse, *nasıl dayandım* diye düşünüyordu.

"Bir sorun mu var, sevgilim?"

Kahve gözlerin sahibi cebine sakladığı elini ve telefonunu çıkardı. Hafifçe döndü, telefonunu kulağına yasladı. *Az daha faka basıyordum,* diye düşündü. "Tamam, karıcım," dedi yalandan. "Öpüyorum seni." Omzunun üzerinden ilk önce sarışın kıza, daha sonra da sevgilisine baktı. *Heybetli görünebilir ama yere yıkmam, ters kelepçe almam birkaç saniye sürer* dedi içinden. *Neyse, uğraşmaya değmez.* "Galoşları giyineyim."

Genç adam galoşlarını giyindi, koşu bandında olan Yüzbaşı Vural'ın yanına doğru ilerledi. "Deli danalar gibi ne koşturuyorsun sabahtan beri?"

"Dayak yemeni bekliyordum, iyi park ettin," dedi Vural. "R yapma konusunda yani, iyisin baya."

"Ters kelepçe almam bir saniye sürmezdi ama uğraşmak istemedim."

Vural güldü. "Aç mısın?"

"Evden geliyorum, atıştırdım bir şeyler."

"Kamera yok burada," dedi Vural, koşu bandını durdurdu ve havlusunu boynuna astı. "Belgeleri getirdin mi?"

"*Sakin ol, champ...* Henüz şartlarımı dinlemedin?"

Vural ifadesiz bir sesle, "Dinliyorum," dedi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyeceksin."

Vural dudaklarına alay dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Operasyonu başlatan kişi benim, farkında mısın?"

"Diğerleri her şeyi bildiğini sansın, sen benim hakkımda hiçbir şey bilmeyeceksin ama," diye diretti. "Ancak böyle anlaşabiliriz."

"Hangi grupla çalışmak istiyorsun?"

"Çağlar'ın olmadığı bir grupla. Etik olmaz."

"Gerçek ismini söylemeyecek misin?"

"Yüzbaşı, sen benim ailem değilsin. Ailem haricinde hiç kimse *gerçek beni* bilemez. Sen de hiçbir zaman ailem olmayacağına göre gerek yok."

"Komutanım ne diye biliyor?" diye sordu Vural cevabına karşılık. "Gerçek seni biliyor mu? Yoksa ona da mı kendini tanıtırken kullandığın otuz beşinci sahte ismini mi söyledin, *Mert* mi dedin?"

"Bilmiyor, bilmeyecek de. Bak, Yüzbaşı. O gün beni görmemen gerekiyordu ama sürprizleri sevdiğin için karşılaştık. Görevim gereği göze batmamaya çalışırım, boşluğuma denk geldin. Bu anlaşmadan Binbaşının haberi olursa ikimizi de yakar ve ben yanmamak için elimden ne geliyorsa yapacağım," diye yanıtladı. Vural kendisi gibi birini karşısında gördüğü için zorlanıyordu. Doğru söyleyip söylemediğinden emin olamadı. "Eğer şartlar normal olsaydı sen de bilirdin. Ve belki de çok iyi bir arkadaş olurduk."

"Sıktır et arkadaşlığı, sana sadece bu noktada ihtiyacım var. Elim kolum

CamScanner ile tarandı

dağlarda senin kadar uzun değil," dedi, ses tonunun altında derin bir gerilim yatıyordu. "Mazin'i en son ne zaman gördün?"

"Bir hafta önce. Bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum; o tarafta da durumlar karıştı, iki askerim haricinde diğerlerini çektim, biraz sessiz kalacağız."

"Ne tür bir karışıklık?"

"İstanbul'da büyük bir eylem düzenleyeceklerdi; Mazin ve emir aldığı şerefsiz yer konusunda anlaşamadı. Bir de yer beğenmiyorlar, öyle bir kafa. Bir baktım, silah silaha geldiler. Adamsanız sıkarsınız dedim ama değiller işte. Ayırdılar, biri diğer dağa diğeri başka dağa gitti. Emir aldığı şerefsiz Yunus da Mazin'i operasyondan alınca askıya düştü."

"Bu karışıklıkta başlamak iyi olabilir mi?"

"Dikkatleri dağıldı, neden olmasın?"

"Mazin, kaybolmamıştır değil mi? Bulabilirsin?"

"Söz veremem, Yüzbaşı ama elimden geleni yapacağımı bil. Mazin üzerinden hepsini alalım diyorum."

"Önce Mazin," diye yanıtladı Yüzbaşı. "Bir sorun olursa ara. Buluşmak için yalnızca burayı kullanacağız."

"Eyvallah."

Yüzbaşı Vural, Mert gözlerinin önünden kaybolana denk bekledi. Yürüyüş bandı bölmesinden telefonunu aldı, Çağlar'ı aradı.

"Komutanım?"

"Birkaç gün sonra başlıyoruz, kardeşim."

"İkna ettin mi?"

"Ettim."

"Aynı grupta mıyız?"

"Hayır, değilsiniz. Bir tuhaflık var ama çözemedim. Kendini saklamayı iyi biliyor; bizden biri olduğu için ne düşüneceğimizi tahmin ediyor ve adımlarını buna göre atıyor hatta kendini saklama konusunda bizden de iyi. Kendiyle ilgili hiçbir şey bilmeyecekmişiz. Görevdekiler biliyorum sanacakmış ama hiçbir şey paylaşmayacakmış."

"Sürekli kılık değiştiriyor," diye konuştu Çağlar. "Bir hafta önce saç sakal karışık; gözlerinde lens, yüzünde izler vardı. Şimdi ise benden daha yakışıklı amına koyayım. Sinirlerim bozuldu."

Yüzbaşı kıkırdadı. "Senden yakışıklı diye mi?"

"Valla Komutanım ya... Siz vardınız, eyvallah dedim, bağrıma bastım. Bu zoruma gidiyor."

"Ayda bir kez yüz yüze geleceksiniz, o da maskelerle," dedim. "Görmezsin, merak etme."

"İçim rahatladı biraz," Çağlar birkaç saniye sessiz kaldı ama sonra dayanamayıp aklındakileri dile döktü. "Eğer istersek kim olduğunu öğrenmemiz birkaç günümüzü alır. İster misin?"

"Şimdilik gerek yok, nasıl istiyorsa öyle olsun."

CamScanner ile tarandı

"Komutanım, sanki sen de onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyor gibisin."

"İçimdeki his doğru olanın bu olduğunu söylüyor; ona ihtiyacım var, istediği şeyi yapacağımın da saygı duyacağımın da farkında."

"Nasıl istersen, Komutanım. Ben hep... Buradayım."

"Biliyorum, Çağlar. Eyvallah."

"Akşam görüşür müyüz?"

"Görüşürüz. Dikkat et."

Vural, Spotify'a girdi ve az önce dinlediği şarkıyı açıp yeniden tekrara aldı.

Nare Mihmalli'dan...

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Kaçırıldığım gün iyiydim; umudum vardı, eski hayatıma kaldığım yerden devam edebilirim diyordum ama kaza yaptığım gün her şeyin değişeceğine emin olmuştum. Büyük bir kırılma noktasıydı, sahipsizlik hissini çoğu kez hissettiğim olmuştu ama bu kadar açık ve net olmamıştı.

Buradan dönüş yoktu. İkimiz de biliyorduk.

"Sessizliği özlemişim," dedim usulca kıyıya çarpan dalgaları izlerken. "Gün batımı bu sahilde bir başka oluyormuş."

"Arada bir kaçardım, gençlik zamanlarımda," Oldukça hafif, ağızda mayhoş bir tat bırakan şarap içiyorduk. "Vural, bazen evimi özlerim diye çok korkuyorum." Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Ardıma bile bakmadım giderken ama bir gün bakarım diye çok korkuyorum. Üstelik bu yaşananlar... Hepsi çok ağır geliyor. Ya hafızamı bir daha kaybedersem?"

"İnsanın evini özlememesi mümkün mü sanıyorsun, *kelebek nar*?" Bakışlarının yakınlığıyla yanıyormuş gibi hissediyordum ya da dilimin uyuşmasıyla alakalı bir durumdu. "Ama bilmelisin, bazen ev gittiğin her yerdir çünkü o evi kendinle götüren sensin. Benim için hangi ev olduğu önemli değil, hiçbir zaman olmadı ama artık... Sen neredeysen, benim de evim orası." Buruk bir gülümseme çok kısa bir an dudaklarında büyüdü. "Şimdilik."

"Hiç özlemez misin peki evini?" *Beni.* "Bir gün her şey bittiğinde hiç üzülmez misin?" *Ben çok üzülürüm.*

"Özlerim," dedi, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "*Evimi*... Üzülürüm de."

Bakışlarını kaçırdı. Belki de bunları söylemek tuhaf gelmişti, tıpkı duymanın bana tuhaf geldiği gibi. Göz göze geldiğimizde yeniden ürperdim. Telefonundan şarkı açtıktan sonra şarap kadehini yarısına kadar kuma gömdü, oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi. Bir elini bana doğru uzattı; sorgulamadım, uzattığı elini kavramadan hemen önce ben de şarap kadehini kuma sapladım. Bir eli belime kayarken diğer eliyle elimi kavradı ve dans pozisyonu aldık. Vural iki düğmesini açmış gömleği ve dağınık saçlarıyla eşsiz görünürken ben de topuzumu bozmuş ve saçlarımı açık bırakmıştım.

CamScanner ile tarandı

"Kapat gözlerini," diye fısıldadı. "Sadece dinle. Dalgaları, şarkıyı, bu anı... Ne çok yaralandık değil mi? Hani bana dedin ya ömrüm boyunca bugünü bir iz olarak taşıyacağım diye... İnan bana, öldüğüm gün yaşadıklarımın gözümün önünden geçerken ilk bu andan başlayacağım."

Yutkundu. Tutuşu daha da sıklaştı ama saniyeler sonra bir anda bıraktı, avucunu yanağıma yasladı. Bu noktada ikimiz de çok tehlikeli bir andaydık. Gözlerimi yumdum; söylediği gibi dalga seslerini, şarkıyı ve bu anı dinlemeye başladım. Sıcak nefesi dudaklarıma değdiğinde zemin altımdan kayar gibi oldu. Yaralı avucumu usulca kavradı, *"Savaşın bittiyse gel bebeğim,"* dedi, şarkının sözlerini tekrar ederek. *"Evet, hayalindeki adam olamayabilirim..."* Biraz daha yaklaşsa dudakları dudaklarıma değecekti ama bir şey onu tuttu. O şeyin ne olduğunu biliyordum. Ve bu gülümsememe sebep oldu.

"Hadi gidelim."

"Nereye?" diye sordum.

"Evimize."

Evimize.

Bize ait olan bir ev. Bize ait olan *yeni* bir ev. *Evimize*, dediğinde Vural'ın günler önce gittiğim bekâr evine gideceğimizi düşünmüştüm hatta bunu bildiğimden hiç konusunu bile açmamıştım. Buradaki eşyalarımı kendisi taşımıştı... Hiç de sorgulamamıştım.

"Bir yerden hatırlıyorum burayı... Cansu'ya çok yakın. Geçen sefer sen yokken geldiğimde gözüme çarpmıştı. O zaman satılık yazıyordu ama."

Güldü. "Asker maaşı deyip geçmemek lazım," diye karşılık verdi. "Birikimi boşuna mı yaptım? Karamus'ta harcayacak bir yer olmadığı için kazandığımı yatırdım bankaya ve aldım."

"Satın mı aldın yani?"

"Satın aldım. Bilerek yakın seçtim. Yanında olamadığım günlerde beraber takılırsınız diye." Demir kapıyı açmadan hemen önce belimden kavradığı gibi kucağına aldı.

"Ay!" dedim heyecanla. Yanaklarıma basan ateşten kızardığımı hissedebiliyordum. Gülümsememek için yanağımı ısırdım.

"Gönül isterdi ki yalı alayım ama asker maaşıyla anca bu kadar."

"Kendin söyledin, bazen ev gittiğin her yerdir çünkü o evi kendinle götüren sensin. Bu evde sen olmasan, ben olmasam ne kadar eksik kalır hiç düşündün mü? O zaman yalı da olsa hiçbir anlam ifade etmezdi." *Yuh, Nare! Bir de sana âşığım deseydin!* Biri keşke ağzıma bant yapıştırsa ve ben hiç konuşamasam.

"Bak sen, neler çıkıyor senin o güzel ağzından?"

"Ya sen beni neden kucağında taşıyorsun?" diye sordum konuyu değiştirmek için. "Belim ağrıdı. İndirsene."

"İndiremem."

"Niye ama ya?"

CamScanner ile tarandı

"İşte."

Müstakil eve doğru yürümeye devam ediyordu. Dış boyası beyaz, çatısı kahverengi, balkonlarında *kelebek çiçekleri* olan bir evdi. Bu detay, evi gördüğüm ilk anda hissettiklerimi daha da büyüttü. Bir evin sıcacık olduğunu bilmek böyle bir şey miydi?

"Biliyorum, şartlar normal değil ama o gece, yani seni öpmüştüm ya..." Bu detayı vermese olmazdı. *Hı hı.* "O gün gidecek hiçbir yerin olmadığını biliyordum. *Gidecek bir evim bile yok*, diye düşündüğünden de eminim üstelik. Bu ev sadece senin. Benim bile değil. Eğer kalmamı istemezsen birkaç hafta sonra tüm bu işler durulduğunda giderim de."

Ona ne *git* diyebilirdim ne de *kal* diyebilirdim ama belki gözlerimden anlardı. Vural evin kapısı önünde durdu ve bedenimi yere bıraktı. Cebinden çıkardığı iki anahtarın birini bana uzattı. "Açsana kapıyı." Kilidi çevirdim, kapıyı açtım ve dişlerimi göstererek gülümsedim.

Vural önden yürüyerek ışıkları yaktı. *Çünkü bu görev hep ona aitti.* "Bakalım beğenecek misin?" diye sordu.

Girişte geniş bir hol bizi karşıladı. Duvara sabitlenmiş olan portmantoda ikimize ait iki kaban vardı. İçimin içime sığmaması normal miydi? Hem çok gergin hissediyordum hem de çok mutlu. İçimde saf bir mutluluk dolaşıyordu. Salonda krem renk hâkimdi. Krem renginde koltuklar, ahşap renginde orta masa, gri ve beyaz karışımı halı...

"Tüm bunlarla sen mi uğraştın? Hem de bana hiçbir şey belli etmedin."

"Biraz evet biraz hayır, çoğunlukla Cansu'ya söyledim, o araştırdı ve bana fotoğraf attı. Sürpriz olsun istedim... Beğenmediğin bir şey olursa değiştiririz."

"Değiştireceğimi pek sanmıyorum, her şey gayet iyi."

"Odana çok müdahale etmedim, sen nasıl istiyorsan öyle ayarlarız."

Aşağı yukarı başımı salladım. "Sen kendin için bir oda-"

"Ayarladım, merak etme,"

"Aç mısın?"

Vural, "Yediğim yemekten pek bir şey anlamadım," diye yanıtladı. "Yapalım mı bir şeyler? Dolapta var her şey."

"Ne yapsak ki?"

"Et yemeği yapalım birlikte."

Gülümsedim. "Et olmazsa yemek de yemiyorsun."

"Diğerleri doyurmuyor ki," dedi, dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrılmıştı. "Yaran ne durumda?"

"Artık uyuşuk değil, acıyor biraz," dedim dürüstçe. "Ama bu da geçecek, biliyorum. İyileşeceğim."

"Çağlar görüntüleri toplamış, gece buraya gelecek."

"O zaman ben üzerimi değiştireyim," dedim adımlarımı üst kata yönelttiğimde. Hevesle ona bakıyordum ve o da bana öyle. "Sonra da yemek yaparız."

"Odalarımız yan yana," dedi. "Merdivenden çık, sola dön, ilk oda senin. Kıyafetlerine karışmadım, hepsi valizde."

CamScanner ile tarandı

"Tamam, ben hallederim," Bakışlarımı ondan ayıramadım. "Teşekkür ederim, her şey için, bu yeter mi bilmiyorum ama... Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve bir eli ne yaptığını bilemezmişçesine ensesine kaydı. Gergin bir ifadeyle saçlarını karıştırmaya devam ederken, "Üzerimi değiştirdikten sonra mutfakta buluşuruz," dedi.

Dolabın içinde her ne kadar bana söylemese de yeni kıyafetler de vardı. Hepsi yıkanmış, özenle katlanmıştı. Üzerime beyaz renk, ince bir triko giyindim; altıma ise siyah eşofman geçirdim. Saçlarımı yarım topladım; avucumu her hareket ettirdiğimde canım yanıyordu. Makyaj çantamdan ağrı kesici aldım, odadan çıktım. Göz ucuyla Vural'ın odasına baktım, ışık yanıyordu. Merdivenden indim, mutfağa geçtim ve ağrı kesici içtim.

Mutfak da tıpkı salon gibi ferah ve genişti. Bahçe kapısına açılan camın perdesi iki renkti. Siyah ve beyaz. Mutfak dolapları L modeldi. Vural yapacağımız yemeğin malzemelerini doğramış ve tezgâhın üzerine bırakmıştı. Ocağın üzerinde sac tava vardı ve et pişiyordu. Eti hafifçe karıştırdım; soğanı ve biberleri ekledim. Yemeğin pişmesini beklerken mutfak dolaplarını karıştırdım ve neyin, nerede olduğuna baktım. Kısa bir süre sonra domatesleri de attım; internetten pilavın nasıl yapılacağı konusunda tarifler inceledim. Hayatımda ilk kez pilav yaptım, nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ocağın altını kıstım, bu sırada kapı eşiğinde beni izleyen Vural'la karşılaştım. Duş almıştı. Saçları ıslaktı. Üzerinde siyah basic bir tişört, altında ise eşofman vardı.

"Biraz rahat takıldım," dedi. "Şort giyinecektim ama ilk günden kaçma istedim." Gözleri ocağa kaydı. "Aman aman, nerelere geldik? Kız sen pilav yapmasını da mı biliyorsun?"

Elimdeki telefonu salladım. "İnternet sayesinde her şeyi öğrenebiliyorum," diye cevapladım. "Umarım lapa olmaz."

"Olsun, lapa da olsa yerim."

"Hım," dedim. "Dibi tutsa da yer misin?"

"Yerim."

"Hım," dedim bir kez daha. "Peki, yansa?"

"Yanmasın be Nare. Başında duralım."

Gülümsedim. "Üçkâğıtçı."

Yemekler pişene kadar ki son konuşmamızdı. Sonrasında aramıza derin bir sessizlik yayıldı. Vural buzdolabından turşu çıkardı, ben de yemekleri tabağa koydum. Birlikte mutfak masasına geçtik, yemek yedik. Gözlerimi sürekli ondan kaçırmıştım, o da bana hiç bakmamıştı. Bir ara yanaklarım o kadar kızarmıştı ki Vural fark etmesin diye mutfak camını açmıştım.

Yemek telaşesi bittikten sonra bulaşıkları ben temizledim, Vural da bulaşık makinesine yerleştirdi. "Hep böyle olmaz ama, alışma çok," dedi alay dolu bir sesle işimiz bittiğinde. "İlk gün diye böyle. Sonra neden yapmıyorsun deme."

CamScanner ile tarandı

"Terlik yersin o zaman," diye yanıtladım. "Bakma Yalı Kızı olduğuma, bilirim her şeyi."

"Nare, çay da koyar mısın? Çağlar birazdan burada olur."

"Neden yemeğe gelmedi ki?"

"İşleri anca bitmiş," dedi gözlerimin önünden kaybolmadan önce. Çayı koyduktan sonra oturma odasına geçtim, koltuğa uzandım ve Vural'ın izlediği haber programının sesi bir ninni gibi geldi; stresten ötürü üç gündür uyuyamıyordum, bundan ötürü çok uykusuzdum, başımı koyduğum yerde uyuyacağımı biliyordum. Uyku uyanıklık arasındaydım; hafifçe üşüyordum ama kalkmaya da üşeniyordum. Vural sanki bunu hissetmiş gibi üzerime pike örttü. Sonra... Beni uyandırmamaya dikkat ederek parmakları saçlarımda gezindi.

"Özür dilerim," dediğini duydum. "Keşke böyle olmasaydı. Ne kadar çok *keşke* diyorum seninleyken, ne kadar çok..."

Televizyonun sesini kıstı. Bir süre uykuya daldım, kapı sesine uyandım ama o kadar ağırlık çökmüştü ki gözlerimi bile açamadım.

"Nare uyuyor, gevşek. Sessiz ol."

"Şu görüntüleri bir izle, bak bakalım sessiz kalabilecek misin? Ulan bunlar nasıl bir aile?"

"Ne diyorsun lan?"

"Dört saattir o adamı Yalı'ya kimin aldığını anlayabilmek için görüntü izliyorum. Gözüm sikildi, Komutanım," Çağlar gerçekten de uyuduğumu fark etmiş olmalıydı ki, "Komutanım, neden yengenin oturma odasında uyuduğunu söylemediniz?" diye sordu, bu kez ses tonunu düşürmüştü.

"Bir saattir ne anlatıyorum ben?"

Vural bedenimi koltuktan kaldırdı ve kucağına aldı. Merdivenden çıktı, odaya girdi ve bedenimi yatağın üzerine bıraktı. Üzerimi örttükten sonra başucu lambalarını açtı ve sessizce odadan çıktı. Bir an bile beklemeden yattığım yataktan kalktım, parmak ucunda yürüdüm ve aralık bırakılan kapıdan çıktım. Merdivenin yarısına kadar indim.

"O şerefsize hiç güvenmemiştim zaten," dedi Vural. "Sırf nikâh olmasın diye yaptığı piçliğe bakar mısın?"

"Komutanım, ben de sinirliyim ama planlı ilerlemezsek her şey berbat olur. Bir yıldır emek veriyoruz, hepsi mahvolur."

"Sakin kalacağım," dedi Vural. "Mert öğrendiğinde ne yapacağız? İşler iyice sarpa sardı."

Mert kimdi?

"Sözleşmede yazanlar umurum da bile değil," diye konuştu Çağlar. "Ailesini bilmeni istemeyen kendisiydi. İsteseydi kim olduklarını bilir ve buna göre hareket ederdin. Hiçbir şey için seni suçlayamaz."

"Allak bullak oldum yine," dedi. "Ne zaman görevden dönecekmiş?"

"İki hafta kadar rahatsın, sonrası Allah'a emanet."

CamScanner ile tarandı

"Bir bok yapamaz," dedi. Neyden bahsettiklerini anlayamıyordum. "Devam etmek istemezse kendi bilir ama artık bu *sadece* benim meselem değil," Birkaç saniye sessiz kaldı. "Görüntüleri aç, izleyelim."

Odaya geçtim, kapının önünden yüksek bir sesle, "Vural?" dedim uykulu bir ses tonuyla. "Çağlar mı geldi?"

"Geldi, görüntüleri izliyoruz. Hadi gel."

Merdivenden indim ama ayaklarım geri geri gidiyordu. Çağlar, "Komşunuzun kamera görüntülerini satın aldım," diye yanıtladı. "Akıllıymış, evden giremeyeceğini biliyormuş, yan komşunuzun bahçesinden bahçenize geçmiş."

"Ama kapılar kilitli olmalıydı," dedim Vural'ın yanına otururken. "Kapıyı açan kim?"

"Bu noktada sizin evin kayıtlarına geçtim."

Çağlar televizyon kumandasından bizim eve ait olan görüntüleri açtı. Gördüğüm şeyler karşısında dehşete düşerken dizlerim titremeye başladı. Ablam ve Emre, komşu bahçesine açılan demir kapının önündelerdi. Ablam birkaç dakika boyunca Emre'yle hararetli bir tartışma içine girdi. Emre pes etmiş gibi iki elini yukarı kaldırdı. Elinde ise anahtarlar vardı. Emre, ablamın gitmesini bekledikten sonra diğer evin bahçesine açılan demir kapıyı yarıya kadar araladı.

"Bundan sonraki görüntüler yok," diye yanıtladı Çağlar. "Silinmiş..." Yan eve ait olan görüntülere geçti. Az önce Çağlar'ın söylediği gibi *Tilki* denilen terörist, Emre'nin açtığı bahçe kapısından bizim bahçeye girmişti.

Sözcükler tükenmişti. Bu kadar kötülüğün içinde insan ne kadar temiz kalabilirdi? Mücadelenin diyalektiğinde, mücadele ettiğine benzemek vardı ve biz bu kadar kötülükle mücadele ederken nasıl tertemiz kalacağımızı bilmiyorduk.

Çağlar'ın elindeki kumandayı aldı, televizyonu kapattı. Ama zihnim kaydetmişti ve iki görüntü de gözlerimin önünden gitmiyordu. "İkisi de benim kardeşim," Titrek sesim bir cam oldu, sözcülerin altında parçalandı. "İnanmak da güçlük çekiyorum... Nasıl?"

"Zaaflar," dedi Vural. "İnsanların köşeli yanlarıdır. İnsan, zaafları kadar zayıftır. Bu dünyada zaafını gösterdiysen düşmanına, sonu kaçınılmaz; seni vuracağı ilk yer orasıdır. Tilki seni yavaş yavaş öldüreceğim derken bundan bahsediyordu."

Tilki beni gerçekten de söylediği gibi yavaş yavaş öldürüyordu.

Bu dünyadaki en büyük zaafınızın ne olduğunu hiç düşündünüz mü?

Bu dünyadaki en büyük zaafınızı birine itiraf ettiğinizde ya da ona fark ettirdiğinizde ne olacağını düşündünüz mü? Bir insana köşeli yanını göstermek, şarjörü dolu bir silahı eline verip tetiği çekmemesi için yalvarmaktan farksızdır.

CamScanner ile tarandı

18

MÜZİK KUTUSUNA SAKLANAN GEÇMİ

18 Temmuz 2002
Yazardan...

Nostaljik, atlıkarınca dönence müzik kutusunu çevirdi adam, gözyaşları yanaklarından süzülürken atlıkarınca dönmeye başladı.

"Bir enkaz bıraktın ardında," diye fısıldadı adam, ıslak kirpiklerinin arasından mezar taşına bakıyordu. "Bak, avuçlarımda tuttuğum kızımıza aldığımız ilk hediye. Ben seni bırakmak zorundaydım, kabul hem sana hem de kızımıza yaptığım en büyük kötülüktü. Söylesene Asena, ben bu kötülüğü yaptığım diye mi ölümle cezalandırdın beni?" Gözlerini kapattığında sevgilisinin yorgun bakışlarını hatırladı. "Artık sesini hatırlamıyorum," diye devam etti sözlerine. "Hepimizin hayatını mahvettim."

Kelebek Nar'ın annesi Asena'yı öldüren dedesiydi. *Annesinin babası.* Evli bir adamdan çocuğu olduğunu öğrendiğinde başlamıştı savaşı. *"Benim senden önce hiç derdim yoktu ki,"* dediğini anımsadı Kemal Mihmallı. *"Evimize geldin; gözlerimin içine baktın, o an anladım ben daha önce nefes almıyormuşum ki senin gözlerini görmeden, tenine karışmadan..."* Gözlerini kapattığında ve zihnindeki anıları karıştırdığında, artık unutmaya başladığını fark etti ve bu ihtimal, nefes almasını güçleştirdi. Canını en çok yakan geçmişe döndü. *"Gülüm,"* diye cevap verdiğini hatırladı. Adam, sevdiği kadının gülümsediği anı hatırladığında kalbinin acıdığını hissetti. *"Sana söyleyeceğim şeyler var. Ben..."* Genç kadın o kadar mutluydu ki söyleyeceği hiçbir şey bu mutluluğu yok edemezdi. Adamın sözlerini bitirmesini beklemeden, *"Ben hamileyim, Kemal,"* demişti ve dakikalarca beklediği tepkiyi alamadığı için gözyaşları içinde, *"Hamileyim diyorum, Kemal... Sevinmedin mi?"* diye tekrar etmişti.

Zihne travma olarak yerleşen geçmiş, ruha bıraktığı yaralardan ibarettir. İyi hatırlanan geçmişe özlem duyar insan, buruk bir tebessümle hatırlar. İnsan iki yerde yaşar; geçmişte ve bugün de. Bugünü yaşarken geçmişe özlem duyan iyileşemez. Yeni bir güne uyanırken zihnen geçmişte kalmak istemiyorsan iyileşmeyi dene. Ruha bıraktığı yaraları sev. Çünkü bilmelisin, *unutan iyileşir.*

"Çok sevinmiştim ama her şeyi berbat edeceğimi bildiğimden söyleyememiştim sana, bir kez daha umut vermemek için," dedi adam, müzik kutusu durdu ve yeniden başlattı. Geçmiş, müzik kutusundan çıkan sesle birlikte zihninde oynamaya devam etti.

CamScanner ile tarandı

"Evliyim ben, Asena."

Genç kadının gülüşü yavaşça soldu. "Ne demek? Ben... Anlayamadım? Sen... Ne demek istiyorsun? Şaka mı bunlar?"

"Salak mısın saf mısın? Uzatma. Bebeği aldırman gerekecek," diye yanıtladı adam onu, ses tonu ifadesizdi ve âşık olduğu kadının gözlerinin içine bakamıyordu. Bakarsa, dayanamayacağını biliyordu. "Çünkü sen ve ben, bir daha olmayacağız. Hayatımda gelip geçici bir hevestin, hep de öyle kalacaksın. Güvenmeseydin, inanmasaydın, sevmeseydin! Bitti!"

"Bana sözler verdin," dedi kadın gözyaşları içinde, kısık bir tonda. "Evlenecektik, dedin. Beni kullan-"

"Sana boş vaatler verdim," dedi sözünü keserek, güçlükle yutkundu adam. "Bundan sonra hayatında ben yokum," Çenesiyle bavulu işaret etti. "Bu bavulun içi para dolu. Yarın ilk uçakla Samsun'a gidecek, bebeği aldıracaksın. Orada kendine yeni bir hayat kur. Beni de unut. Ceylan ve kocası bu süreçte yanında olacak, birazdan seni almaya gelirler. Hem bu evden hem de babandan kurtulursun."

Kadının başka bir şey söylemesine izin vermeden evden ayrıldı. Genç kadın, şaşkınlık içinde adamın ardından bakakaldı. Söylediği cümleler kulaklarında yankılanırken dizlerinin üzerine çöktü. "Hiçbir güç bu bebeği benden almana izin vermeyecek," dedi, ağlamamak için direniyordu. "Bu böyle bitmedi, Kemal Mihmallı!"

Genç adam, aracında bekleyen adama baktı. Karısının babasına... Aracın camını indirdi. "Bir daha seni bu kahpenin yanında görürsem işler karışır," dedi, gözleri öfkeyle bakıyordu. "Yaptığın tüm pis işleri anlatır; teröre hizmet ettiğine dair verilen belgeleri, fotoğrafları, videoları... Her şeyi gözümü kırpmadan polise veririm! Karına dön."

"Bir gün hesaplaşacağız."

Adam güldü. "O bir gün hiçbir zaman gelmeyecek."

Nare Ahıskalı'dan...

Vural Emir Ahıskalı kendini bir dağa asmış. "Sen her şeyi kaldırırsın, öyle güçlü omuzların," var diye kandırmışlar çünkü. Bir gün düşse kimse elini uzatmaz ona, dikmez yaralarını, sesi bir çığ olur ama kimse duymaz onu. O da zaten kendini astığı dağı sevmiş; yalnızlığı, sessizliği, bundandır İstanbul'a katlanamaması, kalabalığı sevememesi. Yine de sığdıramadı kendini ne İstanbul'a ne de astığı dağa, saklandı kanatlarımın ardına.

Ama hiç bilmez mi insan, dağ kıpırdamaz sen hareket etmedikçe. Ama hiç bilmez mi insan, bir kelebeğin saklanacak en güvenli yeri kanatları değil, kalbidir.

Kalbime de sığmayacak kadar karşı her şeye. Sevgiye. Unutmadı ki Vural. "Hep yalnızım, ailem de yok evim de." diye düşündü, mesleğine sıkıca sarıldı. Unutsaydı iyileşirdi.

Zihnimde dönen düşünceler omzuma bırakılan hırka sayesinde hızla kay-

CamScanner ile tarandı

boldu. Görüntüleri izlemeden önce her şeyin böylesine altüst olacağından bi haberdim. Elimde bir güç olsa zamanı geriye alır ve hiç bilmemeyi seçerdim.

"Anılar, biz istediğimiz sürece zihnimizde yaşar ve ölümsüz kalır değil mi Vural? Beni buldun ve başladı savaşımız. İyi ki o gün... Beni bulan sen oldun."

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu kısık bir tonla. Birkaç saniye soluklandı. "Neden kaybolmamdan, hayatında hiç var olmamışım gibi devam etmekten korkuyorsun? *Korkmuyorum* deme bana, görebiliyorum, Nare. Artık aptalı oynayamam."

Bir süre gözlerine takılı kaldım. "Ben seni unutmak istemiyorum, kaybolup gitmeni de. Hayatımda hiç yokmuşsun, hiç de var olmamışsın gibi davranamam. Ben..."

"Sen?"

"Sensiz bir Nare nasıl olur, bilmek istemiyorum. Ben değil miydim geçmişi özleyen, geçmişi arayan kadın? Şimdi sadece Yüzbaşı Vural'ın Nare'si nasılsa, öyle devam edeyim istiyorum." Gözyaşlarım süzülürken titrek bir sesle konuşmamı sürdürdüm. "Kelebek Nar olmak çok yaralayıcı. Nare olmak baştan beri fiyasko. Bir rol biçtim kendime; o da senin Nare'n olmak..."

"Yalnızca bir rol olduğundan emin misin?" Gözleri üzerimdeydi ve dikkat kesilmişti. Bir eli cevap vermemi beklemeden yanağıma kaydı. Başparmağı tüy kadar hafif bir dokunuşla altdudağıma değdi, hafifçe bastırdı ve başparmağı alt dudağımda gitgel yapmaya başladı.

Kısık gözlerimin ardından ona bakmaya devam ettim. "Gerçek duygularınla hareket etmezsen hep yanılırsın. *Yaralanırsın.* Herkese yalan söyleyebilirsin Nare, *kendine bile ama bana değil.* Yalnızlık hissiyle boğuşmaktan kaçıyorsun; sevilmemekten korkuyorsun, sessiz olan hiçbir şeyi sevmiyorsun. Birkaç saat seni şu evde yalnız bıraksam, zihnindeki sesleri duymamak için açarsın televizyonu, basarsın son sesi. Ben böyle bir oyunun parçası olmak istemiyorum," Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kıstırdı. "Zihnindeki düşünceler yok olsun ve yalnızlık hissi unutulsun diye birkaç saatlik kuru gürültüden ibaret olmak istemiyorum."

"Kuralına göre oynamamız gerekiyor, öyle mi?" Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım. Sanki boğazımda görünmez bir tel vardı, ağlamamak için direnç sağlarken bir yandan da soluğumu kesiyordu. "O zaman ben de olmam Yüzbaşı Vural'ın Nare'si."

Sessiz kaldı. Usulca başımı salladım *anladım* dercesine. Onun dünyasında sahteliğe yer yoktu. "Madem dünyanda sahteliğe yer yok," Çenemle parmağındaki alyansı gösterdim. "Neden parmağında hâlâ?"

Yüzümüzü eşitlemek için eğildi. Bir eli masanın üzerindeyken diğer eli saçlarımı buldu ve hafifçe omzumdan geriye attı. "Ne söylersen söyle, *Nare Ahıskalı.* Bu yaşıma kadar hiçbir şeyin altında sahte imzamı atmadım, atmayacağım da."

Sıcak nefesi buz kesen yüzüme değiyordu ve bu his, midemin kasılmasına neden oldu. "Bir süre ablana bir şey belli etme, gözümüz Emre'nin üzerinde olacak çünkü. Hemen patlatamayız."

CamScanner ile tarandı

"Ablama böyle bir şeyi yakıştıramadığımı söylesem ne hissederdin?" *Söylemiş bulundun sanki ha, Nare?*

"Bu işte ablanın olduğunu düşünmüyorum," dedi Vural, perde ardında hesap ettikleri ve düşündükleri üzerineydi söyledikleri. "Ablan bu süreci yönetebilecek kadar zeki bir kadın değil," Dudaklarından derin bir nefes bıraktı. "Saf biraz, o anlamda."

"Emre bizi ona götürecek mi?"

"Emre'nin kapıyı açık bırakmasında bir gariplik var, belki bu garipliği ablan gördüğü için yanına gitti." Benim aksime ikisinin de hâl ve hareketlerini defalarca kez başa sarmış, pürdikkat izlemişti. Benim için ise bir defa izlemek yetmişti. "Emre'yi izlemeye devam edecekler."

"İzleyenler kim?"

"Onlarla tanışman imkânsız bir ihtimal," diye cevapladı. "Operasyondakiler."

"Operasyon uzadı dememiş miydin?"

"Bu konuda operasyona dâhil, fıstık. Tilki de bizi Mazin'e götürecek."

"Öldüğünde her şey bitecek mi?"

"Her şey bitecek mi bilmiyorum, bildiğim tek bir şey var; o gün geldiğinde Yüzbaşı Vural olmayacağım."

"Vaz mı geçeceksin?"

Şöminede yanan odunların çıtırtısı aramızdaki sessizliği kucakladı. Ahşap ayaklı sandalyeyi karşıma çekti ve oturdu. Bir eliyle kalbini gösterdi, "Yıllardır dinmek bilmeyen bir vicdan azabıyla yaşıyorum," Sanki gözlerimin önünde yeniden yaşıyordu o anları. Kalbine yakın tuttuğu bu anıları, geçmişte bırakmak zor olacaktı. "Bir dakika erken gelseydim, abimi yalnız bırakmasaydım gibi bir sürü ihtimal dönüyor yıllardır. Böyle olmasaydı nasıl olurdu diye düşündüğüm geceler bitmiyor hiç. Tüm bunlar bittiğinde, Mazin'i öldürdüğümde acım azalmayacak ya da abim gelmeyecek biliyorum ama başımı secdeye her koyduğumda *Allah'ım ne olur bu işi bitirmeden canımı alma* diye dua etmeyeceğim. Şükür namazıyla başladım bu mesleğin ilk gününe, bir şükür namazıyla da bitireceğim."

Buğulanan gözlerimi ondan kaçırdım. Geçmiş, gözlerimi kaçırdığım o yerde yakaladı beni. Bir arabanın içinde, kendime bile yabancı olduğum o gündeydim. Korku damarlarımda kol gezerken gözyaşlarım şu anki gibi yanaklarımdan akıyordu. Gözlerimi yumsam da kurtulamadım o andan. Bedenim boşlukta süzüldü, gözlerimi yabancı bir adam araladı ve gözleri, anılarımı kaybetmeden önce gördüğüm en son şey oldu. *Kurtuldum*, dediğimi hatırladım tam da bu an, buz mavi gözleri gördüğümde. Şimdi de *boğuluyordum* o gözlere her baktığımda anılarımla birlikte. Gözlerimden akan yaşı sildim, ona baktım ve bu kez zihnindeki geçmişe uzandım. Abisini kucakladığı anı hayal ettim, çaresizce çırpınışlarını, hiçbir şey yapamayışını.

Ne zordur sevdiğini ölüme bırakmak, kollarının arasındayken üstelik.

CamScanner ile tarandı

"Ağlama," dedi fısıltıyla. "Hiç bitmeyecek gibi geliyor, biliyorum ama bir gün bitecek."

"Sadece çok yoruldum." Hıçkırdım. "Bir kere sarılabilir miyim sana?"

"Bir daha sakın bana sarılabilir miyim diye sorma," dediğinde tüm duvarlarım yıkıldı sanki. "Bu kollarım seni kucaklamayacak ve göğsüm seni saklamayacaksa ne işe yarar ki?"

İkimiz de aynı anda oturduğumuz yerden kalktık. Vural, ona sarılmamı beklemeden bir elini belime kaydırdı ve bedenimi kendine çektikten sonra sıkıca sarıldı. Tüm geçmiş bu sarılmanın gölgesinde kaldı.

"Hem sana bir sürprizim var ama ağlamaya devam edersen öğrenemeyeceksin."

Güldüm. "Ağlamıyorum ki," diye mırıldandım. Vural bu sırada belimi sıkıca kavradı ve bedenimi yukarı doğru kaldırdı. Kalp atışlarım hızlandı çünkü bir bütün olmuştuk, göğsüm göğsüne değiyordu ve ayaklarım dizlerine denk gelmişti.

"Bak bana," dedi tuhaf, boğuk bir tonla. Gözlerimi gözlerinin içine sabitledim. "Zihnini saçma sapan düşüncelerden uzak tutacaksın. Anladın mı beni? Her konu için söylüyorum. Anlaştık mı?"

Bana sevimli bir şekilde emir mi veriyordu? *Saniyesinde anlaştık* der gibi onu onayladım. "Uslu kız," dediğinde gözyaşları içinde gülümsedim. "Alt katı görmedin hiç."

"Merdiven olduğunu fark etmiştim," dedim, saçma bir şekilde aynı pozisyonda konuşmaya devam ediyorduk. "Ama fırsat kalmadı ki." Göz ucuyla salona baktım. "Çağlar ne zaman döner?"

"Bok boğaz acıktığı için Cansu'ya gitti, bir daha yemek yaparken üç kişilik düşünecekmişiz."

Kirpiklerimdeki ıslaklığı temizledim. "O zaman o dönmeden göster bana alt katta ne olduğunu."

Gözleri çok kısa bir an dudaklarıma kaydı. "Hem indirsene sen beni," dedim.

"Gel de indir," dedi muzip bir edayla. "Bence indiremezsin."

Fesat düşünceler yok. Hayır, hayır, hayır, Nare. Fesat düşünceler yok.

"Yüzbaşı, sınırlar," diye mırıldandım. "İndir beni."

"Hay ben o sınırları..." diye başladı konuşmaya, sonunu getirmedi çünkü homurdandığı için sözcükler ağzının içinde kayboldu. Bedenimi zemine bıraktı. "Beni takip et, fıstıki fındıki."

Birlikte merdivenden aşağı kata indik. Üç oda vardı. İki oda karşılıklıyken diğer oda koridorun sonundaydı. Vural ilk odanın kapısını açtı.

"Burası spor odası," derken yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Şimdilik boş, diğer evden getireceğim eşyaları."

"Karamus'taki spor odan gibi burası da... Duvarları ses yalıtımlı."

"Sinir krizi geçirmek için geldiğinde kimse duymaz, fena mı?"

CamScanner ile tarandı

Parmak uçlarımda yükseldim ve omzuna hafifçe fiske attım. "Pislikspor, Yüzbaşı."

"O ne kız?"

"Sana yeni isimler tanımlıyorum."

"Başkalarının yanında böyle seslenirsen alırım façanı."

"İnsan karısıyla böyle konuşur mu? Ayıp."

"Başkalarının yanında *aşkım*, *sevgilim*, diye konuşmalısın fikrimce. Bence aşkımlı sevgilimli konuşman daha uygun."

"Fırsatçısın."

"Ne fırsatçılığı kız? Gerçek bir evlilikte böyle olur, o bakımdan."

"Bakarız."

Spor odasından çıktık. Vural diğer odanın boş olduğunu söyledi. Koridorun sonundaki odanın kapısının önünde durdu. "Gözlerini kapat, şov bu noktada."

İstediği gibi gözlerimi kapattım. Aynı saniyeler içinde kapıyı açtı. "Bakabilirsin," dedi. Gözlerimi araladığımda kalbim hızla çarptı. Başımı hafifçe ona çevirdiğimde, "Ağlamak yok," dedi.

Parlak siyah, tam kuyruklu piyanoyla karşı karşıyaydım. Bana... *Piyano odası yapmıştı.* "Özlemişsindir diye düşündüm."

"Uzun zaman oldu," dedim piyanoya doğru yürürken. "Unutmuş gibi hissediyorum."

"Parmakların tuşlara değsin, bak gör nasıl hatırlayacaksın."

"Ailemden gizli piyano dersi verdiğim bir çocuk vardı. İsmi..." Çok kısa bir an çıkaramadım, bu durum beni korkuttu ama sonrasında toparladığım için korku hatırlamamla kayboldu. "*Ömer.* Doğum günümde kekemeliği düzelsin diye dilek dilediğimi hatırlıyorum. Bir gün beni ona da götürür müsün?"

"Götürürüm," diye yanıtladı. "Yeter ki sen iste."

Piyanoya doğru ilerlerken kalbim göğsümü dövercesine atmaya devam ediyordu. Çok kısa bir an duraksadım ve onun gözlerinin içine baktım, gözleri cesaret vermek istercesine bana bakıyordu. İki kişilik piyano taburesine yerleşmeden önce, "Sen de yanıma otur, her zamanki gibi gücüm ol," dedim.

Vural da saniyeler içinde yanıma geldi. Parmak uçlarım tüy kadar hafif bir dokunuşla piyanonun tuşlarına değdi, zihnimde en sevdiğim parçanın notaları canlanmaya başladı ve notalar parmak uçlarımda hayat buldu. Gözlerimi yumdum ve tüm ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anladım. Zaman, bir su misali ayaklarımın altından kayarken kendimi sorgusuz sualsiz ilk kez bir yere ait kılabildim.

Dünya, Nare için piyano çalmaktan ibaretti. Bugün, tam da şu an bir kez daha anlamıştım. İlk kez piyano dersi aldığımda piyano hocam, *"İnsanlar yaşarken ruhunu zehirleyen bir varlıksa piyano çalmak, bu dünyanın aydınlık yanıdır. Buraya döndüğünde tüm kötülükleri kapı ardında bırakacak, sadece notaları duyacak ve yaşadığın ne varsa burada haykıracaksın." demişti.* Ne demek istediğini şu anda daha iyi anlayabiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Büyüleyiciydi." dediğinde bittiğini anladım. "Kaç yaşından beri çalıyorsun?"

"Çok küçük yaşlarda çalmaya başladım, ilk piyano dersi almaya başladığımda yedi yaşındaydım."

"Biliyor musun? Hafızandan silinse bile parmak uçlarından silinmezmiş."

"Yine de hatırlardım yani?"

"Hatırlardın."

"Peki, bu odada ses yalıtımı neden yok?" Bir eli ensesine kaydı, saçlarını karıştırdı. Israrlı bakışlarım yüzünde gezinmeye devam etti.

"Seni dinleme şerefinden kendimi mahrum bırakamazdım," dediğinde içimi bir heyecan bastı. Ellerimi saklayacak yer aradım, Vural da bunu fark etmişti ki tuşlarda duran ellerimi yakaladı.

"Sana eşlik etmek istiyorum."

Avucunun altındaki elimi çektim. "Elim, elinin üzerinde olmalı." Güçlükle yutkundum. Heyecandan kalbim titriyordu âdeta. Keskin nefes alışını duyduğumda gergin bir his çöktü. Zihnime kayıtlı notalar onun da parmaklarını yönlendirmemle hüzünlü bir melodiye dönüştü. Gergin his yavaşça kaybolurken dudaklarımda derin bir gülümsemeye yol açtı, gülümsememi bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Hüzünlü melodiyle son bulduğunda başımı hafifçe çevirdim ve Vural'a yan bir bakış attım, çok kısa bir an dudaklarında buruk bir gülümseme yeşerdiğini fark ettim.

Piyanonun kapağını kapattım ve oturduğum yerden kalktım. "Senden bir şey iste-" Bakışlarından ötürü sustum çünkü *iste, Nare* der gibi bakıyordu. "Yalnız uyumaktan korkuyorum," Ağzını açmadan önce uyardım. "Sakın dalga geçme."

"Koltukta uyurum artık."

"Yok, o anlamda demedim."

"Nare..."

"Yani ben uyurum koltukta anlamında dedim. Yani boynun tutulmasın, ben her yerde uyuyabilirim, yerimi yadırgamam hiç."

"Tamam o zaman, fıstık," diye karşılık verdi. "Hadi uyuyalım. Yarın yoğun bir gün olacak."

Odaya geçtiğimizde yatağın sol tarafındaki koltuğa temiz çarşaf serdim, diğer odadan Vural'ın yastığını aldım. Vural odasına geçti ve pijamalarını giyindi, bu sırada ben de pijamalarımı giyinmiştim. Vural'ın altında mavi renk, kareli bir pijama varken üzerine beyaz bir tişört geçirmişti. Benim ise üzerimde yeşil renk, üstü düğmeli bir pijama vardı.

Vural koltuğa geçti. Yüzüm yüzüne dönüktü. Başucuma bırakılan, babamın hediyesine baktım. Küçüklüğümden kalan bir hatıraydı, en az kelebek kolyem ve bebeğim kadar önemliydi. Uzandım, alt kısımdan çevirdim ve atlıkarıncaların şarkıyla birlikte hareket etmesini sağladım. Beyaz ışığın gölgesinde hareket etmeye devam ederken bakışlarımı yeniden Vural'a çevirdim.

CamScanner ile tarandı

"Benim için önemlisin, Nare." Ani itirafı karşısında afalladım. "İyi geceler."

"İyi geceler, Yüzbaşı."

Uykudan sıyrıldığımda gördüğüm ilk şey Yüzbaşı oldu. Bir eli yüzünün altında, derin bir uykudaydı. Yüz ifadesini ilk kez bu kadar sakin görüyordum. Onu böyle izlemek yerine kalkıp kahvaltı hazırlayabilirdim ama şu an... *Manzaram her şeyden daha önemli ve güzeldi.*

"Günaydın, izlemek güzel miydi?"

Tabii onun bir asker olduğunu her zaman unutuyordum. "Gözüm dalmış, misafir getireceğim," diye yanıtladım. "Yeni evlilerin evine hemen misafir mi gelirmiş ya?"

"Yeni mi evliyiz?" Yattığı koltuğa baktı. "Hiç öyle durmuyoruz da."

"Şakacı seni, yine yaptın günlük şakanı."

"Kahvaltı hazırladın mı?"

"Tabii ki. Ayaklarını yıkamak için su bile hazırladım."

"Şakacı seni, yine yaptın günlük şakanı."

Göz devirdim. "Ne zaman operasyona dâhil olacağım? Bana kendimi korumam için eğitim vereceğini söylemiştin. O eğitimden sonra katılabilir miyim?" diye sordum. "Uyumadan önce çok düşündüm, eğer bana gerekli dersleri verirsen belki ben de-"

"Şaka yapıyorsun herhâlde," diyerek sözümü kesti. "Böyle bir şey asla mümkün olamaz. Operasyondaki bu iş için ağır eğitimlerden geçmiş insanlar, sana vereceğim eğitimi sadece kendini korumaya yönelik olur ki bunu zaten yapmayı düşünüyorum ama henüz erken çünkü her ne kadar bileğin ve ayağın iyileşmiş gözükse de ağır bir darbe aldığında yeniden sarmak zorunda kalabiliriz."

"Peki, operasyondaki insanlarla hiçbir zaman tanışamayacak mıyım?"

"Operasyon gizliliği diye bir durum var, bu durumdan ötürü tanışamayacaksın çünkü operasyondaki insanlar da birbirlerini tanımıyorlar."

"Peki, operasyon ortaya çıktığında mesleğiniz tehlikeye girmeyecek mi?"

"Bu operasyondan etkilenmeyecek sadece tek bir kişi var, diğerleri de bu yola girdiyse mesleklerini gözden çıkarmış anlamına gelir."

Anladım dercesine aşağı yukarı başımı salladım. "Ölen iki sivilin ailesine ulaşıldı mı?" Aklıma gelen soruları peş peşe sıralıyordum. O da bundan gayet memnun gibi duruyordu.

Ses tonu keyifsizdi. "Ulaşıldı."

"Bir daha öyle bir şey yaşanmadı?"

"Karamus'a döndüğüm gün yaşanacak, bunu bildiğim için içimden dönmek gelmiyor," dediğinde kalbimin üzerine ağır bir darbe almış gibi sarsıldım, aldığım soluk göğsümü sıkıştırdı.

"O insanların çocuklara yardım etmekten başka suçu yoktu," dedim, hepsinin yüzünü hatırlayamıyordum, görüntüler kesik kesikti. "Kaç gün oldu,

CamScanner ile tarandı

hiçbir suçu olmayan masum insanlar hâlâ ellerinde. Onlar için hiçbir şey yapamıyoruz."

"Sürekli olarak gittikleri yerleri değiştiriyorlar, içlerine birkaç kişinin karıştırılmasının da oldukça farkındalar..." Uzandığı yataktan kalktı. "Bu yüzden hiçbir şey yapamıyoruz. Bu durum benim de canımı çok sıkıyor ama inan bana, elimden geleni zamanı geldiğinde fazlasıyla yapıyor olacağım."

Hayır, hayır, şu an ciddi bir konu üzerine konuşuyoruz, Nare. Saçma sapan bir şekilde uyandığında ne kadar yakışıklı olduğunu düşünemezsin. Aptallık etme.

"Kahvaltı üç kişilik olacak, değil mi?" diyerek konuyu değiştirdim. Bu konuyu ne zaman açsam canım yanıyordu ve kaçmak istiyordum. *Bildiğim, yaşadığım her şeyden...*

"Maalesef hiç kişilik," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Hazırlan, seni Cansu'ya bırakacağım. Çağlar'ın yanına gitmem lazım."

"Kırıcısın, kocacığım. Oysaki ilk kahvaltımızı beraber yapacağız sanıyordum."

"Sen bakıyorum da bayağı alıştın bu evlilik işine... Kocacığım falan... Ağzına da yakışıyor, daha neler yakışır bir izin versen..." Öldürücü bakışlarımdan ötürü susmak zorunda kaldı ve çabucak konuyu değiştirdi. "Bugün hava bayağı iyi," dedi. "Balım'a söz vermiştim seni ilk boşluğumda gezmeye götüreceğim diye. Lunaparka gideriz diyorum."

"Olur," dedim. Bu sırada kapı çaldı. "Birini mi bekliyordun?"

Vural olumsuz anlamda başını salladı. "Sen böyle gelme, üzerini değiş," dedi ve kapıyı açmak için alt kata indi. Dolaptan üzerime bir bluz, bir jean geçirdiğim gibi saçlarımı düzelttim ve aceleyle aşağı kata indim.

"Siz gelmeyince biz gelelim dedik, amca," diye bıcır bıcır konuşan Balım'ı gördüğümde adımlarımı yavaşlattım. "Nare, kahvaltı hazırlamadın mı?"

"Şimdi hazırlamak için geçiyordum ama öncesinde elimi yüzümü yıkayacağım, Balım."

"Nare değil, Balım. Yenge diyeceksin."

"Annem de bu konuda anlaşmıştık aslında," diye cevapladı. "Amca, Süreyya Öğretmen'im de senin sevgilindi, ona da mı yenge demeliyim?"

Süreyya Öğretmen'i mi? Vural'ın eski sevgilisi, Balım'ın anaokulu öğretmeni miydi?

"Onu neden karıştırıyorsun ki? Ne alaka? Sevgili ne ya? Nereden öğreniyorsun bu lafları?" diye yükseldi Vural. "Bazen konuşman gerekeni bilmiyorsun, Balım. Sen ne demek istediğimi anlayacak kadar akıllı bir çocuksun, bu tavırlarına hemen bir son ver."

Balım dudaklarını büzdü. "Amca, ben kötü bir şey söylemedim ki."

"Mutfağa geç," dedi kucağından indirdiğinde. "Ve az önce söylediklerini annene tek tek anlat. Ne demek istediğimi o sana anlatır."

Balım bana oldukça kötü bir bakış atarak yanımızdan ayrıldı.

"Nare," dedi Vural ama konuşmasına izin vermeden, "Hiçbir açıklamaya

CamScanner ile tarandı

gerek yok," dedim, sesimi ve bakışlarımı içimde uyanan öfkeye karşı yumuşak tutmaya çalışmak güçtü. Ona sırtımı döndüğümde ağlamamak için verdiğim savaş boğazımı yaktı. Koşa koşa yukarı çıktım, banyoya geçtim ve hırsla yüzüme su çarpmaya başladım.

"Kendine gel, Nare," dedim iki elimi de lavaboya yaslayarak ama dikişli elime dikkat etmeyi de ihmal etmeden. "Seni ne ilgilendirir ki? İsterse gider görüşür." Ama görüşmez ki. Sadık olacağım dedi. Balım'ı okuldan almaya her gittiğinde... Onu da mı görüyordu? Belki de bakışıyorlardı? *Sıktır git Nare ya,* dedim kendi kendime. *Kafada kurma seviyesini iyice abarttın.*

Banyodan çıktım, alt kata indim ve mutfağa geçtim. Cansu, "İyi misin? Yüzün kireç kesmiş," dediğinde dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

"İyi uyuyamadım," dedim. "Kahvaltı yaparsam kendime gelirim."

Vural kahvaltı hazırlayana dek ortalıkta gözükmedi. Her şey bittiğinde Cansu'nun karşısına geçtim. Bu sırada, "Afiyet olsun," diyen Vural'ın sesini duydum. Omzumun üzerinden ona baktım, kapı eşiğinde durmuş bizi izliyordu. "Ufak bir işim var, tahmin ediyorum ki birkaç saate biter. Sonrasında lunaparka gideriz."

"Ben biraz kötüyüm, gelemeyebilirim," diye cevapladım onu. "Evde kalıp dinleneceğim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Nare, bir gelsene."

Oturduğum sandalyeden kalktım, yüzüme bir perde misali dökülen o tuhaf hissin izlerini yok etmeye çalıştım.

"Bir sorun mu var?"

"Hiçbir sorun yok, yorgunum ve gelmek istemiyorum," dedim tekdüze bir tonla.

"Balım'ın söylediğine mi takıldın? Nare, ben de bilmiyordum... Senin için İstanbul'a döndüğümde öğrendim."

Senin için İstanbul'a döndüğümde... "O kadın benim için bir sorun teşkil edemez, hiçbir zaman," dedim net ve keskin bir tavırla. "Bu yüzden için rahat olsun."

"Sorun yok o hâlde," dedi ama sesimdeki soğukluğu hissettirebildiğimden emindim, yüzü böylesine düşemezdi diğer türlü. "Birkaç saate dönerim. Dış kapıyı açmadan eve giremezler, ne olur ne olmaz, biri çalsa ve o kişiyi kameradan görsen bile sakın açma."

"Tamam, görüşürüz."

"Nare," dedi mırıltıyla. "Emin misin?"

"Görüşürüz, Yüzbaşı," dedim ve onu ardımda bırakarak mutfağa döndüm. Acıkmıştım sonuçta, daha önemli meselelerim vardı, açım. Yemek yemeliydim. *Sakinim, evet, evet.*

Balım çizgi film izlesin diye ona televizyon açtım ve sonrasında Cansu'yla mutfağı toparladık, bulaşık işinin tamamen bitmesinin ardından Cansu ikimize de sade bir Türk kahvesi yaptı.

CamScanner ile tarandı

"İyi anlaşıyorsunuz, beklediğimden de iyi," diyerek söze girdi Cansu. "Vural, göründüğü kadar sakin bir karaktere sahip değil."

"Delirdiği ana sahip olmadım hiç," dedim kahvemi yudumladıktan sonra. "Umarım da olmam."

"Görevinin getirdiği birtakım zorluklar ve şartlar da var tabii, o yüzden de böyle aslında."

"Vural'ı çok iyi tanıdığını düşünüyorum," Bundan sonra söylemek için kıvrandığım şey içimi kemiriyordu. Onu gün yüzüne çıkarıp çıkarmama konusunda endişeliydim. "Beni yanlış anlamazsan... Bir şey sorabilir miyim?" Sonuçta Cansu, ikimizin de ne tür şartlarda evlendiğini ve beraber olduğunu biliyordu.

Cansu gayet rahat bir tavırla, "İstediğini sorabilirsin, lütfen çekinme," dedi.

"Süreyya ve Vural," Hayır, ikisinin ismini yan yana anmak bile neden irrite edebiliyordu ki beni? Bu ne saçma bir histi? "Yakın zamanlarda herhangi bir muhabbetleri oldu mu?"

"Sana yalan söyleyemem, evet, bir geçmişleri var ve biraz çalkantılıydı. Vural, Süreyya'ya çok şans verdi ama hiçbir zaman kıymetini bilemedi, kıymetini bildiğinde de Vural zaten ondan gitmişti. Uzun bir süre ilişkisi olmadığını biliyorum, eğer olsaydı az çok tavırlarından anlardım. Seni rahatsız eden durumu da anlayabiliyorum ama bu konuda *Vural'a güvenmelisin* çünkü Süreyya'yı ayrıldıkları günden sonra hiçbir zaman istemedi."

"Anladım, teşekkür ederim," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım çünkü Cansu anlattıkça içimdeki merak duygusu kabarıyordu. "Cansu, canını acıtmak değil amacım ama... Ömer Halis'le Vural'ın kardeşliği nasıldı?"

Cansu'nun yüz hatlarına derin bir gülümseme yerleşti.

"Ömer'den bahsetmek canımı yakmıyor bilhassa ondan bahsetmeyi hep çok seviyordum, hep de çok seviyorum... Dünyada görüp görebileceğin en iyi abi kardeş ilişkisine sahiplerdi. Ömer büyüktü güya ama sanki Vural onun abisiydi. Küçükken Ömer, ne zaman bir yerlere ailecek gitseler, *"Aileden uzaklaşalım oyun oynayalım"* dermiş, sonra da saklanıp Vural'ı korkuturmuş. Ömer öldüğünde Vural yine o şakalardan birisi sandı, kendini öyle inandırdı. Hatta birkaç gün boyunca, *abim şaka yapıyor, bir yerlerden çıkıp gelip beni yine korkutacak,* diyordu. Zaman geçtikçe o da öyle olmadığını gördü... Ömer, *sen evlatlıksın der,* dururmuş, Vural'ı ağlatırmış hep. Vural da küçüklük fotoğraflarından kendini bulur, *asıl sen evlatlıksın, baksana bana hiç benzemiyorsun,* dermiş. Ne zaman havuza gitseler Ömer hep Vural'ı boğmaya çalışırmış, büyüdüklerinde bile bu böyleydi. Buğra ilk kazandığı maaşla abisini gömlek almış, tabii Ömer'de öyle; ilk kazandığı parayla Vural'ı meyhaneye götürmüş. Eve döndüklerinde zil zurna sarhoşmuş ikisi de, Kemal babam bunları görmüş, bir güzel azar çekmiş. Bir gün anlatsın sana, Vural. O daha iyi, komik anlatır. Ömer'in yokluğu bize çok ağır geldi çünkü çok neşeli, konuşkan, huzur veren bir insandı; bir gün bile Vural'a karşı ağır konuşmamış, incitmemiş, ne zaman düşse hep

CamScanner ile tarandı

yanında olurdu çünkü kardeşlik onun için *fedakârlık* demekti. Vural, Ömer öldükten sonra çok sessizleşti, içine kapandı, ne zaman bir köşebaşında yakalasam, ne zaman yalnız görsem gözleri hep dolu doluydu. Bir gün ona neden Balım'ı hiç görmeye gelmediğini, sevmediğini sordum çünkü ne zaman Balım'a baksa abisini görüyormuş, ne zaman bizdeyken kapı çalsa abisi gelecekmiş gibi hissediyormuş. O günden sonra üzerine hiç gitmedim; aslında bir nevi o günden sonra bizim aramızdaki bağ daha da kuvvetlendi çünkü Vural'ın yargılanmaya değil, dinlenmeye ihtiyacı vardı ve etrafındaki hiç kimse onu dinlemedi, dinlese bile anlamadı. Sizin konularınıza çok fazla dâhil olmamaya çalışıyorum ama şunu söylemeden de geçemeyeceğim; sana bakarken çok uzun zamandır görmediğim bir hissi gördüm gözlerinde, bunu bilmek ister misin?"

Anlattıklarını sindirmeye çalışıyordum. Dudaklarımı açıp, *bilmek istiyorum,* diyemedim, Cansu da beni anladı ve hiç çekinmeden gördüğü hissi dile getirdi.

"Kaybetme korkusu."

Güçlükle yutkundum. Sanki sözcükler bir ateş oldu, içimi yaktı. Hislerim karmakarışık bir hâldeydi. Afalladığımı fark eden Cansu, üzerime gitmemeyi seçti, az önce söylediklerini sindirebilmem ve özellikle son söylediğini sindirebilmem için. "Balım'a bakayım," diyerek yanımdan uzaklaştı.

Kalbimdeki o tuhaf his gittikçe büyüyordu ve bilirsiniz, ormana düşen bir parça ateş onu yok etmeye de yetebilirdi. *Aşk denilen o garip his, kalbe bir ateş gibi düştüğünde benliğini yok eder,* diye okumuştum bir dergide. Hayatında kıskançlık kelimesinin yanından bile geçmeyen ben, bugün ilk kez onunla akraba olduğumu hissettim. Acılarımı, sevinçlerimi, kızgınlığımı, hissettiğim ne varsa ilk önce kendimle paylaşırdım ama kıskançlık öyle yakıcı bir hismiş ki insan bunu kendiyle bile paylaşamıyormuş. *Paylaşamadığımda anladım.*

Vural ve Süreyya'nın aynı cümlede isimlerini kullanmak bile beni rahatsız etmişken ikisini yan yana görme ihtimali bile iğrenç hissettiriyordu. İkisinin fotoğrafını gördüğüm ilk anki hislerimden daha yoğun ve yorucu bir hisle boğuşuyordum ve bu durum hiç iyi bir şey değildi... Boşanmak için evlendiğim adamı geçmişindeki insandan kıskanmam hiç normal değildi.

Cansu geri döndüğünde, kendime yaptığım itiraf sayesinde dağılan yüz ifademi anında toparladım ve az önceki konuşma bana hiçbir şey hissettirmemiş gibi davranmaya çalıştım.

Vural yaklaşık iki saat sonra Çağlar'la birlikte geri döndü. Cansu'yla ben de bu sırada akşam yemeği hazırladık ve bugün hava güzel olduğu için lunaparka yemekten sonra gitmeye karar verdik. Cansu ve Çağlar salondaydı, Balım ise uyuyordu, ben de mutfak masasını hazırlıyordum.

"Nare?"

Omzumun üzerinden Vural'a baktım. "Efendim?" diye cevapladım tekdüze bir tonla.

CamScanner ile tarandı

"Niye bu kadar gerginsin?"

Sorusunu duymazlıktan geldim. "Ne yaptınız? Keşke bana da bir şeyler anlatsan. Her olayı yaşayan benim ama sadece yaşarken varım, sonrasında yokum."

"Ne bu agresif tavırların?" diye yükseldi o da bana. "Derdin ne senin kızım?"

"İstediğin gibi cevaplar alamayınca nasıl da ormandan kaçmış bir ayı gibi konuşuyorsun."

"Ben bir şey mi yaptım sana? Balım o lafı söylediğinden beri değişiksin, farkındasın!" Buz mavi gözleri öfkeyle parladı. "Ne dönüyor kafanda, anlatsana bana?"

"Benim kafamda hiçbir şey dönmüyor, bence sen kendi kendine kurmuşsun kurduğun şeye de inanmışsın. Sabahki olayla bu tavırlarım hiçbir alakası yok, sana gayet normal davranıyorum."

"Nare, sen de ben de bana nasıl davrandığını biliyoruz."

"Tekrar söylüyorum, sabahki olayla hiçbir alakası yok, ben gayet normalim ve iyiyim, tamam mı?"

"Öyle olsun. Bugün Emre'den hiçbir olay çıkmadı, ben buraya gelene kadar da yalıdaydı. Kamera kayıtlarına baktım, plakasız bir araçla gelmiş; araç bayağı lüks, kiralık olup olmadığını sordum, kiralık değil. Arabanın fotoğraflarının gelmesini bekliyorum, sana da göstereceğim belki bir yerden hatırlarsın, bilmiyorum, gör işte... Madem söyleniyorsun bu kadar."

"Tamam."

Ona cevap verdiğim ses tonum yine hoşuna gitmemiş olacaktı ki ters bir bakış attı. "Balım'ı uyandırayım."

Vural, Balım'ı uyandırmak için mutfaktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra bana seslendi ve odaya gelmem gerektiğini söyledi. Sesi oldukça öfkeli olduğu için alelacele mutfaktan çıktım ve yukarı kata geçtim. Odanın kapı eşiğine geldiğimde Balım'ın üzgün gözlerle amcasını izlediğini gördüm; bakışlarım bu kez Vural'a kaydı, elinde ikiye ayrılmış olan müzik kutusunu gördüğümde güçlükle yutkundum. *Babamın hediye aldığı müzik kutusu ikiye ayrılmıştı...*

"Balım, bunu nasıl yaptığını bize açıklar mısın?"

"Yenge," dedi üzgün bir sesle başı eğik ayaklarını izlerken. "Amcama onu benim kırmadığımı söylüyorum ama bana inanmıyor, ben uyandığımda kırık bir şekilde başucumdaydı; yenge gerçekten ben yapmadım. Kırmadım."

"Ben inanıyorum sana. Hem kırsan ne olacak? Senden önemli değil, yengecim," dedim gülümseyerek. "Hadi sen aşağı in, annene ve Çağlar abine yemeğin hazır olduğunu söyle. Biz de birazdan geliyoruz," Balım yanımızdan ayrıldığında konuşmamı sürdürdüm. "Çocuğu ne kadar korkuttuysan oynarken kırdığını bile söyleyemiyor; tamam, o kırmamış gibi davran. Çok da önemli bir şey değil."

"Seni daha çok sevmesini isterken bu yaptığı kıskançlıktan başka bir şey değil... İş, eşyana zarar vermeye kadar gitti, beni çok şaşırtıyor."

CamScanner ile tarandı

"O daha çocuk, kıskanması çok normal çünkü seni baba yerine koyuyor. Benimle arkadaş olmanı bile zor hazmetmişken birdenbire bu evlilik olayı onu fark etmesek de yaraladı, alışması için biraz zaman ver. Hadi onu bırak, yemeğe inelim. Belki sonra yapıştırmayı deneriz."

"Kırıldıktan sonra bazı şeyler eskisi gibi olmaz, yapıştırsak bile mutlaka belli olur," diye yanıtladı beni.

"Hiç yapıştırmamaktan, paramparça bırakmaktan iyidir."

Lunaparka gitmek için yola çıktığımızda saat yedi buçuktu. Çağlar bir işi olduğunu bu yüzden yanımıza birkaç saat geç geleceğini söyledi. Vural oldukça düşünceli bir ifadeyle araç sürerken Balım da çok sessizdi. Bu gerginliğin benim yüzümden oluştuğunu bilmek rahatsız ediciydi. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordum ama içimde duyduğum o tuhaf his buna izin vermiyordu. Süreyya hakkında hiçbir şey düşünmediğini biliyordum peki bunu bilmeme rağmen beni hâlâ bu kadar rahatsız eden şey neydi?

Süreyya hakkında bir şeyler düşünmüş de olabilirdi, biz boşandıktan sonra onunla barışma ihtimali de olabilirdi, beni bu kadar rahatsız etmemesi gerekiyordu. Ama işte sorun burada başlıyordu. Beni rahatsız eden şeyler vardı ve yüzüme yansıtıyordum. Cansu havadaki gerginliğin, olayların farkındaydı ve dıştan bir göz olarak benden daha iyi analiz edebiliyordu. Cansu'nun söylediği son şey sürekli zihninde dönüyordu. *Kaybetme korkusu.* Bu evliliğin amacını, ne için evlendiğimizi biliyordum... Peki, neyden korkuyordum? İkimizde *evet* derken aslında bir gün boşanacağımızı biliyorduk. Beni neyin korkuttuğunu bulmak istiyordum, belki de kendime itiraf etmeye korkuyordum.

Cansu artık bu sessizliğe katlanamadığını ifade eder gibi, "Ne bu hâliniz? Gören de sanır ki cenazemiz var oraya gidiyoruz. Hayır, yani bu suratla lunaparka eğlenmeye gidiyorsanız bence sizde problem var," dedi.

"Problem yok," diye konuştu Yüzbaşı gergin bir tonla. "Üstelik gergin değilim, konuşsanız konuşurum."

"Bu gergin olmadığın hâlin mi?"

"Evet, beğenemedin mi?"

"Beğenemedim."

"Sürekli kavga etmek için mi evlendiniz?" diyerek sessizliğini bozdu Balım. "Arkadaşken daha iyi anlaşıyordunuz."

"Tecrübe olsun işte, amcacığım. Evleneceğin insanı iyi tanıyacakmışsın."

Sana inanamıyorum dercesine baktım ona. "Zorla evlendirildin de haberimiz mi yok?" diye sordu Cansu.

"Aynen öyle, iyi dedin onu," diye karşılık verdim.

"Zorla evlenmedim işte. Keşke bunu Nare de anlasaydı..." dedi göz ucuyla bana baktı, sonrasında yeniden dikkatini yola verdi. Son konuşması bu oldu çünkü ona cevap vermedim. Üzerimdeki bu gerginliğin hemen gitmesi gerekiyordu. Vural lunaparkın girişine aracı park etti. Cansu ve Balım bizden önce

CamScanner ile tarandı

davranarak içeri girdiler; bu sanırım *aranızdaki durumu halledin ve gelin demek* oluyordu.

Vural el frenini çektikten sonra bana doğru döndü. "Problemin ne olduğunu anlayamıyorum, bir şey var ama bana söylemiyorsun. Bu şekilde anlaşamayız. Konuşarak anlaştığım Nare'yi özlettin bana."

"Problemin ne olduğunu bilsem ben de ona göre şey yapacağım."

Güldü. "Dalga geçiyorsun benimle," Sesi yumuşacıktı. "Hadi, fıstıki fındıki. Söyle bana, kıskandın mı sen biraz?"

"Hayır," dedim. "Sadece kim olursa olsun bir kadın, kocasının bir başka kadınla görüşmesini istemez. Hangi durumda olursak olalım bu bana doğru gelmedi."

"Nare... Süreyya'yla görüşmedim, görüşmeyeceğim de. Yaşandı ve bitti. Üstelik bu çok önceydi."

"Balım'ı okuldan almaya gittiğinde ya da en ufak bir sorunda yine görüşeceksin."

"Beraber görüşürüz. Nare, o kendi yolunda, ben de kendi yolumdayım. Anlaştık mı?"

Güçlükle kabullendim. "Anlaştık."

Araçtan indik. Cansu, Balım'a çoktan bilet almış ve çocuklar için yapılmış olan rengârenk ışıklı salıncağa bindirmişti. Balım bizi gördüğünde gülümseyerek el salladı. "Amca! Yenge! Siz de gelin!" Gözlerim çok kısa bir an lunaparkta gezindi. Normal bir kalabalık vardı.

"Amcanın cüssesi o salıncağa sığmaz, bal kız," dedim gülümseyerek. "Ama istersen atlıkarıncada eşlik edebilirim sana."

Bu sırada Vural'ın telefonunun melodisini duydum. Benden birkaç adım uzaklaştı, aramayı yanıtladı. Bakışlarımı ondan ayırdım, Balım'a çevirdim. Keyfi yerindeydi.

Cansu, "Sorun çözüldü galiba?" diye sorduğunda ona *evet* anlamında başımı salladım ve gülümsedim. "Bugün anlattıkların ve desteğin için teşekkür ederim."

"Her zaman buradayım, Nare."

Balım salıncaktan indikten sonra birlikte atlıkarıncaya bindik. Hemen bir önümdeki atlıkarıncadaydı. Vural hâlâ telefonla konuşuyordu ve sırtı bana dönük olduğundan yüz ifadesini göremiyordum.

"Nare, pamuk şekeri alalım mı?"

Atlıkarınca bir süre sonra yavaşça durdu. Balım, onu indirmem için beni bekledi. Birlikte oyun alanından çıktık ve biletlerin satıldığı yere doğru yürümeye başladık. Cansu, Vural'ın yanındaydı; çok kısa bir an gözlerimiz buluştuğunda sorgu dolu ifadesine karşılık işaret parmağımla pamuk şekerin satıldığı alanı gösterdim, o da karşılık olarak başını salladı. O sırada telefonum titredi. Cebimdeki telefonu çıkardım, *yabancı bir numaraydı*. Açıp açmama konusunda kararsız kaldım, sonrasında ise yanıtladım. Kalbimde tuhaf bir korku oluşmuştu ama Vural'a baktığımda geçti, sonuç olarak o buradaydı.

CamScanner ile tarandı

"Şu an yanımda kim var, biliyor musun?" Düşüncelerimin üzerine korku çöktü. *Arayan Tilki'ydi.* Balım'ın elini sıkıca kavradım, endişeyle etrafı izledim.

"Yanında değilim, korkma. Yüzbaşıyı endişelendirecek tek bir harekette bile bulunma yoksa hem yanındaki hem de yanımdaki tek bir kurşuna kurban gider. Üstelik... O güzel sarı saçlı kızı kanlar içinde görmek istemezsin değil mi?"

"Sendeki bu göt yanıklığı hiç bitmeyecek, ne acı," dedim, sabrım taşmıştı. "Sana nasıl bir travma yaşattıysam artık; hafızamı aldın, kaza yapmama sebep oldun, avucuma izini bıraktın ama yine de yetmedi. Yetmez! Hep daha fazlasını istiyorsun çünkü göt yanıklığın geçmedi. Merhem ister misin? Vural getirsin."

Böyle bir tepki beklemediğinin farkındaydım, afalladı, birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

"Eski, cazgır hâline dönmüşsün, ne yalan söyleyeyim hoşuma gitmedi değil... Çok kırıcısın ama tavşancık. Yanımda hâlâ kimin olduğunu sormadın," dedi sahte, üzüntülü bir ses tonuyla. "Ablan," dedi. "Sesini duymak ister misin? Yanında Yüzbaşı olmadan geleceksin ama. Çok uzak bir yerde değiliz üstelik. Çarpışan arabaların hemen arkasında seni bekliyor olacağım."

"Sen beni aptal mı sandın? Sana inanacağım ve yanına gelip ablamı kurtaracağım. Sen değil o yalıdan ablamı almak, bir halt edemezsin."

"Nare," dedi biri ama bu ses ablama ait değildi. *Emre'ydi.* "Buraya gelmen gerek."

Omuzlarım çöktü. Emre'nin sesini duymak tenimin ürpermesine sebep oldu. "Eğer gelmezsen yanındaki ufaklığa da yazık olacak," diye konuştu Tilki. "Karar senin."

"Balım, pamuk şekeri alacağım ama yanımda para yok," Onu tehlikeye atmak istemiyordum. "Amcandan para iste ve acilen çarpışan arabaların olduğu kısma gelmesi gerektiğini söyle."

"Nare, ne oluyor?" Yüzümdeki endişeyi silmeye, sesimdeki tedirginliği yok etmeye çalıştım ama başarısızdım.

"Sadece dediğimi yap, bal kız."

Balım, Vural'ın yanına ilerlerken aceleyle adımlarımı hemen karşımda duran çarpışan arabalı oyun alanına doğru yürümeye başladım. Emre'nin zihnimde dönen sesi bir toz bulutu oldu, hissettiğim endişeye karıştı. Hiç bitmeyecek miydi? Bu kâbus devam mı edecekti? Gittiğim her yere gelecek, beni izleyecek ve aileme zarar mı verecekti? Onu öldürme ihtimalim karşısında bile hep çok kötü hissetmiştim şu an ise tek isteğim onu öldürmekti, öldürsem bitecekti sanki.

Ayaklarım titreye titreye çarpışan arabalı oyun alanına geldim. Bunca insanın içinde Emre'ye ya da ablama ne yapabilir ki diye düşünürken elimi kalbimin üstüne yerleştirdim, nefesimi düzenlemeye çalıştım ve gözlerimi yavaşça yumdum. Korku damarlarımda kol gezerken direnci kaybetmemek adına kendimle bir savaşa girdim ve köşeyi döndüğümde oyun alanının duvarına yaslı bir şekilde beni bekliyor olan Emre'yi gördüm. Yalnızdı.

CamScanner ile tarandı

Alnında nokta nokta su taneciklen oluşmuştu. Yalnız olduğunu görür gör-mez adımlarımı hızlandırdım, yanına ulaştığımda yaralı olduğunu fark ettim. "Ne boklar karıştırıyorsunuz?" diye sordum. "Yaralanmışsın!"

"Bu adam kim, Nare?" diye sordu güçlükle. "Öncesinde senin onu çok iyi tanıdığından bahsetti ve arabanın içinde kurşunlar yağdırdı, sonra da beni buraya bırakıp seni aradı."

Bir elimi beline kaydırdım; yere oturdum ve başını dizime yasladım. "Ambulansı aramalıyız, o çeneni kes ve yaşamak için çaba göster."

"Nare, yemin ederim bu adamın kim olduğunu bilmiyorum, bana böyle davranma."

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyorsun demek... Canıma kasteden, düğün günü avucumu biçen, ölmem için elinden geleni ardına koymayan bu adamı sen düğün günü bahçe kapısından içeri aldın."

"Ne dediğini anlamıyorum," diye yanıtladı beni. Üzerimdeki trençkotu çıkardım, tişörtünü açtım ve gömleğimi bastırdım. "Ben bu adamı daha önce hayatımda görmedim."

"Diğer komşu yalının bahçe kapısını açmanı sana kim söyledi?"

"Baban," dediğinde güçlükle yutkundum. "Kemal amca kapının önünde basın olabilme ihtimaline karşı pasta için gelecek olan yardımcıların diğer yalı kapısından gireceğini, malzemelerin hepsinin o bahçeden taşınacağını söyledi. Hatta ablan da gördü, kapıyı niye açtığımı sordu, ben ona da söyledim."

Kafam iyice karışmıştı. Neyin doğru neyin yalan olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Etrafımızda dönen bu oyunda sürekli kandırılan kişi ben ya da etrafımdakiler oluyordu ve ne olursa olsun okların ucu bir şekilde hep babamı gösteriyordu. Daha fazla vakit kaybetmeden ambulansı aradım.

"Tamam," dedim yumuşak bir tonla. "Zorlama kendini. Ambulansı aradım, birazdan burada olacaklar."

"Ağlama, Nare," diyene kadar ağladığımın farkında bile değildim. "Ben kötülüğünü istemedim hiç."

"Seni kaçırdı mı? Bunu da söyle, sonra sus, tamam mı?"

"En son mutfağın eksiklerini almak için manava gitmiştim. Yanıma geldi, yol tarifi sordu... Gerisi yok. Gözlerimi açtığımda konuşmama bile fırsat vermeden susturucu silahla ateş etti ve senin, beni buradan alacağını söyledi. Az önce adamlarıyla birlikte yanımdaydı," Başıyla göz bandını işaret etti. "Bunu gözüme takıp kayboldu. Amacı beni evinizin önüne atmaktı ama sizi takip ediyor olan adamını aradı, lunaparka gideceğimizi söyledi."

Yanağından öptüm. "Konuşma," dedim. "Zorlama kendini."

"Nare," dedi güçlükle. "Annemi ne kadar çok seviyorsam seni de o kadar çok seviyorum. Ben istedim ki mutlu ol. Kalbini kırdıysam özür dilerim."

Bir kez daha yanağından öptüm. "Konuşma, ne olur," dedim yalvarırcasına. "Veda eder gibi konuşma böyle, ne olur."

CamScanner ile tarandı

Vural'ın endişe dolu gözlerini gördüğümde daha çok ağlamaya başladım. "Sen bana aklımı kaybettireceksin!" diye bağırdı. "Bir gün endişeden öldüreceksin! Aptal mısın kızım sen? Belayı çekme dedikçe sen belaya gidiyorsun!" Vural hiddetle bağırmaya devam ediyordu. "Delirteceksin lan beni! Niye bana haber vermeden kendini ateşe atıyorsun?"

"Lütfen acele edelim, çok kan kaybediyor," dedim gözyaşları içinde. "Hiçbir şey sandığımız gibi değil!"

"Ne oluyor burada?" diye sordu Vural gözleri şaşkınlıkla büyürken. "Bu sefer de piyon olarak Emre'yi mi seçti?"

"Unuttun mu? Beni yavaş yavaş öldüreceğini söylemişti zaten! Şimdi de intikamını almaya devam ediyor! Durmayacak, anladın mı? En sonunda beni gebertmeden durmayacak!" Ağzımda hissettiğim duyguların acı tadı vardı. Gözyaşlarımdan Emre'nin yüzünü zor seçebildim. Gözleri kapalıydı. "Nabzına bak, öldü mü? Kim bilir kaç dakikadır bu hâlde!"

Vural, "Tamam, sakin ol," diyerek soğukkanlılığını korumaya, öfkesini azaltmaya çalışıyordu. Eğildi ve Emre'nin nabzına baktı. İlk üç parmağını çekmeden donuk bir şekilde suratıma bakmaya devam ediyordu.

"Öldü mü?" diye sordum fısıltıyla. Vural aynı donuk bakışlarla bana bakmaya devam ederken, "Bir şey söyle!" diye bağırdım bu kez daha da hiddetle. İnsanlar etrafımıza toplanmaya başlamıştı. Eğer yanlış görmüyorsam hemen karşımdaki kız polisi aramıştı ve burada olup bitenleri anlatıyordu.

"Nabzı zayıf," dedi Vural en sonunda. Bu sırada ambulansın sesini duydum. "Birazdan burada olurlar. Nare, sakinleş... Ellerini sakın çekme."

Aramıza ölüm sessizliği çökerken yapabildiğim tek şey, yarasındaki elimi sabit bir şekilde tutmak oldu. Yaşadığım şok, hissettiğim korku gittikçe yayılıp büyürken, "Lütfen Emre, gitme," diyebildim. "Ben, Ceylan anneme nasıl anlatırım?"

Vural saçlarımı sevdi. "Sakin ol, hiçbir yere gitmeyecek, bak geldiler," dedi. Sağlık görevlileri ellerinde sedyeyle ambulanstan indi ve hızla bize doğru yürümeye başladılar. Sağlık görevlisi, "Elinizi yavaşça çekin, bundan sonrası bende," dedi, genç yaşlarda bir erkekti.

Kanlı elimle bir perde gibi yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Vural'ın yardımıyla ayağa kalktım. "Lütfen kurtarın onu," dedim ama sesim o kadar cılızdı ki ben bile duyamadım. "Emre, dayan!" Öfkeyle Vural'ın göğsüne vurmaya başladım. "Babamı öldüreceğim!" diye bağırdım. "Öldüreceğim onu!"

Ambulansın kapakları kapanmadan önce, "Hastanın ölüm saati 20.16" dedi birisi. "Biz gelmeden birkaç dakika önce vefat etmiş olmalı. Ailesine bilgi verin."

Yumruklarım havada kalırken duyduğum şey kalbime öyle bir darbe gibi indi ki nefesim kesildi. "Bahçe kapısını aralaması için emir veren kişi babammış," dedim, başımı kaldırdım ve Vural'ın buz mavisi gözlerine baktım. "Babam, en başından beri onlarla iş birliği içinde!" Yaşadığım şoku, korkuyu bir

CamScanner ile tarandı

kenara koyup bunları dile getirmek çok zordu benim için ama mecburdum. "Vural, Emre öldü mü şimdi?"

"Nare," dedi ama devamı gelmedi.

"Söyle," dedim, biliyordum ama sanki o söyleyince inanacaktım. "Söylesene! Göğsüne yumruk atacak gücüm kalmamıştı. "Yaşıyor demiştin! Yine öyle desene!"

"O öldü, Nare. Nabzına ilk baktığımda ölmüştü..."

CamScanner ile tarandı

19

ÖLÜMLE YAŞAM ARASINDA

Bir gün herkesi kaybedebilir insan; annen olur bu, baban olur, arkadaşın olur ve bazen de kardeşim dediğin insan. Ölümle yaşam arasındaki o ince ipte sevdiğini kucaklarken bulursun kendini. Küçücük kollarım nasıl sarardı Emre'yi, şimdi ise uzanmıyor ona. Bak, bu böyle bir dünya. *Kim sardı da bırakmadı sevdiğini, yaşattı bir ömür boyunca?*

Nare, diyorum kendi kendime. Bazı kaybedişler olur ve bu bir milattır insanın hayatında. Bazı insanlar çıkar hayatından; acımasızca alırlar onu senden, en kötüsü de sonu gelmeyeceğini bilirsin. Ben şimdi tüm sevdiklerimin başındayım, onları ne zaman *kollarımın arasında kaybedeceğim,* diye düşünüyorum. Çünkü öyle dedi bana. *Sevdiklerini elinden ala ala, yavaşça öldüreceğim seni.*

"Özür dilerim," diye fısıldadığımı ve sonra Vural'ın kolları arasında bilincimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Gözlerimi açtığımda Vural'ın kolları arasında değil, yumuşak bir yataktaydım. Zihnim bir süre yaşadıklarımı idrak edemedi, sonra bir perde gibi döküldü yaşananlar ve gözyaşlarım yavaşça süzülmeye başladı.

Duvardaki saate baktığımda gece yarısını çoktan geçtiğini gördüm. Kulaklarıma uğuldadı yabancı bir ses. *Ölüm saati yirmi on altı.* Emre gerçekten de ölmüştü. Hem de benim yüzümden. Annem beni doğurduğunda, emziremeyecek kadar hasta olduğundan dedem ve babaannem bulmuş Ceylan annemi. Emre'yi de kabullenmişler, evladımızdan ayırmayız sen ayırmazsan, demişler. Küçücük bir çocuktum, gözlerimi açtım, Emre'yi gördüm. Kendi abimi nasıl seviyorsam öyle sevdim onu. Kaçırılmadan ve tüm bunlar yaşanmadan önceki son anımız aklıma geldiğinde gözyaşlarım sicimle akmaya devam ediyordu.

Geri döndüğümde eski Nare değildim, o da biliyordu, çok ağır şeyler yaşamıştım ve yapayalnız kalmıştım. Birdenbire değişmemiştim ben, öncesi de vardı. Şu an kendimi yine çok yalnız ve çaresiz hissediyordum.

Uzandığım yataktan doğrulurken Vural'ın değil, ailemin evindeki odamda olduğumu fark ettim. Başucu lambamı izledim ve bir süre idrak etmeye çalıştım. Ağlamamı durduramıyordum. Yataktan kalktım ve çıplak ayaklarla yürüdüm, odadan çıktım. Asansöre bindiğimde boğulacakmış gibi hissediyordum. Saniyelik zaman dilimi saatler gibi geldi. Asansör salon katında durduğunda kapıyı açtım. Ceylan annemin ağlama sesini duyduğumda dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti döküldü. "Oğlum!" dedi feryat edercesine. "Yavrumu getirin bana..."

CamScanner ile tarandı

Karşısına çıkacak yüzüm yoktu. Asansöre tekrar döndüm; yalının dış kapısına açılan kata, bire bastım, gözyaşlarım akmaya devam ederken kapıdan çıktım ve çıplak ayaklarla ıslak zeminde yürümeye başladım. Yağmur yağmış olmalıydı. Havanın keskin soğuk kokusu burnuma dolarken sertçe yutkundum. Havuz başına geldiğimde gözlerimi yumdum; içim titriyordu ama yüreğim nasıl alevlerle dolu, nefes alamıyordum.

Bir adım daha attım ve kollarımı iki yana açarak havuzun dibine gömüldüm. Emre'yle son, güzel anımız burada olmuştu. *Nare Ahıskalı olma sanatı, kardeşinin ölümünü havuz içinde kabullen çünkü seni kimse kurtarmayacak.* Bir tek o gelirdi biliyorsun. Çeker alırdı seni, öncesinde olduğu gibi. Ama öldü. Artık gelemez. Gözlerimi sıkıca yumdum, dişlerimin birbirine çarpmasını umursamadan havuzun dibine daldım, gözlerimi usulca açtım; buğulu gözlerimin önünde soluk mavilik vardı, ağlamak istedim ama hıçkırıklar boğazıma düğümlendi, ağlayamadım.

Bugün, diye bağırdım. *Benim kardeşim öldü!*

Hiç kimse duymadı. *Ne olur, Emre. Geri dön.*

Bir insanı gördüğünüz son an, zihninize bırakılan fotoğrafıdır. Nasıl veda ederseniz öyle kalır, derler. Emre'yi son gördüğüm hâli canımın çok yanmasına neden oluyordu. Kollarımın arasında, gözleri yarı açık ve ellerimle yarısına baskı uyguluyordum.

Biri belime sarılıp bedenimi yukarı çekmeye çalıştığında kalbim hızla attı. Başım suyun içinden yüzeye çıktığında ağzımın içine dolan suyu tükürdüm, nefes nefese gözlerimi açtım. Karşımda Vural'ı gördüğümde Emre'nin gerçekten de öldüğünü kabullendim.

Öyle olmaz mıydı? Bir insanın mezar taşında yazan ismini görmeden kabul etmezdiniz öldüğünü. *Mezar taşında görmeme gerek kalmadı, Emre. Ben tam da şimdi anladım öldüğünü.* Sessizlik bir girdap gibi düşüncelerimi çekerken sessizce ağlamaya başladım ve yanağımı ıslak omzuna yasladım.

"Lütfen bana bu yaşadıklarımın bir kâbus olduğunu söyle," dedim, sesim o kadar kısıktı ki duyup duymadığından emin olamadım. "Emre öldü değil mi?"

"Şu an morgda, yarın gömülecek... Hayat budur, Nare," dediğinde güçlükle yutkundum. "Ne eksik ne fazla... Hayat budur."

"Çok acıdı canı, yanıma geldiğinde ne olduğunu anlamadım, büyük bir öfke vardı içimde. Sonra baktım, konuşamıyor bile, sesi kesik kesik. Yaralanmış meğerse. Kaç dakika öyle acı çekti, kurtulmayı bekledi, ona yalvardı bilmiyorum. İnsan kardeşinden şüphelenir mi? Babamın bir piyonuydu, suçsuzdu."

Vücudum titriyordu. "Sakinleş, fıstığım," dediğinde sesinin yumuşacık oluşu daha fazla ağlamama sebep oldu. "Önce buradan çıkacağız. Hava çok soğuk, hasta olmak istemezsin değil mi?"

"Nefes alamıyorum," dediğimde ıslak saçlarımı sevmeye başladı. Yanağımı daha çok omzuna yasladım. "Lütfen beni bırakma."

"Buradayım, Kelebek Nar," dedi. "Ben hep yanındayım."

CamScanner ile tarandı

Öyleydi. Ne zaman baksam soluma, oradaydı ve ne zaman düşsem tutuyordu kanatlarımdan, saklıyordu sinesine. Vural bedenimi havuz kenarına bıraktı. "Dik durabilecek misin?" diye sordu. Yalnızca aşağı yukarı başımı salladım. Havuz kenarına avuçlarını yaslayarak bedenini hızla yukarı çekti, sağ dizine destek vererek havuzdan çıktı. "Gel bakalım kucağıma."

Bir eli belime, diğer eli bacaklarıma kaydı ve bedenimi yerden kaldırdı. Yanağımı ıslak göğsüne yasladım.

"Doğum günümde kendimi bu havuzun içine atmıştım, Emre kurtarmıştı," diye açıkladım, kaçık olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Yine gelir, tüm bunlar bir rüya sandım ama değilmiş."

"Öldüğünü kabullenmenin zor olacağını biliyorum; sen de biliyorsun... Sadece kendine biraz zaman ver. İşler çok karıştı, çok kişiye sıçradı ve büyüdü. Artık durgun bir gölü izlemiyoruz; biri o göle taş attı, su hareketlendi ve bizi de içine çekti. Emre'nin son anlattıklarını babana söylememelisin. Nare, bunu söylemek güç, belki de zamanı doğru değil ama baban, sonunda idam urganını boynuna geçireceği bir yola girmiş. Emre'yi de kurban seçmiş."

"Artık emin miyiz?" diye sordum kısık bir sesle. "O adamın babamla iş birliği yaptığından emin miyiz?"

"Emre sana yalan söyler mi?"

"Görüntüleri izlediğimde bile inanmadım ki," diyerek gerçeği söyledim ona. "Ne ablama kondurabildim ne de ona. Vural, seninle evlenmemi hiç istemedi çünkü ona bu düşünceyi empoze eden de babamdı. Babam seni hiç istemiyorken birdenbire bu kadar değişip istemesinin sebebi de o adam. İbrenin ucu sence sana mı yoksa bana mı? Belki de... İkimize?"

"Emre'nin ölüm sebebini Ceylan teyze hariç herkes biliyor," diye yanıtladı beni. "Ablan, Emre'nin öldüğünü duyduğu ilk an haber verdi, saat gece yarısını çoktan geçmesine rağmen hâlâ gelmedi. Döndüğünde ise hastanedeydim yalanı uyduracak, biz de inanmış gibi yapacağız, Çağlar hastanede ve yalnız."

"Babam çıkarları uğruna herkesi satabilecek bir adammış meğerse," dedim, sesim sanki yere düştü ama çatlamadı bile. O kadar ruhsuzdum. "Kaç yaşında olursan ol, baban bile olsa tanıdığın yüz yabancı geliyor." Ağlamamak için yutkunmayı denedim ama başarısız kaldım, gözyaşlarım sicimle yanağımdan kayarken acı yumru gibi oturdu göğsüme.

Donuk bakışlarım bir süre boşluğu izledi. Ceylan annemin yanına gidecek cesaretim hâlâ yoktu. Vural yanımdaydı ama o da ne söyleyeceğini bilemediğimden susmayı tercih etmişti. Söyleyecek çok şey varken susmak ne kadar da yaralıyor insanı. Beklediğim tek bir şey vardı; ablamın ve babamın eve dönmesiydi. Babam eve döndüğünde nasıl sakin kalacağımı, ona hiçbir şey hissettirmeden etrafı kırıp dökmeden, gözlerinin içine baka baka hesap sormadan nasıl duracağımı bilmiyordum. Bir yanım tüm gerçekleri ile her şeyi ortaya dök diyordu diğer yanım ise sadece zamanı bekle. Beklemek kadar yorucu çok az şey vardı.

CamScanner ile tarandı

Bir süre sonra Ceylan annemin sesi de kayboldu. Uyumuş olmalıydı. Vural birkaç kez bahçeye çıktı, sigara içti ve geri döndü. Ben ise hâlâ oturduğun koltuktaydım, babamı bekliyordum sanki hesap sorabilecekmiş gibi.

"Uyumamak için direniyorsun," dedi Vural sakin bir tonla. Gözleri yüzümü inceliyordu. "Gözlerin kızarmış, başını kaldıramıyorsun."

"Ya bir şey olursa diye düşünmekten uyuyamıyorum. Beni seven herhangi birine, arkadaşlarım, ailem... Ya onlara bir şey olursa diye... Uyuyamıyorum. Başımı yastığa koyduğumda hiçbir şey düşünmeden uyuduğum geceleri özlüyorum."

"Şimdilik tek bir çaremiz var, biliyorsun."

"Ne kadar süre görmezden geleceğiz? Baksana, her görmezden geldiğimizde daha da büyüyor, durdurulamaz bir hâle dönüşüyor."

"Nare, elinde babanın o adamla görüştüğüne dair bir ispatın var mı? Yok. Emre'nin nasıl öldürüldüğünü gördük mü? Hayır. Elimizde sadece kulaktan dolma bilgiler var. Ailenin kim olduğunu araştırırken babanı araştırmadığımı mı düşünüyorsun? Öyleyse düşünmemelisin. Babanın tek bir kötü kaydı yok. Suç kaydı yok. Şikâyet ettin diyelim, polisler evden almaya bile gelmez, telefonla arar ve müsait olduğu bir zaman diliminde gelmesini söyler. Bir şekilde güvenilir adam rolünü kapmış, iyi de oynuyor. Daha net ve sağlam bilgiler, kayıtlar, görüntüler bulmamız lazım."

"Peki," demekle yetindim. Yerden göğe kadar haklı olduğunun farkındaydım. "Odaya çıkalım mı?" Yüzümün pancar gibi olmasına hiç lüzum yoktu. Sırası da değildi. Yalıdaydık ve ayrı ayrı odalarda uyuyamazdık. Odamda koltuk bile yoktu... *Aynı yatakta?* Yok daha neler!

Ağır ve yorgun adımlarla asansöre geçtik; o da benim gibiydi, bitkin görünüyordu. "Senin odada yatakta yok," dedi kısık bir sesle. "Yerde falan uyuyamam, Nare. Baştan söyleyeyim."

Güçlükle yutkundum. "Yerde uyuyacağını kim söyledi ki?" Gözlerinin parladığını, yüz hatlarına da azıcık şaşkınlığın yayıldığını hissettim. "Ben uyuyacağım."

"Adım neye çıkar seni yerde yatırsam, biliyor musun? Bir köşesinde sen bir köşesinde ben, kardeş kardeş uyuruz."

Tek kaşımı sorguyla yukarı doğru kaldırdım. "Yastıkta koyarız?"

"Olur. İdare ederiz işte bir gece. Sınırlar, fıstıki... Sakın namusuma laf getirme, şimdiden uyarayım. Bir gecelik kullanıp atamazsın, prensiplerim var."

İstemsizce gülümsedim ve derimi yırtmak istercesine atan kalbimin telaşlı kıpırtısını dindirmeye çalıştım. "Gülümsediğin için kendini kötü hissetme," dediğinde gözlerim anında buğulandı. "Emre için üzgünüm, Nare. Keşke kurtulabilseydi."

"Bir sonraki kişinin ablam olmayacağını nereden biliyoruz?"

Asansör kapısı biz harekete geçmeden açıldı ve ablamın solgun yüzünü gördüm. "Uyanmışsın," dedi yorgun bir sesle. "Biraz kestireyim dedim ama ol-

CamScanner ile tarandı

madı. Kahve içmek için mutfağa inecektim." Gözleri bir süre üstümü inceledi. "İkiniz aynı anda duş mu aldınız?" Ne söylediğini ve söylediği şeyin ne anlama geldiğini anladığında boğazını temizledi. "Yani saçlarınız karman çorman."

"Klorlu suyu yedik, ben odadayım," dedi ve Vural hızla yanımızdan uzaklaştı.

"Adli rapor ne zaman çıkacak?" diye sordum ablama.

"Yarına çıkmış olur," diye yanıtladı o da beni. "Aklım almıyor, Nare. Emre'ye kim zarar vermiş olabilir?" Ablama da hiçbir şey anlatamamıştım. Ceylan anne de hiçbir şey bilmiyordu. Annem de... Emre'nin hızlı aramalarımda numaramın olduğunu, bir şekilde etraftaki insanların bana ulaştığını söylemişti Vural. Otopside de kalp krizi yazacaklardı. Gerçek sonuç, hep biz de kalacaktı ama.

"Bilmiyorum."

"Elin nasıl oldu?"

"Bandajım ıslanmıştı, değiştirdik. Hâlâ aynı, kaşınmıyor bile," dedim. "Ceylan annem çok kötü."

"Burada kalmaz, döner," dediğinde kalbime bir şey saplandı. "Emre için kalıyordu... Ya köyüne döner ya da babaannemin evine ama artık burada kalmaz."

"Babam istemezse gitmez ki."

"Babamın ona gitmesi için izin vereceğini düşünüyorum..." Ben çıkarken bu sefer o asansöre geçti. Alt kata bastı ve kapılar kapanmadan önce sözlerine devam etti. "Evde her şey o kadar hızlı gelişiyor ve değişiyor ki olanlara şaşırma yetimi kaybettim."

Abimin odasının önünden geçerken adımlarım yavaşladı. Ani bir kararla kapısına ulaştım, kulpu indirdim. Odasına girdiğim an kokusuna duyduğum özlemle çarpıştım; gözlerimden bir damla yaş süzülürken, "Başımıza neler geldi, sen yoksun," diye fısıldadım, başucunda ben ve ablamın fotoğrafı vardı. "*Sakin ol, champ* demeni bile özledim; neredesin, kimlesin, hiç haber vermeyecek misin? Bir yol bul, dön bize." Uzun uzun fotoğrafını inceledim. "Seni çok özledim, Doruk. Seni çok özledim, abi."

"Doruk..." diye fısıldadı ardımdaki tanıdık ses. *Yüzbaşı.*

"Evlendiğimi duyduğunda ne diyeceğini çok merak ediyorum..."

"Nerede olduğunu hâlâ bilmiyorsun değil mi?"

Dudaklarım seğirdi. "İlk kez başımıza gelmiyor," dedim. "Ama ilk kez bu kadar uzun kayboldu. Benimle aynı gün kaybolmuş ortalıktan."

"Bir gün döneceğine eminim ama nasıl, ne şekil olur bilmiyorum."

Kaşlarımı sorguyla kaldırdım. "Bu ne demek?"

"Sadece tahmin, fındıki fıstıki," dedi. "Sen olmayınca oda çok soğuk geldi."

Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Bu tarz konuşmalarını duyduğumda mideme kramplar giriyormuş gibi hissediyorum ve bu his ne zaman ortaya çıksa kendimi hep onun gözlerine bakarken buluyor, gülümsüyor oluyorum. Şöyle bir gerçek vardı ki; Vural bana hep çok iyi hissettiriyordu. Kötü hissettiğim

CamScanner ile tarandı

zaman bile iyi hissetmem için elinden geleni yapıyordu ve ne olursa olsun en sonunda onun gözlerinin yansımasında kendimi gülümserken buluyordum.

"Sen çok tuhaf bir adamsın," dedim, ilk kez bu kadar açık konuşmayı tercih ediyordum belki de. "İyi hissetmem için elinden geleni yapıyorsun ve başarılısın da. Ne zaman kötü hissetsem karşıma geçiyor ve dünya bitmiş olabilir ama *ben hâlâ buradayım* dercesine bana bakıyorsun," Birkaç adım sonrasında sıcak nefesi yüzüme değecek kadar yakınlaştım ona. Hafifçe üzerime eğildi o da... Boy farkımız biraz fazlaydı ve o her ne kadar bundan hoşlanıyor gibi görünse de hoşlanmadığı zamanlar da oluyordu. Şu an olduğu gibi. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Asıl tuhaf olan sensin," dedi çenesiyle beni işaret ederek. "İlk önce avına kitlenmiş bir aslandın, sonra birden mır mır kediye döndün. Dengemi bozdun."

"Bu gece..." Sesim o kadar kısıktı ki ben bile duyup duymadığımdan emin değildim.

"Bu gece, ne?" diye sordu.

"Bazı sınırları ihlal edip beni kollarında uyutur musun? Söz veriyorum, hiç kızmayacağım sana. Hiç konuşmayacağım da. Günlerdir uykusuzum, belki biraz da olsa güzel kollarında uyurum."

Çok kısa bir an gözlerinin şaşkınlıkla parladığını gördüm. Birden güldüğünde ona *iyi misin deli* der gibi baktım.

Gülüşünü durduramayınca, "Sinirlerim bozuldu galiba," diyerek toparlamaya çalıştı. "İyi ki bu kez ağzımda çay falan yoktu yoksa istenmeyen durumlar yaşanabilirdi."

Babamın olayını hatırladım. *Babam gelsin seni istesin dedi,* diye mesaj atmıştım, bundan bahsediyordu. "Ne diyorsun?" diye sordum, yüzümün pancar gibi kızardığından emindim ama... Neden geri durmak istemediğimi de bilmiyordum. *Ah, hayır, gayet de biliyordum!*

Vural birkaç saniye boyunca sadece gözlerimin içine bakmakla yetindi. Sonrasında bakışları dudaklarıma kaydı ve bakışlarındaki yoğunluk, yüz hatlarıma dağılan gülümsemeyi silmek için yeterliydi.

Vakit kaybetmeden pijamalarımı kavradım ve onun için abimin dolabından çıkardığım, henüz giyilmemiş olan siyah, düz model pijamaları yatağın üzerinden alıp uzattım. "Ben banyoda giyineyim, sen de burada. Giyindiğinde seslenmen yeterli."

Seslenmesiyle beraber odaya geçtim. Mavi beyaz çizgili pijamamın sol tarafında küçük bir cep, cebin üstünde ise hemen bir kedi figürü vardı. Çok kısa bir pijamalarımla bakıp gülümsediğini hissettim ama o kadar silikti ki emin olamadım.

"Abin anlıyor malın iyisinden," dedi. "Tam da oldu. Bedenlerimiz aynı sanırım."

"Aslında değil," dedim doğruyu söyleyerek. "O senden daha zayıf, aranızda

CamScanner ile tarandı

ki boy santimi de fazla ama tuhaf bir şekilde pijamalarını birkaçı büyük beden. Abimin sıcaktan hoşlanmadığını bilmeseydim kat kat giyindiği için bu kadar büyük aldığını düşünürdüm."

Vural cevap vermemeyi seçerek bakışlarını kaçırdı ve her zaman uyuduğu tarafa geçti. "Araya yastık koyacak mısın?" diye sorduğunda moodum düştü. az önce söylediklerimi unutmuş muydu hemen? Zaten neden ona böyle bir teklifte bulunuyorsam? Cevap bile vermeden yatağın diğer tarafına geçtim, fazla olan yastığı aramıza koydum ve yorganın tamamını üzerime çektim.

"Ne oldu kız, sinirlendin mi?"

Cevap vermedim.

"Uyudun mu hemen?"

Yine cevap vermedim.

"Yorganı da üzerine çektin," diye sürdürdü konuşmasını. "Ayaklarımın yataktan dışarı çıkması yetmiyormuş gibi bir de yorgansız kaldım, iyi mi?"

"Adam olana çok bile!"

"Sen baksana bir bana," dediğinde yorganı kafama çektim. "Küstün mü kız?"

"Biraz sonra dayak yiyeceksin ama!" dedim sahte bir öfkeyle. Kızmaya çalışmakta boştu. Yüzbaşına kızamama gibi bir büyü vardı sanki, o da bana yapılmıştı.

"Fındıki fıstıki," dedi yorganı başımın üzerinden almaya çalışırken. "Vazgeçtim, *cacıkisin* sen artık. Böyle fındık fıstık mı olur?"

"Benim bir ismim var yahu!" dedim yine aynı sahte serzenişle. "Yok, *narcıki*."

Yorganı kafamdan çektiğinde saçlarım bir araya girmiş, karman çorman olmuştu. Uzun parmakları usulca yüzüme kaydı, yüzüme bir perde gibi inen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzünü yüzüme çok yakın bir noktada gördüğümde göğüs kafesime sıkışan nefesi düzenlemeye çalıştım. Hafifçe kaşlarını çatsa da yüz ifadesi alaylıydı. Yine tüm yakışıklılığını kullanıp aklımı karıştırmayı başarmıştı.

"Bir ismin var, evet," dedi sakince. "Kelebek Nar," Güçlükle yutkundum. "Seninle baştan başlamayı ne kadar çok isterdim, biliyor musun?" dediğinde buz kestim. Kirpiklerimi bile kırpmadan buz mavi gözlerini ve yansımamı izliyordum. Ona şaşkınca bakan ve ne diyeceğini bilemeyen ama kalbi heyecandan duracakmışçasına atan Kelebek Nar'ı. "Olanları unutmayı ve bambaşka bir şekilde tanışmayı. O zaman bu kadar yaralanmazdın, tüm bunları yaşamazdın."

"Ne yaşadıysak bir noktada birleştik," dedim sesimi bulabildiğimde. "Birleştiğimiz noktanın bir köşesinde sen, bir köşesinde ben... Birleştiğimiz noktada ellerimizi görebiliyorum. Yüzün de bana dönük."

"Çünkü ne olursa olsun hep sana dönük kalacak," dediğinde onu onaylarcasına baş salladım. Avucunu yanağıma yasladı, başparmağıyla yavaşça sevdi. "Gel buraya."

CamScanner ile tarandı

Kendi tarafına döndü, ayağıyla yastığı tekmeledi ve başımı göğsüne yasladı. "Böyle mi istiyordun?" dediğinde nefesim hızlandı. Bir eli belime kaydığında sanki kalbim durmuştu. "Yoksa böyle mi?" Dilini damağına vurup şaklattı. "Bence böyle değil." Boşta kalan eli saçlarıma kaydı ve usulca gezindi. "Bu nasıl? Saçlarınla oynanınca çok çabuk uykuya dalıyordun, unutmadım."

Başımı hafifçe yana eğdim, gözlerimi gözlerine kilitledim. Bakışlarım çok kısa bir an dudaklarına kaydı. *Onu öpmek istiyordum.* Ama her istediğimi yapamayacağımı biliyordum. Onu bir bahane bulup öpseydim ne olurdu ki? Gülümsememek için dudaklarımı dişledim ve iç sesimi duymazlıktan geldim. *Seni öptüğü gibi bir bahane mi yoksa? Hayır, hayır, öyle değil. Yanaklarından. Hayır, hayır, Nare. Saçma sapan şeyler düşünme.* Vural'a o gözle bakamazdım.

"Daha iyi misin?"

"Hiç iyi değilim," Doğruyu söyledim. "Her güne korkuyla uyanacağım için uyumak bile istemiyorum."

"Bir süre sessiz kalacak."

Gözlerimi yüzüne diktim. " Kendini sürekli hatırlatmaya çalışacak yani? Ara ara?"

"Yalnızca bana güven, onu bulacağız ve bu yaptığı her şeyin hesabını verecek."

"Hatırlıyor musun? Karamus'taki ilk günlerde bana sana güvenip güvenmediğimi sormuştun, ben de sana bilmiyorum demiştim. Artık biliyorum."

Hiç beklemediğim bir anda yanağımdaki sıcaklık yüzünden irkildim. Nefes alışverişim düzensizleşirken yanağımdaki öpücük hissi daha da büyüdü. Vural yanağımdan öpmüştü ve öpüşü tüy kadar hafif olmasına rağmen sarsıcı bir etki bırakmıştı.

"Ben hep buradayım, *kelebek nar*," Sesi o kadar kısıktı ki bir an doğru duyduğumdan emin olamadım. "Ve artık nereye bakarsan bak, hep oradayım," Belimdeki eli usulca saçlarıma kaydı. "Hadi düşünme artık," derken saçlarımla oynamaya başlamıştı. Gözlerimi yumdum. Mavi gözleri aklımdaydı. *Artık nereye bakarsan bak, hep oradayım.*

Kirpiklerimi araladığımda gözlerim Vural'ın yüzüne açıldı. *"Gözlerimi açtım da sen çıksan karşıma,"* cümlesi tam da burada anlam kazandı. Birbirimize sımsıkı sarılı bir şekilde duruyorduk ve yüz ifadesini ilk kez bu kadar sakin görüyordum. Vural derin bir uykudaydı. Bunu da ilk kez görüyordum. Yüz ifadesindeki dinginlik, istemsizce bana da huzur verdi. Şu an onu izlediğimi hissediyor muydu? Askerdi, her şeyi hissederdi. Öyle diyordu. "Vural," dedim yavaşça. Yüzünde tek bir mimik bile oynamadığında, gerçekten de onu izlediğimi hissetmediğinden emin oldum.

Kafamın içindeki uyarı sesine aldırmadan onu izlerken çok fazla yakınlaştım ama bunu gerçekten de farkında olmadan yaptım. Sonra hemen toparlamaya çalıştım; zor oldu ama yakınlaştığım gibi uzaklaşmasını da bildim çünkü ben

CamScanner ile tarandı

düşündüklerini mantık çerçevesine uyuyorsa yapan bir kızdım, ne zaman böyle umarsız hareket eder olmuştum? Ona yaklaşmam, rahatsız hissetmesine sebep olabilirdi. *Kes*, dedi iç sesim oldukça kaba bir dille. *Abartma, senden rahatsız olsa kollarına alır mı?*

Bedenimi kollarının arasından yavaşça çektim; dün gece ablamdan aldığım kıyafetleri dolaptan çıkardım, hızla bir duş aldım. Lacivert renk kumaş pantolon ve crop model beyaz bir gömlek giyindim. Saçlarımı kuruttuktan sonra odaya geçtim. Bu sırada Vural'ın balkonda telefonla konuştuğunu gördüm. Kısa bir süre sonra odaya döndü, odaya girer girmez bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Gözlerim mi şişmiş benim?"

"Fazla uyudun sanırım," dedim durgun bir tonda. "Ondan olmalı."

Vural bendeki durgunluğu fark etmiş olmalıydı ki, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Daha kötüyüm," diyerek doğruyu söyledim. Uyanmıştım ve gerçekler yüzüme tek tek çarpmıştı. Kalbimde bir ağrı vardı ne yaparsam yapayım geçmeyeceğini biliyordum. Babamın karşısına geçsem tüm bu olanların hesabını sorsam yine de geçmeyecekti, biliyordum. Zaten hesap sormak için babamın karşısına çıkamayacağımın da farkındaydım.

O ne yapar ne eder bir yolunu bulur, bu işten de sıyrılırdı. Geçerli sebepler sunardı, yolunu bulamadığını anladığında. Kendini haklı çıkarmayı severdi.

İnsanları bir noktada anlamak güçtür, hesabını sorduğunuz her yanlış için mutlaka geçerli bir sebepleri vardır. Onlara geçerli olan sebeplerin yanlış olduğunu anlatamazsın, gerçeği göstersen bile anlatamazsın çünkü en başında da söylediğim gibi *insanlar yalnızca çıkarlarını düşünen âciz varlıklardır.* Anlatamadığını değil anlamak istemediğini fark ettiğinde gitmesine izin verirsin. Çünkü hiç kimse gereğinden fazla anlayışı hak etmez.

"Acıkmadın mı? Dün akşam da hiçbir şey yemedin, gece de öyle. Sargını değiştirmişsin, neden benden yardım istemedin?"

"Bir an önce cenazeyi defnedip bir daha gelmemek üzere bu evden ve İstanbul'dan gidebilir miyiz?" Ciddi ses tonum ve bakışlarım yüzünden afalladığını gördüm. Birden beni de hayretler içerisinde bırakan sözcükler dökülüvermişti ağzımdan. "Neden bana öyle bakıyorsun? Gerçekten de gitmek istiyorum bir daha dönmemek üzere. Balım'ı özlediğimiz zaman gelir, görür ve sonra tekrar döneriz. Karamus'ta kendine yeni bir hayat kurmak istiyorum, olmadığın zamanlarda da burada olmak istemiyorum. Eğer kabul edersen oraya taşınalım, tüm bunlar bittiğinde ben de kendimi toparlamış olurum."

"Bu ani ve fevri bir şekilde aldığın karar, kendini tutamayıp babanla yüzleşmekten korktuğun için mi?"

"Artık akıl sağlığımı koruyacak gücü burada bulamadığım için. Tilki, nereye gitsek oraya gelmeyecek mi? Tamam, oraya dönelim, gelsin. Önünde sonunda yakayı ele verecek."

"Oraya döndüğümüzde gelecek olan tek şey, Tilki değil." Neyden bahset-

CamScanner ile tarandı

tiğini anladım. Kaçırılan sivillerin cesetlerinden bahsediyordu. Oraya döndüğümüzde bizi neyin beklediğini aslında ikimiz de biliyorduk. Ne yapacağımı bilmiyormuşçasına, dudaklarımın arasından derin bir nefes bıraktım.

"Söyle o zaman bana, ne yapacağız?" diye sordum. "Bir yol göster bana."

"Babanın aracı burada, sabaha karşı geldi. Aşağı indiğimizde hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranacaksın. Emre'nin ölümüyle ilgili hiçbir şey söylemeyeceksin. Baban nasıl kendine bir rol biçtiyse sen de onun gibi oyuna ayak uyduracaksın. Haklısın, uzaklaşmak istiyorsun ve yoruldun... Farkındayım ama metanetli ol. Olmak zorundasın. Bazen kazanmak için çok fazla kaybetmek gerekir."

"Çok fazla kaybettiğinde mi anladın?" diye sordum.

Adımları bana doğru yöneldi. Tam karşımda durduğunda kokusunu aldım; utanmasaydım derin bir iç çekerdim, *utandım*. Doğrusunu bilmek isterseniz başımı göğsüne yaslamamak için zor tuttum, saçlarımı okşasa geçerdi ama hâlâ nefes alıyorken bunu istemek bile utandırmalıydı. Ceylan annem dün ağlamaktan uyuyamıyorken benim Vural'a uyumak için yalvarmam beni utandırmalıydı.

"Hayır, kazandığımda anladım."

"Neyi kazandın?"

"Seni."

Yüzümü görmek için hafifçe geri çekilirken *seni* dedi ve başka bir şey söylememe izin vermeden banyoya geçti. Afallamış yüz ifademi görmek onu tatmış etmişçesine dudakları yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrılmıştı.

"Duş alıp geleceğim. Çağlar'a eşyalarımı getirmesini söyler misin?"

"Sensiz aşağı inmek istemiyorum," dedim. "Mesaj atarım."

"Nasıl istersen, fıstık."

Vural'ın kıyafetlerini getirmesi için Çağlar'a mesaj attım. Çağlar kıyafetleri getirdi, ben de banyo kapısını hafif aralayıp kirli sepetin üstüne koydum. Vural kısa bir süre sonra odaya girdi. Altına buz mavisi bir kot pantolon, üzerine ise beyaz bir gömlek geçirmişti. Bu süre zarfında hem duş almış hem de saçlarını yapmıştı. Parfümü tüm varlığıyla ben buradayım diye bağırırken iç çekmemek zordu.

"Çok mu güzel kokuyorum, kız? Aklın başından gitti sanki."

"Aynen, bak kalktı uçağım, gidiyor," dedim. "Kendini beğenmiş. Çok mu aradın bu parfümü? Zehirlenmeden çıksam iyi."

Yüzü düştü. "Ha ha! Çok komik. Komik birisin."

"Sen de kendini beğenmiş. Düş önüme de gidelim."

"Söylediklerimi unutma."

"Tamam," dedim.

Asansöre geçmek için odadan çıktık; asansör salon katında durduğunda ilk önce ben, daha sonra da Vural indi. Salona girdiğimizde, tüm kalabalığın içinde, her şeyden önce babamın gülerek bir şeyler anlatan tavrına şahit oldum ve

CamScanner ile tarandı

buna şahit olmak bacaklarımın titremesine neden oldu. Kaçırıldığım günden sonra eve geldiğim ilk an gözlerime bir perde gibi döküldü. Hissettiğim ne varsa canlı kanlı karşımda duruyordu, gerçekleri göstermek istiyordu... *Midemdeki basınç, göğsümün sıkışması... Beni de böyle unutmuşlardı değil mi?*

Babamın gülümseyen yüzü kalbime ucu sivri bir bıçağın saplanışı gibi saplandı. Kaçırıldıktan sonra eve döndüğümde yine birilerine gülümseyerek bir şeyler anlatıyor, partiliyorlardı. Hiç var olmamışım, kaybolmamışım gibi. Babamın gözleri, gözlerime değdiğinde dengem sarsıldı ve zemin, ayaklarımın bedenimi taşıyamadığı bir yer hâline dönüştü. Zihnimdeki düşüncelerin arasına telaşlı sesler karışırken midemdeki basınç beraberinde kusma isteğini de getirdi.

"Nare," dedi tanıdık bir ses. Tanıdık koku. Vural Emir Ahıskalı. *Kocam.* "Nare!"

Güçlü eller belimi kavradı ve yerle bütünleşmeme izin vermedi. Gözlerimden yaşlar süzülürken nefesim kesildi. "Nefes alamıyor!" diye bağırdı biri. Ablamdı. "Vural, Nare nefes alamıyor!" Ablam bunu sesli bir şekilde dile getirmeyene kadar haberim yoktu nefes alamadığımdan. Çünkü hiçbir şey hissedemiyordum. *Uyuşmaktan başka.*

"Sevgilim," dediğinde Vural, gözlerimi babamdan çektim ve ona baktım. "Nare, karım, ben buradayım..."

"Nare! Babacığım! Bir şey söyle!"

"Babanı buradan uzaklaştır," dedi Vural, ablama dönerek. "Dediğimi yap! Kimse toplanmasın, açılın! Nefes alamıyor, görmüyor musunuz? Sikeceğim yapacağınız işi!"

Etrafımdaki kalabalık hızla dağılırken ablam, Vural'ı dinledi ve babamı bakış açımdan uzaklaştırdı. "Fıstığım," dedi Vural sakin bir sesle. "Nare, bak bana. Gitti *o* gitti. Yok orada."

O söyleyene kadar, babamın *artık olmadığı yere* baktığımın da farkında değildim. "Kardeşim öldü benim," dedim güçlükle. "Sen nasıl gülüyorsun? Kardeşim öldü benim!" Ceylan annemin ağlayan sesini duyduğumda, "Kardeşim öldü benim!" diye bağırdım bir kez daha. "Ben nasıl uyumak için yalvardım sana?" Topuklarımı yere vurdum. "Sen nasıl izin verdin kollarında uyumama?"

"Kriz geçiriyor çünkü artık kaldıramıyor," dedi annem. "Allah kahretsin!"

Vural'ın elini sıktım. "Kardeşim öldü benim," dedim fısıltıyla. "O nasıl gülüyor, Yüzbaşı?" Yutkunamadım. "Kardeşim öldü benim. Ben nasıl uyudum senin kollarında?"

Babamla yeniden göz göze geldiğimde tüylerim ürperdi. Vural bana bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum ki. *Yaralayan anılar, yaraladıkları hâliyle sonsuza dek hafızaya kazınır,* demişti Emre bana, doğum günümün kutlanmadığı ve kendimi odaya kilitlediğim o günlerden birinde. *Kendine bunu yapma. Bırak, kutlamasınlar. Ben hep yanında olacağım ve birlikte üfleyeceğiz mumları.*

Hayır, artık üfleyemeyiz mumları. Çünkü karanlığımız o kadar büyük ki aydınlatmaz etrafı.

CamScanner ile tarandı

Vural'ın kolları arasında yirmi dört saat bile olmadan ikinci kez bilincim kaybettim ve buna sebep olan; hiçbir şey olmamış gibi gülmeye, yaşamaya devam eden, *baba* demeye utandığım bu adamdı.

Bazı insanlar ne yaparlarsa yapsınlar *baba* olamazlardı. Bazı insanlar *baba* olmamalıydı.

"Bu kadar uyuması normal mi Komutanım?"

"Ben ne bileyim, geri zekâlı? Doktor sakinleştirici yaptı, onun da etkisi olmalı."

"Tamam, Feriyanım. Neden bu kadar gerginsiniz? Yenge uyansın da ona *bir de bayıl istersen, Feriyanım* esprisi yapayım."

Başım çatlıyordu ama Çağlar'ın iyileştirici gibi gelen bozuk esprilerine gülmeden edemedim. "Ruh hastası," dedim kirpiklerimi araladığımda. "Başım çatlıyor, ne konuşuyorsun bağıra bağıra?"

"Günaydın, Feriyanım. Aman, maazallah ayağa kalkmayın. Bayılırsın falan. İlgi çekmek için her şeyi yapıyorsunuz. Benim olduğum yerde ilgi nasıl sana çekiliyor, onu da anlamıyorum ama?"

Etrafıma bakındım. Başucumda bitmiş bir serum vardı. "Güçsüz düşmüşsün," dedi Vural. "Daha iyi misin?"

"Cenaze... Gömüldü mü?" Vural evimize getirmişti beni. Daha iyi hissettiğim o yere. *Yuvaya.*

"Görmemen daha iyi bir seçenekti," dediğinde güçlükle yutkundum. *Onunla vedalaşamamıştım bile.* "Hem beklemek için zaman da yoktu. Üç saat önce gömüldü."

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken, "Gerçekten öldü değil mi?" diye sordum Vural'a. "Bu yaşadıklarımız kâbustan ibaret değil."

Derin bir sessizlik çökerken yapabildiğim tek şey, hiç durmayacakmışçasına yağıyor olan yağmuru izlemekti. Bir süre sadece bekledim. Vural sigara içmek için dışarı çıktığında sanki Çağlar bunu bekliyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Vural'ın ne hâlde olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu, sert bir tavırla ve nedenini anlayamadığım suçlayıcı bakışları bana yönelterek. Az önceki espritüel hâlinden eser yoktu.

"Yaşadıkların çok zor, seni anlıyorum ama bu kadar da kırılgan olma. Sen iyi ol diye saatlerdir nasıl bir mücadele verdiğini biliyor musun? Ayılıp bayılman işleri daha da çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramıyor. Babana karşı soğukkanlılığını korumalısın. Bir yıldır bu plana emek veriyoruz, her şeyin berbat olmasını istemezsin değil mi?"

"Her şey berbat olmasın diye evlendim ben zaten!" Sakin kalmalıydım. "Niye cevap veriyorum ki? Bir de senin saçmalıklarınla uğraşamayacağım," diyerek karşılık verdim Çağlar'a yattığım koltuktan kalkarken. "Ayılıp bayılmak... Yaşamayana," Tek kaşımı tehditkâr bir tavırla yukarı doğru kaldırdım. "Anlamayana söylemek ne kadar kolay. Kendime kahve yapacağım, döndüğümde *evimden* gitmiş ol."

CamScanner ile tarandı

Mutfağa geldiğimde sinirlerime hâkim olabilmek için birkaç dakika boyunca soluklandım. Çaptan kaynamış olan sıcak sudan aldım; *french press*'e ilk önce kahve, sonra da sıcak suyu ekledim. Kahve demlendikten sonra kupa bardağına koydum, mutfak masasına geçtim. Kısa bir süre sonra Vural, eşikte göründü. Yorgundu. Onun bitkin görüntüsü içimdeki suçluluk duygusunun kabarmasına neden oldu.

"Çağlar kalacağını söylüyordu ama gitti. Bahçeye çıktığımda bir şey mi oldu?"

Sırtımı sandalyeye yasladım ve kahvemden birkaç yudum aldım. "Bir şey olmadı," dedim. "Canı gitmek istemiş, gitmiş."

"Hiçbir şey yemeden kahve mi içiyorsun?"

"Sen neden beni düşünüyorsun ki?" Bu tavrımın sebebi Çağlar'ın cümleleriydi, biliyordum ama kendime engel de olamıyordum. "Sadece kâğıt üzerinde karın olan birini neden bu kadar düşünüyorsun?" Yavaşça nefes verdim. "Yalnızca kendini düşün, Yüzbaşı."

"Kendimi düşündüğüm için sana soruyorum," dediğinde dudaklarımı cevap vermek için araladım ama fırsat vermeden sözlerine devam etti. "Ayak bağı olmanı ikimiz de istemeyiz değil mi?"

Hiçbir zaman altta kalmazdı, biliyordum. "Kırılgan davranmamalıymışım," diyerek söze başladım. "Ayılıp bayılmak neymiş? Dik duracakmışım, başında yeterince dert varmış bir de ben dert oluyormuşum."

"Muşum?" Tek kaşı sorguyla havalandı. "Çağlar bu yüzden mi gitti?"

"Ona gitmesini ben söyledim, evet," diye karşılık verdim. "Ne kadar zor şeyler yaşadığımı bilmesine, görmesine rağmen hâlâ bana gelmiş başına iş açmam gerektiğini söylüyor. Hiç kimse benimle o şekilde konuşamaz, izin vermem."

"Nasıl konuştu ki seninle?"

"Vural, yeterince gerginim, gerginsin. Bence bu konuşmayı şu an yapmamalıyız."

"Ne söyledi sana, Nare?" diye sordu bir kez daha.

Onun gibi kaba bir sesle, *"Yaşadıkların çok zor, seni anlıyorum ama bu kadar da kırılgan olma. Sen iyi ol diye saatlerdir nasıl bir mücadele verdiğini biliyor musun? Ayılıp bayılman işleri daha da çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramıyor. Babana karşı soğukkanlılığını korumalısın. Bir yıldır bu plana emek veriyoruz, her şeyin berbat olmasını istemezsin değil mi?"* diyerek Çağlar'ı taklit ettim. "Feriyanım gibi ayılıp bayılma, derken ciddiymiş meğerse."

"Herkesin psikolojisi bozuk, onu da anla," dedi, az öncekine oranla ses tonu daha sakindi. "Benden başka kimsesi yok, Nare. Onu da anla."

Gözlerinin içine baktım. "Benim var mı peki?" diye sordum biraz bile çekinmeden. "Ne yaptığı belli olmayan, seviyor mu sevmiyor mu anlamadığım annem mi? Yoksa teröristin başında gelen babam mı? Babamın ne boklar karıştırdığından haberi olmayan ablam mı? Nerede olduğunu bilmediğimiz abim

CamScanner ile tarandı

mi? Benim yüzümden ölen Emre mi? Ceylan annem emzirdiği sütü haram etse hakkıdır şu saatten sonra. Kimim var benim senden başka? Madem onun kimsesi yok; neden evlendin, ailem oldun?" Islak kirpiklerimin arasından ona bakmaya devam ederken, "*Ailesi benim* demek kolaydı, değil mi?"

"Sana gelmişler, belli oldu," dedi Vural gergin bir tavırla. Neden sorularıma yanıt vermiyordu? "Ailen olmadığımı mı söyledim? Herkesin psikolojisi bozuk, hâlden anla dedim!"

"Bana değil, Çağlar'a söyleyeceksin sen onu. Kardeşim öldü benim! Beraberinde çocukluğumu da götürdü! Ben ne yaşıyorum farkında mısınız?"

"O da bana kıyamıyor, anlasana!" Elini saçına geçirdi. "Sakinleşince konuşuruz."

Oturduğum sandalyeden kalktım. Vural sırtını döndü ama sözlerim sayesinde bir adım atamadan kalakaldı. "Belki de buraya gelmekle büyük bir hata yaptım," Güçlükle yutkundum. "Bu evliliği mesleğini kurtarmak ve başımdaki belayı defetmek için yaptık. Engin Binbaşı'nı kandıracağımız bir durum kalmadı."

Vural, "Açık konuş," dediğinde nefes alamadım. "Bir yıldan önce boşanamayız. Bunu sana söyledim."

"Boşanalım demiyorum, bekleyeceğimi söylemiştim," Tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Ama aynı evde yaşamayalım. Evlendik diye birbirimizi görmek zorunda değiliz." *Çağlar haklıydı. Söylediği gibi Çağlar da kendince haklıydı.* O zaman giderdim ben de. Görmezdi.

Gözlerindeki öfke, derin bir hayal kırıklığına dönüştüğünde söylediğim her şeyi geri almak istedim. Özür dilemek ve sinirle ağzımdan çıktığını söylemek için dudaklarımı araladım ama Vural izin vermedi.

"Babanın evine dönemezsin; bu gece kal, yarın Cansu'ya bırakırım. Birkaç gün sonra da eve dönersin çünkü Karamus'a döneceğim, uzun bir süre yüzümü görmezsin böylece."

"Neden babamın evine dönemeyecekmişim?"

"Bir kere de söyleyeceğim, Nare. Anlayıp anlamamak sana kalmış ama iyiliğin için tek sefer de anlasan iyi edersin," dedi, onu ilk kez bu kadar öfkeli bakarken görmüyordum ama *ilk kez* bana bu kadar öfkeli bakarken görüyordum. "Karımın, babasının evinde işi yok. Karım, ben nerede istiyorsam orada kalacak. Anladın mı?"

Cevap vermemi beklemedi. Göz ucuyla bedenimi süzdükten sonra sırtını döndü. Sırtını döndüğü an akmaya hazır bir şekilde bekleyen gözlerimden yaşlar süzüldü. "Dolabıma göstermelik birkaç parça kıyafetini bırak. Geri kalan eşyalarını topla, yarın sabah seni Cansu'ya bırakacağım, Nare."

Konuşma bitmişti. Nare? *Fındık* yok. *Fıstık* da. *Kelebek* de. Tek bir şey var... *Nare.*

Mutfak kapısına doğru ilerledim; bahçe kapısını açtım, hızla yağan yağmurun altında arka bahçeye yürümeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Vural'ı da kaybetmiştim.

Sessizce ağlıyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadım her ne kadar beni duymadığını bilsem de. "Senden başka kimim kaldı?"

Çimenlere çıplak ayakla bastığım için şimdiden kirlenmişti. İki ayağımın da bedenimi kaldırmayacağını anladığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve bu kez hıçkırarak ağlamaya başladım. Gerçekler ağır geldiğinde kendiyle yüzleşir insan. Yalnızlığıyla, çaresizliğiyle. Gerçekler o kadar ağır ki kendimle yüzleşmemek için bu savaşı kaybediyordum.

Bir gecede hayatım değişmişti ve ben hiçbir şey için plan yapmamayı öğrenmiştim. Dizlerimin üzerinden kalktım ve sırtımın üstünden mutfak kapısına baktım. *Yoktu.* Güçlükle ayağa kalktım, dakikalar içinde zor da olsa mutfak kapısından odama geçtim. Sıcak suyu açtım, üzerimdeki her şeyi kirli sepetine attım ve su fıskiyesinin altına girdim.

Neyi kazandın, diye sormuştum ona bu sabah. *Seni,* demişti. Sağlıklı düşünemeden, fevri bir kararla çıkmıştı ağzımdan sözler. Yaralamıştım onu. Hem bana sarılsın hem de beni görmesin istiyordum. Bir zamanlar anlatacak ne çok şeyim vardı; en başta hayallerim. Şimdi kendimi bulamadığımdan hayallerim nerede, onu bile bilmiyorum.

Duştan çıktım, Vural'ın bekâr evine gittiğimde almış olduğu pijamaları giyinerek yatağa geçtim. Çok geçmeden kapım tıklatıldı. İçimde garip bir heyecan oluşurken, "Gel," dedim usulca.

"Sargını değiştirdin mi?" Sesinin yumuşaklığı, sorduğu sorunun kalbimde yarattığı etki aramızda süzüldü.

"Hayır," dedim sakince.

"Girebilir miyim?"

Biz dün gece sarılarak uyumuştuk ama şu an bir yabancıdan farkımız yoktu. Ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim. Yattığım yerden doğruldum; sırtımı yatak başlığına yasladıktan sonra başımı iki yana salladım. Vural elinde ilk yardım çantasıyla yanıma geldi, yatak kenarına oturdu.

"Saçlarını kurut."

"Özür dilerim," Başını kaldırdığında gözlerimiz birbirine tutundu, "Gitmek istemiyorum, Vural. Özür dilerim," diye devam ettirdim sözlerimi. "Ne söylediğimin ben de farkında değilim, zor bir süreçten geçiyorum, öyle şeyler söylemek istememiştim."

"Zor bir süreç geçirdiğini farkındayım; böyle olmasaydı da sana hep ılımlı gelmeye çalıştım ama anlayamıyorum, Nare... Ben seni bu evliliğe zorladım mı? Kolundan tuttum, nikâh dairesine mi getirdim? Defalarca kez sordum; istemiyorsan başka türlü yaparız, başka bir yol buluruz dedim. En başından beri ne söylediysem o. Hiçbir zaman gerçek olmayacak bu evlilik."

Aşağı yukarı başımı salladım. "Seni de kaybedemem," diye fısıldadım. "Lütfen gitmeme izin verme, Vural."

"Ama gidene dur denilmez, *çiçeğim*," Nare değil artık, *çiçeği*. "Bu konuda

CamScanner ile tarandı

anlaşalım, Nare. Bak bana, güzel gözlerini görmeme izin ver," Çenemi iki parmağının arasına kıstırdı. "Bir gün gitmek istersen, kal diyen *o* adam olmam."

"Gitmek istemiyorum."

Çenemi sevdi. "Hadi gel, sargını değiştirelim. Sonra..."

"Sonra ne?"

"Bu kez sen benim odama misafir ol."

"Tamam, koltukta yatarım."

"Bence aynı yatakta yatabiliriz," derken dili sürçmüştü; sertçe yutkunmuş ve gözlerini anında gözlerimden kaçırmıştı. "Ama öncesinde saçlarını kurula, *fıstığım*." Nare değil artık, *fıstığı*. "Yani dün gece iyi idare etmiştik sınırları... Sınırlar dâhilinde."

"Sınırlar dâhilinde," diyerek onayladım onu. "Karamus'a döndüğümüzde de mi öyle olacak?"

Gülümsedi. "Seni Karamus'a götüreceğimi nereden çıkardın?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne demek beni götürmeyeceksin?"

"Seni götürmeyeceğini demek, Karamus'a gelmiyorsun demek."

"Ama götüreceğini söylemiştin," dedim buruk bir tonda. "Böyle bir süreçte yalnız kalmam doğru değil."

"Ne yapmamı istiyorsun peki?" diye muzip bir edayla sorarken sargımı çoktan değiştirdiğini fark ettim.

"Ben de Karamus'a gelmek istiyorum."

"Yok, uğraşamam seninle. Yan çiziyorsun hep."

"Kırıcısın, Yüzbaşı."

Yüzündeki gülümseme daha da büyürken, "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sordu. Ona anlamadığıma dair bir bakış attım. "Yüzbaşı demekten."

"Hiç vazgeçmeyeceğim," dedim, bu sırada nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde birbirimize daha da yaklaşmıştık. Göz ucuyla dudaklarına baktım. "Biliyor musun? Ben de bir sırrın var."

Gözlerini dudaklarımdan çekmeden cevapladı. "Neymiş?"

"Magazinciler bizi çektiği için beni öptüğünü söylemiştin, yanlış hatırlamıyorum değil mi?"

Duraksadı. Az önce rahat bir şekilde *neymiş* diye cevap veren ağzı gerilmişti ve kaşlarının çatıklığı keskin bir şekilde gözler önündeydi. "Doğru hatırlıyorsun da bu konu nereden çıktı şimdi?" *Birbirimizin dudaklarına baktığımızdan!*

"Magazin yokmuş o gün orada," Kalbim göğüs kafesimin içinde güm güm atıyordu. "Haberi yayınlayan kişi cemiyetten bir tanıdığımdı. O söyledi... Bir sivil fotoğrafımızı çekip Twitter'a atmış, olay oradan yayılmış."

"Ne yani? Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?" *İma etmiyorum, Yüzbaşı. Beni isteyerek öptüğünü biliyorum.*

"Bilmem, söyledin mi? Kız falan da demedin. Üç erkek dedin. Onları gayet de tarif ettin."

"Hatırlamıyorum ne söylediğimi," Dudaklarının arasından sıkıntılı bir ne-

CamScanner ile tarandı

fes bırakırken yardım çantasını toparladı. "Boş versene, bitti, gitti. Hadi uyuyalım. Yarın erkenden Binbaşının yanına gideceğim."

"Karamus'a arabayla mı döneceğiz?"

"Hayır, fıstık. Uçakla. Orada da arabam var."

"Keşke benim arabayı da oraya götürme şansımız olsaydı."

"Bensiz bir yere gitmene izin veremem," dedi. "O yüzden üzülme burada kaldığı için."

Bir elini tutmam ve yataktan kalkmam için uzattı. "Yastığını almana gerek yok." Uzattığı elini kavradım, gücünü kullanarak yataktan kalktım.

"Neden? Ben olmadığım zamanlar kokumla uyumak için mi?"

Avucumun içindeki eli kaskatı kesildi. Şaka yapayım derken fazlaca ileri gitmiştim sanırım. "Şakacıktan şey yaptım..." Avucunun içindeki elimi tutarak bedenimi kendine doğru çekti. Hızımı kontrol edemediğim için göğsüm göğsüne çarptı. Bakışlarım yüzüne kaydığında dudaklarıma baktığını gördüm. Yanaklarım bir alev topuna dönerken kirpiklerimin arasından ona bakmaya devam ettim.

"Kokunun beni sakinleştirdiği doğru," Gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyor, sözleri ise yakıyordu. "O gün seni bilerek ve isteyerek öptüm, bu da doğru." Nabzım son sözlerinden ötürü o kadar hızlandı ki nefesimi sabit tutmak güçleşti. "Seni bir kez daha, korkmadan ve ne yalan söyleyeceğim diye düşünmeden bir kez daha öpmek istiyorum, bu da doğru."

Bir elim göğsüne kaydığında, göğsü daha da hızla kalkıp indi. "Yapma," diye fısıldadı elim omzuna kaydığında. "Nare?"

"Neden bana yalan söyledin?"

"Cesaretim yoktu," Boşta kalan eliyle saçlarımı kavradı. "Niye bu kadar güzel kokuyor ki bu saçlar?" diye sorduğunda nefesim kesildi. Duygu değişikliğimiz de aynı bizim gibi ikizler burcu olmalıydı. "Bir daha *gideceğim* diyecek misin?" Bakışları tehditkâr bir ifadeye bürünmüştü.

"Dersem ne olur?"

"Bir denesene," derken nefesi dudaklarımı yalpalıyordu. "*Gideceğim* desene."

Bir kaos meydanındaydım ve yürümem için yol veren kişi Vural'dı. "Ne olacağını söyle," dedim, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. "Kokumun kaldığı yastıkta mı uyuyacaksın?"

Bir eli belime kaydı ve boğuk bir şekilde güldü. "Çok sevdin sanırım, söyleyip duruyorsun," dediğinde yanaklarım yandı. "Çok mu istiyorsun kokunla uyumamı?" Saçlarımdaki eli bu kez alt dudağıma kaydı, başparmağını altdudağıma sürttü.

"Sen istiyorsun, ben değil," diyerek meydan okudum. "Gideceğim dersem ne olur, onu söyle bana."

"Gidemeyeceğini gösteririm sana."

"Gide-"

CamScanner ile tarandı

Vural cümlemi bitirmeme izin vermeden dudaklarını dudaklarımla kapattı. Alt dudağı, üst dudağımı ele geçirirken nefes nefese, "Gidemezsin," dedi ve dudakları yeniden dudaklarımı kavradı.

Bu... Gerçek miydi? Beni gerçekten de öpüyor muydu? *Yüzbaşı Vural, Kelebek Nar'ı öpüyor muydu?* Derin bir panik hissi bedenimi kaplarken omuzundaki parmaklarımı tenine sapladım.

Ve saniyeler sonunda ben de ona karşılık verdim. Rüya değildi. Biri gördü diye gerçekleştirilen bir öpücük hiç değildi. *Histi bu.*

Midemdeki kaos yeniden hareketlenirken alt dudağını kavradım ve kendime doğru çektim. Vural beni kendine doğru çekip öpücüğü derinleştirdiğinde çok kısa bir an nefessiz kaldım. Bileğimi kavrayışı demire döndü âdeta. Tutuşu içimde bir şeyleri daha da alevlendiriyordu ve tam da bu noktada durmamız gerektiğini biliyordum. Ben yatağın üzerindeydim, dizim kırık bir şekilde oturma pozisyonundaydım ve o yüzümüzü eşitlemek için eğilmişti. Belimdeki eliyle beni kendine doğru çekti ve göğsüm göğsüne daha da yaslandı. *Onu* tam da karnımda hissettiğim için durmamız gerekiyordu. *Yüzüne nasıl bakacaktım?* Yüzüne bakmadan öpücüğü kesmem gerekiyordu ama bu da mümkün değildi.

Ağzından minik bir inilti dökülürken hafifçe geri çekildi. "Bu öpücüğe bulacak bir bahanem yok, tokat geliyorsa söyle, kendimi hazırlayayım," dedi ama dudaklarımdan uzak kalamadığından, son bir kez daha dudaklarına esir etmek istercesine öptü. "Bir öpücükle bu hâle geldiğime inanamıyorum," der gibi bir şey söyledi, lafları ağzında gevelemişti.

Geri çekildiğinde boşluğa düşer gibi sendeledim. Gözlerimi açamadım. Yutkundum. Dudaklarımdaki tadını alabilmek için dilimi dudaklarımda gezdirdim ve bunu yapmak, yanaklarıma kan topladı.

"Gel buraya." Bir eli belime kaydı ve bedenimi kucağına aldı. Odasına geçti, yatağın sağ tarafına yatırdı. Sırtımı ona döndüm ve gözlerimi hâlâ açamadım. Bir eli usulca yanağımı sevdi. *Rahatla* demek oluyordu sanırım bu. *Kasma.*

"Unuttum, Nare," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Unuttum, fıstığım."

Sadece başımı sallamakla yetindim. "İyi geceler, Yüzbaşı."

Yatağın diğer tarafı çöktü. "İyi geceler, Kelebek Nar."

Gözlerimi açtığımda yatağın diğer tarafının boş olduğunu gördüm. Telefonumu aldım, ablamdan bir mesaj gelmişti.

Züleyha: *Emre'nin kalp krizi geçirerek öldüğü yalanını bana yediremezsin!*

Züleyha: *Gerçek raporları gördüm! Allah kahretsin!*

Züleyha: *Ceylan teyze bilmiyor ama hissediyor sanki. Ne zaman buraya geleceksin?*

Nare: *Ceylan annem bir süre daha öğrenemeyecek.*

Nare: *Eve gelmeyeceğim çünkü birkaç gün içinde Karamus'a döneceğiz.*

Züleyha: *Gitmeyecektin? Öyle söylemiştin? Babamın bundan haberi var mı?*

CamScanner ile tarandı

Nare: *Abla, ben evliyim artık.*

Züleyha: *Doğru, bir an unuttum.*

"Bütün manyaklar da beni buluyor," dedim.

Vural banyodan bornozuyla karşıma çıktığında gözlerimi nereye kaçıracağımı bilemedim; iki elimle gözlerimi kapattım. "Neden birdenbire böyle karşıma çıkıyorsun sen ya?"

"Burası benim odam."

"İnsan bir haber verir ama!"

"Utandın mı yoksa? E alışman lazım ama karıcığım, evliyiz biz," Tek gözümü açtım ve ona bakmamaya çalışarak odadan çıktım. "Nereye gidiyorsun, fındıki, fıstıki?"

Odaya geçtiğimde unutmak için kendime söz verdiğim her detay gözlerimin önünde canlandı. *"Gideceğim dersem ne olur, onu söyle bana,"* demiştim, değil mi? Bir de meydan okumuştum yani.

"Gidemeyeceğini gösteririm sana."

"Gide-"

Parmaklarım dudaklarıma kaydı. Midemdeki kelebekleri dizginleyememe sebebim olan adam, "Kahvaltıyı dışarı da mı yapsak?" diye sordu. "Yarım saate hazır olur musun?"

Yüzüne nasıl bakacağım, diye düşünen tarafıma göz devirdim. Unutmuş gibi yapmayacak mıydık? Evet, öyle yapacaktık. Benden ses alamayınca, "Nare?" diye seslendi tekrar. "İyi misin?"

"İ-İyiyim," dedim kekeleyerek. "Olur olur, yeriz yeriz."

Altıma buz mavisi kot bir pantolon, üzerime ise beyaz crop ve mavi renk, çizgili bir gömlek geçirdim. Saçlarımı topladıktan ve yüzüme hafif bir makyaj yaptıktan sonra trençkotumu giyindim ve arabada beklediğine dair mesaj atan Vural'ın yanına gitmek için evden çıktım. Bu sırada telefonumun ekranına operatörden bir bildirim mesajı düştü.

Ulaşmaya çalıştığınız 05****** numaralı kullanıcıya şu anda ulaşabilirsiniz.***

Abim, telefonunu açmıştı. Hızla numarasına bastım ve aradım. Aylar sonra ilk kez çalıyordu! Bir an da elim ayağım buz kesmiş, dengem sarsılmıştı. *Aradığınız kişi şu an da telefona cevap veremiyor.* Vural kornaya bastığında yerimden sıçradım. O kadar ki dalmıştım. Bahçe kapısından ilerlerken hâlâ aramaya devam ediyordum. Aramayı yanıtlamayacağını anladığımda, *"Emre öldü! Ben kaçırıldım, ölümden döndüm, rezil! Öldün mü? Umarım ölmüşsündür, abi! Sana abi demeye bile utanıyorum! Allah belanı versin!"* diye bir mesaj yazdım.

Araca geçtiğimde, "Bu ne sinir, bir şey mi oldu?" diye sordu Vural.

"Benim o şerefsiz abim var ya, açmış telefonunu! Ama bu kez de telefonlarıma bakmıyor!"

Yüzünde derin bir afallama gördüm ama şu an buna takılamayacak kadar öfkeliydim. "Nasıl yani?"

CamScanner ile tarandı

"Uzun zamandır hattı kapalıydı, sadece WhatsApp üzerinden iletişime geçip mesaj atıyordum. Hatta bu yüzden yurt dışında olduğunu düşünüyordum; şimdi hattı da açılmış, bilgilendirme mesajı geldi. Abim Türkiye'ye giriş yapmış ama bu kez de aramalarıma dönmüyor," Başıma gelenlerin birazını özet geçtim ona ve sonra mesajımı son kez kontrol edip gönderdim. "Gençleştim ya, bu kadar mı fark eder?"

"Her şeyi mi söyledin? Evlendiğimizi?"

"Yok," dedim, yüzüne bakamamam normal miydi? "O kadarına girmedim."

Derin bir nefes bıraktı. "Sen baksana bir bana," dediğinde, "Neden bakacakmışım ki?" diye karşılık verdim.

"Bakmıyor musun yoksa bakamıyor musun?"

"Hangi simitçiye gideceğiz?" diye sordum ona bakmadan.

Vural motoru çalıştırdı. "Öyle olsun."

Göz ucuyla ne giyindiğine baktım. Buz mavisi bir pantolon, beyaz bir tişört ve siyah bir ceket... Habersizce benzer kıyafetler giymiştik yani, öyle mi?

"Pek simit tarzı değil ama... Midpoint'e gidelim mi?"

"İstiklâl'deki?"

"Evet."

Yine ona bakmadan, başımı sallayarak onayladım. Bir saatin sonunda İstiklâl'deki Midpoint'e, Vural'ın teras bölümünde yer ayırttığı deniz manzaralı masaya geçtik. Vural iki kişilik kahvaltı söyledi. *Hâlâ ona bakamıyordum.*

"Deniz sana gözlerimi hatırlatmıyor mu?" diye sorduğunda güçlükle yutkundum. "Denize bakınca da gözlerime bakmış gibi olmuyor musun?" Bir ayağı, beyaz *converse*'lerime uzandı ve tek ayağım, iki ayağının kıskacına yakalandı. "Hatırlatmamı mı istiyorsun?"

Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, "Hayır," dedim. *Ne güzel gözleri var... Nare, odaklan.* "Hani unutacaktık?"

Parmağıyla çok hızlı bir şekilde dudaklarının üzerinden geçti. "Unutmam pek mümkün görünmüyor."

"Bu yaptığına ne derler, biliyor musun?"

"Ne derler?" diye karşılık verirken sesi keyifliydi.

"Ayıp derler." Kıstırdığı ayağımı kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Utanınca çok tatlı oluyorsun," dediğinde yanaklarım daha da yanmaya başladı.

"Sen de çok güzel aklımı dağıtıyorsun," dedim. "Tüm bunları aklım dağılsın, Emre'ye dair hiçbir şey düşünmeyeyim diye yapıyorsun."

"Düşünme istiyorum, evet. Düşünme diye elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim."

"Bunun karşılığında Çağlar'dan da laf yiyorum ama..."

"Çağlar'ın benden başka kimsesi yok," Kıstırdığı ayağımı serbest bıraktı. "Nare, aynı okuldan, aynı sıralardan geçtik de bugünlere geldik. Kuru can babaannesi vardı, o baktı ona. Sonra o da öldü, yapayalnız kaldı..." Sesi son cümlelere

CamScanner ile tarandı

doğru daha da kısıldı. "Bu operasyon için Çağlar'a hiçbir teklifte bulunmadım, biliyor musun? Çünkü teklifte bulunmama gerek yoktu; ben ne zaman istersem, nasıl istersem hazırdı. Son günlerde çok fazla şey yaşadık; yaşamaya da devam ediyoruz, nasıl bir hâlde olduğumu gördü. Nare, *Çağlar da benim ailem.*"

"Yine de tüm faturayı bana kesmesini doğru bulmuyorum."

"Ben de tüm faturanın sana kesilmesini doğru bulmuyorum ama onu da anlamaya çalışıyorum. Bedenimdeki yaralar iyileşti, Vural. Ruhumdaki değil." Birkaç dakika sessiz kaldım. "Kahvaltı yaptıktan sonra mezarlığa gider miyiz?"

"Gideriz. Sonra... Şu ders verdiğin çocuk varmış ya hani, ismi..."

"Ömer," diye devam ettirdim. "Ömer Faruk. Kekeme çocuk."

"Onun yanına gitmek seni iyi hissettirir mi?"

"Öncesinde hep hissettiriyordu. Neslişah Hanım'a mesaj atayım o zaman."

Kahvaltımızı yaptıktan sonra mezarlığa doğru yola çıktık. Kendimi bir iyi, bir kötü hissediyordum. Beş dakika önce ağlarken beş dakika sonra deli gibi gülebilirdim. Vural mezara yakın bir yerde aracı park ettikten sonra beni beklemeden aracından indi ve arka taraftan dolanarak ön yolcu koltuğuna geldi, kapımı açtı. Bir şekilde buna cesaret edemeyeceğimin o da farkındaydı.

Araçtan indim ve çoktan buğulanmış gözlerimle ona baktım. "Hiçbir veda bu kadar ağır olmamıştı."

Vural elimi kavradı ve beni mezarın olduğu tarafa doğru götürmeye başladı. Birkaç dakika sonra mezarın önüne geldiğimizde gözyaşlarım çeneme kadar süzüldü. "Emre..." dedim mezar tahtasında yazan adına bakarken. "Kardeşim..."

Vural'ın elini avucumun içinde sıkarken, "Kalk gidelim buradan..." dedim, dizimin üzerine çöktüm. "Emre, Ceylan annem seni çok özledi... Ben seni çok özledim..." Vural eğildi ve başımı omzuna yasladı. "Benim yüzümden oldu." Vural'a tutundum. "Bu acıyla nasıl yaşayacağım?"

"İlk günler çok acıyacak ama sonra geçecek."

"Benim yüzümden oldu." Toprağına uzandım. "Kardeşim, uyan ne olur..."

Bir süre sadece ağladım ve en azından iyi bir yerde olması için dua ettim. Bir süre boşluğu izledim. İçim parçalanıyordu.

O öldü.

Bir yaş daha büyüdüm ben.

Babam öldürdü. Karşısına geçip hesap bile soramadım; *neden* bile diyemedim. İnsan hissederdi. *Başında olduğunu da sona yaklaştığını da.* Henüz yeni başlıyordu ve kayıplarım, buna rağmen çoktu. "Böyle bitmedi değil mi?"

"Böyle yarım kalmayacak," dediğinde yaşanacakların sesi bir çığlık oldu, kulaklarıma uğuldadı. "Tutun bana, gidelim."

Son bir kez mezarına baktım. "Özür dilerim," dedim, sesim o kadar kısıktı ki bir an ben de söyleyip söylemediğimden emin olamadım. "Seni çok seviyorum, kardeşim. Işıklar içinde uyu."

O öldü.

Bir yaş daha eksildim ben.

CamScanner ile tarandı

Arabaya derin bir sessizlik çökmüştü. Başım cama yaslı bir şekilde düşünü yordum; yağmur çiseliyordu ve Vural, o eşsiz koku ciğerlerimize dolsun diye kendi camı yarıya kadar indirmişti.

"Kötüysen gitmeyelim?"

"İyiyim," diye karşılık verdim durgun bir tonda. "İleriden sola döneceksin."

Vural kısa bir süre sonra dubleks eve yakın bir yerde aracı park etti. Aynı anda araçtan indik, yan yana yürümeye başladık. Serçe parmağı, başparmağımı kavradığında dudaklarımda minik bir tebessüm yer aldı. Bu dokunuşu bizi birbirimize bağlamıştı sanki.

"Çiçekler açmış," dedim. "Daha güzel olmuş bu sokak."

"Sen geçmişsin belli."

Buğulu gözlerle ona baktım. "Sen ufaktan bana mı yürüyorsun?"

Gülümsedi. "Koşuyorum, farkında değil misin?"

Gülümsedim. "Farkındayım. Dün bunu açıkça belli ettin."

"Daha da açık belli ede-" Bakışlarımdan ötürü susmak zorunda kaldı. "Sonra ederim o zaman."

"Üçkâğıtçı Yüzbaşı."

Buğulanmış camın önünde durdum. Bu cam bekçi kulübesinde ısıtıcı yandığından dolayı hep buğulanırdı. "Buraya en son geldiğimde doğum günümdü," Yutkunamadım. "Nihat amca, tonton... Bu kulübeden başını bana uzatmış, Karamus'ta üç şehidimiz olduğunu söylemişti. *İnsan her şeye alışır* demişti. *Her şeyi de kolayca unutur.* Haklıymış."

Camın buğusuna tarih atan kişi bu kez Vural oldu.

13.05.2019, Pazartesi

Nihat amca kulübesinden çıktığında, "Nare!" dedi. "Nebahat! Nare geldi!" Gözyaşları içinde ona baktım. Yerimden kımıldayamıyordum. "Nare geldi!" Gülünce kısılan gözlerimi sevdiği için ona dişlerimi göstererek gülümsedim. "Ömer! Nare ablan geldi!"

"Tansiyon ilaçlarını aldın mı?" Sesim titriyordu. "Yoksa yine unuttun mu?"

Parmak uçlarımda yükseldim ve Nihat amcaya sarıldım. "Başına neler geldi senin, güzel yavrum..." Saçlarımı sevdi, öptü. "Benim güzel kızım, hoş geldin."

Bahçe kapısında beni bekliyor olan Neboş'u gördüm. Borcam tutuyordu ellerinde. Sevdiğim çikolatalı kurabiyelerden mi yapmıştı yine? "Allah beni çikolatalı kurabiyelerinden ayırmasın derdin hep... Hoş geldin, Nare." Neboş'u da kucakladım. Anne şefkatiyle sarıldı bana.

Sonra Ömer'i gördüm. Ağlayarak bana bakıyordu. "Küçük?" dedim fısıltıyla. "Ben geldim."

"Seni çok özledim, Nare," dedi, her kelimede derin derin nefes alıp verdi. "Sen yokken öğrettiğin her parçayı üç kez çaldım," Ömer küçücük elini yanağıma yaslarken konuşmaya devam etti. "Ama doğum günü parçasını bir daha çalmaya cesaret edemedim."

CamScanner ile tarandı

"Beraber çalarız, olur mu?" Küçük bedenine sıkıca sarıldım. "Hem ben de çok özledim seni."

"Neden geç geldin?"

"Birtakım zorluklar yaşadım, kötü günler geçirdim. Ama bak, hepsi geçti. Buradayım."

"Bir daha gidecek misin?"

Ona cevap veremedim. Karamus'ta olacağım için derslere devam edemeyecektim ama ne zaman dönersem yanında olacaktım.

"Gitse bile seni hep arayacak, dersleri görüntülü yürüteceksiniz."

Vural'a bakarken Neslişah Hanım'ın sesini duydum. "Nare! Ne kadar mutluyum döndüğün için. İyi misin?"

"İyiyim," dedim ve bana sıkıca sarılmak için bekleyen kollarına uzandım. "Ömer geleceğini duyduğundan beri o kadar heyecanlı ki."

"Nare! Piyano çalacak mıyız?"

Vural'a baktım, cevap belliydi. "Eşim, Vural Ahıskalı," diyerek Neslişah Hanım'a Vural'ı tanıttım. "Vural, bu Neslişah Hanım, bunlar da Nihat amca ve eşi Nebahat teyze."

"Tanıştığıma çok memnun oldum," Vural, Ömer'in saçlarını sevdi. "Birlikte nasıl piyano çaldığınızı merak ediyorum aslında?"

"Hep beraber dinleriz o zaman!" dedi Nihat amca. "Kulağımızın pası silinsin yahu!"

Piyano odasına geçtiğimizde biraz da olsa her şeyin aynı kalmış olma hissi iyi hissettirdi. Vural'ın heyecanla Ömer ve bana baktığını gördüğümde gülümsemem daha da büyüdü. Uzun, dikdörtgen kadife koltuğa oturdu ve beyaz piyanonun kapağını kaldırdı. Kahverengi gözleri, nota defterini açmamı izledi. *The First Noel* parçasının olduğu sayfada durdum. "Başla," dedim yumuşacık bir tonda. "Ben de eşlik edeceğim."

Vural'ın gözleri bir an bile benden ayrılmadı. Ömer'le birlikte üç parça çaldık. Son geldiğime oranla hepsini çok daha iyi biliyordu. Elleri hızlanmış, ezber gücü artmıştı. Bazı yerlerde notalara bakma ihtiyacı bile duymuyordu.

Ömer son yaptığı çizimi bana getirmek için odasına geçtiğinde Neslişah Hanım elindeki çay bardağından birkaç yudum aldıktan sonra sorgu dolu bakışlarını bana çevirdi. "Hayırlı olsun, Nare. Senin adına çok sevindim."

"Teşekkür ederim, hocam."

"Okula artık dönmeyeceksin sanırım?"

Cevabım netti. "Hayır."

Anladım dercesine başını salladı. "Kötü günler bitti, Nare. Öyle ya da böyle, iyi olduğun için çok mutluyum. Biz hep buradayız. Ne zaman istersen gel."

"Beni her özlediğinde bir telefon kadar uzağında olacağım Ömer'in."

"Yokluğunda çok üzüldü," diyerek söze devam etti. "İki hafta boyunca içine kapandı. Toparlamak zor oldu. Arkadaşların yurt dışına gittiğini söylemişti ama Allah biliyor ya, buna hiç inanmadım. Ne olursa olsun bir haber bile vermeden gitmeyeceğini biliyordum. İnanıyordum."

CamScanner ile tarandı

"Bu durumun basına yayılmaması gerekiyordu," Güçlükle yutkundum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Asıl biz teşekkür ederiz, Nare. Derslere devam edebiliriz."

Gülümsedim. "Çok isterim."

Vural, "Görev yerim Karamus'ta olduğu için oraya dönmek zorundayız," diyerek söze dâhil oldu. "Fakat iki haftada bir geleceğiz. Mutlaka Ömer'in yanına uğrar."

Neslişah Hanım, "Bizim için her türlüsü uygun. Yeter ki Nare de Ömer de mutlu olsun," dedi.

Ömer gülümseyerek yanımıza döndü ve elindeki resim kâğıdını bana uzattı. Çizdiği resimde ikimiz vardık, piyano çalıyorduk. "Çiçekler çok güzel," dedim. "Bana mı aldın?"

"Sana bir keresinde hangi çiçeği sevdiğini sormuştum, sen de papatyaları demiştin..." Arka cebine doğru sakladığı çiçeği bana uzattı. *Kurumuş papatya demetiydi.* "Sen gelene kadar kurudu ama."

Ömer'e sıkıca sarıldım ve ağlamamak için kendimle büyük bir savaşa girdim. Başarısız sayılmazdım. "Tüm bu güzellikler için teşekkür ederim, Ömer. Sen yüreği omuzlarından büyük, koca kalpli bir çocuksun."

"Bir daha bu kadar uzaklaşma, Nare. Ben seni çok özlüyorum."

Vural, "Bir sonraki gelişimizde yeğenimi de getireceğim," dediğinde kalbim tuhaf bir hisle çarptı. "Biraz cadı ama."

"Piyano çalmayı biliyor mu?" diye sordu Ömer. "Bilmiyorsa öğretirim."

"Bilmiyor, eminim sen çok güzel bir öğretmen olur ve ona da öğretirsin."

Ömer'le bir süre daha vakit geçirdikten sonra Binbaşının yanına gitmesi için Vural'la oradan ayrılmak zorunda kaldık. Ömer ilk başta üzülse de Balım'ın geleceğini bildiğinden kısa sürmüştü. Nebahat teyze ise sevdiğim top çikolata kurabiyelerden saklama kabına koymuş ve bana vermişti.

"Neden her geldiğinde huzurlu hissettiğini anladım," dedi Vural pürdikkat yolu izlerken. "Ömer ve sen, kargaşanın içinde birbirinize sığınacak liman olmuşsunuz."

"Nasıl mutlu oldu ama Balım'ı getireceğini söylediğinde," dediğimde gülümsemem büyüdü. "Vural, bir sonraki gelişimiz de Balım'ı da getiririz değil mi?"

"Getiririz, fıstık."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yarım saat arabada bekleyebilirim diyorsan eve bırakmadan askerîyeye gidelim diyorum. Bekler misin?"

İç çektim. Onu göreve gittiği zaman nasıl bekleyecektim peki? "Beklerim."

"Niye öyle iç çektin?" diye sorduğunda güçlükle yutkundum. "Öyle bir beklerim dedin ki yıllarca bekleyecekmişsin gibi. Alt tarafı yarım saat sürecek."

"Peki, ya diğer günler?" Güçlükle yutkundum. "Göreve gittiğin diğer günler?"

CamScanner ile tarandı

Sessiz kaldı. Bu sessizlik gittikçe büyüdü ve sadece üzgün bir bakışla noktalandı. *Süreyya, mesleğinden vazgeçmezse ayrılacağını söylemiş; Vural, ailesinden vazgeçmiş, mesleği için sevdiği kadından mı vazgeçmezmiş?* Ben de bunu bilerek *evet* dedim. Bu *evet*, onun mesleğini korumak içindi. Hislerimi yönetemediğim noktada benden neler gideceğini biliyordum, bildiğine bir şey yapamamaktı aslında zor olan.

"O gecelerin hiçbirinde yalnız olmayacaksın. Beria da yanında olacak."

"Biraz zor olacak ama alışacağım."

"Bir süre dayanacağız, sonra İstanbul'a dönmek için elimden ne geliyorsa yapacağım," İstanbul'u sevmiyordu ama benim için dayanabileceğini mi söylüyordu? "Çok şımarma, tamam; evet, gideceğiz. Bakma öyle. Karım nasıl mutlu olacaksa öyle yapacağım."

Keyifli bir tonda, "Hanımcısın da," dedim.

"Elhamdülillah hanımcıyım."

Nare elinden bıçaklanmadan yarım saat önce...
Yazardan...

Kemal Mihmallı, kristal viski bardağını kafasına dikti. "Delirmek üzereyim!" diye bağırdı telefonun ucundaki Tilki lakaplı adama, *Tarık'a*. "Tarık, bu nikâha son anda engel olacağını söylemiştin! Anlaşmamız bu yöndeydi!"

"Kızını öldürmemi istiyorsan yaparım tabii. Sen şu çoban kılıklıya söyle, komşu yalının bahçesini açsın."

"Sen geri zekâlı mısın? Nare'yi kaçıracağından bahsetmiştin! Nikâha engel olacaktın! Tarık, Mazin'i arama durumunda bırakıyorsun beni."

"Mazin de evlenmelerini istiyor," diye yalan söyledi Tilki. "Nare'nin odasında kimse var mı?"

Kemal Mihmallı bodrum katta, kamera odasındaydı. "Şu an kimse görünmüyor," dedi. "Korkutacak mısın? Nare akıllı bir kız, Tilki. Bunu sen de gördün. Ne yapsan da vazgeçmez bu evlilikten. Tek bir yolun var; o da kaçırmak." İki eliyle alnını sıvazladı. "Duyuyor musun beni?"

"Belki de imza atacak bir eli kalmaz?" Tilki ruhsuz bir gülümseme dudaklarına yerleştirdi. "Biliyor musun? Sen çok şerefsiz bir adamsın. İnsan, çıkarları uğruna kızını harcar mı?" Tilki kahkaha attıktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Kızlarını."

"Siktir git, orospu çocuğu!" diye yükseldi Kemal Mihmallı. "Kızımı size söylediğim zaman bıraksaydınız bunların hiçbiri başımıza gelmeyecek, Yüzbaşı Vural hiçbir şekilde başıma musallat olmayacaktı."

"Bir gece daha bekleyemedi ama yavrun, bu bizim suçumuz muydu? Bekleseydi, kurtulacaktı ama beklemedi. Beklemek yerine kaçmayı, kaçarken de ebemi sikmeyi tercih etti. Şu kapındaki çobana söyle, kapıyı açsın. Birilerine öter mi?"

CamScanner ile tarandı

"Emre'ye kapıyı açmasını söyledim, hiçbir şey bilmeyeceği için kimseye ötme ihtimali yok. Nare seni gördüğünü Yüzbaşı'ndan başkasına söylemez." Tilki yine de Emre'ye güvenmiyordu. *Bir süre telefonlarını dinlemeye alsam iyi olacak* diye düşünmeden edemedi.

Ama bu sırada Emre, çoktan kapıyı açmış ve Kemal Mihmallı'ya haber vermek için kamera odasına, bodruma inmiş ve konuşmanın ortasından dâhil olmuştu. *"Siktir git, orospu çocuğu!" diye yükseldi Kemal Mihmallı. "Kızımı size söylediğim zaman bıraksaydınız bunların hiçbiri başımıza gelmeyecek, Yüzbaşı Vural hiçbir şekilde başıma musallat olmayacaktı."*

Birkaç adım geriye gitti ve varlığını belli etmemek için hızla merdivene doğru yöneldi. Bodrum kapısını bu kez hızla kapattı. Kemal Mihmallı, Emre'nin geldiğini anladığında, "Sonra konuşuruz, acele et," diyerek telefonu kapattı.

Emre yüz ifadesini saniyeler içinde toparlamak zorunda kaldı ve toparladığında Kemal Mihmallı'nın karşısına geçti. "İstediğiniz gibi düğün pastasını getirdiklerinde magazine yakalanmadan geçecekler," Bir an düşündü *kim Nare'yi görmek istiyor,* diye. *Bunu Nare'ye söylemeli miyim* diye devam etti düşünceleri ama sonra içindeki bir his karışmaması gerektiğini söyledi. O hissin sahibi, Nare'nin ablasına aitti. Kapıyı açmaya gittiğinde Nare'nin ablası Züleyha'yla karşılaşmıştı; *hiçbir şekilde sorun istemediğini ve Nare'ye engel olmaması gerektiğini, kabullenmesini* söylemişti.

Bu sırada Tilki, diğer yalı bahçesinden geçmiş, Nare'nin hazırlandığı odaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Kemal Mihmallı, Emre'yi odadan çıkarmış ve kamera odasının kapısını kilitlemiş ve *"Herkes düğün alanına geçsin, söyle,"* demişti.

Kemal Mihmallı, Tilki'nin planını izlemesine izin verirken kızı Züleyha, Nare'nin yanına gitmek için asansörden çıktı, odaya ait koridora girdi. Bu sırada babasını gördü. "Sen de mi Nare'ye gidiyordun?" diye sordu babasına gülümser yüzle. Kemal Mihmallı, hâlâ odadan çıkmamış olan Tilki'yi, Züleyha görecek diye endişelendi ama bu endişe kısa sürdü.

"Vural içeride sanırım, sesini duydum," dedi. "Nare'yi son bir kez görecektim." Züleyha'nın koluna girdi, salona doğru ilerlemeye başladı. "Kızım, düğün gününde de olmaz iş konusu diyeceksin ama dünkü toplantı nasıl geçti?"

Bu şekilde Züleyha'yı oyaladı; yaklaşık beş dakika sonra Tilki odadan çıktı ve Kemal Mihmallı'ya gittiğine dair mesaj attı. "Neyse ya," dedi en sonunda. "Sen Nare'ye bak, sonra salona dön. Ben de misafirlere bakayım."

Böylece Tilki, Züleyha'yla karşılaşmadan yalıdan ayrıldı. Nikâh günü Emre, Vural ve Nare'yi banyodayken kapı önünde dinlemiş ve yaralandığını öğrenmişti. İlk başta konuşmaya cesaret edememişti fakat telefonlarının dinlendiğini bilmeden Çağlar'a ulaşmış, bildiklerini anlatmış ve görüşmek için evden ayrılmıştı. Tilki takip ettirdiği Emre'yi yakalatmış ve önce Kemal Mihmallı'yı, sonra da Mazin'i aramıştı.

Emre, bu yolda kurban seçilip öldürülen ilk masum kişi değildi.

CamScanner ile tarandı

Balım ve Cansu, müzik kutusunun kırıldığı gün...

Yazardan...

"Anne, gerçekten de ben kırmadım," dedi Balım. "Kırsaydım söylerdim. Altı üstü bir oyuncak değil mi?"

"Bu aralar iyice tuhaflaştın," diye karşılık verdi Cansu. "Babanı gördüğün rüyaları gerçekmiş gibi anlatıyorsun ve ben bu durumdan henüz amcana bahsetmedim. Kendi sorunları yeterince yetiyor zaten."

Keşke gerçek diyebilsem, diye düşündü Balım. *Babam beni her cuma okuldan alıyor, birlikte lunaparka ve hamburger yemeğe gidiyoruz ama bunu sana söylemem doğru olmaz.*

"Özür dilerim, anne," demekle yetindi Balım. "Babamla ilgili sana anlattığım her şey rüyadan ibaret, haklısın. Akıllı bir çocuk olmalıyım ve sana yalan söylememeliyim."

Nare Ahıskalı'dan...

Vural'la birlikte Balım'ı okuldan almak için yola çıktığımızda üzerimde tuhaf bir gerginlik vardı. Gerginliğin sebebi açıkça belli olsa da yansıtmamaya çalışıyordum.

"İstemiyorsan gitmeyiz, Nare. Çağlar'a söylerim, Balım'ı alır."

"Bir sorun yok, Vural."

"Bir sorun yok derken bir nasıl sorun yaratabiliyorsun, tripkolik?"

"Aaa!" dedim şaşkınlıkla. "Sensin, tripkolik."

"Bu şarkıyı çok severim," diyerek konuyu değiştirdi. "Açsana sesini."

Dokunmatik ekrandan sesi yükselttim. *"Uçurumda düşen kalbini zaaf mı ettin bana sen,"* diyordu. "Biliyorum bu şarkıyı," dedim, zihnimin derinliklerinde bu şarkıya ait bir şey vardı. Bir anı. "Bir gece gözlerimi açtığımı ve saatlerce bu şarkının döndüğünü..."

"Uyanmadan bir gece öncesinden bahsediyorsun," diyerek kafamda kurmadığımı onayladı. "O gece bu şarkıyı hiç kapatmadım."

"Neden?"

"Düşünüyordum."

"Neyi?"

"Seninle ne yapacağımı."

"Bir çare buldun mu?"

"Seninle evlenmeyi o gece kafama koymuştum," diye bir itirafta bulundu. "Hissediyordum, Nare. Oraya gelmen, kaçman, seni bulmam..."

"Tüm yolların bana çıkacağını hissediyordun yani?"

"Hissediyordum," diyerek onayladı beni. "Bana ne zaman o güzel gözlerini doldurarak baksan, yanaklara döksen tuzu hep o geceyi anımsıyorum. Kapatamadığım şarkının hissettirdiklerini." *Kapatamadığı şarkının hissettirdikleri-*

CamScanner ile tarandı

mi... "Bir daha öyle uyuma, olur mu Nare? Çaresizce, kendinden geçmişçesine, vazgeçmişçesine..."

Kaçtıkça yakalandığım bir his... Ne zaman buz mavi gözlerine baksam yakalıyordu. Artık gözleri değil, sözleri de işliyordu.

Derin bir sessizlik yayıldı ve gözlerimle verdiğim cevap, bir sır olarak ikimizin arasında kaldı. Balım'ın okuluna geldiğimizde hissettiğim gerginlik daha da büyüdü. İçimi tırmalayan bir his vardı. *Kıskançlık,* diye bağırıyordu bir yanım. *Kıskanıyorsun onu, hem de deli gibi.* Vural yanıma geldiğinde bir elimi sıkıca kavradı.

Vural'la birlikte Balım'ı almak için anaokuluna girdik. Bu sırada fotoğraflardan tanıdığım Süreyya bir veliyle konuşuyordu ve Balım, montunu giyiniyordu. "Amca!" dedi mutlulukla ve böylece Süreyya, yüzündeki gülümsemeyi silerek olduğumuz tarafa baktı. "Yenge!"

Vural elimi daha sıkı kavradı. "Hadi gidelim."

Balım, Süreyya'ya döndü. Süreyya ise kilitlenmiş bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarımdaki ifade netti. *Seni biliyorum.* Balım, "Öğretmenim, amcam ve yengem beni almaya geldiller. Hoşça kalın."

Süreyya zoraki gülümsemesini yüzüne yerleştirirken cevapladı. "Görüşürüz, Balım. Ödevlerini yapmayı unutma."

Balım, amcasının elinden tuttu. "Amca, o kadar uykum var ki ayakta uyudum tüm gün."

Vural'ın dudaklarına alay dolu bir gülümseme yerleşti. "Sen bu kelimeleri nereden öğreniyorsun, cimcime?"

"Televizyondan öğreniyorum her şeyi."

"O zaman sana biraz yasaklamalı?"

"Ben özür dilemeli."

"Hadi hadi, cimcime. Eve bırakalım seni."

Bu sırada telefonuma bir mesaj geldi. *Mesaj abimdendi.* Elimi Vural'ın elinden çektim ve endişeli bir tavırla tuş kilidini açtım.

Doruk: *Eve dön.*

Ne? Aylar sonra gerçekten de sadece bunu mu yazmıştı?

Nare: *Sen ne saçmalıyorsun? Ne evi?*

Doruk: *Her şeyi öğrendim. O kocan olacak şerefsizi de al, eve dön.*

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Vural. "Nare, kireç kesti yüzün. Bir şey mi oldu?"

"Abim..."

"Ne olmuş abine?"

"Eve dönmüş ve dönmesiyle birlikte her şeyi öğrenmiş, bizi çağırıyor."

Vural sertçe yutkundu. Gözlerinde gördüğüm tuhaf bir hisle birlikte panik duygusuna kapıldı, yerinde sendeledi. Bir elim hızla eline kaydı. "İyi misin?" diye sordum. "Vural?"

"İyiyim," dedi toparlanmaya çalışıyordu. "Gidelim, görelim."

CamScanner ile tarandı

yoktu. Hiçbir şey söyleyemez!"

Sadece başını sallamakla yetindi. Balım'ın arka koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna geçti. Balım'ın onu bırakıp gideceğimize üzüldüğünü görmesine rağmen tek kelime etmedi. Parmakları her kırmızı ışıkta tedirginlikle direksiyona vuruyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum.

"Vural?" O kadar dalgındı ki seslendiğimi bile duymadı. Hafifçe omzuna dokunarak, "Vural?" diye tekrarladım.

"Seni bir anda bu hâle getiren şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hiçbir şey," diyerek yalan söyledi. "Nare, Balım'ın araçtan inmesine yardım eder misin?"

Cansu giriş kapısında Balım'ı bekliyordu. Araçtan indim, "N'aber?" dedim gülümserken.

Cansu gayet samimi bir tavırla, "İyidir, senden?" diye sordu. "Teşekkür ederim bu arada."

"Öpüyorum sizi," diye karşılık verdim.

Balım'ın araçtan inmesine yardım ettikten sonra dış kapıyı açtım. Balım, ikimize birden el sallayarak yanımdan uzaklaştı. Derin bir iç çektikten sonra tekrardan araca geçtim. Yalıya gidene kadar tek kelime etmedi... Vural, İstanbul trafiğine dakika başı laf eden Vural... Tek kelime etmedi. *Sorun abim miydi?* Ama nasıl olabilirdi böyle bir şey?

Bir buçuk saatin sonunda, yalıya geldiğimizde aracını kaldırım kenarına park etti ve en sonunda gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden cevapladım. "Güveniyorum."

"İçeride ne yaşanırsa yaşansın, sana ne söylersem söyleyeyim öyle olmadığını bil, tamam mı?"

"Bu ne demek?"

"Gidelim."

Araçtan inen ilk o oldu, ben de onu takip ettim. Alim abi kapıyı açtı ve "Bahçede sizi bekliyor, Doruk Bey," dedi. Bahçeye doğru yöneldik, kısa bir süre sonra aylar sonra abimi gördüm. Sırtı dönüktü. Üzerinde açık mavi bir tişört, altında ise buz mavi bir kot pantolonu vardı. Saçları her zamanki gibi düzgünce taranmıştı. Abimin yanında kimse yoktu. Ablam ve babamın holdingde olduğunu biliyordum ama annemin nerede olduğunu merak ettim.

Alim abi geldiğimizi söyledi. Abim hızla döndü ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Vural'a, "O benim kardeşim lan!" diyerek yüzünün sağ tarafına sıkı bir yumruk attı. Bana çarpmamak için sol tarafa kayan Vural, dengesini kaybetti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken sesimi kaybettim sanki.

"O benim kardeşim lan!" dedi abim bir kez daha. "Sen benim kardeşimle nasıl evlenirsin?"

Vural tek kelime etmedi. Abime bakmadı. Yüzü yerdeydi. "Manyak!" diye bağırdım en sonunda ve Vural'a doğru hareketlendim. Vural bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Siz tanışıyor musunuz?"

CamScanner ile tarandı

"Nereden tanıyacağım lan ben bunu?" diye yükseldi abim. "Kalk ayağa, Yüzbaşı!"

Vural söylediği gibi ayağa kalktı. Dudağı patlamıştı ve dişleri dâhil çenesine kadar kan bulaşmıştı. "Burada değil," dedi kısık bir sesle. "Kardeşini getirdim."

"Tüm bu olanların hesabını vereceksin," dedi abim tehditkâr bir tonda. "Nare, yukarı çık!"

"Ne döndüğünü bilmiyorum," diyerek karşılık verdim ona. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum... Sen gittin sen! Sen bıraktın, gittin bizi! Bir an düşündün mü ne hâlde olduğumuzu? Her şeyi öğrendiğini söylüyorsun ama vicdanınla düşünmüyorsun... Bu adam benim hayatımı kurtardı!"

"Aklımı kaybedeceğim lan ben," dedi abim. "Nare, çık odana!"

"Evliyim ben, geri zekâlı!" diyerek yüzüğümü gösterdim. "Kimi, kimin yanından gönderiyorsun sen? Önce olmadığın günlerin hesabını ver, sonra hesap sor!"

"Burada değil," dedi Vural bir kez daha. "Doruk, Nare istediğin gibi burada kalacak."

Bir an idrak edemedim ama sonrasında, birkaç dakika önce söyledikleri uğuldadı kulaklarıma. *İçeride ne yaşanırsa yaşansın, sana ne söylersem söyleyeyim öyle olmadığını bil, tamam mı?*

"Nare benim kardeşim lan," dedi abim bir kez daha. "Bu bana nasıl yaptın?"

Artık tanıştıklarına emindim. Zihnim allak bullak olmuştu. Vural, abimi tanıyorsa eğer bana bunca zaman neden söylememişti? Dudaklarım konuşmak için araladığında Vural, "Burada kalacaksın," dedi. "Tamam mı?"

"Ben senin karınım," dedim ona. "Ne demek burada kalacaksın? Saçmalık bu!"

Doruk, "Önüme düş, Yüzbaşı," dedi.

Vural elinin tersiyle ağzını sildi ve gözlerimin içine bakarak, "Benimle Karamus'a gelmeyeceksin," dedi. *Öyle olmadığını bil,* demişti ama öyle olmadığını düşünmek canımın yanmasına engel değildi. Bu cehennemden kurtulmak için evlenmiştim onunla, bana neden bunu yaşatıyordu? "Ben dönene kadar burada kalacaksın. Sonrasında seni alacağım."

"Sikimin başını alırsın."

"Düzgün konuş, sabrımı taşırma," dedi Vural, sonrasında Alim abiye döndü. Babama tüm olanları anlatacaktı. "Bıraktığım gibi bulamazsam başına çok iş gelir haberin olsun."

Abim ve Vural yan yana ama bir o kadar da mesafeli bir şekilde yürüyerek gözlerimin önünden kayboldular. Vural ardına bir kez bile bakmazken ben bakışlarımı ondan ayıramamıştım. *Az önce ne yaşanmıştı?* Alim abi araçtan çantamı ve telefonumu getirdiğinde babamı gördüm.

"Kim var?" diye sordum babama. "Annem ve ablam nerede?"

"Annen alışverişe çıktı, birazdan döner. Ablan da en son telefonla konuşuyordu. Vural ve Doruk nereye gitti?'

CamScanner ile tarandı

Ona cevap vermedim. "Abim bunca zamandır neredeymiş?"

"Kızım, açık konuşmak gerekirse sen üzülme diye hiç söylemedim ama abinden az önceye kadar hiçbir iz yoktu. Sana her defasında Amerika'da olduğunu söyledim ama bende nerede olduğunu bilmiyordum."

Sadece başımı sallamakla yetindim "Odama çıkıyorum."

Ceylan anne iki hafta boyunca izinliydi. Bir bakıma bu benim için iyiydi, yüzüne bakacak cesaretim yoktu. Bir an kendimi o kadar hâlsiz hissettim ki üzerimi değiştirmeden yatağa uzandım. Yastığımdan gelen tandık koku, gözlerimin dolmasına sebep oldu. Yastığa uzandım ve başımın altına aldım, gözlerimi yumarken tek istediğim Vural'ı bir kez daha görmekti.

Uyku uyanıklık arasındaydım bir süre. Tüm gücüm çekildi sanki. Vural'ı birkaç kez aradım, cevap vermeyince aynı boşlukta süzülmeye devam ettim. Yağmur başladığında dışarı çıktım, toprak kokusuyla karışık deniz kokusu iyi geldi. Akşam yemeği için salona indim; babam, ablam, annem hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor, sohbet ediyorlardı. Hiçbir şeyden haberleri yok, diye düşünsem de bu evden iki gün önce cenaze çıkmıştı. Buna ne gibi bir kılıf uydurabilirdim? Gamsız cahil topluluklarından başka bir şey değillerdi.

"Vural ve Doruk meyhanedelermiş, birazdan gelirlermiş," Histerik bir kahkaha attı. "Yakında anlarız, kokusu geldi bile."

Bakışlarımı babama çevirdim. Olacakları en son yer orasıydı, yalan söylüyorlardı. "Bekliyorum."

Yemekten sonra odama çıktım ve hafifçe araladığım kapının ardından gökyüzünü izledim. Düşündüm, düşündüm. Zihnim o kadar gürültülüydü ki.

"Nare?" Abimin sesiyle kendime geldim. "Gelebilir miyim?"

"Ayı gibi dalsana içeri," dedim aksi bir tonda. "Tehditler savursana! Öyle daha gerçekçi olur." Kapı açıldı. "Vural geldi mi?"

"Aşağıda," Oturduğum yerden kalktım. "Önce konuşmamız gerek."

"Anlatacağın hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum." Gözlerine de yüzüne de bakmadım. "Yağmur yağıyor ve kocamı bekletmek istemiyorum."

"Nare, dinle beni."

"Gerçeği söyleyecek misin?" Gözlerine baktım. "Gerçekleri mi anlatacaksın yoksa yalandan ağzında bir şeyler geveleyip *sakin ol champ, buradayım işte* mi diyeceksin? Neredeydin, abi? Ölü gibi serildim ben yatağa; günlerce kendimden habersiz yaşadım. Biraz bile olsun merak ettin mi beni, bizi?" Gözyaşlarımı tutamıyordum. "Emre öldü, abi. Öldürüldü!" Avucumdaki yara izini gösterdim. "Peşime takılan adam nikâh günümde evime kadar girdi. Yavaş yavaş öldüreceğim seni diye tehdit etti. Bak ben her gece kalkıyorum, Vural'ın nefesini kontrol ediyorum. Ya uykusunda ona da bir şey yaparsa ne yaparım, diye düşünüyorum. Emre'yle başladı, benimle de son bulacak."

Elimin tersiyle gözyaşımı sildim. "Ne kadar mesaj yazdım sana, ne kadar çok aradım! Birdenbire geldin, kocama vurdun! *Odana çık*, diye emirler savurdun! *Eve dön*, diyorsun bana. Ben artık evim neresi bilmiyorum. Birbirinizi ta-

CamScanner ile tarandı

ndığını da gayet iyi biliyorum, sakın yalan söylemeye çalışma! Ne yaşadığın, ne yaptığın umurumda değil. Cehennemin dibine kadar yolun var!"

"Özür dilerim."

"Özrün kabul edilmedi." Omzuna çarparak odadan çıktım ve gözyaşları içinde asansöre bindim. Artık bu yalıyı da bu yalıda yaşananları da sırları da kaldıramıyordum. Yağmur yağmaya devam ederken evden çıktım, kapüşonlu ceketimi giyindim. Vural dış kapıda elinde şemsiyesiyle beni bekliyordu.

"Sana hiçbir şey sormayacağım," dedim, gözleri boşluğu izler gibi beni izliyordu. "Biri bir şey anlatacaksa bana, bu ilk başta abim olacak."

Vural aşağı yukarı başını salladı ve bir adım atarak beni de şemsiyenin altına aldı. Bir eli yanağıma kayarken diğer eli şemsiyeyi tutmaya devam ediyordu. "Dudağım çok acıyor," dedi bir çocuk edasıyla. "Öpmeyecek misin?"

"Neden geldin? Bensiz gideceğini söylüyordun?"

Yanağımı sevdi. "Benim sensiz gitmem mümkün mü?"

"Mümkün."

"Arabadan inmeden önce sana ne söylediğimi unutmuşsun."

"Canımı yakacağından bahsetmemiştin."

"Özür dilerim."

Bu gece ikinci kez aynı cümleyi kurdum. "Özrün kabul edilmedi," Bir adım geriye gittim. "Beni evime götürür müsün?"

"Sadece senin evin mi orası?" diye sorduğunda güçlükle yutkundum. Gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "İkimizin evi."

Gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ama sırtımı döndüğüm için göremedi. Eve döndüğümüzde gece yarısına bir saat kalmıştı. Bir kriz daha yaşamamak adına telefonumu kapattım.

Üzerini değiştirdiğini düşündüğüm Vural, "Yemek yedin mi?" diye bana seslendi. Yatağın üzerinde ve tavanı izliyordum. Vural seslenene kadar daldığımı fark edememiştim. Bakışlarım solgundu. "Nare?" Kapıyı açtığında bakışlarım cama kaymıştı. Yanması cama düştüğünde dikkatle ona bakmaya devam ettim. Gözlerimiz buluştu. "Yemek yedin mi?" diye tekrarlardı sorusunu.

"Yedim," Yüzünün sağ tarafı gerçekten de berbat bir hâldeydi, krem sürmüştü. Benim yaralarımı hep o sarmıştı ama ben uzanamıyordum bile ona. "Sen yemedin mi?"

"Yiyecek vaktim olduğu söylenemez," Düşünür gibi yaptı. "Menemen ve çay iyi bir ikili olabilir."

"Ben yemeyeceğim."

Alayla güldü. "Ye diye değil, yap diye."

"Sen iyice alıştın beleşçi olmaya."

"Soğanlı olsun."

Mutfağa geçtik. "Uçak bileti aldım, yarın öğlen Karamus'a dönüyoruz."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Balım'la vedalaşacak mısın?"

"Ağlayacağı için hayır. Bir de yanımda seni götürüyorum, günlerce susmaz."

CamScanner ile tarandı

Vural ısıtıcıya su koyarken ben de soğanları doğramaya başlamıştım. "El lezzetim var mı sence?" diye saçma sapan bir soru sordum. "Geri zekâlı abim yaptığım her menemeni tadarken, *elinin lezzeti nereden geliyor, söyle de onun gibi kadın bulayım,* derdi de."

"Elinin lezzeti de iyi ama dudaklarının lezzetinin yanından geçemez." Dikkatim dağıldı, elimi kesecektim, son anda kurtardım. O az önce ne demişti? *Dudaklarımın lezzeti mi?*

Bıçağı ona doğrulttum. "Ne dedin, anlayamadım?"

"Fazla derine saplama, orada sen varsın," diye dalga geçti, sonra güldü ama kısa sürdü çünkü dudakları acıdı. "Bir şey yapmana gerek kalmadan iğrenç esprimden dolayı cezalandırıldım."

"Neden abimi durdurmadın?"

"Hak ettiğim bir yumruktu."

"Neden hak ettin?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Hani bana bir şey sormayacaktın?"

"Peki," dedim ve bu menemen hazır olana kadar ki son konuşmamızdı. Çay demlendi, menemen hazır oldu. Mutfaktan çıkmak için hareketlendim ama bir eli bileğimi kavrayarak beni durdurdu. "Yalnız yemek yiyemem, yatağa geçmeyeceksin değil mi?"

Göz ucuyla ona baktım. "Ben olmadan önce yalnız yemiyor muydun?"

"Sen varsın ama artık."

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Vural benim için doldurduğu çayı önüme koydu. Menemeni bitirene kadar bekledim.

"Ellerine sağlık, çok güzeldi."

"Afiyet olsun."

"Nare, bu durgun hâllerine alışamıyorum."

"Ayrı odalarda uyusak olur mu?"

Afalladı ama belli etmemek için, "Artık korkmuyor musun?" diye sordu. "Yağmur da yağıyor."

"Çok yorgunum ben..."

"Nare, kızgınsın bana, biliyorum ama... Anlatamam."

"Abim ağzını açmazsa sen de açamazsın, biliyorum. Bu yüzden ilk önce abimin anlatmasını bekleyeceğim."

"Ya anlatamazsa?"

Bilmiyordum. "Artık uyuyabilir miyim? Yorgun bir gündü."

"İyi geceler, Nare."

"İyi geceler, Vural."

Odama çıktım, yatağıma girdim ama kapıyı kapatmadım. Gözlerimi yumdum. Bir süre sonra adım sesleri duydum, Vural'a aitti. Gölgesi koridorda yanan ışıktan ötürü yüzüme düştüğünde, yanıma doğru yürüdüğü anladım. Uyuduğumu düşünüyordu.

"Üstünü de tam örtmemiş," dedi fısıltıyla. "Hasta olacaksın, sonra ben ba-

CamScanner ile tarandı

kacağım sana. Göreve mi gideyim sana mı bakayım, suratsız kelebek? Tripkolik kelebek?" Hayır, hayır, gülmemeliydim. Üzerimi iyice örttüğüne emin olduktan sonra, "Ben hep senden yanayım," dedi. "Güzel kelebeğim, hep yanındayım."

Yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktığında yumuşacık oldu kalbim. Bir insanın beni böylesine merhametle sarmalıyor olması tuhaf geliyordu. İnsan nasıl olurdu da bir kere bile görmediği merhametle okşardı bir kalbi? Merhamet, öğrenilen değil; en başından beri kalpte taşıdığınmış bir şeymiş meğerse.

Uykuya daldım ama birkaç saat sonra korkuyla yerimden sıçradım. Etrafıma baktım; komodinin üzerinde su vardı, suyu içtim ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. *Kötü bir kâbustu,* diye düşündüm. *Geçti, geçti, geçti.*

Yataktan kalktım, panduflarımı bile giyinmeden Vural'ın odasına doğru yürümeye başladım. Onun da kapısı benim gibi açıktı. Her zamanki gibi bir eli yanağının altında uyuyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu dinç bir sesle. Hiç uyumamış gibi.

"Uyuyordum aslında ama kötü kâbuslar peşimi bırakmadı."

"Kollarımın arasındayken sen, uzanmaz kötü kâbuslar," Utançla ona baktım. Kaç yaşında kızdım, hâlâ korkuyor olamazdım. "Gel buraya."

Gel buraya demesini bekliyormuş gibi anında hareketlendim ve yatağın kenarına iliştim. Vural bir elini belime kaydırdı ve yatağın diğer tarafından kollarının arasına çekti.

"En azından uyumuşsun," dedi kırılmış gibi. "Ben uyuyamamıştım oysaki," Burnunu saçlarıma daldırdı. "Şimdi ne güzel uyurum."

Karamus'taki evi de bu ev gibi sahiplenir miydim? Emin değildim. Birkaç gün olmasına rağmen yıllardır buradaymış gibi sevmiştim. Şehirle ilgili problemim yoktu ama kötü anılara sahip olmakta üzmüyor değildi. Günlerce hareketsiz yattığım odaya girdiğimde nasıl hissederdim? Bir daha dönmeyeceğini düşündüğün bir eve döndüğünde nasıl da salak gibi kalıveriyor insan.

Gözlerimi ilk açtığımda pencereden usulca odanın her yerine dağılan soğuğu anımsadım. Zihnimin karmaşıklığını, bedenimdeki acıyı, korkuyu, yalnızlığı... Vural'a yeni bir eve geçmek istediğimi söylesem kabalık etmiş olur muydum? Olmazdım. Hâlden anlardı hep. Bu ihtimale tutunuyordum.

Vural uyanmadan kendi yatağıma geçmiştim. Uyku tutmadığı için eşyalarımı toplamış, kırık müzik kutusunu ise yaptırmak üzere valize koymuştum. Kahvaltı yaptıktan sonra evden çıktık, taksiyle havalimanına geçtik. Gerekli önlem alanlarından geçtikten sonra Vural'la bekleme salonuna geçtik.

"Uçak alımına yarım saat var," dedi Vural. "Kahve ısmarlayayım mı sana?"

"Olur," diye yanıtladım. Kısa bir süre sonra elinde kahve ve kakaolu muffinle geldi.

"Sabah bir şey yiyemedin pek," dedi muffini işaret ederek. Kahve tepsisini elinden aldım. "İkisi benim, teki senin." Bir elini nabzına götürdü. "Şekerim düştü."

CamScanner ile tarandı

Vural iki muffini, iki dakika içinde bitirdikten sonra kahvesini yudumlamaya başladı. "Obursun sen obur. Bu göbüş nereye gidiyor bu göbüş?" diyerek olmayan göbeğini sevdim. Morali de biraz bozuldu tabii. Yüzü de düştü.

"Spora döneyim de gör sen göbüşü. Göbüşmüş... Ne göbüşü ya?"

Uçuş vaktimiz geldi. Vural internet üzerinden yaptığı *check-in*'de benim için cam kenarı seçmişti. Tüm uçuş boyunca gökyüzünü izledim. Havalimanı ilçede olduğu için merkeze geçmek yarım saati buldu. Vural buradaki aracını iki katlı, bahçeli müstakil bir evin önüne park ettiğinde afallamış gözlerle ona baktım. "Bir ev daha almış olamazsın?"

"Kira ama beğenirsen ala da bilirim," Gözlüğü burnuna kadar indirdi ve göz kırptı. "Kocanın seni o köhne eve götüreceğini düşünmedin herhâlde? Askerim diye fakir de değilim. *Baba* denilecek *o adam* hem CEO hem de milletvekili ama düşmüyor bize. Yaptık birikim."

"Teşekkür ederim, Yüzbaşı."

"Buraya yaz biraz geç gelir," dedi. "Ama sürekli olarak kalmayacağız. Şu görevi bir bitireyim."

Yeni evimiz İstanbul'a oranla daha küçüktü ama benim için hiçbir sorun yoktu. Eşyalar yeniydi, ev de yenilenmişti üstelik. Vural'ın söylediğine göre ev sahibi eve gerekli tadilatı yapmıştı. İki oda, bir salondu. Yatak odasında ebeveyn banyosu vardı, küçüktü fakat banyoda bir önceki ev gibi küvet vardı.

"Valizi sonra yerleştirirsin. Gel seni bizimkilerle tanıştırmaya götüreyim."

"Buradaki arkadaşlarınla mı?" diye sordum heyecanla. "Olur, gidelim."

"Çok bir ortamım olduğu söylenemez aslında," dedi. "Ama burada sıkılmanı, yalnız hissetmeni istemiyorum."

"Önden bilgi verir misin? Yani en azından bilgim olsun."

"Yakup var, o da benim gibi Yüzbaşı. Evli. Altı aylık çocuğu var. Eşinin adı Sinem. Aklı başında, ne dediğini bilen tiplerden. Çağlar'ın kankaları var; Özkan ve Seyhan, kafa çocuklar, muhabbetleri sarıyor. Yüzbaşı Yakup'la da araları iyi. Özkan ve Seyhan asker değil, buranın çocukları. Özkan'ın annesi bir dolma yapar, yediğinde daha öncekileri unutursun."

Gülümsedim. "Nedense çok sıkıcı bir hayatın olduğunu düşünüyordum en başlarda ama öyle değilmiş."

"Senden önce sıkıcıydı... Geldin, renk kattın. Doğru olan bu."

Bir elimle yüzüne dokundum. Yaralı dudağına. "Yavaş yürümelisin," dedim, dudakları yukarı doğru muzip bir edayla kıvrıldı. "Maazallah zemin kaygan, bir kayarsın tutan da olmaz."

"Hızım iyi bence," deyip göz kırptı. "Bir daha evlenemem. Seninle idare ederim işte."

Omzuna sağlamından bir tane geçirdim. "Yazıklar olsun!"

"Elin de ağır kız senin," dedi sahte bir acıyla kıvranırken. "Nare, biz iyi bir ikili olduk sanki seninle," Saçlarımı parmağına doladı. "Birlikte yemek yiyoruz, topluyoruz, uyuyoruz... Güzeliz sanki," Saçlarımla oynamaya devam ederken,

CamScanner ile tarandı

"Şimdi sen her akşam işten geldiğimde kapıyı açacak, bu evi yemek kokularıyla mı dolduracaksın?" diye sordu.

"Peki, ben hangi ara ders çalışacağım? Dört ay sonra sınava gireceğim. İki yıl öncesinden tecrübeliyim ama yine de emek vermeliyim."

"Ben de elimden geldiğince yardım ederim sana, mızmız. Hem evinin kadını hem de sınavının kadını ol, ne olmuş?"

"Yüzbaşı!" Omzuna vuracaktım yine ama elimi tuttu.

"Şaka kız şaka," dedi. "Nare, ben mesleğimi elime aldım, paramı kazanıyorum diye kendini eksik görmeye çalışma, tamam mı? Elimden gelen her türlü desteği vereceğim. Gençsin, çıtırsın, hayallerinden eksik kalma diye tüm tecrübelerimle yanında olacağım."

Yanaklarım yanıyordu. "Teşekkür ederim," dedim utana sıkıla. "Birkaç ay öncesine dönsek ve şu olanları bana söyleseler... Asla inanmazdım. Yüzbaşı..." İçimden ekledim. *İyi ki varsın.* O da biliyordu devamını her ne kadar söyleyemesem de.

Yanağımdan makas aldı. "Hadi çıkalım."

İstediği gibi bavul bile boşaltmadan çıktık evden. Vural yarım saat kadar bir süre sonra kış bahçesi tarzı bir mekâna getirdi beni. Söylediğine göre tüm herkes buradaydı. Kış bahçesinden içeri girmeden önce elimi tuttu. Mekâna girdiğimizde tanımadığım yüzler bir an da bize döndü.

"Vallahi de geldi, Komutan!" dedi biri. "Yenge de yanında!"

"Cümleten iyi akşamlar," dedi Vural. "Kıramadım sizi."

"Hoş geldin," dedi Sinem olduğunu düşündüğüm kadın gülümseyen bir yüzle. Bir elinde bebek maması vardı. "Ben Sinem."

"Nare," dedim ve sarılışına karşılık verdim.

"Komutanım, bizden bahsetmedin mi yoksa? Yenge, hoş geldin. Seyhan ben."

Vural'a omzumun üzerinden baktım, göz kırptım. "Bahsetmez olur mu? Sen Seyhan'san, bana elini uzatan da Özkan oluyor. Özkan, annen çok güzel dolma yapıyormuş, yazdım bir kenara."

"Komutanıma bak sen ya?" dedi Özkan. "Annemin meziyetlerinden bile bahsetmiş... Bu adam böyle ama. Dışardan buzdolabı ama içine baktığında görüyorsun, sıcacık."

"Emre, bize iki tavşankanı çay."

Emre... Emre... Emre... Nare'nin kardeşi. Öldü ama değil mi o? Hâlâ inanamıyordum.

"Komutanım, daha erken bekliyorduk sizi? Çağlar cenaze gibi bir şeyler zırvaladı ama. Nedir işin aslı?" diye sordu Özkan.

"Kardeşim öldü benim," diye cevapladım donuk bir sesle. "Ondan bahsetmiştir."

"Başın sağ olsun," gibi cümleler duydum. *Öldürüldü,* demeyi ne çok isterdim oysa. "Mekânı cennet olsun."

CamScanner ile tarandı

Emre denilen çocuk çaylarımızı getirdiğinde biz çoktan yerleşmiştik. Çayı ağlayarak içme hissi bedenimi terk etsin diye sohbete katıldım. Sinem'in eşi, bebeğin bezini evde unuttukları için geri dönmüş. Vural, Özkan ve Seyhan derin bir siyaset muhabbetine girdiklerinde koşarak yanlarından uzaklaştım ve Sinem'in altı aylık oğlu Kerem'i sevmeye başladım.

"Kuzu seni," dedim kucağıma alırken. Göz ucuyla Vural'a baktığımda göz göze geldik. "Baksana, Vural. Çok tatlı değil mi?"

"Çok," dedi gülümseyerek.

Seyhan, "Yenge, eline de yakıştı," dediğinde sertçe yutkundum.

"Oğlum ne avelsin sen ya," diyerek ensesine vurdu Vural. "Git çay söyle bana."

Sinem de doğma büyüme İstanbulluymuş aslında, eşiyle de lise yıllarından beri sevgiliymiş. Evlendikten sonra buraya gelmiş, eşinin görevinin bitmesine bir yıl kalmış. Bir buçuk yıldan fazla da olmuş evleneli. Oğlu Kerem, gözlerinin büyüklüğünü ve rengini kendisinden almıştı. Sinem doğum sonrası kiloların-dan ötürü balıketliydi ama önceki fotoğrafları gösterdiğinde en az benim kadar zayıf olduğunu anladım. Saç rengi siyah, gözleri elaydı ve gerçekten güzel bir kadındı.

"Komutanıma bak sen ya?" dedi biri. Zihnim, bu ses tonunu bir yerden tanı-yor gibiydi ama hatırlayamadım. "Nerelerdeydin ya? Bir evlendin, unuttun bizi!"

Başımı sağa yatırdım ve konuşan kişiye baktım. Yüzü o kadar tanıdık geldi ki... Ama hatırlayamıyordum kim olduğunu. Sanki daha önce görmüştüm. Ta-nıdık olduğunu düşündüğüm gözler, gözlerime değdiğinde zaman ağır çekim-de hareket etti sanki. Yakup'tu değil mi adı? Hafızam hâlâ gitgelli olduğundan geçmişime dair unuttuğum şeyler olabiliyordu, biliyordum ama ilk kez burada tanışacak olduğum birini nasıl olurdu da tanıdıkmış gibi hissederdim? Adamın gözleri, gözlerimden ayrıldığında tuhaf his geçer gibi oldu.

"Yüzbaşım, yengeyle tanıştırmayacak mısın?"

Ama o beni tanımıyordu. Zihin oyunlarından biri olabilir miydi? "Merha-ba, ben Nare," dedim zoraki bir gülümseme dudaklarıma yerleştirirken. "Siz de Sinem'in eşi olmalısınız."

Elimi sıktı. "Ta kendisiyim. Benim bücürükle de tanışmışsın. Ulan oğlum, ne zaman bırakacaksın bu bezi? Perişan ettin bizi!"

"Askerleriniz ne zaman bırakmış, Komutanım? O da o zamanla bırakır, eği-tirsiniz," dedi Seyhan alay dolu bir tavırla.

"Yakup yine abartıyor," dedi Sinem gülerek. "Bir yaşında eğitime almasa bari."

"O konuda Vural'ıma bıraktım valla," dedi bana doğru dönerek. "Yenge hanım, hayırlı olsun."

"Teşekkürler," diye karşılık verdim. Tüm gece boyunca ara ara Yakup'u ne-reden tanıdığımı düşündüm ama bulamadım. Vakit geç olduğunda vedalaştık ve eve dönmek için yola çıktık.

CamScanner ile tarandı

"Sevdin mi?" diye sordu Vural, belli etmek istemese de bir beklenti içindeydi.

"Hepsi çok iyiydi," dedim gülümseyerek. "Piknik bile ayarladık, o gün yaşanacak tatlı kargaşayı düşünemiyorum bile."

Gülümsedi. "Mutlusun," dedi. "Gözlerinin içi parlıyor. Sen mutlu olduğunda da çok güzel bir kadınsın, Nare."

Sertçe yutkundum. "Sayende mutluyum," dedim görmezlikten gelmek yerine. "Sen olmasaydın ne olurdu bilemiyorum"

"Benden öncesini düşünme artık. Ne olduysa oldu, ne yaşadıysan yaşadın. Artık ben varım."

Eve döndüğümüzde oldukça yorgun hissettiğim için bavuldan yalnızca pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı aldım. Duş aldım, saçlarımı kuruttum ve yeni odamda, yeni yatağıma geçtim. Beyaz renk elbise dolabı ve makyaj masam vardı. Vural makyaj masasının yanına çalışma masası da kurdurmuştu. Biri geldiğinde bu odayı kilitlemem gerektiğini de eklemişti üstelik.

"Boğazım gıcıklanıyor demiştin, geçti mi?"

Hava değişiminden ötürü kendimi hâlsiz hissediyordum ve söylediği gibi boğazım gıcıklanıyordu. "Biraz ağrım da var aslında, yutkunurken zorlanıyorum."

"Yarın erkenden karargâha gideceğim, ilk gün olduğu için geç dönebilirim ama merak etme, Beria öğleden sonra yanına gelecek. Beria geldiğinde seslenir, ses vermeyen kimseye kapıyı açma."

"Tamam," dedim durgun bir tonda. "Koridorun ışığı açık kalabilir mi?"

"Açık kalacak," dedi ve arkasına sakladığı bir bardak sütü çıkardığında şaşkınlıkla ona baktım. "Ballı süt yaptım sana, iyi gelir," Komodinin üzerine bıraktı. "Kimseye anlatma bak bunları, karizmam çizilir."

Hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bir insan nasıl bu kadar düşünceli olabilirdi? "T-Teşekkür ederim," dedim kekeleyerek. Hafifçe eğildi, alnım ve başım arasına bir yere öpücük bıraktı.

"İyi uykular, fıstık. Korkarsan yanıma gelme."

"Şaka ama demi bu?" Demi derken e'leri uzatarak söylemiştim.

"*Demi* ne kız?" Dudaklarının arasından küçük bir kıkırtı döküldü. "Bilmem, şaka olmasını ister miydin?"

Aşağı yukarı başımı salladım. "Korkarsan gel."

Henüz yatağa gireli bir saat olmuştu ve sanki mümkünmüş gibi kafamda bin tane senaryo yürütmüştüm. Yattığım yerden doğruldum ve bir elimle duvara vurdum. "Yüzbaşı!" diye seslendim. "Uyudun mu?"

"Söyle, baş belası," diye yanıtladı beni. "Korktun mu?"

"Korkmadım ama uyku da tutmuyor," diye yalan söyledim. "Yanına gelebilir miyim?"

Cevap vermediğine göre gel demek istiyordu. Çıplak ayaklarla yataktan indim ve odasına geçtim. Yatağın diğer tarafındaydı; battaniyeyi kaldırmış,

CamScanner ile tarandı

gelmemi bekliyordu. Yatağa geçtim, sırtımı baza başlığına yasladım. "Şarkı mı dinlesek?"

"Anlaşılan seninle biraz daha uğraşacağım."

Yüzbaşı telefonunundan Spotify'a girdi ve kendine göre bir parça seçti.

"Yarın ne yemek yapmamı istersin?"

"Hım," dedi gülümseyerek. "Bana böyle şeylerle gel." Birkaç dakika düşündü. "Bence sen karar ver. Ben ne olsa yiyorum."

Ona baktım. Sarı loş ışığın altında gülümseyen bakışları büyüyordu âdeta. "Bazen sen de şaşırıp kalıyor musun?"

Neyden bahsettiğimi hemen anladı. "Ben de kendimi evli bir adam olarak hayal etmiyordum ama hayat bu, nereden darbe yiyeceğini bilemiyor insan."

Kaşlarımı çattım. "Darbe olarak mı görüyorsun bu evliliği?"

"Öyle demek istemedim, yani..." Oturduğum yerden kalktım ve kendi odama geçtim, Vural ise açıklama yapmaya devam ediyordu. "Nare, o anlamda demedim."

"Gider misin odamdan?" diye çıkıştım. "Git hadi! Darbeymiş!"

"Nare, o anlamda demek istemedim."

"Vural," dedim. "Odamdan çıkar mısın?" Bir şey söylemesine izin vermeden konuşmamı sürdürdüm. "Çıkar mısın odamdan?"

"Özür dilerim," dedi yatağın diğer ucuna kıvrılırken. "Nare, özür dilerim."

Ona sırtımı döndüm. "Susar mısın? Uyuyacağım." Gözlerimi yumdum. Gayet iyi bir uyku çekmiştim; ara sıra uyansam da Vural'ın yanımda uyuyor olduğunu bilmek güven vermişti. Bu ona olan öfkemin geçtiği anlamına gelmemeliydi tabii. Sabah ezanı okunmadan Vural karargâha gitmişti. O gittiğinden beri ayaktaydım. Uyuduğumu sanmış, birkaç kez kapı önünden beni kontrol etmişti ve onu yeniden üniformalı görmek tuhaf hissettirmişti.

İlk önce Vural'ın bavulunu açtım, dolabını sildim ve yerleştirdim. Sonra kendi eşyalarıma geçtim, kırık müzik kutusunu yazlık tişörtüme sarmıştım, açmadan yatağıma bıraktım. Kendi eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdikten sonra kırık olan müzik kutusunu nasıl yapıştırabilirim diye düşünmeye başladım. Sardığım tişörtten çıkardım, bu sırada kutunun kırık tarafından sarı renk, dörde katlanmış bir kâğıt parçası ayaklarımın dibine düştü.

Müzik kutusunu yatağa bıraktım, dörde katlanmış kâğıdı açtım. Güzel bir el yazısıyla, tabiri yerindeyse inci gibi bir yazıyla yazılmıştı. Gözlerim önce tarihe ilişti.

16 Ocak 1998, Samsun

Asena'dan, bir zamanlar uğruna her şeyi yapacağı o adama...

Kemal, bugün kızımız doğalı bir hafta oldu. Gözleri, burnu, elleri... Pek sevinmesen de her şeyiyle bana benziyor. Bizi, ikimize bıraktığını hissettiği için sana değil de bana benzemeyi seçti belki de.

Melekler bazen kızımızı rüyasında güldürüyor, o anlarda öyle tatlı ki keşke sen

CamScanner ile tarandı

de görebileydin. Onun için bugün bu müzik kutusunu aldım. Uyumasına yakın çalıştırıyorum, büyük insanmış gibi dinliyor.

Kemal, Nare koydum ismini. Hani sana bir keresinde çocuğumuz olsa ismi ne olur diye sormuştum; sen de ben razıyım, ne olursa senden olsun demiştin. Yeter ki sen ol... Ben oldum ama sen bizimle olamadın, Kemal... Bana aldığın kelebekli kolyeye de isim yazdırdım bugün. Bir gün ölürsem hatıra kalsın istedim yavruma.

Yapayalnız bir hamilelik geçirdim. Duvarlarla, çiçeklerle, kedilerle, kuşlarla arkadaş oldum ama. Yapayalnız dersem onlara haksızlık etmiş olurum değil mi? Bir duvar, bir çiçek, bir hayvan... Nasıl da arkadaş oluyormuş insana, öğrendim.

Ama çok mutluyum, biliyor musun? Kızımızı benden almadığın, bağışladığın için. Beni de onu da bir daha görmek istemediğini söyledin ama almışsındır haberi, belki gelirsin de... Artık sana neden beni bıraktın da diyemiyordum. Kızamıyorum. Artık senin beni istemediğin gibi ben de seni hayatımda istemiyorum.

Nare hep seni soracak. Öldüğünü söyleyeceğim. Yalan yok, beni kandırdığını öğrendiğim gün öldün sen bizim için.

Ama tek bir dileğim, isteğim var senden... Olmaz deriz ama olur ya Nare'ye sen bakmak zorunda kalırsın, ne olursun beni bilsin. Mezarımı bilsin. Annesini bilsin.

Nare'yi bu dünyada en çok annesi seviyor, bunu bilsin-

Devamını okuyamadım çünkü gözyaşlarımdan yazıları göremiyordum. Bir elim uzandı, kolyemin varlığı ilk kez bu kadar ağır geldi. Kâğıda hiçbir zarar vermeden dörde katladım, müzik kutusunun içine yerleştirdim ve hıçkırarak ağlamaya başladım. *Ellerim titriyordu, bedenim titriyordu. Bir mektubun sesi olabilir miydi? Kulaklarıma uğulduyordu: Yapayalnız bir hamilelik geçirdim. Duvarlarla, çiçeklerle, kedilerle, kuşlarla arkadaş oldum ama. Yapayalnız dersem onlara haksızlık etmiş olurum değil mi? Bir duvar, bir çiçek, bir hayvan... Nasıl da arkadaş oluyormuş insana, öğrendim.*

"Hayır, hayır," dedim. "Benim annem belli, babam belli. Bu sadece..." Nefes alamıyordum. Zihnimdeki kargaşada taşlar bir bir yerine otururken haykırarak ağlamaya, avucumu göğsüme vura vura evde dolanmaya başladım.

Hiç doğum günüm kutlanmıyordu çünkü ben *üvey evlattım*. Annem sandığım kadının beni hiç sevmemesinin nedeni *kendi evladı* olmadığım içindi. *Annem* öldüğü için Ceylan annemi bulup getirmişler; o emzirmiş, Emre'yi de kabul etmeleri bu yüzdendi. *Yalnız hissetmeyeyim diye.* Anne sandığım kadın nasıl felç kalmıştı peki?

Hayır, dedi zihnim bağıra çağıra. *Bu mektupta yazan hiçbir şey gerçek değil! İnanma! İnanma! Kurma kafanda!*

Müzik kutusunu apar topar çekmeceye kaldırdım. Bu sırada kapı çaldı. "Nare, benim," dedi biri. Çağlar'ın sesiydi. Titreye titreye kapıya doğru ilerledim, güçlükle açtım ve karşımda hem Çağlar'ı hem de abimi gördüm.

"Ne oldu?" diye sordu abim telaşlı bir şekilde. "Nare? Biri bir şey mi yaptı? Ne oldu?"

Abim değil miydi o benim? Ablam? Sadece babam mıydı bana ait olan? Kurma, diye bağırdı zihnimdeki o ses. *Öyle bir şey yok, inanma!*

CamScanner ile tarandı

"Niye geldin, abi?" diye sordum kesik kesik nefes alıp verirken. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Her an yığılabilirdim. Göğsümün ortası her nefes alışverişimde batıyordu. "Ne işin var senin burada?"

"Gerçekleri duymak, bilmek istemiyor muydun?" diye sordu abim. *Hayır, artık hiçbir şey bilmek istemiyordum.*

"Şimdi söyleyemezsen bir daha söyleyemezsin," dedi Çağlar. "Söyle, kurtul. Nare bu işin peşini bırakmaz. Kardeşin lan o senin, benden iyi mi tanıyacaksın?"

Kardeşin o senin. Zihnimde dönen cümlelere bir yenisi daha eklenmişti.

"Nare..."

"Lütfen sus," dedim başımı iki avucumun arasına sıkıştırırken. "Duymak istemiyorum! Hiçbir şey öğrenmek istemiyorum!"

"Ben Özel Harekât C Timi Komandosu Mert Türkoğlu. Devletin gizli operasyonlarında yer alan komandodan hariç, Yüzbaşı Vural'ın düzenlediği *Şehit Ömer Halis* operasyonunu yürüten askerlerin arasındayım."

Ölümle yaşam arasında devam etmek, ince bir ipte yürümeye benzerdi. İnsan, öğrendiklerinin ağırlığıyla yaşadığı her gün ölebilirdi. Emre ölmüştü. Kurtulmuştu. Ben ise son sayfadaki cümleyi söyleme sırası gelene kadar okunması yasaklı bir kitabın içinde kaderime mahkûm olmuştum.

Yumduğum gözlerimi açtım. Korkuyla karşımdaki iki insana bakarken, "Vural nerede?" diye sordum. "Yüzbaşı Vural nerede?" Başım zonkluyordu. "Doktora gideceğiz bugün!" *Parmaklarım kırılmıştı...* Parmaklarıma baktım, sağlamdı. *Ne zaman iyileşmiştim?*

Çağlar bana ne olduğunu anlarmış gibi, "Sakin ol, Nare," dedi. "Mert, Nare'nin zihni geçmişe döndü. Vural bir kez daha böyle bir şeyin yaşandığından bahsetmişti."

"Geçmişe dönmedim!" diye bağırdım. Bir kadının sesi zihnimdeydi. *Olmaz deriz ama olur ya Nare'ye sen bakmak zorunda kalırsın, ne olursun beni bilsin. Mezarımı bilsin. Annesini bilsin,* diyordu. "Sussun!" diye devam ettim sözlerime. Dizlerimin üzerine yığılmadan önce buraya ne zaman geldiğini anlayamadığım abim kollarımdan tuttu. "Yüzbaşı gelsin! Çağlar, ara onu, aileme götürsün beni. Abi..."

Delirmiş gibi hissediyordum. Zihnim çalkalanıyordu ve dudaklarımdan dökülenleri kontrol altına alamıyordum. "Abi..."

"Abişim..." dedi, neden ağlıyordu? "Özür dilerim, abim. Özür dilerim..."

"Kaçırıldım, sonra da kaza geçirdim, hafızamı kaybettim..." dedim abime sarılırken. "Sen yoktun. Annem yoktu. Kimse yoktu. Yapayalnız kaldım ben," *Duvarlarla, çiçeklerle, kedilerle, kuşlarla arkadaş oldum ama. Yapayalnız dersem onlara haksızlık etmiş olurum değil mi? Bir duvar, bir çiçek, bir hayvan... Nasıl da arkadaş oluyormuş insana, öğrendim.* "O da yalnız kalmış. Duvarla, çiçekle, kuşlarla konuşmuş," Gözlerimi yumdum. *"Sakinleş, fıstığım,"* diyen sesi hatırladım. *"Karım, Nare, sakinleş."* Gözlerim parmağımdaki alyansa kaydığında geçmişin zihnimde yarattığı illüzyondan kurtuldum.

CamScanner ile tarandı

20

SOLDU KELEBEK ÇİÇEKLER

Hata yapmak. Bedeller ödemek. Hata yapmamak. Hata yapmamak için mücadele verirken yine ağır bedeller ödemek.

Hayatım bu döngüde geçiyordu. Hata yaptım, bedel ödedim. Bana göre hata olmayan bir şey yaptım; bir adamı bıçakladım, bir adam? *Bir terörist.* İnsanları acımasızca öldüren bir adamı bıçakladığım için de bedeller ödedim, ödemeye de devam ediyorum. Güçlü olmanın matematiğini hata yaparak öğrendiğini söylerler; *ne kadar hata yaparsan o kadar öğrenirsin,* derler... Hiçbir suçun olmamasına rağmen tercihler yüzünden ağır bedeller ödemek de bu matematiğe dâhil mi peki?

Taylor Swift'in *Cardigan*'ı kulaklarımda yankılanırken gözlerimi yavaşça yumdum ve gözyaşlarıma karışan yağmur tadını almaya devam ederken burnumu çektim. Pencerenin ardında deli olduğumu düşünen iki kişi vardı: *abim ve Çağlar.*

Abim. Abim. Abim. O benim hâlâ *gerçek* abim. İnanmıyorum yazılanlara da. Kaçmıyorum ama gerçeklerden. İnanmamak kaçmak değildir. Gerçek olsaydı bilirdim.

Abim büyük bir ihtimalle beni bu noktaya getiren şeyin söyleyemedikleri. Vural'la nereden tanıştıkları ya da... *Siktir, siktir, siktir!* Abim devletin düzenlediği operasyonlarda yer alan gizli bir MİT ajanıydı. *Sakin ol champ,* diyen *playboy*'lardan farkının olmadığını düşündüğüm abim, Özel Harekât C Timi Komandosuydu ve ayrıca da yalancı... Bir de Mert Türkoğlu diye takma adı takmıştı kendine. Şerefsiz. Yalancı. Düzenbaz. *Biraz geriye gitmeliyim, abimdi sonuçta, ağır oldu.* Gerçek abimdi, değil mi?

İnanmıyordum. İnanmayacaktım da... Peki, öyleyse neden ağlıyorum saatlerdir?

"Üşüteceksin," Şarkı, bir sonraki şarkıya geçerken saniyelik bir sessizlik oluşmuştu ve onu duyabilmiştim. Şarkının sesini kıstım ve ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Tabii sen hep benim hasta olmamdan korkmuşsundur," diye karşılık verirken yüzümde alaycı bir gülümseme hâkimdi. "Hayatım boyunca zihnimde dönüp dolaşan bir cümle oldu... *Anlayacaklar mı?*"

"Anlıyorum, Nare. Hep anladım ama bazen hayat istemediğin yöne akar, istemediğin tercihler yapmak zorunda bırakır, olduğundan farklı görünmek

CamScanner ile tarandı

zorundasındır. Böyle bir adam olmak istemezdim ama çocukluğumdan beri bağrımda yanan bir ateş var. Tutku. Babam hiçbir zaman izin vermedi-"

Daha sonrasında ne dediğiyle, hangi masalları anlattığıyla ilgilenmedim. Başımı çevirdim ve bir sonraki şarkıyı dinlemeye devam ettim. Ta ki Vural, ellerinde poşetlerle bahçe kapısında görünene dek. Onu gördüğümde gözyaşlarım hızla akmaya başladı. *Bulanık sularda olsam bile beni her zaman güvende tutacaktı sanki.* Onu gördüğümde hissettiklerim tam da buydu.

Kablosuz kulaklığı çıkardım; gözleri neden bu hâlde olduğumu sorgulayarak bana bakarken hızla ona doğru yürüdüm ve adımlarımın bittiği yerde kollarımı boynuna doladım. Poşetler yere düştü ama kolları beni sarmalamadı. Aynadan bizi izliyor olan abimi bilmeseydim üzülürdüm. Hatta kızardım da kendime ama neden karşılık vermediğini tahmin edebiliyordum.

"Neden beni aramadın? Sadece Çağlar'ın geleceğini biliyordum." *Arayacak durumda değildim,* demek isterdim. *Bir yalana inandırmakla meşguldüm kendimi.* "Neden ağlıyorsun?"

Onu da söyleyemezdim. Zihnimde atlıkarıncanın sesi dönüyordu, mektuptaki yazılarla doluydu. Boynundaki ellerimi çektim, "Aranızdaki her şeyi anlattı," dedim, beni ağlatan şeyin bu olduğunu söylüyordum aslında. "Bu konu hakkında diyecek bir şeylerin vardır diye düşünüyorum."

"Gelmeyeceğini, biraz daha zaman vermesi gerektiğini söylemişti demek ki dayanamamış. Nare, her şeyi anlatırım sorun bu değil." Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Anlayarak mı dinleyeceksin yoksa anlamaya çalışarak mı?"

Neydi o söz? *İnsan ya anlar ya da yaralar zaten.* Hep yaralandım, bu yüzdendir ki sordum hep hayatım boyunca, *anlarlar mı?*

"Bilmiyorum."

"Hiçbir şey planlı değildi."

"Abim olduğunu bile bile evlenmemde dâhil mi buna?"

"Gerçek kimliğini bilmeme izin vermedi," diye yanıtladı beni. "İzin verseydi, her şey bambaşka olurdu. Bu tercihi yaparak beni de zor durumda bıraktı ve en başından beri biliyordu, mecbur olduğumu ve kabul edeceğimi. Mert'i, yani Doruk, her neyse... Fotoğraftan öğrendiğimde evlilik kararını çoktan vermiştik ve ben geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim."

"Şimdi ne olacak?" Cevapsız kaldı. Art arda hapşırdım.

"Saatlerce yağmurun altında durmak pek de iyi bir fikir değil sanki?" Yere düşen market poşetlerini kavradı. "Ben yemek hazırlarken sen de duşa gir. Saçlarını kurutmadan sakın gelme."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranamam," Abim camda değildi. "Bu eve giremem."

"Tane tane söyleyeceğim, tek seferde anlamanı umut ediyorum," diyerek söze başladı ve bu tavrı içimde karnına sıkı bir tekme atma hissi uyandırdı. "Bu ev ikimizin evi. Sadece sen ve ben. Gitmesi gereken kişi veya kişilerin kim oldu-

CamScanner ile tarandı

gunu söylememe gerek yok. Sen benim karımsın, Nare. Abin bir tercih yaptı ve bedelini de ödemek zorunda. Sözleşmenin kuralına uymak istemeyen kendiydi. Eğer en başında kız kardeşi olduğunu bilseydim günlerce evde bakmak yerine abini çağırır ve seni onunla İstanbul'a gönderirdim."

Bir şey söylememe izin vermeden elindeki market poşetlerini daha sıkı kavradı, eve doğru yürümeye başladı. Poşetleri kenara bıraktı, hızla botlarının düğümlerini çözdü. Eve girmeden önce birkaç saniye boyunca pervazda bekledi, omzunun üzerinden bana baktı.

"Hasta olacaksın şimdi," dedi hâlâ onu takip etmediğimi gördüğünde. "Nare, iyi misin? Başka bir tuhaflık var sen de."

Hemen de anlıyordu. İyiydim, görmüyor muydu? Hiçbir tuhaflık yoktu. "İyiyim."

"Peki, iyiysen yağmurun altında ne yapıyordun?"

Kaşlarımı çattım yalandan. "Kocamsın diye her şeyi söyleme yetkisine sahip değilsin. İyiyim diyorum, neden sorguluyorsun?"

"Ya sabır," dedi tek nefeste. "Tamam, iyisin. Her zaman yağmur altında kalırsın, doğru söylüyorsun."

"İyiyim!" dedim bir kez daha bastıra bastıra. "Evdekileri kovsak ayıp olur mu sence?"

"Kovmasına kovarız da giderler mi bilemem."

"Biz yeni evliyiz, yeni evlilerin evine bu kadar gelinir mi?"

"Nare, iyi olduğuna emin misin?"

"Neden sürekli bunu soruyorsun?"

"Dudakların mora kesmiş, bakışların kızarmış. Ağlamışsın da. Bir problem olmadığına emin misin?"

Bu kez cevaplamadım. Hızlı adımlarla eve geçtim; üzerimi çıkardığım gibi duşa girdim, bir süre suyun altında ağladıktan sonra bir daha ağlamamak için kendime söz verdim. *Kendime verdiğim kaçıncı sözdü bu sahiden?* Üzerime kalın, düz model pijamalarımı giydikten sonra ayaklarımı panduflarımı geçirdim ve saçlarımı kuruttum. Saçlarımı nemlendirmek için kullandığım kremi almak için yeniden odaya döndüğümde ise yatağın üzerinde oturan abimi gördüm.

"İzinsiz odama girmemen gerekiyor, hiç öğrenemeyeceksin değil mi?"

"Kocanın girmesine de bir şey diyor musun?" diye sordu sert bir tonda. *Kocam.* Ondan gerçekten de nefret mi ediyordu? Yoksa iyi bir oyunculuk mu sergiliyordu? "Doğru, ona demezsin."

"Ne bu tavrın?" Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım ve dudaklarımı alay dolu bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvırdım. "Sence de şu an bana hesap sorabilecek konumda mısın?"

"Abinim ben senin," dediğinde kalbim acıdı. Mektubu düşünmemeye çalışırken çok daha düşündüğümü fark ettiğim o an. Aldığım nefes göğsüme sıkışmıştı. "Nare, iyi misin?"

"Değilim!" diye yükseldim. "Sikeceğim ya! Sal beni! Umurumda değil ne

CamScanner ile tarandı

olduğun, ne yaptığın, sözleşme, Vural'la olan durumların... Hiçbiri umurumda değil! Nefes alamıyorum ben! Sıkıştım kaldım, hareket edemiyorum!" Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Neden geldin buraya? Ben senden kaçıyorum! Sizden kaçıyorum! İstanbul'dan kaçıyorum! Sen niye geldin ki?" Sadece gözlerimin içine bakıyordu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Neler yaşadığımı öğrendin, şu an karşında duruyorum sapasağlam görünüyorum ama yaşarken çok zordu. Bak, kaldıramıyorum işte."

"Özür dilerim."

"Hiçbir şeyi düzeltmeye yetmez bu özür, sen beni çaresiz bıraktın. Hiçbir şeyi düzeltmeye yetmez bu özür, sen beni yalnız bıraktın," Güçlükle yutkundum. "Bir kez bile olsun aramamışsın, sormamışsın. Hiç mi merak etmedin?"

"Görevdeydim."

"Bu bir bahane olamaz! Ne olursa olsun arayabilirdin! Belki söylerlerdi! Başıma bunlar gelmeden kurtulabilirdim!"

"Yapamadım, Nare. İlk görev başarısız oldu; gün geçmeden ikincisine geçtim, sonra ilk göreve geri döndüm, telefonum bile yanımda değildi. Sandığın kadar kolay değildi ulaşmak."

"Ne zaman dönüyorsun? Dinlemek istemiyorum! Umurumda değil!"

"Bilmiyorum."

"Hemen dön."

"Bilmiyorum dedim ya."

"Bana bağlı," diyerek araya girdi Vural. "Mert'le bir sözleşmemiz, içinde olduğumuz operasyonumuz var. Operasyon bitmeden gidemez."

Omzumun üzerinden ilk önce Vural'a, daha sonra da abime baktım. "O zaman kendine kalacak başka bir ev bulsun," dedim. "Bir geceden sonrasına ne tahammülüm var ne de isteğim."

İkisini de omzumun gerisinde bıraktım ve mutfağa geçtim. Bu kez de ocakbaşında duran Çağlar'la karşılaştım. "Aynı sözler senin içinde geçerli," dedim yüzüne dahi bakmadan. Damacanadan su almaya devam ederken konuşmamı sürdürdüm. "Seni de evimde istemiyorum."

"Özür dilerim." Çağlar'a göz devirdim.

"Kabul edilmedi."

"Sadece Komutanımı düşündüm," Birkaç saniye duraksadı. "O benim tek ailem, Nare. Sadece düşündüm. Düşünürken sana haksızlık ettiğim için özür dilerim."

"Ortak bir yön," dedim suyu yudumlamadan. "Ne şans ama."

Oturma odasındaki koltuğa yayılmadan önce televizyonu açtım; haber kanallarında gezindim, en sonda ise yabancı bir dizi de durdum. Vural avucunu alnıma yasladığında irkildim. Bir insanı avucuna sinen kokusundan bile tanımak nasıl mümkün olabiliyordu?

"Duş almakla iyi yapmışsın, geceye hazırlık," dedi. Ne dediğini anlayamamışçasına ona baktım. "Sabaha kalmaz, ateşler içinde yanarsın diyorum. Bu memleketin havasına güven olur mu? İstanbul mu sandın?"

CamScanner ile tarandı

"İyiyim ben," dedim tekdüze bir tonla. "Sadece biraz açım."

"Hallederiz onu, sen iyi ol da fıstığım," dediğinde kalbim yumuşadı.

"Antep fıstığı da sevmezdin, Yüzbaşı. Anlayamadım da ben bu işi ya neyse," dedi abim. Bakışları bana kaydığında konuşmasını sürdürdü. "Hasta olduğunda bakmam sana, haberin olsun." Koltuğa otururken *ikinize sıkıntılıyım* bakışlarını da benden ayırmıyordu.

"Vural, karşımdakine söyler misin onunla konuşacak hiçbir şeyim yok."

"Araya girmem."

"İsabet olur, yakışıklı yüzüne bir şey olsun istemem," dedi abim bu kez. "Karın üzülür, ağlar."

Bu sırada Çağlar, Vural'a seslenmişti ve Vural, birkaç dakikalığına bizi yalnız bırakmıştı. Döndüğünde ise ikimize uzak bir mesafede, kapı pervazında ikimizi izlemeye başladı.

"Neyin içine düştüm bilmiyorum ki!" dedim öfkeyle gözlerimi kırpıştırırken. "Sen nasıl bir yüzsüzsün ya? Nasıl bir yüzsüzsün ki hâlâ karşıma geçmiş konuşabiliyorsun? Kimsin sen? Benim abim kiminle görüştüğüme karışmazdı! Umurunda bile olmazdı! Ama ölüme de terk etmezdi. Sen beni yalnız bıraktın! Bunu nasıl affedebilirim?"

"Haberim yoktu!" diye yükseldi abim de bana. "Anlamıyor musun Nare? Bilmiyordum! Görevdeydim!"

"Vural ailesiyle görüşmüyor, biliyor musun?" Gözyaşları içinde abime bakıyordum. "Mesleğinden vazgeçmediği için ailesini kaybetmiş. Ailesi, ona bir tercih yaptırmış ve o da dağları seçmiş. Yalnızlığı, kimsesizliği. Eğer ölürse mezarına gelecek kimse olmamasını. İlk başta annesine de babasına da çok kızdım. *Nasıl saygı duymazlar,* diye düşündüm. İnsan bir evladını gömmüş, feda etmiş bu topraklara. Diğerini kurtarmak istemiş, çok mu şey istemiş?"

Vural sessizce beni izliyordu. Belki de gerçek düşüncelerimi duyduğu için şimdiden pişmandı evlendiğine. "Kalbimi bir enkaz ettiler, istesem de eski ben olamam artık. Kardeşim öldü. Babam öldürdü. Dinle beni! Çevirme yüzünü!" *Biliyordu. Belki de en başından beri?* Korkunç bir his kanıma karışmıştı. "Sen yine yoktun! Bir noktada Vural'ı anlayabiliyorum. Kardeşinin intikamını almak istiyor! Bak, Emre'nin sesi rüzgâra karışıyor; *öldüm ben,* diyor. *Kimse yoktu yanımda. Öldüm ben.* Biz ölürken sen neredeydin?"

"Sus!" diye bağırdı abim bu kez gözleri öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Sus!"

"Babamın teröristlerle iş birliği yaptığını bilmene rağmen niye hâlâ susuyorsun? Görevmiş! Başka insanların hayatından önce kendi hayatın! Kendi ailen! Sen ne aşağılık ne pislik birisin ki hâlâ karşıma geçmiş bana hesap sorabiliyorsun? Mecburdum, evlendim! Mecburdum! Bak bana! Artık ben de senin kadar yalancı biriyim! Mücadele edeceğim diye tüm iyi ne varsa kaybettim ben. Ne bok yiyordun, anlat! Kardeşlerin ölürken sen kimi kurtarı-"

Bir anda yanağımda bir soğukluk hissettim ve sözlerim ağzıma tıkıldı. Yanağımdaki acı, kalbimdekinin yanında bir hiçti. *Abim bana ilk kez tokat atmıştı.*

CamScanner ile tarandı

"Elini götüne sokarım senin, Mert!" diye bağırdı Vural. "Siktir git bu evden! Siktir git lan! Allah belamı versin ki elimde kalacaksın!" Vural bir yumruk hâline getirdiği elini abimin yüzünde, santimlik mesafede tutuyordu. "Siktir git! Elimden bir kaza çıkmadan git lan! Defol git!"

Çağlar donup kalmış abimi hızla yanımızdan uzaklaştırırken Vural'ın yumruk yaptığı elinin hedefi kapıyı buldu. Çıkan ses, çok daha gürültülüydü. Yumruğu kapının arka tarafından çıkmıştı. Avucumu yanağıma yasladım, koltuğa oturdum ve kalbimin sakinleşmesini bekledim. Gözyaşlarım artık akmıyordu. Donmuştum sanki.

Zihnimde tek bir cümle dönüyordu; *abim bana tokat atmıştı. ilk kez.* Ateş yoktu, duman da. Kan da. O zaman içimi bu kadar tutuşturan; yüreğimi yakan, sözcükleri kalbime saplayan neydi?

"Fıstığım," dediğinde çok ağlamak istedim. Sesindeki yumuşaklık sol yanağımdaki tokadın izlerini sızlatmıştı. "Gel buz koyalım. Şişmesin. Dudağın da patlamış."

"Hiç acımadı ki," dedim bir çocuk edasıyla. "Acımadı. Gerçekten."

"Nasıl olduğunu anlayamadım, bir anda oldu," dedi, kendini suçluyordu engel olamadığı için ama onun bir suçu yoktu. Abim bu kez beni de şaşırtmıştı. *Ben de kendi abimden beklemezdim.* "Nare, özür dilerim... Özür dilerim... Özür dilerim..."

"Bir anda oldu, ben de anlayamadım," dedim, buzu yanağıma koyması için saçlarımı kulak arkasına çekerken. "Aranızda mesafe de çoktu. İsteseydin de engel olamazdın."

"Bu sözleşme olmasaydı ben ona yapacağımı bilirdim," Buz mavi gözler öfkeyle parlıyordu. "Belki de sözleşmenin olması umurumda olmamalı, Nare? Sen benim karımsın lan! *Karım!* Nasıl vurur sana?"

"Başım çalkalanıyor sanki," Buz torbasını dudağımın kenarına kaydırdı. "Vural, morarır mı sence?"

"Biraz da olsa azaltır buz," diye mırıldandı. "Daha önce yapmış mıydı böyle bir şey?"

"Hayır, olmamıştı. Belki de hep böyle biriydi, bilmiyorum. Hiçbir zaman onu böylesine tetikleyecek, delirtecek şeyler söylemediğimdendi belki de gerçek yüzünü göstermeyişi."

"En kötüsü de ne, biliyor musun? Sözleşmeden ötürü bir halt yapamıyorum."

"O sana vurdu ama."

"Cezasını da çekiyor."

"Cezası ne?"

"Boş ver," diye yanıtladı beni. Benim de üzerine düşünecek hâlim yoktu. Vural elindeki buz torbasını yanağımda gezdirdikten sonra mutfağa geçti. Bir süre sonra elinde servis tepsisiyle oturma odasına geldi. Çağlar'ın yaptığı çorbayı ve köfteleri ısıtmış, yemem için getirmişti. Öncesinde üzerini değiştirmeyi de ihmal etmemiş tabii.

CamScanner ile tarandı

"Niye bu kadar iyisin ki?"

"Neye göre, kime göre?" Kaşları sorguyla havalanmıştı. "Aklımı meşgul etmeye çalışıyorum, Nare. Eğer edemezsem sana değen eli, abinin götüne sokmaya gideceğim. Bu kadar açık ve netim."

"Ne çorbası yapmış?" diyerek konuyu değiştirdim. "Yoğurt mu? Pek sevmem."

"Mercimek."

"Buradan yoğurt gibi geldi."

Gülümsedi. "Yalanspor."

Mercimek çorbasını tamamen bitiremedik ikimiz de. Hatta Vural'ın gözleri ne zaman yüzüme takılsa iştahı kaçtı ve köfteyi benim aksime o bitiremedi. Yemek faslı bittiğinde yeniden oturma odasına döndü. "Acıyor mu?"

"İyiyim, acımıyor."

Televizyon açıktı, yabancı bir sinema oynuyordu ama ikimiz de pek oralı değildik. "Bu gece kar yağışı bekleniyormuş bu tarafta," dedi Vural. "Yağmurla karışık atıştırır."

"İstanbul'daki evimiz daha güzeldi," dediğimde yüzündeki gülümsemenin sebebini anlayamadım, tuhaf bir şekilde bulaşıcıydı ve beni de gülümsetti.

"Niye öyle bakıyorsun?"

Hiç çekinmeden, "*Evimiz* derken yüzündeki gülümsemeyi sevdim," dedi ve hemen ardından derin bir iç çekti. "Kelebek çiçekleri getirmişsin."

"Soldular ama," dedim. "Yine de yaşatmaya çalışıyorum ama."

"Yeri de yakışmış."

İstemede getirdiği çiçekleri nikâh fotoğrafımızın yanına koymuştum, evet. "Beğenmene sevindim."

"Bu evi de istiyorsan İstanbul'daki evimiz gibi yaparız."

"Uzaklaşma fikri biraz da olsa iyi gelebilir diye düşünmüştüm ama peşimizi bırakmıyorlar," diye mırıldandım. "Yarın da çalışacak mısın?"

Gözleri gülümsüyordu sanki. "Sen bensiz kalamıyor musun yoksa?"

"Ölüyorum sensizlikten," diye mırıldandım. "Kapıdan çıkıyorsun, gözlerimden hemen yaşlar. Öyle bak."

Hafifçe yüzüme doğru eğildi. Sıcak nefesi dudaklarıma değerken, "Seni öperken de ölüyor muydun?" diye sordu. "Yoksa bayılıyor muydun?"

"Pislik Yüzbaşı!" dedim avucumu göğsüne yaslayıp itmeye çalışırken. "Yaklaşma öyle bana!"

"Nasıl yaklaşmalıyım?" diye sordu daha da yaklaşıp bir elini belime kaydırırken. "Böyle iyi mi?" Dudakları ansızın dudak kenarıma kaydı, şişmeye yüz tutmuş yaraya minik bir öpücük bıraktı. "Her yaranın bir merhemi vardır derler." Göğsündeki elimi kavradı ve avucunun içine aldı. "Acıyor mu?"

"Yok, acımıyor," dedim heyecanımı dizginlemeye çalışırken. "Çay mı içseydik? Kurabiye de almışsın. Yeriz."

"Olur olur, yeriz yeriz," dedi beni taklit ederken, sesli bir gülümseme du-

CamScanner ile tarandı

daklarının arasından firar ederken. "Terasa çıkalım. Ben orayı temizletmiştim, masa sandalye de çıkarayım."

Çay ve kurabiyeleri halletmek için mutfağa geçtiğimde yüzümdeki gülümseme, mutfak dolabının yansımasından gördüğüm yüzümle soldu. Bir daha aynaya bakmak hatta yansımamı bile görmek istemiyordum. Yüzümün sol tarafı, dudaklarım şişmişti ve büyük bir ihtimal yarın sabaha morluk kaplamış olacaktı. İçimde korkunç bir ağlama isteği büyüdü ama öyle bastırdım ki bir an ben bile canımın yanmadığına ikna oldum.

Kalın bir *sweat* giyindikten sonra terasa çıktım. Vural da hâkî yeşili *sweat* ve siyah eşofman giyinmişti. "PC'yi de getirdim," dedi. "Bir şeyler izleriz."

Vural film sitesine girdi. "Zihin yakmalı?"

"Olabilir, severim."

"Dark?"

"İlk bölümü izlemiştim aslında ama sonra devam etmek mümkün olmadı. Güzel olabilir."

Gözleri kısa bir süre yüzümde gezindi. Yüzümün hâli canını epey yakıyordu, görebiliyordum. Canını yakan en çok şeyin yüzüm bu hâle gelirken ellerini bile kıpırdatamayışı olduğunu da biliyordum. "Üzülme, bak ben hiç üzülüyor muyum?"

"Çok üzülüyorsun," dedi iç sesimi duyar gibi. "Neden benden saklıyorsun?"

"Bazen devam edebilmek için bildiğin her şeyi unutman gerekir," Mavi gözlerini çevreleyen gür, sık kirpikleriyle pürdikkat beni izlerken, "Lil Zey'in de dediği gibi, *elimden kayarken hissettim acıyı; gözümden bir damla akıyor, kurudu silmeye gerek yok.*"

"Spor yaparken dinlediklerindi sanırım?"

"Kum torbasıyla yaptığım şovlar olurdu tabii. Lil Zey de iyi giderdi."

"Sago kadar gitmez."

"Gider, gidiyordu... Yavaştan başlasam mı?"

"Parmağını ve ayak bileğini yeniden kırman ters bir hareketine bakar, baştan söyleyeyim. Zorlama. Ufak ufak."

Gözlerinin içine baktım. "Uyumadan önce göstermek istersin belki," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Nasıl ufak ufak başlayacağımı."

"Seni başka şeyler yaparken de görmek isterim," dediğinde tükürüğüm boğazıma kaçacaktı.

Yavaşça geri çekildim ve yüzüme şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdim. "Bence senin çenen fazla düştü," dedim. "Dikkat et, maazallah bir gün bir çarparlar, toparlayamazsın."

Bu sırada, aynı anda ikimizin de telefonu titredi.

Çağlar *sizi SİKECEĞİM YAPACAĞIN İŞİ adlı gruba ekledi.*

Grupta ben de dâhil yedi kişi vardı.

Çağlar *grubun adını KOMUTANIM ÖZÜR DİLERİM, BEN SİZİN ASKERİNİZİM olarak değiştirdi.*

CamScanner ile tarandı

Çağlar *grubun adını TAVUKLARI PİŞİRMİŞEM, MAZİNİN GÖTÜNE KOYMİŞEM olarak değiştirdi.*

Çağlar *grubun adını TAVUKLAR NE ALAKA AMK, ÖZÜR DİLERİM KOMUTANIM olarak değiştirdi.*

Yüzbaşı Vural: *Sana sadece şunu söylemek istiyorum: Küfür.*

Çağlar: *Haklısınız, Komutanım. Özür dilerim.*

Çağlar *grubun adını ALTILI MASA + 1 olarak değiştirdi.*

+1 ben mi oluyordum?

05*********: *Şimdi ne alaka bu grup? +1 kim?*

Çağlar: *+1 birisi var, onu bir önceki gruba eklemek yerine tertemiz bir sayfa açmak için bunu oluşturdum. Konuşmadığınızdan öldü malum. Heyecan gelsin istedim.*

Çağlar: *Bir sorun varsa Komutanımla görüş.*

Kimsenin profili yoktu. Vural hariç. Başka bir numara daha yazdı.

05*********: *Yarın büyük gün yani?*

Çağlar: *Tarih yazacağız tarih!*

Doruk: *Dikkat et de tarih olma, gevşek!*

Çağlar: *Bence sen bu grupta çok konuşma. +1 sağlı sollu bekliyor.*

Vural grubu sessize aldıktan sonra benim de telefonumu eline aldı ve tahmin ettiğim gibi grubu da sessize aldı.

"Yarın yeni bir toplantı mı yapılacak?"

"Bir maddeyi sileceğiz listeden," dedi. "Bu yüzden herkesin fikrine ihtiyacım var. Ortak karara varacağız."

"Eğer doğru tahmin edebiliyorsam bu karar, herkesin birbirini tanıyacağı olmalı."

"Akıllı bıdık," dediğinde buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarıma.

"Büyük bir sorumluluk, operasyondaki herkes yüz yüze geldiğinde çok daha fazla karışıklık olmasın?"

"Mert mi demeliyim Doruk mu?"

"İki yüzü olduğu gibi iki ismi de kendine göre," Göz devirdim. "Mert kalsın."

"Mert, kendi hakkındaki bilgileri bana teslim etmedi. *Kural 1*'i ihlal etti ve bana da diğer bilgileri dolaylı yoldan deşifre ettirdi. Bir yıl boyunca zindanda kalmasını geçtim, geri dönüşleri de ağır olacak, operasyonun bir yıl daha uzaması gibi," Gözleri çok kısa bir an gözlerime değdi. "Üstelik özel hayatın gizliliğine aykırı davrandığım gerekçesiyle ben de aynı durumda olacağım. Bir yıl mahkûm olacağım."

Güçlükle yutkundum. "B planına mı geçiyorsun?"

"Her insanın B planı olmalı," dedi düşünceli bir sesle. "Nare, boş versene. Siktir et dizi izlemeyi de. Gel benimle."

"Nereye gidiyoruz?"

Soruma cevap vermek yerine bir eli belime, diğer eli bacağıma kaydı ve bedenimi sandalyeden aldı. "Özlemedin mi?"

CamScanner ile tarandı

"Neyi?"

"Kum torbası, eldivenler? Lil Zey? Sago?"

"Şaka yapıyorsun," dedim gözlerim şaşkınlıkla büyürken. "Hemen mi? Şimdi mi?"

"Hemen. Şimdi. Susmuyor bak bu kafa."

Vural'ın buradaki spor odası İstanbul'daki kadar iyi tasarlanmış değildi, üstelik eksik malzemeler vardı ama bizim kullanacağımız iki şey vardı: *eldivenler ve kum torbası.* Spor odasına geldiğimizde kucağından indirdi ve iki çekmeceli komodinden eldivenleri aldı. Eldivenleri paketinden çıkardı. "Üzerindekiler iyi," dedi tişörtüme ve siyah taytıma bakarak. "Ama bir şey yapmalıyız."

Siyah eldiveni bana uzattı. Eldivenleri taktıktan sonra, "Ne yapacağız ki?" diye sordum.

Ne zaman çıkardığını bilmediğim siyah tokayı gösterdi. "Önce saçlarını toplayacağız," dedi. "Biraz fazla uzamışlar, İstanbul'a döndüğümüzde kestirsek mi?" *Saçlarımı severek toplama detayını söylemeden geçemem.* "Sonra..." Elleri tişörtümün ucuna değdiğinde ürperdim. Buz kesen elleri tişörtün ucunu toparladı ve sütyenimin arasına sıkıştırdı. Hafifçe kulağıma doğru eğildi. "Hep böyle yapmıyor musun? Fotoğraflarda görmüştüm."

Hep böyle yapıyordum. Evet. Hı hı. Toparlanmam gerek.

Bir dakika. Ne? Hangi Fotoğraflar?

Boşluğumdan faydalanarak arkama geçti. Sağ ayağıyla tek ayağımı hafifçe araladı ve çıplak karnıma elini yerleştirerek sırtına yaslanmamı sağladı. Nefes alışverişim hızlanırken boğazımın kuruduğunu hissettim. Heyecan damarlarımda kol geziyordu. "Böyle dik durmalısın," dedi kulağıma doğru. Tenime dökülen nefesi gıdıklayıcı ve tuhaf bir şekilde ürperticiydi. "Karnını sıklaştır."

"Odamı mı karıştırdın?" diye sordum heyecanlandığımı anlamaması için.

"Karıştırmadım, sadece albümlere baktım."

Boynumdan göğsüme kadar ürperirken parmak uçlarından tenime akan soğukluğa son verebilmek için bir adım ileri gittim ve teması daha da azalttım yoksa birazdan bayılacaktım. Söylediği her sözcük defalarca kez yan yana geldi ve kulaklarımda yankılanmaya devam etti.

"Öncelik senin," derken kablosuz kulaklıkları kulağıma takmıştı. "Bakalım doğru mu tekniklerin?"

"Bazen teknik işlemez," dedim. "Sakat bir hareket yapmamam için bence beni sen yönlendirmelisin."

"Hım, bak sen?" dedi o da keyifle. "Karşılığında ne alacağım?"

"Her şeyi karşılıklı mı yaparsın?"

"Ne derler bilirsin; *al ver, al ver.* Karşılıklı." Hafifçe eğildi. "Olmasın mı karşılık?"

Yüzüm yanıyordu. Dudaklarına bakarak, "Olsun ama öncesinde bilmeliyim," diye karşılık verdim ona. "Ne istiyorsun?" Vereceği cevabı tahmin ettim ve tahmin etmek bile güçlükle yutkunmama sebep oldu. "Söylesene? Neden gülüyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Küçük kıkırtılar dudaklarının arasından kayarken başını iki yana salladı. "Çok tatlısın, dayanamıyorum," Birkaç saniye duraksadı. "Ellerini öncesinde bandajla saralım. Ufak ufak tamam mı?"

Bandajı elime sararken, "Nasıl bir karşılık istiyorsun?" diye sordum. Pür dikkatle bandajı sardıktan sonra eldivenleri geçirmemi izledi.

"Belki de söylemek yerine göstermek istiyorum?" Gözleri dudaklarımdaydı. "Hadi fıstık hadi."

Şarkı açtı ve sesi yükseltti. Lil Zey'den *OnlyFans*'ti. İlk önce düz bir vuruş sergiledim. Sol kolumu ileriye doğru uzattım, omzumu aşağı döndürüp ilk iki parmak boğumum ile kum torbasına vurdum. Elimi hızla geriye çektiğimde şarkının sesi kısıldı: "Ufak ufak demiştim," diye bir uyarıda bulundu. "Çok hızlıydın." Aşağı yukarı başımı salladım ve bu kez daha yavaş davrandım. İçimdeki öfkeyi nasıl boşaltacağımı biliyordu çünkü birbirimize benziyorduk, öfkeyi atma şekillerinde özellikle. Ellerim titrediği için bir sonraki vuruşum berbattı. Ona duyduğum ve kendime bile itiraf etmekte zorlandığım bu heyecan beni mahvediyordu.

Yaklaşık beş dakika boyunca vücudumu ısındırdım; hareketlerim yavaş, vuruşlarım istediği gibi ufak ufaktı. Bir süre sonra şarkıyı durdurdu, nefes nefese ona baktığımda gözlerinde gördüğüm his, tüylerimin ürpermesine neden oldu.

"Çok iyiydi," dedi büyülenmiş gibi. Boğazını temizledi. "Ama daha iyi olabilir tabii. Biraz paslanmışsın."

Ona dil çıkardım. "Aylardır çalışma yapmıyorum, sence de çok normal değil mi?"

"Bıdı bıdı bıdı," dedi Vural. Kulaklığın tekini aldı, kendi kulağına taktı. Bu kez Sago'dandı. *İstisnalar Kaideyi Bozmaz.* "Önce beni izle, fıstık. Sonra aynılarını tekrarlamanı isteyeceğim."

Vural eldivenleri geçirmeden önce parmaklarını kütürdetti. Hemen ardından boynunu. İlk önce hafif hareketlerle başladı. Sonra yavaş yavaş hızlandı. Kum torbasına her vurduğunda öfkesini atıyordu ve kim bilir, belki de karşısında hesabını soramadığı tokadın sahibi vardı. *Tıpkı benim gibi.* Kum torbası her vurduğunda deprem gibi titriyor, torbadan net ve tok bir ses çıkıyordu.

"Nasıl, iyi miydi?" diye sordu nefesini düzenlemeye çalışırken. "Kaptın mı bir şeyler?"

"Eh işte," dedim bayağı iyi olmasına rağmen. "Ben de aynılarını yapmıştım."

"Gel buraya, tripkolik," dedi keyifle bedenimi koltuğunun arasına alırken. "Karşılıklı bir şeyler yapmayı kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," dedim bu kez ne olduğunu sorma gereksinimi bile duymadan. "Yeterli mi?"

"Yeterli," Gözleri hâlâ dudaklarımdaydı. "Sonra pişman olma."

"Olmayacağım," dedim net bir sesle. "Şarkı başa sardığında kulakların ben de olsun. Şimdi izlediklerini tekrar et."

CamScanner ile tarandı

Dirseklerimi bedenime yapışacak şekilde tuttum ve ağırlık merkezimin aşağıda olmasına dikkat ederek kollarımı kalçamın yanına saldım; birine, *abime,* yumruk atıyor gibi kum torbasının altından savurmaya başladım. Önde kalan ayağımın etrafında döndüm, bu sırada şarkı başa sardı.

"Çok iyi, sakın bozma," dedi Vural sakin bir tonda. "Sol kroşe. Sağa çek, sonra tekrar sol kroşe," Benimle saymaya başladı. "Bir, iki, üç. Yerinde hafifçe zıpla. Dört, beş," Birkaç dakika boyunca devam ettik ve Vural, boks lapasını ellerine geçirdikten sonra, "Aynı şekilde, bu kez buraya," dedi. Önce sağ sol yaparak eskivledim; sonra ise sağa sola kaçarak devam ettim.

"Gayet iyi, bir iki. Kaç şimdi," Birkaç dakika boyunca aynı hızda devam ettim. "Şimdi biraz hızlan, gücü omuzlarına ver. Belin ve bacakların da dâhil olsun., Vural öncesinde öğrendiğim şeyleri hatırlatmak istercesine beni yönlendirmeye devam ediyordu. "Biraz mola."

En sonuncu hareketi, kafamın üzerinden geçmesi ve benim ani bir refleksle eğilemeyip sırtüstü düşmemle falso oldu. Vural eldivenlerini hızla çıkardı ve dizlerini bükerek üzerime doğru eğildi. "Son kısma kadar iyiydin," dedi keyifli bir tonda. "Fazla yakınlaşınca aklın mı karıştı?"

"Niye bu kadar üzerime oynadığını merak etmiyor değilim doğrusu," dedim nefes nefese, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. Gözleri çok güzeldi. *Daha önce söylemiş miydim?* "Aklımın karışması hoşuna gider mi?"

"Aklının karıştığını görmek hoşuma gidiyor ama doğrusunu söylemek gerekirse, hangisi çok daha fazla hoşuma gidiyor, biliyor musun? *Benim yüzümden* aklının karıştığını görmek..." Mümkünmüş gibi daha da üzerime eğildi. "Ne karşılığında seni yeniden eski gücüne döndürebilirim, merak etmiyor musun sevgili karıcığım?"

Karıcığım mı? Ne? Aldığım nefesin göğsüme sıkıştığını hissettim. "Fırsatçı mısın?"

"Fırsatçı demeyelim de her durumu, her şartı istediği gibi değerlendiriyor diyelim."

"Öyle deyince fırsatçı olmuyor musun?"

"Çok konuşma da merak edip etmediğini söyle." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Al ver demiştik, fıstık."

"Ne istiyorsun?"

"Bu kez unutmamanı..." Ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Göz bebeklerim şaşkınlıkla büyürken çok kısa bir an dudaklarımın üzerindeki dudaklarını idrak edemedim. *Bu kez unutmamanı,* demişti çünkü bir önceki öpüşmemizi *unutacağız,* diye anlaşmıştık. Ben öyle anlaşmıştım aslında. Vural bir elini belime kaydırırken diğer eliyle yanağımı kavradı ve *kendine gel* der gibi öpücüğünü derinleştirdi. Kendime gelmem ani öpücüğü karşısında pek de mümkün değildi.

"Beni istediğin an öpemezsin," dediğimde çok kısa bir an bakışları donup kaldı. *Hayır, hayır, hayır. Öyle demek istememiştim.* "Burada evliliğimizi kanıtlayacağımız kimse yok."

CamScanner ile tarandı

Bedeni kaskatı kesilmişti. İçindeki duyguları görmeden bana böyle yaklaşmasını istemiyordum ama neden bunu söylemenin bambaşka bir yolunu seçmiştim?

Vural. "Ben," dedi ve devamını getiremeden üzerimden doğruldu. Hâlâ gözlerimin içine bakıyor, şaka olup olmadığını sorguluyordu. Şaka değildi ama söylemek istediklerim de değildi. *Ah, hayır,* söylemek istediklerimdi *ama farklı şekilde... Siktir, Nare.* Kafası karışmış, utanmış ve pişman olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"Sınırları aştım, *yine,* özür dilerim," Nefesi düzensizleşmişti. "Sadece kendime engel olamıyorum," Yeniden üzerime eğildi ve az önce söylediklerimin hiçbir etkisi yokmuşçasına burnuma öpücük bıraktı. Dikkatim dağıldı. "Sınırlar demiştin, Nare. Ama senden uzak duramıyorum. Bunu ne yapacağız?" Burnundan derin bir nefes çekti. "Bir şekilde, içimde, bu sınırları halledemiyorum. Bunu ne yapacağız?"

Birkaç saniye bekledi, sonra yeniden üzerimden doğruldu ve spor odasından çıktı. Cevap veremedim çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyordum, sözcükler dudağıma kilit vurmuştu. Bir süre sırtımın üzerinde kalakaldım. Eldivenleri çıkaracak gücü bulduktan sonra parmağımı az önce dudaklarının olduğu ve ıslaklığını bıraktığı yere bastırdım.

Spor odasından çıkarken vücudumun ağrıdığını hissetmeye başlamıştım çoktan. Kaslarım sertleşmeye başladığı için sabaha her tarafımdaki ağrıyla uyanacağımı biliyordum, epeyce hamlamıştım.

Vural'ın söylediği her şey odaya geçene kadar zihnimde yankılanmaya devam ediyordu. Odasının önünden geçerken kapısının kapalı olduğunu ama ışığın yandığını gördüm. Kendi odama geçtim; ışığı açmadan yatağıma uzandım ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonra nefes alışverişim normale döndü, gözlerim kapalı olsa da uykunun kollarına düşmemiştim. Adım sesleri duydum; bir süredir Vural hep yanımdaydı, adım seslerini ezbere bilecek, onu adım atışından tanıyacak kadar yanımdaydı üstelik.

"Üzerini bile örtmemiş," dedi fısıltıyla. Üzerime battaniyeyi bırakırken, "Ha siktir!" diye mırıldandı ve tepkisi, korkuyla yerimden doğrulmama sebep oldu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Eve kedi girmiş olabilir mi?"

"Neden ki?"

Gözlerimi baktığı yere çevirdim. Solan kelebek çiçekleri koyduğum vazo kırılmıştı ve çiçekler, dallarından ayrılmış, paramparça edilmişti. "Kalk, Nare," dedi ve belinden silahını çıkardı. "Arkama geç."

"Ne oluyor? Biri eve mi girmiş?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi öfkeli bir tavırla. "Çıldıracağım artık. Nereye gidersek güvende oluruz bilmiyorum!" Bir eli, elime kaydı ve sıkıca kavradı. "Dolabın içinde iki tane çelik yelek var, çıkarabilir misin? Ben gözümü etraftan ayıramam."

CamScanner ile tarandı

Söylediği gibi elbise dolabına doğru ilerledim, ne zaman koyduğunu bilmediğim çelik yelekleri çıkardım. Çelik yelekleri üzerimize geçirdikten sonra, "Beraber evden çıkacağız," dedi. "Yarın eşyaları alması için birini gönderirim. Burası da yalan oldu."

Sürekli bir kaçış içerisinde mi olacaktık? Yorulmuştum. Hiç bitmeyecek miydi? "Bir şey almam gerek, sonra gidelim," dedim ve sakladığım mektubu görmeden cebime attım. Etrafı kolaçan ettiği için bana bakamıyordu. Evden çıkana kadar hatta çıktıktan ve araca geçene kadar sakin kaldım. Vural motoru çalıştırdıktan sonra Çağlar'ı aradı.

"Nare'nin istemesinde getirdiğim çiçekleri parçalamışlar," dedi ve bir süre Çağlar'ı dinledi. "Bilmiyorum. Sen hazırla odayı. Yarım saate geliriz." *Çağlar'ın evine gidiyorduk demek...* Aramayı sonlandırdıktan sonra bana döndü.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim donuk bir sesle. "Alıştım artık. Tuhaf gelmiyor."

"Anlamıyorum ya!" dedi bir elini direksiyona geçirdiğinde. "Anlamıyorum! Nasıl lan nasıl? Götümüze GPS mi taktılar?"

"İş dönüşü takip etmiş olabilirler mi?"

"İki araba değiştirdim buraya gelmek için," dedi. "Araba değiştirdiğimi anlayacak kadar olamazlar," Birkaç saniye boyunca sıkıca gözlerini yumdu, açtığında gözleri öfkeden daha da koyulaşmıştı. "Diyorum ki sakin kalayım, sessiz olayım, işlerimi sinsice yürüteyim ama yok! Artık ne sakin olacağım ne de sessiz!"

Çıldırmış gibiydi. Gözlerimiz çok kısa bir an birbirine değdiğinde öfkesini gizlemeyi, gizleyemese bile yumuşatmayı başarabildi. *Bu ilk de değildi.* "Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum çünkü sen varsın."

"Ama bazen seni korkutuyorum, o zamanlar da böyle düşünebiliyor musun?"

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum," *O* benim bu hayatta güvendiğim *tek* insandı. "Askerî lojmanlar yok mu burada? Neden orada kalmıyoruz?"

"En sonunda öyle olacak," dedi isteksizce. Kaşları çatılmıştı. "Orayı da hiç sevmiyorum ya ayrı mevzu."

"En azından daha güvenli bir yere geçmiş oluruz, Vural. Denemekten zarar gelmez."

Kısa bir duraksamanın ardından, "Yarın boş ev var mı sorduracağım," dedi. "Bu sürede İstanbul'a gitmek ister misin?"

"Ama sen gelemeyeceksin," dedim, çenesi kasılmıştı. Bu sorumdan sonra öfkesinin büyüdüğünü görebiliyordum. "Sen olmazsan olmaz."

Çok kısa bir an dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleştirdi. "Olmaz yani?"

Olumsuz anlamda sağa sola başımı salladım. Çağlar'ın evi, beş katlı bir apartman dairesinin üçüncü katıydı. Eve geçtiğimizde Vural, "Çok konuşma,

CamScanner ile tarandı

uyuyacağım, yarın erkenden karargâhta olmam lazım," dedi, bu sırada oturma odasına geçmiştik. Abimin ayakkabısını görememiştim, nereye gitmişti acaba?

"Haklısınız, Komutanım. Benim hiç öyle dertlerim yok çünkü," diye karşılık verdi Çağlar, bu sırada ikimize de çay doldurmuştu. "Nasıl eve girmişler?"

"Çiçekleri kesmişler kökünden," dedi Vural, bu sırada Çağlar gülmemek için dudaklarını ısırdı. *Niye gülüyordu ki?*

"Niye gülüyorsun sen?" diye sordum kendimi tutamadan. "Bir şey mi biliyorsun?"

"O çiçekleri Mert yemiş olabilir," dedi. "Telefonda çok sinirli olduğunuz için söyleyemedim. Nare dışarıdayken..."

"Olabilir mi yoksa Mert mi yedi?" diye sordu Vural öfkeyle. "Nerede o?" Sonra sessizleşti. *Bu sessizliği tanıyordum. Düşünürken oluyordu ya da kafasına bir şey yatmadığında.*

"Sizin geleceğinizi duyunca bir de böyle olunca çıktı."

"Yarın elbet elime geçer," dedi Vural. "Geri zekâlı, madem yapıyor söylesin! Aklım çıktı burayı da mı buldular diye!"

Parmak uçlarım buz keserken sol yanağımdaki ve dudağımdaki iz yanmaya başladı. "Geri dönmek için sabahı beklesek olur mu? Çağlar belli ki o öfkeyle telefonda söyleyememiş."

"Olur," diyerek beni onayladı Vural. "Oda hazır mı?"

"Hazır, Komutanım," Vural başıyla odaya geçmem için komut verdi. "Nare, sen geç. Ben de birazdan geleceğim."

Çağlar, "Sola dön, ilk oda. Kapısı açık olan. Nevresimleri değiştirdim, yorganı da yeni yıkamıştım. Temiz yani," dedi. "İyi uykular."

"Teşekkürler, size de."

Çağlar'ın dediği odaya geldim, yatağa uzandım ve gözlerimi yummadan temiz çarşaf kokusunu içime çektim. Gerçekten de söylediği gibi tertemizdi. Yorgun hissediyordum. Bir süre sonra Vural odaya girdi, gece lambasını yaktı ve yatağın diğer tarafına uzandı. "Uyumadığını biliyorum," dedi. "Odaya girdiğimde de uyumuyordun. Kötü bir oyuncusun."

Gözlerim yanıyordu. "Sadece çok yoruldum," dedim fısıltıyla. "Neden kollarının arasında güvende hissediyorum, bunu da bilmiyorum üstelik." Kokusu burnuma dolacak kadar yakınlaşmıştı. Çok güzeldi. *Tıpkı gözleri gibi.* Bedenimi kollarının arasına çekerken başımı göğsüne yasladım ve gözyaşlarımın yavaşça süzülmesine izin verdim.

Dudakları belli belirsiz saçlarımda gezinirken burnumu çektim ve gözyaşları içinde, munzur bir ses tonuyla, "Şampuanını kullandım," dedim. "Tanıdık geldi mi?"

"Üçkâğıtçı Kelebek," dedi. "Bana ilk sarıldığında fark etmiştim zaten."

"Kabul et, en çok bana yakıştı."

"Çok daha yakışan bir şey biliyorum."

"Neymiş?" diye sordum saf saf.

CamScanner ile tarandı

"Onu söyleyemiyoruz maalesef."

Saftirik Nare, dudaklarından bahsediyor, dedi iç sesim. Neyden bahsettiğini anladığımda omzuna vurdum. "Uykun gelmedi mi?"

"Geldi."

"Uyu o zaman."

"Sana sarılarak uyumak çok tatlı bir hissi uyandırıyor," dedi, yüzünü göremesem de gülümsediğini anlamıştım. "Tatlıyı da çok severim, biliyorsun."

"Sen bana ufaktan yürüyor olabilir misin?"

"Dün de sormuştun, bir önceki gün de cevabım hiç değişmiyor aslında... Yürümek ne? Koşmak bu."

Bir süre sessizlik çöktü. "Yarın tek başıma evde ne yapacağını mı düşünüyorsun?" Sessiz kalarak cevabı vermiştim. "Düşünme o zaman. Beria gelecek." Bir süre duraksadı. "Yarın şişkin ve mor bir suratla uyanacaksın, bu canımı sıkıyor. Yeniden o günlere dönmüş gibi. Hareketsiz, ruhsuz, kendinden geçmişçesine yattığın o günlere dönmüş gibi."

Parmaklarım *sakalı olsa nasıl dururdu acaba,* diye düşündüğüm yanaklarına kaydı.

"İyiyim, her ne kadar iyi görünmesem de," dedim. "Bok gibi görüneceğime eminim ama o kadar yorgun hissediyorum ki dinlendiğim tek yerde de bunları konuşmak istemiyorum."

"Öpsem acır mı?"

Acıyı yok etme yöntemlerinden birisi buydu. Kullandığı yöntem yanaklarıma doğru kanın ilerlemesine, yanmaya başlamama sebep oldu. Ona cevap vermedim. Bazen sessizlik de cevaptır ve Vural, işine geldiği gibi anlamakta oldukça iyiydi. Sanki hiç öpmemiş gibi dudakları, tekrardan dudak kenarıma değdi, oradan da yanağıma kaydı.

Tüy kadar hafif bir öpücüğün ardından, "İyi geceler, Nare," dedi.

"İyi geceler, Yüzbaşı."

Eve dönmeden önce Beria'yı da evinden aldık. Söylediğine göre bu gece bizle kalacak, yarın tekrardan eve dönecekti. Yarın Vural izinliydi.

"Simit, poğaça, sigara böreği alacağım," dedi Vural, motorun hızını yavaşlatıp sağa sinyal yakarken. "Bu aralar kahvaltı yapamıyorum. Siz de ister misiniz?"

"İyi olur aslında," dedim. "Değil mi Beria?"

Beria araca bindiğinden beri oldukça düşünceli görünüyordu, sebebini merak ediyordum ama sormak için evi bekliyordum. Vural kapıyı açtığında içeri sert bir rüzgâr doldu, beraberinde soğuğu getirdi. Ürperdim, kollarımı birbirine doladım ve dikiz aynasından Beria'ya baktım.

"Bir sorun mu var?"

"Kâbus gördüm," dedi. "Vural'a da söyledim. Sadaka çıkaracaktı." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ne gördüğümü anlatmam olmaz ama... Ömer'i gördüm. Balım'la birlikte."

CamScanner ile tarandı

Güçlükle yutkundum. Yüzümdeki gülümsemenin solduğunu tahmin edebiliyordum. "Mutsuzlar mıydı?"

"Kaybolmuşlardı," dedi, sesi ve bakışları kâbusun etkilerini taşıyordu. "Yüzüne ne oldu senin?" Gözleri korkuyla büyüdü. "Nare, ne oldu yüzüne?"

Yüzümün sol tarafı tahmin ettiğimiz gibi daha da berbat bir hâle gelmişti. Şiş olmasının yanı sıra halka şeklinde morluklar oluşmuştu. Aynaya bakamıyordum, bunları Vural söylemişti. "Dolaba çarptım," diye basit, ucuz bir yalan söyledim sonra buna saniyesinde pişman oldum. "Abim tokat attı."

Kısa bir süre yüzümü izledi. "Yüzbaşı da elini alıp münasip bir yerlerine sokmadı mı?" diye sordu, sesi de bakışları da bir anda öfkeye bürünmüştü.

"Yapmak istedi, istemedi diyemem ama durumlar sandığımız gibi olmadığı için... Yani birbirlerine karşı dokunulmazlıkları olduğundan ötürü..." *Ne anlatıyordum ki?* "Beria, afyonum patlamadı benim." Saat sabahın erken saatiydi. Radyo programı sunan adam, 06.12 demişti, beş dakika önce. Sonra ise Barış Manço şarkısıyla güne başlamanın iyi hissettireceğini de eklemişti.

Dün, bugün, yarın nasıl olduğum fark etmiyordu. Kendimi iyi hissettiğim tek yer onun kollarının arasıydı ve bu his, kalbimi bir kâğıt gibi ikiye ayırıyordu. Onun kollarının arasında huzurlu olmak... *Bana neler kaybettirecekti daha?*

Düşüncelerim aniden radyodan çalan şarkıyla kesildi.

Tesadüflere inanır mısınız?

Ben inanmam. Kaderi bilirim *tek*. Eğer beş dakika önce radyoyu kapatmak için uzanan ellerim duraksamasaydı şu an abimin en sevdiği şarkıyı duymuyor ve geçmişteki bize dönmemiş olacaktım.

Her tercih bir önceki yaşanabileceklerin ihtimallerinden vazgeçmektir.

Eğer dün abim bana ağır bir tokat atmış olmasaydı şu an belki de evimizde huzurlu bir şekilde uyuyor olacaktık ve sabah olduğunda ona duyduğum öfke daha da azalmış olacağından, gördüğüm mektuptan bahsedebilecektim.

Sol cebimde varlığıyla göğüs kafesimi ateşe veren bir mektup vardı, sadece kalbimin değil aklımın da gerçekliğini reddettiği.

"Neden telefonlarına bakmadın?" diye kızdığını hatırlıyorum abimin. Karlı bir gündü; şarjım bitmişti ve çok daha kötüsü mümkünmüş gibi hoca yarınki dersi iptal etmiş, bugünkü derse ekleyerek blok yapmıştı. Haber vermek de aklımın ucundan geçmemişti. *"Seni ne kadar merak ettiğime dair bir fikrin var mı? Aklım çıktı bir şey oldu diye! Arkadaşın Elif'e ulaştım, bir saat önce aracınla okuldan çıktığını söyledi. Bin tane şey düşündüm! Polise haber verecektim!"*

Abime sımsıkı sarılırken, *"Beni hep böyle koruyup kollayacak mısın?"* diye sorduğumu hatırlıyorum. Mutlu olduğumuz anları koca bir hayal kırıklığıyla hatırlamak ne büyük bir cezaydı. *Bak,* diyorum geçmişe dönüp baktığımda. *Abin sana zarar veremeyecek ve yüzünde bir hasar bırakmayacak kadar yakındı.* Şimdi değil kollarını sarsa ve sana siper olsa, bu yalnızca çok daha fazla canının yanmasına sebep olur.

CamScanner ile tarandı

"Seni her zaman, hep böyle sarıp sarmalayacağım. Bir sonraki sefere böyle korkutmak yerine en azından birilerinden ulaşmaya çalış, olur mu yürüyen trafo?"

Başımı abimin göğsüne yasladığımı anımsadım ve o an, iç acıtan bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Geçmiş, şarkının sözlerinde kaybolurken radyoyu kapattım, tam da bu sırada Vural sürücü koltuğuna yerleşti ve simit paketini uzattı. Simit kokusu saniyesinde araca dolarken paketi açtım, ucundan ısırdım.

Vural gülümsedi ve Beria'nın varlığına aldırmadan yanağımdan canımı acıtmamaya özen gösterircesine, sıkmadan makas aldı. "Bu akşam ne yemek var?"

"Sen önce sabahı ye de akşamı düşün," diye söylendi Beria. "Şu kızın yüzüne aldın mı merhem? O abiye de söyle yüzüme, gözüme gözükmesin! Yakarım çırasını!"

"Dün gece merhem sürdüm dudaklarına," *Dudaklarından mı bahsediyordu?* Çünkü herhangi bir merhem sürmemiştik... Çarpık gülümsemesinden belliydi hangi merhemden bahsettiği. "Beria dediyse yapar; yap, fıstık," dedi Vural. "Bir iki saate Çağlar'ı yanınıza yollarım, merak etmeyin."

Araçtaki son konuşmamız bu oldu. Vural, Beria ve beni eve bıraktıktan sonra askerîyeye geçti. Beria, koltukta biraz kestireceğini söyledi ve ben de terasa geçmeden önce mektubu eski yerine bıraktım. Sonrasında ise taze, sıcak simitleri ve tek dem çay doldurduğum kupa bardağını yanıma almıştım tabii ki. Vural'ın valizinden bulduğum kitabı okurken zamanı iki saat kadar devirmiştim.

Beria sabaha göre oldukça dinç bir şekilde yanıma geldiğinde, bu kez esnemekten konuşamayacak durumda olan ben oldum. Dinlenmek ve belki de biraz uyurum düşüncesiyle odama doğru hareket etmiştim ama Vural'ın odasının kapısını açık bir şekilde görmek, direkt olarak o odaya yönelmeme hatta yattığı tarafta cenin pozisyonunda gözlerimi kapatma kararını almama neden oldu.

Uykunun kollarına teslim olurken dahi endişe içindeydim. Tuhaf bir his ensemdeydi ve kalbim korkuyla çarpıyordu. Uyku ve uyanıklık arasındaki o ince çizgide kaybolmuştum. Bir insana sarılmanın nasıl bir his olduğunu bildiğinde ve artık o kollar seni sarmalamadığında, hep üşürdün. Nereden biliyorsunuz diye sormayın; inanın ben de bu paragrafı okuduğunuzda yüzünüze yerleşen buruk gülümsemenin izlerini taşıyorum. *Üşüyorum.*

Gözlerimi açtığımda komodinin üzerindeki saate baktım, yalnızca iki saat geçmişti ama nasıl da bir asır hissettiğime dair fikrim yoktu. Beria uyuduğum oda hariç her yeri süpürmüştü, uykunun kollarından sıyrıldığım zamanda elinde elektrikli süpürgeyle gördüğümü anımsıyorum. Hızlı duş aldım, yeni yıkadığım ve valize öyle yerleştirdiğim kıyafetlerimi giyindim. Üzerime renkli, uzun kol, crop model bir bluz ve altıma da koyu lacivert renginde, bacaklarımı sıkıca kavrayan bir skinny jean geçirdim.

Beria tüm işi bitirdikten sonra ikimize de Türk kahvesi yaptım ve birlikte terasa çıktık. Teras, arka bahçeye bakıyordu. "Vural bir saat sonra ne yemek yapacaksınız diye darlar bizi," dedi Beria. "Aklında bir şeyler var mı?"

"Açıkçası yok," dedim. "Ben..." Birkaç saniye duraksadım. "Aynaya baka-

CamScanner ile tarandı

mıyorum da. Sabah da bakamadım. Sana bakarken kendime de bakmamak için direniyordum. Yüzüm gerçekten de çok mu fena durumda?"

"Nasıl oldu? Abin... Vural biraz bahsetti ama?"

"Bazen cümleler ne kadar ağır olursa olsun acıtamaz insanın canını. Daha kuvvetli daha acımasız bir şey gerekir. Tokat gibi."

"Merhem sürseydik?"

"İyileşmesini istediğim bir yara değil. Hep hatırlamak istediğim, unutmak istemediğim bir yara. Tıpkı avucumdaki gibi."

"Nasıl böylesine yaraladılar seni? Nasıl? En son gördüğümde de yara bere içindeydin ama şu an sanki ruhunda o yaralar."

"Birini saramadan, iyileştiremeden diğeri açılıyor. Ben de bilmiyorum ki artık ne yapacağımı."

Bu sırada telefonum titredi.

Yüzbaşı: *Beria'yı bıraktıktan sonra geleceklermiş. Ne yapıyorsun?*

Nare: *Kahve içiyorum. Pekâlâ, gelsinler bakalım.*

Yüzbaşı: *Çay iç.*

Nare: *Çay da içtim.*

Yüzbaşı: *Bir daha iç.*

Nare: *kdskdkdkdsdk*

Nare: *Ne diyorsun?*

Yüzbaşı: *Ben senden önce uykuyu sevmezdim.*

Nare: *Eee?*

Yüzbaşı: *Senden sonra işler yolunda gitmedi.*

Nare: *Bence benden önce de gitmiyordu, suçu tek bana yıkmasak mı?*

Yüzbaşı: *Randevu oluşturalım mı?*

Nare: *Ne için? Yemek için mi?*

Yüzbaşı: *Gece, 01.15'te. Senin yatağında. Kollarımın arasında.*

Nare: *Randevunuz teknik aksaklardan ötürü oluşturulamadı. Gün içerisinde tekrar deneyiniz.*

Yüzbaşı: *Aman, güzelim yavaş, çok fena sapladın.*

Nare: *Çay iç.*

Yüzbaşı: *İçiyorum.*

Nare: *Afiyet olsun.*

Yüzbaşı: *Gün içinde tekrar deneyeceğim.*

Nare: *Tabii hakkın sonuçta.*

Yüzbaşı: *Hakkım olan diğer şeylerden de bahsetmek isterim ama engel yemek istemiyorum.*

Nare: *Beria çok kötü bakıyor. Gitmeliyim. Akşam görüşürüz.*

Yüzbaşı: *Dikkat et, öptüm.*

Yüzbaşı: *Yanlışlıkla yazdım.*

Yüzbaşı: *Gerçekten bak.*

Yüzbaşı: *İnanma sen.*

CamScanner ile tarandı

İstemsizce dudaklarımı birbirine bastırdım. Vural, Beria'nın da tahmin ettiği gibi birkaç saat sonra çoktan darlamaya, yemek fikri vermeye başlamıştı. Yemeğe olan düşkünlüğü beni her seferinde hem şaşırtıyor hem de gülümsetiyordu. Kahvelerimizi içtikten sonra terası toplamaya fırsatımız olmadan Beria'yla aşağı kata inmiştim. Yemeğe karar verdikten ve malzemeleri kontrol ettikten sonra terası toplamak için tekrar yukarı çıktım. Dün gece rüzgâr, kül tablasını düşürmüş ve her yeri berbat etmişti. Kovaya doldurduğum suyla terası yıkadım, masa üzerindeki dağınıklığı toparladım. İşim bittiğinde Vural'ın yuvası olduğunu bildiğim dağları izlemek için tırabzanlara yaklaştım. Bu sırada arka bahçede gürültü koptu. Bir şeyler devrildi. Ne olduğuna bakmak için hafifçe aşağı eğildim, kalbim bu sırada derimi parçalayacakmışçasına atıyordu üstelik.

Başımı eğip aşağı baktığımda çok tanıdık bir gözle, göz göze geldim. Sonra o gözleri göremedim çünkü biri bağladı. Ayakları da gözleri gibi bağlı, ağzı da sıkıca bantlıydı. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, avuçlarımı tırabzanlara yasladım ve sıkıca tutundum. Yaralı avucum sızlamıştı.

"Çekirge bir sıçrar; iki sıçrar, üçüncü de de *Türkoğlu* onu yakalar. Bunu sana kimse söylemedi mi? Geçen gün ölüm haberiyle sarsıldığın kuzenini de pek seviyormuşsun. Siz de de kuzen çok, önünüze gelen kuzeniniz zaten," Bakışlarımı abimin sesinin geldiği yöne doğru kaydırdım. "Bir işe kalkışırken her şeyi düşünürdüm, biliyor musun?" Gözlerim gözlerine kilitlenip kalırken abim sakin ama soğuk tavrında kalmaya devam ederek sözlerini sürdürdü. "Her detayını incelerim, gözden kaçırmam. Sadece bir kez detaya inmekle uğraşmadım; mesleğim tehlikeye düşmesin diye kendimi, kişiliğimi, ailemi gizledim ve işte gördüğün üzere hata yaptım. Önceki operasyonlarım gibi kaçmayacak, ince eleyip sık dokuyacaktım. Belki *küçük kız kardeşim* bunların hiçbirini yaşamayacak ve ben, bu aşağılık teröristle anlaşma içerisinde olan öz babamı kendi ellerimle öldürmüş olacaktım."

Tercihler.

Bakışlarım ağır çekimde Tarik'a kaydı. Sol avucu kan içindeydi. Avucuma bıçak sapladığı eli kan içindeydi ve abim, onun da sol eline bıçak saplayarak karşılık vermişti. Gözleri bağlıydı.

"Dün gece ne demiştin mesajda?" Abim güldü. Ruhsuzdu. "*Seni öldürmek için uzanan elleri hiçbir zaman unutma, kelebekcik? Ne de olsa ömrün bir güncük.* Bugün göreceğiz bakalım kimin ömrü bir güncük?"

CamScanner ile tarandı

21

KARANLIK YANSIMALAR

Karanlık yanılsamalar, korku, depresyon ve endişe gibi duygusal durumlarda kullanılan bir terimmiş. *İçteki kötülük. Kalbi zehirleyen düşünceler.* Birkaç saat önce yarım bıraktığım kitabın ana karakteri, *"İçimdeki karanlık yanılsamalara rağmen onun gözlerine baktığımda tüm her şeyin yeniden başladığını hissettim."* diyordu. Anlamak için okuyan bir insan oldum hep; okuduğum kitaplardaki ana karakterin ruhuna bürünmek yerine aynı masada, karşısında oturdum ve gözlerinin içine bakarak yaşamını dinledim.

Bu olayı yaşasaydım, şu an orada ağlayan ben olsaydım nasıl hissederdim diye ve düşünürken en az ana karakter kadar yaralardım hislerimi. Şimdi o kitaptaki ana karakterin içindeki karanlık yanılsamaları çok daha iyi anlayabiliyor, *insan yaşamadan anlamazmış* dedikleri cümlenin gölgesinde adımlıyorum. Kaza yaptığım gün ölüm bir nefes kadar yakınken o mavi gözlere baktığımda içimdeki karanlık yanılsamalara rağmen her şeyin yeniden başladığını hissetmiştim.

Buharlı su damlacıkları küvetten ve duvara asılmış olan aynadan süzülürken solgun bedenim suda kaybolmuştu sanki. Her şeyin yeniden başladığını hissettiren o gözleri görmeyi beklerken banyo yapmaya karar vermem iki saatin sonunda sığınağım olmuştu çünkü travmam, avucuma kesik atan teröristi gördüğümde yeniden tetiklenmişti ve ben hafızamı kontrol altında tutmaya çalışırken delirmenin eşiğine gelmiştim sanki.

Zihnimde bir kapı geçmişe açıldı ve beni Çerkez'i ilk gördüğüm ana götürdü. Karnına tekme attığım ve öfkeden gözlerinin delirdiği o anla başladı, enseme iğne yaptığı anla son buldu.

Abim, Çağlar'ın anlattıklarına göre dün gece ortadan kaybolmuş ve Vural, eğer olur da ararsa diye *ben yanındaymışım gibi davran,* demiş. Dün gece çiçeklerimi kesmek için eve giren kişi Çerkez'miş ve abim, biz evden çıkmadan Çerkez'i zaten yakalamış. *Tüm gece işkenceler içinde kıvrandırmış. Bana attığı tokattan sonra vicdan azabı yaşamış olmalıydı ki evin etrafından ayrılamamış. Galiba kendince kız kardeşime bir tek ben zarar verebilirim zihniyeti içine girmişti, zihniyetini si... Ups!* Özel Harekât C Timi Komandosuymuş, elinden hiç kimse kurtulamazmış. Ve eğer Vural'ın başlattığı operasyonda bilgilerini ifşalasaymış bunlar başıma gelmez, teröristlerle iş birliği yapan öz babamızı öldürmüş olurmuş.

Tercihler. İhtimaller.

Çerkez'in en büyük cezasının sol bacağına yediği bir kurşun, sol eline de bıçak saplanması olmadığına emindim. Gözlerime baktığında hâlâ yaşıyor olduğumu görmek biliyordum ki ona verilen en büyük cezaydı.

CamScanner ile tarandı

Ama eşitiz, demek isterdim baş düşmanıma. *Artık beni öldürmeye çalışma, abim yanağımın hesabını vermek için seni bekledi. Sana verdiği zarar ne ki yanağımın yanında? Bak, aynaya bakamıyorum ben dün akşamdan beri.* Asker işte, hisleri kuvvetli olsa gerek bu yüzden. Gözyaşlarım ılık suya karışmadı bu kez. Dondum ben çünkü. Ağlayamamak ne kötüydü.

Çerkez'i bana yalnızca birkaç dakika göstermişti abim. Birkaç dakika bile donmama, yüzümün solmasına yetmişti. Sonrasında Vural'ı aramış, Vural'ın söylediği bir depoya kapatmıştı. Bir gün Çerkez'le yüz yüze hesaplaşacağımızı biliyordum; belki yarın, belki yarından da yakındı.

Hafifçe kapattığım perde banyoyu artık aydınlatmıyordu ve güneşin son ışıkları karanlık yanılsamalarımla birlikte dans ediyordu. Sıcak suyun bedenimi sarmalayışı bir Vural etmiyordu ama.

Onunla uyumayı seviyordum. Peki ya onu, diye sordu zihnimin derinliklerine ait olan bir ses. *Onu da seviyor musun?*

Kalbime ağırlık yapan bu sorunun ardından derin bir iç çektim ve yaklaşık bir saate yakın durduğum küvetten çıkmak için uzandığım yerden kalktım. Bornozumu giydim, kuşağımı sıkıca bağladım. Donuk bakışlarla küvetten çıktım ve ayak seslerim zeminde yankılanırken banyodan ayrılarak kendi odama geçip kapısını kapattım. Yatağa ulaştım, sessizce uzandım. Başımı yastığa yerleştirdikten sonra gözlerimi sıkıca yumdum. Sessizlik bir örtü gibi bedenimi bir süre daha sarmaya devam etti. Sonra kapım tıklatıldı. Ne gözlerimi açmaya hâlim vardı ne de ses vermeye.

Adım sesinden ve kokusundan tanımanın zirvesi sanırım kapıyı çalış şekliyle kimin olduğunu anlamaktı. "Gelebilir miyim?" Sessiz kaldım. Vural birkaç dakika sonra odanın kapısını araladı. "Bornozlu muydun? Özür di-"

"Işığı açma, gel," dedim sözünü keserek. "Ay ışığı yetiyor."

Vural sessizce adım attı ve yatağın önüne oturdu. Sırtını yatağa yaslarken, başı da ayaklarımın dibinde kalmıştı. "Geldiğimde saat altıydı. Şimdi yedi buçuk. O kadar saat kalmak iyi geldi mi?"

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedim dürüstçe. Gözlerim hâlâ kapalıydı. "Yemek yedin mi?"

"Yemedim."

"Neden? Çağlar ve abim gelmiş, Beria söyledi."

"Suçlusu sensin," dediğinde nabzım hızlandı. "Alıştırdın beni kendine. Uyandığından beri kaç kez yalnız başıma yemek yedim ki? Hepsinde sen varsın. Sen olmadığında değil uyku uyumak, yemek bile yemek istemiyorum." Karanlığı delip geçen loş ışığın gölgesinde bakışlarını yüzümde hissettim. "Bana bunu neden yaptın?"

"Özür dilerim, oyunu kuralına göre oynayamadım." Güçlükle yutkundum. *Bedenimi saran su bile kolların kadar ısıtmıyor, asıl sen bana bunu neden yaptın,* diye haykırmak istedim ama dudaklarım aralanmadı bile.

"Oyunu kuralına göre oynamayan tek sen değilsin ki bu hâldeyim."

CamScanner ile tarandı

Duygusal bir soluk alarak titrek bir sesle, "Yalnızca sen *o hâlde* değilsin," dedim ve sanki tam da bu sözlerim üzerine etraf derin bir sessizliğe gömüldü. "Bunu unutma."

Vural derin bir iç çekti ve oturduğu yerden kalktı. "Üzerini giyin, mutfağa gel."

"Abimle aynı masaya oturmak istemiyorum."

"İnan bana, ben de o şerefsizle aynı yerde soluk almana bile katlanamıyorum." Birkaç saniye duraksadı, sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Yemek masasında olmayacak. Sen ve ben."

"Beria gitti mi?"

"Çağlar'la birlikte kızını halasından almaya gitti. Bu gece bizimle kalacaklar."

"Kızı kaç yaşında?"

"On iki."

"Anladım."

"Yemek?"

"Bensiz yiyemezmişsin."

"Yiyemem."

"Ben alıştırmışım kendime. Canının istemezmiş. Bensiz bir lokma boğazından geçmezmiş."

Gülümsediğini hissettim. "Öyle."

"Ne öyle?"

"Sen alıştırdın kendine. Canım da hiç istemez yemek masasına sensiz oturmak. Sensiz bir lokma geçmez boğazımdan."

"Öyle," diye karşılık verdim ben de ona.

Odadan çıktıktan bir süre sonra yataktan kalktım, mavi renk alt ve üst takım pijamalarımı giyindim, saçlarımı taradım ve mutfağa geçtim. Beria taze fasulye, pilav ve cacık yapmıştı. Vural'ın favori menülerinden biriydi.

"Saçlarını neden kurutmadın?"

"Üşendim," dedim burnumu çekerek. "Vural, ısıttın mı yemekleri?"

"Isıttım, fıstık."

Karşılıklı oturduk. "Hasta olacaksın," dedi bu kez. "Kalk da şu saçlarını kurutalım."

"Yemekten sonra kurutsak olur mu? Bak acıktım."

"Peki madem."

Cacıktan birkaç kaşık aldıktan sonra, "Günün nasıl geçti?" diye sordum, bu soru bir an öyle tuhaf hissettirdi ki gözlerim kaşığı tutan elime kaydı. *Alyansıma.*

Onun için de tuhaf gelmiş olmalıydı ki afalladı ama hemen toparlayarak, "Şimdi daha iyi," dedi. "Öncesinde berbattı," Girmek istemediğim, konuşmaktan kaçındığım konular vardı. Kirpikleri mavi gözlerini çevrelerken bakışları daha da derinleşti. "Senin nasıl geçti?"

CamScanner ile tarandı

"Keşke iyi diyebilseydim," diye karşılık verdim kaçtığım her şeyin üzerine gitmeyi tercih ederek. Ben buydum çünkü. Değişemez ve rol yapamazdım. "Çağlar sen gelmeden önce bir şeyler anlattı ama zihnim donmuştu sanki. Algılamakta zorluk çektim."

"Haberim yoktu ve bu iş canımı sıkmaya başladı," dedi bıkkın bir nefes dudaklarının arasından kayıp giderken. "Operasyona başlarken koyduğum ama kâğıda geçirmediğim bir kural var: *o da liderden gizli iş yapmamak*. Ama arkamı döndüğümde sürekli bir şeyler çevirirken görüyorum herkesi. Bu operasyonu başlatan kişiyim ama lider değilim artık."

"Çiçeklerim de gitti zaten," dedim üzgün bir sesle. Vural yüzündeki öfkeyi anında sildi ve dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ben de derdimi şey yapayım," dedi, bana değil yemeğe olan saygısından küfretmiyordu, o da ayrı mesele. "Çok mu üzüldün, fındık fıstık?"

"İsteme çiçeklerimdi. Özel tasarımdı. Üzüldüm tabii ki." Konuyu değiştirmekte de üstüme yoktu biliyordum. Yok saymaya çalışmak da canımı yakıyordu ama konuşmak kadar değil.

"Dünyadaki tek kelebek çiçekler onlar değildi," dedi ve muzip bir tavrı dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte devam ediyordu. "Yine alırım ben sana."

Son konuşmamız bu oldu ve sessizce yemeğimizi yemeye devam ettik. Bulaşıkları makineye yerleştirirken Vural da bahçede sigara içiyordu. Kısa bir süre sonra yanına gittim. Bakışları yüzümde gezinirken beni gördüğünde derin bir iç çekti ve sigarasını içmeye devam etti.

Beria, kızı Gülce'yle bahçede görünürken Çağlar'da arkalarındaydı. Gözlerim annesinin elini sıkıca kavrayan Gülce'ye takıldı. Orta boylu, uzun saçları vardı. Gözleri tedirgince gözlerime değdiğinde ona gülümsedim, karşılık vermekte gecikmedi. Gözleri merakla parlayan, iri ve kahverengindeydi. Üzerinde renkli bir tişört, altında da kot pantolon vardı.

"Merhaba, Vural abi," dedi gülümseyerek, bakışları kısa bir süre yine bana takıldı, sonra annesini buldu. Beria, bana da merhaba demesi gerektiğini gözleriyle söyledi âdeta. "Merhaba, Nare abla."

"Hoş geldin," dedim gülümsememi silmeden. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Hoş geldin, cimcime," diyerek sohbetimize dâhil oldu Vural. "Çağlar, bir baksana bana."

"Hoş bulduk, yenge," dedi Çağlar beni gördüğünde. "Nasıl oldun?"

"Sana ne," diye yanıtladım Çağlar'ı. "Doktor musun?"

"Ayıp oluyor ama yenge."

"Ben senin yengen değilim. Yengeyim ama *senin* yengen değilim."

"Kırıcısın," dedi.

"Senin kadar değil," dedim.

Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu görmüştüm, kalbimin nasıl kırıldığını da unutmamıştım.

CamScanner ile tarandı

"Çağlar! Gelsene lan! Ağaç ol...

"Bu konuyu konuşacağız," Birkaç saniye duraksadı. "Yenge."

Ve cevap vermemi beklemeden yanımdan uzaklaşarak terasa doğru yol aldı. Beria'yla birlikte eve geçmek üzereydim ki telefonum titredi.

Doruk: *Yüzüm yok gelmeye ama iyiyim. İçten içe merak ettiğini biliyorum.*

Mesajına cevap vermedim, kişilere girdim ve bana attığı mesajları bir kez daha görmemek için onu engelledim. Mutfağa geçtiğimde Beria çoktan çayları doldurmuştu. "Terasa mı çıkarsın?" diye sordu.

"Çağlar'la özel şeyler konuşuyorlar, çıkmasam daha iyi," dedim. "Gülce nerede?"

"Vural'ın telefonundan tavuk mu çiftlik mi ne öyle bir oyun indirmişti, ne zaman görüşseler onu oynuyor. Ben telefona bakmasına hiç izin vermiyorum da benim hergele Yüzbaşı durmuyor işte."

Çayımı aldıktan sonra salona doğru ilerledim. Yüzümde enerjik, sevimli bir gülümsemeyle, "Duydum ki birileri çiftlik oyunu oynuyormuş," dedim. "Nasıl gidiyor?"

Gülce hiç yabancılık çekmeden sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi samimi bir gülümsemeyle, "İyi gidiyor, Nare abla," diye karşılık verdi. "Domuzlarımı besliyorum. Uzun zaman olmuştu oynamayalı."

"Evet, annen söyledi pek izin vermiyormuş telefona bakmana."

Bu sırada *Cansu'dan görüntülü arama* bildirimi ekrana düştü. Arayan Balım'dı. Yeni bir krize sebep olmamak için, "Bence açmayalım. Vural abin geldiğinde söyleyelim," dedim.

Vural ve Çağlar kısa bir süre sonra yanımıza geldiler. Çağlar bana hâlâ *sana çok kırgınım* bakışları atıyordu, onu görmezlikten geldim ve bakışlarımı Vural'a kaydırdım. "Cansu aradı ama açmadık. Balım yüksek ihtimal."

"Gülce, birkaç dakika müsaade eder misin?"

"Yine ses de çıkarmayacağım değil mi?"

"Üzülmesin diye," dedi Çağlar. "Konuşmuştuk bunu, Gülce."

"O zaman mutfağa geçsek, Cenga oynasak olur mu Çağlar abi? Teyzemden getirdim!"

"Çok ses yapmayın," dedi Vural. Çağlar, Gülce'yle mutfağa geçtikten sonra Vural, Cansu'yu aradı, birkaç saniye sonra Balım'ın sesini duydum. "Amca! Neredeydin? Aradım ama açmadın." Görüntülü konuşma başladığında Vural'ın gözleri sevgiyle parladı.

"Mutfaktaydım, bal bebeğim, görmedim," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni özlüyorum," dediğinde kalbim sızladı. "Ne zaman geleceksin?"

Bu süreçte Vural'ın da en çok özlediği kişi Balım'dı. "Yakın bir zamanda geleceğim. Hadi anlat bakalım, bugün ne yaptın?"

"Bugün kreşte çok eğlenceli bir gün geçirdim. Dedem beni kreşe götürdü. Kreşte arkadaşlarımla oyun oynadık ve resim yaptık. Renkli boyalarla bir lunapark çizdim, birlikte çok güzeldik. Babam, annem, sen, dedem..." Derin bir

CamScanner ile tarandı

iç çekti. "Sonra öğretmenimle birlikte müzik dersi yaptık Hep birlikte şarkılar söyledik ve dans ettik."

"Ben de ne yapayım, amcam... Askerlerle uğraştım, dosya kovaladım, yine askerlerle uğraştım."

"Senin askerlerin biraz yaramaz sanırım? Babamınkiler de öyle."

Vural gözlerini kısarak Balım'a baktı. "Anlamadım, amcam? Ne demek, *babamınkiler de öyle*?" Balım sessiz kaldı. "Amcam, sen yine rüya mı gördün?"

"Hep görüyor," dedi Cansu. "Bir de bunu gerçekmiş gibi anlatıyor. Yok Lunaparka gittik, yok pastaneye gidip pasta yedik."

"Onlar şakaydı, anne," dedi Balım. "Başım ağrıdı ya! Uyuyacağım... Görüşürüz, amca. Seni çok öpüyorum!" Balım, Vural'ın cevabını beklemeden görüntülü aramayı sonlandırdı.

"Sence de bir tuhaflık yok mu?" diye sordum, tek kaşım sorguyla havalandı. "Hayal dünyası bu kadar geniş olabilir mi?"

"Abimin yüzünü biliyor; sesini biliyor, onu tanıyor... Bir başkasına güvenmez ki böyle bir durumda öğretmeni Cansu'ya haber verir."

"Belki de ben fazla paranoyak davranıyorum," dedim. "Haklısın."

"Ben biraz odama geçeceğim, incelemem gereken birkaç dosya var. Yarın operasyondakilerle toplantı yapacağız. Gece görüşürüz."

"Gece görüşürüz mü?"

Bakışları bir süre yüzümde oyalandı. "Sen ne olsun istiyorsun?" Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana bakmaya devam ederken göz kırptı ve tuhaf bir hisle kasıldım.

"*Gece görüşürüz,* derken ne demek istedin onu öğrenmeye çalışıyorum?" Gözlerim sahte bir sorguyla direkt olarak gözlerinin içindeydi.

Yüzündeki gülümseme ve muzip tavır silindi, çatık kaşlarla, "Sıfır bir, on beş. Unuttun mu?" diye sordu.

"Böyle bir şey konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum."

"Hatırlatırım ben sana, merak etme," dedi ve cevap vermemi beklemeden yanımdan ayrıldı.

Saat 12.15'ti. *Son bir saat.*

Beria ve Gülce uyuyalı yarım saatten fazla olmuştu. Kendim için filtre kahve demleyip terasa çıkmış, gökyüzünü izliyordum. Hava soğuktu ama giydiğim asker montu üşümeme engel oluyordu. Vural'ın kokusu etrafımı sarıp sarmalamıştı.

Sabaha göre kendimi çok daha iyi hissediyordum. "Gelebilir miyim?" Çağlar'dı.

"Sana kahve yapmadığım için kırıldığını söylemeyeceksen, evet."

"Kahve sevmem pek," dedi karşımdaki sandalyeyi çekip ters bir şekilde otururken. "Gerçekten nasılsın?"

"Sabaha göre çok daha iyi hissediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Geldiğimde bir enkazdın."

"Sanki hiç olmamışım gibi."

"O gün söylediklerim için özür dilerim... Gerçekten."

Gözleri mahcup bir ifadeyle bakıyordu. "Haksızlık ettin," dedim. "Yaşadıklarımı hafife aldın, üstelik bizzat şahit olmuşken."

"Vural uzun zamandır kayıptı, seninle kendini buldu," Bir başkasının gözünden Vural ve Nare'yi dinlemek... *Tuhaf hissettirmişti.* "Hislerini belli eden bir adam olmadı, belli edemediğinden değil, istemediğinden. Ne zaman senin konun geçse yüzündeki gülümsemeyi, merakı saklayamadı ama..." Cümlelerini düzgünce seçmeye çalışıyordu, duraksamaları bundandı. "Beni yanlış anlama ama birini sevdiği hâlini de gördüm. Âşık olduğu hâlini de görüyorum. Aradaki fark apaçık ortada."

"Bunları konuşmak doğru değil," dedim. "Diyecek başka bir şeyin yoksa dinlenmek için odaya geçeceğim."

"Keşke o sözleri hiç söylemeseydim... Pişmanım, Nare. Keşke eskisi gibi ben sana takılsam, sen de beni tekmelemekle tehdit etsen."

"Hayat böyle bir şeydir işte, Çağlar. Hatalar yaparsın ve karşılığında bedeller ödersin. Bazen keşke hayat böyle olmasaydı dediğim çok oluyor. Özellikle de yapmadığım şeylerin bedelini ödediğimde... İyi geceler."

Odaya geçtiğimde 01.15'e yalnızca beş dakika vardı. Pijamalarımı giyindim, kapıyı hafifçe aralık bıraktım. Gözlerimi yumdum ama kalbim heyecanla çarpıyordu. Duvardaki minik lamba yumuşak bir ışık yayıyordu. Süre dolduğunda, odanın aralık olan kapısından onun siluetini gördüm. Önce gözlerini seçebildim, sonra tebessümü ve hemen ardından nabzımı hızlandıran yüzü... En sonunda tamamen odaya girdi, direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerimin verdiği cevaptan sonra kapıyı kapattı ve yanıma doğru ilerlemeye başladı. Gözleri bana odaklanmıştı.

Bedeni yatağın diğer tarafına düşerken hafifçe yan döndü ve "Beni mi bekledin?" diye sordu, gözlerindeki ifade çok... *Kışkırtıcıydı.* "Kollarımın arasında olmayı mı istedin, *benim Kelebek Nar'ım*? Sen kollarımın arasında olmayı mı bekliyorsun?" Koyu renk saçları alnına düşerken güçlü çene hatlarını belli etmek için dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Nare," Avcunu yanağımı yasladı. "Ben çok özlüyorum seni," Güçlükle yutkundum. "Mesajı attığımdan beri bu anı hayal ettim. Bana bunu neden yaptın? Yalan değil, hevesten değil. Biliyorum, inanması güç ama ben seni göremediğim her an çok özlüyorum," İşaret parmağı yüzümde gezinirken konuşmasını sürdürdü. "Seni korkutuyor muyum?"

"Hayır," dedim fısıltıyla. "Korktuğum sen değil," Avucumu kalbine yasladım. "Bu hisler, *hislerimiz.*"

Hafifçe eğildi. "Korkma," dedi. "Benden de hislerimizden de. Benim için de çok yeni," Burnumdan öptü. "Böylesi olmamıştı hiç. Biri kurtuldu diye şükür namazı kılacak kadar olmamıştı hiç."

CamScanner ile tarandı

Biliyordum. O zaman da biliyordum. *Uyandığım için şükür namazı kılmıştı.*

"Görürler mi? Görmesinler."

Kaşlarımı kaldırarak, "Neyi?" diye sordum.

"Sen de gördüklerimi. Ben de gördüklerini."

"Görmesinler," dedim fısıltıyla. "Sen de gördüklerimi de. Ben de gördüklerini de."

Kalbim yumuşacıktı. Ona karşı gelmek, kalbini kırmak istemiyordum. "Bir şeyler var," dedi yüzünü hafifçe yüzüme doğru eğdi. "Sen de görüyorsun. Yok sayma ne olursun."

"Yok saymayacağım," dedim ilk kez bu kadar cesaretli, kendimden emin davranıyordum. "Özür dilerim spor odasında söylediklerim için, yok saydığım için."

Yattığım yerden bedenimi usulca kaldırdım, elimi boynuna kaydırdım ve sıkıca kavradım. Sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Gözleri şaşkınlıkla aralandı, birkaç saniye boyunca kendine gelemedi, idrak edemedi. Midem kasıldı.

Dudaklarını bir nefeslik mesafe bırakarak çekti. "Siktir, Nare," dedi afallamış bir tonda. Yutkundu, gözlerini yumdu ve gerçek olup olmadığını sorguladı. Yeniden gözlerini açtığında, "Öptün mü sen beni?" diye sordu. Avucu konuşurken anbean yüzümde geziniyordu ve bıraktığı hissi bir kez daha ne kadar çok sevdiğimi gösteriyordu sanki.

Pratikte daha iyi cevaplayabileceğime inandığımdan bu kez üst dudağını kavradım ve yavaşça kendime doğru çektim. Diğer eli yan tarafıma kayıp belimi kavradığında tenimden soğuk bir ürperti geçti. Göğsü göğsüme değdiğinde göğüs uçlarım gerildi. Heyecandan damarlarımda gezinen kanım kaynıyordu sanki. Öpücüğüme karşılık vermeye devam ederken alt dudağımı kavradı, hemen sonra dili ağzımın içine dâhil oldu, dudaklarımı kendine doğru çekti ve emdi. Duygularım hem çok karmaşık hem de çok yoğundu.

Dudaklarımız ayrıldığında, "Çok güzelsin," dedi nefes nefese. "Unutmayacağını söyle." Başını sola doğru çevirdi, öpücüğünü derinleştirdi. "Ben unutamam."

"Unutmayacağım."

Öpüşmemiz gittikçe derinleşti, dudakları dudaklarımdan yanağıma kaydı ve hoyratlığı da aynı saniye yok oldu. Moraran ve şişen yanağıma minik minik öpücükler bırakırken, "Acıyor mu fıstığım?" diye sordu.

"Artık hiç acımıyor."

Dudaklarını muzip bir tavırla yukarı doğru kıvırıldı. "Üçkâğıtçı."

"Senin kadar değil," dedim ben de heyecanımı gizleyemezken. "Yanakların al al olmuş. Utandın sanki."

"Aynısını ben de senin için söyleyecektim," dedi ve dudaklarını son bir kez daha dudaklarıma bastırdı, öpücüğü ani ve hızlıydı. Sonrasında sırtüstü yatağa uzandı. "Başını göğsüme yasla."

CamScanner ile tarandı

Başımı göğsüne yasladım, elimi tuttu ve karnının üzerine bıraktı. "İyi geceler, güzelim."

Mırıltıyla, "Hem güzelin hem fıstığın hem de Kelebek Nar'ın," dedim. "Bu hiç değişmeyecek, değil mi?"

"İstesem de değiştiremem ki Kelebek Nar."

"İyi geceler, Yüzbaşı."

Ben de hiçbir zaman bunu değiştiremeyecektim, biliyordum.

Biri saçlarımı seviyordu. Biri... *Yüzbaşı'ydı.*

Uykunun kollarından sıyrıldığım ilk an saçlarımı seven eli hissetmiştim. Göremesem de yüzündeki gülümsemenin huzurunu taşıyordum kalbimde. Gözlerimi yavaşça açtığımda yataktan kalktığını; duş aldığını, saçlarını yaptığını ve kıyafetlerini giyindiğini gördüm.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bensiz mi?" Saçlarımın arasında öpücük bıraktı. Yakışıklılığına karizmatik bir hava katan kokusunu içime çektim ama bu çok daha fazla gerilmeme neden olurken, "Bensiz mi gidiyorsun?" diye sordum bir kez daha. Neden sadece gülümsüyordu?

"Günaydın," dedi boğuk, tok bir sesle gözlerini bir kez bile yüzümden ayırmazken. "Benim sensiz gidebileceğim tek yer karargâh oluyor ama merak etme, fıstığım. Birlikte gidiyoruz bu kez." Saçlarımdaki elini çekmedi, aksine usulca sevmeye devam etti. "Üzerini değiştir, arabada seni bekliyoruz."

Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. "Bekliyoruz?"

"Çağlar, ben ve... Mert. Çerkez'in olduğu depoya gideceğiz ama öncesinde, operasyondakilerle kahvaltıya gideceğiz."

"Çerkez'in yanına da mı gideceğim?"

"Hiç yüzleşmek istediğin anlar olmadı mı?" diye sordu. "Benim çok oldu. Önce bana seni getirdiği hâlin hesabını, sonra da değil tutmaya, öpmeye bile kıyamadığım avucunun hesabını verecek."

Cevap veremedim. Sadece başımı sallamakla yetindim. Operasyondaki diğer kişilerle tanışacak olmam midemin kasılmasına neden oldu ama kalkıp hazırlanmaktan başka çarem yoktu.

"Seni bekliyorum, fıstığım."

Vural başımla alnım arasına öpücük bıraktıktan sonra odadan çıktı. Hızla banyoya ilerledim; işlerimi hallettikten sonra odaya geçtim, dolaptan siyah ve kahve çizgili kaşe gömlek, buz mavisi mom jean ve düz model siyah bluz çıkardım. Uzun ve kabarık saçlarımı sprey sıktıktan sonra taradım, ensemde topladım. Makyajı doğal ve hafif bir şekilde yaptım. Yumuşak pembe tonlarında hafif bir allık ve dudaklarıma uyan bir rujla dudaklarımı biraz daha belirginleştirdim. Gözlerime sadece hafif bir maskara sürdüm, üzerimi de giyindikten sonra artık hazırdım.

Telefonumu çantama koydum, evden çıktım. Toyota Hilux model aracının kaportasına yaslanmıştı Vural sabırla beni bekliyordu. Gözlerinin arkasından

CamScanner ile tarandı

etrafı izliyordu. Altında siyah renk kot pantolon; beyaz renk, stan smith model spor ayakkabı, siyah oduncu gömlek ve içine ise beyaz tişört giyinmişti.

Vural gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmazken dudaklarına yerleştirdiği muzip gülümsemeyle bana bakmaya devam ediyordu. En son adımda yanına tamamen ulaştığımda, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Olmasam da bir şey değişmeyecek, öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Belki de değişir kim bilir? Arabadakileri kovarım, baş başa gideriz kahvaltıya."

"Hazırım," dedim güçlükle. "Hem arabadakiler de ne arsız. Her kovduğumuz da geliyorlar."

"Şöyle gülme," dedi Vural bir elini belime kaydırırken. "Dayanamıyorum."

"Neye dayanamıyorsun?" diye sordum heyecanımı gizleyemeden, gülümseyerek.

"Güldüğün zaman kısılan gözlerini öpemediğimden dayanamıyorum. Gittiğimde nasıl dayanacağım?"

Bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. *Nereye gidiyordu?* Göğsüme yumruk yemişçesine irkilmiştim. Başımı kaldırdım ve bakışlarına yanaklarıma kan oturacağını bilsem de karşılık verdim. Ayakkabısının ucu, ayakkabımın ucuna değiyordu. Bir elini yanağıma yasladı ve rüzgâr kadar hafif bir esintiyle dokundu. Bir perde gibi yanağıma dökülen koyu renk saç tellerini kulağımın arkasına itti.

"Bir hafta sonra göreve gidiyorum; yirmi gün kadar, belki de yirmi günden fazla sürecek, bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var; bunu şimdi söyleyemezsem bir daha hiç söyleyecek oluşum..."

Gözlerimde saklayamadığım hisler kalbime acı bir şekilde vururken ilk defa ne diyeceğimi bilemedim ne söylersem söyleyeyim gerçekleri değiştiremezdim çünkü.

Fedakârlığına, intikamına, abisine ve ailesine gösterdiği korumacı ruha saygı duyuyordum. Kalbim ağır bir hisle sarsılmaya, aldığım nefes göğsümde düğüm olmaya devam ederken dolan gözlerimi, buz mavi gözlerden kaçırdım ve geriye doğru birkaç adım atarak ondan uzaklaştım.

O bir kahramandı.

O bir askerdi.

Cüzdanında taşıdığı fotoğrafın üzerine bir intikam yemini etmişti. Hiçbir şey ve hiç kimse onu yolundan edememişti.

Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı, dağlara vurgun adam, artık yalnızca namusu üzerine ettiği asker yemini için yaşamıyordu.

CamScanner ile tarandı

22

PHAEDRA İHANETİ

Bir yola girdiğinde ve o yolda ilerlediğinde, başlangıçta olduğun kişiye dönmen imkânsızdır.

Hislerin değişir, görünüşün değişir, heyecanın değişir. Zaman değişim içindedir; akıp giderken anıları, kendini ve mutlu olduğun zamanları özletir. *Gelecek yıl bu zamanlar neyi özleyeceğim,* diye sorduğumda hep kendimi özlemiş olurken buluyorum aslında.

Vural'ı ilk gördüğümdeki Nare değilim, biliyorum, *o* da değil. Zaman bizi değiştirdi. Bir yolun sonunda mıyım, bunu da bilmiyorum; bildiğim tek şey yürümeye devam ettiğimdi, sonunu bilmeden.

Aracın içi sessizdi. Vural şarkı bile açmamıştı, oysaki biz ne zaman ikimiz olsak şarkı mutlaka arka planda dönerdi. Düşündüğümüz hiçbir şeyi birbirimizle paylaşmak istemiyorduk. Pencereyi yarıya kadar araladım ve soğuğu hissetmek için pencereden dışarı çıkardım, gözlerimi yumdum. Keskin rüzgâr söylediklerini kulaklarıma uğuldarken ağlamamak için titreyen çenemi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Bir hafta sonra göreve gidiyorum; yirmi gün kadar, belki de yirmi günden fazla sürecek, bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var; bunu şimdi söyleyemezsem bir daha hiç söyleyecek oluşum...

Sakin ve soğukkanlı olmam gerekiyordu ama İstanbul'a onsuz dönme fikri kalbimde bir yerleri çok yaralamıştı. Oysaki buna hazırlıklı olmam lazımdı.

"Soğuğu çarpar, içeri gir," dedi Vural. "Çağlar birazdan *Recep İvedik* gibi cama yapışıp ağzını açacak yoksa."

Yalnızca aşağı yukarı başımı sallayarak eski pozisyonuma döndüm, camımı kapattım.

Çağlar bunu bekliyormuş gibi, "Allah razı olsun, Komutanım, saç baş kalmadı valla ama ağzımı da açamadım," dedi. "Sanki cenazeye gidiyoruz, şarkı açsanıza."

"Biraz daha konuşursan gideceğimiz yer senin cenazen olacak," dedim dikiz aynasından Çağlar'a bakarken. "Tekmelerimle öldüreceğim seni."

"Yemin et? Gerçekten bana tekme atacak mısın?"

"Biraz daha konuşursan, evet."

"N'olur atsana." dedi keyfe gelmiş bir ses tonuyla. "Allah için at. Tekmeci Nare'yi ve tekmelerini çok özledim."

"Manyak mısın oğlum sen?" diye sordu abim. "Gerçi neden soruyorsam, belli zaten..."

CamScanner ile tarandı

"Mert, aman Doruk... Ayıp olmuyor mu?"

"Kes lan," diye karşılık verdi abim. "Birader, ne zaman bitiyor bu yol?"

"Bence sen sağlığın için çok konuşma," dedi Vural, sesi sakindi ama bakışları için aynı şeyi söyleyemezdim. *Bu rahatlık nereden geliyor,* diyordu sanki bakışları. "Hesabını veremeyeceğin hiçbir işin altına da bir daha girme."

Abim cevapsız kaldı. Vural'ın ona karşı olan tavrının net olduğunu biliyordum, Çağlar da abim de yanağımın varlığını görmezlikten gelebilirlerdi ama Vural da ben de her şeyin farkındaydık. Abim istediği kadar görmezlikten gelsin, hiçbir şey bana tokat attığı gerçeğini değiştiremezdi.

Vural kahvaltı yerine geldiğimizde aracı açık otoparka park etti. Sıcak arabadan çıkıp bir anda soğuğa geçmek ürpermeme neden oldu. "Merkeze göre biraz daha soğuktur," dedi Vural. "Çok mu üşüdün? Montumu vereyim mi?"

"Hayır, iyiyim," dedim, uzattığı eli kavrarken bakışlarım istemsizce abime kaymıştı, bize bakmıyordu. "Merkez'de bir yerde de buluşabilirdik ama fazla dikkat çekmek istemiyorum. Düşünsene altı tane iri, uzun boylu adam ve kadın var."

"*Artı bir* buna kırıldı."

Boşta olan yanağımdan makas aldı. "*Artı bir* olmak isteyen kızlar var."

Kötü kötü baktım. "Hangi kızlar?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Bilmem."

"Öğretmen kişisi gibi kızlar mı?"

"Ne alaka şu an Nare ya?"

"Bilmem, sana sormalıyım bence ne alaka olduğunu. Kızlar diyen sensin."

"Dünyadaki tek kız *o* mu?"

"Onu da sana sormalıyız."

"Benim için sorarsan dünyadaki tek kız, *artı bir*. Konu da tartışmaya kapalı."

Yağmur yağıyordu.

Mekânın kış bahçesine girdiğimizde bizi elli yaşlarında olduğunu düşündüğüm bir adam karşıladı. Mekân, taş duvarları ve hafif yıpranmış ahşap kapısıyla oldukça nostaljik duruyordu. Yürürken ahşap zeminin altında hafifçe gıcırdadığı, ince perdelerin rüzgâr sayesinde uçuşurken masaya süzülen yağmur damlalarına sahip sessiz bir mekân.

Restoranın duvarlarındaki nostaljik tablolar, eski şarap şişeleri ve zarif süslemeler... Etrafta yerleştirilmiş mumlar, loş ışık altında masaların üstünde parıldıyordu. Ahşap masalarda zarif beyaz örtüler, tek renkli çiçek aranjmanları ile süslenirken her masanın üzerinde menü ve taze ekmekler yer alıyordu.

Elli yaşlarındaki adamın kendisi, ince çizgilere sahip olan adamın yüz hatlarında ciddi bir ifade taşıyordu. Koyu renkli takım elbisesi, ona ciddi ve saygın bir iş yeri sahibi olarak gösteriyordu. Uzun, koyu renkli dalgalı saçları yağmurun etkisiyle ıslanmıştı. Koyu renk gözleri bir süre Vural'da kalırken sonrasında ise abim ve Çağlar'a kaydı.

CamScanner ile tarandı

"Hoş geldin, evlat," dedi ismini henüz öğrenemediğim adam. "Uzun zaman olmuştu."

Vural, "Hoş buldum, Faris amca. Uzun zamandır gelememenin de etkisi olmalı, yaşlanmıyor, gittikçe gençleşiyorsun," dedi ve hem elini öptü hem de sarıldı.

Faris amca dediği adam, sakallarla kaplı çenesini kaşırken koyu kahve gözleri bana döndü. "Gelin kızımız?"

"Merhaba, efendim," dedim gülümseyerek. "Nare. Vural'ın karısıyım."

"*Evlenmem* deyip duruyordun benim hanıma... O da sana buraya bir sonraki gelişinde mutlaka evli olacaksın, bak görürsün demişti. Hatırladın mı?"

"Büyük konuşmamak gerekiyormuş," dedi Vural bana bakarak. Bakışları omzumun üstünden abime takılmıştı. "İş arkadaşlarım. Çağlar ve Mert."

Mert. Mert. Mert. Abim değildi ama o benim. Bu sıfatla hiçbir şeyim değildi.

"Ben de Nare'nin akrabası sanmıştım Mert evladımızı," dedi Faris amca. "Buyurun, oğlum. Diğer arkadaşlar da geldiğinde servisi başlatırım."

Bizim için hazırlanan masaya geçtik. Karşımdaki sandalyeye Vural, yanımdaki sandalyeye ise Çağlar oturdu. Abimle hiç göz göze gelmemiştik.

"Biraz darıldım Komutanım doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Çağlar alay dolu bir tonda. "Madem böyle güzel yerler biliyordun, neden bizi derenin kenarına kahvaltıya götürdün? Karın değiliz diye mi?"

"Karımı çok daha güzel yerlere götürmüşlüğüm var," diyerek daha da moralmasına, kızarmasına neden oldu Vural. "Değil mi karıcığım?"

Güldüm. "Kumam olacağını bilseydim hiç bu yola girmezdim."

"Fazla yapaysınız," dedi abim gözlerini gözlerime dikerek. Bakışlarımı anında kaçırdım ve bakışlarımı yağmur damlalarının birbirine tutunarak kaydığı hafif aralık duran pencereye kaydırdım. "Mutlu aile tablosu çizmeye çalışıyorsunuz ama yapaysınız. Bu arada Vural, berbat bir oyuncusun."

Vural sertçe yutkundu. Geriye doğru yaslanarak, gayet rahat bir tavırla, "Sen de buradan bakınca kıskanç bir ite benziyorsun ama ben bir şey diyor muyum? Pek efendice oturuyorum," dedi.

"Hazmedemiyorum," dedi abim. "Anladın mı? Hazmedemiyorum."

Bakışlarım keskin bir şekilde ona kaydı. Öfkeli bakışlarımı yüz hatlarında gezdirirken, "Benim gibi mi?" diye sordum. "Yoksa benden daha az mı? Yüzümdeki morluğu kapatmak için kaç tane fondöten karıştırdım haberin var mı senin?" diye sordum. "Beş dakika bile yanında kalmaya tahammülüm yok, inan bana. Daha fazla konuşup sınırı aşma."

"Ben senin abinim," dedi abim kısık bir sesle. "Kelimelerine dikkat et."

"Seni tanıyamıyorum," Hayal kırıklığı içinde ona bakıyordum. "Değil bana sesini yükseltmek, saçımın teline kıyamazdın. Nasıl böylesine bir canavara dönüştün?"

"Her şey bu şerefsizin seninle evlendiğini öğrenmeme kadardı," derken bakışlarını yumuşatmaya çalışıyordu ama ses tonu için aynı şeyi söyleyemezdim. "Şu an burada olmaman gerekiyordu."

CamScanner ile tarandı

"Burada olmamam için beni kurtaran kişinin sen olması gerekiyordu," Güçlükle yutkundum. "Ama sen yoktun. Tek o gün mü yoktun? Avucum neşterle oyulurken de yoktun, kırılmadık tek kemiğim kalmazken de. Hiç yoktun. Artık hazmet ve yoluna bak. Yanımdaki adam benim eşim, biraz daha saygılı ol."

Gözlerini yumdu. Sakinleşmeye çalıştı ama beceremedi. Bir şey söylemeden ani bir hızla sandalyeden kalktı, masanın üzerindeki sigara paketini aldı ve dışarı çıktı.

"Seni paylaşamıyor," Vural'ın gözleri kısa bir an yüzümde gezindi. "Bir noktada her şeyin farkında." Her şeyden kastı birbirimize duyduğumuz hisler miydi? Adını henüz koyamadığım ya da adım kadar bildiğim ama henüz kendime bile itiraf edemediğim...

Sessiz kaldım. Mekânda çalışan kişiler kahvaltılıkları masaya dizerken Faris amca geldi.

"Gelin kızım; bu gravyer peyniri, balla tatlandırılır," diye konuşmaya başladı ve masada adını bilmediğim diğer, bu yöreye özgü kahvaltılıklardan bahsetti. "Yufka arasında pişirilen lor peyniri ve cevizle doldurulan börekler, yoğun kıvamlı muhallebi, bol baharatlı otlu omlet ve meşhur eriği turşusu."

"Hepsi çok leziz görünüyor, teşekkürler," dedim. Faris amca, diğer kahvaltılıklar da gelene kadar bekledi ve sonrasında mutfağın kapısını ve penceresini kapatarak yanımızdan ayrıldı.

"Birazdan burada olurlar," dedi Vural. "Mert'e söyle, gelsin."

Çağlar, abime mesaj attı. Kısa bir süre sonra abim yanımıza döndü. Hemen sonra Vural'ın bahsettiği iki kadın asker ve iki erkek asker kapıdan girdi. Askerleri gördüğümde tuhaf bir heyecan içimi sardı. Vural da dâhil hepimiz ayağa kalktık ve onlarla tanışmak için harekete geçtik.

"Merhaba, ben Bahar," dedi, orta boylu, güçlü ve atletik bir yapıya sahipti. Koyu kahverengi, seyrek saçları düz kesilmişti; omuzlarına kadar uzanıyordu ve gözleri de saçlarıyla aynı renkti.

"Nare. Ya da *artı bir* mi demeliydim?"

Bahar'ın yanında duran ve tanışmak için elini uzatan kadın dişlerini göstererek gülümsedi. "Yaren." Uzun boylu, zarif bir kızdı. Uzaktan gören asla asker olduğunu düşünmezdi. Ela gözleri merak doluydu. "Grup ismini kuran kişinin yaratıcılığından istiyorum."

"Herkes de bulunmaz o canım," dedi Çağlar. "Espritüel olmak zordur."

"Selçuk," dedi bir diğer asker ilk önce elini Vural'a uzatarak. Uzun boylu, kaslı ve çelik görünümlü bir vücudu taşıyordu. Esmer tenli ve koyu kahverengi saçlara sahipti. Duruşu ve ilk aldığım izlenime göre aralarından en iyi enerjiyi aldığım kişi diyebilirdim. Diğer asker ise Demirhan'dı. Uzun boyuna göre zayıftı. Açık kumral saçları özenle sola doğru taranmıştı. Neşeliydi. Diğerlerine oranla daha sakin görünüyordu.

Tanışmadan sonra kahvaltı masası buza kesti. Vural'ın dikkatli bakışları her

CamScanner ile tarandı

bir süre inceledi. Ama o masada Vural'ın fark edemeyeceği bir şeyi fark etti. Demirhan'ı da uzun uzun, kaçamak gözlerle inceleyen biri daha vardı.

Demirhan, "Bir çay daha alabilir miyim?" diye sorduğunda Vural, "Hâlbuki listeye de hep abidik gubudik kahve isimleri yazdırmıştın."

"Ben tek şeye bağlı kalamıyorum," dedi Demirhan, konumuzun hâlâ çay ya da kahve olduğundan emin miydik? "Bugün çayı severim, yarın kahveyi."

"Dengesizsin yani?" diye sordu Bahar, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Demirhan, "Efendim?" diye sordu, *anladım ama sen istersen bir daha söyle* der gibi bakıyordu. "Bir şey mi dedin? Dalmışım da."

"Hayır, bir şey yok."

Göz ucuyla Vural'a baktığımda onun da bana baktığını gördüm ve dikkatim dağıldı. "Siz nasıl tanıştınız, Komutanım?" diye sordu Selçuk. Çağlar konuşmak için dudaklarını araladı ama Selçuk'un son cümlesini duyduktan sonra derin bir sessizliğe gömüldü. "Eşinizle yani."

"Gerçek bir evlilik değil," dedi birisi bizden önce. Tahmin etmesi zor değildi. Vural'ın çenesi sinirden gerilirken bakışlarımı abime kaydırdım. "Vural, altına attığımız imza mesleğimizin sonu olmasın diye kız kardeşimle evlenmek zorunda kaldı."

Güçlükle yutkundum. Kaşlarından birini yukarı doğru kaldırdı, gözlerini kıstı ve işaret parmağı alt dudağında volta atmaya başladı. "Kaçarı yok," dedi Vural tok, sert sesiyle. "Ağzını burnunu kıracağım senin."

"İyi sabrettin," dedi abim rahat bir tavırla. "Ağzımı burnumu kır da şu siktiğimin operasyonu düşsün, hepimiz siktir olup gidelim!"

"Hangisini hazmedemiyorsun?" diye sordu Vural, bakışları öfkeyle parlıyordu. "Nare'nin güvendiği tek adam olmamı mı yoksa bir gün bu evliliğin gerçeğe dönüşme ihtimalini mi? Hangisi?"

Abim sertçe yutkundu. "Haddini aşma. Dünkü boksun, kardeşim neyine güvenecekmiş lan senin? Ulan ben bilseydim böyle olacağını, hiç girer miydim bu işe? Sokarım senin operasyonuna!"

Demirhan, "Liderle düzgün konuş, haddini aşan biri varsa o da sensin," diyerek araya girdi. "Söylediğin gibi, operasyonun altında imzan varsa saygını da sınırını da aşmayacaksın. Ömer Halis Ahıskalı'nın nasıl bir asker olduğunu herkes bilir; şehidimize saygı duymuyorsan öpüp başına koyduğun bayrağa saygı duy. İkisine de saygın yoksa ortak bir karar alınır ve yollarını ayırırsın." Bakışları Vural'a kaydı. Vural, abime kilitlenmişti. "Mert Türkoğlu, şehidine ve görevine saygı duymuyor, liderimizle böylesine ileri geri konuşuyorsa ve bunu yapmaya devam edecekse gitmesi en doğrusudur," Demirhan oturduğu sandalyeden kalktı. "Özel Harekât C Timi Komandosu olmuşsunuz, Komutanım; asker eğitmişsiniz, eminim sayısız görevlere de katılıp çok mücadele vermişsinizdir. Ama saygı öğrenememişsiniz."

Herkes dudaklarına kelepçe vurmuş, Demirhan'ı izliyordu. "Çağlar, bir bakar mısın?"

CamScanner ile tarandı

Demirhan, Çağlar'la mekânın dışına çıkarken Vural oturduğu yerden kalktı. Bakışları abimin üzerindeydi. "Bundan sonra seninle aramızdaki tek bağ, bu operasyon olacak," dedi. "Beş dakikan var. Kararını söyle, sonra da yaylan. Olur da kalmaya devam edersen şunu bil ama; hiçbir şey beş dakika öncesi gibi olmayacak." Vural cebindeki sigara paketini çıkardı ve paketten çıkardığı bir dal sigarayı dudaklarına yerleştirirken konuştu. "Masayı toplasınlar. Herkes araca geçsin, geri kalan detaylar depoda konuşulacak."

Masada Vural ve ben kaldık. Vural hiçbir şey demeden sigarasını içerken onu izliyordum. "Demirhan'ı neden bu kadar dikkatli izlediğini anladım."

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor." Sesi yumuşacıktı. Bana karşı olan bu tavrını... *Çok seviyordum.* Bir başkası yüzünden değişen ses tonu, asla ama asla bana değmiyordu. "Demirhan... En az abin kadar yetenekli bir asker, durumlar farklı olsaydı ikisinin birbirleriyle çok iyi anlaşacağına eminim."

"Demirhan, Bahar ve Yaren askerî akademiden sonra göreve başlamışlar. Bahar, korkusuz. Yaren ise şüpheci, bir şey ona doğru gelmiyorsa bitirene kadar durmaz. Bu operasyonda kaç kişiyi topladık, biliyor musun?"

"Kaç?"

"Neredeyse altı yüze yakın," dedi. "Aralarından hiçbiri beni Mazin'e götürmedi, hepsi piyondu ama Çerkez... Piyon değil, Mazin'in şah damarı ve o, senin sayende benim ellerimde."

Zihnimde çok tanıdık bir ses, *bazen kaderin seni bulmaz, güzel kızım. Sen kaderine gidersin,* diyordu. *Babaannem...* Beni hiç incitmemişti. Boynumdaki kolyeye uzandım. Yirmi ikinci yaşımda, ilk kez doğum günümde gelen hediyeye... Bir an bile uğursuzluk getirdiğini düşünme demişti babaannem. Beni kaderime götürmüştü belki de bilmiyordum. Sözlerini hatırladığım mektup nefesimin kesilmesi için yeterliydi.

Bir, iki, üç. Unuttum. "Yanında olduğumu öğrendiği için hiç bırakmadı peşimi."

"Yanımda olmasaydın da bırakmayacaktı," diye düzeltti beni. "Babanla sonsuza kadar iyi anlaşmayacaklardı sonuçta."

"Bahsettiğin yerde Çerkez mi var?"

"Yarından da yakın demiştik. Unuttun mu?"

"Ölür ama yine de hiçbir şey itiraf etmeyecekmiş gibi geliyor."

Vural güldü, alay doluydu ama gülüşündeki alay kesinlikle bana karşı değildi. "Bir noktada herkes kendini düşünür, Nare. Bunu hiç unutma. Hadi."

"Hiç gezemedik de."

"Kız," dedi anında modunu değiştirerek. "Sen hayırdır? Benimle gezmek istemeler, doğayı keşfetmek istemeler falan?" Yanağımdan makas aldı. "Görevden döndükten sonra ilk işim seni buraya getirmek olur o zaman."

"Görev vardı bir de değil mi?" dedim dudaklarımı bükerken. "Ben de içim neden sıkıldı diyordum."

"Böyle yaparsan gidemem, Nare."

CamScanner ile tarandı

"Keşke gitmesen."

"Demedin öyle bir şey demedin," diye karşılık verdi. "Gece tatlı yemeye götüreyim mi seni?" İki parmağını birleştirdi ve nabzına dokundu. "Şekerim yerlerde. Sütlaç mı yesek?"

"Olur aslında," dedim uzattığı eli kavrarken. "Buzdolabında mı bekletiyorlar yoksa sadece fırın mı?"

"Fırın olmadan da mı oluyor? Bak onu hiç bilmiyorum."

"Babaannem pişirdikten sonra buzdolabına atardı, oradan biliyorum."

Bu sırada tuhaf bir ifadeyle omzunun üzerinden bizi izleyen Çağlar'ı gördüm. Aracın kaportasına yaslanmış bir şekilde, bıkkın yüz ifadesiyle bizi bekliyordu. "Siz ne değişik, ne acayip bir çift oldunuz ya," dedi. "Akşam ben de gelim mi?"

Vural'la aynı anda cevap verdik:

"Gel."

"Gelme lan."

"Yenge ya!"

"Halledeceğim ben, sen merak etme."

Çerkez'i Karamus'tan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta bir köye getirmişlerdi. Çağlar'ın söylediğine göre yüksek tavanlı, boş bir arazinin tam ortasında duran depoya kapatmışlardı.

Araçtan önce ben ve Vural indik. İlk önce ikimiz depoya girecektik, daha sonra da diğerleri dâhil olacaktı. Depoya doğru yürürken kendimle olan iç çatışmam başladı. Hem çok korkuyordum hem de buz kesmiştim sanki. Etraftaki sessizlik, soğuk atmosfer kalbimin çok daha hızlanmasına neden oldu. Vural kilitlediği demir kapıyı açtıktan sonra, "Korkma, ilaçlarla uyuşturuyoruz," dedi. "Elleri de kolları da bağlı."

"Neden ısrarla onu görmemi istediğini anlamıyorum," dedim. "Görmek istemiyorum."

"Yüzleşme deniyor buna," dedi buz mavi gözleri dikkatle beni incelerken. "Öylece ölmesine izin veremem. Gözlerinin önünde acı çekecek. Bizzat çektireceğim. Çok öfkeliyim, ilk kez göreceğim ben de. Kendimi tutamayabilirim... Öyle olduğunda depodan çık, araca geç."

Aşağı yukarı başımı salladıktan sonra derin bir nefes aldım ve yüksek tavanlı depoya girdim. Pencereleri kapatan kirli ve ağır perdeler gökyüzüyle bağlantısını kesmişti. Depodaki loş ışık, köhne lambalardan sızan donuk sarı ışıklardan oluşuyordu. Bu cılız ışık bile etrafın kasvetli bir hava içinde kaybolmasına neden oluyordu. Duvarlardaki derin gölgeler, sanki yaşadıklarımı saklıyormuş gibi, içimi ürpertiyordu. Soluduğum hava rutubet kokuyordu.

Tavandan aşağı ayaklarından sarkıtılmış bedeni gördüğümde titremeye başladım. Ruhumdaki yaraların sebebi olan adam, yaralarımın ağırlığını taşıyan beden geçmişin izlerini hatırlattı. *Avucumda taşıdığım dikişlerin sebebi...*

CamScanner ile tarandı

"Merhabalar," dedi Vural buz gibi bir tonda. "Uyuyor musun lan? Sabah oldu, uyan da balık tutmaya gidelim," Sonra dilini damağına vurup şaklattı. "Ayıp ettim, dağ başında büyüdün sen, nereden bileceksin? Bendeki de soru işte. Dağ delmeyi biliyordun sen bir korkak gibi yaşamak için."

Cevap yoktu. Vural bunun olacağını bildiği için yanına aldığı içi buz dolu buzluktan çıkardığı suları geniş bir kovaya buzlarla aktardı. Çerkez'in kanlı yüzüne attı ve bir balık misali çırpınmaya başladı.

"Kalk lan, it!" diye bağırdı Vural. "Uyu diye mi getirdik seni buraya?"

Güçlükle yutkundum. Gözleri gözlerime değdiğinde Vural karnına çok sıkı bir tekme attı ve nefesi kesildi. Gözlerime değen gözleri ilk kez bomboştu; öfke ya da kin yoktu. İfadesizdi.

"Gözlerin karıma değmeyecek," dedi dişlerinin arasından. "Senin sonun olurum bir kez daha gözlerin değerse!"

Korku dolu bir geçmişe ve şu ana sıkışmış gibi hissediyordum. Depo tam da şu andan itibaren daha da karanlık, kasvetli bir hâle gelmişti.

"Hiç başka bir ihtimali düşündün mü Yüzbaşı?" diye sordu Çerkez. "Abin ölmeseydi ne hâlde olurdun, hiç düşündün mü?"

"O ihtimallerle vedalaşalı çok oldu," dedikten sonra karnına doğru, sıkı bir tekme daha attı ve bu, birkaç adım geriye gitmeme neden oldu. "Sorduğum soruların cevabını nasıl vereceksin, bence önce bundan başlamalıydın."

"Hepsinin cevabını vereceğim," dedi öksürüklerinin arasından. "Ama önce, sizden istediğim çantayı getirdiniz mi?"

Vural, "Çantada parfüm ve kıyafetten başka bir şey yok," dedi. "Burada giyineceksin sanırım?" Güldü, alay doluydu. "Lan sen benimle taşşak mı geçiyorsun?"

"Yenge var, ayıp olmuyor mu?"

Karnına bir tekme daha yedi. Vural hızını alamadan bu kez yumruklarıyla vurmaya başladı. Çerkez'i âdeta kum torbası gibi kullanıyordu. Sadece izliyordum, bedenim titremenin haricinde hiçbir tepki veremiyordu.

"Komutanım," dedi Çağlar. "İstediklerini getirdim."

Vural nefes nefese geri çekilirken bana bakmadan Çağlar'a doğru ilerlemeye başladı. Çağlar, "Doldurma parfümü ne diye istedin?" diye sordu. "Komutanım, bu bizim aklımıza *noni* çekiyor."

"Parfümü kokla, Yüzbaşı; kıyafetlere de bir bak," dedi Çerkez. "Sonrasında istediğin tüm cevapları vereceğim. Söz verdiğin gibi alnıma dayayacaksın silahı, tetiği çekecek ve bitireceksin benimle olan meseleni."

Vural küçük siyah çantadaki doldurma parfümün kapağını açtı ve bir fıs sıktı. Yüz hatları anında değişti ve gözleri aynı saniye içinde kıyafete değdi. Buz mavisi bir gömlek vardı.

Vural anında buğulanan gözlerini Çerkez'e dikti, "Düşmanın zaafını bilirsen ölüm taburesi ayağının altındayken bile canını acıtmayı başarırsın," Çerkez acı dolu bir kahkaha attı. "Çok düşünme nereden bulduğumu, nasıl bildiğimi... Deli olursun."

CamScanner ile tarandı

Vural gözyaşlarına hâkim olamazken, "Senin ben ananı sikeyim!" diye yükseldi ve büyük bir öfkeyle dizlerinin üzerinden kalktı. "Kes, kes, kes!"

Çağlar delirmiş gibi bağıran Vural'a, "Vural, ne diyorsun?" diye yükseldi. "İpi mi keseceğim? Delirdin mi?"

"Kes!" diye bağırdı. "Kes diyorum lan sana! Abimin parfümünü bulmuş! Gömleğini almış! Asker yemini ettiğim törende giyinmişti abim! Fotoğrafımızı bulmuş! Yengemin evine de mi girdin lan? Senin cesaretini düz yatırır, çapraz sikerim! Ulan ben seni öldürmez miyim? Seni dayaktan öldürmez miyim?"

"Nasıl bakmazsın?" diye yükseldim Çağlar'a. "Nasıl kontrol etmezsin? Kim durdurabilecek onu şimdi?"

"Yemin ederim bilmiyordum, üstten baktım, bir şey göremeyince..."

Vural, Çerkez'i kum torbasından daha beter bir hâle getirirken, "Ben sizin ananızı sikeyim!" diye bağırıyordu. "Ulan ben sizin ananızı sikeyim! Orospu evlatları! Hangi birinizi öldüreyim? Hangi birinizi lan?" Bağırarak küfrediyor, ağlıyor ve tüm gücüyle Çerkez'e vuruyordu. Öldüresiye dövüyordu ve ben yerime mıhlanmıştım, hiçbir şey yapamıyordum.

Parfüm, abisine aitti. Gömlek de öyle.

"Abi..." dedi nefes nefese. "Abime nasıl kıydınız lan..."

Durmuyordu. Durmayacaktı. Onu nasıl durduracağımı bile bilmiyordum.

"Lütfen dur artık!" diye bağırdım tüm gücümle. "Vural, dur!"

Çağlar, Vural'ın kolundan kavradı ve geriye doğru çekmeye çalıştı ama hareket bile ettiremedi. "Yapma lan," dedi.

"Seni öldüreceğim lan!" diye bağırdı Vural bir kez daha, gözyaşları içinde, boğazı bağırmaktan ağrıdığına emindim. "Nare, çık depodan!" Gözleri gözlerime değdi. "Çık depodan!"

"Lütfen," dedim fısıltıyla, artık ben de ağlamamı durduramıyordum ve ayaklarım istemsizce ona doğru yönelmişti. "Lütfen dur."

Vural gücü tükenmiş bir şekilde dizlerinin üzerine düştü. Elleri parçalanmıştı, kan içindeydi. "Canım yanıyor," dediğinde nefesim kesildi. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve ıslak kirpiklerinin arasından bana bakarken ona sarılmam için kollarını açmıştı. "Nare, canım çok yanıyor..."

Onun buz mavisi gözleri gözlerime değince bir kar fırtınasının taşıdığı rüzgâr soluğumu kesti. O bana öyle bir baktı ki kalbimin giyindiği inkârları soyundum. O bana öyle bakınca anladım ki ben hiç nefes almıyormuşum. Hiç yaşayamadığımı düşündüm; hayatımın elinden tutamadığımı... Ben öyle dağ gibi, taş gibi dururken buz mavisi gözleri güneşin yakıcı rengini taşıyan gözlerime teğet geçer sandım. Geçmedi. *Canım yanıyor*, dediği an kalbime saplandı.

Gözlerim çok kısa bir an Çerkez'e değdiğinde kandan yüzünü göremedim ama bedeni hareketsizdi. Ya ölmüştü ya da acıdan bayılmıştı. Sağlam tek bir kemiğinin kalmadığına emindim.

"Asker yemini ettiğim gün." Uzandı, yerden fotoğrafı aldı. Vural askerî üniformasının içindeydi; asker selamına dururken abisiyle yan yana gülümseyerek

CamScanner ile tarandı

kameraya bakmışlardı. Abisinin üzerinde söylediği gibi mavi bir gömlek vardı. "Cansu'nun evine girmiş. Abimin eşyalarına kıyamadık, küçük bir depo yaptık, orayı bulmuş... Ben elimle diz..." Soluğu yetmiyordu. Başını göğsüme dayadı ve dizlerinin üstüne düşmüş küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onu *ilk kez* bu kadar savunmasız görmek kalbimde bir yerleri çok ama çok yaralamıştı. Çelik gibi duran yüzü, kalbi, sözleri paramparça olmuştu ve bunu bir parfüm, bir de gömlek yapmıştı.

Vural'ın koca bedeni kollarımın arasında küçücük kalmıştı. Zaaf, *ezilmek* demekti aslında. Bir insana içini ezdiren en büyük hislerin başında geliyordu. Bedeni de ezilmişti sanki, içi gibi... Avucumu yanağına yaslarken, "O günden bahsetsene bana," dedim. "Yemin ettiğin günden. Mesleğin için yaşamaya başladığın günden."

Geçmiş...
Yazardan...

Askerler, resmî üniformalarını giymiş, yaka rozetlerini takmış ve yüzlerinde ciddi ama bir o kadar da kararlı bir ifadeyle toplanalı yarım saat oluyordu. Törene katılan askerler arasında genç ve gergin bir asker dikkat çekiyordu. Vural Emir Ahıskalı.

Hayallerinin gerçekleştiği gündü. Annesi, babası, kardeşi Derin, abisi ve abisinin eşi Cansu göğüsleri kabara kabara salonda oturuyorlardı.

Vural Emir, ilk kez bu kadar heyecanlıydı. O kadar heyecanlıydı ki elleri titrediği için rozetini abisi takmaya gelmişti. "Abi," dedi titrek sesle. "Sen de böyle heyecanlı mıydın yoksa ben de mi sorun var?"

"Manyak mısın lan," dedi abisi gülümseyerek. "Deli gibi heyecanlanmıştım ben de."

"Kalbime baksana, abi," dedi Ömer Halis'in avucunu tutup kalbine yaslayarak. "Yerinden çıkacak sanki," Vural muzip bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirerek konuşmasını sürdürdü. "Gömleğin de güzelmiş. Maviş maviş, gözlerim gibi."

"Çarşı gününde vereyim de Süreyya'yı düşür," dedi abisi. "Gerçi o sana çoktan düşmüştür bence."

"Ne düşmesi abi ya, takılıyoruz öyle," dedi genç adam. Süreyya'yla olmayacağını kalbi de aklı da biliyordu. "Baksana, asker yeminime bile gelmedi. Pek de istemiyor sanki."

"Unutma, Vural. Seni gerçekten seven her şeyinle kabullenir. Akıl tökezler, kalp değil. Kalp bilir."

"Kalbim biliyor," diyerek onu doğruladı Vural. "Eyvallah, abim."

"Şu iş bitse de uzasak Urla'ya," dedi. "Öldük oğlum lan sıcaktan. Deniz, kum, güneş... Yengen de gelecek, takılırız," Ömer Halis gülmemek için dudaklarını ısırdı. "Süreyya'ya da teklif edelim mi?"

CamScanner ile tarandı

"Lan abi ya," dedi Vural. "Olmaz onunla. Asker olmamı istemiyor. Senin de dediğin gibi beni olduğum gibi kabul eden, değiştirmeye çalışmayan biriyle devam etmeliyim."

"Tamam lan, kabul," dedi abisi. "O zamana kadar vermem ama gömleğimi."

"Merak etme," dedi Vural. "İlk maaşımla aynısından alacağım."

"Keratayı bak, ne istedin de almadık?"

"İlk maaş, abim. İstersen sana da başka rengini alırım."

"Allah'ına kurban senin."

Tören alanında bayrak dalgalanıyor ve tören yöneticisi, askerlerin etrafında merkezî bir pozisyonda duruyordu. Vural, diğer askerlerle birlikte saygı duruşunda bekliyordu. Gözleri, bayrağa ve tören alanının ortasındaki masaya odaklanmıştı. Tören yöneticisi, mikrofon kürsüsüne doğru yürüdü ve ciddi bir ifadeyle yemin metnini okumaya başladı. Vural'ın kalbi hızla atmaya devam ederken gözleri belirli bir noktada sabitlenmişti. Gözleri dolu, göğsü ise gururdan kabarmış, tüyleri şahlanmıştı. Tören yöneticisi, yeminin önemini ve anlamını vurgulamaya devam ederken ülkenin ve askerî birimin değerlerine olan bağlılığı hatırlatıyordu.

Sıra, yemin edecek askerlere gelmişti. Tören yöneticisi, yemin metnini tekrarladı ve askerlerden yemin etmelerini istedi. Vural'ın heyecandan kalbi duracaktı.

Tören yöneticisinin, "Söz veriyor musunuz?" sorusuyla buz mavi gözleri doldu ama gözyaşlarını tutmayı başardı. Gür bir sesle, titremeden ve tereddüt etmeden, "Evet, söz veriyorum!" dedi. "Namusum üzerine yemin ederim ki son nefesime kadar sadece mesleğim için yaşayacağım."

Bu cümle, sadece birkaç kelimeydi, içinde ülkesine olan bağlılığı, vatanseverliğini son damlasına kadar hissedebiliyordu. Çocukken hep doktor olmak isterdi ama şu an anlıyordu, asker olmak için yaratılmıştı. Yemin etmek, onun için sadece bir göreve başlama anlamına gelmiyordu; aynı zamanda vatanına, milletine ve askerlik mesleğine olan bağlılığını gösteriyordu.

Tören yöneticisi ve diğer askerler, Vural'ın yeminini onaylamak için başlarını hafifçe eğdiler. Vural içindeki duyguları dengelemeye çalışarak saygı duruşundan çıktı ve gerginliğin hafiflediği bir nefes aldı. Artık bir asker olarak, vatanını korumak ve görevini yerine getirmek için hazırdı.

Faran Ahıskalı, "Oğlum," dedi tören bittiğinde ve oğlu nihayet elini öpmeye geldiğinde. "Babam, yavrum, kurban olurum. Baksanıza, nasıl yakışmış!"

"Babam," dedi Vural elini öpüp sıkıca sarılırken. "Heyecandan nasıl titrediğimi gördünüz mü? Nefesim kesildi sanki."

Annesi gözyaşları içinde mutlulukla gülümsüyordu. Oğlunun sırtını sıvazladı, "Babanın yanında çalışmanı her şeyden çok istedim, Allah da biliyor ama... Sen bu üniformayı giymek için yaratılmışsın," dedi. "Allah seni bize bağışlasın."

"Küseceğim şimdi ya... Benim törenimde yüzünüz asıktı. Ortanca, kıskanıyorum ona göre!"

CamScanner ile tarandı

Genç adam, abisine güldü. "Alıştık, abim, ondandır," dedi. "Hem benim senin gibi hayallerim yok ki. Yüzbaşı olursam bırakacağım."

"Neymiş abinin hayalleri?" diye sordu Cansu tek kaşını yukarı doğru kaldırarak.

Vural, "Konuşuyor işte, yenge," dedi. "Bir kız çocuğu hayalinden başka ne olabilir ki?"

"Görür müyüz o günleri, Cansu?"

Cansu, "Yeri değil, deli," dedi gülümseyerek.

Faran Ahıskalı, "Sonra da yanımda çalışacaksın, değil mi?" diye sordu Vural'a dönerek. Anlaşmaları bir bakıma böyleydi aslında. "Benim yanımda emekli ol. Gözüm açık gitmez."

"Derin Hanım'dan fırsat gelirse belki ben de başlarım," dedi Vural. "Anne, sana ilk maaşımla ne alayım söyle."

"İlk maaş diye diye bitirdin bile, ne alacaksın acaba?" diye konuştu Ömer. "Önce benim gömleğimi al."

"Senin canın sağ olsun, ben başka bir şey istemiyorum," dedi annesi. "Sen mutlu ol, bana yeter."

Bu sırada çok tanıdık bir ses duydu genç adam. Topuklarının üzerinde döndü, omzunun üzerinden geriye doğru baktı; ona seslenen kişi Süreyya'ydı.

Nare Ahıskalı'dan...

"Gömleğin aynısından sana da almış. Dolabında gördüğümü anımsıyorum."

"Öldükten sonra hiç giyemedim," dedi Vural, biraz daha sakinleşmişti. "Hep abime özendirdim, biliyor musun? Onun gibi giyinmeye çalışır, onun sıktığı parfümleri alırdım. Arkadaşları ikizi sanırlardı beni."

Gözyaşları içinde gülümsedim. "Üçkâğıtçıymışsın biraz."

"Çok yoruldum," dedi. "Annemi çok özledim. Babamı da. Görev dönüşü annem benim için türlü türlü yemekler yapardı. Şimdi kaç görev dönüşü yapsam eksik kalıyor bir yanım."

Geçmiş, onda yaşamadığımızda güzeldi ve ne yazık ki Vural geçmişte yaşamayı seviyordu.

"Öğretmen kişisi de mi geldi peki törene?"

"Gerçekten mi Nare ya?"

"Sordum sadece."

Yüzüğünü gözüme sokmak istercesine salladı. "Evliyim ben. Sildim hafızamdan o şeyleri." Başını dizime daha da yerleştirdi. "Çok yoruldum, Nare. Kaldıramıyorum. Abim neden beni bırakıp gitti? En büyük hayali mesleğinde çok daha iyi yerlere gelmekti, büyük hayallerim var, bir gün gerçekleştireceğim derdi... Kızının doğduğu gün şehit oldu. Ben bu acıyla yaşayamıyorum artık."

"Sen çok güçlü bir adamsın," Yattığı yerden doğruldu. Göz ucuyla Çerkez'e baktım, durumu berbattı. "Beraber savaşacağız," Yanağını sevdim. "Ben düştüm, sen kaldırdın. Şimdi de ben seni kaldıracağım."

CamScanner ile tarandı

Aşağı yukarı başını salladı. "Geçecek mi?"

"Hiçbir zaman geçmeyecek," dedim doğruları söylemeyi tercih ederken. "Ama yarın bu kadar kötü hissetmeyeceksin."

"Kokusu burnuma geldiğinde deliriyorum sandım."

Çerkez'e baktım. "Delirmediğini de söyleyemeyiz bence. Yamuldu."

O da omzunun üstünden Çerkez'e baktı. "Gebersin, orospu çocuğu," dedi. "Ellerim parçalanmış. Piç!"

"Ne yapacaksın?"

"Göreve gitmeden önce öldüreceğim," dedi ruhsuz bir tonda. "Keşke gebermiş olsa da beklemesem hiç."

Bir saate yakın Çerkez'in uyanmasını bekledik. Acıdan bağırarak uyandı hatta sandalyeye oturmuş bir şekilde bağlanmak için yalvardı ama Vural sadece izledi. Çağlar da bayıldığında yüzüne iki kez soğuk su vurarak uyandırdı.

"*Phaedra*'nın ihanetini bilir misin Yüzbaşı?"

Yorgun gözlerini kısarak başını hafifçe yana eğdi ve sırtını dayadığı duvardan doğruldu. "Ölmeden önce anlattıklarının hiç kimse için hiçbir önemi yok," dedi. "Ellerinde onca insanın kanı varken sen bana hâlâ ne anlatıyorsun?"

"Ömer'in yok mu sanıyorsun? Aynanın karşısına geçmen yeterli."

Vural, "Abimin adını ağzına alma," dedi öfkeli bakışları kanlı yüzü izlerken. "Ne yemek ne su. Hiçbir şey verilmeyecek. Hatta daha kötüsü ne, biliyor musun? Yapayalnız öleceksin. Tıpkı baban gibi..." Kanlı yüzü göremesem de Vural'ın son cümlesindeki etkisini tahmin edebiliyordum. "Annen gibi mi demeliydim yoksa? Nasıl öldüklerini hatırlamak canını acıttı mı? Ruhsuzun tekisin sen, hiçbir şey yakmaz."

"Theseus'un en güvendiği kardeşiydi, Phaedra," diye devam etti Çerkez, sesi titriyordu ama fark edilmesi umurunda bile olmadan konuşmasını sürdürdü. "Phaedra yasak bir aşka düştü; abisinin karısıyla birlikte oldu, âşık oldu, çok sevdi. Uğruna ölecek kadar çok sevdi hem de. Phaedra, Theseus'un karısını da alıp kaçırdı. Öldü süsü gösterdi."

"Yasak bir aşkın içinde miyiz amına koyayım," dedi Vural. "Ne anlatıyorsun sen bana? Ne bok yiyorsan ye, geber. Sakın itlerin gelecek diye hayaller de kurma, uzaktan kamerayla izliyor olacağız, en ufak bir harekette bu depoyu havaya uçuracağım. Ne sana ne de başkasına artık acıma yok. Anladın mı beni?"

"İhanet sadece aşka mı edilir sanıyorsun? Theseus, kardeşine gerçekleri söylemesi için çok fırsat verdi ama Phaedra her seferinde kaçtı. Yalanladı. Bir gün Theseus tüm yalanları öğrendi. Savaşa gittiği şehirde ikisini gördü. Ölmediklerini, kaçıklarını, aşklarını yaşadıkları ve bir erkek çocuğuna sahip olduklarını öğrendi... İntikam planları aklında dönerken en acısını değil, kolayını seçti. Çünkü bir tek ölüm onu bu acıdan kurtarabilirdi. İntikamı değil, kurtulmayı istedi. Phaedra ve Anitta'nın gözleri önünde oğlunu uçurumdan itti. Sonra da kendi atladı. Dünya kahramanıydı; fethedecek çok ülke, kurtarılacak çok insan vardı ama kardeşinin ihanetini kaldıramadı ve kendini öldürdü. Sonunu söy-

CamScanner ile tarandı

lüyorum sana, kulak ver... Anla beni. Araştır. Dostun sana yalan söyler, düşmanın ise gerçekleri çünkü canının yanmasını ister. Gerçekler her zaman can yakar. Anlatılan masallara inanmayı bırak artık. Mazin, o gün abini öldürmek için gelmemişti. Nelerden vazgeçtin sen, ne için? Bu gece başını yastığa koymadan önce düşün. Yemin töreninde gözleri parlayan o çocuğu düşün."

Vural pürdikkat dinliyordu. "Abimin bana ihanet ettiğini söylemeye çalışıyorsun, imaların kuvvetli ama doğru değil. Abim bana ihanet etmedi, edemez de çünkü o öldü. Mazin öldürdü ve onu bulduğumda inan bana, senin kadar şanslı olmayacak," Vural'ın gözleri bana döndü. "Benimle böyle konuşma cüreti, seni hâlâ öldürmediğim için..." Belindeki silahı yavaşça çıkardı ve gözleri gözlerime değdi. Bomboş bir ifadeyle bana bakıyordu. Canı yanıyordu ve artık canının yandığını hissetmemek için duygularının önüne bir duvar koyması, gerekeni yapması gerekiyordu. "Depodan çık, araca geç. Birazdan yanında olacağım."

Canının çok yanacağı bir yola girdiğinde ve bunu yaşayarak öğrendiğinde en başa dönmeyi, eski kendini bulmayı ve ona sarılmayı çok isterdin. Attığın her adımda daha da felakete sürüklenirken geriye dönmek ne eski kendini bulmanı sağlar ne de yaşananları unutmanı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan dudaklarıma doğru akarken Vural'a sırtımı döndüm ve yürümeye başladım. Hıçkırıklarımı iki dudağımın arasında bastırırken yürümeye devam ettim. Titreyen elimin tersiyle gözyaşımı sildim, araca bindim, başımı cama yasladım ve bakışlarımı boşluğa diktim. Hava kararmak üzereydi. Silahın ucunda susturucu olduğu için ne ses duydum ne de başka bir şey ama öldüğüne emindim.

Arabanın kapısı açıldığında ıslak kirpiklerimin arasından Vural'a baktım. Elinde küçük bir kumandayla şoför koltuğuna yerleşti. "Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim fısıltıyla. "Bazen oluyor."

Vural bir elini belime kaydırdı ve bedenimi kollarının arasına çekti. "Bazen değil, hep oluyor ve ne zaman seni ağlarken görsem üst üste gelen sigara içme isteğini bastıramıyorum." Alnımla saçlarım arası bir yere öpücük bıraktı. "Depodan çıkarken bir şey duydun mu?"

"Hayır, hiçbir şey duymadım. Başka ne dedi?"

"Boş ver."

"Bitti mi?"

Cevapsız kaldı. *Öldürmemiş miydi?* Depodan ayrılan ve ana yola giren ilk arabayı Demirhan sürüyordu. Ardında Çağlar ve biz vardık, takip ediyorduk. Vural avucunda tuttuğu tuşa bastı ve büyük bir gürültü koptu. Hızla oturduğum yerde döndüm, dizimi kırdım omzumun üstünden, alev almaya başlayan depoya bakarken soluğum kesildi ve Vural'ı duydum.

"Bitti."

Bir yola girdim; artık ne geriye dönebilirdim ne de eski bana. Bunu daha iyi anlayabiliyordum. En kötüsü de hiçbir insanın ölümüne sevinebilecek bir

CamScanner ile tarandı

kalbi taşıdığımı düşünmezken artık buna sahiptim. Anın getirdiği hisle mi bil-miyorum, gözyaşlarım hızla yanaklarıma dökülürken yüz hatlarıma tuhaf bir gülümseme yerleşti.

"Geçti," dedi Vural. "Artık peşine takılmayacak, hastalıklı gibi bizi takip edemeyecek."

"Ya başkaları olursa?"

"Düşman olacak, Nare. Bu mesleğin kuralı bu; sende de böyle bir baba var, yeni birini daha başımıza bela etmezse böylesi gelmez daha. Onun bunun çocuğu, aylardır canımdan bezdim."

"Polisler patlamaya gelmeyecek mi? Bu noktadan Jandarma mı sorumlu?"

"Küllerini bile bırakmayacağım," diye yanıtladı Vural. "Merak etme, hiçbir şey bulamayacaklar."

"Vural, hiç korkmuyor musun?"

Gözlerini çok kısa bir an yoldan ayırdı. "Mesleğimi kaybedeceğim diye mi?"

Kastettiğim bu değildi. Kastettiğimi de sesli bir şekilde söyleyecek durumda değildim. Şimdilik. "Evet."

"Operasyon bittikten sonra meslek umurumda bile değil, ben alacağımı aldım."

Pijamalarımı giyinip bedenimi yatağa bıraktığımdan bu yana bir saate yakın zaman dilimini geride bırakmıştım ama bana yıl gibi gelmişti. Boş gözlerle tavanı izliyordum. Odamın kapısı kapalıydı.

Kısa bir süre sonra Vural'ın sesini duydum. "Nare, Beria geldi ben de çıkıyorum. Bir saate dönerim." Gözlerimi yumdum. "Nare?" Kapıyı tıklattı, birkaç saniye sonra gıcırtılı ses duydum. "Kötü bir oyuncusun. Kirpiklerin kıpırdıyor."

"Sadece uyumak istiyorum," dedim mırıltıyla. "Korkmadan uyumak..." Kirpiklerimi araladım ve ona baktım. "Bitti değil mi gerçekten? Öldü?"

"Bitti," dedi tereddüt etmeden. "Depoyu da söndürdükten sonra yıktılar. Kuru çalılarda yangın çıktı, oradan geçen birileri de müdahale etti. Hepsi bu."

"Peki..."

"Toplantı yarım kaldı, eve gelmelerini de istemiyorum."

"Sorun yok," diye yanıtladım. "Ben de uyuyacağım."

"Gidebilirim öyleyse?"

"Hı hı."

"Gece bir on beş?"

"Belki."

"Belki mi?"

"Artık korkacağım bir şey kalmadı. Belalım öldü."

"Sikeyim öyle belayı!"

"Öldü zaten, boş ver."

"Nare."

"Hım?"

CamScanner ile tarandı

"Ben sensiz uyuyamam."

"Neden?"

"Alıştım."

"Beni öpüp duruyorsun ama. Sınırları geçiyorsun."

"Sınırlar, sınırlar, sınırlar... Siktiğimin sınırları!"

"Öpecek misin?" diye sordum tutamadığım bir heyecanla.

"Öpmeyeceğim lan, tamam."

Yüzüm asıldı. Bu kadar çabuk mu pes ediyordu? "Neden ya?"

"İşte," Ne söylediğimi fark etmiş olmalıydı ki, "Nasıl yani?" diye sordu. "Öpeyim mi?"

Omuz silktim. "Şimdi de giderken veda öpücüğü alabilirim yani?" Yeniden omuz silktim. Vural bedenini eğerek yüzümüzü eşitledi ve dudak kenarımdan öptü. "Yarım öptüm, döndüğümde, *gece* devamını alacağım."

Vural odadan çıkar çıkmaz gözlerimi yumdum. *Korkmadan.* Çerkez'i düşünmeden. Çünkü o öldü. Ölmüştü değil mi? Aylar sonra tek başıma ilk kez korkmadan gözlerimi yumdum, uykunun kollarına çekildim.

Uyandığımda saat dokuz buçuğu geçiyordu. Beria, su böreği ve kahvaltılık hazırlamış, çay da demlemişti.

"Niye bir şey yemiyorsun? İyice zayıflamışsın."

"Pek iştahım yok," dedim kuru bir sesle. "Uyudum ama daha da uyuyasım geliyor."

"Ölmüş," dedi Beria.

"Kolay bir ölüm oldu onun için," dedim acımasızca. "Her şeye rağmen çok kolay bir ölüm oldu."

"Kırılmadık kemiği kalmamış."

Yüz hatlarıma acı bir gülümseme yerleşti. "Benim gibi."

"Ama bitti, geçti," diye karşılık verdi Beria. "Uykunda sayıklamıyorsun, bağırmıyorsun."

"Uyurken öyle miydim hep?"

"Öyleydin," dedi dudaklarının arasından derin bir nefes bırakırken. "Vural, kaç gece başında bekledi bilmiyorum. Her bağırdığında odaya koştu, seni sakinleştirmeye çalıştı. Uyanmanı çok bekledi. Umudu kestiği gece uyandın."

Umudu kestiği gece... "Vural..." O ne zaman aklıma gelse zihnimin karanlık odaları aydınlanıyordu. "Dünyada yanan tek bir ışık kalsa gözleri olur. Ne zaman kaybetsem kendimi, bulmak için gözlerine bakıyorum. Bir insanın aynası kendisi olur değil mi? Ben de neden öyle değil peki? Neden yansımam, Yüzbaşı Vural? Bilmiyorum. Ethem amcadan gördüm aşkı; karısını nasıl sevdiğini, değer verdiğini... Tüm şeffaflığıyla konuşursam eğer onda gördüklerimle hepsi birebir. Kaç aydır tanıyorum, kalbimi kıracak tek bir söz bile çıkmadı ağzından. Bazen *keşke böyle olmasaydı*, diyorum. Canı bu kadar yanmasaydı da tanışmak zorunda kalmasaydık. *İnanırsan değiştirirsin kaderini*, derler. Ben Vu-

CamScanner ile tarandı

ral'la kendime bu evrende olmasaydı bile başka bir evrende, en güzel hâlimizle tanışacağımızdan eminim.

Sevgili kavramı hep uzak geldi, babaannem hep sorardı, *kızım olsun senin yaşlarında çok normal,* derdi ama ben kalbimi kaybetmiştim sanki hiç kimseye bir şey hissedemezdim. Vural'la kapkaranlık bir gecenin sabahında tanıştık; sabahtı ama öyle bir karanlıktı ki bir daha devam edemem sanıyordum. "Bak bana, Beria," İlk kez hislerimi kendime ve bir başkasına bu kadar açık, yalansız, hiçbir duvar olmadan açıyordum. "Onda gördüklerimi kimse göremez. Görsün de istemem. Ne zaman elimi tutsa kalbim sanki göğsümden çıkacak, ne zaman gözlerime baksa ellerimi koyacak yer arıyorum ama bulamıyorum. Ne zaman gülümsese aklım karışıyor, ne zaman öpse soluğum kesiliyor. Şartlar normal değil ama kalbimden hissediyorum; ben Vural'ı tanımasaydım bile bir yerlerde hep bana gelmesini beklerdim. Ya da ben kaderime gelirdim..." Birkaç saniye duraksadım. "Bunun adı *aşk* mı? Biz direkt evli olduğumuz için ne flört ne sevgililik hiç olmadı... Birdenbire oluşmadı bu duygular biliyorum ama yine de bazen anlayamıyorum."

"Demek ki daha zamanı gelmemiş," dedi, yüzündeki gülümseme ve bakışlardan kötü bir izlenim yaratmadığımı görebiliyordum. "Kalbin sana cevabı verecek."

"Sence onda da öyle mi?"

Beria'nın yalan söylemeyeceğinden emindim. "Bak güzel kızım," dedi şefkat dolu ses tonuyla. "Vural, sessiz ve yalnız bir adamdı, ta ki sen hayatına girene kadar. Bir gökkuşağı düşün; renk yok, ses yok, hiçbir şey yok... Karanlıkta. Hayatına girdin, ışıkları yaktın ve renkleri görmesini sağladın. Kalbini incitecek, yaralayacak ya da duygularınla oynayacak bir adam değil."

Biliyordum ama bir başkasından duymak daha da rahatlatmıştı beni. "Gerçek hisler üzerine kurulu bir evlilik olmayabilir ama hiçbir imzanın sahtesi olmaz." Birkaç saniye bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Bir hafta sonra göreve gidecek, işte kalbin sana o zaman gereken cevabı verecek."

Bu sırada bahçe kapısının açılma sesini duydum. Birkaç dakika sonra dış kapı anahtarla açıldı ve aynı saniyeler içinde mutfak kapısında iri cüssesini gördüm. "Fıstık, uyanmışsın," Göz ucuyla beni inceledi. "Neden kızardın sen?"

"Ç-Çok sıcak olmuş ev," dedim kekelereyerek, hemen de anlıyordu. "O yüzden kızarmışımdır. Bilmiyorum ki..."

Vural sanki anlamış gibi sinsi bakışlarını yüzümde gezdirirken, "Kekelemesen becereceksin şu yalan işini. Hadi, fıstık. Hazırlan da gel," dedi.

"Sen, ben ve Çağlar?"

"Maalesef güzelim maalesef," dedi bıkkın bir nefes dudaklarının arasından kayarken. "İtler de takıldı peşime. Mecbur hep birlikte gideceğiz."

"Beraber görünmeniz sorun çıkarmaz mı?"

"Artık olmayacak," diye yanıtladı beni. "Sütlaçlar bitti, Nare. Sabahtan beri bunun hayalini kuruyorum."

CamScanner ile tarandı

"Benimle sütlaç yemenin hayalini de kurdurdu bu hayat sana," dedim muzip bir tavırla. "Hayatında yediğin en güzel sütlaç olacak."

"Seninle yediğim her yemek öyle ki," dedi göz kırparak ve her zamanki gibi *hayırdır* gülümsemesi atarak. Hayırdır gülümsemesi atarken bile yakışıklı... *Hım.* Sakince uzaklaşmalıyım. "Hadi, fındıki fıstıki. Ağaç oldum, nar verdim."

"Ekşi mi tatlı mı?" diye sordum odaya geçerken. "Beria, neden sen de gelmiyorsun?"

"O da gelecek, merak etme," dedi. "Bu arada, ekşi sevmem. Tatlı severim. Senin kadar tatlı olursa daha çok hem de."

"Sen bana koşuyorsun ama artık, şu işin adını bir koy istersen."

"İşin adı belli zaten, parmağına bakarsan anlarsın. Unuttun mu? Bir ara hatırlatayım."

Üzerime beyaz renk *sweat*, altıma ise tayt geçirdim ve saçlarımı taradıktan sonra montumu giyindim. Vural ve Beria, bahçede beni bekliyorlardı.

"Başka hergeleler mi getirdin?" diye sordu Beria. "Sana dayanamıyordum, diğerleriyle ne yapacağım? Her yanımız hergele doldu."

Vural, "Ayıp oluyor ama Beria," dedi. "Karımın yanında bir karizmam var, o da gitti sayende."

"Göbekli karizma."

"Göbek mi? Hiç canlı görmedin ki nereden bilesin? *Six pack* hayali kur bu gece."

Dirseğimi karnına geçirdim. "Kız dur ya," dedi Vural sıkıntılı bir nefes bırakırken. "Deldin, deldin. Acıdı."

"Bir sonrakine dizimle delerim haberin olsun."

Kulağıma eğildi. "O biraz sıkar, fıstık," Sıcak nefesi boynuma döküldüğünde tüylerim ürperdi. "Yere sererim, seni. Sonra da kimse elimden alamaz."

"Mecbur döveceğim seni, mecbur dayak yiyeceksin."

"Gece bir rövanş alalım?"

"Memnuniyetle."

"Uykudan önce ama," Sol kolundaki saate baktı. "Bir saate dönmemiz lazım."

"Neyden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok."

"Nare, Nare, Nare..."

"Yüzbaşı, Yüzbaşı, Yüzbaşı..."

İkimiz de birbirimize bakarak gülümsedik.

Günümüz, Nare ve Vural'ın Sütlaç Evi'ne gittikleri gece...

Yazardan...

Yağmurlu bir günün gecesinde gökyüzü lacivert bulutlarla kaplıydı. Hafif bir esinti asfalt üzerine biriken su çukurlarını hareket ettirirken Sütlaç Evi'nin dışında, kısa bir sokak etrafında gizlenen siyah bir arabanın lastiği su çukuruna düşerek durdu. Sessiz sokakların çevresindeki binaların duvarları ıslaklıktan kayganlaşmıştı ve birkaç sokak lambası hafif bir titremeyle aydınlatıyordu.

CamScanner ile tarandı

Cam vitrinin arkasında, güneşin yüzünü gösterdiği güzel günlerde misafirlerini bahçesinde ağırlayan bir mekândı. Ancak bu kapalı ve ıslak hava altında camın buğulanmasıyla içerideki sıcaklık belli belirsiz seçiliyordu. Sütlaç Evi'nde çalışan bir genç, buğulanan camı temizlerken siyah aracın içinde oturan adam otomatik camı açtı ve bakışlarını yan profilden gözüken Yüzbaşı Vural'a kaydırdı. "Göreve ne zaman gidecek?" diye sordu adam. "Karısı İstanbul'a mı dönecek yoksa burada mı kalacak?"

"Nare Ahıskalı adına beş gün sonrasına İstanbul'a uçak bileti kesilmiş," dedi yıllardır yan yana, omuz omuza operasyonlarda birlikte olduğu adam. "Dönüş yok, sadece gidiş."

"Anlıyorum," dedi adam düşünceli bir sesle. "Bazen çok düşünüyorum, biliyor musun?" Adamın yüzünde, duygusal bir karmaşa hâkimdi; özlem, endişe ve çokça pişmanlık. Yıllardır görmediği Yüzbaşı Vural'ı, karısını ve arkadaşlarını izlerken içinde karmaşık duygular taşıyordu. "Bir gün Vural'ın karşısına çıksam ne değişir? Zorunluluklarımdan bahsetsem ona, bunca zamanın hesabını verebilir miyim?"

"Bunun hiçbir zaman olmayacağını ikimiz de biliyoruz," diye yanıtladı Mehmet. "Sen öldün, *Phaedra*. Başka bir kimlikle, başka bir hayatta yaşıyorsun. Ailen için öldün. Günler önce yaptığın doğru değildi ve sen bunu biliyordun. *Bile bile lades*, dedin. Artık dönmelisin. Uzun bir süre gelemeyeceğini de biliyorsun. Yapma. Öldün sen. Bırak, eskisi gibi kalsın. Bunun kimseye faydası yok."

"Mecburdum. Yapmak zorundaydım. Yoksa ölürdü ailem," dedi adam, yıllar sonra Yüzbaşı Vural'ı görmesiyle kalbinde taşıdığı büyük acı yeniden nefes almaya, varlığını hatırlatmaya başlamıştı. "Bu benim cezam, Mehmet." *Keşke*, diye geçirdi içinden. *Karşında ben otursaydım, can dostum. Kardeşim. Emir'im.* Dünyanın en imkânsız şeyini istiyordu, bunu kendi de biliyordu. "Keşke kızıma sarılabildiğim gibi ona da sarılabilsem..."

"Ya Balım bir gün gerçekleri anlatırsa? Ya bir gün fark edilirsen? İstihbarat Başkanı bunu öğrendiğinde alacağın cezayı tahmin edebiliyor musun? Yapma, *Ömer*. Kendine bunu yapma."

"Balım'ı bir daha görmeyeceğim," diye konuştu adam, Balım'ın ne kadar üzüleceğini bilmek onu mahvediyordu ama mecburdu. Hep olduğu gibi mecburdu. "Eğer öğrenilirse ailem de ben de tehlikede olacağız. Hata üstüne hata yapıyorum, en kötüsü de ne, biliyor musun? Hata yapmaya başladığında durmuyorsun. Daha da kötüye gidene kadar duramıyorsun."

Balım'la ilk karşılaşmaları parkta olmuştu. Adam bir arabanın içinde onu izlerken dikkatli bakışların radarına yakalanmıştı ve söyleyemese de her geldiğinde fark etse de bir kez sarılsam, diyordu. Evrene verdiği enerjiyle kızının kendini fark etmesini sağlamıştı. Üç kez görüşmüşlerdi ve son görüştükleri gün Balım hisseder gibi, *"Bir daha ölmeyeceksin değil mi baba?"* diye sormuştu. *"Bir daha gitmeyeceksin? Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim. Ne olursun gitme baba."*

CamScanner ile tarandı

Sahte ismini duymaya alışan adam, yıllar sonra ilk kez kendi ismini duymanın etkisiyle ağlarken kızını son kez gördüğü o ana döndü ve yanındaki hırkayı kokladı. Karısının da kokusu vardı... Gözyaşları içinde, *"Söz veriyorum, bir daha gitmeyeceğim; yeter ki kimseye söyleme,"* demişti ama kalamayacağını biliyordu. *"Seni çok sevdiğimi unutma, Balım. Amcanı gördüğün ilk an beni rüyanda gördüğünü ve onun yerine sarılmam gerektiğini söyle, tamam mı?"*

Ömer uzun bir görev için yeniden Türkiye'yi terk edecekti. Bu yüzden sınır kapısına gitmek için motoru çalıştırdı ve son bir kez bakışlarını kardeşine çevirdi. *"Allah'ına kurban senin,"* diye fısıldadı. *"Ben gidiyorum. Hep olduğu gibi hepsi sana emanet. Gözün gibi koruyacağından şüphem yok."*

Nare Ahıskalı'dan...

"Neden sessizleştin?" diye sordum Vural'ı dikkatle izlerken, herkes sohbet ediyorken Vural bir anda sessizliğe gömülmüştü.

"Bilmiyorum, içime bir anda sıkıntı düştü," dedi Vural. "Sütlaç, abimin en sevdiği tatlılardan biri. Birdenbire bu aklıma geldi. Kendime acı çektirmeyi seviyorum sanırım. Psikopatlık desen var."

"Gittiği yerde huzurlu olduğuna eminim," dedim. "Gözü de arkada kalmadı çünkü senin ne olursa olsun ailesinin yanında olacağını biliyordu." Gözlerim, yakışıklı yüzünde gezindi. "Depodayken ne oldu? Ne oldu da birdenbire böyle sessizleştin?"

Vural, "Sigara içerken konuşalım," dedi. "Tatlılar gelene kadar bir sigara içeyim, geliyorum."

Abim yoktu. Yalnızca Demirhan, Beria, Çağlar ve ikimiz vardık. Yaren, Bahar ve Selçuk oteldelerdi, operasyona gitmeden bir gün önce görüşecektik. Vural'la dışarı çıktık, cebindeki paketten bir dal sigara çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. "Bir şeyler ima etmeye çalıştığını biliyorsun," dedi Vural sigarasını yakmak için ateşlediği zippo alevi rüzgâr yüzünden sönünce avucumu siper ettim. Vural sigarasını gözlerimin direkt olarak içine bakarak yaktı. Sigarayı tutan elleri hafifçe titriyordu. İçten içe bir endişe veya stres taşıyor gibi görünüyordu. Sigara dumanı, onun etrafında bir örtü gibi yavaşça yükseliyor, zaman zaman hava tarafından dağıtılıyordu. "İma ettiği şeyi onu öldürmeden birkaç saniye önce tüm çıplaklığıyla söyledi."

Şimdilik soramadığım soruyu kendiliğinden cevaplaması güçlükle yutkunmama neden olurken, "Abinin yaşadığını mı söyledi?" diye sordum.

Aşağı yukarı başını salladı. "Abimi ben gömdüm, Nare," dedi Vural. "İmkânsızdan bahsediyor."

"Sinek de küçük ama mide bulandırıyor."

Onayladı. "Kafam karıştı, bilmiyorum," dedi. "Gitmeden önce son golünü mü atmaya çalıştı yoksa haklı mıydı bilmiyorum. Kendinden çok emindi."

CamScanner ile tarandı

"Öldürdüğün için pişman mısın?"

"Hiçbir zaman doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmayacaktım," dedi Vural. "Bu yüzden pişman değilim."

"Peki, ihtimal veriyor musun?" diye sormadan edemedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"İhtimal vermiyorum," dedi Vural kendinden emin tavrıyla. "Abimi ben gömdüm, Nare. Yaşamasının ihtimali yok."

Sigarasını bitirdikten sonra kendi kafasında da bu ihtimali yok etmişti sanki. "Hadi gel."

Mekâna geçtiğimizde tatlılarımız gelmişti. Demirhan ve Çağlar, asker anılarından bahsederken Beria, düşünceli bir şekilde bize bakıyordu.

"Komutanım," dedi Çağlar gülmemek için dudaklarını ısırırken. "Bu siyah, son model telefon sizindi değil mi?"

"Evet, ne oldu? Biri mi aradı?"

Vural telefonu almak için uzandı ama Demirhan buna izin vermedi, yüz hatlarına muzip bir gülümseme yerleşmişti. "Komutanım," dedi. "İnekleriniz acıkmış, yem vermemişsiniz."

"Ulan," dedi Vural bakışlarını Beria'ya dikerken. "Beria, hani oyunu sessize almıştı senin bücür? Rezil etti beni herkese. Düşünsene, ordunun önünde bildirim geliyormuş bir de? Topla karizmayı toplayabilirsen..."

"Bana ne kızıyorsun, hergele?" diye sordu Beria tatlısını kaşıklamaya devam ederken. "İneklerini besleseydin. Bir de kızımın üzerine suç atıyor; diyemiyor da ben gizlice oynuyorum."

"Bak ya," dedi Vural. "İki dakika da bizi satışa getirdin, yazıklar olsun."

"Demek benden gizli çiftlik oyunu oynuyordun," diyerek ben de Beria'ya dâhil oldum. "Kuzularım, koyunlarım, ineklerim deyip ekranı da seviyordun, gördüm."

"İnsanın karısı bunu yaparsa arkadaşları nasıl yapmasın," dedi ve tatlı tabağını önüne çekti. "Gece görüşeceğiz seninle."

Konuyu değiştirmek amacıyla Demirhan'a döndüm, "Annenler nerede yaşıyor?" diye sordum.

"Muğla'da yaşıyorlar, yenge."

"Yazın nasıl güzeldir orası."

"Asker olduğumdan beri yazları çok kalmaya fırsatım olmuyor izin az olduğundan ötürü ama bu görev bittikten sonra tamamen bırakıp ailemin yanına döneceğim."

"Neden bırakmak istiyorsun?"

"Belirli bir sebebi yok, bir süre sonra mental açıdan yoruluyorsun," Birkaç saniye duraksadı. "Evlilikten döndüm ben. Bir hafta kala, evim bile hazırken vazgeçtim, asker oldum."

Sanki dibini eşelesem can yakacak şeyler çıkacaktı, bu yüzden, "Anladım," demekle yetindim, belki bir gün öğrenirdim.

CamScanner ile tarandı

Eve döndüğümüzde saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Vural pijamalarını giyinmek için odasına geçmişti. Yanıma geldiğinde elinde bir uçak bileti vardı. Beş gün sonrasına aitti.

"Biletimi almışsın," dedim. "Teşekkür ederim."

"Burada kalmanı istemiyorum," diye yanıtladı beni. "Görevden döndükten sonra seni kendi evimizde, İstanbul'da görmek istiyorum."

"Direkt İstanbul'a geleceksin, öyle mi?"

"Öyle, fıstık. Tuşlu telefona geçeceğim için haberleşmemiz sıkıntı olacak ama merak etme, elimden geldiğince yazacağım."

"Tanıştığımızdan beri ilk kez bu kadar uzaklaşacaksın benden, tuhaf hissettiriyor," dedim, soluğumu kesen o hissi yok saymaya da çalışsam olmuyordu. "Hep yazamayacaksın. Merak edeceğim."

"Zamanla alışacağız, güzelim," dedi yumuşacık bir sesle. "Benim için de çok yeni, Nare." Burnuma bir fiske vurdu. "Bir bekleyenim daha oldu, şafak şu kadar diye sayarım artık."

"Geldiğin ilk gün en sevdiğin yemeği yapacağım," dedim heyecanla. Onu bekleme ihtimalinin verdiği heyecan bile çok güzeldi. "Dışarda da yiyebiliriz aslında."

"En sevdiğim yemek ne?" dedi yatağın karşısındaki tekli koltuğa kıvrılırken. "Seni benimle ilgili her gelecek planı yaptığını gördüğümde öpesim geliyor."

Güldüm. "Bence bu bir bahane. Senin beni hep öpesin geliyor."

Yavaşça yutkunurken gözleri dudaklarıma takılı kaldı. "Hep," dedi fısıltıyla, sesindeki o yoğun hissiyat ürpermeme neden oldu. "Seninle karşı karşıya geldiğimizde en sevdiğim şey ne, biliyor musun?" Cevabı gözlerimden aldı. "Göğsüme geliyorsun," Güldü, keyif almış gibi. "Çok tatlısın, Nare."

Oturduğu yerden kalktı ve hızla yanıma geldi. Dizleri yatağa değerken bir eli belime, diğeri ise yanağıma kaydı ve dudakları dudaklarımı kavradı. Elimi saçlarına kaydırmam ona cesaret vermiş olmalıydı ki öpücüğü derinleşti. Nefes nefese kalmış sesimi öpücüğüyle yutarken ağzımı araladım ve dilini ağzımın içine kabul ettim. Dişlerimiz birbirine çarpa çarpa, kendimizden geçmişçesine öpüşürken hissettiğim duygular bir çığ gibi büyüdü. O kadar güzel kokuyordu ki mest olmuştum. Dudakları yanağımdan çeneme kaysa da öpücükleri kesilmedi. Gözlerimden, dudaklarımdan, alnımdan, çenemden ve burnumdan defalarca kez öptü.

Bir eli çenemi kavradığında öpüşmekten şişmiş dudaklarıma bakarak gülümsedi ve boğuk bir sesle, "Sana daha önce çok güzel koktuğunu, kokunu da asla değiştirmemen gerektiğini söyledim mi?" diye sordu.

"A-Artık söyledin," dedim kekeleyerek. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

Avucunu göğsümün ortasına yaslayarak yatağa uzanmamı sağladı. Başım yumuşak yastığa değdiğinde iri cüssesini yanında minicik kalan bedenime doğru eğdi. Yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdikten sonra dudaklarıma minik ama etkili bir öpücük bıraktı. "Daha önce de söyledim, Nare Ahıskalı. Senden uzak duramıyorum."

CamScanner ile tarandı

Geri çekildikten sonra komodin üzerinde duran dijital saate baktı. *01.15*'ti.

Bedenini her zaman uyuduğu köşeye bıraktı, bedenimi iki eliyle kavradı ve yatakta dönmemi sağladı. Bu sırada güldüm. "İstediğin şekle sokuyorsun beni," dedim. "Deli misin sen?"

"Pek akıllı olduğum söylenemez ama bazı konularda deli olabiliyorum," diye karşılık verdi, loş ışığın gölgesinde parlayan mavi gözleri direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "*Sen* mesela?"

Saçlarımı yanağımdan çekti, kulak arkama sıkıştırdı. "Seni en çok bu saatlerde özleyeceğim," dedi. "Kollarımın arasında olmanı, saçlarının göğsüme dağılmasını..."

Bir dakika... *Saçlarımı hep bu yüzden mi açıyordu?* Ne zaman saçlarım bağlı uyusam açık uyanıyordum.

Siyah saç tokamı saçlarımın arasından çekti ve bileğine taktı. "Kalbinin hızlanmasını, ellerini koyacak bir yer bulamadığın için iki yanına saklamanı, gözlerime bakamadığın için çeneme bakmanı... Hepsini..." Kalbim durmuştu sanki. "Merak etme, öpmeyeceğim daha seni, heyecandan titriyorsun."

Dizimi karnına geçirecektim ama o kadar hızlı yakaladı ki yapamadım çünkü tutuşu da sertti. "Şiddet yanına bir çare bulmalıyız, fıstık," dedi gülümseyerek.

"Kaçak oynuyorsun," dedim ve nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle elimi tişörtünün altına kaydırdım. Bir anda donakaldı ve bedeni kaskatı kesildi. "Ben de oynarım. *Kaçak.*"

Bahsettiği *six pack*'leri avucumun altındaydı. Karnı çok sertti. Yaptığı sporun hakkını verdiğini söylemem gerekiyordu. "Haklıymışsın," dedim direkt olarak gözlerinin içine bakarken. "Karın kasların bayağı iyi."

"Biraz daha aşağı iner-"

Karnını sıktığım için cümlenin devamını getiremedi. Tırnaklarımı geçirmiş olmam canını acıtmış olmalıydı ki, "Ah, fıstık," dedi. "Demedim bir şey demedim." Tırnaklarımı geri çektim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Senin dilin fazla uzadı, bir baksana sen bana."

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Kesecek misin?"

Dilini damağına vurup şaklattı. "Kesemem, öperim," dedi ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı. Dili, ağzımın içini talan ederken alt dudağımı dişinin arasına aldı, hafifçe çekiştirdi. Dudaklarımız birbirinden ayrıldıktan sonra, "Kaşık yaparak uyuyalım," dedi ve alyansımı taşıdığı eli, alyansını taşıdığım elime kaydı. Ellerimiz bir bütün olurken gözlerimi yumdum.

"İyi geceler, *Kelebek Nar.*"

"İyi geceler, *Yüzbaşı.*"

Beş gün sonra...

Rüzgârın uğultusu içimi ürpertiyordu ve çevredeki ağaçların yapraklarının hışırtısı en son dinlediğimiz hüzünlü şarkıya karışıyordu. Havalimanı girişinin

CamScanner ile tarandı

kalabalığı içinde, etraflarındaki insanların telaşlı adımları ve araba motorlarının sesleri karışıyordu. Uçakların havada geçişleriyle birlikte gökyüzünde yankılanan motor sesleri bile zihnimdeki gürültüyü bastıramıyordu.

"Böyle yüzünü asarak bana bakarsan hiçbir yere gidemem, seni de gönderemem," dedi Vural. "Güzelim, fıstık fındık, baksana bana."

Buğulu gözlerimi ondan kaçırdım. Burnumu çekerken, "İki gece nöbetteydin zaten, yoktun. Şimdi de gidiyorum. Gece de sen gidiyorsun. Ben yüzümü asmayayım da kim assın bilmiyorum ki."

"Sadece yirmi gün."

"Biliyorum, dayanacağız."

"Sen böyle buğulu bakarsan ben hiçbir yere gidemem," Yanağımdan öptü. "Bir yere giderken göremesem bile mesaj at. Haber vermeden bir yere çıkma. İzbandutları atlatmaya kalkışma. Bir de... *O kadın* ile hiçbir şekilde görüşme." O kadın... *Annesi.* "Cansu'ya gidersin, gelir, karşılaşırsınız. Konuşma. Anlaştık mı?"

"İki izbandut beni bekliyor İstanbul'da," dedim. Vural dönene kadar iki kişinin uzaktan beni izleyeceğini, bir şeye ihtiyacım olduğunda yanımda olacaklarını söylemişti. "Diğer konuda bir endişen olmasın, elimden geleni yapacağım."

Vural kısa bir süre sonra aracı havalimanı otoparkına park etti. Motoru durdurduktan sonra el frenini çekti ve bakışları birkaç saniye yüzümde gezindi.

"Benim seni yollamam gerekirken sen beni yolcu ediyorsun. Ağlamak için bahane arıyorum. İyi oldu."

Vural, "Bu hep böyle olacak. Seni gözü yaşlı ardımda bırakmam, bırakamam. Kurban olayım ağlama," dedi.

"Artık gitmem gerek," Oturduğumuz banktan kalktım. "Kendine iyi bakacaksın, söz verdin."

Dün geceki konuşmalarımızı hatırladım.

"Söz, fıstık. Sen de öyle. Anlaştığımız gibi?"

"İtlik ve serserilikten uzak duracağım."

Güldü. "Aynen öyle, öğrenmişsin."

Ayak ucumda yükseldim ve yanağından öptüm. Tertemiz kokmasının yanı sıra yanağı yumuşacıktı, yeni tıraş olmuştu. "Hoşça kal, Yüzbaşı."

İki eliyle belimi kavradı, bedenimi kendine doğru çekti ve aramızda hiç mesafe bırakmamayı seçerek bedenini bedenime yaslayarak bana sıkıca sarıldı. Yüzünü boynuma gömdü ve derin bir nefes çekti. "Ağlamak, üzülmek, hayata küsmek ya da depresyonda olmak yok. Anlaştığımız gibi."

"Anlaştığımız gibi," dedim, sesim titriyordu. Biraz daha sarılırsa gözyaşlarımı tutamayacaktım. Kollarımı boynuna sardım, sarılışına karşılık verdim. Hava soğuktu, gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. "Döneceğim."

"Döneceksin."

Ağlamamak için dişlerimi birbirine geçirdim. Boğazıma bir yumru otorur-

CamScanner ile tarandı

ken çok kısa bir an nefesim kesildi. Tek kelime etmeden birbirimizden uzaklaştık, küçük boy valizimi kavradım ve sırtımı Vural'a döndüm. Döndüğüm an gözyaşlarım yanaklarımdan döküldü. Ağladığımı fark etmemesi için kafamdaki güneş gözlüğümü gözlerime indirdim.

Ardıma bir kez bile bakamadım çünkü baksaydım gidemeyeceğimi biliyordum. Havalimanı kalabalıktı; seyahat edenler, aileler, turistler, iş adamları bir aradaydı. Bilet gişelerine yönelerek biletimi aldım. Güvenlik kontrollerini geçerken burukluğum devam ediyordu. Uçağın kapısına yürürken geriye doğru son bir kez baktım. Gözlerim, havalimanının girişine doğru kaydı ve hüzünlü bir gülümseme oluştu dudaklarımda. Başımı dikleştirdim ve uçağa binmek için adım attım. Koltuğuma geçtikten sonra kulaklığımı çıkardım ve birlikte dinlediğimiz son şarkıyı açtım.

Yolculuğum rahattı. Uyumuştum, Vural'ın ne zaman çantama attığını bilmediğim krakerlerden yemiştim. İstanbul'a indiğimde Sabiha Gökçen Havalimanı'nda beni Vural'ın adamlarından biri karşıladı. Söz verdiği gibi arabamı getirtmişti. Valizimi aldıktan sonra otoparka indim, aracıma bindim ve evimizin yolunu tuttum. Bu sırada telefonum çaldı. Arayan kişi Vural'dı, aramayı yanıtladım ve sesini hoparlöre aldım.

"Bakıyorum da hemen unuttun beni," dedi Yüzbaşı sitem dolu bir sesle. "Nasıl geçti?"

"Arabama kavuşunca biraz heyecan yaptım sanırım," dedim. "İstanbul... Sanırım özlemişim. Deniz kokusu burnuma dolduğunda anladım... Yolculuk iyiydi, Yüzbaşı. Bana aldığın krakerlerle iyi geçmemesi nasıl mümkün olabilir?"

"Allah Allah, kraker mi? Bak sen şu işe? Şov yapmışım biraz."

"Evet, şovcu Yüzbaşı."

"Tuşlu telefona geçiyorum," dedi Vural. "Onu haber vereyim dedim. Bir saat içinde evden çıkacağım."

Buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. "Tamam, dikkat et."

"Görüşürüz, fıstık."

Evimize geldiğimde saat beşe geliyordu. Vural helikoptere bindiklerine ve birkaç saat boyunca ulaşamayacağıma dair mesaj atmıştı. İçimi tuhaf bir huzursuzluk kaplasa da aldırış etmeden işlerimi halletmeye başladım. Valizdeki kıyafetleri dolaba yerleştirdim, duş aldım, pijamalarımı giyindim ve alt kata, piyano odasına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Vural'ın sesi kulaklarıma uğuldadı: Neden ses yalıtımı olmadığını sormuştum ve o da bana *seni dinleme şerefinden kendimi mahrum bırakamazdım,* demişti. Parlak siyah, tam kuyruklu piyanoyla karşı karşıya geldiğimde içimdeki hisleri özgür bıraktım ve uzun zamandır çalmadığım parçayı çalmak için tekli piyano koltuğuna geçtim.

Bazı anlar vardır; *kendiniz olduğunuzu hissettiğiniz bir işi yapıyorsunuzdur ve hissettiğiniz özgürlük duygusu yüz hatlarınızda huzur dolu bir ifadeyle yerleşiyordur.* Tam da o anlardan birindeydim. Gözlerimi yumdum ve parmaklarımı serbest bıraktım. Dudaklarımda son dinlediğimiz şarkının sözleri yaşam bulur-

CamScanner ile tarandı

ken, *"Göremezler canım göremezler,"* dedim fısıltıyla. *"Onlar sığ nefesler, aşkım ne yabana ne de hevesten, aç bana yüreğini, ver bana dileğimi..."*

Çok şarkı dinlemiştim Vural'la ama hiçbir şarkıyı böylesine *ikimiz* hissetmemiştim. Sanki çok *bizdik.* Yüzbaşı Vural ve Kelebek Nar. *Biz.*

Piyano çalmayı çok özlemiştim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, Vural'a özel koyduğum mesaj sesini duyduğumda piyano klavyesindeki ellerimi çektim.

Yüzbaşı: *Fındık, fıstık?*

Yüzbaşı: *Yzamıyrm ben.*

Nare: *Fındık fıstık*

Nare: *Yazarken*

Nare: *Sorun yok*

Nare: *Ama?*

Nare: *Şovcu.*

Mesajları bilerek tek tek yazmıştım.

Yüzbaşı: *Kız sen beni delirtecek misin? Niye tek tek yazıyorsun?*

Yüzbaşı: *Telefon titremeye aldı kendini, bir şey oldu sandım.*

Vural mesajıma beş dakika sonra dönmüştü.

Nare: *Piyano çalıyordum. Özlemişim...*

Yüzbaşı: *Neden ben varken çalmadın?*

Nare: *Sen varken de çalabilirim.*

Yüzbaşı: *Başka şeyleri de çalabilme yeteneğin var mı?*

Nare: *Mesela?*

Yüzbaşı: *İşte.*

Yüzbaşı: *Cansu aradı, yemeğe gelmek ister mi diye sordu. Ben de ister dedim.*

Nare: *Olur, kalırım hatta.*

Yüzbaşı: *Balım'ı öp benim yerime.*

Nare: *Öperim.*

Yüzbaşı: *Şimdiden bu kadar olamaz ya!*

Nare: *Ne olamaz?*

Yüzbaşı: *Boş ver.*

Nare: *Neden boş vereyim?*

Yüzbaşı: *İşte.*

Nare: *Tek tek*

Nare: *Mesaj*

Nare: *Atarım*

Nare: *Bak*

Nare: *Beni*

Nare: *Sinirlendirme!*

Yüzbaşı: *Sınavım mısın benim?*

Nare: *Söyle.*

Yüzbaşı: *Söyleyemem...*

CamScanner ile tarandı

Nare: *Niye?*

Yüzbaşı: *İşte.*

Nare: *Söylesene!*

Yüzbaşı: *Bağırma!*

Nare: *Söyle o zaman!*

Yüzbaşı: *Gitmem lazım.*

Nare: *Çok kötüsün...*

Yüzbaşı: *Haber ver, Nare. Aklım sende.*

Nare: *Dikkat et, öptüm.*

Yüzbaşı: *Siktir!*

Yüzbaşı: *Ne? Öptüm mü dedin sen?*

Nare: *Vazgeçtim ya, öpmedim say.*

Yüzbaşı: *Çok konuşma, tripspor. Dikkat et kendine.*

Yukarı, odaya çıktım ve üzerimi değiştirdikten sonra birkaç parça eşyamı, ihtiyacım olan bakım malzemelerini aldıktan sonra Cansu'ya gitmek için yola çıktım. Kısa bir süre içinde evin önünde motoru durdurdum; kaldırım kenarına aracı park ettim. Uzun, dikdörtgen salon camlarının önünde beni bekliyor olan Cansu'yu gördüğümde gülümsedim. Cansu otomatik bahçe kapısını açtı ve kapı eşiğinde gelmemi bekledi.

Birbirimize sımsıkı sarıldığımız da tuhaf bir şekilde ne kadar özlediğimi hissettim. "Hoş geldin," dedi içtenlikle. "Çok özledim."

"Ben de öyle, sanki aylar geçmiş gibi hissediyorum."

"Balım nerede? Çoktan okuldan dönmüş olması gerekmiyor muydu?"

"Odan hazır. Eşyalarını oraya bırakabilirsin. Balım uyuyor, uyandırabilirsin. Yemek hazır."

Eşyalarımı Cansu'nun hazırladığı odaya bıraktıktan sonra Balım'ı uyandırmak için odaya girdim. Kapıyı usulca araladığımda çok kısa bir an odasını inceledim. Pencere kenarında, pembe renkli perdelerle süslenmiş büyük bir pencere vardı. Pencereye yakın bir köşede, renkli minderlerle donatılmış bir oyun alanı vardı. Odada, duvara monte edilmiş bir kitaplık ve oyun köşesinde ise büyük bir oyuncak sepeti durmaktaydı. Oyuncak sepeti, rengârenk oyuncaklarla doluydu ve onların arasında en sevdiği oyuncaklarından biri olduğunu düşündüğüm ayı peluşu küçük sandalyesine bırakmıştı. Gözlerim Balım'a değdiğinde pencere kenarında, bir eli yanağında gökyüzünü izlediğini gördüm.

"Balım?" Duydu ama tepki göstermedi. "İyi misin?"

Burnunu çekti ve elinin tersiyle nazik bir şekilde gözyaşlarını sildikten sonra konuştu. "Amcam göreve gitti. Babam yok... Dedem son günlerde çok yoğun. En yakın arkadaşımla küstüm." Ağlıyordu. "Babam neden yok, Nare? Ben babamı istiyorum."

"Bazen sevdiklerimiz bizden çok uzak yerlere gider, bazen mecbur kalır bazen ise... Ölüm bizi onlardan ayırır."

"Babamı istiyorum," dedi bir kez daha. "Lütfen, Nare. Beni babama götür."

CamScanner ile tarandı

"Gel buraya."

Kollarımın arasına sığındı ve sessizce ağlamaya başladı. "Annem ağladığım için kızıyor, artık onun yanında ağlayamıyorum."

"Bir anne için evladını üzgünken görmek dünyanın en katlanılmaz hissidir."

"Bu gece benimle uyur musun?"

"Uyurum tabii ki."

"Uyumadan önce *Sihirli Annem* de izler miyiz?"

"İzleriz."

"Amcam gibi saçlarımı da sever misin?"

Yanağından öptüm. "Severim."

"İyi ki geldin, Nare. Seni çok seviyorum."

Dün gece Balım'ın istediği gibi önce yemek yedik; sonra Barbie izledik, uyumadan önce saçlarını sevdim ve *Sihirli Annem*'le günü kapattık. Vural ona attığım son mesajlara ve iyi geceler mesajına cevap vermemişti. *01.15*'te bile gelmemişti. Her ne kadar bu beni boşlukta gibi hissettirse de görevde olduğunu düşünerek tripkolik tarafıma yüklenmemeye çalışmıştım.

Şu an ise sabahın sekiziydi, Balım okula gitmek için kıyafet seçiyordu.

"Kirazlı elbisemi giyineceğim. Kirazlı tokalarımı takacağım."

Cansu, Balım'ın sarı saçlarını taradıktan ve iki yandan atkuyruğu yaptıktan sonra hazırladığı kahvaltılıkları beslenme çantasına koydu. Vural'ın babası Faran Ahıskalı, Balım'ı okula götürmek için geldi.

Cansu, Balım gittikten sonra uyumak için odasına döndü. Ben ise elimde telefon, en azından bir şey yazar diye bekliyordum. Saat dokuz oldu, tek bir mesaj yoktu. On oldu, yine yoktu. On bir oldu, yine yoktu. Alışmam gerekiyordu biliyordum ama... *Olmuyordu.*

"Nare," dedi Cansu telaşlı bir ses tonuyla. "Balım okula gitmemiş. Faran Baba'yı arıyorum, kapıya kadar bıraktım dedi. Süreyya aradı, bugün okula neden gelmediğini sordu, ben de geldiğini söyledim. Nare, el kadar kız, nereye gider?"

Uzandığım yataktan kalkarken Cansu'nun yüzünün kireç gibi olduğunu gördüm. "Sakin ol," diyebildim sadece ne söyleyeceğimi bilemeden. "Üzerine bir şeyler geçir, okula gidelim."

Aceleyle üzerime kot pantolon, tişört geçirdim ve telefonumu, arabanın anahtarını alıp evden çıktık. Cansu'nun soluğu kesilmişti. Gözleri kıpkırmızıydı ve dudakları kupkuruydu.

"Bir şey olmamıştır değil mi Nare?"

"Merak etme, bulacağız. Sakin ol, tamam mı?"

"Bir tuhaflık var, bir haftadır," dedi Cansu. "Bir gün mutluyken diğer gün pencere önünde gökyüzüne bakarak ağlarken buluyordum. Oyuncaklarıyla oy-

CamScanner ile tarandı

namıyor. Sürekli Barbie ve babasıyla olan sahneleri izliyordu. Gelip geçici bir süreç sandım, üzerine gitmedim. Ya kendine bir şey yaptıysa?"

"Balım çok akıllı bir çocuk, asla kendine bir şey yapmaz," dedim, gözlerim pürdikkat yoldaydı. Gelinebilecek en kısa sürede okula geldik. İkimiz de aynı anda araçtan indik, hızla okula doğru ilerledik. Süreyya kapı eşiğinde bizi bekliyordu.

Süreyya, "Cansu, biri onu arabasına bindirmiş," dedi güçlükle. "Bugün hastaneye gideceğim için iki saatlik iznim vardı. Stajyer kızlardan birine tuvalete gitmek istediğini söylemiş, kızlar sonrasında hiç görmemişler. Montu ve çantası burada."

"Nasıl olabilir böyle bir şey?" diye sordu Cansu, delirmiş gibiydi. "Süreyya! Ne diyorsun sen? Nasıl gözlerinden kaçırabilirler?" Yerinde duramıyordu ve ben de ne yapacağımı bilmiyordum.

"Vural," dedi Cansu. "O bulur. Haber vermem lazım. Gelir. Hemen gelir." Cansu, Vural'ı aradı ama cevap alamadı. "Lütfen aç," dedi her seferinde. "Ne olursun aç."

Cansu, Vural'ı ararken okulun önüne siyah renk, Volkswagen model, transporter bir araç yanaştı. Cansu, "Baba," dedi gözyaşları içinde. "Baba."

Lüks araçtan inen kişi Faran Ahıskalı'ydı.

Hızla Cansu'ya yöneldi. "Kızım," dedi endişeli bir tonda. Oldukça kaliteli duran kumaş ceketinin düğmesini açtı, çıkardı ve bedeni titreyen Cansu'nun omuzlarına bıraktı. "Sakin ol, bulacağız."

Yüzünde zamanın bıraktığı kırışıklıklar, alnında ise yaşının getirdiği buruşukluklar olmasına rağmen oldukça dinç görünüyordu. Vural'ın babasını ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Cansu endişeli ve üzgün gözlerle etrafı tararken Faran Ahıskalı, koyu renki gözlerini gözlerime dikti. "Hadi, Nare. Cansu'yu tut da gidelim."

İki gece önce Vural'ın söyledikleri kulaklarıma uğuldadı: *ne olursa olsun,* demişti *annem ya da babam seninle görüşmek isterse onlardan uzak dur. Cansu'da karşılaşsan bile görmezlikten gel.*

Bir elimi Cansu'nun bedenine kaydırırdım ve gücünü omzuma aldıktan sonra oturduğu yerden kaldırdım. Faran Ahıskalı, Cansu'nun diğer koluna girdikten sonra, "Yalıya geçeceğiz, tüm emniyete ve adamlara haber verdim. Cansu, Balım'ı bulacağız, tamam mı?"

Derin bir iç çektim. "Araç senin mi?" diye sordu Faran Bey.

Aşağı yukarı onaylarcasına başımı salladım. "Anahtarı ver, bizim çocuklardan biri getirsin." Avucumun içinde sıkıca tuttuğum anahtarı Faran Bey'e uzattım. Faran Bey anahtarı aldıktan sonra aracın otomatik kapısının önünde bekleyen adama attı.

"Vural nerede?" diye sordu direkt olarak gözlerimin içine bakarken. "Şimdi ne demek istediğimi anladın mı Nare?"

Güçlükle yutkundum. Nikâh günü söyledikleri kulaklarımda yankılanır-

CamScanner ile tarandı

ken bakışlarım donmuştu sanki ve tam da bu noktada gözlerim sokağın sonunda iki eli cebinde, siyah kar maskeli bir adama takıldı. Onu fark ettiğimi gördüğünde gözlerimin önünden hızla kayboldu.

"Biri var orada!" dedim tüm gücümle bağırarak. "Sokağın başında, maskeli biri var!"

Eğer bir gün ölürsen ben Nare kızıma da bakarım. Ardında bırakacağın çocuğa da. Nasıl olsa sen ve abin, bana başka ne verebilirsiniz ki?

CamScanner ile tarandı

23

KÂBUS

Piyanonun parlak yüzeyinde bir kadın vardı, beyaz elbisesi yırtılmıştı ve kadın bilincini kaybetmişçesine tavan izliyordu.

Odanın her bir köşesinde, duvara montelenmiş mumlukların içindeki loş sarı mumun gölgeleriyle atlıkarıncalar dans ediyordu. Ortamın içindeki hava, sanki hüzünle sarılmış gibiydi; ağırlığı tüm içeriyi kaplamıştı.

"Bir gün sevdiğini korumak için ondan vazgeçmek zorunda kalabilirsin. Buna fedakârlık deseler de bilirsin, sevdiğin insandan uzak kalma zorundalığı boynuna urgan geçirmekten ve ayağının altındaki tabureyi itmekten farksızdır." diyor bir ses, piyanonun üstünde, sulara gömülmüş olan kadının kulaklarına. *"Bir gün ondan vazgeçecek olursan hatırla; göğsünün içindeki ağrılar, seni bulduğu uçurumun kalbinde sızlar."*

Adamın gözleri, kadının yattığı piyano üstündeydi. Kadının yüzü solgun, dudakları hafifçe aralıktı. Koyu renk saçları dağınıktı ve saç uçları yanmıştı. Onun yüzündeki endişe, âdeta kâbusun gölgesiyle örtülmüş gibiydi. Düşünceleri karmaşıktı, hüzünle doluydu. Belirsiz bir geçmişin anıları, zihnini sarmıştı. Piyanonun tuşlarına dokundukça içindeki bu karmaşık duyguların bir çıkışı oluyordu sanki. Adamın sol gözünden bir damla yaş süzüldü, piyanoya damladı. *"Onu unutmak istemiyorum,"* dedi. *"Lütfen sakinleştirici vermeyin bana. Onu unutmak istemiyorum."*

Kadının solgun teni bir perde gibi aydınlanırken, *"Beni unutmalı ve hayata devam etmelisin,"* dedi. *"Bu bizim son şarkımız. Elini ver bana, bu son dansımız."*

"Lütfen gitme," dedi hüzünlü piyanonun başında duran ve notalara gözyaşları içinde basan adam. Tek elini kaldırdı ve kadına dokunmak istedi ama kadının bedeni suyun içinde süzülerek yok oldu. *"Sensiz uyuyamıyorum. Gidersen nasıl yaşarım?"*

Piyano sustu.

Adam başını kaldırdı ve piyanonun sular içinde kaldığını, kadının ise gittiğini gördü. *"Yalvarıyorum,"* dedi, mavi gözleri yaş doluydu. *"Ne olursun gitme."* Piyanonun çatlayan ve ikiye ayrılmak üzere olan klavyesine başını koydu ve hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Zaman durdu 01.15'te.

Solgun ay ışığı, uyuyakaldığım oturma odasına sızarak içeriyi az da olsa aydınlatırken terli alnımı sildim ve nefes nefese yattığım yerden doğruldum.

CamScanner ile tarandı

Gördüğüm kâbusun etkisiyle ağlamıştım; elimin tersiyle yanaklarımı silerken her gece olduğu gibi bu gece de telefonuma uzandım ve Vural'dan bir mesaj görebilme umuduyla ekranı aydınlattım.

Ama yoktu.

Ne bir mesaj ne de bir arama. Kilidi açtım, son aradığım numaralarda hep o vardı. Telefonu kulağıma götürmeme gerek bile kalmadan aramayı sonlandırdım çünkü hep aynı şey söyleniyordu, *aradığınız kişiye şu anda ulaşılmıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.*

Vural gideli beş gün olmuştu, hiçbir haber yoktu.

Balım kaçıralı dört gün olmuştu, hiçbir haber yoktu.

Yalının büyük pencereleri yarım aralıktı, hafif bir rüzgâr odanın içine sızarken üşüdüğümü hissettim. Hâlâ kâbusun etkisiyle titreyen vücudunu yatıştırmak için ayağa kalktım, balkona doğru ilerledim.

Cansu günler sonra ilk kez yatağında ilaçların etkisiyle uyumuştu ve ben, benim için hazırlanan odada uyuyamadığım ve korktuğum için oturma odasına geçmiştim. Tuhaf bir düşünce dün geceden beri kafamda dönüyordu. Aslında buna sebep olan uyumadan önce Faran Ahıskalı'nın telefon konuşmasına şahit olmamdan kaynaklıydı. *"İyi değil mi? Bir sorun yok?"* diye sormuştu. *"Yemeğini yedirin. Müsait olduğum zaman tekrar arayacağım,"* deyip alelacele kapatmıştı. Onu dinlediğimi bilmiyordu. Bilmemesi daha kötüydü. Kendi içimde savaş verirken uyuyakalmıştım.

Dört günden beri Faran Ahıskalı ve ailesinin yaşadığı yalıda kalıyorduk. Hiçbir şekilde gitmemize izin vermemişti. Cansu'ya izin vermemesini anlayabiliyordum ama ya *ben?* Oturma odasından çıktım ve ön kapıdan dolanarak,arka tarafa, havuzlu bahçeye doğru yürüdüm. Üzerimde Vural'a ait siyah bir hırka vardı, kokusu hâlâ diriydi ama artık yetmiyordu. Varlığını özlemiştim ve anlayamadığım bir şekilde günlerdir habersizdim ondan.

Havuzun önünde durdum ve derin bir iç çektim. Bana ayrılan odanın manzarasından boğaz görünüyordu ama en güzel manzara bile serilseydi ayaklarıma, hiçbir anlamı yoktu. Çünkü o ve Balım yoktu. Kollarımı iki yanıma sardım ve günler sonra ilk kez yalıyı incelemeye başladım.

Yalının muhteşem bahçesi, tıpkı bir sarayın avlusunu andırıyordu. Yeşilin her tonu, özenle düzenlenmiş çiçekler ve türlü ağaçlarla süslenmişti. Bahçedeki mermer yollar, zarif biçimde örülmüş saksı çiçeklerle tamamlanmıştı, saksıdaki çiçekleri takip etmeye devam ettiğinizde bir kış bahçesi karşılıyordu insanı. Kış bahçesinin tavanı camla kaplı olduğu ve ahşaptan koruması kapatılmadığı için ışık direkt olarak içerideydi. Kış bahçesinin zemini ahşap, duvarları ise taştandı. Büyük çiçek saksıları, yeşil bitkiler ve çeşitli çiçek türleri vardı. Her gün o çiçeklerle ilgilenen kişi ise Vural'ın annesi, Belçim Hanım'dı.

Üç günden beri buradaydım, birkaç kelimeden fazlasını konuşamamıştık onunla. Yüzü asıktı ve dudaklarına kelepçe vurmuştu sanki.

CamScanner ile tarandı

"Çıplak ayakla çimlere basarsan hasta olursun, açıkçası hasta olmanı da istemem," dedi bir ses. *Faran Ahıskalı.* "Neden ayakkabılarını giyinmedin?"

"Kâbus gördüm, efendim," dedim omzumun üzerinden ona bakarken. "Biraz hava alıp dönecektim."

"Neden odada uyumuyorsun? Dün gece de kış bahçesinde gördüm seni. Başka bir odaya geçmek ister misin?"

"Uyuyamıyorum, oda sanki üzerime yıkılacakmış gibi hissediyorum."

"Benim de senden bir farkım yok," dedi, günler sonra ilk kez polyannacılık yapmayı bıraktı ve dürüst davrandı. "Cansu'yu ayakta tutmaya çalışıyorum ama bir emniyet mücadele ederken hiçbir haber alınamaması artık beni de korkutuyor." Elindeki hırkayı omuzlarıma bıraktı. "Vural'dan bir haber yok mu?"

Hiçbir izin olmaması beni daha da şüphelendiriyordu ve zihnimin düşündüklerini dudaklarımdan dökülmesine yakıştıramıyordum. Ama herkesten her şeyi bekliyordum, bu bir gerçekti.

Faran Ahıskalı, torunu kaçırılmış bir dedeye göre ilk andan beri çok sakindi. Bu sakinlik fırtına öncesinin habercisi değildi, dümdüz sakindi. Bir kez dışında ağladığını görmemiştim, konuşmalarında bile tuhaflık seziyordum ya da ben fazla şüpheci yaklaştığım için öyle geliyordu. Bilmiyordum.

"Hiçbir şekilde ulaşamıyorum."

"İlk günler hep böyle olur, alışırsın. İlk mi?" Tek kaşımı sorguyla havaya kaldırdım. "İlk haber alamayışın mı?"

"Evet. İlk."

"Zamanla alışıyor insan." Faran Bey yüz hatlarına dağınık bir gülümseme yerleştirdi. "Önceden hiç dayanamıyordum onu görmemeye. Sürekli elim telefonda, gözüm televizyondaydı. Şimdi bak, ne gözüm kaldı onda ne de elim uzanıyor telefona. Ömer öldü ama Vural da gömüldü."

"Seçimler yaparız ve sonucunda bedeller öderiz. Siz ona bir seçim yaptırmışınız, o da ağır bir şekilde ödemeye devam ediyor."

"Bedeli ailesini terk etmek mi olmalıydı?" Hüzünlü ve yorgun bakışlarında duygular çok net olmasa da bir şeyden çok emindim, o da Faran Bey oğlunu çok özlemişti. "Ben hazırdım, Nare. Ona yeni bir hayat sunmak için hazırdım."

Operasyon bittikten sonra görev umurumda değil, demişti bana Vural. Amacı ailesini hiçe sayıp devam etmek değil, abisinin katillerini bulmak ve hepsinden intikam almaktı. Bu yola başladığında sıfırdı çünkü ailesini de kaybetmişti. Elbet zaman ondan birçok şey daha götürmüştü.

Bazen kazanmak için çok kaybetmek gerekir, demişti. Ne demek istediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum.

"Ama istemedi. Ne bizi ne de o hayatı."

"Çünkü karanlığa gömülmüştü," diye fısıldadım Beria'nın birkaç gün önce söylediğini hatırlarken. "Vural, kalbinde sadece tek bir hisse yer verdi. O hisle beslendi, yaşadı, nefes aldı. Onunla konuştuğum ilk günü hatırlıyorum, yapayalnızdı ve tek umudu benim kurtulmamdı. Abisinin paylaştığı kadere ortak olmamamdı."

CamScanner ile tarandı

"Oğlumu çok özledim, keşke görevde olmasaydı da şimdi yanımızda olsaydı," dediğinde şüphelerime bir adım daha yaklaştım. *Aynı taktik.* Gözlerimi açan kişinin bir zamanlar babam için söylediklerini düşündüm. "Nare, sen de benim bir kızımsın artık. Ben bu dünyada ailemin iyi olmasından başka hiçbir şey istemedim. Bak, bir oğul gömdüm bu vatana, istedim ki diğer oğlumu almasınlar benden. Görevde, günlerdir ses soluk yok, *torunum* kaçırıldı. Ben koruyamıyorum, tek başıma güçsüzüm. Vural yokken çok güçsüzüm. Dayanamıyorum artık."

"Anlayamadım? Balım'a ne oldu ki?"

Korkuyla yerimden sıçradım ve omzumun üzerinden yabancı sese doğru döndüğümde gelen kişinin *Derin Ahıskalı* olduğunu gördüm. Suratına beni gördüğü için büyük bir sürpriz ve merak dolu ifade yayılmıştı. Uzun bacaklarını ve ince belini saran mini, beyaz bir etek giyinmişti. Üzerinde ise beyaz crop ve aynı eteğin takımı olan blazer ceket vardı. Koyu kumral saçları dalgalanarak omuzlarına inerken gözlerinin altı yorgunluktan hafifçe morarmıştı. Gözleri ise yorgunluğunu gösterircesine yorgun bakışlarıyla ikimizi inceliyordu ve beraber oluşumuzun alaka seviyesini sorgular gibi bakıyordu.

"Nare?"

"Derin?"

"Yani?"

"Buradayım. İş seyahatine çıktığın günden beri."

"Nasıl? Abim... Onun bu eve gelmesi imkânsız. Ne oluyor? Toplantıdan çıkalı üç saat oldu. Başım çatlamasını geç, uçak Fransa'da, havalimanında tam iki kez rötar yedi. Yorgunluktan halüsinasyon görmüyorsam eğer... Baba. Neler oluyor?" Bileğindeki ince, gold renk *cartier* marka saate baktı. "Sabahın altısında Nare ve sen gerçekten burada ne yapıyorsunuz?"

"Balım dört gündür yok, kaçırıldı," dedi Faran Bey. "Vural da bir gün önce göreve gitmiş, yirmi gün boyunca da gelmeyecekmiş. Tüm emniyet teşkilatı, korumalar, herkes seferber oldu ama tek bir iz bile yok. Nare sokağın sonunda maskeli bir adam gördü. Görmesiyle kaybolması da bir oldu. Aklım almıyor."

"Cansu..." diye fısıldadı Derin güçlükle yutkunduktan sonra. "Mahvolmuştur şimdi."

"Günler sonra ilk kez uyudu," diye yanıtladım. "Ağrı kesici ve serumlarla ayakta duruyor. Ben de ne yapacağımı bilemiyorum, tek yapabildiğim beklemek."

Derin, "Baba, sence de tuhaf değil mi?" diye sordu. "Ben iş seyahatine çıkıyorum, abim göreve gidiyor, Balım kaçırılıyor. Aklımı yitireceğim..." Kendini çimdikledi. "Kâbus bile değil."

"Tesadüf olmayabilir, haklısın," diye yanıtladı Faran Bey düşünceli bir şekilde sakallarını kaşırken. "Vural görevden dönemez. Öğrenirse operasyon düşer ve dönmek zorunda kalır. Binbaşı Engin Karasu'nun hoş karşılayacağı bir durum değil. Üstlerine açıklayamaz. Nare, Vural olur da sana ulaşırsa eğer hiçbir şey söyleme."

CamScanner ile tarandı

Güçlükle yutkundum. "Yalan da söyleyemem ki."

"Bazen söylemeliyiz, Nare," dedi yumuşacık ses tonuyla. "Vural telefon çeken bir yere gittiğinde ilk işi sana ulaşmak olacaktır. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemen gerek."

"Ya Vural dönene kadar Balım'ı bulamazsak?"

"Öyle bir ihtimal olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım. Sadece beni dinle." Kahve gözleri babasını şüpheyle izleyen ve bunu açıkça gösteren Derin'e kaydı. "Odama geçelim."

Pusulamı kaybetmiş gibi hissediyordum. Vural yanımda olsaydı bana ne yapacağımı söylerdi. Derin bir nefes alıp verdim, rüzgâr saçlarımı uçuştururken deniz kokusunu içime çektim ve zihnimdeki geçmişin kapısını araladım.

"Bir keresinde evi terk ettim. Babam kalp krizi geçirdiği için geri dönmek zorunda kaldım. Düşünüyorum... Sadece evi terk ettim diye bu hâle gelen adam, günlerdir bir haber bile benden alamazken nasıl?"

Bakışlarımı evin bahçesinden ayırdım ve Yüzbaşının yüzüne sapladım. Çenesi gergin, bakışları düşünceliydi. "Neden terk ettin?"

"Çünkü ben holdingin başına geçmek değil savcı olmak istiyordum. Tercihlerimi benden habersiz değiştirdiğini öğrendiğimde sakin kalamadım."

"Evi terk ettin; birkaç gün bir yerde idare ettin, sonra kalp krizi geçirdiğini öğrendin ve her şey sıfırlandı. Güzel oyunmuş, ne kadar para aldın oynamak için?"

Buz kestim. Ne? Nefes alamama hissi. Yine burada, bir ölüm gibi yanıma serildi ve gözlerini dikerek bana bakıyor. Yüzbaşı hızlıca hareket etti, oturduğum koltuğun kapısını araladı ve soğuk hava keskin bir şekilde araçtan içeri doldu. Titrek bir nefes dudaklarımın arasından kayarken, "Gerçekti," diyebildim yalnızca. "Gerçek. Gözlerimin önünde olmadı ama hastaneye gittim, doktorlarla konuştum. Onları da satın almış olamaz değil mi?" Hayatımın en karanlık dönemi... Karşımda bir ayna... Ayna, Vural. Bana gerçekleri yansıtıyor. "Bu kadar da acımasız olamazsın, baba."

Ayna, Vural. Bana gerçekleri yansıtıyor. Omzumun üzerinden heybetiyle nefes almamı zorlaştıran Yalı'ya baktım. Aldığım nefes göğsüme düğümlendi. Faran Bey'in oyunu olabilir miydi? Herkesi bir araya toplamak için kurduğu bir plan? Balım'ın, Vural'ın en büyük zaafı olduğunu biliyordu. Hırkamdaki telefonumu kavradım, bir kez daha Vural'ı aradım ve telesekreterden yine aynı cümleyi duydum: *aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.*

Vural'ın sözlerini hatırladım: *"Yılan kadar zehirli, öfke kadar taşkın, sessizlik kadar sinsi ol."*

Beklemekten başka çarem yoktu.

"Balım'ın günlerdir aç olduğunu bilmek bile mahvediyor beni," dedi Cansu, yüzü solgun, bakışları ise tükenmişliğini gözler önüne seriyordu. Zihnimde dolaşan düşünceler bir an bile boğazıma yapışmayı bırakmazken Vural'a hâlâ

CamScanner ile tarandı

ulaşamamış o[illegible]ul. Kendi görevi olduğu için sadece Çağlar'ı arayabiliyordum, o da yoktu.

Bir an Demirhan'ı aramayı düşünmüştüm ama Karamus'taydı, belki de operasyonla aynı zamanda yürütülüyordu işler, bilmiyordum.

"Nare, nasıldır sence? Bak, günlerdir kalbim ağzımda kötü bir haber duyacağım diye. Nefes alamıyorum."

"Çok çaresizim, Cansu," dedim üzüntülü ses tonuyla. "Keşke elimde bir çare olsa, avuçlarının içine bıraksam... Elimden hiçbir şey gelmiyor."

Kaşığı çorbaya batırdım ve yatak başlığına sırtını yaslamış bir şekilde bana baygın baygın bakan Cansu'ya uzattım. "Lütfen artık bir şeyler ye, iç."

Kaşıktaki çorbayı yudumladı. "Beşinci güne gireceğiz. Hâlâ bir haber yok. Anlayamıyorum, Nare. Kim, ne ister ki bizden?"

Baş düşmanımın yanarak can verdiğini bilmesem şüphelenebilirdim ama şu anda aklıma kimse gelmiyordu. "Bilmiyorum," diyebildim yine, defalarca kez olduğu gibi. "Cansu, Belçim *Anne* de iyi değil. Birbirimize destek olmaktan ve beklemekten başka çaremiz yok."

Cansu gözyaşları içinde birkaç yudum da olsa çorba içti. Sonrasında ise üzerini değiştirdi, saçlarını topladı ve beraber yemek odasına indik. Ayakta zor durduğu için koluna girmiştim. Masada Derin, Belçim Hanım ve Faran Bey vardı.

Belçim Hanım donuktu. Faran Bey şüphelerimin aksine daha endişeli ve üzgün duruyordu. Derin ise sessiz ve ifadesizdi. "Merhaba," dedim. "Daha iyi misiniz?"

Belçim Hanım, "Vural'dan hâlâ bir haber yok değil mi?" diye sordu. "Ne oğlumdan ne de torunumdan tek bir haber bile yok. Bir de bize bak, oturduk burada yemek yiyoruz!" Öfkeli bakışları Faran Bey'e döndü. "Ne yapıyoruz biz burada? Söylesene bana!"

Faran Bey koyu renk gözlerini karısına dikerek, "Tüm İstanbul'u ayağa kaldırdım, daha ne yapabilirim?" diye sordu. "Herkes bir iz peşinde. Girişler çıkışlar didik didik ediliyor. Kimin kaçırdığını bile bilmiyorum."

Derin ifadesiz bir şekilde izlemeye devam ediyordu. "Oğlumuzu bul en azından!"

"Engin Karasu'ya ulaştım, operasyon gizliliği diye bir şeyden haberin yok mu? Görüştüremiyor işte!"

"Hayati bir durum!" diye bağırdı Belçim Hanım. "Ölüsü geldiğinde mi haberi olacak?"

Cansu hıçkırarak ağlamaya başladı. "Lütfen, anne," dedi Derin. "Cansu'nun ne hâlde olduğunu görmüyor musun? Böyle konuşmak çözüm değil."

"Oturmak da çözüm değil."

"Elimizden hiçbir şey gelmiyor, Belçim Hanım," dedim. "Faran Bey elinden geleni yapıyor. Vural'a ulaştığımızda eminim o da elinden geleni yapacak."

"Çok korkuyorum," dedi Belçim Hanım. "Ya Vural'a-"

"Anne, lütfen," diyerek sözünü kesti Cansu. "Cansu için. Yapma."

CamScanner ile tarandı

Birkaç parça bir şey atıştırdıktan sonra üzerimi değiştirmek için odaya çıktım. Cansu ilaçlarını aldıktan bir süre sonra uyuyakalacaktı ve uyanana kadar işimi halletmiş bir şekilde yalıya dönmüş olacaktım. Üzerime buz rengi kot pantolon, beyaz tişört ve gri renk trençkot geçirdikten sonra hızla bahçeye, Faran Bey'in yanına indim.

"Annemlere uğramam gerekiyor," dedim Kış Bahçesi'nde oturan Faran Bey'e bakarken.

"Bizim çocuklar bırak-"

"Gerek yok, efendim, teşekkür ederim," diyerek kestim sözünü. "Akşamüstü döneceğim. Size zahmet, şoförünüze aracımı otoparktan çıkarmasını söyler misiniz?"

"Elbette."

Yalının ön bahçesine doğru ilerledim. Kısa bir süre sonra şoför aracımı getirdi. Ön sürücü koltuğuna yerleştim, kemerimi taktım ve aracın navigasyon uygulamasına Vural'la en son gittiğimiz kışlanın adresini girdim. Öğlen olduğu için trafik biraz yoğundu. Bir saate yakın sürede kışlaya ulaştım.

Elinde tüfeğiyle bekçi asker beni gördüğünde hızımı düşürdüm, camı yarıya indirdim ve bakışlarımı koyu renkli gözlere sahip askere kaydırdım. "Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı'nın karısıyım. Nare Ahıskalı. Acil bir şekilde Engin Karasu'yu görmem gerekiyor," dedim.

"Birkaç dakika bekleteceğim, hanımefendi," dedi ve telsizini cebinden çıkararak yanımdan uzaklaştı. Sırtını döndü, birkaç kez bana baktı ve saniyeler sonra yanıma geldi. "Engin Komutan'ım sizi bekliyor. Aracınız burada kalsın."

Araçtan indim ve bir başka askerin beklediği kapıya doğru ilerledim. Çelik, otomatik kapı açıldı. "Size ben eşlik edeceğim," dedi bir asker yüzüme bakmadan. "Buradan ilerleyelim."

Vural'ın da dediğine göre Engin Binbaşı'nın odası en sessiz kattaydı. Üçüncü katın, sağ tarafında ve koridorun en sonunda. Topuk seslerim sessiz koridorda yankılanırken kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Asker kapıyı tıklattı, Engin Karasu güçlü ve otoriter sesiyle, "Girin," dedi. Asker girmem için eliyle önden buyur etti beni. Odaya girdiğimde oldukça ciddi, koyu gözlerle karşılaştım.

"Nare," dedi bakışlarına oranla daha yumuşak bir ses tonuyla. "Otur lütfen."

Dosyaların düzenli bir şekilde dizildiği masanın önünde duran sırtı deri koltuğa oturdum. "Çok ciddi bir mesela olmasaydı sizi rahatsız etmezdim," diye başladım söze. "Öncelikle özrümü kabul edin."

"Yüzün kireç kesmiş, rahat ol, güzel kızım," dedi. "Vural görevde. Bununla ilgiliyse eğer korkmanı gerektirecek bir durum yok, bir saat önce telsizle haberleştik."

İçime su serpilmişti. İyi olduğunu bilmek, çok güzel bir histi. "Balım kaçırıldı," dedim güçlükle. "Ama ben bunun bir oyundan ibaret olduğunu düşü-

CamScanner ile tarandı

nüyorum. Faran Ahıskalı'nın, Vural eve dönsün diye böyle bir plan yaptığını düşünüyorum. Bu bir şüphe ama Vural'a ulaştığımda anlayabilirim ancak."

"Bir saat önce konuştum ama tekrar ulaşmayı denerim," dedi, birkaç saniye boyunca ne diyeceğini bilemeden yüzümü incelemişti. "*Tutsak*," dedi telsizini açtıktan saniyeler sonra. "*Tutsak*, Binbaşı Engin Karasu. Durum güncellemesi bekliyorum."

Kalbim derimi dövercesine atarken günlerdir hasret kaldığım o sesi duydum. "Komutanım, bölge temiz. Gece hareket edeceğiz."

"Karın burada, Vural. Seni dinliyor. Çok ciddi bir mesele."

Vural birkaç saniye sessiz kaldı. "Dinliyorum, Komutanım," dedi hemen sonrasında.

Bir an sanki onunla ilk kez konuşacakmışçasına heyecanlandım. "Balım dört günden beri ortada yok, Vural. Şüphelendiğim bir şeyler var ama burada anlatamam."

Vural bir kez bile tereddüt etmeden, "Şüphelendiğin şey her neyse dört günden beri sana ulaşmamı ve haber almamı engelliyor," dedi. "Hattım kapatıldı. Yeni bir hat alacak durumda da değilim. Nare, şüphelendiğin her neyse izleri takip et. Söylediklerimi unutma."

CamScanner ile tarandı

24

PİYANO NOTALARINDA SAKLI

Vural Emir Ahıskali'dan...

Sırlar, gerçeklerin gölgesidir. Ne zaman bir gerçeği sır olarak kalsın isterse insanoğlu, kapalı bir kutuya ya da gönlüne kilitler.

Sandım ki abimi özlediğimi kendimden bile saklarsam kaybolur gider, kimse görmez, ben bile. Ama ne zaman göreve çıksam beni uğurladığı günler aklıma geliyordu ve gözlerimden akan bir damla yaş onu özlediğimi haykırırcasına yanağımdan süzülüyordu.

Gecesi ayaz, gündüzü kasvetli bir dağın mağarasında uyku uyanıklık arasında bir çizgide, kokusunu özlediğim bir kadının hayalini görmek için daldığım bir yerdeydim. Nikotin için titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım, uzandığım uyku tulumundan doğruldum ve yalnızca bir saat uyumaya izin verdiğim askerlerin arasından sıvışıp mağaranın çıkışına elimde fenerle yöneldim. Sigaramı iki dudağımın arasına yasladım, çakmağın ateşini saklayıp avucumun içinde ucunu ateşledim ve derin bir nefes çektim.

Göğsümde taşıdığım üç kişiye ait vesikalık fotoğraflar vardı: *Abim, Balım ve... Nare.* Nare'nin vesikalık fotoğrafını arakladığımdan haberi yoktu, nikâh işlemleri için fotoğraf çektirmeye gittiğimizde küçük albümden alıp cebime atmıştım. Nare'nin yüzü ışığını düşürdüğüm fenerle aydınlanırken sigaramdan derin bir nefes daha çektim.

Çok güzeldi ve onu çok özlemiştim.

Bugün endişeden titreyen sesini duyduğumda Komutanıma belli etmemek için ses tonuma kadar ciddiyete bürünsem de kalbim, o andan beri ağrıyordu sanki. Göreve geldiğim günün gecesi hatlar iyiydi, bir ara kopmuştu ama sonra tekrar gelmişti. Şu an ise tamamen kopuktu ve tüm askerî hatlar kapatılmıştı.

Balım da aynı zaman içerisinde kaçırılmıştı.

Cesedini küle çevirdiğim terörist itinin ölmeden önce bunu yapacak gücü var mıydı bilmiyordum. Birilerini ayarlamış olabilir miydi? Ya da Nare'nin şüphelendiği gibi Faran denilecek o adamın eve dönmem için kurguladığı bir oyun muydu?

Nare, çok zeki bir kızdı ve babam bunu unutmuşa benziyordu. İyi bir gözlemci, inatçı ve... Çok güzel olduğunu zaten söylemiştim, değil mi?

Görev bitene kadar dönemeyeceğimi biliyordu. Kurguladığı oyunda hesap etmediği şey, göreve gideceğimi bilmemesi miydi? Binbaşı Engin Karasu, böylesine önemli bir görevle ilgili tek kelime etmezdi babama, emindim.

CamScanner ile tarandı

Nare'nin biraz daha gözlemlemesi ve sabretmesi gerekiyordu. Aklım darmadağındı. Balım'ın güvende olduğunu bilmemek, belki de... Düşünmek istemiyordum, delirecektim. Nare'nin vesikalık fotoğrafına bakarken onun yönünden karanlık, içimi soğutacak bir rüzgâr esti ve kokusu burnuma doldu. Gözlerimi hafifçe yumdum ve onunla yaşadığım, en sevdiğim ana geri döndüm.

Zihnimde taşıdığım acı dolu anıların karşısına duran gülümseyen yüzünü hatırlamak, güneşin doğmasına az bir süre kaldığında gökyüzünü saran aydınlık gibiydi.

Hayatıma tam da bu noktada girmişti zaten. Gözlerini gördüğüm saat, yeniden doğuşumdu. *Altıyı kahve ve mavi gözler geçe.* Bunu bilmese de olurdu. Nare'den önce donuk, gündelik işleri haricinde pek aktivitesi olmayan bir adamdım. Günlük işlerimin arasında spor ve yemek yapmak ve bazen de yürüyüşe çıkmak vardı. Şimdi onunla bir yaz akşamında, yazlık bir evde, üzerinde kelebek desenli kırmızı renk elbisesiyle her şeye yeniden başlamayı hayal ediyordum.

İmkânsız mıydı?

Bir ihtimal bile değiliz, demişti bana. *Hiçbir zaman da olmayacağız.*

İşte, demiştim içimden ona karşı. *Bir ihtimal bile olamamak güzel seninle.*

İkinci sigarayı paketten çıkardım ve izmariti dudaklarıma yerleştirdim. Sigaradan derin bir nefes çektim, sırtımı kayaya yasladım ve Nare'nin yüzünü incelemeye başladım. Saçları siyah, gözleri bal ve her gülümsediğinde kısılan gözleri... Alt dudağı, üst dudağına göre daha dolgundu ve itiraf etmek gerekirse öperken alt dudağını kavramayı bu yüzden... *Siktir!* Yumduğum gözlerimi araladım ve hayal ettiğimi fark ettim. Boğazımı temizledim. Bir şey yok, bir şey yok. İyiyim.

Nare'yi sinirliyken öpmek gibi mükemmel bir hatada bulunmuştum ve bunu bilerek, isteyerek yapmıştım. Son zamanlarda verdiğim en iyi kararların başında geliyordu.

"Komutanım?"

Fotoğrafı avucumun içine saklarken, "Efendim?" diye cevap verdim. "Bir sorun mu var?"

Omzumun üzerinden Umut'a baktım. İki elinde çay vardı. Birini bana uzattı. "Sizi de mi uyku tutmadı?"

Normal şartlarda askerlerimle birkaç cümleden fazla konuşmazdım, ciddiyetimin dozunu kaçırmaz ve laubali şakalara yer vermezdim ama bu kez, sanki zihnimi susturabilmem için konuşmaya ihtiyacım varmış gibi hissettim.

"Yalnız bir yerde uyuyabiliyorum ve biliyor musun? Yalnız oraya gidemiyorum."

Nare olmadan uyuyamıyordum ve aksi gibi ona mesaj bile atamıyordum.

"Hatlarımız gelmeyecek mi hiç, Komutanım?"

"Bilmiyorum, Engin Komutan'ım ilgileniyor."

"Sizce kim böyle bir şeye kalkışmış olabilir?"

CamScanner ile tarandı

"Kimin kalkıştığını öğrenseler bile söylemezler," dedim. "Ama beni bilirsin, öğrenirim."

"Operasyonun başlamasına son kırk dakika. Eksilmeye belki de."

Bir elimi omzuna koydum. "Ölmek için yaşıyoruz, aslanım," dedim. "Yaşamak değil, ölmek emredildi. Bir askerimin kılına zarar gelmemesi için elimden ne geliyorsa yapacağım ama bazen, kader de düğümlenir. Ben çok vicdan azabı çekiyorum. Uyku uyuyamıyorum. Bir gün bu mesleği bırakacaksam bir diğer sebebi de bu yüzden."

Umut, iyi biriydi. Babası vefat ettikten sonra annesi ve kız kardeşine bakabilmek için asker olmuştu. Annesi her zaman dönmesini söylüyordu ama Umut, dönemeyeceğini biliyordu. Samsun'un bir köyünde yaşıyorlardı ve kız kardeşi üniversiteyi kazandığında gidebilsin diye annesine gönderdiği paradan kalanına ise birikim yapıyordu.

"Zor bir görev olduğunu biliyorum, bir saat sonra kıyamet kopacak sınırda. Saklandıkları deliğe gömeceğiz onları."

İki saatin sonunda tüm askerlerimi hazırlamış ve dağın yamacından Kömürhan Köyü'ne doğru ilerlemeye başlamıştık. Bu köy, teröristlere yardım edilen insanlardan oluştuğu bir yerdi. Üç aydan beri Kömürhan Operasyonu'na hazırlandığımızı söyleyebilirdim. Kendimizce köyün evlerine numara vermiştik ve bu sabah, her ayın yirmiz sekizinde düzenli bir şekilde köye gelip, köyden yardım alıp tekrar mağaralarına geçen teröristlerin inine sızacaktık.

Bugün basacağımız üç köy evi vardı. İlk köy evine on askerimi, ikinci köy evine beş askerimi gönderirken üçüncü ve en sıkıntılı köy evine ise yedi askerimle birlikte ilerliyordum.

Telsizden bir askerimin sesi yükseldi. "Köydeki eve giriş yaptık, Komutanım; hiçbir sorun yok," dedi. Yan evdeki insanlarla bize yardım etmeleri için anlaşmıştık, gece evi boşaltmışlardı. "Gelmelerini bekliyoruz." Diğer köy evine giden askerim de sorunsuz bir şekilde eve yerleştiklerini, beklediklerini söylemişti. Bundan sonrası liderdeydi. Artık her adımda bana değil, seçtiğim liderle beraber ilerleyeceklerdi.

Telsizi dudağıma yasladım. "Serdar?"

"Komutanım, evdeyim. Sizi bekliyorum. Temiz."

Serdar ve ben evde olacaktık, başta Umut olmak üzere diğer askerlerim ise köy evinin etrafını saracaklardı. Gözlerimle her adımda, etrafı tarayarak ilerliyordum ve bir sorun olup olmadığını kontrol ediyordum. "Canlı istiyorum," dedim telsizden. "Hepsini değil, sadece lideri canlı istiyorum."

Kapının yanındaki pencerenin altına sürünerek yaklaştım. Pencereden eve bir bakış attım, Serdar gözünü eve dikmiş, beni bekliyordu. Eve girdim ve taş evi gören pencereye doğru ilerledim. Taş evin sahibi, elli sekiz yaşında bir adamdı. Karısı yıllar önce ölmüştü, o da yeni biriyle evlenmişti. Onu bu yola sürükleyen karısıydı. Evin dış kapısına ait ışık yandı. "Başlıyoruz," dedim fısıltıyla. "Yiğitlerim, aslanlarım, başlıyoruz. Canınız önce Allah'a, sonra da size emanet."

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi Serdar'a çevirdiğimde annesinin fotoğrafını öptüğünü gördüm. Fotoğrafı kalbinin cebine sakladı, pozisyon aldı. "İki kişi görüyorum, Komutanım. Biri uzun boylu, kilolu. Diğeri ondan biraz kısa, zayıf."

Kaşlarım çatıldı. "Üç kişi geliyorlardı hep," dedim. "Sezer ve Yiğit, kaç kişi var?"

"Üç kişi, Komutanım. Emrinizi bekliyoruz."

"Bir sorun var," dedim. "*Dalgakıran* evde de üç kişi olmalıydı. Evin etrafındaki askerler, üçüncü kişi gelene kadar kimse girmesin, bekleyin. Mimoza ve Sarıbaşak, liderinizin de onayıyla devam edebilirsiniz."

"Sarıbaşak Lider'i konuşuyor, üç kişi eve girdi. Başlıyoruz."

"Mimoza Lider'i konuşuyor, üç kişi eve girdi. Başlıyoruz."

"Neden üçüncü kişi gelmedi, Komutanım?"

"Bizi fark ettiler," dedim. "Ama anladığımızı düşünmüyorlar, o kadar zeki değiller. Üçüncü kişi diğerlerine haber vermek için ya yola çıktı ya da çatışma çıktığında bize dışardan müdahale edecek."

"Sizce hangisi?"

"Zaman kaybedeceklerini bildiği için dışardan müdahale edecek. İlk kurşunun gelmesini beklemeye gerek yok. Umut, harekete geç."

Umut pencereyi hedef aldı ve kapının önündeki yaşlı adam ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üzerine çöktü, iki elini başına siper etti. Çatışma kaçınılmaz bir hâle gelirken tüm dikkatimle üçüncü kişiyi görmeye yoğunlaştım. "Ahırda bekliyor olabilir," dedim taş evin yanındaki ahıra bakarken. "Umut, benimle oraya gel. Ön bahçeden değil, arka bahçeden, tamam mı? Ön bahçeden gelirsen deliklerden görebilir. Eğer oradaysa kapının önündedir. Serdar, biri evde. Burnu bile kanamadan al."

Hızla evden çıktım, taş evin yanındaki tahtadan yapılmış ahıra doğru ilerledim. Umut görüş açıma girdiğinde ona öfkeyle baktım, neden arka bahçeden gelmemişti? Ahırın kapısı açıldı ve üçüncü kişi bir an bile beklemeden kurşunları Umut'un üzerine yağdırdı. Silahımdan çıkan kurşunlar ise aynı anda üçüncüye saplandı ama yine de Umut, ön bahçeden geldiği ve beni dinlemediği için kurşunların hedefi oldu.

Umut ilk önce dizlerinin üzerine yığıldı, sonrasında ise sırtüstü düştü. Karşımdaki teröristin hiçbir şey yapamayacağına emin olduğumda hızla Umut'a doğru ilerledim.

"Mimoza evinden sesleniyorum. Üç teröristi de yakaladık," dedi lider. "Yanınıza dönüyoruz. Hepimiz iyiyiz."

Umut'un başını dizlerimin üzerine koydum, "Sarıbaşak!" diye seslendim telsizden, sesim titriyordu ve ağzından kan gelen Umut'a gözyaşları içinde bakıyordum.

"Bir terörist yaralı, diğer ikisi öldü. Yarası hafif. Yanına gelmek için toparlanıyoruz."

"Bizden eksik var mı?"

CamScanner ile tarandı

"Hepimiz iyiyiz, Komutanım," dedi Sarıbaşak'ın lideri. "Dalgakıran ne durumda?"

"Bir asker ağır yaralı, Umut," dedim güçlükle. "Bir terörist ölü, diğer ikisi yakalandı. Yanımıza gelmenizi bekliyoruz." Umut'un solgun yüzüne baktım. "Dayanacaksın," diye fısıldadım. "Tamam mı? Pes etmeyeceksin."

"Gücüm kalmadı, Komutanım," dedi Umut, zayıf ve titrek bir tonda. "Size bir şey olmasından korktum, arka bahçeden dolanmam uzun sürecekti. Ben de..."

"Ah be Umut..."

"Hakkım helal olsun, Komutanım. Sizinle çalışmak benim için bir şerefti. Tek bir vasiyetim var; cebimdeki mektubu kız kardeşime ve anneme teslim etmeniz. Kız kardeşimin adına banka hesabı açtım, tüm birikimim de orada."

Nefesi zayıf düşerken gözlerini yumdu ve elini, mektubun nerede olduğunu göstermek için koyduğu cepten serbest bıraktı. Başımı eğdim ve gözlerimi yumdum. Dudaklarımı telsize yaklaştırırken ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. "Umut Ali Fidan. Dalgakıran Operasyonu'nda şehit olan askerimizdir. Birim Komutanıma bildiririm."

Şehit olan askerim Umut Ali Fidan, askerî helikopterle karargâhtan İstanbul'a götürülürken askerî hatlarda yaşanan sıkıntıdan ötürü köyden aldığım hattı tuşlu telefona taktım ve ezberlediğim numarayı tuşladım. Sanki benim aradığımı hisseder gibi ilk çalışta açtı ve özlediğim o sesini duydum.

"Vural?"

Çocuklar gibi ağlamak istiyordum. İlk değildi ama her zaman ilkmiş gibi canım yanıyordu. Çelik gibi bir sesle hissettiklerimi gizlemek için, "Nare," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Nare sesimin tonuna anlam verememiş olmalıydı ki, "İyi misin?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, operasyondan çıktım. Yorgunum sadece."

"Vural, burada işler sen gittikten sonra çok karıştı. Balım kaçırıldı ve ben..."

"Sen, ne?" diye sordum kaşlarım çatılırken. "Neredesin, Nare? Cansu nerede?"

Birkaç saniye bekledi. "Söz verdim, tutamadığım için üzgünüm ama istediğim gibi ilerlemedi, Vural. Cansu'yla kalmak zorundaydım ve Cansu, ailenin yanına geldi. Dört günden beri de buradayım."

Etrafıma göz gezdirdim. Aracın içinde beni bekleyen askerlerin yanından uzaklaştım. "Şu an neredesin? Sakın bana hâlâ orada kaldığını söyleme, Nare. O adam nikâh günümüzde neler söyledi, o lafları yutup sakın evinde kaldığını söyleme bana! Aklımı kaçıracağım! Son bir saatte yaşadıklarım tam bir kâbus!"

"Arabadayım. Yarım saat önce evden ayrıldım, rahat konuşabilmek-"

"Ne olursa olsun o eve gitmemeliydin, Nare. Sen benim karımsın!"

"Sen delirdin mi? Balım kaçırıldı diyorum!"

CamScanner ile tarandı

"Hepsi babamın oyunu," dedim, başka bir ihtimale inanmak istemiyordum. Başka ihtimali düşünmek için de hem çok yorgun hem de darmadağındım. *Askerim ölmüştü.* "Balım, etraftaki korumalardan sıyrılıp nasıl kaçırılabilir? Bir ordu okulun etrafında!"

"Bilmiyorum, anladın mı? Neden böyle bir şey yapsın? Geri dön diye yapmış olabilir mi?"

"Bir ihtimal ama başka amacı da olabilir," diye yanıtladım. "Engin Komutan'ımın bile Balım'ın kaçırıldığından haberi yok, ilk yardım isteyeceği kişidir oysaki."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum," diyebildim yalnızca. "Bildiğim tek şey dönemeyecek oluşum."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Özür dilerim, Vural. Mecbur kaldım."

"Mecbur değildin, Nare. O evde olmamalıydın. Bunu geldiğimde konuşacağız."

"Peki, şimdi ne yapmalıyım? Cansu çok kötü. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Artık bana bir şey sorma," Sanki nefesim öfkemden ötürü daha da çelikleşiyor, sertleşiyordu. "Söylediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun çünkü."

"Kendi başımın çaresine bakmalıyım, öyle mi?" Sessiz kaldım. "Bana haksızlık ediyorsun, Vural. Başka söyleyeceğin bir şey var mı? Ailenin yanına döneceğim. Kahvaltı için bekliyorlar."

Dişlerimi birbirine geçirdim ve ona cevap vermeden aramayı sonlandırdım.

Askerî araca geçtim, arka koltuğa oturdum ve "Karargâha devam et. Birkaç gün sessiz kalacağız çünkü Umut Ali Fidan'ın şehit haberiyle ortalık yeterince karışacak," dedim. Sonrasında askerime döndüm. "Sakinleşmem lazım benim. Kum torbası bulamaz mıyız?" diye sordum. "Küçük bir şey de değil ki her yere götüreyim."

"Bu şartlar altında pek bulamayız sanki, Komutanım," dedi askerim. "Ama eğer başka bir yolla sakin-"

"Evliyim oğlum ben?" diyerek görevden sonra takmayı unuttuğum alyansımı kalp gözündeki ceketimden çıkardım, parmağıma geçirdim. "Görmüyor musun? Sen beni diğer züppelerle karıştırdın herhâlde."

"Estağfurullah, Komutanım; ben o anlamda demedim, özür dilerim... Köyün girişinde yaşlı bir amca odun kırıyordu, belki odun kırarak hem sevap kazanır hem de öfkenizi atarsınız diye düşündüm."

"Belki bitirmiştir?"

"Ahır önüne bir yığın dizmişti."

"Mücahit, aracı Nedim'in söylediği yere çek."

"Uzun kalır mısınız Komutanım? Karargâhtan bekliyorlar."

"Bak ben buna çok ayar oluyorum işte," Öncesinde öfkemi kontrol altına almak için terapiste giderdim, şimdi yine o günlerden birindeydim de sanki, sakinleşmek için terapistin söylediği adımları uygulamaya çalışıyordum. *On,*

CamScanner ile tarandı

dokuz, sekiz, yedi. Derin bir nefes al. İyi bir anını düşün. Mutlu olduğun bir anı. *Düşünüyorum.* Kelebek Nar? İnatçı. Neden bu kadar inatçıydı ki? *Altı, beş, dört, üç, iki...* Sakinim. Yumduğum gözlerimi araladım. "Ne diyordum? Boş ver sen, araç hararet yaptı deriz."

"Bu soğukta mı Komutanım?"

"Bu soğukta motor dondu deriz o zaman."

"Emredersiniz, Komutanım."

Mücahit'in bahsettiği köy evine oldukça kısa bir süre içinde vardık. Araçtan indiğimde köydeki amca, oturduğu tahta sandalyeden doğruldu.

"Selamınaleyküm, bey amca," dedim. "Nasılsın, iyi misin? Var mıdır eksiğin?"

"Aleykümselam, evladım. Hayırdır inşallah, görevde misiniz?"

"Pek sayılmaz," dedim gözlerimle odunları incelerken. "Bir eksiğin varsa söyle, alsın gelsin çocuklar."

Bey amca, "Canınızın sağlığından başka ne isterim, evladım? Allah sizi başımızdan eksik etmesin," diye yanıtladı. "Aç mısınız? Benim hanım size bir şeyler hazırlasın hemen."

"Eyvallah, amca. Ben Yüzbaşı Vural. Ver elini öpeyim."

"Aziz amcanızım ben de. Estağfurullah, oğlum."

"Aziz amca, ben düşündüm de bu odunların çok az. Biraz kırayım."

Aziz amca *deli misin oğlum sen* der gibi bakarken ben de ona *evet deliyim, beni delirttiler* dercesine baktım. "Yanlış bir şey mi dedim, Aziz amca?"

"Askerler deli oluyor diyorlardı da inanmıyordum. Buyur, evladım," Omzunun üzerinden eve doğru baktı. "Hanım, çay getir buraya! Askerler ziyarete geldi!"

Beyaz tülbent takan şalvarlı bir kadın sinekliği çekti, pencereden eğildi. "Yavrularım, hoş geldiniz. Aç mısınız?"

"Bir odun kırıp gideceğiz, teyzem," dedi Mücahit ama ona attığım bakıştan sonra yüzünü diğer tarafa çevirmek zorunda kaldı.

"Allah razı olsun, sabah geçerken benim askerler görmüş seni odun kırarken. Dedim yardımım dokunsun."

"Bizim ülkenin insanı böyledir, askeri de merttir işte, hanım," dedi Aziz amca. "Oğlum, satır şurada. Odunlar da orada. Kolay gele!"

Yüzbaşı Vural, hissettiği ne varsa; öfke, kibir, kızgınlık ve en çok da çaresizlik hissini boşaltabilmek için taş duvara dayalı satırı sapından kavramadan önce göğsü öfkeyle her nefes alışverişinde daha da kabarırken montunu ve hırkayı çıkarıp kısa kollu yeşil tişörtüyle kaldı. Buz mavi gözleri hedefindeki odunları keskin bir bakışla süzdü. Baltasını yukarı kaldırdı, her darbeye karşı gelen sese karşı daha da güçlü vuruyordu. Her vuruşunda toprak titreşiyor, soluğu hızlanıyordu.

Askerleri tuhaf bir şekilde onu izlerken Mücahit, "Su ister misiniz Komutanım?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Tek bir şeyi istiyordu ama o da yanında olması şimdilik mümkün değildi. "*Çay olana kadar kırayım,*" dedi ve yarım saat boyunca kırmaya devam etti. En son darbeyi vururken gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü, o yaşları yalnızca Aziz amca gördü ve askerler gittikten sonra sebebini anladı.

Köylerinde asker ve terörist arasında bir çatışma çıkmıştı; askeri şehit olan Yüzbaşı, öfkesini atmak isteyerek kuru bir odun parçası ve balta sapına sığınmıştı.

Yirmi beş gün sonra...
Nare Ahıskalı'dan...

Yirmi beş gün önce sesini duyduğum bir adamın yokluğunda günlerdir ü şüyorum. *Üstelik yazın en sıcak olan temmuz ayının ortalarındayken.* Yirmi beş gün boyunca hiçbir mesajıma cevap vermeyişini yutamıyordum. Telefonu bazen kapalıydı, bazen açık, aramalarıma da dönmemişti ve ben de on beşinci günde kesmiştim yazmayı da aramayı da.

Hiçbir mesajıma cevap vermemesine kırılmamıştım ama *01.15*'i bekleyip attığım *keşke burada olsaydın* mesajıma yanıt vermemesi... Gözlerimden yaşlar akarken uyuyakaldığımı hatırlıyorum.

Balım, beşinci gününde emniyet tarafından bulunmuştu. Kiralık villanın sahibi tuhaf bir durum olduğunu anlayıp haber vermiş polise. Balım'ın söylediğine göre adamlar dedesini tanıdığını, annesi rahatsızlandığı için birkaç gün birlikte olmaları gerektiğini söylemiş. Adamlar ona kötü davranmamış, aksine istediği ne varsa yapmışlar. Cansu, Balım'daki sakinliği hayra yormadığı için psikoloğa götürme kararı almıştı ve bugün, Balım'ı üçüncü seansına ben götürecektim.

Üzerime ince askılı, beyaz bluz; altıma ise lacivert renk, geniş paça kumaş pantolon geçirmiştim. Saçlarımı kıskaç tokayla tutturmuştum, oldukça uzamışlardı ama bir türlü kuaför koltuğuna geçememiştim. Alt kattan kapı kapanma sesi geldiğinde sorgu dolu bakışlarımı kapıya yönelttim ve parfümümü sıktıktan sonra odadan çıktım ve merdivene doğru yöneldim.

"Cansu, sen misin?" diye seslendim, habersiz de gelmezdi ama başka kim olabi-

Vural, buz mavisi gözleriyle direkt olarak gözlerimin içine bakarken bir an dengemi kaybeder gibi oldum ama ona fark ettirmemek için hızla toparlandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gözlerimi neden gözlerinden çekemiyordum? *Onu ne kadar da çok özlemiştim.*

"Hoş geldin." Kuru bir *hoş geldin* ile karşılamak... Oysa kuru bir *veda* ile ayrılmamıştık.

Sakin bir tavırla, "Hoş buldum," dedi. Dikkatli bakışlarla beni izliyordu. Başıyla kıyafetimi işaret ederek, "Hayırdır?" diye sordu. "Nereye?"

"Dışarı çıkacağım," dedim tekdüze bir ses tonuyla.

Bakışları soğudu. "Geldiğimin farkında mısın yoksa ben seni uyandırayım mı?"

CamScanner ile tarandı

"Haber vermedin."

"Ne fark ederdi mesela?"

"O zaman şu anda da nereye gittiğimi bilmemen bir şey fark ettirmemeli."

Vural duvara yaslandı ve aynı saniye içinde, "Çabuk unutmuşsun," dedi yaslandığı yerden doğrularak. Bana doğru yavaş adımlarla yürümeye devam ederken konuşmasını sürdürdü. "Kim olduğumu ve istersem neler bileceğimi hatırlatmamı ister misin?"

İfadesi çok net ve ciddiydi, sesindeki ton vücudumdaki tüm tüylerin ürpermesine neden olurken güçlükle yutkundum. Bir adım uzağımda durdu. Gözlerim yüzünde gezindi. Dudakları kurumuştu; her zamanki gibi tıraşlıydı ve losyonla karışık parfüm kokusu çok yakınımdaydı.

"Neden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum," diye yanıtladım. "Buradayım ve seni dinliyorum. Ne hatırlatacaksın?"

"Önce nereye gittiğini söyle."

Ani bir öfke gözlerimde parladı. "Neden merak ediyormuşsun gibi pozlar kestiğini anlayamıyorum, bu da evliliğimiz gibi bir oyundan mı ibaret?"

"En başa döndük."

"Hayır," diyerek onu düzelttim. "En baştan daha da uzağız. En başa dönmüş olsaydık beni hâlâ merak ediyor ve yazıyor olurdun. Yirmi beş gün boyunca yapayalnız bıraktın. Hiç aklına geldim mi? Bir gece bile heveslenip bir şey yazmak istedin mi?" Cevapsız kaldı. "Kimin kaçtığını görüyorum. Geç kalıyorum, çıkmam lazım. Çekilir misin? Çekil, Vural."

Bir adımlık mesafeyi yok etmek için hareketlendi ama ben hızlı davranarak geriledim. "Korkuyor musun benden?"

"Saçmalama istersen."

"Güvenmiyor musun?"

Köşe kapmaca oynuyorduk sanki. O bir adım gelirken ben geriye gidiyordum. En sonunda sırtımın dayanacağı yer duvar olacaktı, çok geçmeden oldu da.

"Hâlâ saçmalamaya devam ediyorsun. İmkânsızdan bahsediyorsun."

Direkt olarak gözlerimiz birbirine değiyordu ve kokusu, başımı döndürecek kadar güzeldi. "Cezalandırmak istedim," diyerek aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı ve avucunu başımın hizasına yerleştirdi. "Hem seni hem kendimi. Ama kaçtıkça seni çok daha fazla istedim." Boşta kalan eliyle bir perde misali gözlerimin önüne düşen saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seni öptüğüm anları hayal ederek ayakta kaldım. Saçlarını sevdiğim, yemek yediğimiz, piyano çalarken, gülümserken, sarılırken, uyurken..." Sıcak nefesi yüzümü okşarken vücudum titremeye devam ediyordu. "Hiç düşünmemiş miyim ben seni?"

"Ne derler bilirsin, Yüzbaşı? Sözler uçar, davranışlar ve hisler kalır. Sen beni eksik bıraktın."

CamScanner ile tarandı

Gitmek için hareketlendim ama izin vermedi. Duvardaki eli, elimi kavradı ve elimizi duvara yasladı. "Israrla, Nare... Israrla sana o evden, onlardan uzak dur diyorum. Söz vermiştin. Sözünü tutmadın." Boşta kalan elini belime kaydırdı. "Neden sinirlerimle oynadın, fıstığım?"

Zaman yavaşlamış mıydı yoksa hissettiklerim yoğun olduğu için ben mi ağır çekimde yaşıyordum bilmiyorum. "Beni özlediğini biliyorum, tıpkı o gece yazdığın gibi," dedi. "Söylesene, Nare. Hiç özlemedin mi beni?"

"Sana söyleyeceğim tek şey; beni incitmiş olduğun, Vural. Neden mesajıma cevap vermedin? Kırılınca sessizleşen tek kişi sen değilsin."

Dudakları ansızın yanağıma değdiğinde ürperdim. Dudakları usulca yüzümde gezinirken dudak kenarımda durdu. "Kaçmak istemiyorsun," diye fısıldadı, sesindeki ton yakıcı bir hâle geldi ve tenime döküldü. Bir anda dudakları dudaklarımı kavradı ve derinden gelen bir iniltiyle beni öpmeye başladı. Eliyle çenemi kavradı ve hareket alanımı kısıtladı. Dişiyle, alt dudağımı kavrayarak çekiştirdi, sonrasında öptü.

Birkaç saniye sonra hafifçe geri çekilerek, "Ben yokken bahçedeki havuzu kullandın mı hiç?" diye sordu. "Havalar bayağı sıcakladı." İşaret parmağıyla göğüs çatalımın üzerinden tüy kadar hafif bir dokunuşla geçti.

"Hayır," diyebildim düzensiz bir nefesle. "Gitmeme izin verecek misin?"

"Asla," dedi. "Bunu hâlâ öğrenemedin mi?"

"Balım bekliyor."

"Havuz için seni evimizde bekliyor olacağım, karıcığım."

"O zaman çok beklersin."

"İnatçı," dedi birkaç adım geri çekildiğinde. "Nereye gideceksiniz?"

"Önce ufak bir işimiz var, kız kıza olacak bir şey ama bu. Sonra da Akvaryum'a gideceğiz."

"İşiniz bittikten sonra beraber geçeriz. Olur mu?"

"Belki haber veririm."

Boşluğundan yararlanarak yanından kaçarcasına hareketlendim ve hızlı hareket etse de yakalayamadı. "Nare, Nare, Nare... Sakın bensiz gitmeyi düşünme!"

"Öyle bir giderim ki görürsün, Yüzbaşı! Sakın benimle tehditvari konuşma!"

Balım'ı odanın karşısındaki oturma alanında bekliyordum. Seansın bitmesine birkaç dakika kalmıştı.

"Yenge," dedi kapı açıldığında ve doktoruyla birlikte kadrajıma girdiğinde. "Bitti."

"Merhaba," dedim Işıl Hanım'a.

"Merhaba, Nare Hanım. Bugün için teşekkür ederiz."

"Rica ederim. Görüşmek üzere."

Işıl Hanım'ın bizden ilk isteği, seansların içeriğiyle ilgili iki ay kadar hiçbir şey sormamamızdı. Çünkü bunu isteyen kişi bizzat Balım'dı.

CamScanner ile tarandı

"Haftaya görüşürüz, Balım. Kendine iyi bak."

"Görüşürüz, Işıl Hanım," dedi Balım gülümserken. "Yenge, çok heyecanlıyım! Bir sürprizden bahsedecektin."

"Akvaryum'da görebileceğin bir sürpriz," dedim küçük elini kavradığımda. Ayaklarımız birbiriyle senkronize olmuş bir şekilde ilerlerken asansöre bindik, birkaç dakika sonra ise onu arka yolcu koltuğa emniyet kemeri takılmış bir şekilde oturmasına yardımcı oldum ve sürücü koltuğuna geçtim. Motoru çalıştırdım, araç navigasyonunu ayarladım ve elim istemsizce telefona gitti.

Nare: *Akvaryum'a geçiyoruz.*

Yüzbaşı: *Yakınlardayım, fıstık. Bekliyorum.*

Balım'la son zamanlarda dinlemekten keyif aldığımız türkçe pop şarkılarla yola devam ettik. Vural'ın döndüğünden haberi yoktu, bahsettiğim sürpriz buydu. Akvaryum'a gitmek için büyük alışveriş merkezine geldik; aracı dışarı otoparka, uygun bir yere park ettikten sonra indik ve bizi alışveriş merkezinin girişinde bekleyen Vural'a doğru ilerlemeye başladık.

"Nare, sürpriz Akvaryum'da mı?"

"Öncesinde."

"Bekleyemiyorum artık."

"Az kaldı."

Giriş kapısına daha da yaklaştığımızda Balım, kapının önünde bizi bekleyen amcasını fark etti. Üzerine kömür gri, polo yaka bir tişört, koyu renk kot pantolon geçirmişti ve saçları hep olduğu gibi düzenliydi. Bir eli cebindeyken diğer eliyle güneş gözlüğünü burnunun yarısına indirdi ve ikimize gülümserken göz kırptı.

Göz kırpışına gözlerimi devirerek karşılık verdiğimde, *seninle görüşeceğiz* der gibi baktı ama omuz silktim. Balım hızla amcasına doğru koştu ve Vural'ın kollarına atladı. Hayaller hayatlar diye bir nokta vardı; ben hayatlar, Balım ise hayallerdi.

Neyse, beni de kötü karşılamamıştı sonuçta.

Vural'ın iyi olduğu haberini Cansu'dan almıştım. Balım'la birkaç kez telefonda konuşmuşlardı ama o zamanlarda bilerek ve isteyerek yanında durmamıştım. Vural, Balım'ı tek eliyle tutarken, "Seni çok özledim, bal bebeğim," dediğini işittim. "Ben yokken bayağı kaynaşmışsınız."

"Nare'yi çok seviyorum amca ama senden çok değil," dedi. "Biliyor musun? İyi ki evlenmişsiniz, sen yokken yanımda oldu hep. Seni çok özlediğimde ona sarıldım, sana sarılmak gibi hissettirdi."

Vural iç çekti ve elini tutmam için uzattı. Uzattığı eline kısa bir bakış atsam da atakta bulunmadım.

İç tasarımıyla dikkat çeken Akvaryum'a geldiğimizde giriş holünde devasa boyutlarda bir denizanası heykeli vardı. Balım'la heykelin önünde beklerken Vural biletlerimizi aldı. Balım, cam duvarlar boyunca uzanan suyun içinde, tropik sulardan kutup bölgelerine kadar farklı ekosistemlerde yaşayan balıkları büyük bir heyecanla izlemeye başladı.

CamScanner ile tarandı

Vural pürdikkat Balım'ı izlerken, "Eskisi gibi," diye mırıldandı. "Gitmeden önce çok sessizleşmişti. Mutsuzdu."

"Terapinin onu toparladığını söyleyebilirim," dedim cam tünelin altından geçerken. "Doğrusunu söylemek gerekirse beni eksik hissettirdiğin günlerde en iyi arkadaşım Balım oldu." Gözlerimi gözlerinden kaçırdım ama cam paneller boyunca ışığı yansıtan mavi aynalardan kaçamadım.

Renk cümbüşü balıkların önünde yan yana durduk. Balım karşımızdaydı ve pürdikkat balıkları izliyordu. Vural'ın serçe parmağı, serçe parmağımı kavradığında aramıza çöken sessizliğin gölgesinde birbirimize baktık.

"Bambaşka bir şekilde, başka bir evrende bulsaydım seni, o zaman yine de yanımda kalmak ister miydin?" Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyordu. "Yaralasaydım, canını acıtarak öğrenseydim seni, seninle yaşamayı, yine de yanımda kalır mıydın?"

Hissettiğim o yoğun duygu öyle kapladı ki kalbimi, tüm ruhumu sardı ve kalbim, zihnime bir itirafta bulundu. *İki kelime.* Dudaklarıma söylemesi zordu ama kalbim itiraf etmişti. "Cevabım pek çok şeyi değiştirecekmiş gibi bakıyorsun bana," derken akmak için izin isteyen yaşlarla dolu gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. "Yaptığım seçimler sadece kendimin değil, birçok kişinin kaderini değiştirdi. Şimdi bana yine, herkesin kaderini değiştirsen bile yanında olup olmayacağımı soruyorsun." Gözlerinin direkt olarak içine bakıyordum. Günler önce Beria'ya itiraf etmiştim aslında. "Kalırdım, Vural."

Öncesi, sonrası ya da aması yoktu. Dümdüz bir şekilde söylüyordum. *Kalırdım.* Ve ne olursa olsun, hangi evrende olursak olalım birbirimizi yine bulacağımızı biliyordum çünkü onun kaderi, avuç içi çizgilerimde bir yerde benimkiyle kesişmişti ve benim kaderim de onun avuç içi çizgilerinde yazılıydı.

Kaderindeki insan, anne rahmine düşmeden önce yazılırdı alnına. Benim kaderimde ise Vural vardı. Ya ben onu kurtaracaktım ya da o beni. Ya o beni koruyarak başlayacaktı bu hikâye yine ya da ben onu koruyacaktım. Belki de hiçbiri olmayacaktı; çalıştığımız yerde birbirimizi bulacak ve her normal birbirini seven iki insan gibi evlenecektik. Ailelerimiz iyi anlaşacaktı, evlenmeden önceki süreçte pürüzler yaşayacaktık ama ne olursa olsun ikimiz yan yana olmaya devam edecektik.

"Balıkları izlemeye gidip sonra da balık yemeye gelişimiz çok içime oturdu," dedi Balım. "Biraz da midem bulandı."

"O kadar çok balık izledik ki bir an amcan hepsini yiyecek sandım."

Balım güldü. "Amcam, köpek balığını yemek istedi bence. Onu gördüğünde *karnım acıktı ya,* dedi."

"İki ayaklı yılanlarla uğraşıyorum, bal bebeğim," Balık ekmeğinden koca bir ısırık aldı ve kolasını yudumladıktan sonra konuşmasını sürdürdü. "Köpek balığı vız gelir, tırıs gider."

"Çağlar burada olsaydı iğrenç bir espri yapardı."

CamScanner ile tarandı

Vural, "O buradaymış gibi yap," diye karşılık verdi. "Söz, senin yaptığını düşünmeyeceğiz."

"*Recep İvedik*'in köpek balığıyla olan savaşından bahsederdi, belki de seni onun yerinde hayal etmemi-"

Vural susmam için el hareketinde bulunarak, "Yeterliydi, Nare," dedi. "Lütfen beni o adam olarak bir an bile hayal etme."

Balım, "İğrençti, yenge," dediğinde gülümsememe hatta dudaklarımdaki gülümsemenin kıkırtılara dönüştüğüne inanamadım.

Kıkırtılarım daha da artarken Vural, "Kelebek Nar, seni böyle bir şeyin hayalinin güldürdüğüne inanamıyorum," dedi. "Neyse ki gülümsemenin sebebi ben olduğum için bir şey demeyeceğim."

Yemeğimiz bittiğinde Vural spor ayakkabısını, Balım ve ben de sandaletlerimizi elimize alarak kıyıya doğru yürümeye başladık. Kumlar biraz sıcaktı ama çok fazla yakmadığı için dayandım ama Balım birkaç dakika sonra Vural'ın kucağına yerleşti. İnce kumların tuzlu suyla ıslandığı ve yakıcılığını kaybettiği yerde Balım, amcasının kucağından indi ve yanımızdan yavaşça uzaklaştı.

Aramızdaki sessizlik gittikçe büyürken çok kısa bir an göz göze geldik ve ben ne olduğunu anlayamadan bedenimi sırtında buldum. "Seni tuzlu sularda yakayım mı söyle?" dedi. "Atayım mı?"

"Yerden çok yüksekteyim ve yeni yemek yedim," dedim, çırpınmanın fayda getirmeyeceğini bildiğim için sakindim. "Gökdelenmişsin ya sen."

"Ne sandın acaba, fındık fıstık hanımefendi?" diye sordu göğsü kabarmıştı, ses tonundan anlaşılıyordu. "Yanımda küçücük kalıyorsun."

"Böyle taşınmak güzel ama yüzünü göremiyorum."

Bir anda kendimi onunla yüz yüzeyken buldum. Saçlarım, hafifçe esen rüzgârla beraber yüzüne doğru savrulurken, "Güneş gözlerine değdiğinde daha da açık görünüyor," dedi. "Ama ağlamak üzere olduğunda karanlık çöküyor sanki. Seni eksik hissettirdiğim için kendimi nasıl affedeceğim bilmiyorum."

"Beni eksik hissettirdiğin için kendini affedemeyeceğini söylüyorsun ama başka bir evrende canımı çok yakan bir adam olarak hayatımda olup olmayacağını da soruyorsun. Öyle bir adam olsaydın yine de yanımda kalır mıydın?"

"Hiçbir evrende canını yakan o adam olmazdım, Nare Ahıskalı."

"Bir ihtimal?"

"Hangi evrende olursa olsun kalırdım. Biliyorsun."

Biliyordum.

"İnmek ister misin?"

"Neyden?" diye sordum gözlerinin içine bakarken. "Neden gülüyorsun? Anlamadım ki?"

"Kucağımda, kollarımın arasındasın," dedi, artık sadece nefesi değil, ağzından dökülenler de yakıcıydı. "Seni özgür bırakmamı ister misin?"

Ne demek istediğini en sonunda anlayıp kendime kızarak kucağından inerken, "Cümle içinde bile kullanma," dedim. "Ben tutsak değilim."

CamScanner ile tarandı

Vural yeniden serçe parmağımı kavradı. "O gün bir askerim şehit olmuştu," dediğinde buz kestim. Beni aradığı günden bahsediyordu. "Televizyon kanalına düşmesine izin vermeden yayın yasağı getirdiler çünkü operasyon henüz tamamlanmamıştı."

"Bir hafta önce resmî gazetede, sonra da tüm kanallarda adı geçti, birkaç dakikadan fazla değil. Gündemde ise adı yoktu," Parçalanan bakışlarını uzaklara çevirdi ama gözlerinde bir gerçeklik vardı, askerinin kollarının arasında ölmesi ona hiç unutamadığı bir yarayı kanatmasına sebep olmuştu. "Arka bahçeden dolanması gerektiğini söylemiştim ama dinlemedi. Bana bir şey olur korkusuyla düşmanın ikimizi de görebileceği yerden, ön bahçeden geldi. Kollarımın arasında yitirdim onu, elimde vasiyetiyle. Kız kardeşi vasiyetine ve okulu için biriktirdiği paraya ulaştı. Kızgınlığım sana değil, kendimeydi. Balım'ın kaçırılması ucuz bir oyundan ibaretti ve ben bunu bilmeme rağmen hiçbir şey yapamadım."

"Üzgünüm, Vural. Ses tonundan bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettim ama bilemedim. Seni döndürmek için yapılan bir oyun değildi. Balım döndüğünde çok daha sakindi. Kaçırılmış biri olarak aynı tepkileri göremedim. Kimse ona kötü davranmamıştı. Vural, Balım'da tuhaf bir şeyler seziyorum ama ismini koyamıyorum," Ellerimiz buz kesti. "Baban ısrarla sana hiçbir şey söylememem gerektiğini dile getirdi." Bakışlarından ötürü boğazımı temizledim. "O adam, yani Faran Bey."

"Faran Bey mi oldu? Soy ismiyle sesleniyordun?"

"Vural," dedim uyarı dolu bir tonda. "Onlara duyduğun bu nefreti anlayabiliyorum ama her ne kadar söylemem canını yaksa da... Ailen onlar."

"Siktir etsene onları," dedi dudaklarına muzip bir gülümseme yerleştirirken. "Telefonu kapattıktan sonra gerçekten de onlara gittin mi?"

"Mecburdum."

"Cansu için haklısın. Balım mevzusuna gelirsek, geçici bir durum olduğunu düşünüyorum ama bu konuyu derinlemesine Cansu'yla konuşacağım." Terapi aldığını benden değil, Cansu'dan duyması gerekiyordu, sorması iyi olacaktı.

"Seni hâlâ affetmedim."

"Eksik bıraktın, deme. Kahroluyorum."

"Bence de olmalısın, Yüzbaşı. *01.15*'in anlamı derin bir yara açtı ben de artık."

"Bu gece kendimi affettirebilir miyim?"

"Hiç sanmam ama çabalamadı da demem en azından."

Balım elinde kumdan topladığı taşlarla bize doğru yürürken, "Annemi özledim," dedi. "Artık eve dönebilir miyiz?"

Vural dünden razıydı. "Dönelim, bal bebeğim. Ben de dinlenirim."

Eve döndüğümüzde Vural, uyumak için odasına çıkmıştı ve ben de piyano odasına geçmiştim. Üç saate yakın buradaydım ama henüz hiçbir parça çal-

CamScanner ile tarandı

mamıştım. Bir sebepten korkuyordum. Ya çalarsam ve *o* yine gelemezse diye düşünmeden edemiyordum.

Son zamanlarda bir diğer arkadaşım da hep olduğu gibi piyano notaları olmuştu. Günlerdir ezbere çalmak için uğraştığım yarı hüzünlü, yarı huzurlu hissettiren notaları parmak uçlarımla buluştururken gözlerimi yumdum.

Kapı aralandı. *Bu hissi çok özlemiştim.* Gözlerimi yumsam da sanki camın yansımasından bu parçayı çalmaya hazırlanan kendimi gördüm. Zaman ayaklarımın altından kayarken belki gelir diye ezbere çalmaya başladığım bu parçayı hatırladım. O gün gelememişti belki ama şu an buradaydı. Ezber bitmişti ve Vural da gelmişti.

Gözlerimi hafifçe araladığımda çok kısa bir an onu göremeyeceğim diye korktum ama tekli koltuğa sığmaya çalışan koca bedenini gördüğümde rahatladım. Gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de yutkunduk. Hiçbir tepki vermeden gözlerine bakmaya ve parçayı çalmaya devam ettim. Çok kısa bir süre sonra bittiğinde, "Çok huzur vericiydi," dedi, gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu. "Neden yalıtım yaptırmadığımı bir kez daha anladım. Duyar duymaz yataktan kalktım."

"Yokluğunda ve beni eksik hissettirdiğinde bir diğer kaçış noktam da bu parçayı ezberlemeye çalışmaktı," diye bir itirafta bulundum ve bu itirafın devamının geleceğini bilerek konuşmamı sürdürdüm. "Yalnız bıraktın diyemiyorum çünkü ben sen yokken bile hep seninleyim." İfadesi değişti, benden bu kadar açık bir cümle beklemiyordu çünkü ona karşı sınırlarını bilen, mesafeli olan bendim. "Bunu nasıl başardın? Hiç yokken bile çok olmayı?"

"Seni çok mu yalnız bıraktım sahiden de?" diye sorduğunda çok kısa bir an gözlerinde parçalanmışlık gördüm. "Kendinle çok mu konuşturdum? Hislerin ve sen vardın, beni istedin ama yoktum."

Karşı karşıya durmuş birbirimize bakarken gözlerinde kendimi ve anılarımı boğduğum fırtınalı bir denizde savruluyor olduğumu fark ettim. "Bir daha beni eksik bırakmayacağına inanamam," dedim, keşke buğulanan gözlerimi ve kırgınlığımı saklayabilseydim. "Senden başka kimsemin kalmadığını biliyordun ve burada çaresiz olduğumu da. Aile, kırılma noktan ve ne zaman oraya yaklaşsam güçlü ellerinle itiyorsun. O kadar öfkelisin ki birbirimizden ne kadar uzağa düştüğümüzü görmüyorsun bile. Ne zaman döneceğini bilmiyordum; düşündüm ki bu parçayı ezberlersem sen zaten gelirsin. Ama ben bu parçayı ezberlemek için verdiğim çabadan bahsederken hissettiklerimi nasıl yutabilirim bilmiyorum. Üç gün önce ezberlemem bitti ama yoktun. Bana bir daha bunu yapma. Eğer yaparsan..."

Tek karşı sorguyla havalanırken ses tonu derin bir şüpheyle sarsıldı. "Eğer yaparsam?"

İçimde hissettiğim gerginlik, üzüntü ve garip his göğsüme yapıştı. "Geri döndüğünde beni bıraktığın yerde bulamayabilirsin."

"Gitmene asla izin vermem."

CamScanner ile tarandı

"Bazı gidişler izin verdiğin için olmaz bazen."

Dudakları konuşmak için aralandı ama ona izin vermedim. Gözlerim saate kaydığında gece yarısını çoktan geçtiğini gördüm. "Lütfen herkes kendi odasında uyusun," dedim. *Kırgındım.* Mesajlarıma cevap vermemesi değildi sorun; sorun, *01.15*'te yazdığım *seni çok özledim* mesajına bile kayıtsız kalabilecek gücü kendinde bulup eksik hissettirmesiydi.

"İyi geceler, Kelebek Nar."

Güçlükle gülümsedim ama onun yüzü solgundu.

"İyi geceler, Yüzbaşı."

Gece boyunca uzandığım yatakta dört dönsem de sabaha karşı daldığımı hatırlıyorum. Dün gece ne istediğimi ona net bir şekilde belli etmiştim ve bugün birbirimize karşı nasıl davranacağımızı merak ediyordum. Yataktan kalkacak gücüm yoktu ama miskinliği kendimden uzaklaştırarak kirpiklerimi araladım. Bu sırada komodinin üzerinde duran telefonum titredi. Yattığım yerden doğruldum ve ekrandaki mesaja baktım.

Yüzbaşı: *Kahvaltı hazır, uyandıysan insene aşağıya.*

Mesajın gerçek olup olmadığını sorgulamak amacıyla birkaç kez üst üste okudum. Hızlı bir şekilde banyoya geçtim, işlerimi hallettim ve saçlarımı topladıktan sonra alt kata, mutfağa indim.

Vural mutfak masasını henüz güneşin düşmediği gölgeye koymuştu ve kahvaltılık malzemelerin birçoğunu masaya yerleştirmişti. Üzerinde lacivert bir şort; beyaz, sıfır kol bir tişört vardı ve saçları ıslaktı.

"Hayal mi görüyorum?"

Güldü. "Hayallerinden daha yakışıklı olmalıyım o zaman, fındık."

"Kahvaltı masasının güzelliğinden bahsediyordum ama sen bilirsin tabii." Yüzümdeki şaşkınlığı silemeden konuşmamı sürdürdüm. "Daha ben kullanmadım kahvaltı servis tabaklarını."

"Aşçılık desen var. Bence çok şanslısın."

"Hım, bak sen?"

"Hadi geç. Çayları alıp geliyorum."

Vural çayları alıp geldikten sonra karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bu sabah uyandığımda canım çok nar istedi," dedi Vural çayını yudumlayıp tabağıma patates ve börek bırakırken. "Ama mevsimi olmadığını unutmuşum."

"İstersen marketlerde dondurucu olarak alabiliriz."

"Öyle olmaz, kabuğundan açmam lazım. Üstelik tatlı severim ben, ekşi değil."

Ne zaman nar yeme konusu açılsa üstü kapalı bir şekilde imada bulunuyordu. "Ben de tam aksine ekşi severim."

Vural'ın dudakları muzip bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. Konuyu değiştirmek amacıyla, "Karamus'a ne zaman döneceğiz?" diye sordum. "Diğer operasyona başladınız mı?"

CamScanner ile tarandı

"Operasyona henüz başlamadık, birkaç işim var, döndüğümüzde başlayacağız."

Börekten ısırdım. "Ne gibi işlerin?" Vural'ın keyifli yüz ifadesi daha da büyürken, "Ne oldu? Neden pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun?" diye sordum.

"Önümüzdeki birkaç gün müsait misin?"

İstemsizce heyecanlandım. Cevabımı beklemeden oturduğu sandalyeden kalktı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki... Mutfak kapısından eve geçti, birkaç dakika sonra döndüğünde ellerinde *kelebek çiçekler* gördüm. Uzattığı kelebek çiçekleri kavradığımda isteme çiçeklerimin aynısı olduğunu gördüm.

"Senin için, Nare. Affetmeni bekleyemem ama belki dinlersen anlayabilirsin," diye başladı konuşmaya. Bu sırada yeniden sandalyesine geçmiş ve çay bardağını avucuna yerleştirmişti. "Kontrolü elimde tutamadığımı fark ettiğimde terapi alırsam iyi gelir diye düşündüm. Umursamazlık, acıyı hissedememe ve ağlayamama gibi durumlarla başa çıkmaya çalışırken daha da kaybolmuştum."

Pürdikkat onu dinliyor, gözlerinin içine bakıyordum. "Terapistim yalnız kalma hissini kendimle bütünleştirdiğim için umursamazlığımın bu noktaya evrildiğini söyledi. Acı hissedemiyordum. Abim aklıma geliyordu, ağlayamıyordum. *Bazen tek bir yoldan gitmek, her yolu yarım bırakmaktan iyidir* dedi ve yalnızlığımla devam etmemi söyledi. Yaşadıklarım ağır şeylerdi ve ben o ağırlığı görmezden geliyordum. İyiyim dediğim günün gecesinde *ölsem en fazla ne olur* diye düşünüyordum."

Birkaç saniye soluklandı. Konuşmak, içini açmak zordu, görebiliyordum.

"Ben anne ve babama sırtımı dönmedim, Nare," Onunla tanıştığımdan beri ilk kez *anne* ve *baba* dediğini işitiyordum. "Babam beni evden kovduğunda ertesi gün geri döndüm, kapıyı çaldım. Işık açıktı. Balkon kapısı açıktı ve babam o zamanlar durum olarak şu an olduğu konumda değildi. Yalvardım. Beraber yapalım, özel dilekçeyle bir süre görevimi buraya aldırırım dedim, ışıkları yanan evin kapısı bana açılmadı. Değil kapı açmak, sesime ses bile vermediler. Ben affedemiyorum, Nare. Annem varken annesiz kalmayı, babam varken babasız kalmayı unutamıyorum." *Annesi varken annesiz kalması...* Ondaki bu yara, çok tanıdıktı bana. "Sen benim karımsın," Sırıttı ve bu sırıtış beni de gülümsetti. "Senin için öyle mi bilmiyorum ama karım olman, dudaklarıma değdiğinde cennetteki o güzel sesleri sunuyor kulaklarıma." Yine soluklandı. "Yüreğim dönmüyor onlara. Yüzüm de. Ben bırakmadım, onları. Onlar beni bıraktı ve bunu kendime itiraf edebildiğimde benim için çok geç olmak üzereydi."

Bu ne demekti ki? Sormak için dudaklarımı araladım ama konuşmama izin vermedi. "Bana söz ver," dedi. "Bir gün gitmek istersen söylemen yetecek; seni istediğin yere bırakacağım." Kalbim sıkıştı. "Yarım bırakmakla tehdit etme beni çünkü ben, hep terk edildim. Söz ver bana, Nare."

Lütfen hiçbir zaman gerçekleşmesin, dedim içimden ve ona, "Söz," dedim. Gözlerinde gördüğüm ifadeden bana inandığını görebiliyordum. Vural için

CamScanner ile tarandı

üzgündüm ve bir çocuk gibi tek kalışından bahsettiğinde canım yanıyordu. "Neden az önce *önümüzdeki* birkaç gün müsait misin, diye sordun?"

"Çünkü yarın sabaha karşı Fethiye, Ölüdeniz'e gitmek için yola çıkacağız. Benimle birkaç gün kafa tatili?"

Orada *Kelebekler Vadisi* olduğunu duymuştum. Heyecandan ne diyeceğimi bilemedim. "Seninle birkaç gün kafa tatili," diyerek onu onayladım. "Ama neden bugün değil de yarın sabaha karşı?"

"Sabah baban aradı, her ne kadar gitmek istemesem de bu akşam yeni anlaştığı ortaklarıyla evde bir yemek düzenlediklerini, bizim de mutlaka orada olmamız gerektiğini söyledi."

"Ve sen de kabul ettin?"

"Babanla arayı iyi tutmaya çalışıyorum," Ses tonu gergindi. "Çağlar kaçırıldığın zamanda videonun çekilip babana atıldığından bahsetti. Eğer bu gece fırsat bulabilirsem babanın odasına gireceğim. Bu tarz bilgileri şahsi telefonunda tutmadığına eminim."

"Başka telefonu mu var?"

"Nikâh günü babanın elinde farklı kılıfa sahip, farklı bir model telefon görmüştüm. Aklımda kalmış."

"Genelde babamın odası hep kilitli olur ve hiçbirimizin oraya girmesine izin vermez. Ablam ve abimle yaptığı toplantılar da kış bahçesinde olurdu."

"Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?"

Munzur bir ifade yüz hatlarıma yerleşirken, "Bedavaya olmaz," dedim.

"Sen çok değişmişsin, Nare. Bedava olmaz ne demek? Kahvaltı hazırladım ya?"

"Çok basit bir şey ama bu," Omuz silktim. "Kelebek çiçek de sayılmaz. Başka bir şey bul."

"Havuza girmeden önce vücuduna güneş kremi sür-"

Tabağımın üzerinde duran çatalı kavradım ve ona doğru kaldırdım. "Bence senin canın dayak istiyor?" Tehditkâr bakışlarım yüzünde gezinirken, "Tamam, tamam. Ne istiyorsan kabulüm," dedi.

"Ne istediğime Fethiye'de karar vermek istiyorum."

"Tamam, fıstık."

Masayı beraber topladık; bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra Vural'la ikimize,Türk kahvesi yaptım ve kahvemizi de bahçede içtik. Vural, "Ben biraz yüzeceğim," dedi. "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Çok sıcak değil mi?"

"Belki ben de yüzerim," diye mırıldandım. "Sen önden buyur."

Vural direkt olarak gözlerimin içine bakarken oturduğu yerden doğruldu ve tek hamlede tişörtünü çıkardı. Gözlerimde ondan etkilendiğime dair bir ifade olmaması için çabalarken hissetmiş olmalıydı ki, "Kaçırma gözlerini benden," dedi. "Isınma turları yaptırıyorum sana."

"Üzerimi değiştirip seni boğmaya geleceğim."

"Kaçtı senin boyun?"

CamScanner ile tarandı

"Yüzbaşı!"

"O boyla beni nasıl boğacaksın onu merak ettim, fıstık. Neden kızıyorsun?" Yüzüne pis bir gülümseme yerleşti. "Hadi gel. Seninle uğraşmadan hiçbir şeyin zevki çıkmıyor."

Şarapnel izlerini taşıyan sırtını gördüğümde gücüm çekildi sanki. Vural havuzun ortasına geçti, ayağıyla suyu kontrol etti ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Kısa bir süre sonra su yüzüne çıktığında havuz sonuna ulaşmıştı. Şüphe yoktu ki onun bir kulacı, benim beş kulacıma bedeldi. Odaya çıktım ve dolaptan turkuaz mavisi canlı renkteki bikini üstünü giydim, derin V yaka kesimi sayesinde omuzlarıma ve sırtıma zarifçe oturmuştu.

Üzerime bikinimi kapatmak için hiçbir şey almak istemesem de tuhaf bir his midemi gıdıkladı ve altıma beyaz renk, iplikle bağlanan pareo geçirdim. Tekrardan bahçeye geçtiğimde Vural'ın iki kolunu ve sırtını havuz mermerine yaslı bir şekilde gördüm. Gözleri pürdikkatle beni incelediğinde sırtımdan aşağı ürperdim.

Ben de onun gibi havuz başına geçtim, suyu kontrol ettim. Biraz soğuk ama bu iyiydi, en azından bu sıcakta hem serinlememe hem de ayılmama yardım ederdi. Çok kısa bir an hatırladığım bir andan ötürü ayaklarım geri geri gitse de travmalarından kaçan o kız olmadığım için hiçbir zaman, havuza atladım ve tüm gücümle kulaç atmaya, karşıya doğru yüzmeye başladım. Sudan çıktığımda ve gözlerimi Vural'ın olduğu yere kaydırdığımda dikkatli bakışlarını gördüm.

"Neden yüzmüyorsun?" diye sordum saçlarımı geriye atarken nefes nefese.

"Seni izlemek istedim," dedi hiç çekinmeden. "Gelsene yanıma."

Beni izlemeye ve o tuhaf, içimi gıdıklayan ses tonuyla konuşmaya devam etmemeliydi. Başımı aşağı yukarı salladım ve ona doğru yüzmeye başladım. Gözlerindeki sıcak ifade yanına gidene kadar sürdü. İki elini bana uzattı ve karşılık verdiğim elleri beni kendine doğru çekti.

Bedenim, çıplak göğsüne değdiğinde güçlükle yutkundum. "Ben de seni çok özledim," dedi, kısık ve etkileyici sesiyle. "Günlerdir uyuyamıyorum sensiz." Düzensiz kalp atışlarımın gölgesinde direkt gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Göğüslerim incecik bir kumaş parçasının ardından sert, ıslak karın kaslarıyla çarpışmaya devam ediyordu. Bir eli yanağıma kayarken dudakları boynuma yerleşti. Dudaklarını boynuma, boğazıma bastırarak öpücükler bıraktı. Elimi elinden çektim ve omuzlarına tutundum. Boynumu oldukça sakin, istekli bir şekilde öpmeye devam ederken boşta kalan eli belimi buldu.

Büyük eli kumaşın altından sırtıma geçtiğinde dudaklarımın arasından küçük bir inilti döküldü. "Nare, Nare, Nare," dedi Vural. "Kafayı yedirtmek üzeresin bana..." Birkaç saniye sonra, "Bacaklarını aç," dedi emir dolu ses tonuyla.

Çıldırtıcı bir his damarlarımda kol gezerken istediği gibi bacaklarımı araladım. Vural daha da nefesimi kesmek için ereksiyonunu uyluğumun iç kısmına bastırdı ve aldığım nefes göğsümde düğüm oldu. Göz kapaklarım ağırlaşarak

CamScanner ile tarandı

kapandı ve dudaklarım dudaklarını ihtiyaçla istedi. Islak kirpiklerimi araladığımda buz mavisi gözlerinin büyük bir arzuyla bana baktığını gördüm.

"Bir gün bu evlilik gerçek olacak," dedi ve bir kez daha ereksiyonunu uyluğuma, hemen ardından da hiç beklemediğim *o* noktaya bastırdı. Karnımı içime çektim ve nefes nefese kaldım. "Bir şey söyle bana, Nare. Hep beni düşündüğünü, istediğini, bu evliliğin gerçek olmasını... Bir şey söyle."

Ereksiyonunu çektiğinde rahat bir nefes alabildim.

"Hep seni düşünüyorum, Vural," dedim kaçmadan. Olduğu gibi duygularımı ifade etmeyi seçerek, şu an nasıl hissediyorsam. "Sensiz hiçbir şeyin tadı yok sanki. Bana diyorsun ya, *bana bunu neden yaptın*, diye. Aynı şeyi ben de sana soruyorum, neden kendine bu kadar bağladın beni? Yokluğumda yastığıma sarılıp yatan sen olacaktın, ben değil. *Bir şey söyle*, diyorsun bana ama sana her baktığımda gülen gözlerimi gerçekten de göremiyor musun?"

"O kadar güzelsin ki bu acayip sinirlenmeme sebep oluyor," dedi. "Şimdilik yeterli. Bir sonraki adımı heyecanla bekliyor olacağım."

Ve ne olduğunu anlayamadan bedenim havuzun dibine gömüldü. Gözlerimi açtığımda, yüzünü yüzüme çok yakın gördüm ve dudakları suyun altında dudaklarımı buldu. Su yutmamak için çaba gösterirken başımı yukarı çıkardı ve beni deli gibi öpmeye başladı. Dudaklarını çok kısa bir an geri çektiğinde göğsünün derinliklerinden gelen bir inlemeyi işittim. Bu kadar nazik bir şekilde öperken nasıl olurdu da hislerimi darmadağın edebilirdi?

Öpüşmemiz bittiğinde elimi gür saçlarına kaydırdım ve badem model tırnaklarımı derisine geçirmeden hemen önce sesini duydum. "Beni mi batıracaksın?" diye sordu keyifle. "Yanlış sulardasın, fıstığım."

Vural belimdeki elini sertçe bastırdı ve ikimizi de yine, aynı anda havuzun dibine gömdü. Onun ayakları yere değiyordu ama benimki zeminden çok uzaktaydı. Vural belimdeki ellerini çektiğinde yüzeye çıktım ve yakışıklı, keyiften dörtköşe olmuş yüzünü gördüğümde nefes nefese, tüm gücümle ona doğru su sıçratmaya başladım.

"Mutlaka ödeşeceğiz!" dedim havuzun diğer kenarına doğru yüzerken. "Göreceksin sen!"

"Hep *böyle* ödeşelim ama," dedi Vural imalı bir tonda. "Böyle ödeşmeyi hep isterim."

Yemek masasının üzerinde gold tepsilerde sergilenen, Vural'ın tatlarının birbirinden kötü olduğunu düşündüğü mezelere göz gezdiriyordum. Zeytinyağlı mezeler, çeşitli antipastolar, üzüm yaprağına sarılmış dolmalar, patlıcan salatası ve es geçtiğim diğer çeşitler...

Vural onun için seçtiğim mavi renk, ince ve pamuklu gömlek giyinmişti. Altında ise krem renk, rahat kesim keten pantolon ve ayakkabılar vardı. Ben de ona uyum sağlayarak mavi ve beyaz karışık; ince askılı bir bluz, bileklerinden büzgülü rahat keten, geniş pantolon giyinmiştim.

CamScanner ile tarandı

"Sence şu an odaya girmeli miyim?" diye sordu Vural hafifçe kulağıma eğildiğinde. Bu sırada bakışlarım, telefon görüşmesi yapmak için yanımızdan az önce ayrılan babama kaydı.

"Yemek ortasında, misafirler geldiğinde odaya geçmen daha doğru olacak," diye yanıtladım. "Anahtar odamda, çiçek saksısının altında."

"Hangi ara?" diye sordu hem gururla hem de şaşkınlık dolu bir ses tonuyla. "Sen var ya sen..."

"Senden isteyeceğim şeyi düşün bence," dedim, aklımda henüz bir şey yoktu ama onunla uğraşmayı seviyordum. "Üzülme de."

"En fazla ne isteyebilirsin ki?" diye sordu, bu sırada ablam bahçe kapısı eşiğinde göründü.

"Taze evliler," dedi ablam. "Nasıl gidiyor?"

"İdare ediyoruz," diye yanıtladı Vural, bu sırada ablam bana sarılıyordu. "Kardeşindeki inadı bir kırabilsem her şey güzel olacak. Bugün birkaç adım yol gittik aslında ama?"

Dirseğimle karnına vuracaktım ki askerî içgüdüsünden olsa gerek, hızla bileğimi yakaladı. "Ceylan anneden haber var mı? Birkaç kez aradım ama açmadı."

"En son annemle konuştuğunu biliyorum," dedi ablam. "Bir süre daha dönmeyecekmiş."

"Babamın yeni ortakları kim?"

Ablam, "Yeni ortaklık sayılmaz aslında," dedi gözlerini babama dikerek. "Daha önce çalışmak için teklif götürmüştük, kâğıt üstünde her şey hazırdı ama bazı aksilikler yaşanınca anlaşma askıya alındı. Şimdi bugün yeniden başlıyoruz."

"Yani? Kim onlar?"

"Bir saniye," dedi ablam hızla yanımızdan uzaklaşarak. "Telefonum çalıyor! Önemli!"

Zaman ilerledikçe hepimiz bir arada toplanmaya başladık. Bahçenin ortasına kurulan zarif masanın beyaz örtüsü hafif esen rüzgârla oynuyordu. Evin yardımcılarından biri babama doğru bakarak, "Misafirleriniz geldi, efendim," dedi.

Babam da ona karşılık, "Lütfen eşlik et," dedi.

Annem salona doğru giden yardımcının ardından görünürken ablama doğru eğilerek, "Şebnem yok değil mi?" diye sordum.

"Annem gelmesini istemedi."

Zihnimin derinliklerinde yankılanan bir ses, annemi gördüğümde güçlükle yutkunmama sebep oldu. Okuduğum ve herkesten, en çok da kendimden gizlediğim mektubu bir köşeye buruşturup atmam, varlığını yok saymak için yeterli değildi. Kalbim bir anda buza kesti ve çok değil, aylar önce bu evde ne kadar yalnız olduğumu hatırladım. Her doğum günümde yalnız hissettirilişimi, bu eve ait olmayışımı ve annemin bana karşı hiç gülmeyen gözlerini. Vural içimde zamansız kopan fırtınaları hissettiği için midir bilmem elimi tuttu.

CamScanner ile tarandı

Annem gülümseyerek boynuma sarıldığında kalbimdeki buz tüm vücudumu sardı ve kaskatı kesildim. Zihnimin karanlığından gelen bir ses, *"Nare'yi bu dünyada en çok annesi seviyor."* dedi. *"Yapayalnız bir hamilelik geçirdim. Duvarlarla, çiçeklerle, kedilerle, kuşlarla arkadaş oldum ama."*

Babamı gördüğümde bile yok saydığım o gerçek, anne diye seslenmeye her zaman çekindiğim kadını gördüğümde yüzüme çarptı. Şimdi beni gerçeklerden kim koruyacaktı? İnanmadığım, inanmamak için kaçtığım gerçekler.

Annem kaskatı duruşuma anlam veremez gibi yüzüme bakarken az önce gelen yardımcı kızın yanında görmeyi bir an bile düşünmediğim birini gördüm. *Faran Ahıskalı.*

Duygularım anında değişirken başımı sola yatırdım ve elimi tutan elin sahibine baktım. Kilitlenmiş bir şekilde bize doğru yürüyen babasına, annesine ve kız kardeşine bakıyordu.

Doğum günümde ve kaçırılmadan bir gece önce hepimiz bir aile yemeğindeydik. Ahıskalı Holding'le iş yapma konusunu önce annem açmıştı, sonra da ablam devam ettirmişti. Gözlerim, yemek masasına kaydığında geçmiş yanımda canlandı.

"Ahıskalı Holding'in CEO'su da bir tuhaf," demişti teyzem. "Bir insan hem milletvekili hem de CEO olur mu? Onca işe nasıl yetişiyor?"

"Adam çok başarılı. Ayrıca zannettiğin gibi kendisi CEO değil. Holdingi yöneten kişi kızı, Derin Ahıskalı," diye devam ettirdiğini hatırlıyorum abimin. "Eğer söylenenler yalan değilse oğlu da şehit olmuş."

"Oğlu yok," diyerek sözlerini noktalamıştı babam. "İki kızı, iki tane de çok samimi olduğu yeğeni var. Holding işlerine yeğenleri ve kızı koşturuyor. Faran Bey'le muhabbetimiz önceye dayanıyor, hiç sormadım ama haberlerde söylendiği gibi oğlu olsaydı söylerdi."

İki kızı yoktu. Sadece Derin vardı. Bir oğlu da şehit olmuştu ve diğerini de terk etmişlerdi. Milletvekili olduğu için hayatına kısıtlama mı getirmişti? Bu yüzden mi kimsenin Ömer'den ve Vural'dan haberi yoktu? Diğer kızı *Cansu* diye mi biliniyordu?

"Özür dilerim," diye fısıldadım mahcup bakışlarım Vural'a değdiğinde. "Gerçekten haberim yoktu."

Vural'ın çenesi sinirden gerilmişti. Yüzündeki ifade mümkünmüş gibi daha da ciddileşirken elimi bıraktı. Havaya karışan o gerilim gittikçe büyürken babamın hiçbir şey olmamış gibi keyifle çıkan sesi Vural'ın *ya sabır* diye mırıldanmasına sebep oldu.

"Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz! Ne güzel bir buluşma oldu, öyle değil mi?"

Faran Ahıskalı, jilet gibi bir takım elbisenin içinde bir kez bile Vural'dan tarafa bakmadan, "Öyle," diyerek babamı yanıtladı. "Şimdi çok daha fazla keyiflendim."

Vural, "Lavaboya gideceğim," diyerek yanımdan ayrılırken asıl amacının lavaboya gitmek olmadığını biliyordum. Amacı, odamdaki anahtarı alıp ba-

CamScanner ile tarandı

bamın odasına girip bir an önce buradan gitmekti. Şu an terk etseydi, elimize geçebilecek olan delilleri yok edeceğini biliyordu.

Vural'ın beklenen tepkisi kimse için şaşırtıcı değildi. Faran Ahıskalı, öpmem için elini uzattığında onu görmezlikten geldim ve Derin'e sarılmak için harekette bulundum. "Hoş geldiniz," dedim bakışlarım Vural'ın annesi Belçim Hanım'a kaydığında. "Sizi burada görmek sürpriz oldu."

Belçim Hanım, "Neden?" diye sordu. "Biz artık kocaman bir aileyiz, elbette görüşeceğiz."

Sarılma ve hoş geldin faslı bittiğinde herkes yemek masasına geçti. Benim ise yanım boştu ve Vural'ı delicesine merak ediyordum.

Yazardan...

Yüzbaşı Vural, kontrol altına almaya çalıştığı öfkesini bir kenara bırakarak koridor boyunca ilerledi ve karısına ait olan odaya girdi. Söylediği gibi çalışma masasının üzerinde duran çiçeğin altındaki anahtarı aldı, kapıyı sessizce kapattı ve üst kata, Kemal Mihmallı'nın çalışma odasına doğru ilerledi. Nare'nin de tarif ettiği gibi, koridorun sonundaki sol odaydı. Etrafı kolaçan ettikten sonra anahtarı deliğe soktu, kapıyı açtı ve buraya gelmeden önce banyodan aldığı ilk yardım eldivenlerini taktı.

Oda henüz karanlık değildi ama yine de telefonunun el fenerini açtı. Duvarlardaki tabloların üzerinde zamanın izleri belirgindi, eskiydi. Çalışma masasının yüzeyi geçmişten gelen lekelerle, anılarla doluydu. Masanın üzerinde duran cep boy, deri kaplı, sayfaları sararmış kitabı kavradı ve arka cebine attı. Çekmeceleri kontrol etti, hızla hareket etmesine rağmen sessizdi. Çekmecelerin birinde, kilitli bölmeye ait bir anahtar bulduğunda güçlükle yutkundu, kilitli bölmeyi açtı ve tam da tahmin ettiği gibi nikâh günü Kemal Mihmallı'nın elindeki siyah kılıflı telefonu gördü. Telefonu eline alırken seçtiği birkaç belgenin fotoğrafını çekti.

Çekmeceyi kapatmak için eğildiğinde arka tarafa saklanmış, piyano klavyesi paslanmış, eski bir fotoğrafın yapıştırılmış olduğu piyano biblosu gördü. Fotoğrafa bakmak ve detaylıca incelemek için zamanı yoktu ama göz gezdirdiğinde Kemal Mihmallı'nın bir kadına sarıldığı ve kadının da gülerek ekrana baktığını gördü. Bibloyu keten gömleğinin cebine atıp fotoğraf çekmeye devam ederken kapının önündeki nefesi ve adım seslerini duydu. İçinden bir ses, Nare olmadığını söylüyordu. Ne yapacağını bilemez bir şekilde donup kalırken kapının kulpu indi ve kapının önündeki kişinin işaret parmağını değdirerek ittirdiği kapı, yavaşça geriye gitti. Bir an için odayı dolduran sessizlik, birbirlerine değen gözlerle beraber gerilimi daha da arttırdı.

CamScanner ile tarandı

25

ESKİMİŞ FOTOĞRAFLARIN İZİNDE

Leon'u ilk izlediğimde on altı yaşındaydım.

"İntikam iyi bir şey değil, Mathilda," demişti *Leon*. "İnan, unutmak daha iyi."

İntikam öldürür, Vural. İnan unutmak daha iyi, demek istiyordum ona. Çünkü gittiğinden bu yana altı dakika geçmişti ve hâlâ dönmemişti. *Yedi, sekiz, dokuz...*

Keşke unutabilseydi, diye düşünüyorum elimde olmadan. Zaman ilerledikçe sanki karanlık çöküyor üzerime. *Neden hâlâ yoktu?*

"Nare. Bir sorun mu var, anneciğim?"

Anneciğim.

"Hiçbir sorun yok," diyebildim yüz hatlarıma yapay bir gülümseme yerleştirdiğimde. "Çok acıktım sadece."

Annem yıllardır yapmadığı anneliği yapmaya neden karar verdi bilmiyorum. Eve döndüğüm günden bu yana tek kötü davranışı olmamıştı aksine telafi etmek için çabalamıştı.

"Patatesli börek yaptım senin için, Ceylan gibi olamaz tabii ki ama," dediğinde direkt olarak gözlerinin içine baktım. Bir zamanlar saçlarımı örmek için bile uzanmayan elleriyle az önce börek yaptığını mı söylemişti? *Bana?* Ceylan annemin ya da babaannemin üzerine kaldığım günleri unutamıyorum. Altı yaşında bir kız çocuğuydum *bana da hep bağıran anne düşmüş,* dediğimde. Benimle anlaşma dili buydu, ablam ve abimin aksine.

Gerçekler yüze çarptığında geçmişteki yapboz parçaları yerine oturur. *Okuduğum mektubun varlığına inanmak istiyordum, bir de delicesine kaçmak.*

Annemin gözlerine baktığımda geçmişte kötü davrandığı ve bir çöp kadar değerimin olmadığını düşündürdüğü günleri anımsıyorum. Eğer dönebilseydim geçmişe, *Leon*'u, *Şebnem'in varlığını unutmak için tesadüfen izlemeye başladığım o geceye dönebilseydim,* "Hayat hep zor olacak. Zorluğun hep çocukken olduğunu düşünürdün, Mathilda gibi ama *hep böyledir,*" diyen *Leon*'a inan derdim.

Anaokulu bahçesine çocuklar için taşıma dönme dolaplardan gelmişti. Çocuklarını almaya gelen anneler dönme salıncağa binmelerine yardım etmiş ve gözleri pürdikkat çocuklarının üzerinde durmuştu. Dönme salıncağa çok binmek istemiştim ama yanımda beni bindirecek bir yardımcı öğretmen olsa da annemi istediğim için yanaşmamıştım. Çünkü herkesin annesi çocuğuna

CamScanner ile tarandı

yardımcı oluyordu, benim eksikliğim kimsenin gözüne çarpmamalı diye düşünürdüm.

Anne, saçlarımı bugün sen örer misin? Ceylan annem köye gitti ya... Öremiyor kimse... "Öremem ben, bilmem! Ablan örsün!"

Anne, karnım çok ağrıyor... Lütfen süt kaynatır mısın? Ceylan annem uyuyor, uyandırmak istemiyorum... "Git başımdan, Nare; başım ağrıyor, seninle uğraşamam!"

Anne, bana pizza yapar mısın? Herkesin annesi beslenme için bir şeyler hazırlıyor, sen neden yapmıyorsun? "Ceylan'a boşu boşuna mı para veriyoruz, Nare? Ben ya da o ne fark eder? Benden bir şey isteme!"

Şimdi bana o günleri geri verebilir miydi? Çocukluğumun elinden tutup o günlere götürse yüzüme bakacak yüzü kalır mıydı? Hissettiklerimi unuttturabilir miydi?

"Benim için bir şey yapmana gerek yok," dediğimde tüm dudaklara mühür vuruldu sanki ve tüm gözler direkt olarak bana çevrildi. "Az önce Belçim Hanım'ın da dediği gibi yabancı değil, aileyiz. Bana her zamanki gibi davran."

Annem büyük bir üzüntüyle bana bakıyordu ama kalbim de biliyordu ki onun bu üzüntüsüne inanamıyordum. İçimden gelmiyordu.

Babam konuyu değiştirmek amacıyla, "Faran Bey nerede?" diye sordu. "Az önce buradaydı?"

"Lavaboya gitti," diye karşılık verdi ablam ve kalbim ihtimal veremesem bile korkuyla çarptı. "Tarif ettim ama umarım karıştırmamıştır."

"Vural'ı sormuyorum zaten, ön bahçede sigara içiyordur," dedi babam bu kez. "Abin neden aşağı inmedi?"

Ablam "Bir bakayım," dediğinde oturduğum sandalyeden hızla doğruldum.

"Ben bakarım," dedim ama zihnimde bir soru dönüyordu, *abim ne zaman dönmüştü?* "Haberim de yoktu. Ne zaman döndü?"

"Dün sabah," diye yanıtladı ablam. "Tuhaf bir şekilde keyfi yok. Balıkçılara bile gitmedi."

"Sıkıntı büyük o zaman desene," dedim ilgili görünmeye çalışarak. "Ben bir bakayım."

Oturduğum sandalyeden kalkmıştım ki abim Doruk'u ve Faran Ahıskalı'yı salona ait olan, sürgü kapının eşiğinde gördüm. Gözlerim Vural'ı aradı ama yoktu. Hâlâ odada mıydı? Bakışlarım derin bir sohbet içinde olan ikiliye kaydı ama aklım hâlâ Vural'daydı.

Abim yanımdaki boş sandalyeye çekecekti ki, "Pardon," dedi, yüz hatlarında alay dolu bir gülümseme yerleştirirken bakışlarını bana dikmişti. "Sevgili kayınçomun yeriyle kendi yerimi karıştırdım." Vural'ın yanındaki sandalyeyi çekti. "N'aber, trafo? Bugün pek bir sakin gördüm seni."

"Ben arada bir değişiyorum en azından, kuzu," dedim abime dönerek. "Sen ise hep aynısın, laubali *playboy*... Babaannemin de dediği gibi *çırpisi eksik* kızlar düşüyor hep. Zekâ yaşları düşük işte, her kız aynı olamıyor."

CamScanner ile tarandı

"Faran amca görüyor musun?" diye sordu, bakışları omzunun üzerinden Faran Bey'e kaydı. "Gelinine, abisiyle nasıl konuşması gerektiğini öğretemedim. Küçükken de böyleydi, bilmiş."

"Sabrımı taşırma," dedim hafifçe ona doğru eğilirken, dişlerimin arasından. "Bir tane vururum, bir tane de kocamdan yersin."

"Kocan bana bir tane vursun bakalım, gör bak ne oluyor?"

"Kaşınma, *playboy*."

"Gel de kaşı."

"Maskeni çıkar," dedim, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. "Hangi yüzüne konuşacağımı bilemiyorum. Aklım gidip geliyor, Me-" Abim takma ismiyle seslenmeme izin vermeden avucunu ağzıma kapattı, ben de dişimi etine geçirdim.

"Doruk, oğlum! Evli artık o! Kocasının ailesi burada; yapma, evladım!" diyerek sessiz bir uyarıda bulundu annem. "Nare, Vural nerede? Yemeğe başlamak için bekliyoruz."

Güçlükle yutkundum. "Önemli bir telefon görüşmesi yapıyordu," dedim. "Birazdan gelir."

Abim yüzünde alay dolu bir gülümsemeyle bana baktığında gözlerim çok kısa bir an Faran Bey'e takıldı, pürdikkat bana bakıyordu ve bakışlarını fark ettiğimi anladığında gözlerini kaçırdı.

Babam dudaklarının arasından bıkkın bir nefes alıp bırakırken, "Nare, kocanı ara da gelsin," dedi. "Evden gitmediğine emin miyiz?"

"Karısını almadan hiçbir yere gitmez o," dedi abim. "Vural nereye, Nare oraya. Yapışık ikizler."

"Kıskançlıktan öleceksin," dedi Derin. "Madem bu kadar kıskançtın, neden evlenmesine izin verdin?"

"Sorun da bu aslında, canım," dedi abim ama dizine çatal batırdığım için geriye kalan sözcükleri yutmak zorunda kaldı. "Benden haber... Ah! Nare!"

"Bir şey mi oldu, abicim?"

Abim, "Vural!" diye seslendi. "Nar dersem çık, armut dersem çıkma!" Birkaç saniye bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Nar! Gel de şu karını yanımdan al!"

"Sesini kesemedin, birader," Vural'ı gördüğümde dudaklarımın arasından rahat bir nefes bıraktım. "Ne içtiysen söyle, biz ondan almayalım," Vural yanımdaki sandalyeyi çekti ve babasının karşısına oturdu. "Kusura bakmayın, beklettim. Yukarıda trafik yoğundu, işimi anca halledebildim," Bakışları babamı buldu. "Misafirlerinize ayıp olmamıştır umarım?" Bakışları aynı saniyeler içinde *misafir* diye bahsettiği babasına kaydı. "Kusuruma bakmayın, Faran Bey, az önce tanışamadık. Ben Yüzbaşı Vural."

"Memnun oldum, ben de Faran Ahıskalı," diyerek Vural'ın iğneleyici oyununa katıldı Faran Bey. "Düğününüze gelemedik, telafi yemeği olsun dedik."

"Çok iyi yapmışsınız, sizin kadar ince düşünceli olamadık ama?" dedi Vural. "*Aile* arasında olduğu için davet edemedik, kusura bakmayın."

CamScanner ile tarandı

Faran Bey güçlükle yutkundu. Vural yüzüne doğru *ailem değilsiniz,* diye bağırıyordu ve bunu hiç acımadan sürdürüyordu. Bakışları, kendisine hüzünle bakan annesine değdiğinde, "Eşiniz sanırım? Ne garip, tanıdık birine benziyor. Yıllar önce beni terk eden anneme." Vural tabağına bonfile et aldı ve saniyeler içinde sol elindeki bıçakla parçalara ayırdı. "Sizi de bir yerden çıkaracağım ama... Bu kadar tesadüf de olamaz diyorum."

Annem konuyu değiştirmek için, "Vural, sevdiğin sostan da yaptırdım," dedi. "Bak, Nare'nin tabağının yanında. Acı turşu sosu. Baksana, düğündeki gibi olmuş mu?"

Vural anneme bakmakla yetindi ve bu sırada, "Sizin aileniz yok mu?" diye bir soru yöneltildi Vural'a, Derin tarafından. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözlerindeki sorgu, yüz hatlarına dağılmıştı. Üzerindeki yeşil, straplez model elbisesi vücudunu tamamen sarmıştı. Omzuna düşen kumral saçlarını kulak arkasına sıkıştırdı ve dudakları alay dolu bir gülümsemeyle kıvrılırken yeşil gözleri, Vural'ın mavilerine kitlendi. "Az önce annenizin sizi terk ettiğini söylediniz, sorsan suç hep terk edenindir, aslında. Sizin hiç suçunuz yok muydu?"

"Tek bir suçum vardı, evet; o da abim için mesleğime devam etmekti."

"Seni o kadar çok aradım ki bir kere bile dönmedin," Derin bakışlarındaki öfkeyi kırarak abisine bakmaya devam etti. "Seni o kadar çok özledim ki bu hisden nefret ediyorum. Seni özlemekten, eski *bizi* özlemekten ve burada bir yabancıyla oturuyormuşçasına konuşmaktan. Ömer abimi ölüm bizden kopardı, evet ama sen... Terk ettin. Biz değil, sen bizi terk ettin! Bendim senin kardeşin! Balım değil! Bendim, *abi* yalnız ve sevgiye muhtaç. Neden bir kez bile açmadın telefonumu?"

Vural, "Araya yıllar devrildi, yollar ve insanlar girdi," dedi sakinliğini koruyarak, buz gibi bir tonda. "Bir daha eskisi gibi olamaz hiçbir şey."

"Senden nefret ediyorum!" Artık ağlıyordu. "Senden gerçekten de nefret ediyorum, biliyor musun Yüzbaşı Vural? Sen ölmüş olsaydın Ömer abim bizi bırakmazdı!"

"Ölmediğim için üzgünüm!" diye bağırdı Vural, avucundaki kristal su dolu bardağı sıkıca kavramıştı.

"Lütfen yapma," dedim fısıltıyla. "O, bunları hak etmiyor, Vural."

Vural'ın öfkeyle parlayan gözleri, gözlerime değdi. Öfkesi bana değildi, biliyordum. Kendimi Derin'in yerine koyduğumda, çok üzülüyordum. Karışmamam gerekiyordu belki de ama üzülüyordum ve elimden bir şey gelmemesi daha da mahvediyordu beni.

"Masadaki herkesten özür dilerim," dedi elinin tersiyle gözyaşlarını silerken. "On dokuz yaşındaydım babam holdingi devraldığında. Üniversiteye hazırlanıyordum, bir yandan hem babamın ayak işlerini yapıyor hem de kuzenlerime öyle olmaz, böyle olur diye laf anlatmaya çalışıyordum. Annemin yaşayan ölüden bir farkı kalmamıştı, babam sabah ve akşam yemeği haricinde eve uğramaz olmuştu. Cansu ablam, annesinden bize gelmiyordu, yeğenimi

CamScanner ile tarandı

bile göremiyordum. Işıkları hiç sönmeyen bir ev düşünün, bir anda karanlığa gömüldü ve sokak lambaları bile aydınlatamadı. Bir anda iki abimi kaybetmiştim ve yapayalnız kalmıştım. Abimin kız arkadaşı vardı o zamanlar, özür dileyerek söylüyorum, haberini ondan alırdım. Numaranı değiştirmiştin, güç bela o kızdan numaranı alıp seni aradım ama bir kez bile dönmedin bana. Babam seni kovdu, eve almadı; peki, ya beni? Ben ne yaptım? Yıllardır bir kez olsun dönüp bakmadın bana! Koptuk, evet. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, evet ama unutuyorsun, abi. Bir ölüm kopardı bizi, belki bir ölüm birleştirir."

"Bu ne demek?" diye sordu Faran Bey, gözleri pürdikkat Derin'deydi. "Derin, *bir ölüm kopardı bizi, belki bir ölüm birleştirir* ne demek?"

Derin masadaki telefonunu kavradı ve oturduğu sandalyeden doğruldu. "Nare, bana lavaboyu gösterir misin? Az önce birine sormuştum ama yanlışlıkla başka bir odaya girdim."

Güçlükle yutkundum. Vural yanımızdan ayrılırken Derin de yoktu. Vural'la karşılaşmış olsalardı Vural söylerdi, değil mi? "Tabii, ben sana eşlik edeyim," dedim ve oturduğum sandalyeden kalkmadan önce Vural'a eğildim ve fısıltıyla, "Bir sorun var mı?" diye sordum.

"Bir pürüz yaşadım ama hallettim, merak etme," dedi. Pürüzün ne olduğunu, yukarıda ne yaşandığını merak etsem de aşağı yukarı başımı sallamakla yetindim ve Derin'i sakinleştirmek için lavaboya değil, kış bahçesine doğru arka bahçeye götürdüm.

Yardımcılardan istediğim buz dolu su bardağını Derin'e uzatırken, "Buraya gelirken öfkeli miydin yoksa bir anda mı oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum, biriktiği için belki de," dedi su bardağını parmaklarıyla kavradığında. "İçimde bir öfke var, ne söylersem söyleyeyim dinmeyecek gibi. Zaman geçtikçe, yaş ilerledikçe daha iyi anlıyorum hak etmediklerimi."

"Belki bana inanmayacaksın hatta seni neden anladığımı bile kavrayamayacaksın ama inan bana, Derin... Ben seni anlıyorum," Yanındaki boşluğa geçtim. "Bu öyle bir his ki yutkunsan geçmiyor, görmezlikten gelsen bitmiyor. Acı çektiğin günleri unutturamam belki ama kendini ne zaman yalnız hissedersen beni arayabileceğini söyleyebilirim sana. Eğer sen de ister-"

"Yalan olacak mı aramızda?" diye sordu direkt sözümü keserek. "Bana yalan söyleyecek misin Nare? Cansu'yla aran iyi, günlerdir birlikte olduğunuzu biliyorum, ona davrandığın gibi bana da şeffaf davranacak mısın?"

"Bazı şeyleri gizlemek zorunda kalabilirim, Derin," dedim şeffaf davranarak. "Ama bu kendim için olmaz. Hiçbir şey eskisi gibi olmaz belki ama acıtmaz da artık."

Çok kısa bir an sustu ve sonrasında, "Hâlâ acıtıyor," diye devam etti konuşmaya. "Bir anda tuzla buz olduk, biliyor musun? Ahıskalı ailesi bir anda darmadağın oldu. Acı, öfke, yalnızlık. Ailemizde bunlardan başka hiçbir şey yok artık."

Sanki tam da şu an kalbime bir ateş yayılıyordu. Teselli edecek bir cümlem

CamScanner ile tarandı

bile yoktu. "Artık gitsem iyi olur," dedi, buğulu gözlerle dudak kıvrımına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Boğulacakmış gibi hissediyorum. Yemeğe devam edemeyeceğimi, önemli bir telefon geldiğini söyler misin? Bir de babamla uğraşmak istemiyorum."

"Bir şey olursa aramaktan çekinme," dedim. "Hoşça kal, Derin."

"Hoşça kal, Nare."

Yemek masasına döndüğümde Faran Bey, Derin'in nerede olduğunu sormadı, gideceğini tahmin etmiş olmalıydı. Ben, kocamın ailesi ve kendi ailem sanki muhteşemmişiz ve tek eksiğimiz Şebnem teyzemmiş gibi o da katıldı aramıza. Lüks markanın vücudunu sardığı bir elbise giyinmişti. Elbiseye yılan motifli bir kemer takarak kendisinden yorum da katmıştı üstelik.

Bırak bilen birisi çeksin, dediğim kalın *eyeliner*'ına bakarken saçlarındaki volümün daha da arttığını gördüm. Kaynakları arttırmıştı. Elinde anneme ait olduğunu bildiğim *clutch* çanta, bileğinde ise anneme ait, pırlanta mağazasından aldığı parlak bileklikler vardı.

"Abla," dedi gözleri Vural ve benim üzerimde gezinirken. "Hiç de söylemedin misafirlerimizin olacağını."

"Demek ki önemsememiş seni, teyzeciğim," dedim.

"Şakacı Nare'm benim, ne kadar çok özledim seni..." diye toparlamaya çalıştı, yüzünde ise gerçeklikten uzak, yapay bir gülümseme hâkimdi. Şebnem'e o kadar çok bakmış ve yüzünü o kadar çok ezberlemiştim ki yapmacık gelen tavırlarını saniyesinde çözebiliyordum. "Bu masada en son beraber oturduğumuzda senin ne zaman evleneceğini konuşuyorduk, şu anda da evlisin. Hayat ne garip..."

"Keşke senin ne zaman yok olacağını konuşsaydık," diye mırıldandı ablam ve bu gülmeme neden oldu. "Otursana, teyze. Hepimiz elbiseni, kemerin markasını ve pırlantanı gördük."

"Benim yeğenlerim hep böyle işte, şakacı ikisi de," dedi teyzem ve Derin'in yerine geç i. Tabağına asla yemeyeceği yemeklerden koyarken gözlerimi devirdim. "Neyi kutluyoruz? Beni beklemeden kadeh tokuşturduysanız darılırım."

"Güzel soruydu," dedi Vural sakin ama buz gibi bir tonda. "Neyi kutluyoruz?"

"Ortak oluşumuzu," diye cevapladı Faran Bey, gözleri Vural'ın alay dolu gülümsemesindeydi. "Sevgili Kemal Mihmallı ile ortağız; imzaları öncesinde atmıştık ama araya giren birkaç pürüzden ötürü devamını getirememiştik."

"Ne kadar sürecek bir ortaklık?" diye sordu abim.

"İki yıl," diye cevapladı ablam. "Sözleşmeyi sana attım diye hatırlıyorum, bakmadın mı?"

"Bakmıştım aslında ama unutmuşum," dedi abim, bakmadığına emindim bu arada. "Hayırlı olsun, baba," Babama bakmıyordu ama. "İki taraf içinde."

"Uzun zamandır seni hiçbir davette, cemiyet gecelerinde göremiyorum,"

CamScanner ile tarandı

dedi Faran B[illegible]ek. Sebebi iş hayatıyla yoğun olman mı yoksa bir kadın mı?"

"Özel hayatımı ortalığa dökmekten pek hoşlanmıyorum sizin gibi," diye karşılık verdi abim, sesinde hiçbir duygu yoktu ve bakışları da öyleydi. "Nare, bana her zaman cemiyetin parlayan *playboy*'usun der ama sahip olamayacağım tek bir şey yok bu hayatta. Aksine bu söyleyişini kadınlara değil, her şeye sahip olduğuma bağlıyorum."

"Benim gibi?" Faran Bey'in bakışları Vural'a kaydı. "Böyle olmasını ben istemedim."

"Tam olarak böyle olmasını sen istedin," dedi Vural geriye yaslanırken. "Ve istediklerini yapma yolunda adım adım ilerliyorsun. Bu ortaklık, beni sana döndürür mü sanıyorsun? Ya da bir noktadan hayatıma dâhil olabileceğini mi düşünüyorsun? Sizi hayatımda istemiyorum, daha açık ve net nasıl olabilirim? Yakamdan düşün." Gözleri annesine kaydı. En çok yara alanlardan biriydi, görmemek imkânsızdı. "Benden uzak dur. Kocanı, çocuğunu da uzak tut."

"Ağır konuşuyorsun, Vural," dedi Belçim Hanım. "Bir hata yaptı baban, kabul ediyoruz ve seni geri kazanmak için her şeyi yapıyoruz! Bir şans daha ver, oğlum. Hiç özlemedin mi yemeklerimi? Hiç özlemedin mi sırtını sıvazlayan ellerimi? Ben, küçük ama sıcak evimizde bana yaptığın tostlu ekmeğin tadını unutamıyorum hiç." Gözleri dolu, sesi titriyordu. "Seni çok özledim, oğlum. Seni çok özledik."

Tahminlerimde yanılmıyorsam Faran Bey, babamla ortaklığını askıya aldı, hiçbir zaman iş yapmak istemediler ama ne zaman Vural'ın hayatına girdiğimi öğrendiler; işte o zaman bize yakın olmaya karar verdiler. Bu ortaklık sadece Vural'a yakın olmak içindi.

Çünkü aralarındaki tüm bağlar kopmuştu. Onları bir araya getirecek hiçbir şey kalmamıştı. *Balım'ın varlığı bile.*

"Daha fazla bu saçmalığın bir parçası olmak istemiyorum," dedi Vural, sesi bomboştu, bakışları gibi. "Nare hazırlan, gidelim."

Belçim Hanım'ın gözleri bana döndü, *lütfen gitmeyin* dercesine bakıyordu. "Zorlamamak gerekiyor, bazen olmayacağını kabullenmeli insan," dedim, üzülüyordum ama Vural istemiyordu. Ailesini hayatında istemiyordu. "Belçim Hanım," Bakışlarım Faran Bey'e kaydı. "Faran Bey, iyi geceler," Birkaç saniye duraksadım ve pürdikkat bana bakan abime çevirdim gözlerimi. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var?"

"Fethiye'ye gitmeden önce eve uğra," dedi abim tekdüze bir tonla. Fethiye'ye gideceğimizi nereden biliyordu? Vural'ın bahsettiği pürüzle abimin bir alakası olabilir miydi? "İyi geceler."

"Uğramayı denerim," dedim zorlukla gülümserken. "Hoşça kalın."

Anne ve babama sarıldım, ablamla vedalaştım. Vural hiç kimseye, hiçbir şey söylemeden asker selamı vermekle yetindi ve oturduğu yerden doğruldu.

CamScanner ile tarandı

Eli elime kayarken gözlerim çok kısa bir an sırtımızın gerisinde kalan annei Belçim Hanım'a kaydı.

Gözyaşları içindeydi.

Sunroof*'tan karanlık, tek bir yıldız görünmeyen gökyüzüne bakarken sessizliği dinlemeye devam ettim. Vural, "Affetmek için çok çabalıyorum," dedi, ne kadar süre geçti bilmiyorum, bakışları çok kısa bir an yüzüme değdiğinde çektiği acıyı gördüm. "Demirden yaratılmadım, hislerimi gizleme konusunda iyi olmam acı çekmediğim anlamına mı geliyor?"

"Bazen sana kızıyorum, keşke affedebilse diyorum," *Sonra mektup aklıma geliyor; insan nasıl affedebilir ki diyorum, ihtimali beni bu kadar yaralarken sen terkedildin. İstenmedin. Şimdi onları affetmeni nasıl bekleyebilirim ki?* İçimden devam ettim konuşmaya, bazı şeyler söylenmiyordu. Sanki Vural'a söylesem konu daha da büyüyecek ve kalbim çok daha acıyacakmış gibi hissediyordum. "Bu gece için üzgünüm," diyebildim yalnızca. "Babam da aklı sıra sizi barıştırabileceğini düşündü."

Asıl mevzudan uzakta bir konuşmaydı. Babamın odasında ne yaptığını sormaya sıra gelmiyordu ve gündemimiz her an değişebiliyordu.

"Odaya girebilmek ve sonrasında dikkat çekmemek adına sustum," dedi.

"Sahiden... Halledebildin mi?"

"Hallettim," diye yanıtladı ama ses tonu ve tavırları *sıkıntılı oldu* der gibiydi. "Abinin geldiğini ben de bilmiyordum. Merdivenden çıkarken görmüş, komando adama neyi yutturabilirim ki? Kendimden pay biçiyorum; onu, kendi evimde yukarı çıkarken görsem ben de takip ederdim. Odaya girdim; birkaç önemli belge, telefon ve..." Sessiz kaldı.

"Ve?"

"Gençliğinde bir kadınla çekilmiş fotoğrafını buldum."

Gözlerimi Vural'dan kaçıramadım, eğer kaçırırsam bir şey bildiğimden şüphelenebilirdi. Bir anda kalbime saplanan ağrıyı yok saymaya çalıştım ama önüme koyulan ipuçları bile yüzüme mektubun gerçek olduğunu bağırırken, çok zordu. Bazı gerçeklerin sonu yıkımdı ve bu gerçeği her detayıyla öğrendiğimde ardında enkaz bırakacağından emindim.

"Fotoğrafı abim gördü mü?"

"Hayır."

"Telefonu Çağlar'a bırakacağım, biz Fethiye'deyken içinde ne var ne yoksa belleğe aktaracak."

"Telefonu eve gittiğimizde bana verebilir misin?" Tuhaf bir bakışma geçti aramızda. "Sadece merak ediyorum. Fethiye'den sonrasını bekleyemem. Öncesinde göz atmalıyım."

"Nasıl istersen," dedi. "Fotoğrafı merak etmiyor musun?"

"Babamın gizli saklı aşklarından birine aittir," diye mırıldandım bakışlarımı gökyüzüne çevirirken. "Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum."

* (İng.) Araçların üzerinde yer alan ve açıp kapanabilen cam bölme. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

"Saklamış ama."

Konuyu nasıl kapatabilirim diye düşünürken, "Senin gibi mi?" diye sordum. "Senin eski sevgilinle fotoğraflarını saklaman gibi mi?"

"Saklamadım, Nare," dedi dişlerini sıkarak. "Yalnızdın, çaresizdin ve bana karşı duyduğun hislerin o an içinde gelişen gelip geçici bir şey olmasını istemedim. Bir tehlikeydin benim için. Uzak tutmak istedim. Fotoğrafları da tesadüfen belleğimde gördüm."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye bir soru yönelttim ona. Gözleri sorgu dolu ifadeyle tekrardan bana değdiğinde, "Hislerimin gelip geçici olmadığından nasıl emin olabildin?" diye sürdürdüm konuşmamı.

"Hisler yanıltmaz, Nare. Gözler de. Görebiliyorum."

"O zaman görememiş olmalısın."

Bir süre durdu. "Sadece korktum," dediğinde dudaklarım konuşmak için aralandı ama sonra vazgeçtim, sanki ne söylersem söyleyeyim sözcükler dudaklarımda büyüyecek ve kalp çarpıntımı daha da arttıracaktı. "Korktum, kelebek nar. Sen hiç, birini sevmekten korkmadın mı? Benim için tehlikeydin, evet ama hayatımda görüp görebileceğim en güzel şeydin de. Hem çok korkuyordum hem de uzak duramıyordum."

Sen birini sevmekten hiç korkmadın mı deyişi kulaklarıma uğuldarken, "Korktuğun başına geldi mi peki?" diye sordum, çekingen bakışlarım yüzünde gezinirken dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaydı. "Öyle olurmuş ya hep. İnsanın başına gelenler korktuklarıymış."

Dudaklarının kıvrımına muzip bir tavır yerleştirirken karşıdan gelen araçların far ışığı, mavi gözlerini aydınlattı ve gözlerindeki yansımada kendimi gördüm sanki. *Korkularımı.* "Birini sevmekten çok korkuyordum, başıma geldi, evet," dedi. "Şimdi de onu kaybetmekten çok korkuyorum, ya bu da başıma gelirse?"

"Kaybetmeyeceğiz," dedim fısıltıyla. "Böyle şeyler düşünmek yok, Vural. Tamam mı?"

Aşağı yukarı başını salladı ve yanağımdan makas almadan hemen önce, "Hiçbir şey de yiyemedim, ağzımda büyüdü lokmalar," dedi. "Sen de öyle. Bir şeyler mi yesek?"

"Sanki sormadan önce ne yiyeceğimizi düşünmüş gibisin," dedim gülümserken. "Artık seni tanıyorum, Yüzbaşı."

"O kadar açım ki her şeyi yiyebilirim," dedi ve *her şeyi* yiyebilirim derken gözleri sanki dudaklarımdaydı. "Yemekten sonra da her şeyi."

"Üçkâğıtçı Yüzbaşı!"

"Hoşuna gitmediğini de söyleyemezsin," dedi dudaklarının arasından derin bir kıkırtı dökülmeden hemen önce. "Hadi, fındıki fıstıki. Düşün bir şeyler."

"Bir haftalık tatile neden iki valiz hazırladığını sorabilir miyim?"

Nefes nefeseydim. Bavulun üzerine oturmuş, çaresizce Vural'dan yardım

CamScanner ile tarandı

bekliyordum. "Bir bavulda bikinilerim; şortlarım, elbiselerim var. Diğerinde de pijamalarım, kişisel bakım eşyalarım. Hem diğer valiz küçük."

"Bir saat sonra yola çıkacağız, hiç uyumadın. Beni de uyutmadın."

"Ama sen böyle söylenirsen ben gelmem ki seninle," dedim iki elimi omuz hizasına doğru açarken. "Bir valiz fazla olmuşmuş, hem küçük ki zaten."

"Özel gününde değilsin, değil mi?"

"Özel gün ne ya?"

Bileklerimden yakaladı. "Soru da soramıyoruz artık, bak sen ya?" dedi gülümserken. "Öyle misin değil misin?"

"Regl değilim, olmayacağım da. Oldu mu kocacığım?"

"Oldu vallahi, iyi oldu," dediğinde ima ettiği şeyi anladım ve bu güçlükle yutkunmama sebep oldu. *Bu evliliğin gerçek olmasını istiyordu... Biliyorum... Evet... Peki... Biz orada?* Afalladım.

"Hadi ver ağırlığını da kapatayım valizi. Benim kıyafetlerimi de ayırmışsın, seçmişsin. Onun karşılığı olsun."

"Tatile gidiyoruz değil mi biz? Normal tatil?" *Balayı değil?*

"Evet, fıstığım. Tatil."

"Hım," dedim mırıltıyla. "Beni Kelebekler Vadisi'ne götürecek misin? Denizi temiz ama dalgalıymış, yüzer miyiz?"

"Evet, ne istersen onu yaparız," dedi valizi kapatırken. Sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve konuşmasını sürdürdü. "Kelebekler Vadisi'ne gerçek bir kelebeği götüreceğim."

"Ya..."

"İnatçı biraz ama."

"Başka?"

"Üçkâğıtçı."

"Başka?"

"Tripkolik."

"Hiç iyi özelliğim yok mu benim?"

"Kabuğu açılmamış bir fıstık. Tatlı nar, soyulmamış."

Bu konuşmanın gittiği yer pek iyi görünmüyordu.

"İma ettiğin her şeyi anlayacak kadar da zeki," dedim, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. "Ekşi nar bir de. Sen sevmezsin zaten."

"Bekletip soyunca tatlı oluyor," dedi, yüz ifadesinde muzip bir tavır vardı. Konumuzun hâlâ *nar* olduğuna emin miydik? *Meyve olan nar?* "Şimdilik bekletiyorum, zamanı var, sonrasında biraz soyarım. Sonra tane tane yemeye başlarım. Ekşi bile olsa alıştıkça tatlı geliyor zaten."

Yüzü yüzüme çok yakın bir mesafedeydi. Dilimle dudaklarımı ıslatırken, "Tane tane?" diye sordum.

"Tane tane," diyerek beni onayladı. "Tadına varmak önemli bu noktada. Yavaş yavaş..."

Aklım dağılmıştı. Konumuz kesinlikle ama kesinlikle meyve olan nar değil-

CamScanner ile tarandı

di. Artık emindim. "Eylül, ekime kadar hayalini kurarsın ancak," dedim. "Bu gidişle de anca hayal zaten."

"Zamanı geldiğinde görürsün, fıstığım."

"Hadi gel, senin valize de kıyafetlerini yerleştirelim," dedim, konuyu dağıtmak için iyi bir sebepti ama benim kocam fazla dikkatliydi.

Benim kocam...

Ne?

"Güzel taktik, fıstığım."

Vural'ın eşyalarını yatağın üzerine bırakmıştım. Odaya geçtiğimizde siyah valizini açtım, hepsini düzgün bir şekilde yerleştirdim, valizi kapattım ve kendi valizlerimin olduğu kısma bıraktım.

"Hazır valizler," dedim. "Araca yerleştirebilirsin. Ben de eksik bir şey kalmış mı diye kontrol edeyim, sonrasında da çıkalım."

"Tamam, fıstığım."

Yola çıktığımızda saat ikiyi çoktan geçmişti. Motorların uğultusu kulaklarıma uğuldarken avucumun içinde duran belleği daha ne kadar süre görmezlikten geleceğimi bilmiyordum.

Bir süre daha görmezlikten geldim ve iPad'imi arka koltuğa bıraktım. Yola çıkmadan önce Çağlar telefondaki tüm belgeleri, yazışmaları format hâline getirmiş ve belleğe aktarmıştı. Sonrasında ise telefonun delil olarak kullanılacağı güne kadar imha edeceğini söylemişti. Vural pürdikkat aracı kullanırken uzun saatler sonra göz göze geldik. "Niye uyumuyorsun?" diye sordu en sonunda. "Ben buradayım, fıstık."

"Bilmiyorum," dedim sabah güneşinin ilk ışıkları cama vururken. "Sabah onda orada olacağımızı söyledin, buna rağmen yine de uyku tutmuyor."

Vural soğutucuyu kapattı ve camları araladı. Buz gibi bir hava içeriye dolarken derin bir nefes çektim. "Otobanın sıkıcılığından sanırım," dedim, bahanem de pek küf kokuyordu. "Yok ki çiçekli evler, taş minareler, denizler..."

"Seni öyle bir yere götürüyorum, merak etme," dedi. "Birazdan kahve molası vereceğiz."

"Ya..." dedim gülümserken. "Araba yolculuğunu bu yüzden seviyorum. Daha önce hiç yaptın mı diye sor, hayır. Ama seviyorum işte."

Vural şarkı listesine girdi ve yabancı şarkıların olduğu *Yolculuk Playlist*'ini seçti. Şarkılar arka planda dönerken uyku ve uyanıklık arasında, Vural'ın bakışlarını üzerimde hissederek bir saati daha devirdik ve sabah altıda, kahvecide mola verdik.

Vural kendisi için buzlu karamel latte alırken benim için filtre kahve söylemişti. Şekerli şeyler seviyordu, onun hakkında en başında öğrendiğim şeylerden biriydi. Yol kenarında durmuştuk ve karşı yoldan deniz görünüyordu.

"Uyku mahmuru hâlin de güzel," dedi Vural. Yanaklarıma kan otururken dudaklarımda minik bir tebessüm belirdi. "Biraz da olsa uyudun."

CamScanner ile tarandı

"Keşke düşünmesem," dedim.

"Bir şeyleri geride bırakmazsak tadını çıkartamazsın."

Bu kez gerçeklerden kaçan kişi Vural olmuştu.

"Deneyeceğim, Yüzbaşı."

Vural pipeti ve kapağı masanın üzerine bıraktı ve kahvesini açık şekilde içmeye başladı. Hep böyleydi. Sıcak kahve bile alsa kapağı açıp kenara bırakıyordu.

Kahve molamız bittiğinde yeniden araca geçtik. Vural, "O zaman modumu yakalıyorum ben?" diye konuştu sorgu dolu ses tonuyla, neyden bahsettiğini anlamamıştım ve sormak üzereydim ki birden üzerime doğru eğildi ve dudağı dudağıma yakın mesafede durarak takmadığım emniyet kemerimi düzeltti, "En azından ses çıkmayacak," dedi ve gözleri dudaklarımda takılı kalırken geri çekildi. Az önce kahve içmemiş gibi boğazım kurudu. "Bak şimdi ben nasıl uyku problemini çözeceğim."

"Nasıl?" diye sordum yüz ifademi toparlamaya çalışırken.

"Boş çalışmam," dedi yanağını uzatarak, aynı saniyelerde aracın dikiz aynasından dudaklarını incelemeye başlamıştı. "Dudaklarım da kurumuş mu?"

"Sana boş yere üçkâğıtçı demiyorum, biliyorsun değil mi?"

Güldü. "Hadi fıstık hadi."

Yanağından öpmek için ona yöneldim ama bir anda başını çevirdi ve dudaklarım dudaklarına kapandı. Vural geri çekilmemem için elini hızla tişörtümün altına kaydırdı ve bedenimi kendine doğru çekti. Buz gibi eli sıcak tenime kaydığında istemsizce ürperdim. Bu ürperişim Vural'ın dudaklarına daha da gömülmemi sağladığı için keyifle gülümsediğini hissettim. Siyah saçlarını avuçlarımın içine aldığımda öpüşmemiz daha da derinleşti ve birkaç saniye sonra dudaklarını geri çekti. Sıcak nefesi dudaklarıma değerken, "Siktir!" dedi. "Bu hiç iyi olmadı. Şimdi yola nasıl odaklanacağım?"

"Yavaş yavaş," dedim, nefes nefese. "Öyle söylemiştin, unuttun mu?"

Vural kendi sözleriyle onu vurmama güldü ve başını iki yana sallayarak yerine geçti. Birkaç saniye sonra ona beklenti dolu gözlerle baktığımı gördüğünde, arka koltuğa uzandı ve küçük yastığı kavradı. Yastığı el freninin olduğu kısma bıraktı.

"Dizlerime başını koy, saçlarını severek uyutayım seni," dediğinde çok kısa bir an gözlerim doldu ve görmemesi için bakışlarımı ondan kaçırıp istediği gibi sola döndüm, dizlerimi kendime doğru çektim ve baldırlarına uzandım. Vural motoru çalıştırdı ve yol hâkimiyeti sağladıktan sonra bir eliyle direksiyonu kavrarken diğer eliyle saçlarımı sevmeye başladı.

Gözlerimden bir damla yaş burnuma doğru süzüldü. Mutluluktan mıydı? İlk kez ağlıyordum mutluluktan, hisler kalbime acı bir şekilde değil de mutlulukla dağıldığından. "Ağlaman için yapmadım," dediğinde dudaklarımın arasından küçük bir kıkırtı döküldü.

"Her şeyi anlamandan bazen nefret ediyorum," dedim, burnumu çektim.

CamScanner ile tarandı

"Ağlamıyorum ki... Gözüme toz kaçtı. Araban çok tozlu. Hiç temizlemiyor musun?"

"Hiç de bile nefret etmiyorsun," diyerek araban da çok tozlu yalanımı yemedi. "Seni hep anlayacağım, Nare. Bunu biliyorsun."

"Ne olursa olsun beni hep anlayacaksın, bunu biliyorum."

"Yolu yarıladık ama hâlâ uzun saatler var, hadi uyu," dedi. "Kahvaltı için seni uyandıracağım."

Vural kahvaltı için uyandırdığında Fethiye'ye bir saat kadar bir zaman dilimi kaldığını öğrendim. Daha öncesinde deniz manzaralı kahvaltı yerine gelmiş olduğunu söyledi. Sadece erkek arkadaşları olduğu bilgisini de önden söylemişti tabii. Güneşin ışıkları denizin üzerinde parlarken mekânın açık terasındaki masaları kumlu plajı direkt olarak gösteriyordu. Demirden tırabzanları saran sarmaşıkların altında bir masaya geçtik; mekâna girmeden önce üzerimi değiştirmiş ve kot bir şort, ince atlet, beyaz bir crop giyinmiştim; saçlarımı karmaşık görüntüden uzaklaştırmak için atkuyruğu yapmıştım ve yüzüme yaptığım hafif makyaj sayesinde solgun görünümden uzaklaşmıştım.

Masa beyaz bir örtüyle örtülmüş ve üzerine taze çiçeklerle süslenmiş bir vazo konulmuştu masanın ortasında küçük bir mum lambası vardı. Mavi gökyüzü denize verdiği parlaklığıyla derin bir iç çekmeme neden olurken gözlerimi buz mavisi gözlere çevirdim. Sanki ikimiz her şeyi geride bırakmış gibiydik. Gözlerime yeniden denize kaydırdığınızda ufuk çizgisinden uzakta kayıkların yavaşça geçtiğini gördüm.

Denizin üzerinde hafif bir esinti vardı ve bu esinti kumlu plajın etrafındaki şemsiyenin hafifçe sallanmasına neden oluyordu. Bu yöreye ait olan el yapımı taze reçeller, taze süt tereyağı ve köy ekmeği gibi bir sürü geleneksel kahvaltılıklar masaya geldi. Vural'ın midesinin bayram edeceğini biliyordum. Küçük bir çocuk gibi masaya her yeni bir kahvaltı türü geldiğinde gözleri heyecanla açılıyor ve dudaklarındaki gülümseme beni daha da mutlu ediyordu. Etrafımda onun kadar yemek yemeyi seven birine rastlamamıştım.

Vural her ne kadar yemeyi çok sevse de sanki bana bu dünyada *yemekten daha çok sevdiğim ve düşündüğüm başka bir şey var* dercesine önümdeki tabağı aldı ve ben bir şey söyleyemeden menemen, taze domates ve birçok çeşit beyaz peynir koydu.

"Hepsi bitecek," dedi. "Taze sıkılmış portakal suları çok, çok iyidir. Onu da bitireceksin."

"Hangi arkadaşlarınla geldin buraya?" İlgisi kalp atışlarımı hızlandırıyordu ve aklımı dağıtmam gerekiyordu.

"Senelik izne ayrıldığım asker arkadaşlarımla," dedi. "İki kişi. Fuat ve İbrahim. Hatta İbrahim'in teyzesinin evlerinin birinde kalacağız. Tertemiz, çiçek gibi bir kadın. Emekli doktor. Senelik kiraya veriyor, geçimini öyle sağlıyor. Ben de ara sıra gelir, destek sağlar; birkaç gün takılır, dönerdim."

"Evinin konumu nasıl?"

CamScanner ile tarandı

"Denize sıfır," dedi Vural. "Bahçesinde havuzu var; yemeğini de yap mangalını da. Ben diyorum sana, fıstık; biraz daha benimle böyle yemek yersen," Sesi son cümlelerine doğru kısılmıştı. "Daha kolay avucuma gelirsin."

Ayağımı dizine geçirdim, yavaş vurmama rağmen canı çok yanmış gibi davrandı. "Bunların karşılığını alacağım, biliyorsun değil mi?" diye sordu Vural. "Hem de çok fena."

"Korkudan titriyorum bak."

"Dikkat et de başka bir şeyden titretmeyeyim seni."

Zorlukla yutkundum. Edepsiz ağzına bir tane vurmak istesem de onu duymazlıktan gelerek, "Bana tereyağlı çikolata sür," dedim. "Çabuk çabuk."

"Gerçekten mi ya?" diye sordu.

"Sen ne sanmıştın?"

"Hiç," dedi. "Akşam görüşürüz."

İmaları bitmeyecekti biliyordum, bu yüzden ben de ona, "Görüşmemek için bir sebep göremiyorum," dedim ve yudumladığı çayın boğazında kalışını zevkle izledim.

Vural irileşen gözlerini yüzüme dikerken, "Sen de çok fena bir şey oldun," dedi. "Yakarım bak diyorsun."

Omuz silktim. "Madem benimle oynuyorsun, ben de karşılık veriyorum."

"İyi pastı," dedi yüzündeki tebessümü daha da büyütürken. "Tabağındakileri bir an önce bitir, yola çıkalım. Akşama çok var, nasıl dayana-"

Bir kez daha bacağına vurdum. "Tamam ya tamam! Sustum!" Ekmeğe tereyağı, üzerine de çikolata sürdükten sonra bana uzattı. "Lop lop et olsun."

Vural, Vural, Vural...

Ona âş...

Yutkundum.

Kalbimde, ona dair var olan şeylerin ikimiz de farkındaydık ve ilk kez farkında olmaktan da farkında olmasından da korkmuyordum.

İlk kez hislerimden korkmuyordum. Bakışlarım yüzüne doğru kayarken gülümseyen gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Eminim o da gördü.

16 Şubat 1998, Samsun
Yazardan...

"Üç, iki, bir! Video kaydı başladı. Sanıyorum ki babanın bu zamanda bize aldığı en güzel hediye... Henüz seni görmedi ama biliyorum, gördüğünde benim sana yenildiğim gibi, o da yenilecek ve yanından hiç ayrılamayacak. Geleceğine anı biriktiriyorum; neden bilmiyorum, sanki bir gün bir yerlerde bu videolara ihtiyacın olacakmış gibi hissediyorum."

Genç kadın duştan yeni çıkmıştı. Islak siyah renk, gür saçları omuzlarına dökülürken mutlulukla parlayan gözleri tahta model beşikte uyumak üzere olan kızına baktı.

CamScanner ile tarandı

"Annem..." dedi genç kadın içten bir tonda. "Ne zaman bu türküyü söylesem hep ninni gibi geliyor sana... Uyku moduna geçiyorsun, söylesene, en sevdiğim türkü olduğunu hissettiğin için mi?" Minik bebek Nare, dilini ağzında yuvarlayarak tuhaf sesler çıkardı. "Tamam, çiçeğim. Hemen devam ediyorum."

Asena Alçin, kameraya gülümseyerek baktı ve elinde tuttuğu siyah saplı bıçağı tezgâha bıraktı. *"Değmen benim gamlı, yaslı gönlüme,"* dedi fısıltıyla, türküden ziyade, ninni gibi söylüyordu ve gerçekten de büyü gibi Nare bebek, annesinin sesini dinleyerek uyumayı çok seviyordu. *"Ben bir selvi boylu yârdan ayrıldım, ayrıldım, ayrıldım..."*

Kadının buğulanan gözlerini video kaydından uzaklaştırdı. Bebeğini kucağına aldı, usulca başını sevdi ve kameranın karşısında duran sandalyeyi çekerek oturdu. *"Garip kaldım şimdi gurbet ellerde..."* Koyu renk gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Yapayalnızdı. Evine aldığı ve her gün suladığı çiçekleri olsa da. Kuşları, balıkları, hiç kapatmadığı televizyon sesi... Göğsünde yanan yalnızlık hissini daha nasıl yenebilirdi bilmiyordu. Bebeği hemen büyüse ve kendisine arkadaş olsa, olmaz mıydı?

Gözlerindeki yaşlarla gülümsedi; kısılan gözleri, gülümsediğinde dolan yüz çizgileri... Esmer teni, fındık burnu ve inci gibi dizilmiş dişleri... "Ben çok mu çirkinim artık?" diye sordu. "Kilo aldım, çok çirkinim değil mi?"

Nare henüz rengi ortaya bile çıkmamış olan gözlerini annesine dikti ama gördüğü annesi değildi. "Ama sen çok güzelsin," dedi annesi. "Çok güzel bir kız olacaksın, biliyorum. Ve o günleri görmek pahasına elimden ne geliyorsa yapacağım."

Genç kadın elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve gözlerini yuman bebeğine bakarak türküyü ninni tonuyla söylemeye devam etti. Öncesinde ağzıyla melodiyi mırıldanmaya başlamıştı.

"Gökyüzünde turna gibi dönende, baykuş gibi viran yurda konanda, konanda, konanda vay... Çok ağladım mecnun gibi çöllerde, *Ferhat gibi Şirin yârdan ayrıldım, ayrıldım, ayrıldım..."*

Genç kadın, video kaydına ağlayarak bakarken, "Garip kaldım gurbet ellerde," dedi son kez, sonra uzun, ince elleri boynundaki kelebek kolyesine kaydı. Gözlerini yumdu, hafifçe eğildi ve bebeğinin yanağından öptü. "Kelebeğim... Kelebek Nare'm..."

Video kaydı bitti. Asena Alçin, video kaydını Kemal Mihmallı'ya ulaştırmak için elinden geleni yapsa da video kaydı, Kemal Mihmallı'ya ulaşmadı. Diğer mektuplar, ses kayıtları ve çektiği video kayıtları dâhil...

Ta ki Asena Alçin, bebeğinin beşiği önünde, evinde ölü bulunana dek...

Nare'nin dedesi Fikret Alçin, hapisten çıktığından beri Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinde, Kemal Mihmallı'nın gücü sayesinde tüm akrabasından gizli yaşamını sürdürüyordu.

CamScanner ile tarandı

Vural'ın bahsettiği yere geldiğimizde dijital ekranda yazan saat, 10.56'yı gösteriyordu. Bahsettiği emekli doktor, bizi evde bekliyordu. Vural aracı park ettikten sonra motoru durdurdu. Aynı anda araçtan indik; bu sırada iki katlı villanın uzun, cam penceresi ardında bizi bekleyen ve geldiğimizi gören emekli doktor kadın, aynı dakika içinde yanımıza geldi.

Gülümseyerek kapıyı açtı ve önce Vural'a, sonra da bana sarıldı ve samimi bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedi. "Yolculuk nasıldı, Yüzbaşım?"

"Eskisinden daha iyiydi," dedi bana bakarak. "Evlilik böyle bir güzel şeymiş, Gülnurcum. Sen bana *evlenme sakın* deyip duruyordun."

"Benim rahmetli koca bilmez ki; ot gibi yaşardı," diye yanıtladı Gülnur Hanım, tuhaf bir şekilde yaşadığı yöreye ait tek bir konuşma şeklini barındırmıyordu. Oldukça düzgün, güzel İstanbul Türkçesi vardı. "Ama karın da maşallah, Yüzbaşım. Sen iyisin ama karın da çiçek gibi."

Vural alnımla saçım arasında bir yere öpücük bıraktı. "Her şeyi ayarladım, evladım," dedi. "İbrahim'den de bol selam getirdim sana. Yarın Ölüdeniz'de ayarladığımız tekneyle gelecek."

"Eyvallah."

Heyecanla Vural'a baktım. Söylediği gibi beni Kelebekler Vadisi'ne götürecekti... "İyi tatiller. Bir şey olursa iki villa ötesinde kalıyor olacağım. Çekinmeyin, gelin yanıma."

"Teşekkür ederiz," dedim. "İyi günler."

Eve girdiğimde geniş bir hol karşıladı bizi. Birkaç basamak merdiveni çıktıktan sonra geniş, cam pencerelerden deniz görünüyordu. Cam pencerenin önünde ahşap bir yemek masası takımı gördüm ve rengârenk çiçekler de saksıdaydı. Havuz, dikdörtgen modeldi. İki şezlong vardı.

"Sen evi gez bakalım, ben de araçtaki eşyalarımızı getireyim."

"Olur," dedim heyecanla. "Ben evi gezeyim."

Oturma odasındaki koltuklar renkli minderler ile süslenmişti. Odanın tam merkezinde büyük bir düz ekran televizyon vardı ve etrafı şık dekoratif parçalarla doluydu. Villada toplam ilk katta dört, ikinci katta dört olmak üzere toplam sekiz oda vardı ve her biri kendine özgü deniz manzarasına sahip balkonlara açılıyordu; odalar ferah ve gerçekten eski olmasına rağmen lüks bir tasarıma sahipti. Vural'ın getirdiği valizlerden kıyafetlerimizi çıkardım ve geniş gardıroba yerleştirdim.

Hatta çok kısa bir an afalladım. Elbiselerimizi ilk kez yan yana asmıştım. Vural'a ait parfüm ve kişisel bakım eşyaları, kendi makyaj malzemelerimle yan yana duruyordu.

Vural ikimiz için denize girmeden önce aperatif bir şeyler hazırladı ve bir şeyler atıştırdıktan sonra denize girmek için yukarı kata hazırlanmaya çıktım. Evin bahçesinden indik, kumlu plaja doğru ilerledik. Vural altına siyah renk bir şort geçirirken ben de bikini giyinmiştim.

CamScanner ile tarandı

Gözleri sanki taktığı gözlüğün ardından vücudumu delip geçercesine üzerimdeydi ve ona doğru attığım her adımda, karnım daha da kasılıyordu. Üzerime beyaz renk bikini takımını geçirmiştim. Üst bölgeme geçirdiğim bikinim, diğerlerinden farklı olarak bandeau modeldi ve belden düğümlüydü. Daha cesurdu ve alt bölgeme geçirdiğim kumaş incecikti. Vural kısa model, siyah renk pareo bağladığım için henüz görmemişti.

Bir görseydi zaten...

Kumlar, altın rengindeki güneşin altında parlarken Vural ters taktığı şapkasını düzeltti ve taktığı güneş gözlüğünün altından kısık gözlerle bana baktıktan sonra elimi kavradı. Vural plaja giriş ücretini ödedikten sonra sol tarafta, eve yakın köşedeki şezlonga doğru ilerlemeye devam ettik. Plaj çantamdan soğuk suları, gözlük kutularını, cüzdanımı ve güneş kremini çıkardım, mini masaya koydum.

"Sırtıma güneş kremi sürsene," dedi Vural. "Güzel sür ama. Yanarsam sorumlusu sensin."

"Şimdiden mızmızlanmaya başladın, Yüzbaşı," dedim. "Geç bakalım."

Vural arkasına geçmem için alan bırakarak şezlonga yerleşti. Güneş kreminden biraz sırtına püskürttüm, avucum sırtıyla buluştuğunda istemsizce kasıldım. Ne zaman ona dokunsam, kalp atışlarım hızlanıyordu. Vural'la ne zaman temas hâlinde olsam, kalbimin altındaki heyecan hissiyle yanıp tutuşuyordum.

Sırtındaki elimi yakaladı. Koca elinin arasında duran elim küçücük kalmıştı. "Benim de sana sürmemi ister misin?" diye sordu yakıcı bir tonda. "Güneş yakmasın benim güzelimin güzel tenini."

Yüzbaşı Vural'ın güzeli...

"Olur," dedim yüzüme sıcacık bir gülümseme yerleştirirken. "Saçlarımı öne alayım, sana zorluk çıkarmasın." Söylediğim gibi saçlarımı iki yana ayırdım, göğsümde birleştirdim. Vural buz gibi elini sıcacık sırtıma sürttüğünde güçlükle yutkundum. Nazik bir şekilde güneş kremimi sürdü, ardından iki omzuma da tenimi ürperten öpücük kondurdu.

Bir süre sonra elimi tuttu ve beraber dalgaların kıyıya usulca vurduğu denize doğru ilerlemeye başladık. Vural, "Sırtıma tutun da seni götüreyim," dedi. İki elimi omuzuna koydum, göğsüm sırtına yaslıydı. Vural yavaşça ilerlemeye başlarken, "Bazen rüyadaymışım gibi hissediyorum," dedi.

"Güzel hissetmek suçmuş gibi geliyor değil mi?" Yalnız değildi. Bir anda yönünü değiştirdi, bu kez yüzü yüzüme bakıyor ve elleri belimi kavrıyordu.

"Bu akşam benimle, sana aldığım elbiseyi giyinip yemeğe çıkar mısın?" Yalan uğruna başladığımız bu evliliğin gerçek adımlarının olacağını hangimiz bilebilirdik ki? "Seninle sevgili olamadık," diye devam etti sözlerine. "Flört evresine dönebilir miyiz bilmiyorum, senden ayrı kalmaya tahammülüm yok ama istersen önce sevgili olmak istiyorum seninle, sonra da kocan. Gerçek olsun istiyorum, Nare. Sen de gördüğümü başkası görsün istemiyorum. *Seni istiyorum.*"

İki yanağını da avuçlarımın arasına aldım. "Ben de seninle sevgili olmak

CamScanner ile tarandı

istiyorum, Vural Emir Ahıskalı," dedim. "Sonra da karın. Bence bu süreçten öncesini flörtten sayabiliriz." Gülümsedim. "Seni istiyorum, Yüzbaşı. *Seninle yürümek istiyorum.*"

Dudağıma minik bir öpücük bıraktı. "Çok güzelsin," dedi kalbimi okşayan yumuşacık bir sesle. "O kadar güzelsin ki... Bakmaya kıyamıyorum ben sana."

Yanağımı çıplak göğsüne yasladım. "Lütfen bana hep böyle bak, kızdığın zaman bile," dedim, kedi gibi mırlıyordum sanki, öyle yumuşaktı sesim. *Sevilmek böyle bir şey miydi?*

"Kızdığım zaman bile mi? Kızdıracaksın yani? Peşin peşin söylüyorsun?" Göremesem de gülümsediğini hissettim.

"Yani durağan bir şekilde geçmeyeceğini biliyoruz hayatın."

"Kızsam bile hiçbir zaman sana kıyamayacağımı biliyorsun, Nare." Sonra beni birdenbire denizin içine daldırdı, kahkahalar atarak çıkardı.

"Ya Vural ya!" dedim nefes nefese kalırken. "Kırıcısın!"

"Hadi fıstık hadi," dedi ve ileriye doğru yüzmeye başladı. Ben de öne atıldım ve onu takip etmeye başladım. Bir saate yakın yüzdük; ara sıra beni yine suyun için daldırdı, omzuna aldı, attı ve tam anlamıyla yorulmasına da yorulmama da değen bir tatil olmaya başladı.

Eve döndüğümüzde hazırlanmadan önce duşa girdim. Yıkandıktan sonra havluya sarındım; Vural da alt kattaki duşa gireceğini söylemişti, bu yüzden hiç çekinmeden havluyla odaya geçtim. Bu sırada dolabın açık olan kapısı kapandı ve Vural, sadece alt bölgesinde havlu sarınmış bir şekilde karşıma çıktı.

Gözlerim, göğsünden kasıklarına doğru akan suları bulduğunda güçlükle yutkundum. Saçları ıslaktı, tıraş olmuştu ve tıraş losyonunun kokusu yine iç çektirecek kadar güzel bir şekilde burnuma doluyordu.

Vural gözlerini benden ayırmadan, "Çıkmazsın diye düşünmüştüm," dedi ve bana doğru yavaşça yürümeye başladı. "Ama çıkma ihtimalini de göz önünde bulundurarak bu odaya girmediğimi söyleyemem."

Gözlerinde, bana karşı yanan arzuyu görebiliyordum. İtirafım karşısında artık daha cesur adımlar atacağını da biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını ben de beklemiyordum.

Aramızda oluşan gergin ama tutkulu elektriği hissedebiliyordum. Bir seksenlik boyumla yanında küçücük kaldığımı söyleyemezdim ama ben ona göre zayıf biriydim ve heybetli bedeniyle beni kapatmıştı. Uzandı ve saçlarımdaki havluyu düşürdü. Havlu, ayağımın önüne düşerken bir eli usulca belime kaydı.

"Makyaj yapmasana," dedi. "Seni böyle, yara izlerinle... Kapatma onları." Kazadan sonra yüzümde kalan izlerden bahsediyordu. Kaşımın altındaki izden öptüğünde gözlerimi yumdum. "Güzelim, fıstığım benim. Kelebeğim."

Kaşımdan başlayan öpücüğünü yanaklarıma, çeneme ve oradan da dudaklarıma doğru kaydırdı. Hep olduğu gibi önce alt dudağımı, sonra da üst dudağımı kavradı ve yavaşça öpmeye başladı. Dudaklarımı araladım ve ben de onun kadar sakin bir şekilde öpmeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Vural ıslak saçlarımı sağ tarafa kaydırdı ve boynumu açıkta bıraktı. Küçük öpücüklerle başladı. "Sınırı geçmek istiyorum," dediğinde soluğum kesildi. "Sınırı biraz da olsa geçebilir miyim karıcığım?" Güldü. "Sevgilim mi demeliydim?"

Gülüşündeki ton kalp atışlarımı hızlandırıp beni mest ederken kokusunu içime çektim ve cevap olarak elimi boynuna kaydırdım. "Sevgilim," dediğinde midem kasıldı. "Sınırlar, sınırlar, sınırlar... Hep ne demek istemiştim, biliyor musun?"

Mavi gözleri, bal rengi gözlerime dokundu. "Sınırları sikeyim!"

Güldüm. Hoşuna hiçbir zaman gitmemişti, biliyordum. Bakışları, zifiri karanlık bir gecede yanan kibrit gibi çakıyordu. Sesindeki ton omuzlarıma dökülürken belindeki eli beni yönlendirerek yatağa uzanmama yardımcı oldu. Vural altındaki havluyu düşmemesi için daha da sıkıştırırken benimkine pek de aynı şekilde yaklaşmadı.

"Sınırları aşarken gözlerime bak," dedi ve parmaklarını bileğimden başlayarak bacağımın iç kısmına doğru ilerletmeye başladı. "Gözlerini görmek istiyorum."

Aklıma gelen görüntülerle bocaladım. Tabii ki cinselliğe dair bir şeyler yapmasam da biliyordum; izlediğim dizilerden, okuduğum kitaplardan... Ama nasıl hissettirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve eğer izin verirsem kocamın hepsini öğreteceğini biliyordum. Bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda kısıldı. Bacaklarımı birbirine bastırdım. "Neden kapatıyorsun?" diye sordu muzip bir tavırla. "Havuzda yaptığın gibi aç."

Sanki buna ihtiyacım varmış gibi bacaklarımı hafifçe araladım. Vural bacaklarıma sıkı sıkıya sarılı olan havluyu yavaşça aralayarak hafifçe araladığım iç bacağımın uyluğuna kadar okşadı. "Hiç kimseye dokunmadım böyle," dediğinde soluğum kesildi. "Yalan söylemiyorum, Nare. Oldukça tecrübeli olduğumu sanıyorsun, belki o güzel aklından tuhaf kuruntular da geçiriyorsun. Hiç kimseye dokunamazmışım ben, eğer dokunduğum sen değilsen..."

İtirafı karşısında bocaladım. O hiç... *Tek gecelik ilişkisi bile olmamış mıydı?* Bu benden öncesi olduğu için sorgulamamıştım. Belki biraz merak etmiş olabilirdim ama bana, kendisinden öncesiyle ilgilenmiyormuş gibi hissettirdiği için ben de hakkım olmadığını düşünmüştüm.

"Neden?" diye sormadan edemedim, sesim o kadar kısık çıkmıştı ki ben bile söyleyip söylemediğimden emin olamadım.

"Bilmiyorum, bekledim," diye yanıtladı. "Oldukça tecrübeli değilim ama aklını başından nasıl alırım biliyorum, sevgilim."

O da benim gibi izlediği dizilerden, okuduğu kitaplardan öğrenmişti yani?

"Şimdi bu söylediklerimi aklından çıkar ve kendini bana bırak; inan bana, aramızdaki bu elektriği hissedebiliyorken pişman olacağın zevkler yaşatmayacağım sana."

Attığı bakıştan ve söylediklerinden sonra pişman olacağım tek bir şeyin ol-

CamScanner ile tarandı

duğunu düşünmüyordum. Eli yüzüme uzandığında kalbim derimi dövercesine atmaya devam ediyordu. Diğer eli bacağımı açmam için uyarıda bulunduğunda bacağımı biraz daha araladım. Havlu biraz daha kaysa istediği görüntüyü ona sunacaktım.

İnatla gözlerime bakmaya devam ederken işaret parmağını onun için ıslanmış olan klitorisime kaydırdı ve soluğum mümkünmüş gibi daha da kesildi. "Gözlerini aç," dedi fısıltıyla. "Düşündüğümden daha da ıslak." Ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladığımda, "Başparmağımı ıslatsana." dedi ve bunları söylerken içimdeki ateşi daha da harladı.

Başparmağını ağzıma kaydırdı, dilimi başparmağının etrafında yavaşça gezdirirken gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan, "Of, sikeyim!" dedi ve arzu dolu sesi, kasıklarımın daha da yanmasına neden oldu. "Daha da ıslanıyorsun sonu yokmuş gibi, hissedebiliyorum."

İşaret parmağı yeniden ıslaklığıma kaydığında öncekine göre daha hoyrattı etimi kavrayışı ve parmaklarını üzerinde gezdirişi, göğüs uçlarımın istekle yanmasına neden oluyordu.

Gerçekten de birazdan aklımı kaybedecektim.

Havlu bacaklarımın arasından kaydı ve tamamen açıldı. Vural gözlerini gözlerimden çekti ve *oraya* baktı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken, "Çok güzelsin," dedi kısık bir sesle ve ses tonu, inlememe neden oldu. Bir parmağı ani bir şekilde içime girdiğinde dudaklarımın arasından kısık bir inilti döküldü. Oldukça kaba bir şekilde, "Sikeyim!" dedi. Parmağını içeri ve dışarı hareket ettirirken beni yavaş yavaş bitirmeye yemin etmiş gibiydi. Başımı hafifçe kaldırdım ve içimde yarattığı zevkin boğazımı kurutmasına, içimde heyecanla dalgalanmasına izin verdim.

Tenime, zihnime ve kalbime utangaçlığım yayıldı ama Vural, sanki bunu hissetmiş gibi, "Utanma benden, fıstığım; gözlerimin içine bak," dedi. O söyleyene kadar yine gözlerimi kapattığımın farkında değildim. "İyi hissediyor musun? Söyle bana, Nare."

Bu kez iki parmağını hissettim. "Söyle," dedi ısrarla ve hareketlerini hızlandırarak. "Acayip ıslandın, ağzımı sulandırıyorsun..."

Vural Emir Ahıskalı.

Böyle konuşması yasaklanmalıydı.

"Lütfen," dedim.

"Lütfen, ne?" diye sordu fısıltıyla. "Devam mı etmeliyim yoksa ağzımı ıslaklığına mı dayamalıyım? Söyle, sevgilim."

"Böyle konuşma."

"Böyle konuşmam seni daha da ıslatıyor," dedi, dudakları muzip bir edayla kıvrılmıştı. "Nasıl hissettiriyorum sana?"

"Çok güzel," dedim en sonunda. "Daha önce hiç hissetmediğim kadar... Özel. Bilmiyorum. Of, Vural!"

"Of, Vural değil, başka bir şey söyleyeceksin..."

CamScanner ile tarandı

Vural gözlerimizle teması kesti, başını eğdi ve ağzını ıslaklığıma dayadı. Bir elimi ıslak, siyah saçlarına kaydırdım. Dudaklarını klitorisimin üzerine sertçe bastırıyor, nasıl bildiğini bilmediğim hassas noktamı diliyle eziyordu. "Adımı söyle," dedi. "Adımı söyle, Nare."

"Emir," diye fısıldadım güçlükle. Yanıyordum. Sanki Vural bir ateşti ve beni yakmak için elinden geleni yapıyordu. Dudaklarını klitorisimden çekti; ıslaklığı parmaklarıyla yaydı ve parmaklarını yeniden içime girip çıkardı. Hissettiğim şey, bana çok yakın olduğumu söylüyordu ve ben bunun ne olduğunu yaşamamış olsam da biliyordum.

"Lütfen," dedim.

"Lütfen, ne?" diye sordu hızını daha da düşürdüğünde. "Söyle, sevgilim."

"Emir," dedim bir kez daha. "Lütfen."

"Rahatlamak istiyorsun," dedi hareketlerine acımasızca devam ederken. "Tadını merak ediyorum, fıstığım." Parmaklarının yerini yeniden dil darbeleri aldığında ağzımın kuruduğunu çok daha net hissedebiliyordum. Bir eli bana daha da tatlı zevkle karışık, acı çektirmek istercesine göğsüme kaydı.

Hem klitorisime attığı dil darbeleri hem de göğsümü avucuyla okşamaya başlaması son noktamdı. Artık çok daha yakındım... Parmağıyla kavradığı göğüs ucumu çekiştirdi. "Nasıl da güzelsin bir bilsen," dediğinde nefesimi tuttum, tırnaklarını çarşafa geçirdim. Dilinin sıcaklığını hissetmek, daha fazla dağılmama neden oluyordu. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda göğüs ucumu çekiştirdi. "Sevgiline gel, fıstık."

Ve sanki bedenim bu emri bekliyormuşçasına daha da titremeye başladı ve Vural, başparmağını ağzıma kapatıp çok fazla ses çıkarmamı engelledi. Bunu iyi ki yaptı çünkü aklıma iniltilerim geldiğinde nasıl utanacağımın farkındaydım. Nabzım gitgide hızlanırken Vural sıcak diliyle klitorisimi bir kez daha yaladı ve hassas noktama dil darbeleri attı. "Gel bana, fıstığım. Gözlerini aç, seni görmek istiyorum."

Vural'ın ağzına doğru boşalırken dişlerimi başparmağına geçirdim ve inleyerek vücudumu bir yorgan gibi saran titremeyi özgür bıraktım.

Düzenli bir şekilde nefes alıp verene kadar bekledim, yanağıma oturan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. Vural'ın beni getirdiği pozisyonda uzanırken gözlerimi yumdum ve ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda güçlükle yutkundum. "Eğer seni birazcık tanıyorsam tüm gece gözlerime bakmamak için direneceksin. Ama izin vermeyeceğim, Nare."

"Yeniden duş almam gerekecek," dedim fısıltıyla. "Seni biraz bekletebilirim."

"Yeniden duş alması gereken tek kişi sadece sen değilsin, fıstığım."

Beklenmedik öpücüğü yanağımla buluştu. "Çok güzeldin," dedi muzip bir tavırla. "Bunca yıl neden beklediğimi anladım." *Bir de o mesele vardı...* Yarım saat içinde gerçekten de sindirilmesi gereken şeyler yaşamıştım. Vural yataktan doğruldu. "Seni bekliyor olacağım."

CamScanner ile tarandı

Duştan çıktığımda bu kez odada Vural'ı göremedim. *Kısa bir hüzünlenme molası, hemen kendime geliş ve devam.* Az önce değiştirdiğim yatak örtüsüne bakarken gözlerimi kaçırdım. Değiştirmiş olsam bile zihnimdeki görüntüler silinmeyecekti.

Silinmesini de istemiyordum çünkü ben... Gerçekten mutlu hissediyordum.

Bornozumu çıkarmadan önce banyoya bıraktığım bakım malzemelerini kullanmak için ayna karşısına geçtim. Yüzümdeki gülümsemeyi ne yaparsam yapayım silemiyordum, tuhaftı. Çenem ağrımıştı.

Yüzümü nazikçe temizledim, nemlendirici uyguladım ve cildimin daha da parlak görünmesi için maske yaptım. Saçlarımdaki ıslaklığı havluyla kuruttum, fön çektim. Bu sıcakta yapabileceğim maksimum şey buydu. Odaya döndüğümde Vural'ın ne zaman koyduğunu bilmediğim kırmızı renk, ince askılı, mini elbiseyi gördüm. Çocuksu bir heyecan damarlarımda gezinirken bornozu çıkardım ve elbiseyi giyindim.

Vural makyaj yapmamı istememişti ama yine de maskara, allık ve gloss sürmüştüm. Elbiseyi tamamlayan gold takılarımı ve eklem yüzüklerimi taktım. Odadan çıkmadan önce yine gold renk ince topuk ayakkabılarımı giyindim ve alt kata inen merdivenlere doğru yöneldim. Merdivenin sonunda Vural'ı gördüm. Gözlerim gözlerine değdiğinde aramızda geçenler bir film şeridi gibi önümden geçti ve ikimiz de aynı şeyi hissetmişçesine güçlükle yutkunduk.

Üzerinde hâkî yeşili bir gömlek, altında ise dizlerinin üzerinde biten keten, onun için seçtiğim krem renk şort vardı ve ayaklarına aynı tonda, düz taban spor ayakkabısı geçirmişti.

"Vazgeçtim," dedi arsız ve arzu dolu bakışlarını bir an bile vücudumdan çekmezken. "Gitmiyoruz. Odaya çıkıyoruz." Vural bir elini hızla belime sardı ve bedenimi yerden kaldırdı.

"Ya," dedim heyecanla. "Düşeceğiz, hey! Vural! Niye ama?"

"İşte! Seni böyle hiçbir yere götüremem, Nare. Dağ ayısı de. Dağ öküzü de. Dağ mandası de. Yine de götürmem."

"Ama bu elbiseyi bana sen aldın!"

"Doğru," dedi. "Olsun, burada giy. Akşam yemeği yaparım ben sana. Aç bırakmam."

"Sana dağ ayısı gibi şeyler söylemeyeceğimi biliyorsun, şovcu Vural. Beni acil yere indir ve planladığın gibi devam edelim."

"Peki," dedi öfleye püfleye. "Aklıma sıçayım! Kendi topuğuma sıktım."

Vural'ın rezervasyon yaptığı yere araçla gidiliyordu ve olduğumuz yerden, tam olarak yirmi dakika sürmüştü. Geldiğimiz mekân otele ait Mori adında bir yerdi ve deniz kenarındaydı. Nezih, sessiz bir ortamdı. Vural aracı valeye emanet ettikten sonra mekânın beyaz kapılarından deniz kenarı tarafına geçtik; güneş batmak üzereydi ve tekneler sırayla dizilmişti. En üst köşede, iki kişilik bir masa ayırtmıştı. Beyaz masanın etrafında konsepte özel olsa gerek büyük,

CamScanner ile tarandı

yerden şamdan mumlar ve sarı ışıklı aydınlatmalar vardı. Masanın etrafına sıralanmış mavi beyaz sandalyeler, karşılıklı bir şekilde duruyordu. Masa beyaz örtüye sarınırken, açık mavi renginde runner serilmişti. Masanın ortasında ise ince mavi renk şamdan mumluklar vardı, henüz yakmamışlardı.

Akşamın hafif esintisi, denizden gelen kokuyu taşıyarak olduğumuz bahçeye yaymaya başladı. Çalışan, bizi masaya yönlendirdikten hemen sonra gözlerimin önünden kayboldu. Vural sandalyemi nazikçe çekti. Karşı sandalyeye geçti, mavi gözlerini pürdikkat yüzüme dikerek beni izlemeye başladı. Göz ucuyla masanın kenarındaki deniz kabuklarına, akşam güneşinin ardında bıraktığı parıltılara bakarken en son soluklandığım ve gülümsemeye devam ettiğim yer onun buz mavi gözleri oldu.

Gözlerimi kaçıracaktım ki izin vermedi ve eli elime uzanarak sıkıca kavradı. "Neden benden utanıyorsun, fıstığım?" diye sordu.

"Utanmıyorum ki," dedim ağzımın içinden. "Neden utanayım ki?"

"Evet, işte şöyle," dedi gülümseyerek. "Neden utanacakmışsın ki? Ne yaptık sanki? Ben henüz bir şey yaptığımı düşünmüyorum."

Bu yapmadığı hâli miydi? Yaptığında nasıl bir hâle gelecektim acaba?

Vural, "Bu gece için başka bir planım vardı ama yetişmedi," dedi. "Yarın, teknede halledeceğim artık," Elimin tersini sevdi. "Rezervasyon yaptırmadan önce yemeklerimizi seçtiğimi söylesem bana kızar mısın?"

"Kızmam, tercihlerine de sana da güveniyorum."

"Bu dünyadaki güvendiğin tek adam olmak istiyorum."

Güldüm. "Zaten öylesin."

"Aklında hiçbir şüphe kalmasın istiyorum. Ben bir şey yaptığımda bile, o şey hoşuna gitmese bile *bir bildiği var* diyecek kadar güvenmeni istiyorum."

"Her zaman bir bildiğin vardır, Yüzbaşı. En başından beri böyleydi."

Yemeklerimiz geldi, Vural burada geçirdiği birkaç günden bahsetti ve neredeyse on dakikada bir elimin tersine öpücükler bıraktı. Eğlenceli yanıyla, özgür yanıyla daha da iç içe olmak, anılarını dinlemek beni çok daha huzurlu hissettirmişti.

Sevgiliydik.

Yüzbaşı Vural, Kelebek Nare'nin sevgilisiydi.

Birbirimize ait olduğumuz zamanda ise gerçek bir evlilik yapan karı koca olacaktık.

Vural oturduğu sandalyeden doğruldu ve yanıma geldi. "Fıstığım," diyerek elini uzattı. Dans şarkısı mekânda duyulurken uzattığı elini kavradım. Bir elimi omzuna bırakırken diğer elim, elinin arasında kaldı ve Vural, nazik bir şekilde belimi kavradı. Yerimizde hafifçe sallanırken şarkının sözleri kulaklarıma doldu.

Ben bakmasaydım sana,
Ve sen öyle gülmeseydin bana,
Kim bilir ne kadar uzağa,
Bakmadan gidiyordum arkama ama.

CamScanner ile tarandı

Aşk seni yazıyormuş,
Bilmeden kaderime kazıyormuş,
Hep seni çiziyormuş sayfalarca,
Sen gelmeden, sevmeden.

Aşk beni yakıyormuş,
Ah eller nasıl üzüyormuş,
Kalbimi kırıyormuş defalarca,
Ben görmeden, sevmeden gel...[*]

Adımlarımız yerimizde, sallanışımız yavaştı. Giydiğim topuklu ayakkabıların sayesinde Vural'ın omzundan biraz daha yukarıda duruyordum. Vural kulağıma doğru eğildi. "Benim güzel sevgilim," diye fısıldarken sesindeki sıcaklık tenime döküldü. "Güzel kelebeğim. Senin tek *ailen*, benim. Benim tek *ailem* sensin."

Göğsümün tam ortasında başlayan kor alev, yanmaya devam ediyordu. Göz teması kurduğumuzda kasıklarımın yandığını hissettim ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Vural anında fark etti ve dudaklarına muzip bir gülümseme yerleştirdi. "Beni mi özledin?" diye fısıldadı. "Bu kadar çabuk mu?"

Güçlükle yutkundum. "Anlayamadım?"

"Hatırlatırım," dedi ve belimdeki eli vücuduma daha da bastırdı. "Parmaklarım içindeyken seni nasıl titrettiğimden bahsediyorum."

Kalbim sıkıştı, aldığım nefes ciğerlerimi yaktı.

"Parmakların içimdeyken beni nasıl titrettiğini hatırlıyorum ama en çok unutamayacağım ne, biliyor musun?" Gözlerini kıstı, ona karşılık vermemi memnuniyetle karşıladı. "Dil darbelerinle beni nasıl mahvettiğini... Tırnaklarımı çarşafa nasıl geçirdiğimi gördün değil mi? Beni o hâle getirmek, seni ne hâle getirdi peki?"

Vural, "Kendi silahımla beni vurdun, biraz daha sana dokunursam eve döndüğümüzde *yeniden* soğuk duş almam gerekecek," dedi. Aynı saniyeler içinde yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti. "Belki de almam gerekmez; ne dersin, güzelim?"

Beni düşürmediğini söyleyemezdim. "Belki de," diye karşılık verdim ona, kanıma bir damla alkol karışmamıştı, bu cesaret nereden geliyordu tam olarak?

"Oturalım yoksa burada aklımı oynatacağım."

Vural elimi kavradı ve yeniden masaya geçtik. "Yedi yaşındayım, babamlarla tatile gelmiştik," diye başladı cümlesine ve ilk kez yanımda o adama *baba* diye seslendi. Belki de yedi yaşındaki varlığıydı ona bu cümleyi kurduran. Fark etmemiş gibi yaparak onu dinlemeye devam ettim. "Yüzüyorum ama kolluklarla, simitle falan. Hava atıyorum abime, sen yüzemiyorsun, ileri açılamıyorsun diye. Ertesi gün babam kolluklarımı ve simidimi sakladı, öyle gireceksin dedi. Ben de yanında olacağım. İlk başta deli gibi korktum, her gün girdiğim, bildi-

[*] Gökhan Türkmen'in *Aşk* isimli şarkısından. (e.n.)

CamScanner ile tarandı

ğim denizden emin olamadım. Babam daha da ileriye götürdü ve bana, o gün, saatlerce yüzmeyi öğretti. Sudan korkmamam gerektiğinden bahsetti. Bugün, denize ilk girdiğimizde o günkü koku, heyecan burnuma doldu sanki."

Bir elim çenemde, yüzümde derin bir gülümsemeyle onu izliyordum. "Şimdi sen böyle deyince babamla dağa tırmandığımız gün aklıma geldi," diye başladım konuşmaya. "Birlikte yıldızları izlemiş, gözlem yapmıştık. Bazı anların kokusu oluyor, ne zaman yüzünü çevirsen geçmişe, seni buluyor. Seninki deniz, benimki toprak..."

"Çok daha güzelleri, sevgilim," dedi yavaşça. "Çok daha güzelleri."

Eve döndüğümüzde saat *01.15*'i çoktan geçmişti. Vural hiç uyumadığını bahane ederek beni kucaklayıp yatak odasına götürmüştü. Üzerimizi değiştirdikten sonra beni kollarının arasına çekmiş, çok kısa bir süre içinde saçlarımı koklayarak uykuya dalmıştı ama ben, bir saatten fazla olmasına rağmen uyuyamıyordum.

Vural'ın bahsettiği fotoğraf aklımdan çıkmıyordu. Hafifçe yerimde kıpırdandım, Vural'ın kolları arasından sıyrıldım. Vural'ın belgeleri aktardığı belleği ve iPad'imi kavrayarak balkona çıktım. Tahtadan sandalyeye oturdum, belleği iPad'ime yerleştirdikten sonra açılan dosyaya tıkladım.

Vural'ın kaydettiği bir sürü dosya vardı, hepsine ayrıntılı bir şekilde göz gezdiremedim ama *A.A* isimli bir dosya dikkatimi çekti. Dosyaya tıkladım, şifreliydi. Şifre dört sayıdan oluşuyordu. Aklıma ilk geleni denedim, *1998*.

Dosya açıldı, yazısına bakakalırken *16 Şubat 1998* isimli videoya tıkladım. Videoya tıklamadan önce kablosuz kulaklıkları kulaklarıma zaten takmıştım.

Video gerçekten de 1998 yılında aitti, çekim kalitesinden de anlaşılıyordu. Çok kısa bir süre sonra siyah saçlı bir kadın göründü. Saçları ıslaktı ve kucağında bir bebek vardı. Sesini duyduğumda ürperdim.

"Üç, iki, bir! Video kaydı başladı. Sanıyorum ki babanın bu zamanda bize aldığı en güzel hediye... Henüz seni görmedi ama biliyorum, gördüğünde benim sana yenildiğim gibi o da yenilecek ve yanından hiç ayrılamayacak. Geleceğine anı biriktiriyorum; neden bilmiyorum, sanki bir gün bir yerlerde bu videolara ihtiyacın olacakmış gibi hissediyorum."

Çenem kasıldı ve vücudum titremeye başladı. Videoyu durdurdum ve anında buğulanan gözlerimin sebebini kendime itiraf edemedim. *Tahmin ettiğim şey miydi?*

Videoyu devam ettirdim. Genç kadın, *Değmen Benim Gamlı Yaslı Gönlüme* türküsünü ninni gibi söylemeye başladığında gözyaşlarım sicimle yanaklarımdan çeneme doğru akmaya başladı.

"Annem... Ne zaman bu türküyü söylesem hep ninni gibi geliyor sana... Uyku moduna geçiyorsun, söylesene, benim en sevdiğim türkü olduğunu hissettiğin için mi?" Kadrajda gördüğüm bebek, dilini ağzında yuvarlayarak tuhaf sesler çıkardı. *"Tamam, çiçeğim. Hemen devam ediyorum."*

CamScanner ile tarandı

Gözlerindeki yaşlarla gülümsedi; kısılan gözleri, gülümsediğinde dolan yüz çizgileri... Esmer teni, fındık burnu ve inci gibi dizilmiş dişleri... *"Ben çok mu çirkinim artık?"* diye sordu. *"Kilo aldım, çok çirkinim değil mi?"*

"Ama sen çok güzelsin. Çok güzel bir kız olacaksın, biliyorum. Ve o günleri görmek pahasına elimden ne geliyorsa yapacağım... Gökyüzünde turna gibi dönerdi, baykuş gibi viran yurda konanda, konanda, konanda vay... Çok ağladım mecnun gibi çöllerde, Ferhat gibi Şirin yârdan ayrıldım, ayrıldım, ayrıldım..."

Video kaydına ağlayarak bakan kadın, *"Garip kaldım gurbet ellerde,"* dedi son kez, sonra uzun, ince elleri boynundaki kelebek kolyesine kaydı. Tam da bu sırada elim, boynumdaki kolyeye uzandı.

Delirmiş gibi etrafıma bakındım.

Aynı kolyeydi.

İnanamadım,

Video kaydını durdurdum ve ekranı iki parmağımla büyüttüm.

Yanılmıyordum.

Aynı kolyeydi.

Videoyu oynatmaya başladığımda aldığım her nefes, ciğerlerime saplandı ve ilk kez ne yapacağımı bilemediğim bir hisle çaresizce ekrana bakakaldım. Kadın bebeğin yanağından öptü ve *"Kelebeğim... Kelebek Narem..."* dedi.

Video kaydı durdu ve ekran siyaha büründü. Siyaha bürünen tek şey video değildi izlediklerimden sonra. Geçmişimde çocukluğuma ait olan her anı gözlerimin önünden film şeridi gibi geçerken oturduğum sandalyede titremeye devam ettim. Belleği iPad'imden çıkardım, avucumun içine sakladım ve göz yaşları içinde, boşta kalan elimi avucuma dayadım. Sessizce ağlamaya devam ederken gözlerimi yumdum ve unutmak istedim.

İnan, dedi zihnimin derinliklerinden gelen bir ses. *Unutmak daha iyi.*

Unutan iyileşir, öyle. *Peki, neye dönüşür?*

Aldığım her nefes göğsüme batarken elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek görüş açımı aydınlattım ve parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım. Merdivenlerden indim, salon kapısından bahçeye çıktım ve bulduğum ilk yere midemde ne var ne yoksa çıkardım. Öğürme seslerime uyanacağını düşündüğüm Vural'ı, ağlamadığıma nasıl ikna edeceğimi düşünürken adım seslerini duydum.

"Nare!" diye bağırdı, endişeli bir tonda ve ismimden tiksindim. Videodaki kadının sesi kulaklarıma uğuldadı. *"Kelebeğim, Kelebek Narem..."*

"Hayır!" diye haykırdım. "Hayır, hayır, hayır!" Vural belimden kavradığında, "Sussun, sussun! Hayır! Sus! Sus! Ben o değilim! Değilim!" Bir elim, boynumdaki kolyeye uzandı. Parçalamak istedim ama içimdeki bir his *kıyamadı.*

Bana nasıl yazık etmişlerdi? Bebekliğime, çocukluğuma, nasıl yazık etmişlerdi? Ben hangi yalanlara sarılarak büyütülmüştüm de bu yaşa getirilmiştim?

Okuduklarından kaçabilirdi insan ama duyduğu seslerden ve görüntülerden kaçamazdı. Zihne mıhlanır, kalırdı.

CamScanner ile tarandı

Vural, "Nare, sakinleş, güzelim. Kâbus mu gördün?" diye sorduğunda ağlamam daha da şiddetlendi. "Nare, sevgilim, sakinleş."

Vural bedenimi yere bırakmam için baskı uyguladı ve titreyen dizlerim zemine değdi. Vural bedenimi kucağına çekerken başımı göğsüne yasladım ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Gözlerimi sıkıca yumdum, geçmiş gökyüzünden yeryüzüne inen bir kar tanesi gibi yüzüme doğru savrulurken anneme sarıldığım, saçlarımı öptüğü, bana kızdığı, kapılar ardında yapayalnız kaldığım ve ağlamamak için sarıldığım oyuncaklarımın görünüşleri; annemin sesini yükseltiği, ben haricinde okşadığı saçların sahiplerine baktığım o zavallı anlar ve her yıl, ocak ayının dokuzuncu günü üzerime yığılmaya başladı. Bedenime bir ağırlık çökerken vücudumdaki titreme her bir yanıma dağıldı.

"Lütfen sussun, söylemesin... Sussun! Ben duymak istemiyorum..."

Kabul edemediklerimiz mi tehlikeliydi yoksa kabul etmek zorunda kalarak devam ettiklerimiz mi? Kalbimin içinde çarpan korku, zihnime uğulduyordu. *Kelebeğim, Kelebek Nare'm...*

"Çıkar beni buradan!" Yalvarıyordum. Ağlıyordum. Çaresizdim. "Beni bu girdaptan çıkar, Yüzbaşı! Bir yolunu buldun, hep bulursun, ben..." Zihnim çalkanıyordu. "Ben..." Gözlerimin önü kararıyordu. Hayır, gözlerim açıktı. Karanlıkta olan zihnimdi. Avucumda sıktığım tişörte baktım, başım dönüyordu. "Çıkar beni bu girdaptan..."

Gücüm tükenirken, kirpiklerimi yavaşça araladım ve bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm en son şey, Vural'ın endişeden kahrolan buz mavi gözleri oldu.

Sinir krizi geçirdiğim zamanın üzerine oldukça uzun saatler devrilmişti. Vural'ın söylediğine göre bayılmıştım ve kendime geldiğimde, damar yolundan açılmış olan bir serumla görmüştüm kendimi. Vural'a kâbus gördüğüm için o hâle geldiğimi söylesem de inanmamıştı ve bana açıkça, *"Sana inanmıyorum ve doğruları konuşana kadar da inanmayacağım,"* demişti.

Şu an ise iki saate yakındır teknedeydik. Vural'ın ilk planı, beni Kelebekler Vadisi'ne götürmekti ama hâlimi gördüğü için yarına ertelemişti. Buraya geldiğimizden beri teknenin ön güvertesinde, gölgede oturuyor ve durgun bakışlarla denizi izliyordum. Gözlerimi ne zaman yumsam videodaki kadını görüyordum. Islak siyah saçlarını, gülerken kısılan gözlerini, bebeği öpüşünü...

"Nare?"

İrkildim. *İsmimden nefret ediyordum.* "Efendim?"

"Denize girelim mi? Terlemişsin."

Koyu kahve saçlarıma baktım. Denize girecektim, ıslanacaktı. Sonra duş alacaktım, yine ıslanacaktı. İstemiyordum ama bunu Vural'a nasıl söyleyebilirdim bilmiyorum. "Midem biraz kötü," dedim bakışlarımı gözlerinden kaçırırken. "Beni bugünlük affetsen olur mu?"

"Bir kâbusun seni bu hâle getirdiğine inanmak istemiyorum," dedi. "Bana gerçeği anlatacak mısın? Biri seni rahatsız mı etti? Nare, anlat."

CamScanner ile tarandı

"Hayır, Vural. Oldukça güvenlikli bir sitede bizi, kim rahatsız edebilir ki? Kâbus gördüm. Kötüydü. Lütfen inan bana. Çok etkilendiğim için istifra ettim. Düşün yani. Bugün geçsin, sonra daha iyi olacağım."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar. Gün gelir, yalanlar gerçeklerden saklanırken bulur ve insanı vurur. O zaman ne yapacaktım?

Vural aşağı yukarı başını salladı ama inanmadığını belirten gözlerle bana bakarken teknenin ön güvertesinden geçti, balıklama atladı. Rüzgâr saçlarımı okşarken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Vural'ı yüzeyde gördüğümde elimin tersiyle gözyaşımı sildim ve dudaklarımı zoraki bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvırdım.

Vural yarım saate yakın yüzdükten sonra duş almak için teknenin oda bölümüne, alt kata geçti. Söylediğine göre bugün ve yarın burada kalacaktık. Teknede biz haricinde yardımcı bir kadın ve tekneyi kullanan kaptan vardı. İkisini de birkaç dakika haricinde görmemiştim.

Yüzüme düşen ince saç tellerim, dudaklarıma ve belirgin elmacık kemiklerime dokunurken gözlerimi yumdum ve düşünmemeye çalıştım. Ne kadar süre geçti bilmiyorum, Vural'ın sesini duyduğumda oturduğum ahşap zeminden doğruldum.

"Akşam yemeği hazır, fıstığım," dedi yumuşacık bir tonda. "Üst güverteyi hazırlamış, yardımcı kadın. Oraya gel."

"Öncesinde üzerimi değiştirsem, olur mu?" diye sordum. "Biraz üşüdüm. İnce bir hırka alayım."

Vural onaylarcasına başını salladı. "Yardım edeyim mi? Başın dönüyor mu?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim. "Sen geç, ben geliyorum. Telefonumu gördün mü?"

"Odaya koydum. Nare, gelirken odadaki müzik kutusunu da getirir misin? Dün geceki şarkıyı açacağım."

"Getiririm."

Üzerimi değiştirmek için mini merdivenlerden çıktım, iç odaya geçtim. Teknenin duvarları daha loş bir ortam sunmak için ahşap raflarla kaplıydı. Raflarda birçok türde kitaplar, denizcilikle alakalı ekipmanlar ve haritalar vardı. Odanın her iki tarafında büyük pencereler bulunuyordu. Pencerelerin perdeleri beyaz tüllerle süslenmişti. Yatak, çift kişilikti ve odanın diğer küçük bölümünde duş alabileceğimiz bir alan vardı.

Odanın bir köşesinde küçük bir müzik kutusu vardı. Müzik kutusunu yanıma almayı aklımın bir köşesine yazdım. Odanın duvarında ise küçük bir televizyon ekranı görünüyordu. Kapıyı kapattım, kilitledim ve üzerimi değiştirmek için yatağın kenarına bıraktığım valize doğru ilerledim. Valizden temiz iç çamaşırı, beyaz ince askılı bir elbise ve aynı renkte bir hırka çıkardım. Beyaz elbisemi giydim, saçlarımı ve yüzümü biraz daha iyi duruma getirdikten sonra küçük müzik kutusunu yanıma aldım.

Bu sırada kapım yavaşça tıklatıldı. "Buyurun?"

CamScanner ile tarandı

"Merhaba, efendim. Kapıyı açar mısınız lütfen? Yemekle alakalı bir şey danışacaktım."

Kapıyı aralamamla kadının karnıma doğru iki avucuyla beni odaya ittirmesi bir oldu. Ne olduğunu anlayamadım, dengemi zar zor sağlarken kadın odanın kapısını kilitledi.

"Beni buraya gönderen kişi, günler önce küllerini dahi bırakmadığınız adamın Komutanı, Mazin'dir." dedi.

Mazin. Vural'ın abisini öldüren terörist. Ve Vural, bir senedir ona ulaşmaya, intikamını almaya uğraşıyordu.

Kalbim duyduğum isim yüzünden korkuyla çarparken gözlerimi kadının yüzüne diktim. Sarı saçları omuzlarındaydı. Orta boyluydu ve tombul ellerinde bir telefon bir de silah tutuyordu. Telefonun melodi sesi aramızdaki sessizliğe darbe indirirken kadın aramayı yanıtladı ve bahsettiği kişinin sert, tok sesini duydum.

"Sevgili Nare Ahıskalı," diye başladı sözlerine. "Öncelikle, saatlerdir oturduğun sikik yerden kalkman için bu telefonun başında seni beklediğimi ve sinir kat sayımın dakikalar geçtikte daha da arttığını göz önüne alırsan, beş dakika süren var," Boğazım kurumuştu. "Sakın bağırmaya, kadına zarar vermeye kalkışma, önce seni sonra da o yukarıdakini öldürürüm çünkü. Sana güzel bir anlaşma teklif edeceğim." Cevap vermemi beklemeden konuşmaya devam etti.

"*Birincisi*, ya elimdeki telefonla Engin Binbaşı'nı arar, Vural'ın çevirdiği tüm dolaplardan bahseder; belgeleri kapısının önünde bekleyen askerle ulaştırır ve meslek hayatına son verir ve ömür boyu da görevi kötüye kullanmaktan hapislerde çürümesine yol açarım. *İkincisi*, Yüzbaşının gözlerinin içine baka baka onu terk ettiğini, ikinizin asla bir ihtimal dâhilinde olmadığını, onu sevmediğini ve asla sevmeyeceğini söylersin. Ya da..."

Öyle bir an gelirdi ki istediklerimizin hiçbir önemi kalmazdı. Hayatımız felakete sürüklenecek dahi olsa bazen yapmak zorunda olduklarımız, istediklerimizden daha güçlü bir konuma gelirdi.

"Ya da?" diye sordum, bana sunduğu üçüncü ihtimali kadının elinde görebiliyordum ama duymak istiyordum. *Kendimi mi yoksa onu mu?* Amaç, hangimizin çok daha fazla canını yakmaktı?

"Ya da Yüzbaşı Vural'ın gözleri önünde kendini vurursun. Merak etme, öldürmeyeceğim seni. Ölümcül bir yere saplanmayacak kurşun. Sadece acı çekmeni sağlayacak," Güldü, alay doluydu. "Belki de ikinizin acı çekmesini sağlayacak."

Bilmediğimiz bir denizin ortasında, yapayalnızdık. Teknedeki kaptan, Mazin'in adamıydı ve karşımdaki kadın da onun adamıydı. Vural'ı terk edemeyeceğimi biliyordum. Ona bir söz vermiştim, sözümden de dönmeyecektim. Görevini kötüye kullandığı ortaya çıkarsa başına neler geleceğini de biliyordum, bu ihtimal dâhilinde bile değildi.

Bir yalan üzerine, görevini kurtarmak için kurduğu bu evliliğin gerçeğe dönüşeceğini ikimiz de bilemezdik.

CamScanner ile tarandı

"Hangisini seçtiğini biliyorum," dedi Mazin, onu hiç görmesem de yüzünün alay dolu bir ifadeye büründüğünü biliyordum. Ses tonundan anlaşılıyordu. "Kendini, karın boşluğundan vuracaksın. Bir el ateş edeceksin. Merak etme, isteğimi yerine getirdiğin vakit ben de Yüzbaşına dokunmayacağım, adamlarım da size yardımcı olmak için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar."

"Sana nasıl güvenebilirim? Bu söylediklerinden nasıl emin olabilirim?"

"Bana güvenemezsin, Nare. Hayat, oynanması zor, acımasız ve karanlıklarla dolu bir kumarhane masasıdır. Hayatınla kumar oynayacaksın; kazanırsan devam edersin."

"Nare? Orada mısın? Bir sorun mu var?" Vural'ın sesi kulaklarıma uğuldarken, "Tamam," dedim güçlükle. "Silahı bana ver."

Mazin tehditkâr bir ses tonuyla, "Unutma, Nare. O silah, karşındaki kadına yöneldiğinde kaptan da boş durmayacak," dedi. "Odadan çıktıktan sonra yalnızca üç dakikan kalmış olacak. Dakika sınırını aşarsan *yalan* olursunuz. *Yakında* görüşmek üzere."

Vural bu yaptığının hesabını senden soracak, diye konuştum içimden. *Ve biliyor musun? Bir gün sıra, hem babama hem de sana gelecek.* Abimin masada, "Fethiye'ye gitmeden önce uğra," dediğini anımsadım. Babam bir şekilde Mazin'e bunu söylemiş olmalıydı. Ama neden? Ben onun kızıydım. Neden bana bunu yapıyordu?

Görebilecekmiş gibi, donmuş gibi başımı salladım. Kadının uzattığı silahı titreyen elimle kavradım, elbisemi ucundan kaldırdım ve iç çamaşırımın lastiğine sakladım. Elbiseyi indirdim, müzik kutusunu kavradım ve bacaklarımın titremesine rağmen kolumu silahın olduğu yere dayarken kadının kapıyı açmasını bekledim. Kadın kapıyı açtığında ve ilerlemeye başladığımda, elli yaşlarda olduğunu düşündüğüm kaptanı gördüm. Giydiği gömleği hafifçe kaldırdı ve belindeki silahı gösterdi.

Silahın metal, buz kesen tarafı sıcak tenime değdiğinde ürperdim ve elimdeki küçük müzik kutusundan güç alarak usulca yürümeye başladım. Zamanım kısıtlı olduğu için adımlarımı hızlandırdım ve çok kısa bir süre sonra Vural'ın bana bakarken gülümseyen yüzünü gördüm. Telefonumu alelacele müzik kutusuna bağladım; dün geceki *Aşk* şarkısını açtım ve buğulu gözlerle Vural'a doğru yürümeye başladım. Ufak bir kurşun yarası olacaktı, değil mi? İkimiz de ölmeyecektik. Ne Vural hapse girecekti ne de ben onu terk etmek zorunda kalacaktım.

Vural'a doğru yürümeye devam ederken zihnimin derinliklerinde ona ait olan bir ses, *"Bambaşka bir şekilde, başka bir evrende bulsaydım seni o zaman yine de yanımda kalmak ister miydin?"* dedi. Sonra kendi söylediklerimi duydum. *"Yaptığım seçimler sadece kendimin değil, birçok kişinin kaderini değiştirdi. Şimdi bana yine, herkesin kaderini değiştirsen bile yanında olup olmayacağımı soruyorsun. Kalırdım, Vural."*

Gözlerimden süzülen yaşları gördüğünde endişelenmemesi için dişlerimi

CamScanner ile tarandı

göstererek gülümsedim. Mavi gözlerinin parladığı o anı hatırladım. *"Bana söz ver,"* demişti. *"Bir gün gitmek istersen söylemen yetecek, seni istediğin yere bırakacağım."* Kalbim sıkıştı. *"Yarım bırakmakla tehdit etme beni çünkü ben hep terk edildim. Söz ver bana, Nare."*

Aşk seni yazıyormuş,
Bilmeden kaderime kazıyormuş,
Hep seni çiziyormuş sayfalarca,
Sen gelmeden, sevmeden...

Vural silahın kabzasını tutmadığım ve boşta kalan elimi kavradı. "Buz kesmişsin," dedi yüzümü dikkatlice incelerken. "Dün geceden beri o kadar tuhaf davranıyorsun ki korkuyorum. İyi misin?"

Cevap veremedim. Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Bana bir sürprizin vardı, öyle söylemiştin," dedim, konuşurken kullandığım her sözcük sanki zihin duvarlarıma çarpıyor ve kulaklarımda yankılanıyordu. "Neydi?"

Cebinden lacivert bir kutu çıkardı. "Sana gerçek bir evlilik teklifi edemedim, Nare. Bir yalanın böyle bir gerçeğe dönüşeceğinizi ikimiz de bilemezdik ama şimdi... Buradayken, sana en başında olması gerektiği gibi, hak ettiğin gibi evlilik teklifini yapmak istiyorum."

Gözlerimden yaşlar hızla süzülürken zamanımın kalmadığının farkındaydım. Elbisemi ucundan tutarak kaldırdım, titreyen sol elimle silahın kabzasını avucumun içiyle sıkıca kavradım. Tetiği çektim, karın boşluğuma dayadım ve gözlerinin içine baktım. Vural mavi gözlerini şaşkınlıkla kocaman aralarken, "Bu hayatta sadece seni sevmekten korktum. Ve şimdi de *seni çok seviyorum, Yüzbaşı.* İnan bana, başka çarem ya da yolum yok," dedim ve işaret parmağımla tetiğe bastım.

Boşluğuma dayadığım namlunun ucundan çıkan tek mermi, derimi parçalayarak etime saplandığında soluğum kesildi. Kopan gürültü şarkıyı bastırırken ve kulaklarımda yankılanırken güçlükle yutkundum. Çok kısa bir an hiçbir şey hissetmedim. Merminin saplandığı tarafta yoğun bir sıcaklık hissediyordum. Sonra keskin bir ağrı tüm bedenime yayıldı. Gözlerimi bir an bile buz mavi gözlerinden ayıramıyordum. Hissettiğim acıya rağmen yapamıyordum. Silah elimden düşerken Vural adımı haykırarak bedenimi kollarının arasına aldı.

Ben bakmasaydım sana,
Ve sen öyle gülmeseydin bana,
Kim bilir ne kadar uzağa,
Bakmadan gidiyordum arkama ama.

CamScanner ile tarandı

26

YARASI SAKLI

Vural Emir Ahıskalı'dan...

İçindeki çocuğun sesini duyamayan biri, ya çok kötü birine dönüşmek zorunda kalmıştır ya da çok sevdiği bir insanı kollarının arasında kaybetmiştir.

Altı yıl oldu. Sevdiğim kollarımın arasında öldü. *Abim, kardeşim, can dostum.*

Altı yıl sonra yine sevdiğim bir insan, kollarımın arasında kanlar içinde. *Sevgilim, karım, kelebeğim.*

Ölümü hiç yakıştıramazdım ki ben ona. Bir yabancıyken de yakıştıramamıştım, şimdi birçok şeyim olarak yanımdayken nasıl düşünebilirdim?

Belki de bu benim kaderimdir. Bana düşen, sevdiğimi kanlar içinde kollarımın arasında kaybetmektir.

Sevdiğim birini kanlar içinde, kollarımın arasında kaybettiğimde içimdeki çocuğun ellerini tutmayı bırakmıştım. Sonra Nare'yi gördüm. Onu hissettim. Yanımdaki varlığı kalbim tarafından ilk günden itibaren kabul gördü. Nare'yi ilk o hâlde gördüğümde yalnız, çaresiz ve perişan o hâlinden bahsediyorum; ellerimin titreyişini, saatlerce silah kavrayamayacak duruma gelişimi unutamıyorum.

Peki, bu hâlini nasıl unutacaktım?

Gözlerimin önünde kendini vurmuştu. Bunu nasıl unutacaktım?

On dakika önce yaşananları zihnim tekrara aldı,

Nare elinde müzik çalarla bana doğru yürüyordu. Adımları hızlı, bakışları tuhaftı ama dün geceden beri böyle olduğu için o an bir şey olup olmadığını anlayamamıştım. Ona evlenme teklifi edecektim. Hayal ettiğim gibi olacaktı, bana *evet* diyecekti ve biz bugün, gerçek bir yola girecektik. Bir anda silahı çıkardı, ilk önce karnına dayadı ama hemen sonrasında silahı bu kadar yakınında tutmanın kendine zarar verebileceğini anlamış gibi mesafeyi büyüterek karın boşluğuna ateşledi. Ve ateşlemeden önce, *bu hayatta sadece seni sevmekten korktum. Ve şimdi de seni çok seviyorum, Yüzbaşı. İnan bana, başka çarem ya da yolum yok,* demişti. Söyledikleri zihnimde kaçıncı kez tekrarı oynuyordu bilmiyordum.

Tek bildiğim şey, bir asker olduğumun aklıma gelmesi ve soğukkanlılığımı bu şekilde korumak oldu. Kollarımdaki kişi, benim hiçbir şeyim değildi ve ben bir askerdim. *Bir, iki, üç, dört, beş.* Sabreden dervişin anasını bir kez daha sikeyim! *Altı, yedi, sekiz, dokuz, on.*

Ben Yüzbaşı Vural Ahıskalı'yım ve kollarımın arasındaki kadın benim hiçbir şeyim.

CamScanner ile tarandı

Tek bir el.

İsmi, acı dolu bir haykırışla iki dudağımın arasından dökülürken bedenini kollarımın arasına aldığımı ve bilincini açık tutması için bağırdığımı hatırlıyorum. Cebimdeki telefonu çıkararak bizi tekneye getiren İbrahim'i, arkadaşımı aradım ve botla kaç dakikada burada olabileceğini sordum. O da yakınlarda olduğunu, en geç on dakika içinde yanımıza gelebileceğini söyledi.

Nare buğulu gözlerle direkt olarak gözlerimin içine bakarken, "Mecburdum," diye fısıldadı güçlükle. "Seni terk edemezdim."

Öleceksin, diye bağırmak istiyordum yüzüne. *O zaman da beni terk etmiş olmayacak mısın?*

"Sadece bilincini açık tut," diye karşılık verdim, üzerimdeki gömleği çıkarmış ve doğrudan yarasına kapatmıştım. Fazla bastırırsam iç organlarına zarar verebileceğimden korkuyordum. Hem yaradan akan kanı engellemek hem de zarar vermemeye çalışmak... Ortasında bir yerdeydim. "Duydun mu beni? Sadece bilincini açık tut!"

Ağlıyordu. Nefesi, göğsüne düğümlenmişçesine konuşuyordu ve bu gözlerimi doldurmaya yetiyordu. Kulağına eğildim. "Kendini bu hâle getirmenle bu teknedeki insanların bir alakası var mı?"

Solgun yüzüne, hareket etmekte zorlandığı gözlerine ve yüzünde belirginleşen acı izlerine baktım. Dişlerimi birbirine geçirirken, "Cevap ver bana, bilincini açık tut!" diye bağırdım, gözlerim dolu doluydu ve ağlamamak için kendime her defasında *ben Yüzbaşı Vural'ım ve kollarımın arasındaki kadın benim hiçbir şeyim* ,diye hatırlatma yapıyordum.

"Evet," dedi güçlükle. "Bir seçim yapmak zorunda kaldım." *Ve sen kendini öldürmeyi seçtin. Öyle mi Nare? Seçimleri sikeyim!*

Yardımcı kadın, Nare'nin bacaklarını hafifçe kaldırmış ve kanın, karın bölgesindeki akışını az da olsa kesmişti. Bu sırada tekneyi kullanan adam, "Ses duyuyorum!" diye bağırdı. "Vural Bey, ses duyuyorum! Arkadaşlarınız geliyor! Onlara yaklaştık!"

Bu sırada kadına döndüm, "Sen bizimle geleceksin, eşyaları taşıyacaksın," dedim. "Anladın mı?"

Kadın ilk başta afallasa da direkt kabul etti. "Nasıl isterseniz, efendim."

Bakışlarım yeniden Nare'ye kaydığında, alnının terlediğini gördüm. Yüzündeki ifade, ne kadar acı çektiğinin bir yansımasıydı ve ben, burada İbrahim'i beklemek ve yaraya baskı uygulamaktan başka bir şey yapamıyordum. "İç kanaman olabilir," dedim. "Kurşun karnının içinde mi yoksa girdi çıktı mı oldu bilmiyorum. İç organlarına zarar verdi mi? Hiçbir şey bilmiyorum."

"Özür dilerim," dedi ağzının içinden. "Böyle olsun istemezdim."

"Ben seni her şeyden, herkesten çok yaşatmak istedim." Gözlerimden bir damla yaş süzüldü ve çeneme yol aldı. "Vazgeçtin, Nare. Şimdi seni bulduğum gün sarmalayan kollarım sızım sızım sızlıyor."

Bir gün vazgeçecek olursan hatırla, dedi zihnimin derinliklerinden gelen ses. Kendi sesim. *Göğsünün içindeki ağrılar, seni bulduğu uçurumun kalbinde sızlar.*

CamScanner ile tarandı

"Yusuf!" İbrahim'in sesini duyduğumda göğsümdeki acı bir nebze olsun azaldı, dayanma gücü verdi. "Geldim, kardeşim!"

"Arka güverteye gel!"

Çok kısa bir süre sonra İbrahim'i gördüm. "Nare'yi kucağına almalısın, elimi çekemem, ne olursun acıtma canını," dediğimde artık nefes alamıyordum sanki. "Acıtma. Yanmasın canı. Çok kan..." Gözlerimi yumdum. *Abi, ölme. Ne olursun. Çok kan vardı, anne. Durduramadım. Ne yapsam da olmadı. Abim can çekişerek ölüp kollarımın arasında. Kurtaramadım onu.*

Yanlışın Yusuf. Abisikali'yım ve yarasına baskı uyguladığım kadın benim hiçbir şeyim değil.

"Nare, benimle konuş," dedim güçlükle. "Bak bana! Konuş benimle! Eğer konuşmazsan-"

"Beni boşayacak mısın?" diye sordu, imkânsızdan bahsediyordu. "Yoksa terk mi edersin?"

İbrahim, Nare'yi sarsmamaya özen göstererek yerden kaldırdı ve kollarının arasına aldı. İkimiz de senkronize olmuş bir şekilde, aynı anda hareket ettik. Nare, ikimiz de aynı anda ayağa kalktığımızda dudaklarının arasından acı dolu, göğsümü yaran ve kalbime bıçak saplanan bir çığlık attı ve sonrasında ağzına mühür vurdu, gözyaşları içinde nefes almaya devam etti.

"Tekneden üçümüz aynı anda inemeyiz," dedi İbrahim. "Yarayı birkaç saniye serbest bırakacaksın."

Teknenin ön güvertesine gelen bota doğru yürüdük; teknenin demir merdiveninden söylediği gibi ilk önce İbrahim indi, sonrasında ise ben ve yardımcı kadın. Beni takip etti. Elim, aynı saniyeler içinde yeniden Nare'nin yarasına kaydı. İbrahim, Nare'yi botun boş tarafına sırtüstü bıraktı ve kadın, az önceki gibi ayağını hafifçe yukarı kaldırdı.

"Bu koya yakın bir hastane var."

İbrahim'in gözlerinin içine baktım. "Adli vaka diye geçecek, polisler dâhil olacak," dedim. "Başıma gelecekler, sikimde bile değil! Kendini vurduğu ya da vurulduğu yazılmamalı. İsmi kayıtlara geçmemeli. Basın, aileler, abisi... Bir ülke bizi konuşacak amına koyayım! Bunu engelleyebilir miyiz? İbrahim, eğer engel olamazsak..." *Mesleğimi bile feda ederim senin için, yeter ki yaşa diye.* "Sıktır et, olamasak da sorun yok. Çaresine bakacağım. Bir an önce gidelim."

"Annemin arkadaşları hepsi," dedi İbrahim. "Merak etme, tamam mı? Halledeceğiz. Paranın çözemediği tek bir şeyi söyle bana?"

İbrahim'in arkadaşı motoru çalıştırdı ve bot, hızla tekneden uzaklaşmaya başladı.

"Nasıl da güçlüyüm ama değil mi?" Nare solgun yüzüyle bana gülümsediğinde aşağı yukarı başımı salladım. "Lütfen affet beni."

"Konuşma, zorlama kendini," dedim, yüzümü gözlerinden kaçırdım ama sanki biraz daha dursam başında, çocuklar gibi göğsüne sinip ağlayacaktım. "Sen, tüm bu olanlar bittikten sonra sana yapacaklarımdan kork. Ölmekten değil. Çünkü inan bana, Nare. Yapacaklarımın karşısında-"

CamScanner ile tarandı

"Sen bana kıyamazsın," dediğinde, haklılığına küfrettim. "Sen bana hiç kıyamazsın, Yüzbaşı."

"Sus artık, yalvarırım sus," dedim dolu gözlerle. "Yalvarırım böyle konuşma. Ben sana hiç kıyamazken sen kendine nasıl böyle kıyabiliyorsun? Aklımı kaçıracağım..." Titreyen ellerimi durduramıyordum ve bu, üçüncü kez başıma geliyordu. *İlki, abimin öldüğü gündü. İkincisi Nare'yi kırılmadık kemiği kalmadık bulduğum ve üçüncüsü, bugündü.* "O tetiği madem çekecektin, hedefin ben olmalıydım! Kendin değil! Aklımı kaçıracağım!"

"Sakinleş, Yüzbaşı," dedi İbrahim. "Aklın sen de kalsın, bize en çok o lazım, tamam mı?"

Gözlerimi, Nare'nin bal renk gözlerine çevirdim. Kıpkırmızıydı ve ağlaması durmuyordu. Aldığı her nefeste, canının nasıl yandığını hissedebiliyordum. "Özür dilerim, sana yaşattığım her şey için," Uzandım, titreyen çenesinden öptüm. "Tüm bunların ortasında, seni hedef olarak gösterdiğim ve sonunu düşünemediğim bu yola seni de sürüklediğim için. Asıl sen affet beni." Beyaz elbisesinin sağ tarafı kan içindeydi. "Sayalım mı? Üç yüz olunca bitecek bu acı."

"Bir," diye başladı.

"İki," dedim.

"Seni her şeyden çok seviyorum," dedi. *"Üç."*

"Uzun cümleler kurmak yok, fıstığım. Tamam mı? *Dört."*

"Beş."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, Nare bunu gördüğünde gözlerini yumdu ve acıyla inledi. *"Altı."*

"En çok sen yaşayacaksın, duydun mu beni? *Yedi."* Gözlerini kapayıp açtı. "Herkesten çok seni yaşatacağım, Yüzbaşı Vural değil; *Emir sözü*, sevgilim. Sana bir şey olmayacak, yetişeceğiz yemin ediyorum. Yemin ediyorum yetişeceğiz."

"Sekiz," diye devam ettirdi güçlükle.

"Dokuz."

Ben Emir. Yanımdaki kadın ise benim her şeyim.

Yazardan...

Ambulansın arka acil servis kapısının önünde durduğu anda tekerleklerden yayılan gürültü kesildi, kapı açıldığında acil servis ekibi hazır bir bekleyişteydi. Ambulanstan ilk çıkan kişi, hasta sedyesi yanındaydı; yüzü solgun ve endişeli bir ifadeyle kaplıydı.

Sağlık görevlileri hastayı dikkatlice ambulansın içinden çıkardı ve yavaşça yere indirdi. Bir hemşire, hastanın yaşam işaretlerini kontrol etmek için yanına geldi. Doktor ise hastayı dikkatle inceledi. Tansiyonu, nabzı ve ne kadar süredir bu hâlde kan kaybettiğiyle ilgili bilgiler alındı. Hasta zar zor nefes alıyordu, acı içindeydi. Gözlerini kapamıştı ama bilincini yitirmemek için saymaya devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Vural, "Buradayım," dediğinde tepkisini gösteremedi ama en azından saymayı bitirdi. "Korkma, tamam mı?"

Nare tepkisizdi. Vural kanlı eliyle elini tutarak hastanenin içinde koştururken, "Buradayım!" diye bağırdı bir kez daha. "Fıstığım benim, güzelim, korkma... Ben hep yanındayım."

"Ameliyathane hazır, beyefendi; artık bırakmalısınız," dedi Hemşire. "Kurşun, karnın içinde değil. Girmiş ve çıkmış. Eşinize takviye edeceğimiz kan, hazır. Bizdekiler yetecek. Lütfen size söylenileni yapın ve onu bırakın!"

Nare'nin kana bulanan eli, Yüzbaşı Vural'ın kana bulanan elinden ayrıldı. Nare bilincini yitirirken geçmişin izleri, adamın buz mavi gözlerinde acıyla yandı; renkler kayboldu ve etraf, derin bir sessizliğe gömüldü. Vural çenesine doğru akan gözyaşının ardından fısıldadı. "Fıstığım."

Ameliyathaneye giden kapılar kapandı ama aynı zamanda geçmişin kapısı aralandı. Vural gözlerinin mavisinde yaşananların yansımasını, *geçmişteki*, altı yıl önceki o hâlini gördü.

Çaresiz, yalnız ve kimsesizdi. O, yıkılmaz görünen ve sarsılmaz tavırlarının ardında koca bir enkaz vardı. *"Lütfen kurtarın,"* dedi geçmişteki o adam. *"Abimi benden almalarına izin vermeyin. Yalvarıyorum size, kurtarın abimi."* Vural kanlı ellerini ameliyathane camlarına vurmuştu. *"Yalvarıyorum,"* demişti titrek sesle. *"Olmaz, abi! Olmaz! Bırakma bizi. Balım'ı bırakma."*

Ne olmuş ona, diye sordu biri. *Neden böyle bağırıyor?* diye sordu diğeri. *Elleri kanlı, yüzü kireç kesmiş. Kocaman adama bakın, yerle bir olmuş.*

"Baba," dedi Vural, ellerinin titremesini durduramıyordu. "Baba, abim öldü. Baba!"

Faran Ahıskalı, ameliyathanenin kapısında ağlayan oğluna baktı, onun da oğlundan farkı yoktu; gözyaşları içindeydi. "Babam," dedi fısıltıyla. "Bırakma bizi. Bu acıyla yaşatma bizi."

Geçmiş, gözlerinin içinde yanmaya devam ederken Vural başını çevirdi ve yine, amansız bir ümitle babasını görmeyi bekledi. Ama yanında İbrahim'den başka kimseyi göremedi. *"Affedemiyorum,"* dedi içinden. *"Affedemiyorum, anne, baba. Beni her defasında yapayalnız bırakışınızı affedemiyorum. Ben sizi değil, yaşarken hiç yanımda olmayışınızı affedemiyorum."*

Vural yine ellerinin titremesini durduramıyordu. "Az önce kollarımın arasında tuttuğum kadın, benim karım mıydı?" diye sordu, ses tonu fısıltıdan ibaretti. İbrahim koyu renk gözlerini ne teselli vereceğini bilemezmişçesine Vural'ın yüzünde gezdiriyordu. "Karım, gözlerimin önünde kendini vurdu. Benim yüzümden."

Vural kanlı ellerini iki yanağına yasladı ve birkaç kez sert bir şekilde, art arda kendine vurdu. "Kendime gelmem gerek," dedi, ses tonu da bakışları gibi sertti. "Kendine gel, Yüzbaşı!"

İbrahim, "Nasıl kendini vurdu?" diye sordu. "Tartıştınız mı? Nasıl, ben... Anlayamıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Tartışmadık, neden kendini vurduğunu bile bilmiyorum," dedi ve içinden ekledi, *benim yüzümden mecbur kaldığından eminim.* Onu hayata bağlayan ve dik durmasını sağlayan iki bacağı değildi artık. Dizlerinde derman kalmadığı için ameliyathane kapısının eşiğine oturdu, dizinin birini uzattı ve sessizce ağlamaya başladı.

"Tüm bunları yaşamana sebep olduğum ve seni koruyamadığım için özür dilerim," dedi hıçkırıklarının arasından, artık kendini tutamıyordu ve etrafında onu izleyen gözler, umurunda bile değildi. Her şeyini kaybettikten sonra güçlü görünmenin kime ne faydası olabilirdi ki? "Bir kez daha kaldıramam, Nare. Bu kez kaldıramam."

Bir yüzü abisine, bir yüzü Nare'ye dönük biriydi artık o. Abisini kaybettiğini, bir daha onunla hiçbir yerde bir araya gelemeyeceğini biliyordu ve kabullenmişti de. *Peki ya Nare*, diye düşünmeden edemiyordu. *Onun gidişini nasıl kabullenebilirim?*

Telefonuna uzandı, Çağlar'ı aradı ve güçlükle kulağına götürdü. "Kardeşim?" diye açtı, telefonu Çağlar. "Beni unutursun sanmıştım ama biliyorum, kalbinin bir yarısı da bana ait. Bensiz yapamazsın."

Vural cevap veremedi. "Vural?" dedi Çağlar bu kez cevap alamayınca. Vural oturduğu yerden doğruldu ve telefon kulağında sessizce ağlamaya devam etti. "Vural, neden ağlıyorsun? Oğlum, cevap versene lan! Kafayı mı yedirteceksin bana? Vural?"

"Çağlar," diyebildi yüzünü duvara döndüğünde ve alnını yasladığında. "Nare, kendini vurdu..."

Çağlar telefonun ucunda suspus kesildi. Çok kısa bir an Nare'ye dedikleri aklına geldi ve derin bir vicdan azabına gömüldü. "N-Nasıl?" diye kekeledi. "Nasıl kendini vurdu lan?"

"Kim var yanında?"

"Kimse yok, ben evdeyim," dedi Çağlar. Gerçekten de kimse yoktu yanında, tekti. "İlk uçakla Fethiye'ye geliyorum," diye tamamladı sözlerini. "Nasıl oldu, Vural?"

"Dün geceye kadar her şey iyiydi," dedi, konuştuğunda sözcükler boğazına yumru gibi oturuyordu. "Kâbus gördüğünü söyledi, çok kötüydü. Sabah düzelir sandım ama bu kez de durgundu. Belki mutlu olur dedim, tekneyle Kelebekler Vadisi'ne diye yola çıktık; ben orada *evlenme teklifi* edecektim ama... Tutamadım kendimi, üzgündü, mutlu olsun istedim. Üzerini değişmek için gitti, döndüğünde ise ben daha ne olduğunu anlayamadan silahı karın boşluğuna dayadı ve bir saniye bile beklemeden *tek el* ateş etti. Mesafesi yakın diyemem ama uzakta değildi. Şu anda da ameliyatta, hayati bir tehlikesinin olmadığını söylediler. Kurşun girip çıkmış ama ben nefes alamıyorum..."

"Geceye oradayım, bekle beni," dedi Çağlar çıkardığı sırt çantasına ne koyduğunu bilmeden. "Yalnız değilsin lan sen! Ben varım! Bekle, geleceğim. Tamam mı?" Vural cevapsız kaldı. "Tamam mı dedim lan? Yüzbaşı! Kendine gel!"

CamScanner ile tarandı

"Tamam," dedi, sesi fısıltıdan ibaretti. "İbrahim, seni havalimanından almak için yola çıkacak."

İbrahim, "Hallederim, kardeşim," dedi, elinden bir tek bu geliyorsa yapacaktı. "Nare'de ameliyattan çıkacak, iyi olacak. Biliyorsun."

Vural çok kısa bir an boğazının kuruduğunu hissetti. "Hastanenin kantininden su alıp gelir misin?" diye sordu. "Ben buradan ayrılamam."

İbrahim aşağı yukarı başını salladı ve girişteki kantine doğru ilerledi. Bu sırada Vural, ameliyathane kapısının önüne oturdu ve sırtını soğuk duvara yasladı. Bir eli cebine uzandı, lacivert kutudaki yüzüğü görmek için kutuyu açtı.

Özel tasarım, kelebek model bir yüzüktü. Yüzüğün başlığı pırlantaydı ve şeritleri sarmaşık model, altın rengiydi. Kelebeğin kanatlarını kırmızı zümrütle gölgelendirmişti.

"Bir denizin içinde olduğunu düşün," diyen Nare'nin sesini duydu Yüzbaşı, geçmişin derinliklerinden geliyordu. *"Kaybolmuşsun. Dibe batmışsın. Kurtulmak için çırpınıyorsun, çırpındıkça daha da dibe saplanıyorsun. Sonra biri görüyor seni. Elini uzatıyorsun, tutuyor. Kurtulacağını sanıyorsun ama onu da kendinle gömüyorsun. Günlerdir bu yatakta çaresizce yatıyorken benimle dibe battığını hissetmedin mi hiç? Bırak, gideyim. Bırak, kurtarayım seni."*

Vural, "Özür dilerim," diye fısıldadı, zihni ortalığa saçılmıştı ve geçmişteki o kadını görüyordu. Çaresizce, yatakta uyuduğu ve başında beklediği anlar o kadar çoktu ki hatırlamak yeniden gözlerinin dolmasına neden olmuştu. "Kurtarmak isterken kendimle gömdüm seni. Hepsi benim yüzümden."

Kutuyu kapattı ve cebine sakladı. Elinin tersiyle ondan izinsizce akan gözyaşlarını sildi. Gözlerini yumdu. "Benim yüzümden," diye fısıldadı. "Hepsi benim yüzümden."

Telefonuna uzandı. Ezbere bildiği numarayı tuşladı, telefonu kulağına götürürken kendi sesini kapattı. Telefonun ucundaki sesin sahibi aramayı heyecanla yanıtlamıştı. "Annem?"

Vural sesini duyamayacağını bilmenin rahatlığıyla, "Seni çok özledim," dedi, bugün her şey kalbinin üzerine yığılıyordu. "Ne zaman canım bir şeye sıkılsa hep seni arardım. Uzaktan uzanırdı ellerin sırtıma. Geçeceğini söylerdin. Benimle saatlerce konuşurdun. Nasıl bu hâle geldik, anne?"

Gözyaşlarını durduramıyordu. Yıllar sonra böylesine hisli ağladığı için mi gözyaşları durmuyordu? En son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu, o kadar uzun zaman olmuştu.

"Bana, beni hiç beni terk etmediğini söylüyorsun," Zorlukla yutkundu. "Gitmeme, kaybolmama ve yapayalnız kalmama izin verdin."

"Annem," dedi kadın, Vural'ın söylediği hiçbir şeyi duymuyordu ama hissediyordu sanki. "Vural'ım, Emir'im, oğlum..." Yanlışlıkla aramadığını biliyordu Belçim Ahıskalı. "Konuşmayacaksın, değil mi? Tamam, konuşma ama ben söyleyemediklerini de duyuyorum. Ne olursa olsun yanındayım. Nare'ye mi bir şey oldu yoksa tartıştınız mı? Bu yüzden mi canın sıkkın? Sana sarılmanın nasıl

CamScanner ile tarandı

bir his olduğunu unutmadım ama şimdi ellerim sana sarılmış gibi titriyor." Vural sessizce ağlıyordu. Çaresizdi. "Başına ne geldiğini bilmiyorum ama bu gecenin de bir sabahı olduğunu bil, oğlum. Aydınlık, beraberinde karanlığı getirir. Sen bunu biliyorsun. Ne zaman başın sıkışsa, dua etmeyi öğrettim ben sana. Namaz kılmayı, rabbine sığınmayı. Unutma, aydınlığı o kadar büyük ki karanlığın görünmez bile."

Vural, annesinin söylediklerini hatırladı. "Keşke o günlere dönebilsem," diye fısıldadı. "Sırtımı sıvazlayıp *geçecek* dediğin o günlere. Dün gibi, anne. Önüme namazlık koyup bana dua etmeyi öğretmen. Dün gibi, anne. Işıkları yanan evin kapısını bana açmaman. İyi ki rabbime sığınmayı öğrettin bana, biliyor musun? Yoksa o günlere nasıl dayanırdım?" Vural aramayı sonlandırdı.

Nare ameliyattan çıkmıştı ama doktor kadın görmesine henüz izin vermemişti. Ameliyathane kapısında Vural'ı gördüğünde, *"Kurşun girip çıkmış, geldiğinde çok fazla kan kaybetmişti fakat şu an durumu stabil, kritik değil. Müşahede altında tutacağız ve bu süre zarfında ne yazık ki görmenize izin veremeyeceğim. Hastanın durumuna göre size bilgi vereceğim."* demişti.

Vural bu haberden sonra en sonunda sigara içmek için bahçeye çıkmıştı ve havanın kararmış olduğunu görmüştü. Hastane bahçesine doğru yürürken sol bileğindeki siyah kayışlı saate baktı. Akşam dokuzdu. Çağlar birkaç dakika önce uçağa bindiğine dair mesaj atmıştı. Boş bulduğu banklardan birine otururken paketten çıkardığı tek dal sigarayı iki dudağının arasına yerleştirdi. Sigaradan derin bir nefes çekti, dumanı içine hapsetti ve burnundan yavaşça akıp gitmesine izin verdi. Gözleri acıyordu. Bedenini oturduğu banka daha da yaydı ve başını, bankın üst gövdesine yasladı. Başı yukarda, gözleri ise gökyüzündeydi.

Terapistine, *"Sizce de korkular, bizi yönetir mi?"* diye bir soru yöneltiğini anımsadı. *"Birini kaybetmiş olmanın acısı her yanımda. Bunu nasıl atlatabileceğimi bilmiyorum. Düşünsenize. Kaybetmekten korktuğunuz o insan, gerçekten de artık yok. Bununla nasıl yaşayacağım?"*

Doğruymuş, diye geçirdi içinden Yüzbaşı. *Terapistin söyledikleri doğruymuş.*

Bu sırada telefonunun melodi sesi yükseldi. Arayan kişi İbrahim'di. Vural, kaptanı ve yardımcı kadını takip ettirmek için İbrahim'in ayarladığı iki kişiyi bekliyordu.

"Çağlar'ı bekliyorum, havalimanındayım," diye konuşmaya başladı İbrahim. "Kaptanı ve kadını da takip ettiriyorum. Şimdilik şüpheli bir hareket yok."

"İstanbul'a gitmeden önce paket edeceğim ikisini de," dedi Yüzbaşı. "Eyvallah, İbo."

"Neler döndüğünü bilmiyorum," diye karşılık verdi arkadaşı. "Ama yanındayım, Yüzbaşı."

"Eyvallah. Bekliyorum."

"Dikkat et."

Aramayı sonlandırdı. Nare'nin giriş kaydı yapılmamıştı. Kameralar açık

CamScanner ile tarandı

dahi olsa İbrahim görüntüleri sildirebileceğini söylemişti. Söylediğine göre başhekim izne ayrılmıştı ve sorumlu olan kişi, İbrahim'in uzaktan akrabasıydı.

Vural kantinden aldığı dördüncü çayını da bitirirken kolundaki saate baktı. Az önce Nare'yi sormak için tekrardan hastaneye geçmişti ama hemşire, yine aynı şeyleri söylemişti. Durumunun stabil olduğunu, durumuna göre sabaha karşı servise alınacağını söylemişti. Zaman, daha da ilerlerken gece ikiye doğru Çağlar, hastaneye ulaşmıştı. Vural'ı, bir bankta yalnız başına oturduğunu görünce kalbinde bir yerlerin çok acıdığını hissetti.

"Kardeşim," diye fısıldadı. "Geldim."

Vural, Çağlar'ı gördüğünde gözleri direkt buğulandı. "Neden böyle oluyor, Çağlar?" diye sordu, ses tonu da bakışları gibi çaresizdi. "Hiçbir şey yolunda gitmeyecek mi? Sabahtan beri beynim durmuş gibi hiçbir şey düşünemiyorum."

"Nare uyanana kadar hiçbir şeyi öğrenemeyeceğiz belli," dedi Çağlar, Vural'a sıkı sıkı sarılırken. "Ben yanındayım, kardeşim. Halledeceğiz, tamam mı?"

"Abimi kaybettikten sonra elimin altında ne varsa, kim varsa devirerek yürüdüm," Vural başını iki elinin arasına alarak banka yeniden oturdu ve konuşmasını sürdürdü. "Korkmadım. Çünkü kaybedecek tek bir şeyim yoktu. Ailem yoktu. Ama şimdi..."

"Aması, şimdisi yok!" diye yükseldi Çağlar. "Mazinle ilgili olduğunu az çok tahmin edebiliyorum, Nare kendine neden böyle bir şey yapıp, öğrendiğimizde artık biz de boş durmayacağız. Eğitim için bir ay daha beklememize gerek yok, herkes hazır olduğu kadar."

Vural sırtını tekrardan bankın gövdesine yaslarken gözlerini yumdu. *"Uyan, fıstığım,"* dedi içinden. *"Lütfen uyan artık, fıstığım. Çok karanlıktayım. Uyan. Gözlerini görmem gerek."*

Nare sabaha karşı servise alınmıştı. Aldığı ilaçların etkisindeydi, uyuyordu. Vural, Nare'yi görmek için odanın kapısında bekliyordu. Doğrusu, onu bir kez daha çaresizce görmek zoruna gidiyordu ve yine o hâlde görmeye cesareti yoktu.

"Ben burada bekliyorum," dedi Çağlar. "Önce sen gir, sonra da ben yanına gelirim. Güçlü ol, Vural. Nare sebepsiz yere kendine bunu yapacak biri değil. *O* yaşamayı seviyor. En çok da seninle yaşamayı ama." Çağlar birkaç saniye soluklandı. "Mutlaka bir sebebi var, tehdit edildi. Ya kendi canıyla ya da senin canınla. Hangisini seçtiğini de ortada."

"Koruyamadım onu," dedi Vural. "Söz vermiştim, koruyamadım."

Vural cesaretini toparlayarak odaya girdi ve gözlerinde akmayı bekleyen yaşlar, yatakta yatan Nare'yi görmesiyle yanağından geçerek çenesine kadar aktı. Nare hastane örtüsüne sarınmış bir şekilde uyuyordu. Koyu renk saçları yastığa yayılmıştı. Göz kapakları hafifçe şişmiş ve altında mor lekeler vardı.

Üzerindeki hastane önlüğü, ince bedenini sararak kırışmıştı. Kol bandında, *Sibel Tahran* yazıyordu ve ameliyat tarihi okunuyordu. Yatak başında bir serum vardı. Yavaşça damlıyordu.

"Güzelim benim," dedi Vural fısıltıyla. "Nasıl da yorgun görünüyorsun..."

CamScanner ile tarandı

Vural titreyen bacaklarını güçlükle ona doğru yöneltti. Kanın kurumuş olduğu elini, Nare'nin elinin üzerine bıraktı ve dudakları usulca Nare'ye ait olan elin tersine dokundu. "Beni bu kez çok bekletme, yalvarıyorum sana," dediğinde, bir an gözyaşları hiç durmayacak sandı. Güçsüz hissediyordu. Nare olmadan *Emir* olur muydu? Olmazdı. "Sen yoksan ben yokum," diye devam etti sözlerine Vural. "Nare yoksa taşıdığım hiçbir sıfat yok."

Bedenini yatağın yanında duran sandalyeye bıraktı. Mavi gözleri, hareketsizce yatan bedeni izlemeye devam ederken Çağlar odaya girdi. "Yemin ediyorum kalbim o kadar acıyor ki," diye konuştu. "Keşke tam da şu an Nare uyansa ve beni tekmelese."

Vural gözyaşlarının ardından güldü. "Oğlum, sen manyak mısın lan," dedi. "Nare'nin tekmeleriyle sorunun ne?"

"Komutanım, öyle demeyin, kafa travması yarattı bende," dedi Çağlar. "Karnıma vurduğu anı unutamıyorum. Dalağım, böbreğim, ağzımdan çıkacaktı."

"Bir kez daha bahsetsene."

"Neyden?" diye sordu Çağlar.

"Nare'den."

"Nasıl bahsedeyim, Komutanım?"

Vural dişlerinin arasından, "Niye bağırıyorsun, geri zekâlı? Kızı uyandıracaksın!" dedi.

"Oho! Komutanım, Nare kim bilir kaçıncı rüyasını görüyordur. Çocuklarınız bile olmuştur..."

"Evet, ismini de Ali Veli koyduk. Sana söylemiyoruz."

Çağlar elini ensesine kaydırdı. "Gol olmuştur diye düşünüyordum aslında."

"Ben şimdi sana bir koyacağım, bir daha maça çıkamayacaksın."

"Teessüf ederim, Komutanım," diye goy goyuna devam etti Çağlar. Aslında bıraksalar ağlardı ama Komutanının yaslandığı dağ olmalıyım, dağ gibi güçlü durmalıyım diye düşündüğü için tercih etmiyordu. "Sana minik yeğenler yapmayı düşündüğüm kadını hâlâ ararken bunları söylemen hiç hoş değil."

"Bahset," dedi Vural bir kez daha ısrarla. "Onu ilk gördüğün andan başla."

"Komutanım, siz niye böylesiniz ya?"

"Nasılım lan? Tipim kaydı, kabul ama Nare uyanmadan şekil çekerim kendime."

"Ya ondan bahsetmiyorum, kardeşim."

Vural tek kaşını sorguyla yukarı kaldırdı. "Söylesene lan."

"Hani kızlar arasında unutamadıkları aşklarının goy goyları bin yıl döner ya, konu hep birinde kalır ve her defasında aynı kişiye döner ya?"

"Eee?"

"Siz de öylesiniz işte. Ne zaman beni boş bulsanız Nare'yi anlattırıyorsunuz. Düzeltiyorum, Tekmeci Nare'yi. Bir felaketti."

"Bazen kelebek bazen felaket, bilmez miyim? Anlat."

CamScanner ile tarandı

"Şimdi Komutanım, bu karnıma bir tekme geçirdi-"

"Detayları atlama. Öncesinde, Tilki midir tavşan mıdır, o boka ne yaptığından bahset."

"Sen devam et," dedi Çağlar sandalyeyi Nare'nin diğer tarafına çekerken. "Benden iyi biliyorsun."

"Dinliyorum."

"Komutanım, siz âşık mısınız bu tekmeci hanımefendiye?"

Vural boğazını temizledi. "Dışardan çok mu belli ediyorum?"

"Gözleriniz konuşuyor."

"Gözlerim biraz daha anlatmazsan seni öldüreceğimi de söylüyordur umarım."

"Efendime söyleyeyim, tilki midir bok mudur, onun elinden tüfeği bir kavradı, ayağıyla karnına bir geçirdi, dedim öldü..."

Nare Ahıskalı'dan...

Sen hiç birini sevmekten korkmadın mı?

Bu hayatta sadece seni sevmekten korktum. Ve şimdi de seni çok seviyorum, Yüzbaşı. İnan bana, başka çarem ya da yolum yok.

Zihnimde uğuldayan sesler. Vücudumdaki ağrı. Nerede olduğumu algılayamama hissi. Adım neydi? *Nare.* Soy ismim? *Ahıskalı.* Hafızamı yokladım çünkü bir kere kaybetmiştim onu, yeniden kaybetmekten çok korkuyordum ama hislerim bana; bu kez hafızamı değil, Vural'ı kaybettiğimi söylüyordu.

Yanımda mıydı? Son sözlerini hatırladım: *Tüm bunların ortasında, seni hedef olarak gösterdiğim ve sonunu düşünemediğim bu yola seni de sürüklediğim için. Asıl sen affet beni.*

Hep kendini suçlayacaktı, biliyordum. Kirpiklerimi aralamaya korkuyordum. Buz mavi gözlerinde bir hayal kırıklığı olarak kendi yansımamı görmekten korkuyordum. Ama korkunun ecele faydası yoktu. Boğazımda kurulukla, burnumda ağır hastaneye kokusuyla kirpiklerimi usulca araladım. Vücudumun belli yerlerinde hafif bir uyuşma hissediyordum. Başım da oldukça ağrıyordu. Gri tavana vuran ışığı gördüm önce, bu sırada başım hafifçe dönmekteydi. Yavaşça kafamı çevirdiğimde, yanı başımda bir serum damlası gördüm ve üzerimde ince, mavi renk bir hastane önlüğü giydiğimi fark ettim.

Çok kısa bir an, sağımda bir nefes duydum. Nefesin sahibine döndüm, Çağlar'ı gördüğümde çok kısa bir an afalladım ve gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Hemen sonrasında ise solumda Vural'ı gördüm. Gözleri pürdikkat kitlenmiş, beni izliyordu ama sanki baktığı ben değildim.

Çünkü göz gözeydik ve saniyeler geçmesine rağmen en ufak bir tepki vermemişti. "Su içmek istiyorum," dedim fısıltıyla. Vural hâlâ yüzüme bakıyordu ama gözleri açıktı. Tepki vermiyordu. Gözleri açık, beyni uykuda mıydı? Kaç saattir uyumuyordu?

CamScanner ile tarandı

"Vural," dedim biraz daha yüksek sesle ve hemen yerinden sıçradı. Gerçekten de beyni uykuya dalmıştı ama Vural uyumamak için o kadar direnmişti ki... "Su içebilir miyim? Boğazım çok kuru." Başımla hemen yanında, yarıya inen su şişesini gösterdim. "Çok susadım."

Vural, "B-Bir dakika, uyandın..." dedi kekeleyerek kendine geldiğinde. "Dur, Nare. Hareket etme. Patlatacaksın dikişleri."

"Ama susadım."

"Hemşireye sormam lazım, ilk anda su vermem sorun olabilir."

"Boğazım kurudu. Biraz versen olmaz mı? Eminim, damar yolundan verdikleri serumun zaten sıvı yerine geçtiğini söyleyecekler."

Vural, "Hareket etme, canının yanmasını istemiyorum," dedi, gözleri Çağlar'daydı. Hâlâ yüzüme bakmamıştı. "Ses de çıkarma, Çağlar uyanmasın."

"Ne zaman geldi?"

"Öğrenir öğrenmez."

Güçlükle yutkundum. Vural yarıdaki şişeyi dudaklarına yasladı ve birkaç yudum içtikten sonra bana doğru geldi. Üzerime eğilmeden önce tekrardan su şişesini dudaklarına yasladı ve ben ne yaptığını anlayamadan dudaklarını dudaklarıma yaslayıp ağzındaki suyu, ağzımın içine bıraktı.

Vural'ın dudakları, dudaklarımın üzerindeydi ve boğazımdaki kurumayı unutarak kalbimi hızlı hızlı attıran bu ana odaklandım. Dudakları dudaklarımdan saniyeler sonra geri çekildiğinde, "Yeterli mi?" diye sordu. Ses tonu sakindi. "Bence yeterli. Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı? Hemşireyi çağırayım."

Yutkundum. "Neden yüzüme bakmıyorsun?" diye sordum, ağlamak istemiyordum ama gözlerim hemen doluyordu. Buğulu gözlerle bakıyordum ama *o* bana bakmıyordu. "Çirkin miyim?"

"Çirkinsin," diye yanıtladı Vural. "Hemşireyi çağıracağım."

Saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu ve dakikalar sonra hemşireyle döndü. Hemşire bitmek üzere olan serumu yeniledi, tansiyonuma baktıktan sonra diğer kontrolleri halletti ve bir saat içinde doktor hanımın beni görmek için geleceğini söyledikten sonra odadan çıktı.

"Çok mu çirkinim?"

Vural buz mavi gözlerini direkt olarak gözlerime çevirdi. Gözlerimin içine baktığında tüylerim ürperdi. "Çok çirkinsin, evet," dedi. "Başka sorun var mı?"

"Niye bana böyle davranıyorsun?"

"Niye acaba?" diye sordu kızgın bakışlarını yüz hatlarımda gezdirirken. "Kendine bir baksana, Nare. Ne hâldeyiz, görmüyor musun? Seni bu hâle getiren kim, Nare? Bu hâle gelmemize sebep olan ne?"

"Çok daha kötü bir hâlde olabilirdik," dedim mırıltıyla. "Kendimi sebepsiz yere bu hâle getirir miyim?"

"Kâbus görüp ağladığın geceden başla anlatmaya," dedi. "Yalan söylediğini anlarsam başa dönersin."

O geceyi hatırlamak canımı yaktı. Hayal kırıklığı bir beden olsaydı eğer ben

CamScanner ile tarandı

olabilirdim. Böylesine bir gerçeği kaldırmak, sinmek bir yana dursun, kendime nasıl itiraf edeceğimi bilemiyordum ki Vural'a da anlatabileyim. Kendime bir noktada çok kızıyordum. Ne olursa olsun ondan gizlememeliydim, biliyordum ama henüz ben sindirememişken nasıl söylerdim?

"Kâbusun bu konuyla bir alakası yok. Üstelik sabahın köründeyiz. Henüz bir şey konuşamayız. Sen de biliyorsun ki sabahın körü ve sabah arasında fark vardır."

"Yanlış cevaptı, ustandan aldığını ustana satamazsın. Başa dön."

"Doğru söylüyorum yemin ederim," dedim. "Kâbus görmedim o gece ama beni o hâle neyin getirdiğini de söyleyemem sana."

"Neden bana yalan söyledin, Nare? Tüm gün bana yalan söyledin. Oyunlarla oyaladın. Bana baksana sen." Gözleri direkt olarak gözlerimin içindeydi. "Karşında çocuk mu var senin? Zaafım olabilirsin, Nare. Ama beni vuramazsın. Bana yalan söyleyemezsin! Çocukmuşum gibi oyunlar oynayamazsın. Laf ebeliği yapma! Anlat, bak sabrımın sınırındayım. Anlat!"

"Ooo! Yenge," dedi Çağlar. "Günaydın, öncelikle." Bileğindeki saate baktı. "Sabahın kōründe, gerçekten mi ya? Hesaplaşma, tahmin ettiğimden de erken başladı. Bana biraz müsaade, aile kavgalarınız için-"

"Sus, dinle," dedi Vural ve Çağlar oturuşunu düzeltti, başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı. "Seni o hâle neyin getirdiğini söyleyeceksin. Sonra devam edeceğiz."

"Kolay değil," dedim. "Anlayışlı davran-"

Vural, "Ne anlayışından bahsediyorsun?" diyerek sesini yükseltti. "Sen benim ne hâle geldiğimi gerçekten de göremiyor musun? Bana bak bana! Mahvoldum lan ben sana bir şey oldu, olacak diye! İki gecedir ne hâldeyim, göremiyor musun da hâlâ bana anlayıştan bahsediyorsun? Şimdi anlatacaksın!"

"Anlatamam, izletebilirim," dedim en sonunda. "Lütfen, Vural. Bu konuyu birkaç saat sonrasına erteleyelim. Yalan söylemiyorum. Kendimi vurmamla alakası yok, hiç olmadı."

"Odaya geçtin, orada ne oldu?"

"Yardımcı kadını ve kaptanı takip ettiriyor musun?"

"İlk andan beri," diye yanıtladı. "Birkaç saate ikisini de aldıracağım evlerinden."

"Üzerimi değiştirdim. Kadın kapıyı çaldı ve yemekle ilgili bir şey soracağını söyledi. Kapıyı açtığım an silahla göz göze geldim. Odanın kapısını kilitledi, hareket edecek alan bırakmadı. Sonra da *beni buraya gönderen kişi, günler önce küllerini dahi bırakmadığınız adamın Komutanı, Mazin'dir,* dedi."

O anı tekrar yaşıyormuşçasına ürperdim, midem kasıldı.

"Orospu çocuğu," dedi Çağlar. "Burnunuzun dibine kadar girmiş."

"Devam et," dedi Vural soğukkanlılığını korumaya devam ederken. "Sonra telefonda mı konuşturdu sizi?"

"Evet, telefonda konuşturdu. Beş dakika sürem olduğunu söyledi. Bana üç

CamScanner ile tarandı

seçenek sundu. İlk seçenek, Binbaşı Engin Karasu'ya devletten gizli operasyon yürüttüğünü ifşa etmek ve seni hapse tıkmaktı. İkincisi seçenek, seni sevmediğimi söyleyerek terk etmemdi. Üçüncüsü ise..."

"Kendini vurmandı," diyerek tamamladı sözlerini. "Beni terk edemezdin, söz vermiştin. Ve bir şeylerin ters gittiğini anlayacağımı bilirdin. Ne olursa olsun gitmene izin vermezdim."

"Başka yolum ya da çarem yoktu. Beni öldürmeyeceğini, sadece acı çekmem için uğraşacağını söyledi."

Ağzında ardı arkası kesilmeyen küfürler mırıldandı. "Yeterli, tamam," dedi Vural elini *sus* dercesine kaldırırken. "Diğer meseleden bahset. O gece sana ne oldu?"

"Sana anlatamayacağım bir şey olduğunu söylüyorum, neden anlamak istemiyorsun? İzle, Vural. İzleyince her şeyi anlayacaksın."

"Ne izleyeceğim, Nare?"

"Babamın telefonundan aktardığın videolardan bahsediyorum," diyerek açık bir itirafta bulundum. "Sadece izle. 1998'le başla, tamam mı? Ve kendinde göreceksin, anlayacaksın neden sustuğumu... Hatta sen de susacaksın."

"O silahı keşke bana doğrultsaydın, canım daha az acırdı," dediğinde kalbimin acıyla yandığını hissettim. "Eğer bir kez daha tetik çekmek zorunda kalırsan kurşun bana saplansın, Nare. Kendine değil!"

"Mecburdum!"

"Ölebilirdin!" diye bağırdı. "Organlarını parçalayabilirdin! En kötüsü de ne, biliyor musun Nare? Çocuk sahibi olamayabilirdin!"

"Başka yolum ya da çarem yoktu," dedim bir kez daha. "Seni ifşa etmesine nasıl izin verirdim?"

"Bu ihtimal de vardı tabii..."

"Sakın bana ifşa etseydin deme, tamam mı? Sırf operasyon tehlikeye düşmesin diye evlendin benimle! Sakın!"

"Keşke seninle hiç evlenmeseydim," dediğinde kalbime bir şeyin saplandığını ve o şeyin, giderek vücuduma yayıldığını hissettim. Tuhaf bir acı, his. Gözlerimi saniyesinde dolduracak ve yaşların hızla akmasına neden olacak kadar da güçlüydü üstelik. "Keşke seni bulduğum gün özgür bıraksaydım."

"Hâlâ bırakabilirsin," Gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarımı dizginlemek ne zordu. "Ama sen de biliyorsun."

"Neyi biliyorum?"

"Beni özgür bırakamayacak kadar çok sevdiğini."

İkimizi de yutacak kadar büyük bir sessizlik oluştu. İtiraflar yağ gibi su yüzüne çıkıyordu. Her ne kadar bana kıyamasa da kızdığını biliyordum. "Seni çok seviyor olmam karın boşluğuna bir silah doğrulttu ve sen gözlerimin içine bakarak tetiği çektin. Bunun ne kadar ağır bir his olduğunu bilmek ister misin?"

"Mecburdum. Hani beni hep anlayacaktın?"

"İki yıl öncesine kadar travmalarım yüzünden ellerim titriyor, nefesim ke-

CamScanner ile tarandı

siliyor ve mekân fark etmeksizin kriz geçiriyordum. Zar zor atlatmıştım, Nare," Bana karşı ilk kez bu kadar şeffaf diyemezdim ama ilk kez bu kadar açık, net cümleler kurduğunu söyleyebilirdim. "Psikoloğa gitmeye ve ilaçlara ara vermiştim. Seni uçurumun kenarında bulduğum gün, yine tetiklendim ama bir yabancıydın hissettiğim yakınlığa rağmen. Dünden beri elimin titremesini durduramıyorum. Mecburdun, evet. Kendini vurdun ama hasarı sadece kendin almadın. Şimdi başa dönersem ne yapacağımı bilmiyorum. O kâbus dolu günlere dönersem beni kim durdurabilir? Ben çok kötü bir adamdım, Nare. *Hasta ve kötüydüm.* Şimdi beni kim durduracak? Buradan döndükten sonra operasyona başlayacağım, bir an bile vakit kaybetmeyeceğim. Yüzümü görebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Benim yerimde olsaydın sen de kendini seçerdin. Ölürdün ama yine de kendine zarar vermeyi seçerdin. Bana kızgınsın, anlayabiliyorum, Yüzbaşı. Ama başka çarem ya da yolum yoktu, sen de bunu anla."

"Bir kez daha seni tehdit ederlerse ve bu kez başka bir şey yaparak kendine zarar vermeni isterlerse ne yapacaksın? Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Bu fazlaydı, Nare ve tüm bunlara sebep olduğum için kendimi affedecek gücüm yok."

"Peki, bundan sonra ne olacak?" diye sordum. *Boşanacak mıydık?* Bir yıl dolmadan mümkün değildi. *Beni artık sevmeyecek miydi?* Ona, onu sevdiğimi söylediğimi hatırladım. Ağladığını da. Canını çok yaktığımı biliyordum ama başka çarem yoktu. Bilmiyordum.

"Önce iyileşeceksin," derken ki tavrı ketumdu. "Sadece kendini düşün artık, tamam mı?"

"Bana böyle konuşma ne olur," dedim, düne kadar ne kadar mutluyduk oysaki. "Benden sadece kendimi düşünmemi isteme. Yapamam çünkü."

"Hava almam gerek, boğuluyormuş gibi hissediyorum," dediğinde güçlükle yutkundum. "Doktor geldiğinde duruma göre bir yol çizeceğiz."

Vural odadan çıktı. Göz ucuyla Çağlar'a baktım. "Üzülme, çiçek," dedi güçlükle gülümserken. "Şu an çok sinirli, o yüzden kurdu o cümleleri. Seni bırakmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Peki, beni artık sevmeyecek mi?" diye sordum, küçük bir çocuk gibi dudağımı büzmüştüm ve sesim çatallı çıkmıştı. "Mesleği umurumda değil, emek verdiği ve her şeyden çok düşündüğü operasyon iptal olmasın, hapsi boylamasın diye yaptım. İkinci bir seçenek, onu terk etmemdi. Nasıl yapabilirdim? Yaptığımı savunmuyorum, belki o bu hâle getirseydi kendini, ben de çok kızardım, öfkelenirdim ama... Yine de anlamaya çalışırdım. Mecburdum."

"İkiniz de haklısınız, bir şey diyemiyorum ama yanındayım, Nare. Önce iyileşeceksin, sonra da bir çaresine ve yoluna bakacağız, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," Burnumu çektim. "Bir iyileşeyim, *keşke seninle hiç evlenmeseydim* lafını ona nasıl yedireceğim! Sanki zorla evlendirdim kendimle! Benden önce yüzükleri almıştı, biliyor musun? Ben gerek yok deyince de triplere girmişti. Az bile yapmışım! Düşünüyorum da keşke biraz daha süründürseydim!"

CamScanner ile tarandı

Çağlar, "Ben buraya nereden, nasıl düştüm?" dediğinde güldüm. "Beni hangi ateşlerin içine attılar? Bu ikisi âdeta gerilim hattı."

"Güldürme," dedim. "Sanki sol tarafım uyuşmuş gibi. Ama hareket ettiğimde de sızlamıyor değil."

"İstersen dışardakini endişelendirebiliriz? Söyleyeyim mi Nare'nin ağrısı var diye?"

"Aman kalsın," dedim. "Patlamaya hazır bomba gibi. Hem ilgisini de istemiyorum. *Keşke seninle hiç evlenmeseydim,* dedi bana. İstemiyorum onun hiçbir şeyini."

Çağlar, "Peki o zaman," dedi. "Hemşirenin seruma karıştırdığı ilaç uyutur seni. Ben çıkayım, Vural'a bakıp dönerim."

"Tamam."

Çağlar odadan çıktıktan bir süre sonra ilaçların da etkisiyle uykuya daldım. Uyandığımda, Vural'ı başucumda, bir eli çenesinin altında uyurken gördüm. Çağlar odada yoktu. Yine çok susamıştım. Susamak sorun değildi ama boğazım kuruduğu için yutkunurken canım acıyordu.

Yatağın yanındaki komodinde su şişeleri vardı ve ikisi açılmamıştı. Yerimden hafifçe doğrulmaya çalıştım ama keskin bir acı tenime saplandığında dudaklarımın arasından bir inilti döküldü. Vural saniyesinde uyandı.

"Fıstığım? Bir şey mi oldu?"

"Yok, olmadı," dedim, yüzümü buruştururken. "Boğazım kurudu da. Su içecektim."

"Sen uyurken doktor geldi. Her şey stabilmiş, sorun olmadığını söyledi. Uyandıktan sonra tekrar kontrole gelecek, bu gece nöbetçiymiş."

"Su içebilir miymişim peki?"

"Onu sormadım."

"Keşke sorsaydın."

"Ağrın var mı?"

"Yok, iyiyim. Anlıktı."

"Beni uyandır, hareket etmemeye çalış," dedi. "İlk zamanlar hareket ederken canın çok yanacak ama sonra alışacaksın."

"Yaşamış gibi konuşuyorsun."

"Yaşadım da ondan."

"Anladım," Nasıl yaşadığını sormak istedim ama sessiz kaldım. "Çağlar nerede?"

"İbrahim'le yazlık eve geçtiler. Bu gece ve sonraki iki gece de buradayız. Üstüme başıma kıyafet istedim."

"Elbisem çok mu..."

"Onu bir daha giymeyeceksin," dediğinde güçlükle yutkundum. "Aramızın iyi olmasını istiyor musun?"

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Seninle kim düşman olmak ister ki?"

Güldü. "Karıştırma orasını," dedi. "Aramız düzelsin istiyor musun istemiyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"İstiyorum."

"Kendine bir daha zarar vermeyeceksin, eğer verirsen-"

"Eğer verirsem?"

"Bir daha yüzümü göremezsin."

Bu ağırdı. "Mecbur olduğumu anlamayacaksın, boş versene," dedim. "Ne söylersem söyleyeyim bir yanın bana hep kızgın olacak."

"Ne hâlde olduğumu görmedin, o yüzden konuşması kolay."

"Özür dilerim."

"Özür diliyorsun ama geçmiyor, Nare. Kollarımın arasında, dakikalarca acı çektin. Titreyen çeneni öptüm, gözlerimin önünden gitmiyor ne o hâlin ne de o an. Karşımda her gün kendini vuruyormuşsun gibi davranıyorsun, kafayı yedirteceksin bana."

"Böyle olmasını ben mi istedim? Tek tek, tekrar anlatmamı ister misin? Mecburdum, Vural! Mecbur!"

"Su içecek misin?" Konuyu değiştirme hızı yine aynıydı.

"İçeceğim."

"İç o zaman."

"Kötüsün."

"Sen daha kötü yüzümün çeyreğini bile görmedin."

Yerinden doğrulduğunda, "Göstersene!" dedim.

Ne olduğunu anlayamadan yüzüme doğru eğildi. "Gösteririm ama," dedi fısıltıyla. "Hem burada hem de yatakta. Kendini vurmasaydın şu an çocuklarımızı seviyor olabilirdik."

Dudaklarım muzip bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. "Benden çocuklarının olmasını istiyorsun ama unuttun mu? Birkaç saat önce *keşke seninle hiç evlenmeseydim*, diyordun. Dönek seni."

"En güzel döneklik bunlar, çok konuşma," diye cevapladı. "Su vermem sana, görürsün."

Vural su şişesini açtı ama önce kendi içti, sonra da dudaklarını dudaklarıma yasladı. Su ağzımdan içeri kayarken alt dudağımı kavradı ve yavaşça öpmeye başladı. İkimiz de sanki ağır çekime alınmış gibi öpüşüyorduk. Vural yavaşça geri çekilirken, "Biraz daha?" diye sordu.

"Biraz daha," dedim. "Su."

He he, Nare. Su kesin, he he.

Vural suyu tekrardan ağzına aldı ve aynı saniyeler içinde dudaklarımın arasından bıraktı. "Çölde su bulmuş bedevi gibisin," dedi gülerek. "Soytarı seni. İyileş, tekme tokat dalacağım sana ve bana yaşattığın korkunun hesabını soracağım."

"Ring'de görüşürüz."

"Ring'de görüşene dek başına bir iş daha getirirsin sen, merak etme," dedi Vural alay dolu ses tonuyla.

"Suyu ver de tamamını içeyim."

CamScanner ile tarandı

Vural yatağı otomatik tuşundan kaldırdı ve su içmem de yardım etti. "Açlığımı hissetmiyorum pek," dedim. "Sen bir şeyler yedin mi?"

"Canım istemiyor, hiçbir şey yemedim henüz."

"Ama öyle olmaz."

"Sen beni düşünme şimdilik, kendini düşün yeter." Yatak başlığını düzeltti. "Hadi uyu."

"Bebek miyim de sürekli bana uyu diyorsun? Kalkıp dolanacağım biraz."

"O biraz sıkar, insan kendi canına bu kadar düşman olur mu?"

Gülümsedim. "Bu an bana çok tanıdık geldi şu an," dedim. "İlk günlere döndüm. O zaman da sinirlenmiştin. Düşünme deyip duruyordun ama ben hatırlamaya çalışıyordum."

Burnuma bir fiske vurdu. "O zaman da inatçıydın, şimdi de. Hiç değişmedin."

"Değiştim ama sen göremiyorsun."

İç çekti. "Haksızlık etme bana, fıstığım," dedi. "Görüyorum. Dün de gördüm."

"Dün geceden beri uyumuyorsun."

"Alışkınım. Askerim kızım ben."

"Bıdı bıdı bıdı, izin ver be adam!"

"Neye?"

"*Yanımda uyusana* dememe!"

Vural, "Baş belası, başımın belası," dediğinde gülümsedim. "Söyle, güzelim. Söyle, fıstığım?"

"Baştan söyleyeyim, canım acımaz."

"Sanki acısa söyleyeceksin de." Uyuduğum yatağa baktı. "Sığmam ki ben oraya."

"Yan yatarsan sığarsın."

"Sigara içip geleyim, uyuyalım öyleyse," dedi en sonunda ona attığım üzgün kedi bakışlarıma dayanamayarak. "Çağlar'a da söyleyeyim, bu gece gelmesin."

"Diğer geceler benimle uyumayacak mısın?"

"Bakarız."

"Hâlâ küs müyüz?"

"Tabii ki küsüz. Seninle öpüştüm, uyudum diye barıştığımızı düşünme sakın."

"Sen bana kıyamazsın."

"Doğru, bana bırakmayıp sen kendine kolayca kıyabiliyorsun."

"Sapla, hiç acıma."

"Acımam."

"Bıdı, bıdı, bıdı."

"Kocaya bıdı bıdı bıdı denmez."

" O koca bana *keşke seninle hiç evlenmeseydim* derse, denir!"

"Dilime sağlık, ne güzel söylemiş."

CamScanner ile tarandı

"İntikam alacağım ama göreceksin!"

"Sen bana kıyamazsın."

Bu doğruydu. Bir yanım değil, hiçbir yanım ona kıyamazdı. "Sigaranı iç, sonra da hemen gel," dedim. "Tamam mı?"

"Tamam, fıstığım."

Vural gideli yarım saatten fazla oluyordu. Bir sigara için bu kadar vakit harcaması normal miydi? Yanımda telefon yoktu. Beni bu kadar uzun süre yalnız da bırakmazdı. Bir şey mi olmuştu?

"Vural," diye seslendim sanki duyabilecekmiş gibi. "Neredesin? Beni duyuyor musun?"

Çok geçmeden, "Buradayım, kapının önünde," dedi ama ses tonu tuhaftı. Sanki... Ağlamış gibiydi. *Ama neden ağlayacaktı ki?*

"İyi misin?"

Cevap gelmedi ama birkaç dakika sonra odaya girdi ve gözlerini gözlerimden kaçırırken, "Çağlar geldi de onunla konuşuyordum, biraz geciktim." dedi, yalan söylediğini biliyordum çünkü sigaraya çıkarken Çağlar'a gelmesine gerek olmayacağını söyleyecekti. "Ağrın, sızın var mı?"

"Biraz," dedim. "Ama dayanılmayacak kadar değil."

Vural gözlerime bakmadan hafifçe yana kaymama yardımcı oldu ve bedenini sol tarafıma bıraktı. Başımı ona doğru çevirdim ve gözlerinde, ağladığına dair bir belirti aradım ama tuhaf bir şekilde yoktu. Belki de ben fazla şüpheci yaklaşıyordum.

"Gözlerin çok güzel," dediğinde gülümsedim.

"Kendi gözlerine hiç bakmıyor musun?"

"Beni sadece senin gözlerin ilgilendiriyor."

Bir eli usulca göz kenarlarıma kaydı. "Gülünce buralar kırışıyor, çok tatlısın," dediğinde iç çektim ve özlediğim dudaklarına dudaklarımı yasladım ve dilimi içeri kaydırdım. Vural alt dudağımı kavrayarak beni kendine doğru çekti ve telaştan uzak, tatlı bir öpüşme başlattık. Üst dudağını yaladığımda göğsünün derinliklerinden bir inilti döküldü ve hafifçe geri çekilerek, "Beni mahvediyorsun, her anlamda," dedi. "Beni mahvetmene rağmen seni çok seviyorum. Duydun mu beni? Seni çok seviyorum, Nare."

"Özür dilerim," dedim. "Böyle olsun istemezdim."

"Yanımdasın, iyisin," dedi. "Ama seni çok seviyor olmam, affettiğim anlamına gelemez."

"Beni hiç affetmeyecek misin?"

Gülümsedi. "Göreceğiz."

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen buradan iyileşmeden gitmeyeceğiz ve..."

"Ve?"

"Seni Kelebekler Vadisi'ne götürmeden."

CamScanner ile tarandı

Benim için bir yüzük almıştı. Gerçek bir evlilik teklifini hak ettiğimi de söylemişti. "Bir an önce iyileşeceğim o zaman, mecbur."

Saçlarımla alnım arasında bir yere öpücük bıraktı. "Nare, benden önce sana nasıl yalnız hissettirdi ailen bilmiyorum ama ben yanındayım. En başından beri söylüyorum, *senin ailen benim.*"

Sesi az önceki gibi titriyordu. Bahsettiğim videoyu izlemiş olabilir miydi? Başımı kaldırdım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. "Bunca zaman sordum kendime, annem beni niye hiç sevmiyor ya da neden doğum günlerim hiç kutlanmadı diye. Önce en sevdiğim çocukluk oyuncağım verdi cevabı bana, çok geçmeden de kapının önünde izlediğin video. Ben kimsesiz miyim Vural?" Gözümden bir damla yaş süzüldü, burnumdan akarak yastığa karıştı. "Bana kızıyorsun sakladığım için. Böyle bir şey nasıl söylenir ki?"

Kirpiklerimdeki ıslaklığı sildi. "Sen kimsesiz değilsin, ben varım," dedi. "Kanımın son damlasına kadar seni koruyup kollayacağım ve bırakmayacağım. Videodaki hiçbir şey değiştiremez bunu. Hiç kimse."

"Videoyu izlediğim için öyle kötü oldum. Hâlâ kabullenemiyorum. Canım çok yanıyor."

"Gel buraya," dedi ve beni kollarının arasına çekti. "Selçuk ve Demirhan, İstanbul'da. Babanın evine teröristlerin hesabına aktardığı banka hesaplarının dekontunu gönderdi. İsim ona ait değil, bir şekilde sıyrılacağını biliyorum, amacım her şeyin farkında olduğumuzu az da olsa anlaması ve adımlarını buna göre atması. Biz dönmeden bir gün önce de paket edip depoya getirecekler. Yüzleri görünmeyeceği ve ses değiştiren mikrofondan konuşacakları için kim olduklarını çözemeyecek. Sabrettim, bekledim ama sınırını aşıyor. Sonrasında da ben gideceğim. Videodaki kadından başlarsam konuşmaya, belki dili çözülür. Elimdeki imkânlar sınırlı olmasaydı ben onun dilini çok güzel çözerdim ya neyse..."

"Sen de benim gibi buraya geldiğimizi babamın söylediğini düşünüyorsun, haklısın da," dedim, acı dolu bir tebessüm yüzüme yerleşti. "Baba demeye utanıyorum. İğrenç birisi."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Vural, "O kadına çok benziyorsun," dediğinde canım yandı. "Onun da gülerken gözleri kısılıyor. Senin de. Sadece bu değil. Saç renginiz, göz renginiz... Ten renginiz."

"Neden yanımda olmadığını ve ondan habersiz büyütüldüğümü bilmiyorum," dedim. "Tek bildiğim, boynumdaki kolyenin gerçekten de *o kadına ait* olduğu. O gece çok denedim ama koparıp atamadım. Vural, neden beni ondan ayırdılar?"

"Tüm bu soruların cevabını bulacağız, çok yakında hem de." Sesi kendinden emindi. "Bu konuda özgürsün, Nare. İstediğin kişiyle yüzleşebilirsin."

"İstanbul'a döndüğümüzde babaannemi yoklayacağım ilk önce. Sonrasına bakacağım."

"Kollarımın arasında güvendesin, kapıyı kilitledim ve kapının önünde İbrahim'in güvendiği iki kişi bekliyor."

CamScanner ile tarandı

Hemşirenin verdiği ilaçlar uykunun kollarına daha çok itilmemi sağlarken, "Biliyorum, güvendeyim," diye fısıldadım. "Kollarının arası, hep çok güvende hissettiriyor beni."

Vural yüzümün her yanını öptü. Dudaklarımda birkaç saniye fazla oyalandı. "Ben senin her şeyin olurum, sen kimsesiz değilsin, bir daha da ağzından böyle bir laf duymayacağım, tamam mı?"

Aşağı yukarı onaylarcasına salladım başımı. "Beni ne zaman affedeceksin?" diye sordum bir kez daha. "Çok bekleyemem, Yüzbaşı. Hemen affet ne olur."

"Senin için özel yaptırdığım yüzüğü parmağına taktığında ve bana *evet* dediğinde."

Kan ter içinde uyandığımda gözlerim saatler önce, *"Uyu, ben buradayım, sevgilim,"* diyen kocamı aradı ve onu, benim gibi ağır bir uykunun etkisinde gördüm.

Vural'ın uykusunun çok hafif olduğunu biliyordum; yatakta dönmeme bile uyanan biriydi ama dört gündür hastanede olduğumuz ve başımda nöbet tuttuğu için uykusuz kalmıştı. Bu yüzden uyanamamıştı. Yatakta ani bir şekilde doğrulduğum için dikiş yaramdan kasıklarıma doğru sıcacık bir sıvının aktığını hisseder gibi oldum. Askılı pijamamın altında kalan yarayı açtığımda ise sargı bezine kan bulaştığını gördüm ve yanılmadığıma emin oldum.

Vural'ı uyandırmamak için yataktan inmeye çalışırken keskin bir acı saplandı. "Ah!" dedim dudaklarımın arasından acı bir inilti dökülürken. Vural gözlerini saniyesinde açarken, "Nare?" dedi, uyku mahmuruydu. Gözleri kısık, telaşlıydı. "Bir şey mi oldu? Ağrın mı başladı?"

"Kâbus gördüm," dedim her saniyesini gerçekmiş gibi hissederken. Burnumda ise morgun o tuhaf kokusu kalmıştı sanki. "Oldukça kötüydü."

"Ağlamışsın," dedi, yatakta oturdu ve ellerini yanağıma kaydırdı. "Duymadım sesini, öyle uyumuşum ki farkında değilim..."

Sabah olmak üzereydi. Balkondan odaya mavi bir ışık süzülüyordu. "Ne gördüğünü anlatmak ister misin?" Yataktan kalktı, komodin üzerinde duran su bardağını parmaklarıyla kavradı, içmem için uzattı. "İç, fıstığım. Toka nerede? Saçlarını toplayalım."

Vural bileğimdeki tokayla saçlarımı gelişigüzel toplarken ben de birkaç yudum su içtim. "Tuhaf bir rüyaydı, nasıl kötü olduysam yaramın acısını bile hissedemedim. Sanırım dikişleri zorladım," dedim.

"Sargı bezini değiştireyim, sevgilim. Bekle."

Vural eczaneden aldığı malzemeleri çantadan çıkardı. Oksijenli suyla sargı bezini ıslattı, canımı acıtmamaya özen göstererek yapışkan bezi kaldırdı. "Zorlamışsın, evet," dedi yarayı temizlerken. "Neyse ki patlatmamışsın. Nare, bazen o kadar çok..." Yutkundu. "Yaralandığını hissediyorum ki nefes alamıyorum."

Derin bir iç çektim. Vural yarayı tentürdiyotla temizledikten sonra yapışkan bezle tekrar kapattı ve pansuman bittikten sonra eşyaları yerine bıraktı. Döndüğünde bir süre sessizce dizlerinde uzandım ve sakinleşmeyi bekledim.

CamScanner ile tarandı

"Vural, biraz hava alabilir miyiz balkonda?"

"Gel buraya bakalım," Vural ellerini önce bacaklarıma sonra da belime kaydırdı ve bedenimi yataktan kaldırdı. Başımı göğsüne yasladım, bir elimi boynuna kaydırdım ve derin bir nefes çektim. *Bazı anların kokusu vardır,* derler. *Hiç ummadığın anda anımsarsın ve geçmişe dönersin.* İstanbul'a ilk geldiğimizde, Cansu'nun evinde odama çıkarırken de böyle kucağına almıştı ve ben fark ettirmemeye çalışarak kokusunu içime çekmiştim.

Sabahın sessizliğine karışan kuş seslerini duydum balkona geçtiğimizde. Vural bedenimi canımı acıtmamaya özen göstererek sandalyeye oturmama yardımcı oldu. "Ne gördün?"

"O kadını," dedim fısıltıyla. Gözlerim boşluğa daldı. "Morgdaydım. Teşhis için gelmiştim. Önce avukat olmuşum, sonra da savcı. Biri öldürmüş. Kurşun izleri ve bıçak izleri vardı. Babam diyorum, babam öldürdü. Ama yanımdaki kişi, yani sen... Doktordun ve bana, babamın 1999 yılında öldüğünü söylüyordun. Ağlıyordum. En tuhafı da ne, biliyor musun Vural? O kadının kokusu burnumdaydı. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. Morgun kokusu, soğukluğu... Çok kötü ve tuhaftı."

"Kötü bir kâbus, sen de söyledin, sevgilim," dedi yatıştırıcı sesiyle ve dizimin üzerinde duran elimi kavradı. "Küçükken çok kısa bir an doktor olma hayalim vardı ama. Kâbusunda olmuşum."

"Başka bir evren diye diye bilinçaltımı kirlettin," dedim kızgın bakışlarımı ona doğru yönelterek. "Başka bir evrende sen doktor, ben de savcıydım, Yüzbaşı."

"En başından beri söylüyorum, fıstık; senden iyi savcı olur."

"Şu olaylar bir bitsin de..."

Güldü. "*Şu olaylar bir bitsin* de söylenen olaylar *biziz*, farkındasın değil mi?"

Ben de gülüşüne karşılık verdim. Uzandım, bileğindeki kol saatine baktım. Sabahın beşiydi. "Çok erken, uyusak mı?"

"Ağrın var mı?"

"Hayır," dedim. "Neden sordun?"

"Deniz kenarına mı gitsek?"

"Olur," dedim. "Sabahın beşinde açık hiçbir yer bulamayız. Dün aldığımız simitleri mikro dalgada ısıtalım, yanına da çay. Mis."

"Senin şu kafa zehir," dedi Vural. "Küçükken her sabah ceviz mi yedin?"

"Yoo!" dedim o'ları uzatırken. "Fıstık yedim. O yüzden fıstık gibi kızım ya. Anlarsın?"

Vural göğsümün üstüne düşen saçlarımı uçlarından kavradı ve iki parmağının arasında usulca sevdi. "Sen biraz burada takıl, simitleri halledip çayı demledikten sonra geliyorum. Sonra çıkarız."

"Çağlar'a ayıp olur mu?"

"Ne ayıp olacak, zibile? Kaç gündür uykusuz zaten. Şu kaptan ve kadını takip ediyor. Gitmeden önce paketleyeceğiz."

CamScanner ile tarandı

"Kendimizle birlikte İstanbul'a mı götüreceğiz?"

"Çağlar bizim arabayı alacak, bagaja da ikisini koyacak," Sesi tekdüzeydi. "Biz de uçakla döneceğiz. Seni bu hâlde yollarda sürükleyemem."

"O kadar saat bagajda dayanabilirler mi?" Vural'ın aracı Toyota Hilux modeldi. Bagaj kısmı oldukça genişti.

"Bilmem, dayansalar iyi olur," dedi. "Emin ol, canları senin kadar yanmayacak. Ve yine emin ol, canlarını senden çok daha fazla yakacağım."

Sahile geçerken adımlarımın yavaşlığından ötürü normalinden de uzun sürmüştü. Vural ilk geldiğimiz günkü şezlongları ve şemsiyeleri düzelttikten sonra termosta bekleyen çaylarımızı koydu. "Yarın dönüyoruz," dedi Vural. "Döndükten hemen sonra biz de bir toplantı yapacağız. Abinin de olduğu."

"Evliliğimizden nefret ediyor," diye yanıtladım. "Çok umurumda olduğu söylenemez ama bana olanı açıkladığında, tepkisi daha da büyüyecek."

"Ben açıklamayacağım ki."

Sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Kim açıklayacak?"

"Sen."

Sertçe yutkundum. "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker diyorsun?"

"Abinle yumruk yumruğa girersem neler olacağını biliyorum, söylediğin zaman yanında da bulunmayacağım."

"Bir gün yumruk yumruğa gireceksiniz diye çok korkuyorum."

"Karşılık verirsem tabii," dedi. "Operasyonu tehlikeye atmayacağım."

"Böyle olduğu için üz-"

Vural dudağımdan öperek konuşmamı bitirmeme izin vermedi. "Üzgün olacağın bir şey yok, fıstığım. Sadece iyileşmeye bakacaksın, tamam mı?"

Vural en başta gösterdiği tepkiye nazaran daha sakindi ama bu sakinlik beni korkutuyordu. *Keşke seninle hiç evlenmeseydim,* demesi elbette ki çok ağırdı ve ben hiçbir zaman unutamayacaktım. O da unutamayacaktı; kendimi vurduğum anı, sonraki süreçte hissettikleri ve... *Belki de annesini aradığını.*

Hastaneden çıkmadan önce telefonumu aldığımda annesinden gelen cevapsız aramaları görmüştüm. Telefonum sessizde olduğu için kendi fark edememiş olmalıydı ki cevapsız aramaları silmek gibi bir harekette bulunamamıştı. Vural'ı tanıyordum, bir şekilde annesinin aradığını söylerdi, her zaman olduğu gibi tepki gösterirdi. Belçim Hanım'ı aradığımda, Vural'ın onu aradığını ama konuşmadığını, iyi olup olmadığımızı merak ettiğini söylemişti.

Belki de bana en çok annesini aramak zorunda bıraktığım için kızgındı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç." dedim. "Biraz ağrım başladı. İlaçlarımı alsam iyi olacak."

Vural'ın getirdiği bez çantadan ilaçlarımı çıkardım; hepsini içtim, sonrasında, "Denize girsene sen," dedim. "Sabaha karşı güzel olur."

Vural sıfır kol beyaz tişörtünü anında üzerinden çıkarırken, "Daha güzel bir şey biliyorum," dedi. "Gelsene yanıma."

CamScanner ile tarandı

Vural şezlonga sırtüstü uzandığında oturduğum yerden kalktım ve istediği gibi üzerine sırtüstü uzandım. Geniş omuzları ve göğsü sayesinde bedenim küçücük kalmıştı. Kahverengi saçlarım göğsüne dağılırken dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. Vural ellerini çıplak karnıma yasladı. "Sana o kadar çok kızdım ki," dedi fısıltıyla. "Beni öyle çaresiz bıraktın ki Nare. Senden kendine bir daha zarar vermeyeceğinin sözünü alsam da ne kalbim ne de mantığım tutacağına inanmıyor. Neden kendine karşı bu kadar acımasızsın?"

"Artık beni iyi tanıyorsun, Yüzbaşı," Birkaç saniye sessiz kaldım. "Kendime bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, o an en mantıklı yolu seçtiğim."

"Mantıklı?" Vural küfretmişim de ona karşılık vermiş gibi konuşmuştu. "Seçtiğin yol, beni terk etmek olsaydı buna mantıklı diyebilirdim. Kalptendi, Nare. *Kalpten.*"

"Seni çok seviyorum," Bu ona ettiğim ilk itiraf değildi ama ilk kez, her şey bu kadar sakin ve dinginken söylüyordum. Kaçmıyordum. Kaçacak yollar da aramıyordum. Onu seviyordum felaketim olsa bile. "Hiçbir şey sana bakarken gözlerimin parladığı gerçeğini ve seni çok sevdiğim gerçeğini alamaz benden."

İçimden ekledim, *sen bile.*

"Benim için bu kadar gözü kara olmanın beni ne kadar etkilediğini bilmek ister misin?" Tehlikeli sularda yüzüyordu. "Borcun artıyor."

"Evimize gittiğimizde ödeşeceğimizi bilmeni isterim," dedim karnımın üstündeki elini kavradığımda.

"Havluyu karnına çek," dedi sert bir tonda. "Sana yaptıklarım, ikimizin arasında kalmalı, değil mi?" *Bana ne yapacaktı?* Dudaklarım yukarı doğru muzip bir tavırla yukarı kıvrıldı. "Söylesene, fıstığım. Sana neler yapacağımdan hiç mi haberin yok?"

"Bilmiyorum, ne yapacaksın?"

"Seveceğim."

"Hım. Nasıl?"

Güldü, gülmesi o kadar erotik geldi ki nabzım hızlandı. "Unuttun mu? Bu kadar çabuk mu?"

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam, bunu biliyorsun."

Elinin olduğu yeri bilmek yanaklarımı yaktı. Vural, "Seni altımda inlettiğim günleri de böyle kolay unut, unut ki her an hatırlatayım."

"Benden hiç sıkılmayacaksın değil mi Vural?"

"Delirdin mi fıstığım? Senden nasıl sıkılabilirim?"

Vural cevap vermemi beklemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni tüketircesine öperken elini klitorisime kaydırdı ve ıslaklığım parmaklarına bulaştığında, "Sikeyim!" diye bir küfür kaçtı dudaklarının arasında. "Manyak gibi ıslanmışsın. Manyak edeceksin beni."

Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi, hızı ve baskıyı kontrol altına alan bu kez ben oldum. "Çok hareket etme, canının acımasını istemiyorum," dedi nefes

CamScanner ile tarandı

nefese. "Canının acıyacağı günlere de geleceğim ama şimdilik böyle iyi, fıstığım. İşimizi de çabuk halledelim, yakalanmak istemeyiz değil mi?"

Vural parmağını vajinama kaydırdığında soluğum kesildi ve tanıdık bir hiz damarlarımdaki kana yayıldı. Ben bir şey demedim ama cevabı gözlerimden almış gibi, "Biraz daha?" diye sordu ve baskısını daha da arttırdı. Ama sonra bir anda geri çekti ellerini ve boşluğa düştüm.

"Neden?" diye inledim. "Devam etsene."

"Belki de bu da senin cezandır? Yarım kal, Nare. Seni boşaltmayacağım. Parmaklarım klitorisinin içinde, dışında, etrafında gezmeyecek."

"Hayır," dedim. "Böyle bir ceza istemiyorum. Emir, lütfen."

"Emir, ne?"

"Lütfen devam et."

"Sana ne yapmamı istiyorsun? Açıkça söyle."

"Parmaklarını içimde hissetmek istiyorum. Beni... Yeniden... Tüket... İstiyorum..." Her kelimemin sonunda soluklandım ve gözlerinin içine bakarak konuşmamı sürdürdüm. "Dudaklarını da hissetmek isterdim. Beni o gün mahvettiğin gibi yeniden mahvet isterdim."

"Dudaklarım sözüm olsun," dedi kısık bir tonda. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken, "İkisini birden mi?" diye sordu.

"İkisi de. Lütfen, Emir."

Vural, "Emrin olur, fıstığım," dedi ve yeniden, bu kez iki parmağını birden içime kaydırdı.

Hissettiğim doluluk hissi o kadar keskindi ki uçuruma yakınlaştığımı hissediyordum. Saçlarımda başlayan öpücük, kulak mememde soluklandı ve dili ne yaptığını iyi bilircesine hareket etti. Parmakları içime girip çıkarken soluğumu dizginlemek çok zordu.

Bedenimi göğsüne basturarak boşaldığımda ağzı, direkt olarak ağzıma kaydı ve inilti lerimi oraya hapsetti. Öpücüğü daha da derinleşirken elini vajinamdan çekti.

Alt dudağımı kendine doğru çekti ve nefes nefese, "Çok hızlı ve çok iyiydi, hâlimi görmek ister misin?" Boşta kalan eliyle hafifçe karnıma basurdı ve sertliğini kalçamda hissetmemi sağladı. "Çabuk iyileş, Nare. *Beni fazla bekletme...* Bir de... Hazırlan da gidelim şu Kelebekler Vadisi'ne."

"Oraya bayağı yürümek, en tepeye çıkmak gerekiyormuş, nasıl yürüyeceğim?"

"En tepeye çıkacağımızı kim söyledi? Onu biraz erteleyeceğiz."

"Ama mutlaka yapacağız değil mi?"

Dudağımdan öptü. "Mutlaka, fıstığım."

Hep, aşık olmanın güzelliğinden ve heyecanından bahsederler ama hiç, nasıl can yakıtığından bahsetmezler.

Bir insanı canınızın yanacağını bile bile sevdiğinizde kaç yaşındaydınız? Ben yirmi ikimdeydim.

CamScanner ile tarandı

Vural benim için beyaz bir elbise almıştı ve o elbise kana bulanmıştı. *Kendi kanıma.* İçimden bir ses, o elbiseyi sakladığını söylüyordu çünkü hastaneden çıkarken hemşirenin teslim ettiği bez çantaya bakmama izin vermeden elimden almıştı.

"Beyaza karşı alerjinin oluştuğu belli," dedim gülümserken. "Bir an zaman geçmeyecek sandım."

Vural giymem için ısrar ettiği siyah renk, askılı saten elbiseye göz gezdirdi. "Çok güzelsin," dediğinde derin bir gülümseme yüz hatlarıma dağıldı. "Durmadan sana iltifat edebilir, durmadan seni konuşabilirim."

"Yüzbaşı, sen biraz korkmuşsun sanki?"

"Neyden?" diye sordu, gözleri pürdikkat yoldaydı.

"Kaybetmekten."

"Biraz mı?" Güldü, alay doluydu. "Ödüm patladı, Nare! Ödüm! Yetişemeyeceğiz sandım."

"Sen bir yolunu bulurdun, Yüzbaşı."

"Kızım, seni bir ısırırım," dedi, ciddiydi ama bakışlarından olmadığını anlayabiliyordum. "Bir ısırırım, görürsün. Oldu o zaman, her zaman bir yolunu bulur de kendini yine vur. İyi mi?"

"Konuyu tatlıya bağlamıştık hani?"

"Tatlı yiyemedim ki tatlıya bağlayayım?" diye bir imada bulunduğunda hafifçe omzuna vurdum ve *inanamıyorum sana* dercesine baktım. "*Tatlı* yeseydim bağlardım."

"Ben yedireceğim o tatlıyı sana!"

"Ne zaman? Nerede? Çabuk söyle."

"Terbiyesiz."

He he, Nare. Terbiyesiz. Olur olur, yediririz.

"Sen fesatsın, fındıki fıstıki. Benim bir suçum yok."

"Kimden öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Benden çok daha şeyler öğreneceksin, hiç merak etme."

Her ne kadar tekneye Çağlar'la ve korumalarla binecek olsak da kalbim ağzımdaydı. Kelebek Vadisi'ne gitmek için bizi bekleyen tekneye doğru ilerlerken Vural elimi sıkıca kavradı. Ön güverteye kadar hem belimi hem de elimi kavradı. Benimle oturdu, başımı omzuna yasladım ve gözlerimi yumdum.

"Kırk dakikaya yakın süreceği söylendi," demişti Çağlar tekneye binmeden. "Öncesinde her yeri kontrol ettim, kaptan da İbrahim'in kuzeni. Bir sorun yok. Kontrol amaçlı yanınıza uğrayamayacağım ne olur ne olmaz, deniz kenarına ulaşana kadar kendinize dikkat edin."

Tekne, deniz kenarında durduğunda Vural az önceki gibi önce belimden, sonra da elimden kavradı. Akşam güneşi yüzüne vurup buz mavi gözlerini daha da aydınlatırken ne kadar yakışıklı göründüğünün farkında mıydı? Üstelik siyah bir gömlek, siyah kumaş pantolon giyinmişken ve birkaç günde uzayan sakallarını yeniden kesmişken...

CamScanner ile tarandı

Güneş yavaşça ufukta batarken gökyüzü turuncu ve pembe tonlarına bürünmüştü. "Gel bakalım, fıstık hanım," dedi Vural. "Şimdi gözlerini bağlayacağım."

Vural bir şey söylememe izin vermeden gözlerimi bez parçasıyla bağladı. "Yönlendirmeme uy, yavaşça yürü."

Vural yürümeme yardımcı olurken ben de bir an olsun elini bırakmadım. Bir süre sonra hiçbir şey demeden gözlerime bağlamış olduğu bez parçasını çekti ve kirpiklerimi kırpıştırarak izlediğim manzara, nabzımı hızlandırdı.

Sahil kenarında sadece ikimize ait bir masa hazırlatmıştı. Beyaz örtü üzerine zarifçe yerleştirilmiş beyaz mumlar, üçgen model ışıklar masanın etrafında duruyordu. Denizden yavaşça bize doğru akan dalgaların sesi, ikimize ait olduğunu düşündüğüm *Aşk* şarkısına karışırken gözlerim mutluluktan yandı.

"Kelebek çiçeklerim de var," dedim titreyen sesimle ve başımı kaldırıp eşsiz gökyüzü altında parlayan koya baktım. Çok güzeldi... Dedikleri kadar vardı. "Bu şarkı sana kötü hissettirebilir ama ben tüm kötü anılarını silmek ve güzellerini yazmak için buradayım, sevgilim," diye başladı sözlerine. Masaya geldiğimizde de dizlerinin üzerine çöktü ve lacivert kutuyu açtı. "Hep hak ettiğin gibi, Nare. En güzeli."

Özel tasarım, kelebek model bir yüzüktü. Çok ama çok güzeldi... Yüzüğün başlığı pırlantaydı ve şeritleri sarmaşık model, altın rengiydi. Kelebeğin kanatlarını kırmızı zümrütle gölgelendirmişti.

"Benimle evlen, Nare. *Gerçekten* karım ol. Benim tek ailem sensin, izin ver ben de senin tek ailen olayım." Gözyaşları içinde ona bakıyordum. "Benimle evlenir misin Kelebek Nar? Karım olur musun?"

"Sana *evet* dediğimde o cümleyi bir kez daha yüzüme vuracak mısın? *Keşke seninle hiç evlenmeseydim*, diyecek misin?"

"Kırıcıydı, biliyorum, özür dilerim ama ben... Çok korkmuştum. Öfkem sana değildi, fıstığım."

"O zaman *evet!* Sonsuza kadar *evet*, Yüzbaşı. Senin *gerçekten* karın olurum."

Vural dizlerinin üzerinden doğruldu ve yüzüğü parmağıma taktı. "Seni o kadar çok seviyorum ki," dedi yanağımı iki avucunun arasına alırken. "Güzeller güzeli karım, seni çok seviyorum."

Vural dudaklarını dudaklarıma yerleştirdiğinde saniyesinde ona karşılık verdim. Birbirimize deliriyorduk, deli gibi öpüşüyorduk. Geri çekildiğinde nefes nefese, "Affettim seni, fıstık," dedi muzip bir tavırla. "Dans et benimle."

Bir elimde kelebek çiçeklerim, diğer elim kocamın göğsündeyken onunla yavaşça dans ettim. Vural söylediğine göre bu gece için, ikimiz için alkollü bir ortam da hazırlamıştı; söylediğine göre teknede olacaktık ama bu plan kötü şeyler yaşamadan öncesine aitti.

Ama Vural bilmese de ona bir söz vermiştim. Teknede hazırlanmış olan masanın ben tarafından devamı gelecekti.

Hem de kendi evimizde. Kendi yatağımızda. *Yarım kalan her şeyin...*

CamScanner ile tarandı

8

Dört gün sonra, İstanbul
Yazardan...

Yüzbaşı Vural'ın Toyota Hilux model aracının camından elini sarkıtmış ve yoğun trafiğin içinde ilerlerken *Playlist*'indeki şarkılardan birini dinliyordu. Şarkının sözlerini mırıldanırken telefonunun mesaj sesini duydu. Pantolonun cebindeki telefonunu çıkardı.

Mesaj karısındandı. Bir mesajdı onu böylesine gülümseten.

Kelebek Nar: *Abimi konuşmak için çağırdım.*

Kelebek Nar: *Birkaç dakika kendine gelemedi... Nasıl yani, beni mi çağırıyorsun diye sorup durdu.*

Kelebek Nar: *Sonra nedenini sordu ama geldiğimizde konuşacağımızı söyledim.*

Yüzbaşı Vural: *Bir saate evde olurum. O zamana kadar konuşur musun fıstığım?*

Kelebek Nar: *Yarım saate burada olur... Yakınmış buraya.*

Kelebek Nar: *Korkuyorum desem kızar mısın bana?*

Yüzbaşı Vural: *Kızarım.*

Kelebek Nar: *Keşke sen söyleseydin...*

Yüzbaşı Vural: *Keşke kendin halletmeseydin de hiç söylemek zorunda kalmasaydık...*

Kelebek Nar: *Mecburdum.*

Yüzbaşı Vural: *Mecburmuş, Yüzbaşı. Abartma.*

Kelebek Nar: *Onu iyi dedin, Yüzbaşı. Kendine dikkat et.*

Yüzbaşı Vural: *Sen de fıstık. Öptüm.*

Kelebek Nar: *Ben de öptüm. :')*

Bu kez Nare de bilerek *öptüm* yazmıştı.

Kelebek Nar: *Yüzbaşı, orada mısın?*

Yüzbaşı Vural: *Kahve boğazımda kalıyordu...*

Yüzbaşı Vural: *Üzerimdeki etkini görüyor musun?*

Kelebek Nar: *Sen kahve içmezsin ki? Şovcusun ya, işin gücün şov!*

Yüzbaşı Vural: *Sen de karımsın. Nasıl karım yaptım seni ama? :D*

Yüzbaşı Vural, son aramalardan Demirhan'ı buldu. Çağlar bir saat önce kaptanı ve yardımcı kadını depoya götürmüştü. Başında Demirhan ve Çağlar bekliyordu.

"Komutanım?"

"Durumlar nasıl? Yarım saate oradayım."

"Kaptan hâlâ konuşmadı, ağzıyla yüzünü değiştirdim ama çıtını çıkarmıyor. Yardımcı kadına prosedür gereği henüz dokunmadım ama canımı sıkıyor, Komutanım. Ağzını bıçak açmadığı gibi kem gözlerini üzerimden ayırmıyor. Annemin yanına gidince kurşun döktüreceğim... Ya kendimi tutamazsam da siz geldiğiniz de kadının ağzı, burnuyla yer değiştirmiş olursa?"

CamScanner ile tarandı

"Sen yine de ben gelene kadar tut kendini, o ağzı lazım bize," dedi Vural. "Çağlar'ı aradım ama hâlâ dönmedi."

"Söylemeyi unuttum, Komutanım. Ben ona yatak ayarlamıştım, yukarıda uyuyor."

"Tamam. Dikkat et."

Yüzbaşı Vural, Şile yakınlarındaki depoya varana kadar şarkıyı tekrara aldı. Aracı müsait bir yerde, kamera olup olmamasını kontrol ederek yol kenarına çekti. Aracın plakasını değiştirdikten sonra yoluna devam etti. Depoya giden tek şerit yola girdi, dakikalar sonra deponun arka tarafına aracını park etti.

Depoya doğru ağır adımlarla yürüdü. Demirhan, Vural'ın geldiğini gördüğünde kapıyı açmıştı. Vural depoya girdiğinde gözlerini direkt olarak kaptana dikti. "Yolculuk nasıldı, ihtiyar?" diye sordu Yüzbaşı, alay dolu bir sesle. "Çok sarsmadık umarım seni?"

"Ne istiyorsunuz bizden?" diye sordu adam. "Biz hiçbir şey yapmadık! Kız kendini vurdu, neden yaptığını nereden bilebiliriz?"

"Teyze?" Vural tek kaşını sorguyla havaya kaldırdı ve buz mavi gözlerini kadının kırışık, güneş lekeleriyle dolu yüzüne çevirdi. "Sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?"

"Ben de hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtladı kadın, yorgun gözleri adamın bedeninde gezinirken içinden *biliyordum*, dedi. *Bu adamın peşimizi bırakmayacağını biliyordum. Başına iş aldın, Döne! Başına iş aldın!*

"Ama ben sizin hakkınızda çok fazla şey öğrendim. Öncelikle teyzeciğim, torunun Ela çok tatlı bir kız. On dört yaşındaymış." Bu doğruydu. İkisi hakkında da emniyet bilgilerinden daha fazla şey öğrenmişti. Döne, Fethiye'de işletilen bir pavyon çalışanıydı. Her gün oraya gider, kızları pazarlar ve işi bittiğinde geri dönerdi. Mazin'le de pavyonda tanışmışlardı.

"Torunumla ne alakası var? Sen... Ne demeye çalışıyorsun?"

"Birazdan anlarsın," diye yanıtladı Vural. "Dilime açıkça söylemek yakışmayacak ama anlamamakta ısrar edersen kendi topuğuna sıkmış olacaksın. Yani torunun Ela'nın topuğuna."

Kaptan ise gemideki uyuşturucu mallar üzerine çalışıyordu. Yurt dışına çıkarılmasına yardımcı oluyor, seferleri ayarlıyordu. Vural bu bildiklerini tek tek dile dökerken hem kadın hem de adam gözlerini şaşkınlıkla aralamıştı.

Kaptan Harun, "Elinde belge mi var? Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Hiçbir şekilde kanıtlayamazsın!"

Vural güldü, alay doluydu. "En son sevkiyatı üç gün önce gerçekleştirmişsin, seni yakalamadan bir saat önce. Hem fotoğrafların hem de videoların var elimde."

Kadının itiraz edecek bir durumu yoktu. Pavyonda çalıştığını biliyordu ve Vural üstü kapalı bir şekilde, *torunu Ela'nın da sattığı kızlar gibi olmasını ister misin* diye sormuştu. *Küçücük yaşta tecavüze uğramasını? Babası yaşında adamların masalarına meze olmasını?* Kadın çaresizce Yüzbaşına bakıyordu. To-

CamScanner ile tarandı

rununun öyle bir vaziyette olması düşünmek bile istemiyordu. Çünkü insanlar böyleydi. İbre ne zaman kendilerine dönerse yaşattıklarını, ne zaman yaşayacak olurlarsa anlayabiliyorlardı. "Bizi öldürecek misin?" diye sordu. "Artık peşimizi bırakmazsın."

Vural'ın gözleri kadına kaydı. "Bu orospu çocuğu ağzını açmayacak ama sen de ışık görüyorum," dedi. "Bana Mazin'le ilgili bir şey söyle. Bu söylediğin şey öyle bir şey olsun ki seni özgür bırakayım. Ne sen beni tanıyacaksın ne de ben seni."

"Nasıl güveneceğim sana?"

"Ben sana nasıl güveneceksem sen de bana o kadar güveneceksin." Yüzbaşı Vural, "Kaptanı depodan çıkar, sesini kes," dedi Demirhan'a dönerek. "Bazı şanslar hayatta insana bir kez uğrar, kaptan. Belime bir dinamit yerleştirdiniz ve patlayacağı anı dört gözle beklediniz. Ben sana ve senin gibi çocukları, gençleri, insanları zehirleyenlere acır mıyım sanıyorsun? Anlat sen de! Kurtuluşun yok, tek çaren var; o da konuşmak!"

"Yapma, yalvarıyorum sana," dedi kaptan. "Bu kadın buldu beni, iş var dedi, ben de tamam dedim. Mazin kim, bilmem etmem. Döne! Konuşsana!"

"Parayı duyunca geldin, gelmeseydin!" dedi kadın. "Ne hâlin varsa gör!"

Demirhan, adamı depodan çıkarırken Vural, kadına döndü. "Seni dinliyorum."

"Mazin'in bir kızı var herkesten gizlediği..." Kadın güçlükle yutkundu. Mazin pavyona geldiği gece sarhoş olmuş ve ağzından kaçırmıştı. Kadının bildiğini bile bilmiyordu. Döne adresine varana kadar her şeyi not almıştı. "Nerede olduğunu sordum, İstanbul'da dedi. Bir adres söyledi. On beş yaşındaymış, anneannesiyle kalıyormuş, annesi kanserden vefat etmiş. Söylediğine göre çok seviyormuş, onu unutmaya çalışıyormuş ama yapamıyormuş."

"En ufak bir yalan varsa gözünün yaşına bakmam, alırım canını ve geberip gitmeden ima ettiğim her şeyi yaparım. Ve bir an bile sorumluluk hissetmem," dedi Vural ölümcül bir tonda. Dili, bir kız çocuğu için ima edileni söylemeye dönmemişti ve vicdan sızlatan bir hile döndürdüğü için de son derece rahatsızdı. Kadının günahlarının bedelini elbette torununa ödetmeyecekti, tehdit unsuru olarak kullanıyordu sadece. "Anladın mı beni?"

"Anladım, Komutan. Adres, çantamdaki küçük defterde yazıyor."

Yüzbaşı Vural, kadına sorgulayıcı bir bakış attı. "Niye Mazin'i konuşturmaya çalıştın? Neden onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalıştın?"

"Pavyona ipsiz sapsız kimse gelmez, gelenler de iyi taşşaklıdır ve ben herkesi bilmek, tanımakla görevliyim," dedi kadın, çekindiği hiçbir şey yoktu. "Birkaç tane kız gönderdim, beğendi; bir sonraki gece aynı kızları yine istedi. Ayda bir kez mutlaka uğrar oldu. Zamanla bu iki, üç oldu. Her alkol aldığında ve kafası güzele yaklaştığında gelir bana, içini dökerdi. Terörist olduğunu söylemedi, ta ki..."

"Biz Fethiye'ye gelene kadar."

CamScanner ile tarandı

"Akıllı adamları severim."

"Yavşak yavşak konuşma, ayarını bil haddini aşma!" dedi Vural, sonrasında ise sessiz kaldı ve bu sessizlik, kadını ister istemez korkuttu çünkü ilk kez bir adamın aklından geçenleri tahmin edemiyordu. "Sonra ne oldu?"

"Sizin Fethiye'de olacağınızı duyunca bana ulaştı. Ben de parasını verirsen *yapamayacağım şey yok*, dedim. İbrahim'in tanıdıklarıyla iletişime geçtim, az önceki kaptanı ayarladım. Onun bir bok bildiği yok aslında."

"Kimden duymuş Fethiye'de olduğumuzu?"

"Orasını bilmem," dedi kadın. "Mazin, senin canını bayağı yakmış belli ki ha, Komutan?"

"Bu Komutan sizin hayatınızı sikecek, hiç farkında değilsin," dedi Vural acımasız bir sesle. "Şimdi sen bana bir şeyler anlattın, ben de sana güvendim, seni bırakacağım, öyle mi?"

"Komutanlar sözünü tutmaz mı?"

"Ben sadece askerlerime verdiğim sözü tutmakla yükümlüyüm," Kadının nabzı, endişeyle derisine vuruyordu. "Ama şans bu, Döne. Belki de hayatta kalırsın ha?"

Döne için artık yaşamak bir ihtimalden ibaretti ama Vural kolay bir şekilde ölmesine izin vermeyecekti. Kadınla ilgili ama iyi ama kötü bir planı vardı.

Kadın konuşmaktan başka çaresinin olmadığını biliyordu. Kaptan Harun ölmüştü ve sonunun onun gibi olmasını istememişti. Söyledikleri doğruydu. Mazin'in bir kızı vardı ve anneannesiyle birlikte yaşıyordu. Ve Mazin, bu itirafı Döne'ye ettiğini bilmiyordu.

Demirhan, kaptanı araçta bekleyen Selçuk ve Bahar'a verdikten sonra Vural'ın mesajda belirttiği gibi Çağlar'ın uyuduğu kata çıktı; kadının çantasını karıştırdı ve söylediği gibi deri kapaklı, küçük bir not defteri buldu.

Kısa bir zaman içinde not defterini Komutanına vermek için alt kata indi. "Göster," dedi Vural. "Hangi adres?"

"Kızı öldürecek misin? Bana istediğini yap, kabulüm ama torunuma dokunma. Onun bir suçu yok."

"Sizin aksinize ben bir cani değilim, Döne," dedi Vural. "Masumları öldürmüyorum. Masumlara zarar vermiyorum." Birkaç saniye bekledi. "Hiç kimse ölümü hak etmez ama elimde olsaydı seni inlete inlete öldürürdüm. Midemi bulandırıyor iğrençliklerin. Nasıl bir insansın sen? Kötülük torununa dokunmasın diye döktün eteğindekileri, diğer kızlar senin torunun değil diye mi suçlu oldu?"

Vural'ın öfkesi biraz olsa dindiğinde kadından adresi göstermesini istedi. Vural not defterinde yazan adresin kâğıdını böldü ve katlayarak pantolonun cebine koydu. Demirhan elinde getirdiği ilaç kokan bezi, kadının burnuna dayadı ve kadın saniyeler içinde bayıldı.

"Çağlar'ı uyandır. Bahar ve Yaren buraya gelsin, sonra da sen yanıma gel. Selçuk da işi bitince katılsın bize." dedi Vural. "Bunu da uyutsunlar sürekli,

CamScanner ile tarandı

ayılmasına izin vermesinler. Bir gidip bakayım, adres doğru mu değil mi? Kız kim? Edindiğimiz bilgilere göre planı gece benim evde konuşacağız."

"Emredersiniz, Komutanım." dedi Demirhan ve Çağlar'ı uyandırmak için üst kata doğru yöneldi.

Nare Ahıskalı'dan...

"Dakikalardır konuşmanı bekliyorum ama sadece susuyorsun." Göz ucuyla abime baktım. Susmak istemiyordum ama konuya nereden dâhil olacağımı da bilmiyordum, Vural gelmeden konuşmam gerekiyordu. "Kahve içmek için çağırmadın herhâlde? Evlendin ama bir türlü öğrenemedin kahve yapmayı da."

"Kapsülü kahve makinesine koyuyorum, ben yapmıyorum aslında."

"El lezzetin yok."

"Bir gün yemek yapayım da gör. Kocam bayılıyor."

"Kocan da akıl olsaydı seni almazdı." Direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Bana su getirsene."

Oturduğum yerden hızla doğrulduğum için canım yandı, abime belli etmemeye çalıştım ama yüzümü buruşturmama engel olamamıştım. "Baksana sen bana," dedi şüphe dolu bakışları yüzümde gezinirken. "Geldiğimden beri bir tuhafsın. Onu geçtim; otururken, kalkarken garip garip hareketlere bürünüyorsun." Abim geniş tişörtümün ucundan tuttu ve kaldırdı. Gözleri sargı beziyle kapanmış olan yaramı bulduğunda, "Tatilde ne oldu?" diye sordu. "Bu yüzden mi sabahtan beri kıvranıyorsun?"

"Ufak bir kaza geçirdim."

"Berbat bir yalancısın."

Gözlerimi kaçırdım. "Sana yalan borcum mu var?"

"Nare, kızmayacağım. Sadece doğruyu söyle."

"Önce yanağımın hesabını ver," dedim. "Sen bana tokat atma gücünü kendinde nasıl bulabilirsin?"

"Pişmanım," dedi. "Özür dilesem de boş biliyorum ama Nare... Beni de anla. Ne olduğunu anlayamamıştım, bir anda evlendim dedin, asker olduğumu öğrendin. Babamın yaptıkları... Hepsi ağır geldi."

"Şiddetin mantıklı hiçbir tarafı, şiddetin anlayacak bir tarafı olamaz." Soluklandım. "Olmamalı! Şiddet, şiddettir!"

"Özür dilerim, trafo. Beni affetmeyeceğini biliyorum, attığım tokat aramızda hep bir mesafe olmasını sağlayacak ama... Pişmanım." Aramıza derin bir sessizlik yayıldı. Abim parmaklarıyla kavradığı kahveyi yudumlamaya devam ediyordu. "Nasıl oldu?"

"Kendimi vurmak zorunda kaldım."

Abim ağzındaki kahveyi bahçedeki çimlere püskürttü. "N-Ne demek kendimi vurmak zorunda kaldım?"

Abime olan biteni anlattım. "Orospu çocuğu Mazin," dedi. "Nare, böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? Başka yolu... Hep olur! Olmalıydı! Vural asker, bakışlarından bile anlardı!"

CamScanner ile tarandı

"Sorun da bu zaten! Anlardı ve mesleğinden olurdu!"

"Sadece mesleğinden mi olurdu? Dışardan iki yabancıyı getir, sana nasıl âşık olduğunu görür!"

"Ben de ona *âşığım*," Sesim fısıltıdan ibaretti. Ve bu itirafım, abimi susturmak için yeterliydi. Konuşmasını bekledim ama abim sadece sustu. Aramıza yayılan sessizlik, koca bir kara delik oldu ve ikimizi de yuttu.

Dış kapı kapandığında omzumun üzerinden koridora doğru baktım. "Biz geldik," dedi Vural. "Nare?"

"Bahçedeyiz," diye seslendim. Demirhan ve Çağlar'la gelmişti. "Bir sorun mu var? Geciktin?"

Abim hâlâ sessizliğini koruyordu.

"Önemli bir gelişme yaşandı," dedi Demirhan.

"Nasıl?" Gözlerim Vural'daydı.

"Mazin, peşimize taktığı kadına kendiyle ilgili bir sırrını anlatmış."

"Kadınla nereden tanışıyorlar?" diye sordu abim.

"Pavyonda."

Abim dudaklarının arasından kısık bir küfür savurdu.

Vural derin bir nefes aldı ve sakince verdi. Gözleri üzerimizde gezinirken konuşmasını sürdürdü. "Pavyondaki kızları çeviren bir kadın. Mazin, ayda birkaç kez yanına gidiyormuş. Her alkol aldığında ve kafası güzel olduğunda Döne denilen kadına içini dökermiş. Bir gün kadına, kızı olduğunu; sevdiği kadını da kanserden kaybettiğini söylemiş. Kadın durur mu? Eşelemiş tabii. Kızın nerede kaldığını, kiminle kaldığına kadar not almış. Kızı bulduk. Sabaha karşı da evden alacağız. Beş katlı bir apartman dairesinde yaşıyorlar, apartmandakilerle anneannesinin arası iyi, plan yapmadan sessizce girmezsek olay büyür dedik. Birazdan Bahar ve Yaren görüntülü bağlanacaklar. Depodalar. Planı konuşacağız ve sabaha karşı uygulamaya koyacağız."

CamScanner ile tarandı

27

BIÇAĞIN KENDİSİ

Aynaya baktığında geçmişteki kendini görüyor ve en çok onu özlüyorsan bu anın da bir geçmiş olacağını unutma.

Buz gibi su çarptığım yüzümü aynaya çevirdiğimde geçmişin ışığı aynayı aydınlattı ve beni dağ evinde, gözlerimi *Kelebek Nar* olarak açtığım o güne götürdü. Geçmişten bir ses kulaklarıma uğuldadı: *Derler ki; ait olduğun yeri bulmak için bazen kaybolman gerekir.*

Bana ait olduğum yeri hiç düşünüp düşünmediğimi sormuştu ve ben de ona ait olduğum yeri hiç düşünmediğimi ve bilmediğimi söylemiştim. Nereden bilebilirdim ki bir gün onun ait olduğum yer olacağını?

Doğruymuş.

Kayboldum çünkü evimi bulmam gerekiyordu.

Kayboldum, evimi buldum.

Evim, Yüzbaşı Vural'dı.

Evim, onun göğsü ve onun olduğu her yerdi.

Ona ait olduğu yeri sormuştum, o da bana *dağlar* demişti. Hâlâ böyle düşünüp düşünmediğini merak ettim çünkü ben onun gibi düşünmüyordum.

"Nare?" Vural'ın sorgu dolu sesiyle düşüncelerimden uzaklaşırken yüzümü kuruladım ve banyo kapısını araladım.

"Efendim?" diye karşılık verdim, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. Ses tonum tekdüzeydi ama gözlerimde adını koyamadığım bir sıkıntı taşıyordum. Gördüğünü biliyordum.

"İçine sinmediğini biliyorum."

Mazin'in kızını kaçıracaktı ve onu bir tehdit unsuru hâline getirip Mazin'i öldürmekten daha beter hâle getirecekti.

"Sadece korkuyorum," Güçlükle yutkundum. "Sanki daha da çıkmaza giriyormuşuz gibi hissediyorum."

"Biliyorum, fıstığım. Hissettiklerini de anlıyorum ama duygularımla hareket edemem. Onlar senden anılarını aldılar. Hatıralarını. Benden de abimi. Bir savaşım var, bitmeden dönmeyeceğim."

"Mazin öldüğünde bitecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi doğruyu söylemeyi seçerek. "Sen bana böyle baktığında benim seni hep sarıp sarmalayasım geliyor. İlk günlerdeki gibi bakıyorsun bana. Çaresiz."

Vural bir elini usulca belime, diğer elini de yanağıma kaydırdı ve dudakla-

CamScanner ile tarandı

rını dudaklarıma kapattı. Alt dudağım, dudaklarının arasına aldı ve birbirimizi sanki hiç öpmemiş gibi delicesine bir tutkuyla öpüşmeye başladık. Vural kısa bir süre sonra geri çekildi. "Ufak bir operasyon, endişelenecek bir şey yok." dedi. "Sonrası içinde endişeleneceğin bir şey yok. Kızı hiç görmeyeceksin, Nare. Bilmiyormuş gibi yapacaksın. Hiç haberin yokmuş gibi."

"Nereye götüreceksin?"

"Bahar onunla Şile'de kalacak," dedi. "Mazin, kızının kaçırıldığını öğrendiğinde bana ulaşacak."

"Onunla öncesinde hiç görüşmedin değil mi?"

"Hayır," dedi. "Hiç görüşmedim. Biliyorsun, *operasyon ona ulaşmak içindi.* Çağlar'ın terörist kılığına girip aralarına karışması yeterli değildi. Ya da Demirhan'ın aralarına karışacak olması... Onu öyle bir yerden yakaladım ki kendi ayağıyla bana gelecek. İlk kez bu kadar eminim."

"Ya sana öfkelenip elinde tuttuğu diğer sivillere zarar verirse?"

"Önceliğim onları bırakmasını istemek olacak. Kendi meseleme sonra geleceğim."

Tuna'yı anımsadım. Hafızamdaki görüntüler kesik kesikti. Ben ve o, sivillerin arasında tek ses çıkarandık. Diğerleri korktuklarından ağızlarını açamamışlardı ama ikimizde olan deli gücünü durdurmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Tuna'nın, *"Sikerim öyle bağımsızlık mücadelenizi!"* diye bağırdığını hatırladım. *"Sizin bağımsızlık mücadeleniz insanları öldürmek mi alçaklar! Bırakın bizi!"*

"Yaran ne durumda?"

Abim sabaha karşı olacak olan operasyonu yürütecekti, bu yüzden Çağlar ve Demirhan'la gitmişti. Vural bir saat sonra yanlarına gidecekti ve neden geç gideceğini sorduğumda, *seni çok özledim, biraz yanında kalmak istiyorum,* demişti.

"İdare eder," dedim uzattığı elini kavrayıp beni yönlendirmesine izin verirken. "Nereye gidiyoruz?"

Vural cevapsız kaldı ama beni yönlendirmeye devam etti. Bahçeye çıktık, havuzun soluna düşen yataklı salıncağa doğru götürdü. "Bekle bakalım, geliyorum."

Salıncağa oturdum ve Vural'ı bekledim. Kısa bir süre sonra elinde iki kupayla döndü. "Ne yaptın?"

Vural kupaların olduğu servis tepsisinden bir kupayı bana uzattı. Muz ve çikolata kokuyordu.

"Muzlu sıcak çikolata yaptım," dediğinde yüz hatlarımdaki gülümseme büyüdü. "Seninle bu anı yaşamak için geç gideceğim yanlarına."

Saat on bire geliyordu. "Hım," dedim mırıltıyla, ses tonum keyifliydi. "İki metre sıfır dört santim adama neler yaptırıyorum, görebiliyor musun?"

Vural güldü. "Birine anlatırsan arabamı yıkatırım sana haberin olsun." dedi. "Yüzbaşı kimliğim çizilirse seni de çizerim."

CamScanner ile tarandı

"Bıdı bıdı bıdı. Sen ne dersen de hanımcılık kazanacak."

"Kupayı al da kucağıma gel," dedi Vural. "Seni hissetmeyi özledim."

Tenimin ürperdiğini hissettim. Vural'ın uzattığı kupayı kavradım ve bir kedi misali usulca kucağına kıvrıldım. Başımı sol omzuna yaslarken gözlerimi yumdum. Kalbim heyecandan şakaklarımda atıyordu. Ne zaman birbirimize temas etsek hissediyordum. Vural alnımla başım arasına öpücük bıraktı.

"Birilerinin sürekli etrafımızda olması kadar rahatsız hissettirecek," Güçlükle yutkundum. "Vural, en azından biz ikimiz yan yanayken etrafımızda olmasalar, olmaz mı?"

Evin etrafında dolanan iki kişiden bahsediyordum, evet. Bizzat abim ve Vural tarafından getirilmişlerdi.

"Varlıklarını hissetmeyeceksin, fıstık," diye yanıtladı Vural. "Endişelenmeni ya da rahatsız olmanı gerektirecek bir şey yok. Bir daha aynı şeyi yaşamanı istemiyorum. Bir kez daha sana zarar verecek bir şey yaşanırsa kendimi nasıl affederim bilmiyorum."

Vural bu kez açık omzuma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Kokun..." dedi fısıltıyla. "Bir keresinde Balım sayesinde sana yaklaşmıştım, o gün ister istemez kokun burnuma dolmuştu. Çok güzeldi... Hep çok güzelsin..." İçi gidiyormuşçasına bakıyordu. "Güzelim, fıstığım..."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kısa ama etkili bir öpücükten sıyrılırken, "Lütfen kendine dikkat et," dedim. "Bu işin sonunda sadece seni değil, seninle kendimi de kaybetmekten çok korkuyorum. Sen, *ben demek*, Vural. Bunu bil."

"Şşşt," dedi sakinleştirmek istercesine. Korkularımı gördüğünü, hissettiğini biliyordum. "Cansu, o adamın evindeymiş. Dönüşte Balım'la gelecekler. Ben sabaha karşı evde olacağım."

"Tamam, çok özledim zaten Balım'ı..."

Vural evden çıktığında gece yarısıydı. Gözlerim onu uğurlarken ağlamamak için çok direnmişti. İçimde kötü bir his vardı; gerçekten bir şey olacağı için miydi bilmiyorum, belki de son yaşadıklarımın ağırlığı altında eziliyordum.

Bir kitapta okumuştum; *bıçağın kendisi'nde, iyiyle kötü arasındaki sınır bir bıçak kadar keskindir*, diyordu. Bazen iyiler kazanmaz, kötüler de. Bazen kaybeden iki taraftır. Kendimi üzmeden söylemeye çalıştığım ne varsa kalbime sertçe inen balyoz darbeleri, yüzüme çarpan sert tokatlardı.

Operasyon Başlangıcı - Saat: 02.10

Yazardan...

Bahar ve Demirhan elektrik odasında,
Çağlar ve Vural, Mazin'in kızını alacakları kapının önünde,
Mert ve Yaren arabada,
Çınar da yan dairede bekliyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Ve hepsinin yüzünde kim olduklarını gizleyen maskeler...

Çınar, komşunun balkonundan kızın olduğu evin balkonuna girecek, kapıyı Vural ve Çağlar'a açacaktı.

Yüzbaşı Vural, "Kızı korkutmak yok," dedi fısıltıyla. "Uyanmasına fırsat vermeden bayıltacaksın. Ben de bu sırada etrafı kolaçan edeceğim."

"Anneannesinin karakola gitmeyeceğinden nasıl bu kadar eminsin, Komutanım?"

"Öncesinde biraz bekleyecek, sonrasında ise Mazin'e haber verecek. Mazin'e ulaşamazsa bile gitmeyecek. Öyle hissediyorum," diye yanıtladı. Bir taş gibi duygusuzdu sesi. "Mazin'e haber verdiğinde ise aklına gelen ilk isim ben olacağım. Belki de Kemal Mihmallı."

"Son olaydan sonra ibre ona dönmez, görürsün," dedi Çağlar. Sonra kulaklıklarında Selçuk'un sesi duyuldu. "*Tutsak* izin verirse eve giriş yapacağım."

"*Tutsak*, konuşuyor." dedi Vural. "Hiçbir sorun olmadığına kendini ikna ettikten sonra girebilirsin."

Selçuk etrafı tamamen kolaçan edip hiçbir problem olmadığına emin olduktan sonra balkon kapısını açtı ve sessizce mutfağa, mutfaktan da koridora doğru yürümeye başladı. Kilitli olan kapıyı sessizce açtıktan sonra Vural ve Çağlar eve girdi. Vural başıyla merdiveni göstererek Selçuk'un orada beklemesi gerektiğini söyledi.

Merdiven ışıkları otomatik yandığı için Demirhan binanın elektriğini kesmişti. Bu yüzden Vural, el feneriyle ilerlemeye başlamıştı. Evde üç oda vardı. Oturma odası mutfağın bitişiğindeydi, kimse yoktu. Koridorda ilerlemeye devam ederken ikinci odaya baktı; kızın anneannesinin odasıydı. Derin bir uykunun içindeydi. Vural diğer odaya geçtiğinde ise kızı gördü. Bakışları odada gezindiğinde çalışma masasında test kitabı ve bir masal kitabı olduğunu gördü. Kızın yüzüne ışık tuttuğunda kara kaşlı, siyah saçlı biri olduğunu gördü. Siyah saçları alnına dağılmıştı ve elinde, tıpkı kendisine benzeyen bez bebek tutuyordu. Bileğindeki altın künyeyi okuduğunda adını da öğrenmiş oldu.

Adı Eslem'di.

Kızın uyuduğu yatağın yanındaki komodinde babasıyla bir fotoğrafı duruyordu. Vural, Mazin'i ikinci kez gördüğünde çok kısa bir an soluğunun kesildiğini hissetti. Mazin, kızına sarılmıştı ve kameraya gülümseyerek bakmıştı. Onun gördüğünün aksine daha temiz yüzlü ve iyi bir giyinişe sahipti. Gözlerinin önüne düşen Balım'ı hayal etti. Balım'ın babasıyla böyle bir fotoğrafı yoktu. Bu hissi yutkunamıyordu.

"Kızı al," dedi Vural kısık sesle. "Ben dokunmayacağım. Uyanırsa gazlı bezi ağzına daya."

Çağlar, Vural'ı etkileyen şeyin ne olduğunu biliyordu. Fark etmese de Vural, el feneri ışığını Mazin ve Eslem'in gülerek kameraya baktığı çerçeveye tutmuş ve bir süre gözleri takılı kalmıştı.

"Uyanacağı kesin, öncesinde gazlı bezi dayasam iyi olur," dedi Çağlar. Vural

CamScanner ile tarandı

[illegible] yürüdü ve "Uyan, geldik," dedi. Eslem gözlerini hafifçe araladığında karşısında maskeli bir adam gördü, korkuyla çığlık atmak üzereydi ki ağzına dayanan bez buna izin vermedi ve kısa süre içerisinde bilincini yitirdi. Çağlar, kızı kucağına aldı ve odadan çıkmak üzereyken Vural'a baktı. Gözleri hâlâ fotoğraftaydı.

Hiçbir zaman kötü biri olmayacağını biliyordu ama önüne çıkan bu görüntü yüzünden kıza iyi davranamayacağından korkuyordu.

Yüzbaşı Vural, gözlerindeki öfkeyi silmeden uzandı ve komodin üzerinde duran çerçeveyi kavradığı gibi Çağlar'ın peşine düştü.

Operasyon Ortası - Saat: 02.38
Bahar ve Demirhan'dan...

Bahar'ın üzerindeki gerginliğin sebebini biliyordu Demirhan çünkü her ne kadar göstermek istemese bile aynı gerginliği kendisi de taşıyordu. El fenerinden yansıyan ışık, bodrumun olduğu kısmı aydınlatıyordu.

Demirhan sesi duyulmasın diye telsizi kapattı. "Yüzüme bakmayacak mısın?"

Bahar alay dolu bir bakış attı ve el fenerini yüzüne tutarak Demirhan'ın bakışlarını net olarak görmesini sağladı. "Hangi yüzüne?"

"Tüm bu yaşanacakları az çok bilmene rağmen bana mesaj atan sendin. Ben de karşılık verdim. Mesajdan etkilenmiş olamazsın?"

Bahar, Demirhan'la beraber göreve çıktıklarında ister istemez etkilenmişti. Onu en çok etkileyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Bakışlarından mıydı? Ses tonundan mıydı? Yoksa... Dağda uyudukları gece getirdiği sıcacık çay mıydı? Maskesinin altındaki yüzünü merak etmekten uyuyamadığı geceyi hatırlamak nabzını hızlandırmıştı.

Görev bitiminden on gün sonra Bahar, alkol aldığı bir gece Demirhan'a yazmıştı ve o konuşma iki ay boyunca aralıksız devam etmişti. Uzak mesafe ilişkisi yaşayan çift gibilerdi. Bir yere giderken haberleşiyorlar, telefonda konuşuyorlar, çocukluk anılarından bahsediyorlardı ama birbirlerinin yüzünü tam olarak bilmiyorlardı.

Demirhan birlikte olamayacaklarını biliyordu. Konuşmayı sonlandırmaya Demirhan karar vermişti. Bahar'ın itiraz etmesine izin vermeden engellemişti. Bir hafta sonra da Komutanı Vural tarafından *yüz yüze görüşme, birbirlerini tanıma* maddesini sözleşmeye eklediğini görmüştü.

O gün ise kahvaltıdan bir gün öncesiydi. Demirhan ve Bahar, birbirlerini gördüklerinde gözlerinin içlerine bakamamışlardı. Demirhan tanışmak için elini uzattığında ise Bahar parmak uçlarıyla karşılık vermişti. *"Ben tek şeye bağlı kalamıyorum,"* dediğini anımsadı Bahar, Demirhan'ın. *"Bugün çayı severim, yarın kahveyi."*

"Dengesizsin yani?" diye sormuştu Bahar yüzündeki ifadeyi silemezken.

Demirhan, *"Efendim?"* diye sordu, *anladım ama sen istersen bir daha söyle* der gibi bakmıştı. *"Bir şey mi dedin? Dalmışım da."*

CamScanner ile tarandı

"Hayır, bir şey yok," diye cevaplamıştı Bahar da onu.

"Bir mesajdan etkilenmedim," diye yalan söyledi Bahar. "Ya da söylediklerinden. Yaptıklarından. Bir an önce bitsin ve seni tamamen hayatımdan çıkarayım istiyorum."

Bir gün operasyon tamamen bitecekti, Demirhan da biliyordu. Bahar'ın hayatından tamamen çıkma fikri hiç hoşuna gitmemişti, bunu da biliyordu ama yüzündeki gaddar ifadeyi değiştirmeden Bahar'a bakmaya devam etti. "Hayatında hiç olmadım," dedi soğuk bir tonda. Bahar dişlerini birbirine geçirdi ve içinden *sabır* dedi. "Hayatında olmayan birini nasıl çıkaracaksın?"

"Biraz daha sabrımı zorlarsan tüm dişlerini yemin ederim ki eline veririm!" diye yükseldi Bahar, yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Demirhan gösterdiği bu çıkış hoşuna gitmişçesine dilini ağzının içinde yuvarladı ve dişlerini dudaklarına geçirerek ona gülümsedi. Bahar'ın görmemesi için el fenerini yeşil gözlerinin içine tutmuştu. "Benden uzak dur!"

"Her şeyden önce partneriz, *yeşil*," dedi Demirhan ve Bahar'a doğru birkaç adım attı. "Bu isteğin pek mümkün görünmüyor."

"Bipolar olabilir misin?"

"Senden uzak durmamı söylüyorsun, ben de sana uzak duramam; partneriz diyorum."

"Kimin mesajlardan etkilendiği belli oluyor," diyerek Demirhan'a meydan okudu Bahar. "Seni son kez uyarıyorum, Demirhan. Partner olabiliriz ama Vural Komutan'a gitmeme bakar, inan bana. Onun gözünde düşeceğin konumu bilmek ister misin?" Bahar alay dolu bir bakış attı. "Belki de sen onun gözündeki konumunu düşürmemek için benden uzak durmayı seçmişsindir?"

"Bir sözleşme imzaladık, Bahar. Sen bunun farkında mısın?"

"Farkındaydım!" dedi Bahar. "Sen farkında değil miydin?" Demirhan cevapsız kaldı. "Hiç olmamış gibi davranmak en doğrusu. Neyiz biz, ergen miyiz ki iki söze, iki mesaja düşeceğiz?"

"Hiçbir şey olmamış gibi," diyerek Bahar'ı doğruladı Demirhan ve liderlerinden haber gelene dek tek kelime etmediler.

Operasyon Sonu - Saat: 03.15

Yüzbaşı Vural, düşünceliydi. Aracın ön koltuğunda oturuyor, gözlerinin önünden silinmeyen fotoğrafı düşünüyordu. Demirhan, Vural'ın yüzündeki ifadeyi sorgulasa da hiçbir şey sormamıştı. Çağlar ise sebebini biliyordu.

"Demirhan, sen Bahar ve kızın yanından ayrılma," dedi Çağlar, "Vural'ı bıraktıktan sonra haberleşelim."

Mert operasyon sonunda operasyon aracına binmemişti. Bir şekilde kendini Vural'dan ve Nare'den uzak tutmaya çalışıyordu. Her ne kadar başarılı olamasa da ikisi arasındaki hisleri kabullenmenin eşiğindeydi ve bu ona zor geliyordu. *Nare'yi koruyabilseydim tüm bunları yaşamak zorunda kalmazdı,* diye düşünmeden durduğu tek bir anı bile yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Beni eve bırakma," dedi Vural konuşmaların arasına keskin bir tonda giriş yaparken. "Eve yakın sahilde ineceğim."

"Geç olmadı mı?"

"Söylediğimi yap."

"Peki."

Cansu ve Balım bu gece Vural'ın evinde kalacaklardı. Balım uyumuştu, Cansu da Vural'ı beklemiş ama gelmeyeceğini anladığında *sabah görüşürüz artık* deyip Balım'ın yanına kıvrılmıştı. Nare ise yatak odasının penceresi önünde bekliyordu. Saat dört oldu Vural hâlâ yoktu. Çağlar bu sırada Vural'ı istediği gibi sahile bırakmıştı.

Vural elinde çerçeveyle banka oturmuştu. Gözleri denizin üzerindeydi ama zihni, abisiyle olan anılarının içindeydi. Fotoğrafa baktı. Sonra denize. Balım'ın sesi kulağına dolduğunda gözleri yanmaya başlamıştı. *"Amca, babam hiç gelmeyecek mi? Babam gerçekten de öldü mü? Bir gün çıkıp gelmez mi?"*

"Keşke sana bir gün getirebilseydim, bak *baban geldi* diyebilseydim..." dedi fısıltıyla. "O zaman bu kadar yanmazdım." Gözlerinden bir damla yaş aktı, yanağından çenesinin altına kadar süzüldü. "Normal bir çocukluk yaşayamadığın için özür dilerim, amcam. Seni yalnız bıraktığım her an için özür dilerim."

Yine oluyor, dedi içinden. *Elim karıncalanıyor, titremeye başlayacak ve ben durduramayacağım bunu. Ne zaman abimi kollarımın arasına aldığım anı hatırlasam aynı acıyla yanıyorum.*

Vural titreyen elini kendinden saklamaya çalışırken tanıdık bir el, elinden kavradı. Elini tutan kişiye bakmak için başını kaldırdığında ise Nare'sini gördü.

"Yüzbaşı?"

Vural avucunun içinde küçücük kalan eli sıkıca tuttu ve elinin titremesini durdurmaya çalışırken, "Dayanamıyorum," dedi. "Nare, bir şey yap. Ben yaşayamıyorum."

Nare Ahıskalı'dan...

Pencere önünde Vural'ın gelmesini beklerken telefonumun mesaj sesiyle bakışlarım koltuğun üzerine kaydı. Mesaj Çağlar'dandı.

Çağlar: *Nare, Vural'ı evin yakınlarındaki sahile bıraktım. Pek iyi görünmüyor.*

Çağlar: *Operasyon başarılı sonuçlandı ama yine de... Bence yanına gitmelisin.*

Nare: *Tam olarak nerede? Konum paylaşabilir misin benimle, yanından ayrılmadıysan eğer?*

Çağlar yakınlarda bir konum attı ve üzerime trençkotumu giyip Vural'ın yanına gitmek için araca geçtim. Kısa bir süre sonra sahile vardığımda onu bir bankta otururken gördüm. Aracı kaldırım kenarına park ettim ve hızla yanına doğru ilerledim. Yanına yaklaştıkça Vural'ı, titreyen elini ve dehşete bürünen yüzünü daha net gördüm.

CamScanner ile tarandı

Titreyen elini sıkıca tuttum. Vural irkildi ama varlığım ona tanıdık geldiği için kısa sürdü. "Yüzbaşı?"

Avucunun içinde küçücük kalan elimi sıkıca kavradı ve kalbimin üzerine yıkılan o cümleleri kurdu: "Dayanamıyorum, Nare... Bir şey yap... Ben yaşayamıyorum..."

"Ne oldu?" diye sordum yüzünü avuçlarımın içine alırken. "Sevgilim, ne oldu?"

Vural başını karnıma yaslarken bir elini sıkıca belime sardı. Bu sırada göz ucuyla avuçlarının sıkıca kavradığı fotoğraf çerçevesini gördüm. Bir baba ve kız vardı. Bunlar... *Mazin ve kızı mıydı?*

"Beni dağıtan şey bir fotoğraf oldu," diye içini açtığında, onu ilk kez konuşurken bu kadar sıkıntılı olduğunu gördüm. Vural içinde hiçbir zaman iyileşmeyecek olan bir yara taşıyordu ve ikimiz de biliyorduk ki bir gün Mazin ölse bile bu acı dinmeyecekti. "Nare, onu niye aldı bu hayat bizden? Her geçen gün daha da zorlaşıyor."

"Sen çok, çok iyi bir amcasın, Vural. Bak böyle olduğu için çok üzgünüm ama sen ona çok iyi bir amcasın. Bir baba boşluğunu hiçbir şey dolduramaz ama inan bana, eksikliğini hissettirmemek için elinden geleni yapıyorsun. Yaptın."

"En başlarda kaçtım, bunun vicdan azabı altında eziliyorum," Sesi titriyordu. "Ben sadece yeğenimden değil, kardeşimden de kaçtım. Onu yalnız bıraktım. Derin'i yapayalnız bıraktım. Söyledikleri aklımdan çıkmıyor..." Vural yanımda ilk kez Derin için *kardeşim* diye bahsediyordu ve ilk kez kendi hatalarından da bahsediyordu. *Bir ölüm ayırdı bizi, belki bir ölüm birleştirir,* deyişi kulaklarımdan silinmiyor. Belli etmemeye çalışıyorum ama vicdanımın sesini susturamıyorum." Vural usulca geri çekildi ve ıslak kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ya kendine bir şey yaparsa?"

"Eğer istersen onunla konuşabilirim."

"Eskisi gibi olabilir miyiz? Ben... Onu yalnız bıraktım."

"O gün çok kızgındın ama aklıselim düşününce sen de haksızlık yaptığını anladın, vicdanının susmaması bu yüzden."

"Bir gün beni affedebilir mi bilmiyorum ama ben çok pişmanım."

Yeniden fotoğrafa baktım. "Derin'in odasına ait bir yerde ikinizin böyle bir fotoğrafı olduğuna yemin edebilirim," Gözlerim dolu doluydu çünkü benim de öyleydi. Abimle çekindiğimiz bir fotoğraf karesini dolabımda saklıyordum. "Ne olursa olsun seni affedecek, Vural."

"Sen affettin mi onu? Doruk'u?"

Mert değildi. *Doruk*'tu. *Abim.* Bu isim değişikliğinin bile kalbimi kırıyor olması gerçek miydi?

"Zor ama gerekçelerini düşündükçe ve seni gördükçe çabalıyorum," Buruk bir gülümseme belirdi. "Derin'le konuşacağım."

"Teşekkür ederim, fıstığım."

CamScanner ile tarandı

Ne olursa olsun gecenin sonunda, dönüp dolaşıp birbirimizin kollarında dinleneceğimizi biliyordum. Çünkü o ve ben, *Yüzbaşı Vural ve Kelebek Nar* birbirini anlayacaktı.

"Ben hep yanındayım," Bir elim yüzünde gezinirken diğer elim siyah ve gür olan saçlarının arasında geziniyordu. "Eve dönelim mi? Balım seni beklerken uyuyakaldı."

"Yarın da Binbaşı Engin Karasu'nun yanına gitmek için erkenden uyanacağım. Ben döndüğümde de Balım okula gitmiş olacak. Uykusundan uyandırsam ne olur ki?"

Gülümsedim. Küçük bir çocuk edasıyla söylemişti. Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Hiçbir şey olmaz. Eminim seni çok özledi."

Vural fotoğrafı bana uzattı. "Sen de kalsın."

Usulca başımı salladım. Operasyon hakkında bir şey sorup sormama arasında kalsam da sormayı seçtim. "Kızı aldınız demek oluyor sanırım bu?"

"Adı Eslem," diye yanıtladı beni oturduğu banktan doğrulurken. "Bahar ve Demirhan kalacak bu gece yanında."

"Nerede tutacaksınız?"

"Şile tarafında, dağ evinde," dedi. "Yarın gece gideceğim."

"Nasıl bir yol izlemeyi düşünüyorsun?"

"Vicdan sızlatan bir hile," diye mırıldandı. "Kızıyla tehdit edeceğim."

Vural'ın her noktadan köşeye sıkıştığı bir geceydi. "Ama zarar vermeyeceksin," Vural sessiz kaldı. "Öyle değil mi?"

"Zarar vermeyeceğim," dedi Vural. "Tabii ki zarar vermeyeceğim, Nare."

Uzandım ve elini tuttum. "Ben hep yanındayım, Yüzbaşı. Bunu biliyorsun. Nereye baksan oradayım."

"Hep mi?" diye sordu bir çocuk edasıyla, masumca. "Söz mü Nare?"

"Hep ve söz."

Vural, Balım'ın uyuduğu odaya çıktığında kapı eşiğinde durdum ve ikisini izledim. Cansu da derin bir uykunun içindeydi. Vural, Balım'ın açılan pikesini düzelttikten sonra yatağın önüne eğildi. "Balım? Amcam?"

Balım mızmızlanarak gözlerini açtı. "Amca?" dedi uyku mahmuru ve küçük elleriyle gözlerini ovalarken. "Geldin."

"Seni çok özledim, bal bebeğim."

Balım avucunu yanağına yasladı. "Ben de seni çok özledim, amca."

"Hadi uyu, yarın seni okula bırakacağım."

"Birlikte kahvaltı da mı yapmayacağız?"

"Yapacağız, amcam. Ufak bir işim var, hemen halledip döneceğim."

Balım, Vural'ın yanağını avucunun içiyle sevdi. "Kötü şeyler mi oldu, amca? Neden gözlerin kızarık?"

"Hayır, hayır. Olur mu hiç öyle şey? Hiçbir şey olmadı, amcam." Vural saçlarından öptü. "Hadi uyu, bebeğim. Bal bebeğim. Güzel bebeğim."

CamScanner ile tarandı

"Dün dedeme gittik, halamın odasına çıktım." Vural bakışlarını pürdikkat Balım'a dikti. "Birlikte babamın ve senin çocukluk fotoğraflarınıza baktık. Bir tanesinde sen ağlıyorsun, babam gülüyor, kafana kova geçirmiş." Balım kısık tonda güldü. "Çok komiktiniz."

"Halanla lunaparka da gideriz belki, ne dersin?" diye sordu Vural. Gözlerinde yanan vicdan ateşini görebiliyordum.

"Gerçekten mi?" diye sordu Balım. "Halamla da gider miyiz *baba*?" Ağzını tuttu. "Ay, amca!"

"Kurban olsun sana, baba amcan," dedi Vural ve bir kez daha saçlarından öptü. "Hadi uyu bakalım, bal kızım."

Balım yattığı yataktan doğruldu ve Vural'ın yanağına bir öpücük bıraktı. "Nare çok tatlı bir kız ya," dediğinde ısırasım geldi. "İyi ki onunlan evlenmişsin."

"İyi ki onunlan evlenmişim," derken güldü Vural, Balım gibi konuşarak.

"İyi geceler, amca."

Vural'la odalarımızın olduğu kata geçerken, "Odamda uyuyacağım diye söyle de şuraya yığılayım?" dedi.

"Tam da onu söyleyecektim, aslın-" Vural konuşmamı bitirememe izin vermeden belimden kavradı ve bedenimi duvara yasladı. Gözleri dudaklarımda gezinirken ağır ağır yutkundu.

"Yanlış duyduğumu söyle," dedi fısıltıyla ve dudakları boynumdan başlayarak kulak arkama doğru ilerledi. Kalbim delirmişçesine atarken heyecandan patlayacaktı sanki. "Öyle değil mi karıcığım?"

"Neden, kendi odamda kalamam mı?"

"Kalamazsın. Orası artık sadece misafir odası."

"Elbiselerim orada?"

"Benim dolaba alacağız." Vural avucunu yanağıma yasladı. "Benden ayrı uyuyamazsın. Senden ayrı uyuyamam."

Yüzümüzü eşitleyerek eğildi, dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı ve beni hem çok tutkulu hem de ağır bir şekilde öptü. Öpücüğüne karşılık verdim. Çekilen kişi Vural oldu ve elimi tutup beni odamıza götürmek için hareketlendi. Gözlerindeki hüznün yerini bana duyduğu o parıltı aldı sanki. Hani birini severseniz gözleriniz parlar, yüzünüze renk gelir ya, onu öptüğümde de böyle hissettiğini gördüm.

"Sen..." dedi Vural odaya girdiğinde. "Üçkâğıtspor, sen var ya sen... Çok..."

Gördüğü manzara karşısında sözleri yarıda kesilmişti çünkü *onun* odasına taşınmıştım. Çarşafları değiştirmiştim. Eşyalarımı da odasına taşımıştım. Komodinde nikâhımıza ait bir fotoğraf duruyordu. Makyaj masasını sürümek biraz zor olsa da onu da getirip odanın boş alanına koymuştum. Tüm kişisel bakım ürünlerim, makyaj malzemelerim oradaydı.

"Ben *çok*, ne?"

"Çok güzelsin, Nare. Ama bunun görünüşünle alakası yok."

CamScanner ile tarandı

Bir elim uzandı ve yanağını kavradı. "Ben sana *evet* dedim, Yüzbaşı. Artık her şeyiyle gerçek olsun istiyorum bu evlilik."

Vural'ın yüz hatlarına heyecan dolu bir gülümseme yerleşti. "Her şeyiyle?" diye sordu ima dolu bir tonda. Yüzümü kaldırdı ve onunla göz göze gelmemi sağladı. "Her şeyiyle," diyerek onayladım.

"O gecenin sabahı olmamasını istediğim için birkaç gün daha bekleyeceğim," dedi. "Aklımı kaçırtacaksın, Nare. Sen neler de biliyorsun öyle?"

"Pijamalarımı giyip geliyorum."

"Bak ya," dedi. "Hani her şeyiyleydi? Hem görmediğim şeyler değil?" Dolaptan aldığım pijamayla Vural'ın göğsüne vurdum. Gözlerinden kurnaz ve muzip bir ifade geçerken, "Seni pijamasız tercih ederdim," dedi.

"Birkaç gece sonra görebilirsin aslında," diyerek ona meydan okudum ve yüz hatlarına dağılan şaşkınlığı banyoya girmeden önce keyifle izledim. "Geliyorum birazdan."

Banyodaki işlerimi halledip pijamaları giyindikten sonra tekrar odaya döndüm. Vural yatağa geçmişti. Sol tarafına uzandım, bir eli belime kaydı ve yarama dikkat ederek kendine doğru usulca çekti. Başımı göğsüne yasladım ve kokusunu içime çektim.

"İyi geceler, Nare."

"İyi geceler, Yüzbaşı."

Uyandığımda Vural'ın yanında, sarışın minik elleri olan tatlı bir kız çocuğu gördüm. *Balım'ı.* Vural'ın kolları arasında uyuyordu. Sırtımı baza başlığına yasladım ve bir süre ikisini izledim. Sonrasında ise banyoya geçtim; işlerimi hallettim, kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçtiğimde Cansu'nun bu işi çoktan hallettiğini gördüm.

"Uykucular sizi, hâlâ uyanmadınız deyip yukarı çıkacaktım."

"Cansu... Bunlar ne böyle? Döktürmüşsün," Bakışlarımı dolu dolu olan kahvaltı masasında gezdirdim ve top peynirlerden birini ağzıma attım. "Ellerine sağlık."

"Sabah yediden beri ayaktayım, uyku tutmadı, ben de kahvaltı hazırlayayım dedim."

Mutfaktaki duvar saatine baktığımda dokuzu çeyrek geçtiğini gördüm. "Vural ve Balım'ı uyandırır mısın? Ekmekler kızardı."

"Hemen uyandırıyorum," diyerek yeniden odaya döndüm ve birbirlerine sarılı bir şekilde uyuyor olan amca ve yeğene doğru ilerledim. Önce Balım'ı öptüm, sonra da Vural'ı. Vural kıpırdamadan durdu ama kirpikleri oynadığında uyandığını anladım. Bunun bir oyuna dönüşeceğini bildiğimden bir kez daha yanağından öptüm. "Uyansana, üçkâğıtçı!"

"Bir kere daha öpmezsen uyanmayı hiç düşünmem," dedi kısık ve uykulu bir tonda. Aşırı iyiydi. Bayağı iyiydi... Saçları dağınıktı, sakalları avucumu kaşındıracak kadar uzamıştı. Kahvaltıdan sonra bebek yüzlü hâline döneceğinden emindim.

CamScanner ile tarandı

"Amcam doğru söylüyor, yenge," dedi Balım, uykulu ses tonuna rağmen nasıl böylesine bıcır bıcır konuşabiliyordu? "Bizi bir kez daha öpersen kalkmayı düşünürüz."

"Siz de beni öpeceksiniz ama, bedavaya yok öyle."

"Önce biz," dedi Balım tatlı bir tonla. "Sonra sen, yenge."

Balım'ı gıdıkladım, kahkahalarının arasından, "Tamam, yenge! Tamam, önce sen!" dediğinde karnında gezinen elimi durdurdum ve yanağımı öpmesi için eğildim. Balım yanağıma derin bir öpücük bıraktıktan sonra Vural diğer yanağımdan öpmek için uzandığı yerden doğruldu ve yanağıma içimi okşayan, midemdeki kelebekleri altüst edecek kadar güzel bir öpücük bıraktı.

"Kahvaltı hazır."

"Elimizi yüzümüzü yıkayıp hemen geliyoruz." dedi Vural.

"Aşağıda bekliyorum," dedikten sonra komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım ve mesaj bölümüne girip Derin'e yazdım.

Nare: ***Derin, bugün müsait olursan görüşelim mi?***

Kısa süre içinde cevap vermesini ümit ederek kahvaltı masasına geçtim. Vural ve Balım da geldikten sonra kahvaltı yapmaya başladık. Vural, Balım'a çilek reçeli, çikolata sürüyor ve bebeklere yapılan *uçak geliyor* gibi şakalarla yemek yemesini sağlıyordu. Cansu, Balım'ın yemesi için en azından bugünlük uğraşmadığı için mutlu bir şekilde kahvaltısını yapıyordu.

Vural'la mesaj tonu bildirimlerimiz aynı olduğu için mesajın bana geldiğini düşünüp yerimden doğruldum ama Vural benden önce uzanıp telefonunu kavradı. "Bana geldi," dedi. "Sana değil, fıstık."

Yeniden sandalyeye yerleşirken, "Kim ki?" diye sordum. Mesajı okuyan gözleri bir süre ekranda takılı kalmıştı ve sorduğum sorudan sonra hemen toparlanmıştı.

"Önemli biri değil," dedi, gözleri çok kısa bir an Balım'a kaydı. "Amcam, bugün okula gitme."

"Neden?" diye sordu Cansu. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı, merak etmeyin," diye cevapladı ve gözleri çok kısa bir an bana kaydı. "Engin Binbaşı'nın yanına gideceğim. Sonra da o işi halletmeye. Bugün geç dönerim, yemeğe beklemeyin, olur mu?"

Gelen mesaj her neyse onun keyfini kaçırmıştı. Bir yanım telefonunu alıp bakmam gerektiğini söylese de diğer yanım görmemi istemediği bir şeyse zaten hiçbir zaman göremeyeceğimi, sildiğini söylüyordu.

"Dikkat et kendine," dedim. "Haber ver mutlaka."

Balım dudaklarını büzdü. "Neden hep çok işin var? Üstelik günler sonra kavuşmuşken?"

"Özür dilerim. Söz veriyorum, telafisini yapacağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum, amcam. Yengen, annen ve Çağlar abinle birlikte pikniğe gideceğiz; seni parka götüreceğim, uçurtma uçuracağız ve bunların hepsini hafta sonu yapacağız."

CamScanner ile tarandı

"İnanayım mı [illegible] zaman. Amcasından aldığını düşündüğüm gözlerini bana çevirdi. "İnanayım mı Narcım?"

"İnan, Balcım." diye yanıtladım. "Amcan bir söz verdiyse mutlaka tutar."

Vural duş almak için odaya geçtiğinde ben de ağzıma birkaç parça bir şeyler daha atıp odaya, yanına geçtim. Vural alt bedenine sarılmış bir havluyla karşıma çıktığında çok kısa bir an aklım karıştı. Gözlerim geniş omuzlarına, kol kaslarına ve karın kaslarına takıldı. Vural bir eliyle saçlarını kurularken, "Fıstığım?" dedi, ses tonu sorgu doluydu. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Dün gece Balım okula gidecek, diyordun. Bir mesajla fikrin değişti. Sorun ne, Vural?"

"Sadece okula gitmemesi gerektiğini söyledim, evden çıkamazsınız demedim."

"Ben de bunu merak ediyorum," dedim tek kaşımı sorguyla havaya kaldırırken. "Neden okula gitmemeli?"

"Nare, gitmem lazım."

"Kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum."

"Mesaj kimdendi?"

"Saklamıyorum, Nare."

"Söyle o zaman. Kimdendi?"

Vural havlusunu tuttuğunda arkamı döndüm ve gözlerimi sıkıca yumdum. "Kaçak dövüşüyorsun!"

"Okul idaresinden. Müdüre hanımdan ricada bulunmuştum, kaçırıldığı güne dair bir gelişme olursa önce bana haber verecekti. Önceki günlerin kayıtlarının ellerine ulaştıklarına, baktıklarına ve en geç yarın sabah bir şey bulurlarsa bana haber vereceklerine dair mesaj atmış."

"Başka bir şey yok mu?"

"İçime sinmedi, bu yüzden bugün okula gitmesini istemiyorum. Yarın sonuca göre ya okulunu değiştireceğim ya da..."

"Ya da?"

"Okuldan alacağım."

"Bu durumun Balım'ı ne kadar üzeceğini biliyorsun."

Vural'ı omzumun üzerinden kontrol ettikten ve giyindiğine emin olduktan sonra bakışlarımı buz mavilerine çevirdim. Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. "Biliyorum, bu yüzden de cesaretim yok aslında," dedi. Altına koyu renk jean giyinirken üzerine beyaz renk tişört geçirmişti. Konuşmasını sürdürürken banyoya geçti, ben de arkasından takip ettim. "Yarın beklediğimden farklı bir manzarayla karşılaşırsam okulunu değiştireceğim."

"Ne olmasını umuyorsun? Nasıl bir manzarayla karşılaşmayı bekliyorsun?"

"Balım'ı o adamın kaçırdığına eminim," dedi. O adam... *Babası.* Faran Ahıskalı. "Okul müdürü, bugün veli olmadığına emin olduğu birini görmüş. O kişi Balım'ı sormuş, okula gelip gelmeyeceğini... Yine bir şeyler dönüyor, bu yüzden birkaç gün okula gitmesini istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Bu sırada kapı tıklatıldı. Hemen sonra Cansu'nun sesini duydum. "Vural? Nare?"

"Gelebilirsin," diye cevapladı Vural. "Cansu? Gel."

Cansu odaya girdiğinde, "Benim Balım'la ilgili konuşmak istediğim bir şey var," dedi. "Daha öncesinde söyleyecektim ama bir türlü fırsatım olmadı."

"Okul meselesi mi?"

Cansu başını olumsuz anlamda sallayıp konuşmasını tek nefeste sürdürdü. "Balım terapi görmeye başladı."

Vural çok kısa bir an afalladı ve yüz hatları gerildi. "Kaçırıldıktan sonra tek kelime etmedi. Onu kaçıran kişilerin iyi davrandığını söyledi. Öncesinde de tuhaf davranışları vardı. Düşündüm ve dedim ki; eğer yardım alırsa ne olup bittiğini ona anlatır ve bir çözüm buluruz."

"Öncesindeki tuhaf davranışları neydi?"

"Sanki..." Cansu dudaklarının arasından derin bir nefes bıraktı. "*Ömer yapıyormuş* gibi davrandı. Sanki... Babasıyla görüşüyormuş ve bunu söylemesi, anlatması yasaklıymış gibi... Birkaç kez rüya gördüğünü söyledi ama kaçırıldığı gün ağlayarak *babam sanmıştım*, dedi. *Babam değilmiş.* Bu sözlerinden sonra terapi almasının doğru olacağını düşündüm."

"Terapiste ne anlattığını biliyor musun? Ne söyledi?"

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz, terapist en az bir ay müsaade etmemiz gerektiğini söyledi. Bekliyorum."

Vural, "Rüya görüyordur," dedi kendinden emin sesiyle. "Abim yaşıyor olacak da Balım'ı gelip alacak da gezdirecek de..." Güldü, alay doluydu. "Abimi kanlı elbisesiyle kendim gömdüm. İmkânsız... Gözlerindeki şüpheyi çek, Cansu. Abim ne meslek uğruna ne de başka bir şey uğruna bu toplara girecek bir adam değil. O gerçekten öldü. *Öldü!*"

İntikamını almak için girdiğim yollara bak, diyordu sanki gözleri. *Çektiğim acılara bak. Ailemden vazgeçtim onun için.*

"Bu ihtimali konuşmak bile ona haksızlık ettiğimizi düşündürüyor. Gözlerindeki şüpheyi bir daha görmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Haklısın, Vural. Küçük bir çocuğa aldanıyorum işte. Son yaşadıklarından sonra psikolojisi tamamen bozuldu."

"Terapistin anlattıklarını da dinleyelim, dur bakalım," dedi Vural. "Bazı çocukların hayal dünyası geniştir, Balım da o çocuklardan biri. Babasını yanında görmeyi hep istedi, biliyorsun. Endişelenme, Cansu. Bir sonraki terapi seansı ne zaman?"

"Üç gün sonra."

"Tamam, bu kez de ben götüreyim."

"Olur."

Derin ona attığım mesaja hâlâ dönüş yapmamıştı. Cansu, Balım'ı öğlen uykusuna yatırmıştı ve sonra ben de ikimize Türk kahvesi yapmıştım. Bahçede

CamScanner ile tarandı

Türk kahvelerimizi yudumlarken, "Kafana çok takıyorsun, takmakta da haklısın ama bak, Vural da biliyor artık ve yakından takip edecek," dedim.

Cansu saniyesinde buğulanan gözlerini gözlerime sabitledi. "Haklısın ama o kadar gerçek anlattı ki. Ben bir an... İnandım... İmkânsız olduğunu bile bile inandım..." Gözlerinden akmayı bekleyen yaşları görebiliyordum. Cansu izin vermedi ve yanağına dökülen damlaların da izin istediğini söyleyemezdim. "Evlenmeden önce mesleğiyle ilgili çok değişik hayalleri vardı," diye devam etti gözyaşlarının arasından. "MİT'e çalışmak gibi büyük hayaller... Ama ben öyle olursa vazgeçerim, dedim. Sen de benden vazgeç. Belki dedim..."

"Ömer böyle biri olabilir mi?" Tarık'ın ima ettiklerini anımsadım. *Phaedra'nın ihaneti.*

"Anla beni. Araştır. Dostun sana yalan söyler, düşmanın ise gerçekleri çünkü canının yanmasını ister. Gerçekler her zaman can yakar. Anlatılan masallara inanmayı bırak artık. Mazin, o gün abini öldürmek için gelmemişti. Nelerden vazgeçtin sen, ne için, bu gece başını yastığa koymadan önce düşün. Yemin töreninde gözleri parlayan o çocuğu düşün."

"MİT'e girmek için sizi feda edebilir mi?"

"Balım'dan önce buna evet diyebilirdim ama hayır, Nare. O öldü. Vural'ın da söylediği gibi kanlı elbiseleriyle gömdük. Ve her anında Vural yanındaydı. O anlardı. Bilirdi. Hissederdi. Her şeyden önce bir günlük bebeğini bırakmazdı. Saçma sapan düşünceler işte. Vural haklı."

Gözlerindeki şüphe dudaklarından dökülenlerle uyuşmasa da sessiz kaldım. Bu sırada telefonumu kontrol ettim, Derin'den gelen herhangi bir cevap yoktu. Mesaj beklemeyi bıraktım ve onu aradım. Açmadı. Bir kez daha aradım, yine açmadı.

"Derin'i mi arıyorsun?" diye sordu Cansu.

"Açmıyor."

"Vural'ın haberi var mı?"

"Dün gece bir durumdan ötürü kötüydü," diye başladım anlatmaya. "Ve o durum, Derin'i affetmesini sağladı. İlk kez kendi hatalarını da gördüğünü hissettim."

"Derin'in aile masasında söylediklerini annem anlattı, biliyorum," Vural'ın annesinden bahsediyordu, Belçim Hanım'dan. "Oldukça üzgündü. Kötü bir akşam yemeğiymiş."

"Babam aklınca Vural ve ailesini bir araya getirip barıştırmaya çalıştı ama elinde kaldı."

"Derin'le konuşmak istemesi, barışmak istemesi bile mucize gibi geliyor," dedi. "Vural'ın karakter gelişimine ne kadar iyi geldiğinin de bir göstergesi."

Gülümsedim. "O da bana iyi geliyor, her şey karşılıklı."

"Birbirinize karşı daha rahatsınız," dedi, fark etmişti. "Ve her şeyden önce... Odalarınızı birleştirmişsiniz."

"Çünkü gerçek," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Ona hissettiklerim ger-

CamScanner ile tarandı

çekti, dile geldi. Bilmiyorum, öncesinde benim için mecburiyet dolu bir evlilikti..." Yüz hatlarıma yayılan gülümsemeyi silemiyordum. "İlk zamanlar da hep güvenli alandı benim için. Zarar vereceğini düşünmediğim. Düşünsene, kapkaranlık bir sokaktasın ve birisi sadece etrafı görebilmen için değil, evde hissetmen için ışıkları yakıyor," Elimi kalbime koydum. "Şuram da şahit, ilk gördüğümde anlamıştım hayatımı değiştireceğini."

"Birbirinize tutulduğunuzu görebiliyordum ama bu itirafı duymak..." Gülümsedi ve masanın üzerinde duran elimi kavradı. "İyi olun, Nare. Birbirinize ne kadar iyi geldiğinizi görebiliyorum."

"Teşekkür ederim, Cansu. Hayatınıza birdenbire girdim; belki garipsedin ama söyleyemedin, belki istemedin. Ama bana hep iyi davrandın, anladın... Değerli olduğumu hissettirdin. Balım da öyle. Sizinle olduğum için çok mutluyum."

"Evimize ilk geldiğin zamanlardaki kızı hatırladığımda çok üzülüyorum, baştan aşağı kırık ve yapayalnızdın. Vücudundaki yaralar aslında ruhundaydı. Sanki bir şeyi sıkıca tutmuşsun; o kadar sıkıca tutmuşsun ki belki hayatı ve belki de yaşamı... Avuçlarının yaralandığını fark etmemişsin, ta ki her şey kontrolünden çıkıp kaza geçirene kadar. Ve bırakmak zorunda kaldığında artık acıtıp acıtmaması değildi önemli olan *geçmesi*."

"O gün Vural beni buldu ve hayatım yeniden başladı." Buruk bir gülümseme dudağımı yukarı doğru kıvrılmasına sebep olurken konuşmamı sürdürdüm. "Başka bir evrende bile onun beni bulacağını biliyorum çünkü kaderimizde birbirimizi bulmak var. Hep de öyle olacak."

Akşam yemeği yedikten sonra Cansu ve Balım kendi evlerine geçti. Ben ise duş almak için odama geçmiştim ki Derin'in üç kez art arda aradığını gördüm. Yatağın üzerindeki telefona uzandım ve aradım. Birkaç kez çaldı, meşgule düştü, saniyeler sonra beni kendi aradı.

"Nare?" dedi, sesi boğuk ve sanki çok uzaktan geliyordu. Üstelik telefonun ardında büyük bir gürültü vardı. "Seni aramamak için çok direndim ama bak ne oldu? Aradım! Ne var?" Sarhoştu. Konuşurken sözcükler diline dolanıyordu ve ağlamaklı konuşuyordu. "Keşke burada olsaydın... Çok şanslısın, biliyor musun? Abim seni çok seviyor. Bu dünyada en sevdiği kişi artık ben değilim. Önceliği sen ve Balım'sın. Nare... Ben ölsem abim üzülür mü?"

"Sakın, sakın," dedim sadece. "Derin, bildiğin gibi değil. İnan bana. Abin seni de çok seviyor, çok özlüyor."

"Yalan söylüyorsun. O, Balım'dan ve senden başka hiç kimseyi sevmez, önemsemez. Bir çöp kadar bile değerim yok hayatında."

"Neredesin? Konum at, yanına geleceğim."

Derin titrek sesiyle, "Abim böyle bir ortama gelip beni almanı istemez," dedi. "O kadar çok içtim ki başım dönüyor. Nare, abim niye beni sevmedi?"

"Derin, sadece nerede olduğunu söyle!"

CamScanner ile tarandı

"Söyleyemem, hayır, hayır!" dedi, itiraz dolu sesiyle. "Yapamam. Abim benden nefret ediyor. Buraya geldiğimi öğrenirse daha da nefret eder." Kahkahaları saniyeler sürdü ve sonrasında ağlama krizine dönüştü. "Abim, Balım'ı çok daha fazla seviyor. Ama ben... Onun kardeşi benim, Nare. Balım değil ki."

"Ağlama lütfen," diyebildim sadece. "Söyle bana, neredesin?"

"Abimle gelmeyeceksen söylerim."

"Gelmeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

Vural'a söylememe gerek yoktu çünkü beni takip etmek için peşime bıraktığı adamlardan öğrenecekti. Yine de çıkmadan önce aradım ama telefonu kapalıydı. Derin telefonunu barmene vererek olduğu yerin adresini konum attırdı. Evden çıkmam ve oraya varmam bir saate yakın sürdü. Kapıya vardığımda, gece kulübünün kapısı önünde yan yana sıralanmış iki kişiyi gördüm. Burası abimin geldiği gece kulüplerinden biriydi.

Magazinciler tarafından çekilen fotoğraflarından biliyordum ama ismi aklımda kalmamıştı.

Aracı ilk müsait gördüğüm yere park ettim ve girişe doğru ilerledim. "İsminiz listede yazılı değilse ve daimî müşterimiz değilseniz sizi alamam." dedi biri.

"Nare Mihmallı, Doruk Mihmallı'nın kız kardeşiyim," dedim kapıda ziyaretçileri bekleyen iki kişiye doğru döndüğümde. Umuyordum ki abimin *playboy* görünüşünü, oluşunu bugün kullanıp içeriye girebilecektim. Devasa binaların gölgesinde kalan gece kulübünün sesi sokağa yayılıyordu ve gece kulübünün ismi renkli ışıklarla tabelaya yazılmıştı.

"Doruk Bey'den onay almadan sizi alamam."

"Bir girip çıkacağım."

"Mümkün değil, Nare Hanım."

"Tamam, abimi arayayım ve söyleyeyim. O zaman olur herhâlde?"

Telefonumdan abimi aradım. İlk çalışta açtı. "Ne işin düştü?"

"Hiçbir işim düşmedi," dedim. "Senden bir şey isteyecektim. *Serenity Sounds Gece Kulübü*'nün önündeyim ve beni içeri almıyorlar. Sen söyle de gireyim."

"Nare, orası nasıl bir yer haberin var mı senin? Ayrıca senin orada ne işin var? Vural nerede? Lan yoksa?"

"Ya hayır, hayır!" Adamların yanından uzaklaştım. "Öyle bir şey değil! Derin burada! Onu alıp çıkacağım!"

"Oraya tek girmene asla ama asla izin vermem! Duydun mu? Üstüne yapışırlar! Elimi kana mı bulatacaksın sen benim?"

"Abi, lütfen," dedim. "Hiçbir şey olmayacak. Girip, alıp, çıkacağım."

"Bok girer, alır, çıkarsın! Tekin değil diyorum!"

"Derin çok içmiş, kendinde değil. Vural telefonunu açmadı. Lütfen söyle. Gireyim."

"Olmaz! Olmaz!"

CamScanner ile tarandı

Telefonu yüzüne kapattım ve bekleyen izbandutların yanına gittim, yine. "Abim içeriye almanız gerektiğini, birazdan geleceğini söyledi," diye yalan söyledim. "Bana bakın! Ben Nare Mihmallı'yım! Siz beni içeri almayın da görün bakın başınıza neler getiriyorum!"

Adam telefonundan bir şeylere baktıktan sonra bana döndü. "Doruk Bey gelecek mi?"

"Gelecek!" dedim. "Sen beni dinlemiyor musun?"

Adam sadece başını sallamakla yetindi. "Size ben eşlik edeyim." Gece kulübüne girdiğimizde geniş, uzun bir hol karşıladı beni ve adım attıkça ışıklar daha da gözümü kamaştırdı. Gece kulübünün büyük kapısına ulaştığımızda adam kapıyı açtı ve yoğun bir gürültülü kulaklarıma doldu. Yabancı şarkının sözleri kulağıma dolarken, "Barmenlerin olduğu kısma gitmemiz lazım!" diye bağırdım. "Duyuyor musun?"

Tavanı yüksek dans pistinin etrafından dolaştık ve DJ kabininin önünden geçip barmenin olduğu masaya ulaştık. Mekânın duvarlarında renkli tablolar, renkli kadın ve erkek afişleri asılıydı. İçerisi o kadar kötü kokuyor ve havasızdı ki çok kısa bir an kusacağımı düşündüm. Endişe etmekten etrafımdaki insanları inceleyememiştim bile. Adam onaylarcasına aşağı yukarı başını salladı. Kısa bir sürenin sonunda barmenlerin alkol hazırladığı uzun, siyah dikdörtgen masaya ulaştığımızda gözlerim hızla Derin'i aradı ve dakikalar içinde buldum. Orta yerde, yerinde dans ederken şişeden alkol almaya devam ediyordu. Barmene yeni bir alkol vermesi gerektiğini anlatırken bir yandan da ağzının kenarını siliyordu.

Derin'e ulaşmak, kalabalık olduğu için tahminimden de uzun sürdü. Ulaştığımda ise elinde tuttuğu kristal viski bardağını ve alkol şişesini kavradım, "Yeter!" diye bağırdım tüm gücümle. "Yeter, Derin! Gidiyoruz!"

Derin çok kısa bir an ne söylediğimi anlayamadı. "Hadi gidiyoruz!"

"Hayır! Bırak beni! Sen nasıl geldin? Bırak! Abimi de mi getirdin?" Yürüyüşü, bakışları, hareketleri dengesizdi ve körkütük sarhoştu. "Abi! Sen de mi geldin?"

Derin'in konuşması aradığından daha da kötü bir hâle gelmişti. Söylediklerine gülüyor, mantıksız cümleler kuruyordu. Yaklaşık on beş dakika boyunca onu oturduğu yerden indirmeye çalıştım ama izin vermedi. Hatta benim için ayaklı deri koltuk seçti ve oturmamı söyledi. Oturmadığımda ağladığı ve bağırdığı için oturmak zorunda kaldım. Barmen, ona bir bardak daha verdi ama içinde sadece su olduğu için engel olmadım. Bunu fark etti ve bu sanki yanındaki adamın suçuymuş gibi ona sataştı, suyu adamın yüzüne attı. Adam ne dediğini, ne olduğunu anlayamazmışçasına Derin'e bakarken, "Siktir git, salak mısın nesin! Götüyle içen gelip beni sik diye zırlıyor!" dedi ve söyledikleri şalterlerimin atması için yeterliydi.

"Bana baksana sen," dedim adama doğru yürürken. "Götüyle içen biri varsa o da sensin! Ağzını topla, fena yaparım!"

CamScanner ile tarandı

"Ben seni görünce felfena olmuştum zaten, sen fena yapsan ne olur?" dedi, koyu gözleri arsız bir tavırla bedenimde geziniyordu. "Geceliği kaç? Dolar üzerinden mi çalışıyorsun? Kıyafetlerin de pek buraya göre değil ama. Yanındakiyle bir halt edersiniz artık. Gelsenize şöyle kucağıma."

Oturduğu sırtı deri, ayakları uzun sandalyeden kalktı, bana doğru yürüdü. Bir eli yüzüme kaydı ve parmakları usulca yanağımda gezindi. Yüzünü yüzüme eğdi, aramızdaki mesafeyi daha da kapattı ve dudakları dudaklarıma yaklaştı. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Dizimi malum yerlerine tekme atmak için kaldırdım ama boşta kalan eli buna engel oldu. "Naz yapma! Sanki bilmiyoruz!" Bu kez elimi kullanmak istedim, diğer elini kullanarak hareketsiz hâle getirmek ve karnına sıkıca tekmeler geçirmek için yakalamıştım ki hiç beklemediğim bir anda ayaklarımın dibine düştü ve ateş gibi parlayan mavi gözler *ki bu gözler kocama aitti*, beni buldu.

Aynı anda DJ müziğin sesini durdurdu ve etraf bir anda sessizliğe gömüldü. Vural yumruklarını adamın yüzüne doğru indirirken gece kulübüne girerken yanımda olan izbandut, Vural'a engel olmaya çalıştı ama o kadar öfkeliydi ki yerinden bile kımıldamadı. Vural yanağıma dokunduğu iki parmağını kıstırmıştı.

"Orospu çocuğu, sen kimin yanağına dokunuyorsun! Karım lan o benim! Karım! Piç herif! Senin elini sikerim, onun dudaklarına uzanan dudaklarını sikerim! Senin ananı sikerim, orospu çocuğu! Karım lan o benim! Karım!"

"Öldür onu, abi!" diye bağırdı Derin. "Evet! Bir oradan! Bir de yanaktan! Aman aman! Nare! Delirdi seninki kıskançlıktan! Gözü döndü! Ha ha! Senin karına dokundu! Dokundu! Kucağıma gel dedi! Geceliği kaç dolar dedi! Zengin de valla! Dolar falan diyor! Karına senden başka kimse dokunamazdı hani?"

"Kes sesini!" diye bağırdık Vural'la aynı anda ve Derin buz kesti. Göz ucuyla adama baktım, yüzü mahvolmuştu, burnu kırılmış olmalıydı çünkü *burnum çok acıyor*, derken acıyla da inliyordu. Yüzü kan revan içindeydi. Birkaç dakika geçmişti ki izbandutlarla beraber bize doğru gelen abimi gördüm.

Vural, Derin'in bir şey söylemesine izin vermeden belinden kavradığı gibi sırtına attı, sonra bana döndü. "O manzarayı bana açıklayacaksın," dedi kana boyanan eliyle elimi tuttuğunda ve gözleri bana değdiğinde. Nefes nefeseydi. Gözlerindeki öfke ikimizi de yakacaktı. *Ama iyi ama kötü.* "Neden burada olduğunuzu da!"

CamScanner ile tarandı

28

ATEŞİN TEN İZİ

Vural öfkenin yüz hatlarında bıraktığı izlerin dakikalardır bir an bile azalmasına ya da kaybolmasına izin vermezken Derin elinde tuttuğu karton bardaktaki Türk kahvesini yudumluyordu.

Tuhaf bir şekilde sakindi.

Arabaya binmemek için olay çıkarır diye düşünmüştüm ama Vural onu sırtına attıktan sonra çıtı çıkmamıştı. En yakın petrole girmiş, hazır kahvelerden almıştı. Bu süre içinde birkaç kez göz göze gelmiştik, neden bilmiyorum, şu an dinlemeyeceğini bildiğimden ötürükonuşmayı değil, susmayı seçmiştim.

Gözlerim parmaklarında, avucunun içinde ve elinin tersinde kuruyan kan lekelerine takıldı. Aracın içinde derin bir sessizlik hâkimdi. Çok kısa bir an Derin'le göz göze geldim, bakışlarını dik tutmaya çalıştı ama hâlâ çok sarhoştu, kendinde değildi; bu yüzden gözleri kaydı ve saniyeler sonra, "Midem bulanıyor," dedi. "Nare, midem çok bulanıyor."

"Kusacak mısın?" diye sordum alelacele. "Vural, aracı sağa çek."

"Yüzbaşının arabasına kusamam, çok kızar," dedi Derin, ağzını yayarak konuşurken dili sürçmüştü. "Nare, lütfen söyler misin? Kusaca..."

Vural, "Tamam, kenara çekiyorum." Sinyal yaktıktan sonra sağ şeride geçip hızını yavaşlatarak motoru durdurdu. Oturduğum yerden hızla doğruldum ve arka yolcu koltuğuna doğru ilerledim. Derin kapıyı açmak için uğraşsa da beceremeyişti. Kapıyı açtım, araçtan inmesine yardımcı oldum. Saçlarını topladığım an eğildi ve ayaklarının birkaç adım ötesine kusmaya başladı.

Vural petrolden aldığı suyla Derin'in yüzünü yıkarken, "Abi," diye fısıldadı. "Gerçekten burada mısın?"

"Buradayım, *abim*," dediğinde Derin'in gözyaşları çoktan yanaklardan dökülmeye başladığını gördüm, çenesi de titriyordu. "Buradayım."

"Ama bu bir hayal," dediğinde yutkunamadım. "Sen *bizi* terk ettin. *Beni* terk ettin. Balım'ı koydun yerime, onu sevdin... Özledin. Lütfen. Özür dilerim. Kıskanmıyorum... İnsan yeğenini kıskanır mı?" Başını Vural'ın göğsüne yaslamadan önce asfalta oturdu, Vural'ın kolundan tutundu. "Öncesinde beni severdin. Sen gittiğinde çok küçük kaldım. Babamın omuzlarıma yüklediği sorumlulukların altında ezildim. Hem sen hem de Ömer abim olmak çok zor. Lütfen *bu kez* bırakma beni."

"Seni hep daha çok sevdim, hiç kimseyi de yerine koymadım..." Vural,

CamScanner ile tarandı

Derin'in saçlarından öptü. "Söyleme öyle, konuşma. Boğazıma kadar vicdan azabıyla doluyum."

Derin burnunu çekerek, "Lütfen hayal olma," dedi. "Ben çok yalnızım. Lütfen, abi. Bana bir kez daha sırtını dönüp, kapıları kapatıp gitme."

Vural ne zaman ailesinden bahsetse yüzüne çelikten bir duvar örer ve yıkılmasına da yıkmalarına da izin vermezdi. Cümleleri hep net olur, barışma ihtimalini bile konuşmazdı. Ama şimdi... Gözlerinde gördüğüm şey *özlemdi. Vicdan azabıydı.* Derin'i görmüyor değildi, duymazlıktan geliyordu. Şimdi hem gözleri hem de kulakları ondaydı. "Hayal değil, buradayım," dedi ve bir kez daha Derin'in saçlarını öptü. "Gel bakalım abinin kucağına." Bir elini beline, diğer elini bacaklarına kaydırdı ve bedenini yerden kaldırdı.

"Abi," dedi fısıltıyla. "Lütfen bırakma beni."

"Bırakmam, abim. Ben seni artık hiç bırakmam."

Vural'ın gözlerinin dolması, akmaması için kirpiklerini bile kırpmamaya çalışması, karanlık gökyüzüne bakması ve dişlerini sıkıca birbirine geçirmesi... Gördüğüm son şeylerdi.

Derin'in duş almasına ve üzerini değişmesine yardımcı olduktan sonra yatağa yatırdım ve kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıktım. Baştan aşağı gergindim. Salona indiğimde Vural'ın koltukta oturduğunu, başını geriye attığını ve gözleri açık bir şekilde tavanı izlediğini gördüm.

Onu tanımıyor olsam sakin olduğunu, öfkesinin dindiğini düşünürdüm. Gözlerim dağınık siyah saçlarına, pürüzsüz yüz hatlarına ve ne olursa olsun kaybetmediğini söyleyen kendinden emin duruşuna kaydı. Ellerini yıkamıştı ama parmak boğumlarındaki ufak çiziklere dolan kanı hâlâ görebiliyordum. Belki de yaralanmıştı, uzun bir süre inceleyememiştim çünkü başını kaldırıp direkt olarak gözlerimin içine baktı.

"Çok yorgunum, uyuyacağım," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Öncesinde bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Haber vermek istedim ama sana ulaşamadım. Telefonun kapalıydı. Etrafımızdaki adamlara güvendim, bir de Derin'in sesi gerçekten kötü gelince..."

"Tek başına bir şey yapmanı istemiyorum, dedim. Tek başına bir yere gitme, dedim. Bir süre dikkat edelim, dedim. Beni neden dinlemiyorsun?"

"O an gitmem gerekiyordu. Yalnız bırakamazdım. Kendimi kötü hissettim. Sen olsan aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Oturduğu yerden hızla doğruldu ve ben ne olduğunu anlayamadan buz gibi eli, sıcak tenime değdi. Vural tişörtümü göğsüme kadar sıyırmıştı. "Artık önce kendini düşün," dedi, gözleri yarayı kapatan sargı bezine takıldı ve sonra gözlerime değdi. Gözlerindeki ateşin tenimde bıraktığı izi görebiliyordum. Bir dokunuşuyla nasıl yanabiliyordum, o da görüyor muydu? "Bir de Mert'i aramışsın, yoldan zor döndürdüm. Her defasında burun buruna geliyoruz, en

CamScanner ile tarandı

sonunda birbirimize dalacağız." Bir şey söylememe izin vermeden tişörtümü düzeltti ve adımlarını uyumak için odaya doğru yöneltti. "İyi geceler, Nare."

Bu kez ona cevap vermedim. Cevap vermemiş olmam birkaç saniye boyunca durmasına sebep olsa da adımları hız kesmedi, kısa süre içinde gözlerimin önünden kayboldu. Odaya gitmemek için bahaneler üretmeye başladım. Kahve içtim, uyuyor olan Derin'i kontrol ettim, komodinin üzerine su bıraktım, bahçeye çıktım ve hafif üşüten serinlikte kitap okudum. Tüm bunları yarım saat içinde yaptım ve bedenim en sonunda yorgun düştüğünde ama bilincimi de yitirmediğim bir zaman diliminde Vural'ın kokusu burnuma doldu.

"Neden gelmiyorsun ki?" diye fısıldadı. "İnatçı."

Uyuyor taklidi yapsam? Ki ben zaten uyuyorum?

"Yoksa sen benim sensiz uyuyamıyor olduğumu unuttun mu? Hatırlatırım öyleyse," Sesi hâlâ fısıltılıydı ve uyanmamam için özenle davranıyordu. "Gel kollarımın arasına," Vural bedenimi salıncaktan kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Saçlarımla alnım arasına varla yok arasında bir öpücük bırakırken, "İnatçı Kelebek," diye sürdürdü konuşmasını. "Nasıl baş edeceğim seninle, söylesene?" Beni odamıza götürdü. Yatağıma yatırdı. "Bir de utanmadan üzerini değiştirmişsin. Üzerini değiştirmeden uyuyakalsaydın ya?"

Gülmemek çok zordu.

"Sabah hesaplaşacağız, Bıdık. Hiç merak etme."

Burnuma bir fiske vurdu. "Bir gün olur da sakın oyuncu falan olmaya kalkma. Berbatsın."

Hiç de bile. Gayet iyi bir oyuncuydum, eğer kendisi asker olmasaydı.

"Lütfen susar mısın?" diye mırıldandım uykulu bir tonda. "Uyumaya çalışıyorum."

"Yarın görüşeceğiz."

"Hı hı," diye mırıldandım. "Uyuyorum."

"Uyu bakalım, fıstık."

"Fıstığın değilim."

"Öylesin."

"Değilim. Kelebeğin de. Fıstığın da. Fındığın da. Bıdık mı ne dedin az önce? O ne demekse artık? O da değilim."

"Hani uyuyordun?"

"Susar mısın?"

"İnatçı," diye sürdürdü konuşmasını bedenini yatağa bırakırken. "Yarın görüşeceğiz."

Vural her ne kadar ona sırtımı dönerek uyumamdan hoşlanmadığı için öfleyip püflese de sırtımda gezinen parmaklarını hissederek uykuya daldım.

Uyandığımda Vural yoktu. Komodinin üzerine not bırakmıştı: *Ufak bir işim var, bir saate gelirim.* Derin ise bahçede, salıncakta oturuyordu. İkimize kahve yaptım ve Derin'in yanına gitmek için adımlarımı yönlendirdim. Derin

CamScanner ile tarandı

mahcup bakışlarını yüzümde gezdirirken, "Günaydın," dedim. "Sabah altıda uyuyup dokuzda uyanınca nasıl da mala benziyor insan."

Derin gülümsedi. "Hiçbir şey hatırlamıyorum desem bana inanır mısın? Ve en kötüsü ne olup bittiğini öğrenmek değil, kaçmak istiyorum."

"Beni aradığın peki? Onu da mı hatırlamıyorsun?"

"Kesik kesik," diye cevapladı. "Çok net değil. Neler oldu?"

"Vural'a sarıldın ve *beni bırakma*, dedin," Kahvemi yudumlarken dehşete bürünen yüz ifadesini izledim. "O da sana sarıldı ve seni bir daha hiç bırakmayacağını söyledi."

"Ş-Şaka mı? Hayır, şaka değil mi? Bu... İmkânsız."

"Aranızdaki buzların yavaş yavaş eriyeceğini biliyorum, sen de inan." Derin'in elini tuttum. "Seni hep çok sevdiğinden ve pişman olduğundan bahsetti."

"Rüya gibi geliyor," Gözleri mutluluktan parlıyordu ama bir yanı da hâlâ söylediklerime inanamıyormuşçasına bana bakıyordu. "Peki, şu an nerede?"

"Ufak bir işi çıkmış, birazdan gelir," Elini tutuşuma karşılık verdi. "Daha iyi misin?"

"Mutfakta ağrı kesici buldum, içtim. Kahve de iyi geldi. Teşekkür ederim." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Nare, başka bir şey olmadı mı? Ne bileyim, abimin sonradan geldiğini hatırlıyorum. Önce seni gördüm. Kızmadı mı?"

"Bu kısım biraz karışık, o yüzden boş ver," dedim, onu utandırmak istemiyordum, bu yüzden erteledim. Zaman ilerledikçe kendi zaten hatırlayacaktı. "Gel, Vural gelene kadar biz de bir şeyler atıştıralım."

Günümüz, Şile
Yazardan...

Taş ve ahşap karışımı dağ evi, çam ağaçlarıyla çevriliydi. Dün geceden beri yağan yağmur yüzünden etraf toprak kokuyordu. Yağmur ince ince atıştırmaya devam ederken Yüzbaşı Vural, Toyota Hilux model aracını dağ evinin demir kapısındaki boşluğa park etti. Araçtan indiğinde Demirhan onu karşıladı.

"Komutanım?"

"Kız uyandı mı?" diye sordu Vural, cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dal çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. İzmaritin ucunu ateşledikten sonra derin bir nefes çekti. "Bir değişiklik var mı?"

"Uyandı. İlk önce Bahar'la arasında kargaşa çıktı, saldırmaya kalkmış. Sonra etraftaki eşyaları cama vurup kaçmayı denedi. Hepsinde de başarısız oldu, yorulmuş olmalı ki sabahtan beri sesi çıkmıyor."

Vural gözlerini kısarak Demirhan'a bakmaya devam etti. "Birkaç gün daha sessiz kalacağız," Sigarasını yarıda kesti ve dağ evine doğru yöneldi. "Mazin er ya da geç anlayacak. Bana ulaşmaya çalışacak ama ben ne yapacağım? Onu kanırtacağım. Ne diyordu? Bana ulaşmak öyle kolay değil Yüzbaşı mı?" Güldü, alay doluydu. "Kimin daha ulaşılmaz olacağını göreceğiz."

CamScanner ile tarandı

Demirhan, Vural'ın yüz hatlarında sadece bir kez gördüğü sert ve acımasız ifadenin yeniden yerleştiğini gördüğünde güçlükle yutkundu. Gözlerinde buz kadar soğuk bir ifade olmaya devam ederken dağ evine girdi, Eslem'in kaldığı odaya gitti.

Kız, Vural'ın kapıyı hızla ve sert bir şekilde açmasından ötürü afalladı ve oturduğu köşeye iyice sindi. "Yemek yememişsin," dedi Vural ölümcül bir sakinlikle. Gözleri kızın yüzüne değdiğinde güçlükle yutkundu. "Ben sakin biriyim, kimsenin de yok yere canını yakmam. Sana hiçbir şey yapmayacağız. Benim işim babanla. Şimdi önündeki yemeği ye." Eslem uzun boylu ve buz mavi gözlere sahip adamı gördüğünde küçük dilini yutmuştu âdeta. Pürdikkat ona bakıyor, gözlerini bile kırpmıyordu. "Anladın mı beni?"

Eslem sadece başını sallamakla yetindi. Vural kapıya doğru yönelmişti ki kızın sorusuyla duraksadı. "Beni neden kaçırdınız? Öldürecek misiniz?"

Vural, "Pek tarzım değil ama olan birini tanıyorum," dedi, omzunun üzerinden kıza bakıyordu. "Sen de tanıyorsun..." Vural'ın alay dolu bakışlarının yerini sert bir ifade alırken konuşmasını sürdürdü. "Baban."

Eslem kaşlarını çatan taraf oldu bu kez. "Babam mı? Babam kimseye zarar vermez! Siz onun düşmanı mısınız?"

"Gerektiği kadar," diye tamamladı Vural son sözlerini. "Dışarıdaki kimseye zorluk çıkarma. Bir süre buradasın."

Bir insanın en büyük zaafı sevdikleridir. Bir insana zarar vermenin en net yolu sevdiklerinden geçerdi ve Vural bunu çok yaşamıştı.

Nare Ahıskalı'dan...

Vural kapıdan içeri girdiğinde, "Nare?" diye seslendi. "Derin?"

"Bahçedeyiz!" diye karşılık verdim. Vural'ın sesini duyan Derin'in gerginliğini görebiliyordum. Vural mutfaktan bahçeye açılan kapıda göründüğünde Derin dudaklarının arasından titrek bir nefes bıraktı.

"Uyanabilmişsin, kaçak," dedi Vural bana bakmadan ve direkt olarak bakışlarını Derin'e kaydırırken. "Dün ortalığı bayağı dağıttın ama sen şimdi hatırlamıyorsundur da."

"Hatırlamıyorum, abi," dedi Derin kısık bir tonda. "Her ne yaptıysam özür dilerim. Ben... Sadece..."

Vural eğildi ve Derin'in saçlarına bir öpücük bıraktı. "Bunları zaman ilerledikçe konuşacağız, tamam mı?" Derin'in yüzündeki huzuru ve şaşkınlığı görebiliyordum. "Daha iyi misin?"

"İyiyim, abi. Ve teşekkür ederim... Ben artık gitsem, olur mu? Yine gelirim. Belki de sen... Siz gelirsiniz?"

Vural'a baktım. O her ne kadar bana bakmıyor olsa da ve tepkisini hâlâ böyle sürdürüyor olsa da "Bakarız," dedi. "Bugün dinlen. Yarın akşam konuşacağız."

"Peki," diyerek onayladı Derin ve Vural bir elini beline kaydırarak kız kar-

CamScanner ile tarandı

deşini sımsıkı sardı. Saçlarını öptü. İkisini böyle görmek kalbimde bir yere çok dokunmuştu.

"Hoşça kal, abi," Gözleri beni buldu. Bana da sarıldıktan sonra, "Teşekkür ederim, Nare. Hoşça kal. Yarın akşam görüşürüz."

Derin'e kapıya kadar eşlik ettim. Vural ise birkaç adım gerideydi. "Seni dinliyorum," dediğimde gözleri çok kısa bir an yüzümde gezindi.

"Ben seni dinliyorum?"

"Ne anlatmamı bekliyorsun? Ne gördüysen o."

Vural sertçe yutkundu. "Ne gördüysem oysa, adamın başı fena hâlde belaya girdi," diye konuştu. "Nare, tek başına oraya gitmemen gerektiğini bilmiyor musun? Adam seni öpecekti! Öpecekti lan! Delireceğim!"

"Ama öpmedi!"

"Nare!"

"Bana sesini yükseltme! Sesini yükseltmeden de konuşabilirsin!" Tenim kaynıyordu. "Adamın ağzını burnunu kırdın. Yüzünü tanınmayacak hâle getirdin. Daha ne yapacaksın?"

"Az bile yaptım," diye söylenirken kapı çaldı. İkimiz de aynı anda kapıya doğru baktığımızda Vural, "Derin bir şey mi unuttu acaba?" diye sordu ama unutmadığına emindim, tek bir çantası vardı yanında, onu da almış ve eve taksiyle geçeceğini söylemişti.

Kapıya yakın olan ben olduğum için yöneldim ama Vural buz kesen elimi sıcacık eliyle kavradı ve kokusunu çok yakından duydum. Aniden arkama geçip göğsümü sırtına yasladığında kalbim hızlanırken nefesim düzensizleşti. Sert kasları ve uzun cüssesinin altında küçücük kalmıştım. Vural elimi bırakmadan kapıyı açtığında gözlerindeki şaşkınlığın sebebini öğrenmek için bakışlarımı kapıda bekleyen kişiye kaydırdım.

Siyah bir göz kalemiyle gözlerini belirginleştiren uzun, sarı saçlı kadını gördüğümde güçlükle yutkundum ve Vural'ın elini istemsizce daha sıkı kavradım.

Gelen kişi Vural'ın eski kız arkadaşı, Balım'ın öğretmeni Süreyya'ydı.

Süreyya koyu renk gözlerini birbirine tutunan alyanslı ellerimize kaydı ve bakışlarını saniyesinde toparlayıp, "Önemli bir durum olmasaydı rahatsız etmezdim," diye söze başladı. "Bu şekilde habersiz geldiğim için üzgünüm. Cep numaranızı değiştirmişsiniz sanırım, ulaşamadım. Cansu Hanım'a da öyle, ulaşamadım."

Vural çok kısa bir an başını çevirdi ve bana baktı. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. *Korku?*

"Önemli olan şey nedir, Süreyya Hanım?" diye konuştuğumda Vural'ın elini sıkmayı bırakmış ve yüz hatlarıma dağılan gerginliği silmeye çalışmıştım.

Tek kaşını sorguyla havaya kaldırarak, "Siz?" diye sordu. "İsminizi bilmiyorum. Hitap etmem açı-"

"Nare Ahıskalı."

Birkaç saniye duraksadı. "Nare Hanım, siz de biliyorsunuz ki Balım ka-

CamScanner ile tarandı

çırıldığında alt sokağın kamera görüntülerini bulamamıştık, marketteki adam ısrarla çalışmadığını söylese de peşini bırakmadım. Adam marketten çıktıktan sonra bugün markette çalışan çocuğa sordum, sokağın başına bakan kameranın çalıştığını söyledi. Birlikte görüntülere baktık. Kaçırıldığı güne ait değil ama başka bir tuhaflık var."

"Ne gibi bir tuhaflık?"

İçeri girmek ister gibi baktı ama müsaade etmedim ve ben de "Ne gibi bir tuhaflık?" diye sordum.

"Kaçırılmadan önceki üç hafta boyunca her Cuma, onu marketin gördüğü sokağın başında bir adam bekliyor ve Balım'ı alıp götürüyor. Tuhaf olan ise bunu üç hafta üst üste, her cuma yapması."

"Cuma günlerinde ne var?" diye sordu Vural boşta kalan eliyle çenesini kaşırken. "Okul daha mı kalabalık? Öğretmen daha mı az?"

"Hem öğretmenimiz az, iki kişi çalışıyoruz, stajyer öğretmenlerimiz olmuyor hem de çocukların serbestçe oynadığı, hiçbir etkinlik yapmadığımız gün."

"Adamı seçebildin mi?"

"Adam baştan aşağı siyah giyinimli," dedi Süreyya. "Görüntüleri istedim ama savcılık izni olmadan yapamacağını söyledi. Belki sana verirler. Markete beraber gidebiliriz?"

Vural'ın parmaklarının arasında duran elimi çektim. "Öncesinde Balım'la konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," dedim. "Doğru ya da yanlış, en net bilgiyi bize o verecek."

"Ben bugün biraz sıkıştırdım ama duymazlıktan geldi, kafamdan uydurduğum şeyleri size de söylememem gerektiği konusunda da uyardı."

"Buraya kadar geldiğin ve haber verdiğin için sağ ol," Aniden Vural'a baktığımda boş bakışlarıyla karşılaştım. "Bu konudan kimseye bahsetmezsen sevinirim. Gereken neyse onu yapacağım."

Süreyya, "Nasıl istersen," dedi ve bu konunun kendi kadar gündemimizde olmayışı tuhafına mı gitti bilmem, eli boşta kalmış gibi ikimize bakmaya devam ediyordu. "Kusura bakmayın, rahatsız ettim."

"Bir sorun olursa buraya kadar gelmenize gerek yok, bir sonraki sefere," Birkaç saniye duraksadım. "Telefon numaramı vereyim. Oradan ulaşabilirsiniz."

"Vural Bey'in numarası vardı ama yüz yüze görüşmem daha etkili olur diye düşünmüştüm," diye açık konuştu. "Eşinize ulaşırım. Teşekkür ederim."

Cevap vermemi beklemeden sırtını döndü ve evin çıkışına doğru yürümeye başladı. Vural kapıyı kapattıktan sonra çenesindeki kasların gerildiğini gördüm. "Ne bok döndüğünü anlayamıyorum?" dedi. "Balım'ın doktoruyla görüşmem lazım. Hem de bir an önce."

"Bu neydi şimdi?" diye sordum güçlükle. "Bu kadın evimize kadar gelebilme cesaretini nasıl buldu?" Yutkunurken ona bakmaya devam ettim. "Az önceki tavrı peki? Seni arayacakmış bir sonraki sefere?"

"Tetiklenmeni anlıyo-"

"Gelen kişi benim eski sevgilim olsaydı tepkin aynı olur muydu yoksa onun

CamScanner ile tarandı

da ağzını burnunu kırıp bu evden gönderir miydin?" diyerek müsaade etmedim konuşmasına.

"Nare-"

"Sadece soruma cevap istiyorum. Evet ya da hayır."

"Eski sevgilin bu eve gelemezdi, bunu bil."

"Senin eski sevgilin neden bu eve geliyor peki?"

"Nare, geleceğini bilmiyordum. Sen de söyledin. Bir sonrakine buraya gelemez."

"Sana mesaj atan Süreyya mıydı? Bu yüzden mi okumama izin vermedin?"

"Bana mesaj atan kişi okulun müdürüydü, Nare. Son silinenler de durduğuna eminim. Gösterebilirim..." Birkaç saniye duraksadı. "Eski sevgilin kim?"

"Konumuz benim eski sevgilim değil, senin eski sevgilin. Az önce buradaydı."

"Eski sevgilin kim, Nare? Üniversiteden mi?"

"Üniversitede hiç sevgilim olmadı. Biriyle olacak gibiydi ama sonrasında ben istemedim."

"Sen istemedin," Güldü, alay doluydu. Gülerken başını iki yana sallamıştı. "Lise mi? Lise zamanında mı oldu?"

"Kendinden on yaş küçük birini kıskanacak değilsin herhâlde?"

"Sen bana yaşlısın demeye mi çalışıyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Bal gibi de dedin. Yaşlısın dedin. Nare, hiçbir zaman yaş mevzusu aramızda geçmedi ama görüyorum ki çok dert olmuş bu sana. Keşke öncesinde bilseydim..."

"Neyden öncesinde?"

"Boş versene."

"Seni aradığında cevaplamanı istemiyorum, bu net mi?"

"Önemli bir durum olabilir, Nare."

Güçlükle yutkundum. "Net mi?" diye sordum bir kez daha. "Sana rahatsız olduğumu söylüyorum, net mi? Net demek neden bu kadar zor?"

"Ben de sana önemli bir durum olabileceğini, bu yüzden de cevaplayacağımı söylüyorum."

Hayal kırıklığı içinde ona baktım, bunu neden yaptığını biliyordum. Dün gecenin rövanşını aldığını sanıyordu ama koca bir aptallıktı; hiçbir suçum yoktu ve ben kız kardeşi için oradaydım.

"Sanırım biraz hava alsam iyi olacak."

"Nereye gidiyorsun?"

"Hava alacağım."

"Tek başına dışarı çıkmanı istemediğimi biliyorsun."

Buz mavi gözlerinin içine baktım. "Artık istediklerini umursadığımı hiç sanmıyorum."

Sessiz kaldı. Portmantodaki trençkotuma ve arabamın anahtarına uzandım. "Ne zaman dönersin?"

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum. Yemeğe bekleme."

Kapıyı çarpıp çıktığımda gözyaşlarım yanaklarımdan çeneme doğru usulca süzülmeye başladı. Park hâlindeki siyah renk aracıma, sürücü koltuğuna geçtim; motoru çalıştırdım ve kısa sürede anayola çıktım. Nereye gideceğimi bilmeden sürdüm, en sonunda ise kendimi sahilde, ne zaman canım sıkkın olsa oturduğum bankta buldum.

Kaçırılmadan önce son kez geldiğim sahil... Ömer'e ders anlatmadan önce bazı günler gelir, hiçbir şey düşünmemeye çalışarak denizi izlerdim. İyi de gelirdi. Aracı müsait bir kaldırım kenarına park ettikten sonra dışarı çıktım, banklardan birine doğru ilerlemeye başladım. Sanki çok ağır bir yük taşıyormuş gibi titreyen bedenim banka oturduğumda durgunlaştı.

Denizin tuzlu kokusu rüzgârla beraber burnuma dolarken derin bir iç çektim. Gözlerim kızarmıştı, burnum da öyle. Ne zaman ağlasam böyle oluyordum, sonra da dayanılmaz bir baş ağrısı ekleniyordu aralarına.

Yaşadıklarımı düşündüm. Bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken beni neyin böyle hassaslaştırdığını buldum ama yine de kendime itiraf edemedim. *Son öğrendiklerin,* diye bağırdı iç sesim yüzüme. *Sen kontrollü bir öfkeye sahipsin ama son öğrendiklerinden sonra nereye saldıracağını bilmiyorsun. Kızdığın şey aynı ama acısını farklı insanlardan çıkarıyorsun.*

Şimdi çıksam babamın karşısına, sorsam tüm her şeyin hesabını... İlk kim çeker tetiği? İlk kim ölür? Nasıl sıyrılır bu işlerin içinden?

Dudaklarım inkârları giyinirken kalbim gerçeklere soyunuyordu. Annem sandığım kadın benim annem değildi. *Kabullendim.* Çok acı yemin ederim ama *kabullendim.* Babam teröristlerle iş birliği içinde, çok acı yemin ederim ama *kabullendim.*

O kadın neden ölmüştü peki? Beni neden ondan ayırmışlardı? Madem beni bu kadar çok seviyordu, neden ondan ayrılmama müsaade edip babama vermişti?

Hiçbir soruma cevap alamayacağımı biliyordum ve bu hissi yutkunamadım.

Yüzbaşı Vural diye bir adam vardı, beni bir uçurum kenarında buldu; *ailen benim* dedi. Işıkları yaktı. Ve ben de ona âşık oldum. O kadar çok âşık oldum ki onun için kendimi vurdum. Bir yara var bedenimde sadece benim taşıdığım ama ona da ait olan.

Bir gün herkes evine döner, derler. Nereye gidersem gideyim ona döneceğimi biliyordum.

O da biliyordu.

Ve dönmemi bekliyordu.

Bir saatten fazla kadar denizi izledim ve sakinleştiğime emin olduğumda oturduğum banktan doğruldum, aracıma bindim ve evimin yolunu tuttum. Aracımı Vural'ın aracının arkasına park ettim, usul adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Anahtarla kapıyı açtığımda Vural'ı tam karşımda gördüm.

"Burası," dedi göğsünü göstererek. "Senin evin, Nare. Hiçbir yere gidemez-

CamScanner ile tarandı

sin. Gitmene izin ....ye guersen git dönüp dolaşacağın yer burası. *Ben seni istiyorum, bir başkasını düşünme bile. Görmüyor gözüm başkasını. Göremez de sen varken. Ben hep senin tarafındayım. Bir başka tarafa geçmem de mümkün değil.*" Birkaç saniye duraksadı. "Şimdi söyle bana, Nare. Dürüst ol. Benim evim neresi? Ben kanatlarının arası biliyorum, kollarının arası."

"Senin evin kanatlarımın arası değil, kalbim," dedim kollarımı boynuna sıkıca sarmadan hemen önce. "Unuttun mu? Bir kelebeğin saklanacağı en güvenli yer kanatları değil, kalbidir. Çünkü ihanet etmez."

Vural ellerini belime sıkıca sardı, dudaklarını boynuma bastırdı ve minik öpücükler bıraktı. "Özür dilerim," dedi içtenlikle ve yumuşacık olan ses tonunun kalbimi okşamasına izin vererek. "Haklıydın. Ne olursa olsun öyle söylemeliydim."

"Bana söylüyorsun ama sen benden de kıskançsın," Gülümsedim. "Ayrıca boynum ağrıdı."

Vural bir elini bacaklarıma kaydırdı ve bedenimi kucağına aldı. "Şimdi de ağrır mı?" diye sordu kısık bir tonda. Boynundaki ellerimi çekmeden burnumu burnuna sürttüm ve çenesinden öptüm.

"Hayır, çok iyi."

"Başka çok iyi şeyler de biliyorum," dediğinde karnım kasıldı. "Sen de öğrenmek ister misin?"

"Hı hı," dedim mırıltıyla. "Ben tüm doğruları ve yanlışları seninle öğrenmek istiyorum. Vural, yaşın benim için hiçbir zaman bir önemi olmadı. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, sadece... Bir başkasını yanında görmeye tahammülüm yok, seni kimseyle paylaşamam, bunu yapamam... Ne olursun söyleme öyle şeyler."

"Ne hissettiğimi anlamanı istedim," dedim, bu sırada Vural merdivenlerden çıkmış ve odamıza kadar gelmişti. Bedenimi yere indirdiğinde kapıyı yavaşça kapattı ve ters tavan arasındaki aydınlatmaları yaktı. Kırmızı ve yeşil arasında bir renk odaya dolduğunda bana doğru yürümeye başladı, aramızdaki küçük mesafede böylece daha da kapandı.

"Seni istiyorum." Sesinin derin, alçak tonu tenime döküldüğünde güçlükle yutkundum ve bacak aramdaki sızının dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

"Ne tesadüf," dedim fısıltıyla. "Ben de seni istiyorum."

Birbirimize karşı bu kadar açık olmamızı seviyordum çünkü ikimiz de net olmayı seviyorduk, grileri değil. Vural'ın dudağı hafifçe çeneme değdi ve minik, ıslak darbelerle dudağıma ulaştı. "Kollarını kaldır," dedi sert bir ses tonuyla. "Kaldır, fıstığım."

Ve yine o sertliği geçip yumuşacık bir tonda konuştu. Kollarımı kaldırdım ve bluzumu sıyırmasına izin verdim. Karşısında sütyenimle kalırken sıcacık eli bu kez kot pantolonumun düğmesine kaydı. *Sana acımayacağım,* diyen bakışlarını gördüğümde *merhamet beklemiyorum* der gibi baktım ben de ona. Hafifçe eğilerek pantolonumu bacaklarımın arasından kaydırdı. Topuklarımı

kullanarak pantolonun içinden çıktım. Vural bileklerimden başlayarak tenimi öptü. Beyaz dantelli külodumu çıkardı ve önce onu kokladı, derin bir iç çekti. Büyük elleri belimden kavrayarak yatağa doğru yürümeme yardımcı oldu. Yatağa uzanmadan önce ellerim tişörtünün ucuna kaydı, tişörtünü çekiştirdim ve çıkardım. Sonrasında güçlükle yutkunarak kemerine uzandım, bana yardımcı oldu ve pantolonunu da çıkarıp sadece *boxer*'ıyla kaldı.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve heyecandan titriyordum. Vural, "Bacaklarını arala," diye emretti ve ben de emrine uydum. "Fıstığım... Çok güzelsin."

Yaptıklarının üzerimdeki etkisini görmek hoşuna gittiği için oldukça yavaş hareket ediyordu. Dili aniden klitorisime değdiğinde dudaklarımın arasından derin bir inilti döküldü. Alanımı kısıtlamak için ellerini kalçalarıma sabitlemişti. Sanki beni tutuşuyla çivilemişti, hareket edemiyordum. Klitorisime dil darbeleri vurmaya devam ederken bir parmağı içime kaydı. Beni ilkmiş gibi dikkatlice, kırılacak bir eşyaymışım gibi nazikçe tüketiyordu. Emiyor, dişliyor ve nasıl bulduğunu bilmediğim o gizli noktayı daha da keşfediyordu.

"Beni ıslatmak ister misin?" diye sorduğunda gözlerimin önünün karardığını hissettim. "Dilinin etrafımda olacağını bilmek, beni şimdiden ne hâle getirdi görmek ister misin?"

"İstiyorum, Emir."

Ona *Emir* demem, boğazından derin bir hırıltının dökülmesine neden oldu. Bir elim uzandı, *boxer*'ını çıkardım ve ereksiyon olmuş erkekliğiyle göz göze geldim. Bir an durup düşündüm ve afallayarak ona baktım. Boğazından gelen, derin bir gülümseme işittiğimde, "Bana karşı olan hayran bakışların gururumu okşadı," dedi fısıltıyla yatağın ucuna doğru ilerlerken. "Buraya gel, yavrum."

Yatağın ucuna doğru ilerledim ve dilimi yavaşça erkekliğinde gezdirdim. Tüylerim ürpermişti. Vural uzandı ve saçlarımın bağlayan tokayı çözdü ve eli saçlarıma kaydı.

"Ağzını arala," dedi ve erkekliğini ağzımın içine kaydırdı. Kendini ağız kenarıma doğru ittirirken, "Siktir! Bu... Çok, çok iyi," dedi. Nefesim kesildi ve içimdeki o dürtüyü kabul eden kız, daha da hızlanmam gerektiğini söyledi. Ağzımın içindeki hareketlerimi saçlarımla yönlendirirken ağzımın içine girip çıktı. Parmakları saçlarıma gömülmüştü. Başımı hafifçe kaldırdığımda buz mavi gözlerinde yanan ateşin ikimizi de yakmak için hazır olduğunu gördüm. Yanaklarım yanıyordu. Erkekliği ağzımın içinde daha da büyümüş, elimin altındaki damarları daha da belirginleşmişti.

"Sana dokunmaya başlamadan bile ıslaktın, şimdi de ağzının ıslaklığıyla beni bitiriyorsun," dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ağzımın içindeki erkekliğini çıkarıp bedenimi yatağa doğru ittirdi. Bacaklarımı araladı, doğru pozisyonu bulduğuna emin olduktan sonra, "Daha fazla bu eziyeti devam ettirmeyeceğim... Ne sana ne de bana," dedi.

Onu istediğimi söylemiştim ama gözleri bir kez daha benden izin istedi.

CamScanner ile tarandı

Başımı sallayıp ve onun için çoktan sertleşmiş olan göğüs uçlarımı diliyle ezmeye başladı. İki göğsümü birleştirdi ve dili, o iki çatal arasında gidip gelmeye başladı. Bu beni daha da etkilerken dudaklarımın arasından çıkan inilitileri durduramıyordum.

Evimizdeydik.

İkimize ait odada, ikimize ait yatağımızda ve ben bilmese de verdiğim sözü tutmak için hazırdım.

Vücudumun her yanını öperken bir eli tekrardan klitorisime kaydı ve kayganlığımı kontrol eder gibi parmaklarını içime kaydırdı. Hemen sonra uygun pozisyonu aldı, bacaklarımı araladı ve erkekliğini kadınlığımın girişine yasladı. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlı atmaya başladı. "Seni deliler gibi sevdiğimi biliyorsun değil mi? Seni gördüğüm ilk günden beri, Nare."

"Lütfen," dedim, ihtiyaçla kasılıyordum.

"Lütfen, ne?" diye sordu erkekliğinin hafifçe içime kaydırırken. "Lütfen ne, fıstığım?"

"Çok acıyacak değil mi?"

"Hem çok acıyacak hem de çok zevk alacaksın, inan bana," dediğinde güçlükle yutkundum. Vural erkekliğinin bir kısmını içime kaydırdığında hem acıyla hem de bahsettiği zevkle inledim. Ereksiyonunu birkaç kez ileri geri yaptıktan sonra tamamen içime gömdüğünde çok kısa bir an nefesim kesildi. Gözlerim boy aynasına kaydığında çok kısa bir an nasıl bütün olduğumuzla göz göze geldim.

Sonra da gözlerimi acıyla yumdum ve derin derin nefes alıp vermeye başladım. "Geçti," dedi o da zorla. "O kadar darsın ki şimdi boşalacağım... O kadar dar ve mükemmelsin ki... Nare, gözlerini aç, beni nasıl emdiğine bir bak."

Başımı kaldırma gücünü kendimde bulduğumda kirpiklerimi araladım ve ikimize baktım. "Daha iyi misin? Yaran acıyor mu?" diye sordu yavaşça hareket etmeye başladığında. Usulca başımı salladım. "Daha iyiyim. Hayır, acımıyor."

Aslında acıyordu ama ona yalan söyledim çünkü bu anın bozulmasını istemiyordum. "Karım, sevgilim, her şeyim," dediğinde güçlükle gülümsedim. Bu sırada hâlâ içimde gitgel yapmaya devam ediyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında ağzımı anında açtım ve öpüşüne karşılık verdim, derin bir tutkuyla beni öpmeye devam ederken iniltilerimiz ve bedenlerimiz birleştiği her an çıkardığı o ilkel ses, birbirine karışmaya devam ediyordu.

Göğsümü saran ateş dinmiyor, birbirimize karışırken daha da artıyordu. Vural parmaklarını kalçama gömdü ve daha da sert bir şekilde içime girip çıkmaya başladı. Kasıklarım, göğüslerim yanıyordu. "İyi hissettiriyor mu?" diye sordu nefes nefese. "Ben deliriyorum... Sana. Her şeyine. Of, Nare! Beni şu sarışına bak; nasıl emiyorsun, nasıl tüketiyorsun..."

Ağzında kurduğu edepsiz, yüz kızartan cümleler yanaklarımın çok daha fazla yanmasına neden olurken, "Ah! Siktir! Siktir!" dedi tutkudan kafayı yemişçesine. "Seninle nasıl sevişiyorum, görüyor musun Nare? İçinde nasıl gidip geliyorum? Bu çok fena bir şey... Çok iyi hissettiriyor..."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımı ısırdım. Bunu gördü ve hızla yüzüme eğildi, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Benim güzel kelebeğim, güzel karım..." Her kelimesinde ağır ağır girip çıkıyordu ve birleştiğimiz noktaya gözlerini dikip dudaklarını ısırıyordu. "Bacaklarını belime dolayabilir misin?" diye sordu nazikçe. "Canını yakmak istemiyorum."

İstediği gibi bacaklarımı beline doladım ve ona alan açtım. İçime, daha derinimde bir yere hızla çarptığında son noktada olduğumu hissettim, bedenim ihtiyaçla titredi. "Lütfen durma," diyebildim, başım dönüyor ve parmak uçlarıma kadar titriyordum. "Lütfen durma, Emir!"

İsmini bir kez daha duymasıyla, "Bir daha tekrar et," dedi. "İsmimi söyle."

"Emir!" dedim nefes nefese. "Emir, durma!" Her darbesiyle daha da tükenirken adlarımızı aynı anda haykırarak ikimiz de boşaldık. Vural kendini zar zor kontrol ediyordu, canımı yakmamaya çalışıyordu. Dolabımda bir yerde doğum kontrol hapı vardı, onu almayı aklımın bir köşesine yazdım. Vural erkekliğini içimden çıkardı ve bacaklarımı hafifçe araladığımda klitorisimden akan menisini gördüm.

Görmek, benim daha da kendimden geçmeme neden olmuştu. Çarşaf ıslanmıştı.

Sarıldığında çıplak bedenim iri cüssesinin arasında kayboldu. Vural, "İyi misin?" diye sordu, bu sırada dudakları sırtıma minik öpücükler bırakıyordu. "Çok yaktım mı canını?"

"İyiyim," dedim hafifçe yan dönüp ona gülümserken. "İyiyim, Emir," Dudaklarımın arasından kısık bir kıkırtı döküldü. "Gerçekten iyiyim. Bakma bana öyle."

"Yanakların da kıpkırmızı," dediğinde hafifçe omzuna vurdum. "Neden beni daha da utandırmaya çalışıyorsun?"

"Utandırmaya çalışmıyorum ki," dedi yanağıma, dudağıma ve yüzümün her yanına öpücükler bırakırken. "Hadi gel, temizleyelim seni."

"Şu an ufak bir sızım var, yalan söyleyemem," dedim. "Ayağa kalktığımda artar mı bilmiyorum."

"Küveti doldurayım," dedi ve suyu açmak için banyoya geçti. Başımı yastığa gömdüm. Vural dakikalar sonra yanıma geldiğinde yüzümdeki gülümsemenin aynısından onda da olduğunu gördüm. Hâlâ çırılçıplaktı, sanki her gün sevişiyor muşuz ve karşımda çıplak kalıyormuş gibi rahattı. Ben ise çarşafı bedenime sarmıştım.

"Kocaya utanma olmaz," dedi çarşafı bedenimden ayırırken ve bedenimi tek hamleyle kucağına alırken. Vural beni banyoya taşıdı ve sıcacık suyla doldurduğu küvetin içine bıraktı. Çok geçmeden kendi de yanıma geldi ve arkama yerleşti. Sırtım sırtına değiyordu ve başım göğsüne yaslıydı. Bir süre göğsünde dinlendim, parmaklarının bedenimde usulca gezinmesinin tadını çıkardım. "Daha iyi misin?"

Bana bebeğiymişim gibi davranıyordu, bakıyordu ve ben de onun gerçekten bebeğiydim.

CamScanner ile tarandı

"Çok tatlısın," dedim kendimi tutamadan. "Bebeğimmişim gibi ilgileniyorsun benimle."

"Çünkü öylesin, bebeğimsin. Benim fıstığımsın, her şeyimsin..." Vural, saçlarımdan öptü ve parmak uçlarını usulca omzumdan kaydırdı. "Güzelim. Güzel fıstığım."

Vural duş lifini aldı ve duş jeli döktükten sonra özenle bedenimde gezdirdi. Sonra saçlarımı yıkadı, dudaklarımdan öptü. Her dokunuşu şifalı dokunuştu. Her dokunuşu canımı acıtmak istemiyor gibiydi. Kendi de yıkandı, birlikte çıktı ve bornozunu giydi. Sonra benim de giyinmeme yardımcı oldu ve yeniden kucağına aldı. Odaya döndüğümüzde ne giyinmek istediğimi sordu, dolaptan şortlu takım saten geceliklerimi çıkardı. Kendi başıma giyinebileceğimi söylesem de izin vermedi, iç çamaşırlarıma kadar kendi giydirdi.

"Kanaman olursa söyle bana," dedi, tek kaşını havaya kaldırarak ona soruyla baktım. Bakışlarım *sen nereden biliyorsun* der gibiydi. "Öyle bakma, araştırdım. Olabilirmiş... Eğer olursa söyle bana, tamam mı?"

"Başımın çaresine bakabilirim, teşekkür ederim," dedim utanarak.

İşaret ve başparmağı arasına çenemi kıstırıp kaldırdı. "Utanma, Hare. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Biliyorum, teşekkür ederim."

Alnımla saçlarım arasında bir yere öpücük bıraktı. "Ben tatlı yedim aslında ama," dedi. "Biraz da acıktım sanki. Sen acıkmadın mı?"

"Pek bir şey yemedim," diyerek onu onayladım. Hava çoktan kararmıştı ve kırmızı ışık, üzerimize doğru süzülmeye devam ediyordu. "Gel bakalım kucağıma. Bir bakalım ne yiyebiliriz?"

♦

Vural kesinlikle hiçbir şeye elimi atmamam gerektiğini söyleyerek ikimiz için makarna yapmıştı. Yüzümüzde aptal bir gülümsemeyle, bir an bile gözlerimizi ayırmadan beraber makarnalarımızı yedik. Sonra saçlarımı kurutmak için odaya geçtik. Kurutma makinesiyle saçlarımı nazikçe kuruttuktan sonra yeniden yatağa geçtik. Vural telefonundan bir şarkı açmadan önce yeniden ışıkları yaktı, bu kez mavi renkti.

Ve açtığı şarkı Sezen Aksu'dan *Tutsak*'tı.

"Seninle olduğum her an o kadar mutluyum ki," diye bir itirafta bulundum, elimi yanağına yaslamıştım ve yanağını okşayarak konuşmamı sürdürüyordum. "Seni çok seviyorum, Vural. Bu âciz bir itiraf, biliyorum ama benim senden başka kimsem kalmadı. Bu kapıdan çıktıktan sonra kime gidebilirim diye düşündüm; döndüm dolaştım, yine sana geldim."

"Bir ailemiz olabilir ama birbirimizden başka kimsemizin olmadığını biliyorum," dedi saçlarıma öpücükler kondururken. "Sanırım artık *tatlı narı* çok daha fazla seviyorum." Elini belime kaydırdı. "Gel buraya, seni biraz seveyim."

"Az mı sevdin ki?" diye sordum şımarık bir ses tonuyla.

"Çok sevsem de doyamam ki sana." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştır-

CamScanner ile tarandı

dı ve yüzüme doğru eğildi. "Bebeğim benim." Alt dudağımı kavradı, kendine doğru çekti. "Fıstığım." Vural öpüşmemizi derinleştirirken bu kez ikimiz de daha tutkuluyduk. Bir elim tişörtüne kaydığında, "Canın yanmıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Canım yanmıyor." Bedenimi döndüm, göğsüm sert göğsüne dayanırken dudaklarının arasından kısık bir inilti döküldü. "Geceliğin o kadar ince ki göğüs uçların nasıl sertleşmiş, nasıl dikleşmiş..." Dudaklarını boynuma yaslayarak yavaşça aşağı indi. Her öpücüğüyle içim titredi. "Gerçek dünyadan soyutlanıyorum yanında, bu öyle farklı bir şey ki aklımdaki düşüncelere uğramadığım tek yer senin yanın. Bunu nasıl başardın?"

Cevabı bende de yoktu ama onunla aynı hisleri taşıyordum. "Gözlerinin içine baktığımda yerimi görebiliyorum," dedim. "Sen de görüyorsun değil mi?"

"Görüyorum, fıstığım."

Saniyeler içinde çırılçıplak kaldığımızda deli gibi öpüşmeye, nefes bile almadan birbirimizi tüketmeye devam ediyorduk. Vural ereksiyonunu klitorisime bastırdığında nefesim kesildi. Bacaklarımı istemsizce birbirine bastırdım, Vural dudaklarının arasından kıkırtılar dökülmesine izin verirken, "Çok güzelsin," dedi ve bacaklarımı iki eliyle aralayıp bir anda ıslaklığımı avuçladı. "Bunu söylemekten hiçbir zaman bıkmayacağım."

Vural ıslaklığımı klitorisime yaydı. "Hazırsın ve acayip güzel ıslaksın," dedi. "*Benimki* yuvasını çok sevdi şimdiden haberin olsun."

Utanç yoktu, o kadar heyecanlıydım ki sanki ilk kez olacak gibi hatta ondan daha fazla. Çünkü gerginliğim geçmişti. Elimi boynuna kaydırdım, ardından ensesinde gezindi ve yumuşacık saçlarını parmaklarımın arasına aldım. Bu hareketim onu daha da çıldırtmıştı. Bacaklarımın arasında, klitorisimin içinde olan parmakları gittikçe hoyratlaşırken nefesimi ve iniltilerimi kontrol edemeyecek bir hâldeydim. Düzensiz nefesim, içime aniden girmesiyle daha da dağıldı ve dudaklarımın arasından derin bir inilti koptu.

Oldukça kaba bir şekilde, "Siktir! Çok iyi," dedi. "Of, beni nasıl kavradığına bir bak! Çok darsın... Çok..." Başım arkaya düştü. Vural yüzüme doğru eğildi ve boynumdan öperek dudaklarıma ulaştı. Ağzımı yaladı, dişlerini boynumda gezdirdi ve tüm bunları gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmamaya dikkat ederek yaptı. Eğildi, dişlerini bu kez meme ucumda gezdirdi. Öptü, emdi, dişledi. Bana tüm güzel eziyetleri yaptı. Bu yaşadığım hisler o kadar güzel ama bir yandan o kadar garipti ki uçurumdan aşağı düşmenin ne kadar acı verici bir şey olduğunu bilmesem hislerimi *uçurumdan aşağı düşüyorum*, diye yorumlayabilirdim.

"Seni çok seviyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Seni çok seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ah, lütfen durma!" Bedenim titriyordu ve başımdan omuzlarıma doğru bir ağrı iniyordu sanki. "Durma, Emir!"

"Beni nasıl sıkıştırdığına bir baksana, güzelim," dedi kendinden geçmiş bir

CamScanner ile tarandı

ses tonuyla. Cevap vermemi beklemeden büyük bir tutkuyla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu noktada sırtım gerildi ve başımı daha da geriye doğru atarak dudaklarımızı ayırdım.

Kasıkları kalçalarıma çarparken çıkardığı ilkel ses, yanaklarımın utançla yanmasına neden olurken kucaklarının arasından kayıp gittim ve ikimiz de belirli aralıklarla tükendik.

Vural ağırlığını vermeden üzerime eğildiğinde nefes nefese kalmış bir şekilde ağzımı yakaladı ve çeneme kadar öptü. "Delirtiyorsun beni," dediğinde konuşacak gücüm yoktu. Sadece kollarının arasında olmaya ihtiyacım vardı. Sığınağımın kolları beni sardığında gözlerimi yumdum ve özgür hissettiğim bu yerde uykuya çekildim.

Omuzlarımdan sırtıma kadar inen öpücüklerle uyandırılma hissi çok güzelmiş.

Ama bunu Vural Emir Ahıskalı yapıyorsa...

Ve ben ona bu kadar âşıksam...

Birbirimize ruhen çıplak olduğumuzu biliyordum, bedenlerimizi de birleştirirken müthiş bir ten uyumu yakalayacağımızı da ama... Beni hem bu kadar güzel sevip hem de bu kadar güzel yoracağını... Sabahın beşinde yaşadığımız o üçüncü an gözlerimin önüne geldiğinde utançla yatağa gömüldüm.

"Seni öpmem hoşuna gittiği için uyanmıyorsun, yalanspor."

Kıkırdadım. "Beni yordun," dedim, gülüşlerimin arasından. "Bacaklarımın arası fena sızlıyor, duş almam lazım ama kollarım kalkmıyor."

"İstersen seni ben yıkaya-"

"Sabah beşte beni yıkamak istediğinde sonunun nasıl bittiğini biliyoruz," dedim sözünü keserek, sözlerim her ne kadar cüretkâr olsa da bakışlarımı dün gece her anında ateş gibi yanan buz mavi gözlerinden kaçırdım.

"Güzel değil miydi?" diye sordu, yakıcı ses tonu tenime dökülmüştü. "Bana ne yaptın böyle? Seni düşünmeden duramıyorum."

Yüzümü tamamen yüzüne döndüm ve parmaklarımı gece karası saçlarına kaydırdım. "Evliliğimizin *ilk* sabahıymış gibi hissediyorum."

"Seni nasıl da karım yaptım ama," dedi muzır bir tonda. "Seni nasıl da her şeyim yaptım, görebiliyor musun fıstık?"

"Bir uçurumun bizi böyle bağlayacağını bilemezdik," Sanki kalbime bir ağrı saplanmıştı. "İyi ki buradasın. Sen olmasaydın... Ben..."

"Ben olmasaydım da yaşama tutunurdun, Nare. Gözlerindeki inatçılığı görmedin mi sen hiç? Aynaya bakman yeterliydi oysaki."

Duygusal hissediyordum. Bu normal miydi?

"O güzel gözlerini doldurma yaşlarla," dediğinde ağladığımı fark ettim.

"Mutluluktan, seninle olmaktan," dedim, dişlerimi göstererek gülümsedim. "Belki düşündüm de... Ben duş alırken sen de bana kahvaltı hazırlarsın?"

"Bak sen?" dedi. "Kız sen bu cilveleri, göz hareketlerini, omuz oynatmaları nereden öğrendin? Bir gecede nasıl değiştirdim seni, bak bak..."

CamScanner ile tarandı

Bu sırada telefonumun melodi sesi yükseldi. Vural uzandı ve kimin aradığına baktı. "Ablan arıyor," dedi ve telefonumu uzattı. Aramayı yanıtladım.

"Efendim?"

"Dün gece mesaj attım ama görmedin, uyuyordun sanırım,"

Müthiş bir rüya görüyordum, evet. "Önemli bir şey mi oldu?"

"Akşam babam sizi akşam yemeğine davet ediyor. Bu kez Vural'ın ailesi olmayacakmış, yeminler etti, sözler verdi. Gelir misiniz?"

Vural sesini duymuştu ve onaylarcasına aşağı yukarı başını sallamıştı. "Olur, geliriz," diye yanıtladım. "Akşam görüşürüz."

"Ceylan abla döndü," dediğinde güçlükle yutkundum. "Belki bilmek istersin."

"Söylediğin iyi oldu. Nasıl?"

"İdare eder işte," dediğinde zorlukla gülümsedim. "Şimdi kapatıyorum, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz, çiçeğim. Öptüm seni."

"Ben de öptüm, abla."

Aramayı sonlandırdığımda üzerini çoktan giyinmiş olan Vural'a baktım. "Neden gitmek istedin ki?"

Vural şeytani bir gülümsemeyle dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. "Bazı mesajlar ona iletildiğinde yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum da ondan."

Tek kaşımı sorguyla havaya doğru kaldırdım. "Başlıyor muyuz *Yüzbaşı*?"

Usulca başını salladı. "Başlıyoruz, *Kelebek*."

Devam edecek...

Ayışığı Kitaplığı

CamScanner ile tarandı